HESIODI
ASCRÆI
QUÆ EXSTANT
EX RECENSIONE
JOANNIS GEORGII GRÆVII
Cum ejuſdem Animadverſionibus & Notis auctioribus.
Accedit Commentarius nunc primùm editus
JOANNIS CLERICI,
Et Notæ variorum, ſcilicet
JOSEPHI SCALIGERI, DANIELIS HEINSII,
FRANCISCI GUIETI, & STEPHANI CLERICI,
AC
DANIELIS HEINSII
Introductio in Doctrinam
OPERUM ET DIERUM,
Nec non Index
GEORGII PASORIS.

AMSTELODAMI,
Apud G. GALLET, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.
M. DCCI.

JOHANNIS GEORGII GRÆVII

LECTIONES HESIODEÆ.

CAPUT I.

Primi duo vexati versus in ἔργοις illustrati. ἐννέπετε ὑμνείουσαι. Δεῦτε δή. Antiqua Hesiodi lectio bis vindicata. Plato emendatus. Ἀέξειν. Augere. Κάρφειν. Δίκη. Jupiter Justitiæ Præses. Callimachus illustratus. Hesiodus emendatus. Διάνδιχα θυμὸν ἔχειν. ἔρις ἀγαθὴ est φιλίας. Moschopulus correctus. Ἀγορῆς ἐπακουός. Ὤρη. Vetus Hesiodi lectio defensa. Elegans præsentium usus apud Græcos. Interpretes Latini sæpè notati.

IN ἔργοις καὶ ἡμέραις.

V. 1. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι
Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον] Non veteres solùm Interpretes, Proclus, Moschopulus, Tzetzes, sed & Hesychius κλείουσαι exponunt ὑμνοῦσαι, δοξάζουσαι. Scholia inedita libri Vossiani. ἀοιδῇσι κλείουσαι, ᾠδαῖς καὶ τραγῳδαῖς δοξάζουσαι. & sequenti versu: δεῦτε, ἔλθετε. Eustathius quoque ad Ὀδυσ. ε. Hesiodum Musas ex Pieria arcessere scribit. Κλείων pro κλειτὸς nemo Veterum dixit. Inde liquet hos versus sic rectè exponi: *Musæ ex Pieria carminibus gloriam conciliare solitæ Adeste, quæso, dicite patri vestro hymnum.* Cum Moschopulo ad κλείουσαι intelligendum existimamus ὡς ἂν ἐθέλητε. Nam ut ille ait: Ἐκ γὰρ Μουσάων κλέος ἔρχεται. *A Musis venit gloria.* ἐννέπετε ὑμνείουσαι, est ὑμνεῖτε. ut inferiùs v. 33. Ἀλλά τι πολλὰ Ἁρπάζων ἐφόρεις pro ἥρπαζες, & v. 43. κρύψαντες ἔχουσι βίον, pro ἔκρυψαν. Apud Hom. βῆ δ' ἰὼν pro ἔβη, ᾤχετο φεύγων pro ἔφυγε, & sexcenta talia. Solere verò Poëtas Numina, quorum opem implorant ex locis, quæ iis erant sacrata, vocare; Musas ex Parnasso, Pieria, Helicone, Pindo; Apollinem ex Delo, Lycia, Xantho, quis tam hospes est in il-

lorum lectione qui ignoret? Et sic hunc locum intellectum olim fuisse locuples testis est Aristides hymno in Jovem: Εἶεν δὴ Μοῦσαι Διὸς παῖδες, οὐ γὰρ ἔγωγε ὁρῶ πότε ἄν τις ὑμᾶς ἄμεινον καλέσειεν ἢ νῦν. εἴθ' ὑμεῖς γε ἐπ' Ὀλύμπου σὺν Ἀπόλλωνι Μουσηγέτῃ τὴν θείαν ᾠδὴν ᾄδετε ὑμνοῦσαι τὸν ὑμέτερόν τε καὶ τὸν ὅλων πατέρα, εἴτε Πιερία φίλον ὑμῖν ἐνδιαίτημα, εἴτε ἐν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε. *Agite ergo Musæ, Jovis filiæ, (nec enim vos umquam aliàs quam nunc invocare præstiterit) sive in Olympo cum duce Apolline divinum canitis canticum, vestrum simul & universorum patrem celebrantes, sive Pierium vos delectat domicilium, sive in Bœotio Helicone choreas ducitis.* In versu secundo δὴ legitur in utroque MS. Vossiano, ut & meo, nec non in editionibus priscis, Veneta Victoris Trincavelli, Florentina Juntæ, aliisque, & id omnes agnoscunt Interpretes veteres, ut mirer H. Stephanum solius Eustathii auctoritate compulsum reposuisse δεῦτ', quod deinceps plerasque editiones occupavit. Habet ista particula obsecrandi vim in hisce formulis, δεῦρο δὴ, φέρε δὴ, ἴθι δὴ, age, sis, quæso. Hom. ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος. Socrates in Phædro apud Platonem: ἄγετε δὴ ὦ Μοῦσαι, quo expressit hoc nostri Poëtæ: δεῦτε δὴ ὦ Μοῦσαι. Sed totus locus Platonis addendus est, ut ex illo menda eluatur. Socrates ibi ait: ἄγετε δὴ, ὦ Μοῦσαι, εἴτε δι' ᾠδῆς εἶδος λίγειαι, εἴτε διὰ γένος μουσικὸν τὸ λιγύων ταύτην ἔσχετ' ἐπωνυμίαν, ξυλλάβετε τοῦ μύθου, ὅν με ἀναγκάζει ὁ βελτίων οὑτοσὶ λέγειν. Quid hîc τὸ λιγύων, scribendum puto τὸ λιγυρὸν, & vertendum: *Agite igitur, ô Musæ, dulces sive propter cantûs genus, sive propter Musica genus suave, hoc nomen consecutæ estis, mihi adsitis in hoc sermone quem me hic amicus optimus jubet habere.*

v. 3. Ὅν τε διὰ βροτοὶ] Hos duos versus aliter distinximus, & exposuimus quàm vulgò fit, uti apparet ex nostra editione. Vide inferiùs rationes in notis ad v. 430. Θεογονίας. Ὅν τε διὰ est, ut apud Demosthenem διὰ τοὺς θεοὺς, *Deorum beneficio & munere.* Sic & Johann. VI, 51. καθὼς ἀπέστειλέ με ὁ Πατὴρ, κἀγὼ ζῶ διὰ τὸν πατέρα. *Sic ego vivo, beneficio patris.*

v. 5. Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει.] Uterque Codex MS utroque loco legit ῥεῖα. quam veram lectionem esse Tzetzes ostendit: Τὸ ῥεῖα συνίζησίς ἐστι τοῦ ῥεῖ μακρᾶς συλλαβῆς, καὶ τοῦ ἄλφα εἰς μίαν μακράν. Nec aliter apud Homerum in omnibus legitur codicibus Iliad. ρ.

Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.

Quæ loca malè Guilielmus Canterus, decus nostræ Trajecti, sollicitavit. Hesiodus:

Εἴαρι πολεῖν, θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει.

Ubi rursus malè mutat in ἔαρι. Hom. Il. π.

Αἴκε ζῶον πέμψῃς Σαρπηδόνα ὅνδε δόμον δέ.

Idem Iliad. υ.

Ἔστιν τελέειν πολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥεῖα.

v. 6. Ἄδηλον ἀέξει] *Obscurum auget.* hoc est, evehit, ornat, Cal-

lim.

lim. hymno in Jovem v. 95: Οὐκ ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν. *Sine virtute divitiæ non possunt homines ornare.* Homero est τιμῇ ὀφέλλειν. In qua notione quum & Latinis augere ponatur, retinui hoc verbum in versione. Sueton. Claud. *In semet augendo parcus atque civilis nomine Imperatoris abstinuit, nimios honores recusavit.* C. Nepos Phocione: *Namque auctus ornatúsque à Demosthene eum quem tenebat gradum adscenderat.*

v. 7. Ἀγήνορα κάρφει] Versiones vulgatæ: *superbum contrahit.* Alii: *desiccat.* Ineptè. Rectè Proclus ostenderat κάρφειν hic esse ἀτελῆ ποιεῖν καὶ ταπεινόν. Vertimus cum Horatio, *attenuat*, qui hunc locum expressit, ut pridem Muretus observavit:

Valet ima summis
Mutare, & insignem attenuat Deus. inferiùs v. 575:
Ὥρῃ ἐν ἀμητοῦ ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει.
Tempore messis quando sol corpus attenuat, hoc est, corporis vires exhaurit, atterit.

v. 9. Δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας] *Justè rege judicia.* Sic benè prisci omnes Interpretes hunc locum declarant, qui hæc retulerunt ad Jovem. Δίκῃ est ἐν δίκῃ, sive σὺν δίκῃ, ut Moschopulus. δίκῃ ἰθύνειν θέμιστας est præesse judiciis, & ea sic gubernare ut leges exerceantur, & justæ ferantur sententiæ. ἰθύνειν est regere, gubernare. Hesych. ἰθύνει, διορθοῖ, ἐξισοῖ, διοικεῖ, εὐθύνει, κυβερνᾷ. Jupiter enim Justitiæ Præses & vindex habebatur. Plutarchus: πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον· Ὁ μὲν Ζεὺς οὐκ ἔχει τὴν Δίκην πάρεδρον, ἀλλ' αὐτὸς Δίκη καὶ Θέμις ἐστὶ, καὶ νόμων ὁ πρεσβύτατος καὶ τελειότατος. *Jovi Justitia non adsidet; sed ipse est Justitia & Themis, & lex antiquissima & perfectissima.* Callimachus hymno in Jovem: v. 81.

Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν. ἷζες δ' αὐτὸς
Ἄκρῃς ἐν πολίεσσιν ἐπόψιος οἵ τε δίκῃσι
Λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.

Constituisti qui urbes custodiant: sedisque ipse præsides in arcibus, Inspector tam eorum qui legibus populum sub iniquis, quàm eorum qui aliter gubernant. Sic hic locus vertendus. Jovi enim arces sacræ sunt, teste Aristide hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse præsidem Justitiæ. Vide & Euripidis Troad. In Theogonia eodem sensu dixit διακρίνειν θέμιστας δίκαις vers. 85, de rege:

Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν.

Omnes ipsum respiciunt reddentem jus rectis judiciis V. 886. Ingeniosè quidem vir summus pro Πέρσῃ legit Πέρση. Sed quomodo ἰδὼν ἀΐων τε commodè possit tribui Persæ non video: quin tota oratio videtur huic emendationi & sententiæ τοῦ ποιητοῦ adversari. Hæc enim Poëtæ mens est, audi intuens & auscultans, uti jus valeat regente te, utique ego Persæ vera præcipiam. Aliquid petit in publicum, aliquid sibi. Sic olim sentiebam de hoc loco, sed accuratiùs cùm nunc illum

expenderem, vidi eundum esse in sententiam magni viri Danielis Heinsii, qui contra veteres Interpretes vidit non hæc referenda esse ad Jovem, perperámque vulgò hos versus legi & distingui. Sententiam autem esse, Vide & attende Persa, & sine ambitione judica: ego verò, ô Persa, tibi vera præcipiam. Itaque sic cum Heinsio interpungo. *κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας Τύνη, ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.* In meo sanè MS. legitur Πέρσῃ; non Πέρσῃ. Ceterùm non Pausanias tantùm, quod Scaliger observavit, sed etiam Aristarchus hos priores decem versus obelis suis jugulavit, & Praxiphanes discipulus Theophrasti, notante Tzetze, in pervetusto libro illos se non reperisse testatus est. Praxiphanes autem iste videtur esse ille, qui à Diogene Laërtio in vita Platonis, narratur Platonis & Isocratis sermonem de Poëtis prodidisse memoriæ. Hujus Praxiphanis etiam alibi meminit Diogenes. Cujus ætatis fuerit non observarunt docti Interpretes, quod ex hoc Tzetzis annotatione discimus.

v. 11. *Τὴν μέν κεν ἐπαινέσειε νοήσας*] Uterque MS. Vossianus & editio Basileensis Isingrini: *ἐπαινήσει*. Quod quis non probet præ duro illo diplasiasmo?

v. 13. *Διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχοντες*] Mirum quid Interpretibus Latinis in mentem venerit, qui hæc ita vertunt: *in diversa autem animum distrahunt.* quo nihil à Poëtæ sensu & Græcis verbis potest fingi alienius. *Διάνδιχα θυμὸν ἔχειν* Homero est *δίχα θυμὸν ἔχειν*, dissentire, discrepare. Il. υ, v. 31:

Βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες.

Ibant in prælium Dii discrepantem animum habentes.

hoc est, à se invicem dissentientes, aliis stantibus pro Troja, aliis in Trojam. Ubi vulgò versiones ineptè *divisum animum habentes*, pro quo alii dicunt *ἄνδιχα θυμὸν ἔχειν*. Quid verò miri Poëtam *ἔρεσιν* tribuere animum, quum inter Deas referantur & hîc & in Theogonia?

v. 15. *Ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης.*

Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν] Hæc cum Tzetze non sic accipienda sunt, quasi Deus sit malorum auctor. Sed hæc est Hesiodi mens, omnia quæ geruntur Dei numine geri: illum hominibus aut propter vitia, quibus sunt obnoxii, aliásque causas nobis sæpè parum exploratas, corrumpere consilia, sanam eripere mentem, & contendendi ac ligitandi libidinem immittere. Penelope apud Homer. Ὀδυσ. ψ.

Μαῖα φίλη, μαργήν σε θεοὶ θέσαν, οἵ τε δύνανται
Ἄφρονα ποιῆσαι, καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα,
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν

Nutrix dilecta, insanam te Dii fecerunt, qui possunt insipientem reddere, qui vel prudentissimus fuerit, & delirum prudentiæ compotem reddiderunt. Nam ut benè alius Poëta:

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά,

Τοῦτο

Τοῦτο τὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν,
Τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει
Γνώμην, ἵν' εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει.

Quando ira deorum aliquem lædit, huic primè eripit prudentiam, & sanam mentem, & in deterius mutat consilia, ut non videat quæ peccat. P. Syrus Mimus: *Fortuna quem vult perdere stultum facit.*

v. 17. Νὺξ ἐρεβεννὴ] Nox habetur mater omnium rerum tristium & malarum, sicut in sacris litteris tenebræ. *Opera tenebrarum* apud Apostolum, *projici in exteriores tenebras*, apud Matthæum. Sic contra Deus dicitur apud Prophetam *indutus luce*, *habitare in luce inaccessa*, & felicitas sempiterna sæpè *lux* appellatur.

v. 19. Γαίης ἐν ῥίζῃσιν] Hæc verba non referenda esse ad Jovem, cum antiquis Hesiodi Interpretibus, præclarè monuit Daniel Heinsius ὁ πάνυ, cui Hesiodus & omne litterarum genus plurimùm debet. Nihil certius hæc ad Ἔριν pertinere bonam, quam Philosophi φιλίαν dicunt, quæ dicitur in terra habitare inter homines. Inde Empedocles Agrigentinus Physicus antiquissimus, qui principia omnium rerum præter quatuor elementa constituit Νεῖκος & Φιλίαν.

Τέσσαρα τῶν πάντων ῥιζώματα πρῶτον ἄκουε.
Ζεὺς ἀργὴς, Ἥρη τε φερέσβιος, ἠδ' Ἀϊδωνεύς.
Νῆστις θ' ἣ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον.
Νεῖκος τ' οὐλόμενον δίχα τῶν ἀτάλαντον ἁπάντη.
Καὶ φιλίη μετὰ τοῖσιν, ἴσον μῆκός τε πλάτος τε.

Quatuor omnium rerum principia primus audi, Jupiter candidus, Juno alma, & Pluto, Ac Nestis quæ lacrymis tingit humanas scatebras, Et contentio perniciosa quæ absque iis par est ubique, Et amicitia cum his quæ æquè longa ac lata est. De quibus Sextus Empiricus adversus Mathematicos: Ἐξ παραδίδωσι τὰς τῶν ὄντων ἀρχάς· τέσσαρας μὲν τὰς ὑλικὰς, γῆν, ὕδωρ, ἀέρα, πῦρ. δύο δὲ τὰς δραστηρίους φιλίαν καὶ νεῖκος. *Sex tradit rerum principia. Quatuor quidem materialia, terram, aquam, aërem, ignem. Duo autem operantia, amicitiam & discordiam.* Vide & Diogen. Laërt. in vita Empedoclis. Latini Interpretes Hesiodi πολλὸν ἀμείνω cum ἀνδράσι conjungunt, quasi Hesiodus dixerit contentionem bonam longè meliorem esse hominibus: quos redarguit copula & συνέπεια, quæ ita constituenda Θῆκε δέ μιν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔριν Κρονίδης ἐν γαίης ῥίζῃσιν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus, hoc est, in terra & inter homines. Ἐν ἀπὸ κοινοῦ repetendum.

v. 20. Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων Πλούσιον, ὃς σπεύδει ἀρόμεναι ἠδὲ φυτεύειν] Hîc rursus Interpretes malè gesserunt suas partes, qui secundum versum sic transtulerunt, ut si ὃς hîc esset relativum, quum tamen hic ponatur pro οὗτος, quod discere poterant ex Moschopulo & Proclo. Glossæ MS. Vossianæ: ὅς, οὗτος, πλούσιος. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, & ipse eadem ratione opes quærere studet. Eodem sensu inferiùs:

 Εἰ

Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
Πλουτεῦντα.

Quòd si laborares mox te æmulabitur otiosus ditescentem. Tzetzes videtur legisse ὡς. Porrò in MS. legitur ἀεργὸς μάλα. quam lectionem tuetur Tzetzes, qui propter liquidam μ τὸ ρα produci contendit. Proclus verò hoc à Græcorum Poëtarum consuetudine alienum esse in talibus infinitivis affirmat, ideóque τὸ μ geminandum.

v. 23. Εἰς ἄφενον σπεύδοντα] MS. I. Voss. εἰς ἄφενον σπεύδοντα. Sic etiam Moschopulus: Ἄφενος ὁ ἀπὸ τῆς ἀρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀθροιζόμενος πλοῦτος. τὸ αὐτὸ καὶ βίος, ἀφ' οὗ βιοῖ τις δηλονότι. λέγεται δὲ ὁ ἄφενος δευτεροκλίτως, καὶ τὸ ἄφενος τριτοκλίτως. Sic legendus hic locus. Vulgò malè & sine sensu ἀπὸ τῆς ὥραν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Eadem ratione peccarunt in ἀφενος apud eumdem Moschopulum v. 32. ubi vide Proclum.

v. 29. Ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα] Græci Scholiastæ omnes rectè ἀγορῆς explicant ῥημάτων καὶ φημῶν ἤγουν φιλονεικιῶν κινουμένων ἐν ἀγορᾷ. Latinos verò quis ferat, qui fori auscultatorem transtulerunt? Quis Latinè sciens intelligat quid sibi velit *fori auscultator?* Verte: *concionum auditor.* Ἀγορῆς ἐπακουοὶ sunt homines subrostranei, ἀγοραῖοι. Aristophani ἀγορᾶς περιτρίμματα, circumforanei, concionales, *qui*, ut Livius ait, *concionibus hærent adfixi & in foro vivunt:* sive ut Cic. I. de Orat. c. ult. *qui in subselliis habitant*, quamvis ibi loquatur de causidicis. Latinis propriè tales homines canalicolæ. Gell. IV, 20; *Qui jurabat cavillator quidam & canalicola, & nimis ridicularius fuit.* Vid. Festum; Dicuntur & homines ordinarii. Festus: *Ordinarium hominem Oppius ait dici solitum scurram, & improbum, qui assiduè in litibus moraretur, ob eámque causam in ordine staret adeuntium prætorem. At Ælius Stilo qui minimè ordine viveret.* Ἀγορῆς ἐπακουὸν εἶναι Plauto est *foro operam dare.* Terent. *lites sequi.* Posses tamen etiam exponere ἀγορῆς ἐπακουὸς, *fori auditor*, ut apud auctorem dialogi de causis corruptæ eloquentiæ, quem ego quidem Quintiliani esse nullus dubito. Rationes aliàs dabo. Is cap. 34. adolescentes, qui in subselliis quotidie nobiles causarum patronos audiebant orantes, vocat *fori auditores: Atque hercule, sub ejusmodi præceptionibus juvenis ille de quo loquimur, oratorum discipulus, fori auditor, sectator judiciorum, eruditus & assuefactus alienis experimentis, &c.* Sed hic in bonam partem accipitur.

v. 30. Ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται] Non est ut recedamus à lectione librorum & Interpretum veterum expositione, qui aiunt ὥραν ψιλοῦσι, & interpretantur φροντίδα, sicut & MS. I. Vossianus cum Glossis: ὤρη νεικέων τ' ἀγορέων τε, ἡ φροντὶς δικασμῶν, δημηγοριῶν. Verba verò hæc ὤρη ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε sunt ὀλιγωρεῖ νείκη καὶ ἀγορᾶς. vel ὀλιγωρεῖν χρὴ νείκη τ' ἀγορᾶς τε, non curare debet forenses curas. Inferiùs v. 208. Τῇ δ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω. *Hac is, qua te duco.* hoc est, ire debes. Hom. Iliad. χ. v. 62. Αὐτὴ μίμν' ἐμοὶ τῶσι διδυμάονας εἰσόκεν ἔλθῃς; Ἦ ἔσθιε μετὰ σ' αὐτῆς; *Illic maneo cum his expectans*

donec

donec venias? An te sequor rursus? Μένω, θέω, est μένειν, θέειν δεῖ. Luc. VIII, 19. Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἄλλον προσδοκῶμεν. *Tu ne es qui venturus est, an alium expectamus?* vide & Matth. XXVI, 8. Πέλεται pro πέλεσθαι δεῖ. Sic sæpè præsens accipitur. Eurip. Hec. 163.

Ποίαν ἢ ταύτην, ἢ κείνην στείχω; *Quamnam, háncne an illam eo?* pro στείχειν δεῖ. Quomodo non infrequenter occurrit apud Scriptores sacros: Matth. III: Πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. *Omnis arbor non ferens fructum bonum exscinditur & in ignem conjicitur.* Hoc est, exscindi & in ignem conjici debet.

CAPUT II.

Hesiodi obscurus locus expositus contra Græcos & Latinos Interpretes. Ὡραῖος βίος. ὡραῖοι καρποί. ὡραῖον ὕδωρ. ὥρη ἔτους. Lectio antiqua Poëtæ bis asserta. Ἐργάζεσθαι. ἔργον. Dimidium plus toto. πηδάλιον. SCtum in Pandecte illustratum, repudiata Commentatorum sententia. Gubernacula in navibus Veterum duo. Hesiodus emaculatus. Γυιοβόροι μελεδῶνες. Interpretum varii lapsus.

v. 31. Ὧ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται

Ὡραῖος.] Βίος ὡραῖος Latini interpretantur, *victus tempestivus.* Græci verò magistri, *ex singulis anni partibus collectus.* Quod quidem ferri posset. Nam ὡραῖοι καρποὶ sunt omnes fructus è terra provenientes qui in mensis secundis apponuntur pro anni & temporis ratione, ut verni flores, æstiva mala, pira, pepones, autumnales uvæ, & quæ hyeme possunt haberi. Antigonus Carystius in vita Menedemi. Τράγημα μὲν θέρμος, ἢ κύαμος συνεχῶς· ποτὲ δὲ καὶ τῶν ὡραίων εἰσεφέρετό τι, τοῦ μὲν θέρους ἄπιος ἢ ῥοιά. τοῦ δ' ἔαρος ὦχροι, κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὥραν ἰσχάδες. *Pro bellariis dabatur lupinum & sæpius faba: Nonnumquam ex fructibus, quos illa pars anni ediderat, quidpiam apponebatur, æstate malum Punicum, vere ervilia, hyeme carica.* Malè Interpres Dipnosophistæ reddit: *ex fructibus horariis.* vid. Galen. de aliment. facult. II, 2. qui docet propriè Græcis ὡραίους καρποὺς dici de talibus τραγήμασι, non de frumento, de quo hîc tamen agi omnes vident. Sic & apud Ælian. Var. Hist. I, 31. ὡραίοις τραγήμασι. Persuasissimum itaque habeo ὡραῖον βίον esse fructus æstivos, qui ἐν ὥρᾳ, ἤγουν ἐν ὥρᾳ ἔτους, æstate, diebus canicularibus tempore messis colliguntur. ὥρα enim & ὥρα ἔτους κατ' ἐξοχὴν significat

cat æstatem, & quidem adultam, dies caniculares, ut Galenus in variis locis tradit. Hinc ὡραῖος est æstivus. ὡραῖον ὕδωρ apud Hippocratem Galenus ostendit esse pluviam aquam, quæ media æstate cadit, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὃν ὀνομάζουσιν ὥραν ἔτους. *tempore illo quod vocant* ὥραν ἔτους, hoc est, dies caniculares. Plinius sanè ὡραῖον μέλι vertit mel æstivum, ut pulcrè notavit vir Magnus ad Athenæum III. Animadvers. cap. 6. Nec aliter capiendum inferiùs v. 305:

Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.
Ut victu æstate collecto impleantur horrea.

In sequente versu nescio cur contra manu exaratorum librorum & priscarum editionum fidem recentiores scribant Τοῦ κε χορεσσάμενος. sed video hoc ab H. Stephano profectum qui κε putat sejungendum & pro ἂν poni. Sed rectiùs MSS. & omnes scholiorum Auctores scribunt κεκορεσσάμενος· cujus libertatis poëticæ exempla quis desideret nisi puer? Nemo enim ignorat apud Homerum κεκύθωσι pro κύθωσι, λελάβωσι pro λάβωσι. Levia hæc sunt, fateor, nec monerem, nisi Stephani auctoritas multos in errorem induxisset.

v. 39. Δίκην δικάσσαι] MS. uterque & editio Ulpii apud Isingrinum, δικάσαι. Stephan. δικάσαι. Sed rectiùs vulgatæ, metro poscente. Phocylides etiam in editione Stephani:

Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.

Scaliger in libro suo notavit, ἐθέλουσι hîc positum esse pro ἤθελον. verè.

v. 40. Ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς] Quàm variæ sint hujus loci expositiones nemo ignorat. Mihi maximè probatur Platonis & Aristotelis, uterque, ille III. Lib. de legib. hic IV. Polit. præstare censet dimidium, si illo moderatè utaris, toto, hoc est, magnis divitiis, si luxu diffluas, aut turpiter prodigas. Ejusdem ferè sententiæ est illud Catonis in distichis: *Quod nimium est fugito, parvo gaudere memento.* Sed tamen hîc propriè docet fratrem Poëta, omissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præsertim si parcè vivas. Nam ut verè Lucretius Lib. V. *Quod si quis vera vitam ratione gubernet, Divitiæ grandes homini sunt vivere parcè.* Sequens versus id docet, in quo parcimoniam, quæ tam magnum est vectigal, tantopere laudat. Propter eamdem causam Pythagoras quoque deterrebat ab usu carnium homines. ὡς ἀπωρίστους αὐτοῖς εἶναι τὰς τροφάς. ἄπυρα προσφερομένοις, καὶ λιτὸν ὕδωρ πίνουσιν. ἐντεῦθεν γὰρ καὶ σώματος ὑγίειαν. καὶ ψυχῆς ὀξύτητα περιγίνεσθαι, *ut homines victui tenui assuefierent, ut cùm cibis minimè coctis uterentur, & aquam solam biberent, facilem haberent vivendi rationem. Hinc etiam tam corporis sanitatem, quàm acumen animi illis accessurum*, teste Diog. Laërtio in Pythag.

v. 43. Ῥηϊδίως γάρ κεν ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο] Verte: *Facilè enim uno die tantùm quæsivisses.* Vulgò: *tantùm operatus esses.* Sed ἐργάζεσθαι hîc est labore parare, acquirere. Subintelligendum autem ex præcedente

dente versu βίον. Quod loquendi genus postea imitatus est Andocides: ἐργάσασθαι τὸν βίον ἐκ τῶν δικαίων καὶ ταῖν χεροῖν. *victum quærere justè suis manibus.* Ἐργάζεσθαι βίον est victum parare, quærere unde utamur, *vitam quærere*, ut Ennius loquitur. *Nautisque mari quærentibus vitam.* Vita Latinis, æquè ut Græcis βίος, est victus, alimenta, quæ ad vitam tuendam pertinent. Et sic hoc loco capiendum, non pro incertis vitæ casibus, ex sequentibus liquidò apparet. Ἐργάζεσθαι eamdem vim quoque apud Platonem tenet: Καὶ τὰ ἐπιτήδεια ταύτην ἐργασομένην καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσαν. *Et alimenta ipsam quæsituram, & familiam sustentaturam.* Herod. I, 34. ἐργασάμενον δὲ χρήματα μεγάλα, θελήσαντα ὀπίσω ἐς Κόρινθον ἀπικέσθαι. *Cùm magnam pecuniam acquisivisset voluisse redire Corinthum.* Joh. VI. 27. ἐργάζεσθε μὴ τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην, hoc est, *nolite conquirere victum qui perit.* Obscurè vulgatus. *Operamini non cibus, qui perit.* Nec meliùs Beza, *Operamini non cibo qui perit.* Hinc & ἐργάζεσθαι simpliciter est quæstum facere, acquirere, ut apud Demosthenem in orat. contra Apaturium: ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι est quæstum facere pecunia in fœnore nautico collocata. Sic optimè illum locum emendavit maximus virorum Salmasius, cui nihil viget par & secundum. Inde ἔργον est lucrum, quæstus. Sophocles:

Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην.

Sed nullum lucrum est ista deplorare. Ubi Scholiastes: οὐδὲν ἔργον, οὐδὲν ὄφελος. Quia verò nullus quæstus est uberior, quàm qui ex usuris & fœnore capitur, ἔργον, & ἐργασία κατ' ἐξοχὴν dicitur de fœnore: ἐργάζεσθαι χρήματα est exercere pecuniam, fœnori locare, ut rectè à viris doctis ostensum est jam pridem. Matth. XXVI, 16. εἰργάσατο ἐν αὐτοῖς, scilicet, πέντε τάλαντα. *quæstum fecit illis* scilicet quinque talentis. Est Hebraicum loquendi genus ἐργάζεσθαι ἔν τινι, pro quo Græci ἐργάζεσθαι τινι. Vide Bezam.

v. 45. Αἶψά κε πηδάλιον] Miror omnes versiones Latinas quas mihi videre licuit, πηδάλιον hîc interpretari temonem, stivam, quum mihi sit exploratissimum intelligi clavum navis, seu gubernaculum. Glossæ MS. Vossii: πηδάλιον αὐχένιον. sed, etsi aliæ deessent rationes, non sinit nos dubitare de hac interpretatione v. 627:

Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.

Clavum artificiosè factum super fumum suspendito.

Ibi præcepta expedit quid hyeme, confecta navigatione, sit faciendum: solebant autem tum clavos in fumo suspendere, quo credebantur indurari ac à putredine servari, æquè ut nunc caro salita fumo induratur. Virg. 1. Georg.

Et suspensa focis exploret robora fumus.

Aristophanes in Ὄρνισι:

Πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας.
Σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ,
Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι καθεύδειν.
Primùm quidem tempora ostendimus nos veris, hyemis, autumni,

Seminare

Seminare quidem quando grus crocitans in Libyam decedit,
Et tunc jubet nautam suspendentem clavum dormire.

hoc est, quum tempus est naves subducendi, clavum suspendendi, & nautæ possunt securè in utramque aurem dormire. Malè & ibi Interpretes πηδάλιον temonem vertunt. Aristophanem hæc loca Hesiodi, de quibus agimus cùm maximè, respicere facilè intelligunt omnes, & clarè Scholiastes ostendit: *Καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ἡσιόδειον, αὐτίκα πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο. καὶ πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.* Duas vitam tuendi rationes Veteres præcipuè coluisse in hoc opere docet Hesiodus, navigationem nimirum & agriculturam. Aut mare exercebant negotiando, aut terram conserendo & colendo. Utroque hoc victum parandi modo ærumnoso & laborioso essemus levati, inquit Poëta, neque in mari jactari cum tanto periculo, neque opere rustico nos defatigari necesse esset, si Deus non occultasset facilem illam victum & amictum curandi viam. Suspenderes clavum fumo, quod solebant hyeme facere, quum clausa essent maria, & naves subductæ, & navigandi studium deponeres, numquam mare tentares & infidis procellis tuum caput quæstûs causâ committeres. Nec aliter Proclus. Vidit quoque D. Heinsius sensum hujus loci in Introductione, sed nec ipse in tot suis editionibus fœdum hoc mendum expunxit, nec ab aliis editoribus fuit auditus. Ab hoc more proverbium natum ὑπὲρ καπνοῦ πηδάλιον, de iis qui artem desinunt, nec ampliùs exercent, sed otio se dedunt. Eustath. ad Iliad. I. pag. 650. edit. Basil. *δῆλον δ' ἐκ τῶν καπνοῦ καὶ παροιμία τὸ ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον ἐπὶ τῶν ἀργησάντων, καὶ καταμελησάντων τῆς τέχνης, ὁποῖον τι καὶ τὸ ἐπὶ πασσάλου τόξον ἢ κιθάραν ἀγκρεμάσαι. Unde liquet parœmia ducta a fumo, super fumum gubernaculum, de otiosis, & artes desinentibus, quale est in clavo suspendere arcum aut citharam.* Hæc de πηδαλίῳ disputatio in mentem mihi revocat SCtum Claudianis temporibus factum, cujus fragmentum nobis servatur lib. XLVIII. Tit. IX, l. 3. §. 8: *Ut si quis ex naufragio clavum vel unum ex his abstulerit, omnium rerum nomine teneatur.* Hic Interpretibus aqua hæret dubitantibus quid per clavos Imperator intelligat, quum non nisi unum in navi clavum esse existiment. Sunt viri eruditissimi qui docent clavum modò pro ἄκρῳ τοῦ πηδαλίου, modò pro toto poni gubernaculo, & clavos hic esse gubernacula clavo annexa. Quod sanè ego quid sit non capio. Gubernaculum enim habet unum clavum, numquam duos. Gubernaculi partes sunt οἴαξ, φθεὶρ, πτερύγιον, αὐχήν. Οἴαξ est clavus, quo, ut Isidorus inquit, regitur gubernaculum. Naves verò Veterum paullò majores duo habebant gubernacula, duos clavos. Hinc Græcis dicuntur ἀμφίπρυμνοι tales naves. Petron: *Nunc per puppim per ipsa gubernacula dilabendum est, à quorum regione funis descendit, qui scaphæ custodiam tenet.* Idem: *Pergit interim tempestas mandata fatorum exequi, omnésque reliquias navis expugnat. Non arbor erat relicta, non gubernacula, non funis, aut remus.* Apud Heliodorum

liodorum V. Æthiopic. Theagenes & Chariclea ad Ithacæ promontorium appellunt, τ̃ πηδαλίων θάτερον ἀποβαλόντες. *altero clavo amisso.* Lucas Act. XXVII. in Pauli nave dixit in numero multitudinis τὰς ζευκτηρίας τ̃ πηδαλίων, *vincula clavorum.* Sed omnium clarissimè genuinus Hippolytus de Anti-Christo quem ante non multos annos edidit Marquardus Gudius, vir doctissimus & mihi conjunctissimus, cui brevi plurimùm res litteraria debebit, in elegantissima comparatione Ecclesiæ cum navi: Θάλασσά ἐστιν ὁ κόσμος, ἐν ᾧ ἡ ἐκκλησία, ὡς ναῦς ἐν πελάγει χειμάζεται μὲν ἀλλ' οὐκ ἀπόλλυται. ἔχει γὰρ μεθ' ἑαυτῆς τ̃ ἔμπειρον κυβερνήτην Χριστόν. Φέρει δὲ ἐν μέσῳ καὶ τὸ τρόπαιον τὸ κατὰ τ̃ θανάτου, ὡς τ̃ σταυρὸν τ̃ Κυρίου μεθ' ἑαυτῆς βαστάζουσα. Ἔστι γὰρ αὐτῆς μὲν πρῷρα ἡ ἀνατολὴ, πρύμνα δὲ ἡ δύσις τὸ δὲ κοῖλον, μεσημβρία. οἴακες δὲ δύο αἱ δύο διαθῆκαι. Sic enim rectè MS. Eboracensis. Possunt hi clavi videri in columna Trajani & Argo navi, in signis cœlestibus apud Aratum. Vide Lipsium ad II. Taciti annalem c. 6. Samuel. Bochartum, virum summæ eruditionis, qui in omni doctrinæ genere primas tenet, in Hierozoico, & Cl. Schefferum de militia navali. Sed hæc in transcursu.

v. 48. Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης] MS. II. ἀγκυλόμητις, quomodo legendum censet Moschopulus: sicut ποικιλόμητις, δολόμητις, quæ tamen in secundo casu inflectuntur ac si primi λέξις esset τος. Sic noster in Theog. αἰολόμητις Προμηθεύς. Apud Hom. πολύμητις, εὔμητις. Proclus tamen secutus auctoritatem Plutarchi, qui & ipse olim in Hesiodum Commentarios edidit, quos Gellius laudat Noct. Att. XX. 8, & Proclus frequenter, tuetur ἀγκυλομήτης. Eustathius verò ad Ὀδυσ. γ, ait utramque terminationem apud Veteres inveniri. Illam in ητις esse à μήδω, hanc verò à μήτις, ἡ βουλή

v. 51. Διὸς παρὰ μητιόεντος] Imperitè μητιόεις & μητιέτης vertunt *consultus*, quum potiùs sit consilii plenus, consiliorum auctor, μέγα βουλεύων ut rectè circumscribit Theocritus notante Eustath. ad Iliad. α. Nec hoc prætermiserunt viri eruditi, sed surdis narrarunt fabulam. In præcedente versu παῖς Ἰαπετοῖο verte: *filius Japeti.* Gloss. Vetus: Παῖς ὁ υἱὸς, *Filius.* Non ignoro Latinis quoque Poëtis puer pro filio dici, ut *Veneris puer* apud Ovidium Cupido. *Latonæ puer* Horatio Apollo, sed in versionibus, quæ in tironum & Græcæ linguæ non satis peritorum gratiam adornantur, hæc non habent locum. ἐΰς autem reddidi *egregius.* Moschopulus exponit καλός. Et Hesych. ἐΰς, ἀγαθὸς, καλὸς, μέγας, εὐτυχής. Glossæ MS. Voss. ἐΰς, μέγας. Sanè apud Hom. conjungitur ἐΰς τε μέγας τε. Sic in Ἀσπίδι v. 25. ἐΰς παῖς Ἀλκαίοιο. *egregius filius Alcæi.* ubi Interpretes: *præstans puer.*

v. 55. Pro χαίρεις prior liber Vossianus χαίρεις.

v. 63. Ἀθανάταις τε θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν] MS. I. editio Isingrini, Tzetzes: ἀθανάτης θεῆς. Idem codex, ut & Palatinus, sequenti versu legunt παρθενικῆς pro παρθενικαῖς, quam lectionem Proclus quoque agnoscit. Nec aliter scripsit Hesiodus. Glossæ MS. Palatini li-

bri

bri exponunt optimè παρθένῳ. Vossianæ addunt subintelligendum ποιεῖν. Pertinet παρθενικῆς εἶδος ad Pandoram non ad Deas,ut vulgò capiunt. Jupiter, inquit, jussit Vulcanum quàm celerrimè ex luto formare massam, illámque voce humana instruere & viribus, & tanta pulcritudine virginali ut ad formam Dearum accedat. Equidem ex vulgata lectione nullum sensum idoneum posse confici facilè vident qui animum advertunt.

v. 66. Γυιοκόρους μελεδῶνας] Veteres quidem magistri in explicando γυιοκόρος mirè ambigunt, sed mihi rectè vidisse videntur illi, qui exponunt τὰς μέλη κοσμούσας, sicuti præter Moschopulum & Proclum Vossianæ Glossæ, & Phavorinus. Κορεῖν est κοσμεῖν, καλλωπίζειν. Hesych. κορεῖν, κοσμεῖν, καθαίρειν. Unde & νεωκόρος, qui templum ornat & tuetur, æditus. In Actibus Apostolorum Ephesus dicitur νεωκόρος Ἀρτέμιδος, æditus Dianæ. Sicut & in nummis Græcorum frequenter urbes & populi νεωκόροι Καισάρων appellantur, quia templa in honorem illorum excitarant, quibus ornandis & colendis operam suam devoverant, ut quasi essent Cæsarum æditui, ut monuit vir illustris Caspar Gevartius, sicut Ephesii Dianæ sunt, νεωκόροι, propter illustrissimum & maximi operis templum, quod in ejus Deæ honorem in sua habebant urbe. Γυιοκόροι μελεδῶνες sunt curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi & excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, *nulla satis ornandi satietas est?*

CAPUT III.

In Hesiodo tres mendæ deletæ. Idem expositus. Ἀμφιγυήεις. φωνή. Jovis dona quomodo rejicienda esse Hesiodus doceat. Θαλίαις τέρπεσθαι. Hesiodo versus fugitivus, qui in nullis editionibus conspicitur, restitutus. Antiquissimorum hominum vivendi ratio. Pecus non alebant. Varro emendatus. Μῆλα, Poma omnes arbutei fructus. Μῆλα pro opibus. Ἐπὶ βουσὶ κτείνεσθαι. Homerus explicatus. Hesiodus bis emendatus. Interpretes sæpiùs reprehensi. Ἥρωες ἐσσάμενοι.

v. 69. Ὣς ἔφατ', οἳ δ' ἐπίθοντο] Vitia hæc sunt ne in pueris ferenda, & tamen omnes occupant editiones. Scribendum, ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἐπίθοντο. Nec aliter MSS. Sequente versu Ἀμφιγυήεις est ἀεὶ γυῖα βεβλαμμένος. γυῖα κατ' ἐξοχὴν dicuntur manus & pedes. Homer.

Γυῶσαι

Γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.

Frangam quidem pedes celerium equorum ante currus.

Γυιώσω enim, ut benè Porphyr. ad Homerum observat, est σκιλλαγοῦς ποιήσω. Latinis utroque pede claudus, pedibus captus. Quod quum à Græcis propriè tribuatur Vulcano, quibus familiare est ἐπίθετα singulis Diis & Heroïbus assignare, iisque uti loco ipsorum propriorum, Latini verò careant tali voce, qua illum commodè possint exprimere, ut Vulcanum per eam significari intelligant omnes, *Ambiclaudus* enim Latium vetus ignorat, vertendum est, Vulcánus: ut ἐννοσίγαιος Neptunus. Ridiculus esset qui verteret *Terram concutiens* quum pro ipso Neptuno ponitur. Talia apud Græcos ἄσσα πολλά. v. 77. στήθεσφι MS. I. pro στήθεσσι.

v. 71. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον] Hoc est, ἴκελον χρῆμα, similitudinem virginis, id est, imaginem, statuam. Plin. *fingere ex argilla similitudines.* Sic ferè Latinis similis simpliciter pro simulacro, imagine accipitur. Juvenalis: Sat. II, v. 6. *Si quis Aristotelem similem vel Pittacon emit*, hoc est, Aristotelis vel Pittaci imaginem. Multis exemplis declararunt docti viri ad Statium.

v. 79. Ἐν δ' ἄρα φωνὴν θῆκε θεῶν κῆρυξ] Quærunt Græci Magistri quomodo hîc Mercurius vocem Pandoræ indidisse potuerit, quum paulò ante Vulcano ejus confectio mandata fuisse dicatur. Itaque φωνὴν v. 61. interpretantur ὄργανα φωνῆς. sed licèt hæc exponendi ratio possit probari, nondum tamen essemus defuncti. In præcedente enim versu jam commemoraverat Mercurium Pandoræ pectori inseruisse αἱμυλίους λόγους. quomodo verò illos sine voce? & quomodo res ab eodem gesta tamquam diversa à diversis acta narratur? Quid quærimus? φωνὴ hîc est ὄνομα, ut apud Hom. Il. γ.

Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ.

Priamus Helenam vocavit nomine. ubi φωνῇ perperam παρέλκειν docent, & exponunt *voce*. Gregor. Μήτι ἡμᾶς ἐκθειώνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς. *Ne nos increpetis ob verbum insolentius.* ἐνέθηκε φωνὴν est nomen imposuit. Ita omnino Hesiodum intelligendum ipse docet: ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα Πανδώρην, *appellavit autem mulierem hanc Pandoram.*

v. 86. Μήποτε δῶρον δέξασθαι] Jovis igitur dona sunt rejicienda? Sed egregiè hujus loci mentem declarat Plutarchus, in libello quomodo adolescenti Poëtæ sint audiendi, ostendens Διὸς δῶρα esse fortunæ munera: Ὁ Ἡσίοδος τὸν Προμηθέα ποιῶν τῷ Ἐπιμηθεῖ παρακελευόμενον,

——— μήποτε δῶρον
Δέξασθαι παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν,

ἐπὶ τῇ τῆς τύχης δυνάμει τοῦ Διὸς ὀνόματι κέχρηται. τὰ γὰρ τυχηρὰ τῶν ἀγαθῶν Διὸς δῶρα κέκληται. πλούτους. καὶ γάμους, καὶ ἀρχὰς, καὶ πάντα ὅλως τὰ ἐκτὸς, ὧν ἡ κτῆσις ἀνόνητός ἐστι τοῖς χρῆσθαι καλῶς μὴ δυναμένοις. διὸ καὶ τὸν Ἐπιμηθέα φαῦλον ὄντα καὶ ἀνόητον, οἴεται δεῖν φυλάττεσθαι καὶ δεδιέναι τὰς εὐτυχίας.

χίας, ὡς βλαβησόμενον καὶ διαφθαρησόμενον ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ·

> Μήδέποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
> Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.

θεόσδοτον νῦν τὸ τυχηρὸν εἴρηκεν, ὡς οὐκ ἄξιον ἐγκαλεῖν τοῖς διὰ τὴν τύχην πενομένοις, ἀλλὰ τὴν μετ' ἀργίας, καὶ ῥαθυμίας, καὶ μαλακίας, καὶ πολυτελείας ἀπορίαν, αἰσχρὰν καὶ ἐπονείδιστον οὖσαν. *Hesiodus ubi Prometheum inducit fratri Epimetheo suadentem ne à Jove ulla dona accipiat, sed ea aliò dimittat, Jovis nomen de potentia fortunæ usurpavit. Bonis enim fortunæ tribuit appellationem donorum Jovis, opibus, conjugiis, imperiis, & omnibus in universum bonis externis, quorum possessio inutilis est rectè uti iis nescienti. Itaque etiam Epimetheum hominem vitiosum & fatuum cavere sibi jubet & metuere à rebus secundis, damno nimirum ei & exitio futuris. Iterum ubi ait, Numquam pauperiem perniciosam animúmque excruciantem exprobra homini, quia deorum munus est. Deorum munus vocat id quod fortuna obtigit, innuens non esse eos culpandos, qui fortunæ injuria pauperes sunt, cum ignavia potiùs, socordia, mollitie & luxu conjunctas divitias in turpibus & vituperatione dignis habendas.* Vide ibi plura, & ejusdem libellum de Fortuna in fine. v. 87. pro πὰρ ζωὸς MS. II, παρὰ ζωὸς.

v. 96. Ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι] Queruntur veteres Critici, valdè ἀνωφελόγως dolium appellari hic δόμον. Inde & Seleucus pro δόμοισι scribebat πίθοισι, ut Proclus notat. Seleucum, qui hunc locum sic emendandum judicavit, existimo fuisse Grammaticum illum Alexandrinum, qui Romæ docuit, & Homericus dicebatur. Hunc enim in omnes ferè Poëtas commentarios edidisse Suidas auctor est. Quæ à viris doctis afferuntur ad istam translationem asperam molliendam, arguta quidem sunt & ingeniosa, sed quæ faciliùs rejici possunt quàm probari. His equidem argutiis non est opus. Δόμος enim quodvis receptaculum, & vas notat. Euripides arcas cedrinas, in quibus vestes recondebantur, κεδρίνους δόμους vocat. Alcest. v. 158.

> Ἐν δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων
> Ἐσθῆτα, κόσμον τ' εὐπρεπῶς ἠσκήσατο.

Ex cedrinis domibus (hoc est, arcis) *vestem sumens & mundum decentem, paravit.* Sic & Philoni vestes dicuntur οἰκίαι φορητοί, *portatiles domus*, quia homines tegunt ad instar domorum, ut eruditè notavit vir dignitate & doctrina præcellens Gisbertus Cuperus Observat. III, 18.

v. 99. Αἰγιόχου βουλῇσιν] Hunc versum inducendum esse rectè Aristarchus & D. Heinsius censuerunt.

v. 102. Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ] MS. I. ἐφημέρη. lege ἐφήμεροι. Sic emendaveram, & rectè me emendasse postea ex Plutarcho cognovi, in cujus consolatione ad Apollonium sic legitur.

v. 105. Οὕτως οὔτι πη ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι] MS. I. οὔτι πη. Sic & Tzetzes,

Tzetzes. τῃ nonnunquam æquè παρέλκει ac τε. Διὸς νόος est Jovis sententia, consilium, decretum. Hesiodi sententiam Tacitus refert: *Quæ fato manent, quamvis significata, non vitantur.* Sequenti versu idem liber: εἰ δ' ἐθέλεις.

v. 113. Νόσφιν ἄτερ τε πόνων] In utroque MS. abest τε. Et sanè abesse debet. Tzetzes. πόνων δὲ τὸ τε χρείη ἐστὶ συλλαβῶν. ὑπὸ γὰρ τοῦ ἀμετάβολα ἐκτείνεται. sic & superiùs v. 91. in manu exaratis libris legitur. Νόσφιν ἄτερ κακῶν. Ubi H. Stephanus perperam incuriæ editores insimulat. Inferiùs v. 674. Μὴ μίμνειν οἶνον δὲ νέον καὶ ὀπώριον ὄμβρον. Sic MS. I. Vossianus. vulgò μηδὲ μένειν. versu præcedente in nonnullis editionibus legitur ζώεσκον pro ἔζωον. Quod auribus meis magis arridet.

v. 115. Τέρποντ' ἐν θαλίῃσιν] Suaviter tempus transigebant in conviviis, nimirum quæ instruxerant ex iis quæ sponte tum ferebat injussa tellus. pro quo statim:

——————— οἱ δ' ἐθέλημοι
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
——————— *ipsique ultrò*
Tranquilli quæ collegerant dividebant cum multis bonis.

hoc est, ut Virgilius exposuit, *in medium quærebant*, & iis in otio sine contentione & invidia fruebantur. Hæ sunt illæ θαλίαι. de ἀθανασίᾳ & Deorum epulis Hesiodus hîc non cogitavit, quod & ille versus luculenter ostendit: qui in nostris quidem editionibus nunc desideratur, sed olim non desiderabatur in iis, quibus usus fuit Diodorus Siculus. Is in libro V. bibliothecæ huic, quem nunc exponimus, istum subjicit:

Ἀφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.
Abundantes pomis, cari beatis Diis.

Dignus sanè est qui loco suo, de quo fuit injuria temporum & hominum deturbatus, restituatur. Ceterùm hunc versum malè intellexit & interpretatus est vir Græcè doctissimus, Laurentius Rhodomannus. Ἀφνειοὺς μήλοισιν vertit: *felices gregibus.* μῆλα hîc non sunt greges. Nam quamvis pastoritia vita sit simplicissima, & aliis vitam tolerandi rationibus vetustior, ignorata tamen fuit antiquissimis illis hominibus, qui sub Saturno dicuntur egisse. Hi enim iis solùm se tuebantur, quæ terra sponte ad eorum victum ferebat Omitto Ovidium, aliósque Poëtas. Varro II. de R. R. cap. 1. *Et homines & pecua quum semper fuisse sit necesse, natura, (sive enim aliquod fuit principium generandi animalium, ut putavit Thales Milesius, & Zeno Citticus, sive contra horum principium extitit nullum, ut credidit Pythagoras Samius, & Aristoteles Stagirites) necesse est humana vita à summa memoria gradatim descendisse ad hanc ætatem ut scribit Dicæarchus: & summum gradum fuisse naturalem, quum viverent homines ex iis rebus quas inviolata ultrò ferret terra: ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam. è feris atque agrestibus, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum,*

mora,

mora, pomáque collegerant ad usum, sic ex animalibus, propter eamdem utilitatem, cùm quæ possent silvestria deprehenderent, concluderent & mansuefacerent. Sic hic locus legendus & interpungendus videtur, in quo tamen emendando Gronovio τὰ πάνυ debentur, *collegerant*, & *mansuefacerent*, quæ reposuit pro *colligerent*, & *mansuescerent*. Τὸ *cùm* intellectu revocandum ad superiora; quasi scripsisset: pastoritiam: cùm, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora, pomáque in usum colligere consueverant antehac, sic ex animalibus sylvestria quæ possent caperent, septo custodirent, mansueta redderent. Hic videtur supervacuum vel quod priùs posuerat *è feris* & *agrestibus*, vel quod pòst dixit, *ex animalibus silvestria*. At hæc est illius repetitio propter ὑπέρβατον, sensui magis quàm verbis conveniens. De quo genere Gronov. ad Senec. I. de ira, 3.. Μῆλα autem hoc loco sunt omnes arbutei fructus, qui edules sunt, sicut apud Latinos poma. Nam & nuces, & ficus, & uvæ πρόξιμα mala dicuntur. Vid. leg. C V. de verb. signif. Varro cap. 59. lib. I. de R. R. profitetur se acturum de pomis condendis, & ibidem tradit, quomodo pira, rapa, nuces juglandes sint servandæ, quia rapa, pira, nuces in pomis numerabantur. Hesych. Μῆλα παντὸς δένδρου καρπὸς, ἐξαιρέτως δὲ τῆς μηλέας, καὶ πάντα τὰ δένδρα. In hoc ipso verbo offenderunt inferiùs Latini Interpretes, sed ratione diversa v. 162.

Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο.

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.

sed non pugnabant propter oves, sed propter opes, regnum, facultates Oedipi. De quo Græci Magistri: Μῆλα, κτήσεις, περιουσίαι, βασίλειαι. Hos Latini debebant sequi. Veterum enim divitiæ in pecudibus, præcipuè in ovibus. Varro dicto loco libri secundi: *In queis* (nimirum animalibus agrestibus, quæ comprehendebant & mansuefaciebant) *non sine causa putant oves assumtas, & propter utilitatem, & propter placiditatem.* Non longè pòst: *De antiquis illustrissimus quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres Poëtæ, qui alios vocant πολυάρνας, alios πολυμήλους, alios πολυβούτας,* & quæ sequuntur. Sic apud Hesiodum inferiùs πολύμηλος est opulentus. Ceterùm in hoc, quem reposuimus, versu, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι, idem est quod εὐδαίμονες. Sic & intelligendum in disticho illo in Epictetum:

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος

Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Servus Epictetus sum, & corpore mutilus, & paupertate Irus, & tamen Deis carus, id est, felix. Terent. *Solus es quem Dii diligunt.* Vid. Meric. Casaub. præfationem in accuratissimam Epicteti editionem à se editam. Porrò quod viri docti notant ἐπὶ βουσὶν κλείνεσθαι ἢ θνήσκειν esse in prima pueritia occidi, mori, id verò ex exemplis, quæ afferuntur, non potest intelligi. Nihil aliud verba, quæ Iliad. ζ. leguntur, volunt, quàm illos deprehensos esse apud armenta & gregem, ibique

ibique occisos. Alioquin *κλείνονται ἐπ' οἴεσσι* eamdem haberet vim. Iliad. *υ.* verò Æneas non ait se metuere Achillem, quòd aliquando cum eo esset congressus *ἐπὶ βουσὶ*, sed contra ea Æneas ibi excusat certamen cum Achille ineundum, quia jam olim expertus sit vim Achillis, & robur ejus hastæ, quum salutem suis debuerit pedibus servatus *διὰ λαιψηρὰ γοῦνα*,

> Ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν.

Quum armenta nostra invasisset, inquit Æneas. Quod & ipsum Achilles ei posteà exprobrat:

> Ἤδη μέν σέ γε (φημὶ) καὶ ἄλλο τε δουρὶ φόβησα
> Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα
> Σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
> Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων.

Jam enim te puto & alias hasta terrui. An non recordaris quando te apud boves solum existentem repuli ab Idais montibus velocibus pedibus celeriter? Tunc verò non convertebaris fugiens. Vides nullam hîc reconditæ notionis formulam latere; sensum esse simplicissimum & apertum.

v. 122. *Τοὶ μὲν δαίμονες*] Aristides, Plutarchus de oraculorum defectu, Plato in Cratylo, & V. de legibus hos versus sic legunt:

> Τοὶ μὲν δαίμονες ἐσθλοὶ ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν
> Ἁγνοί, ἀλεξίκακοι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Quam lectionem vulgatæ præferendam existimo tot summorum virorum auctoritate munitam. Sed de his Geniis, cujus fuisse naturæ credebantur olim, vide Plutarchum in laudato libro, de oraculorum defectu, multis disputantem.

v. 124. *Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας*] MS. I. *φυλάσσουσιν*. Sic hic versus legitur inferiùs, 254, & 233.

> Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα.

Hom. Il. *α.* *Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν.* Infinita hujus paragoges exempla ex Græcis Poëtis facilè colligas.

v. 125. *Ἠέρα ἑσσάμενοι*] Retinenda est antiquior versio: *aëre induti.* Virgil. *obscuro aëre septi*, hoc est, oculis subducti sunt ut à nemine possint videri. Versu sequente, *γέρας βασιλήϊον* non est regale munus, sed regius honor. Hinc postea de argentei sæculi dæmonibus dicit, illos quidem his esse inferiores, nec regia majestate illustres, *ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.* *Verùm etiam hi honore sunt conspicui.* Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia *βασιλικὸν τὸ εὖ ποιεῖν.*

CAPUT IV.

Φυή. νόημα. Hesiodus expositus. Muliebris educatio puerorum inter mala argenteæ ætatis. Μέτρον ἥβης, θαλάσσης. Elegans Græcorum Poëtarum periphrasis. Hesiodo vetus lectio restituta. Ejusdem vexatus locus expositus. Dæmones mori, exacta certa periodo. Dæmonum sunt diversi gradus. Ἀθάνατοι δεύτεροι. Secundus. Καλέεσθαι. Ἄπληστοι. Εὐρώεις δόμος ἀΐδου. Κρυερόν. Γενεά. varii Interpretum errores ostensi.

v. 129. Οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.] Verte: *Neque corporis habitu simile, neque ingenio.* Φυὴ hic non est sola statura & proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νόημα est ingenium. Glossæ MS. Vossianæ: νόημα φρόνησις. Homero φρένες Iliad. α.

——— ἐπεὶ ὄ ἕθεν ἐστὶ χερείων
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτέ τι ἔργα.

Quoniam illi non est inferior, neque corpore, neque forma, neque ingenio, nec operandi peritia.

v. 130. Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς] In I. MS. μὲν desideratur. Viri doctissimi ἀλλὰ hîc accipiunt pro ἀλλ' ὅμως; quasi Poëta dixerit inferiorem quidem hanc ætatem esse & deteriorem superiore, hoc tamen habuisse bonum, quod pueri aliquamdiu simpliciter, sine malo, & εὐήθως apud matres fuerint educati, ut hanc longam ἐν γυναικωνίτιδι διατριβὴν habuerit inter notas & bona hujus ætatis, quibus sequentem antecellat. Quod planè Poëtæ menti adversatur, qui maternam educationem depravationi hujus sæculi adscribit, ex quo appareat longè deteriorem esse hanc γενεὰν priore aurea, quia pueri diu in Gynæceis latitent, & in sinu matrum adolescant, & corroborentur; qua muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effœminati. Inde ait pueros evadere μέγα νηπίους valdè rudes. Quo nomine Plato quoque educationem aliorum Regum Persiæ reprehendit. Quid verbis opus, res loquitur. Nec Veteres umquam aliter hunc locum ceperunt.

v. 131. Ἥβης μέτρον ἵκοιτο] Interpp. *Pubertatis terminum attigisset.* Hesych. quidem μέτρον dicit esse πέρας· sed Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud est quàm ipsa ἥβη. Sic inferius μέτρα θαλάσσης est θάλασσα. Hom. μέτρα κελεύθου, κέλευθος. In epitaphio Hesiodi, quod Pindaro adscribitur μέτρον σοφίης est σοφία, ut ibi legendum inferiùs ostendemus.

v. 134. Ἄλγε' ἔχοντες Ἀφραδίαις] MS. I. ἀφραδίῃσιν.

v. 135. Ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον] Hi ſunt mollis iſtius maternæ educationis fructus. *Nihil magis facit iracundos*, inquit Seneca, *quàm educatio mollis & blanda; ideo unicis, quò plus indulgetur, pupilliſque quò plus licet corruptior animus eſt.*

v. 141. Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι] MS. I. Τοὶ μέν τοι χθόνιοι. Nonnulli codices, quod Stephanus notat, ἐπιχθόνιοι, quam lectionem Tzetzes tuetur. Nihil verius, quamvis alteram ſequantur Proclus, Moſchopulus, & omnes quas vidi editiones. Verùm ſi argenteæ ætatis homines poſtquàm mortem obierunt ſunt ὑποχθόνιοι δεύτεροι, quinam ſunt πρῶτοι ὑποχθόνιοι, quod Tzetzes meritò urget. Vir magnus multus quidem eſt in aſſerenda lectione vulgata, præfatus δευτέρους δαίμονας hic conjungendum, non δευτέρους ὑποχθονίους. ex illa enim lectione hanc abſurditatem naſci, quòd tum δεύτεροι etiam cum θνητοὶ ſit conjungendum: hinc verò confici primos etiam fuiſſe θνητοὺς contra doctrinam Platonicam. Sit contra doctrinam Platonicam, non tamen eſt contra Heſiodi, qui dæmonas quoque exacta certa periodo mori cecinit. Plutarchus de oraculorum defectu: Ὁ' Ἡσίοδος οἴεται καὶ περιόδοις τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευτάς· λέγει γὰρ ἐν τῷ τῆς Ναΐδος προσώπῳ καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος.

> Ἐννέα τοι ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
> Ἀνδρῶν ἡβώντων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος·
> Τρεῖς δ' ἐλάφους ὁ κόραξ γηράσκεται. αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ
> Ἐννέα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμεῖς τοὺς φοίνικας
> Νύμφαι εὐπλόκαμοι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Heſiodus certis temporum converſionibus mortem dæmones oppetere cenſet, & tempus etiam ſub involucro proponit, hac ſub Naïdis perſona loquens: Novem hominum vegetorum ætates garrula cornix vivit, cervus autem quatuor cornicum, tres autem cervi corvus. Sed phœnix novem corvorum: vos autem Nymphæ formoſæ, Jovis filiæ decem phœnicum. Vide ibi plura. Sanè primos δαίμονας ætatis aureæ fuiſſe quoque θνητοὺς annon iſta verba oſtendunt? v. 116.

Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι. *Moriebantur verò tamquam ſomno obruti.* & v. 121.

> Αὐτὰρ ἐπεί κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν.

Verùm poſtquam & hoc genus terra texit. hoc eſt παραφραστικῶς, ἀπέθανον. inquit Tzetzes MStus Voſſii, in edito enim hæc deſiderantur. Verborùm autem Heſiodi hæc eſt συνέπεια. Τοὶ μὲν μάκαρες θνητοὶ καλέονται δεύτεροι ἐπιχθόνιοι. Hi beati mortales ſecundi ſunt terreſtres, ſcilicet dæmones: hoc eſt ſecundi gradus, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei ſæculi θνητοῖς ſunt orti. Qui quidem non regium honorem ſunt adepti, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ. *ſunt tamen & hi in dignitate conſtituti.* Dæmones eſſe diverſorum graduum nemo dubitat. Εἰσὶ γὰρ ὡς ἐν ἀνθρώποις, inquit Plutarchus, καὶ δαίμοσιν ἀρετῆς διαφοραί. *ſunt enim ſicut inter homines, ſic etiam inter dæmones diverſi virtutum*

tutum gradus. Δαίμονες δεύτεροι sunt inferioris loci & ordinis dæmones, ut δεύτεροι ἀθάνατοι, Dii inferiores, minorum gentium, apud Maximum Tyrium. dissertat. XXVI. Θεὸς μὲν οὖν αὐτὸς κατὰ χώραν ἱδρυμένος, οἰκονομεῖ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἐν οὐρανῷ τάξιν. Εἰσὶ δ᾽ αὐτοῦ φύσεις, ἀθάνατοι δεύτεροι, ἐν μεθορίᾳ γῆς καὶ οὐρανοῦ τεταγμένοι, θεοῦ μὲν ἀσθενέστεροι, ἀνθρώπων δὲ ἰσχυρότεροι, &c. *Deus quidem eodem in loco manens, cœlum regit, omniaque in eo ordinat ac disponit. Immortales autem quasdam habet potentias, quas secundos immortales vocant. Hi sunt Deo infirmiores, hominibus verò potentiores* Senecæ dicuntur inferioris notæ Dii, ep. 110. *Unicuique nostrum pædagogum dari Deum, non quidem ordinarium, sed hunc inferioris notæ, ex eorum numero, quos Ovidius ait de plebe Deos.* Sic & servi apud Florum III, 20. *secundum hominum genus.* quasi sint viliores & inferiores aliis hominibus: *Enim verò servilium armorum dedecus feras. Nam & ipsi per fortunam in omnia obnoxii, tamen quasi secundum genus hominum sunt.* Cic. III. de Off. *quasi secunda quadam honesta esse dicunt.* Et *tela secunda* apud Ovid. Superi vocant illud fulmen cui dextra Cyclopum flammæ & iræ minùs addidit. Senec. ep. 92. *Excedat ex hoc animalium pulcerrimo, ac Diis secundo, mutis aggregetur animal pabulo latum.* Idem IV. Nat. Quæst. 3. *Ex his me testibus numera secundæ notæ, qui vidisse quidem se negant, sed audisse.* Inde & illæ loquutiones apud Græcos δεύτερον ποιεῖν, τίθεσθαι, ἄγειν, postponere. Lucian. Εἴ με δεύτερον ἄγεις Ἑρμιόνος, si Hermioni me postponis. Καλέονται verò hic est εἰσί. Superiùs v. 122. dixit δαίμονές εἰσιν ἐπιχθόνιοι, hîc dicit eodem sensu καλέονται ἐπιχθόνιοι In sacris litteris κληθήσονται υἱοὶ Θεοῦ, hoc est, ἔσονται. Apud nostrum inferiùs v. 1715.

Μηδὲ πολύξεινον, μηδ᾽ ἄξεινον καλέεσθαι.

Nec verò multorum hospes, neve nullius sis.

In Theogon. v. 410.

Ἤγαγετ᾽ ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.

Duxit in amplam domum suam ut sit uxor.

De quo loquendi genere Sacris pariter & τοῖς ἔξω Scriptoribus familiari plura pridem præceperunt viri magni, Casaubonus ad Theocritum, & Grotius ad Novum Fœdus.

v. 147. Ἄπλαστοι] Latinis sunt *inconditi*, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἄγελοι. Cic. *vasti & agrestes.* v. 149. Uterque codex MS. στιβαροῖσι μέλεσσιν. Versus sequens in primo sic se habet: τῶν δ᾽ ἦν χάλκεα τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι. Vers. verò 151. idem liber μέγας pro μέλας.

v. 152. Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο] Εὐρώεις δόμος multis antiquis & recentioribus est πλατύς, laxa, ampla domus. Et sic C. Barthius Adversar. XXX, 13. qui hoc loco utitur ad firmandam correctionem Horatii, in quo pro *domus exilis Plutonia* substituunt *domus exilii Plutonia.* Sed hanc emendationem meritò rejecit Vir magnæ & diffusæ eruditionis Johannes Gerhardus Vossius, qui docuit

cuit ſedem exilem Plutoniam Horatio non eſſe amplum illud mortuorum receptaculum, ſed ſepulchrum. quod certiſſimum. εὐρώεις hîc eſt ſqualidus ab εὐρὼς ſitus, ſqualor. ut Virgilius *loca ſenta ſitu* dicit: aut tenebricoſus. Gloſſa MS. Voſſii: εὐρώεντος, σκοτεινόν. Suidas: εὐρώεντος, σκοτεινά, ζοφώδη. Sic & Heſychius & Etymologicum Magnum. Sophocles Ajace Flagellifero v. 615. Α'ΐδηλον Α'ΐδαν, Homerus & noſter in Theogon. ζόφον ἠερόεντα, Æſchylus Prometh. 432. Κελαινὸς ἄϊδος μυχός. Latini ſæpè *cæca tartara*. Inferiùs in Theogonia v. 729.

Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι.
Illic Dii Titanes ſub caligine opaca
Abſconditi ſunt, conſilio Jovis nubes cogentis,
Loco in ſqualido.

ſic & v. 739. Κρυερὸς verò non eſt meo judicio frigidus, ſed dirus, illætabilis, horrendus, ut in Theog. 657. ἀρῆς κρυεροῖο, grave damnum, & 636 πόλεμος κρυόεις, horrendum bellum. In Α'σπιδι κρυόεις Τάρταρος, eadem ratione dicitur, pro quo in eodem carmine: νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ, *noctis obſcura domus horrenda.* Heſych. Κρυερὸν, φρικτὸν, μισητὸν, ἀειδὲς, φοβερὸν, ἐλεεινὸν, οἰκτρὸν, δεινὸν, χαλεπὸν, πονηρὸν, κακὸν, δύσερες.

v. 156. Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος] Quæ viri docti de διαφοραῖς hîc ſubtiliter diſputant inter λέξεις diverſarum ætatum, ego ſanè ut ex Poëtæ verbis cogi poſſint nullus video. Tertiæ enim ætati illud ipſum Poëta ἐπιφωνεῖ, quod iis, quibus λέξιν adſignaſſe dicitur. Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε.

v. 162. Προτέρῃ γενεῇ] Verte: *priori ætati*, non *generationi*, ut vulgò. Qui error paſſim quoque obvius in ſacrarum litterarum Interpretibus. Γενεὰ Latinis eſt ætas. quod Homerus dixit:

Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
Ἐφθίαθ'

hoc Ovidius interpretatur XII. Metam. *vixi Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas.* Horatio eſt ævum, cui Neſtor perhibetur *ſenex ter ævo functus.* Ante Olympiades Græci per γενεὰς rationes temporis colligebant, ut Porphyrius oſtendit, qui γενεὰν definit τὴν τῶν τέκνων καὶ γονέων πλείωσιν. ficut & Plutarchus, qui quum dixiſſet Heraclitum ἔτη τριάκοντα ποιεῖν τὴν γενεὰν, ſubjicit, ἐν ᾧ χρόνῳ γεννῶντα παρέχει τὸν ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένον ὁ γεννήσας. ſpatium quod à natali pertinet ad tempus generationi aptum, quod circumſcribunt triginta annis. Alii tamen productiores, alii fecerunt anguſtiores γενεάς. Sunt enim qui uno anno, ſunt qui ſeptem, decem, viginti, quinque & viginti, triginta, ſunt & qui centum annis definiunt γενεάν. Quò ſunt antiquiores tantò ſunt longiores, monente eodem Porphyrio.

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpretibus revocatus & suo loco repositus. Saturnus Rex Heroum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locatæ. Hesiodus bis restitutus, & aliquot locis expositus. Παλιγγενεσία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὄπις. Hesychius correctus. Ὄπιν ἔχειν. Οὖπις. Εἰδῶν. Hesiodo denuò medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo observata. Versio Latina sæpiùs castigata.

v. 169. THλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνος ἐμβασιλεύει] Hunc versum ex MSto II. hîc reposui, quem olim quoque in antiquis extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur. Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus. A Tzetze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibilius sit alterum illum quem cum hoc prisci Critici ὠβέλισαν etiam nunc desiderari, sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur, propter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non probant acerbi illi censores, quorum obelis quàm multi confoderentur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè deteriores in Hesiodo reperiuntur. Quin hunc optimis non dubito accensere. Quid enim sive verba spectes, numerosius, sive sententiam, pulcrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis degentes Veteres Saturno tribuunt. Inscriptio elegantissima monumenti Regillæ uxoris Herodis:

Ἦσι πὲρ ἱερὸν εἶδος εὐζώνοιο γυναικὸς
Ἄγκειται, αὐτὴ δὲ μεθ' ἡρώνησι νένασται
Ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει.
Quibus (sc. Deabus) *sacra hæc statua pulcra fœmina*
Dedicata est. Ipsa verò inter Heroïdas habitat
In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.

Ultimus versus ex isto Hesiodi est expressus. Salmasius dubitat an usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

v. 171. Παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην] Græci Magistri ὠκεανὸν hîc locant & exponunt ἐν τῷ ἀέρι. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas Insulas statuebant in Oceano. Horat. libro IV. carm. 16.

Nos manet oceanus circumvagus: arva beata
Petamus arva, divites & Insulas.

v. 173.

v. 173. Τεὶς ἔτι ἔτεις] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: τεὶς ἐπ©. Sic inferiùs τεὶς ὕδατ© πεφίχειν. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. Μήκετ' ἔπειτ' ὤφελλον] Ordo verborum quem in his binis versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quàm sensus quem ex iis conficit. Ait enim Hesiodei voti hunc esse sensum, se maluisse mori ante heroici seculi exitum, quàm post illum nasci. Sed hoc ab Hesiodi mente alienum planè est, qui optat ἢ πρόσθε θανεῖν quàm quinta ætas ingruerit, ἢ ἔπειτα γενέσθαι, quum meliora scilicet tempora reflorescent. Persuasum enim habebant Poëtæ & plerique Philosophi, præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, παλιγγενεσίαν futuram, omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus ad illud Virgilii,

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse carmen Hesiodi, quod sic dicatur à patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immoramur? Nibil est in Poëtis decantatius, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex isto Hesiodi loco hausisse.

v. 178. Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσι] Insulsè Interpretes Latini: *Postquàm facti circa tempora cani fuerint.* An γίνεσθαι πολιοκρόταφον τελέθειν est fieri canum? quid absurdius fingi potest? γεινόμενοι sunt τεχθέντες. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant,* hoc est, senescant, quum vix postquàm lucem adspexerunt senio conficiantur. Hinc paullò pòst αἶψα γηράσκοντας τοκῆας appellat. Conqueritur de vitæ brevitate, cui quintæ hujus ætatis homines sunt obnoxii, quòd celeriter tacitis consenescant annis. Hoc est de quo toties conqueruntur Poëtæ, meliores annos esse fugacissimos. Theocritus: Μὴ κακοῦ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη. *Noli superbire. celeriter enim te relinquit, tanquam somnium, adolescentia.* Sed hæc Anthologiarum Scriptoribus relinquamus.

v. 180. Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊ©] Non hæc referenda sunt ad ἰδέας ὁμοιότητα, ut non nemo facit, sed ad γνώμης. Loquitur de discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus ætatis sic exagitat, ut omnia sint ὕπουλα, nusquam candor, fides, non fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patrios inquirit in annos.

Glossæ MS. Vossii: ὁμοίϊ©, ὁμογνώμων. Græci magistri, ὁμοίϊ©, ὁμοιοτροπὸς, σύμφων©. Alia ratio est inferiùs, v. 235.

Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν.

Pariunt verò mulieres similes parentibus liberos.

Hîc utique loquitur de εἴδους ὁμοιότητι. Liberi enim qui parentum os referebant habebantur pro nota & argumento maternæ pudicitiæ. Horat. IV, 6.

Nullis polluitur casta domus stupris,
Mos & lex maculosum edomuit nefas,

Laudantur simili prole puerpera:
Culpam pœna premit comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Ἀτιμήσουσι] Barbarè Interpretes: *Dehonorabunt.* Ἀτιμήσουσι autem est ἀτιμάζειν φιλοῦσι. Sic & versu sequente μέμψονται est μέμφεσθαι φιλοῦσι, & vers. 189. ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει, est ἐξαλαπάζειν εἴωθε solet expugnare. vers. 225. οἵ τέ μιν ἐξελάσωσι, *qui ipsum expellere solent*, sic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

——— οἷά τε πολλὰ
Γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ, id est, ἐξαπατᾷν φιλεῖ. & mox v. 327.

Ἶσον δ' ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, *quando irasci solet viro inferiori*, & sic sæpè. Aristoph. Pluto:

Ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;
Pamphilus nonne propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III, 27. καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσει. *& tunc domum ejus diripiet*, hoc est, diripere solet. Joan. XV. 6. Ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη. *Si quis non in me manserit, ejici solet foras, & tamquam palmes arescere.* Interpretes ibi hæsitant, vide Bezam. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut ἔθυον. Marc. XIV. 12. *mactare solent.* & XV. 6. ἀπέλυεν, *dimittere solebat*, ut bene hìc vetus Interpres.

In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κοτέοντε, ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσι.

Ut autem leones duo pro occiso cervo sibi mutuò irati in se ipsos impetum facere solent. In Theogon. v. 750.

Ἡ μὲν καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζε ἔρχεται.

Hæc quidem intrabit, illa verò foras egreditur, h. e. intrare solet. In ἔργοις v. 523.

Νυχίη κατελέξεται ἔνδοθεν οἴκου.
Noctu cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.

Credulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην ἐθέλουσά γε θυμῷ.

Facilè verò auferre solet apparentem volens saltem animo. Interpretes Latini: *obstulit.* Et v. 284. Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε. *Jupiter tum Irim mittere solet.* Theogo. v. 7.

Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο καλούς.
Summo in Helicone choreas ducere solent pulcras.

Sic

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV, 12. ὅτε τὸ Πάσχα ἔθυον, quo tempore Pascha mactare solent, & XV, 6. ἀπέλυε solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat.

Non hic cuiquam parcet amico.

hoc est, parcere solet. Pers. Sat. II.

At bona pars procerum tacita libabit acerra.

hoc est, libare solet, ut benè ibi πολυμαθέστατος Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorrere, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 240.

Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων.

Illis autem cœlitùs magnum importare solet malum Jupiter.

& sæpè aliàs. Theogon. v. 87.

Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.

Statim etiam magnam contentionem scitè dirimere solet.

v. 187. Οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες] Imperitè Interpretes: *Neque Deorum oculum veriti.* Verte: *neque Deorum iram veriti.* Inferiùs v. 252. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, *Deorum animadversionem non curantes.* Ubi iterum Interpretes sine sensu: *Nullam Deorum reverentiam curantes.* Homerus Iliad. π.

Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.

Hic Interpretes: *Deorum rationem nullam habentes*, quod ferri posset, ut apud Herodotum Calliope: οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ὄπιν ἔχοντες. *Neque Geniorum, neque Deorum rationem habentes.* At Ὀδυσσ. φ. v. 29.

Σχέτλιος οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ' οὐδὲ τράπεζαν.

Interpretes rursus inscitè vertunt: *Deorum providentiam reveritus.* In omnibus his locis ὄπις est ira, pœna, vindicta, animadversio. Hesych. ὄπιδα, ἐπιστροφήν, ἐντροπήν. Item: ὄπις, ἀδελφοφή, φωνή. Corruptissimè. lege: ἐπιστροφή, ποινή. Noster in Theogonia, 222. de Parcis:

Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν, ὅς τις ἁμάρτῃ.
Non ante deponunt Deæ gravem iram,
Quàm ab illo pœnas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ὄπις, & Ionicè Οὖπις dicitur in Inscriptione Herodis Attici:

Ἥτ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐλάεις Ῥαμνούσιας Οὖπις.

Quæ facinora hominum punis Rhamnusias Upi.

Ut benè emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appellationem Nemesis quidem ἀπὸ τῆς ὄπιος accepit, non tamen hoc nomine, quòd ὄπιν seu curam gerat rerum humanarum, sed quòd animadvertat

vertat

vertat & puniat mala & improba audacium & insolentium hominum facinora. Quas Nemesios partes esse nemo ignorat. Εἰδότες apud Hesiodum sunt Φοβεύμενοι. Hesych. εἰδῦιν, ἐφοβεῖτο. v. 190. pro ἐξαλαπάξει MS. II. ἐξαλαπάζει. Malè.

v. 199. Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον] Φῦλον ἑνικῶς apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendi dudum fuit suspectus, quod detersit MS. II. ex quo legendum φῦλ' ἴτην, ἴτην fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephanianæ editionis. Hinc & statim προλιπόντε non προλιπόντες. Ἀθανάτων φῦλα sunt Dii. & sic vertendum, non ut vulgò: *familia Deorum.* sic superiùs φῦλ' ἀνθρώπων sunt homines, φῦλα γυναικῶν mulieres.

v. 207. Δαιμονίη τί λέληκας] MS. I. λέληκες. probat Tzetzes.

210. Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non conveniant γνῶμαι, sententiæ: Et mihi videtur absurdum. Ἐπιμύθια enim à λογοποιοῖς solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratiùs de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare trajectione, qui sic restituendi sint suo ordini:

Δεῖπνον δ' αἴκ' ἐθέλω ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ τανυσίπτερος ὄρνις.
Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν,
Νίκης τε στέρεται, πρός τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quòd sequens versus Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης malè præcedat ἐπιμύθιον. Sic enim ille liber, recens quidem, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digerit:

Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ τανυσίπτερος ὄρνις,
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι, &c.

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, σύνταξιν damnat, non verborum, quasi aliquid σόλοικον, aut σολοικοφανὲς hîc sit commissum, ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè cohærere. Hinc & ipse versus alio locat ordine, quàm quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium.

CA-

CAPUT VI.

Ἐσθλός. Bonus. Δειλός. Hesiodus ter explicatur. Ἰθεῖαν νέμειν. Ἐξελάσωσι. Ἔργα θηλείης. Hesiodus quater emendatus. Ἀπαυρεῖν. Ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, κακοῤῥαφίας. Interpretum Homeri & Hesiodi aliquot errata. Κυδρός. Ὀνοτάζειν δίκην. Πετεηνός. Hesiodi non intellecto loco lux. Δίκαια. Ἀλήθεια. Βλάπτειν δίκην. Versus Hesiodi suppositititius indicatus.

v. 214. Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ. οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς ῥηϊδίως φερέμεν δύναται] Ἐσθλὸς, ut rectè vidit Plutarchus hoc loco est ὁ τῇ τύχῃ ϗ τῇ δυνάμει προέχων, potens, nobilis, dives, ut, apud Latinos, *bonus*. Flor. l. 7. *Ipse in senatum cædibus, in omnes superbia, quæ crudelitate gravior est bonis, grassatus.* Plaut. Curc. IV, 1, 14. *In foro infimo boni homines atque divites ambulant.* Cic. IX. ad Att. 12. *Ædiles ludos parant? viri boni usuras perscribunt.* Apud quem infinita sunt ferè exempla. Δειλὸς contrà est tenuis, inops. Glossæ MS. Vossii, & Græci magistri Δειλῷ, ἀσθενεῖ, ἀσθενεστέρῳ. Hunc sensum esse hujus loci ex præcedente tabula quoque intelligitur. In versu antecedente ἄκουε δίκης est obtempera justitiæ, sequere justum. Inferiùs v. 273. ἐπιτυχεῖν δίκης.

v. 219. Αὐτίκα γὰρ τρέχει] Hunc Versum optimè ὁ πάνυ interpretatur. Significat enim Hesiodus religionem jurisjurandi, qua se judices obstringunt, violari, simul ambitioni subscribunt aut gratiæ, aut largitionibus corrumpuntur; hanc verò læsam fidem sacramenti sequi pœnam perjuris debitam. Nam versu sequente ἑλκομένης est ἀγομένης βιαίως, σὺν βίᾳ, jus quod aut gratiâ inflectitur, aut potentiâ perstringitur, aut pecuniâ adulteratur, & violenter opprimitur, ut Cic. inquit.

v. 222. Ἤθεα λαῶν] Stultissimè Interpretes: *mores populi.* Ἤθη hic sunt διατριβαὶ, τόποι, vici, domus, sedes populi qui tales injustos habent magistratus. v. 525.

> Ἔν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ ϗ ἐν ἤθεσι λευγαλέοισιν.
> *In frigida domo, in ædibus tristibus.*

Nihil tritius.

v. 224. Καί σφιν ἰθεῖαν ἔνειμαν] Ridiculè Interpretes: *neque rectè distribuunt.* Ἰθεῖαν νέμειν Aristoteli V. Ethic. est δίκαια νέμειν, jus reddere, in sequente versu, δίκας διδόναι ἰθείας. *rectam ferre sententiam.* Optimè hunc locum interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ.

Εἰσὶ

Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔτινά φημι
Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
Age ipse judicabo & me nullum puto
Reprehensurum Græcorum. rectum erit judicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰθεῖα subintelligi δίκη. Τὸ δὲ ἰθεῖα ἐλλειπῶς καὶ αὐτὸ εἴρηται. Εἴληπται γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ δίκη ὄνομα ἐκ τοῦ δικάσω ῥήματος. εἰς δὲ σαφήνειαν τῆς τοιαύτης λέξεως χρήσιμον καὶ Ἡσιόδου τὸ ἰθεῖαν εἰρημένον, ἤτοι τὴν εὐθυτάτην δίκην. In hoc versu legitur in utroque MSto οἵ τε μιν ἐξελάσωσι pro ἐξελάσσι. Optimè. Hom. Iliad. π.

Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.

v. 231. Θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται] Hîc verò mirificè Interpretes: *In conviviis autem partis opibus fruuntur.* Unde hanc versionem exsculpserint, quid viderint, legerintque ego quidem exputare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à viris doctis hæc versio fuit improbata. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt θαλίης μεμηλὸς esse per idiotismum Poëtis familiarem θάλλον, legendúmque θαλίῃ μεμηλότες ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed revera à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per θαλίης μεμηλότα ἔργα intelligi ipsa convivia, sicut ἔργα Ἀφροδίτης sunt συνουσίαι. ἔργα Ἄρηος bella: seu opera pertinentia ad convivia, quæ grata sunt convivis. θαλίης μεμηλότα ἔργα νέμονται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superiùs dixerat τέρποντ' ἐν θαλίῃς, convivia celebrant. Νέμονται θαλίας ut apud Pindarum νέμονται αἰῶνα. Δάκρυες νέμονται αἰῶνα. hoc est, διάγουσι, ut scholia antiqua exponunt. Superiùs apud nostrum v. 119. Οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν. *Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis*, sive vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: *Ipsique ultrò Quieti partis fruebantur.* Nimirùm, qui justitiam colunt, illos Poëta affirmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos cœnis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati seculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines justos vivere semper in conviviis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλείης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. ἰθυδίκῃσι.

v. 233. Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας] MS. I. ἄκρῃ, μέσσῃ. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐν ἄκρῃ, ἐν μέσσῃ. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro νείσσονται MS. I. νόσσονται.

v. 240. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ] MS. I. ἀπηύρα.

ἀπηύρα. Sic legit Æſchines oratione contra Cteſiphontem, Tzetzes, antiquus Scholiaſtes Pindari ad Pythionic. 111. Euſtathius ad Iliad. α. cujus verba ſunt: ἵνα λέγῃ σεμνῶς καὶ εὐφήμως, πάντες ἐπαύρωνται) βασιλέως τούτου κακοῦ, κατὰ τό,

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα.

ἔνθα ὅρα τὸ ἀπαυρεῖν ταὐτὸν ὂν τῷ Ὁμηρικῷ ἐπαυρεῖν. διὸ καλῶς ἡ αὐτῶν ἑρμηνεία. Apud Heſiodum, inquit, ἀπαυρεῖν eandem vim habet quam apud Homerum ἐπαυρεῖν. Ecquis dubitet Heſiodum ſcripſiſſe ἀπηύρα, quòd poſtea ſcioli moti vocis inſolentia in hac notione mutarunt? Ἐπαυρεῖν enim pro ἀπολαύειν pœnas dare, damno affici frequenter apud Homerum alióſque legerant, ſed ἀπαυρεῖν in hac ſignificatione non niſi in hoc Heſiodi loco, niſi me fugit memoria, reperitur. Alioquin pro ἀφαιρεῖν & apud Homerum & apud noſtrum ſæpiùs legitur. Non dubitavi reddere ſuam lectionem Heſiodo fundatam tot antiquorum Scriptorum auctoritate, quamvis editi libri repugnent omnes. Ceterùm verba illa Homeri, ad quæ Euſtathii ſcholion laudavimus, Iliad. α, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται) βασιλῆος, Latini Interpretes tranſtulerunt: *ut omnes fruantur rege.* poterántne inſulſiùs? ἐπαύρωνται) βασιλῆος eſt plectantur propter regem, luant regis ſtultitiam. Nec meliùs. Iliad ζ.

> Τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω
> Ἔσσονται· τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω.
> *Huic enim neque animus conſtans eſt, neque in poſterum*
> *Erit; idcircò ipſum pœnas daturum puto.*

Sic vertendi hi verſus. Iliad. ο.

> Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς
> Πρώτη ἐπαύρηαι.
> *Neſcio an non inſidiarum infelicium*
> *Prima pœnas luas.*

Similiter peccarunt Latini Interpretes inferiùs apud Heſiodum v. 419. Πλεῖον δὲ νυκτὸς ἐπαυρεῖ, hoc eſt, *magis autem nocte laborat*, ſubintelligitur hìc καμάτου πλεῖον καμάτου ἐπαυρεῖ majores capit labores. Illi ineptè: *magis autem nocte fruitur.* Ἀπαυρεῖν, & ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς. κακορραφίας ſunt loquutiones conciſæ, in quibus ſubintelligitur κακὸν & ἐκ, aut ἕνεκα. ut integra ſint ἐπαυρεῖν κακὸν ἕνεκα βασιλῆος, ἐκ κακορραφίας. ſanè κακὸν additur Odyſſ. σ.

> Μήτι τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃς.

Ne majus malum capias. Sic & ἐπαύρεσθαι ἀγαθὸν apud Andocidem. Similiter inferiùs Theog. v. 882. κρίνεσθαι τιμῶν ſc. ἕνεκα. *certare de honoribus.* Tales ellipſes Græcis Scriptoribus tam qui ſoluta, quàm qui pedibus conſtricta utuntur oratione, non ſunt infrequentes.

v. 248. Καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ τήνδε δίκην] Eſt, *Conſiderate & ipſi hanc pœnam*, quæ injuſtis magiſtratibus & iniquis infligitur hominibus. Reſpicit enim ad illam δίκην, de qua paucis abhinc verſibus egerat:

Τοῖς

Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.

sanè quàm inficetè Latini Interpretes hic: *Considerate hanc justitiam.*

v. 256. Σκολιῶς ὀνοτάζων] Ὀνοτάζων Eustathius exponit μεμφόμενος. Hesych. ἐκφαυλίζων, ὑβρίζων. Proclus παραχαράττων, ut apud Cic. *adulterare pecunia jus.* quod qui faciunt contumelia Deam afficiunt. Paullò antè παρεκκλίνοντες δίκας Cic. est *inflectere jus gratiâ.*

v. 257. Κυδνή τ' αἰδοίη] MS. II. κυδρή, & Proclus: ἀπὸ τοῦ κῦδος, inquit, γίνεται κυδρὸς, καὶ κυδρή, ὡς ἀπὸ τοῦ ἶχθος ἰχθρός. Sic & Etymol. Magni auctor & Hesychius: κυδρὴ, ἔνδοξος, σεμνὴ, τιμία, ἔντιμος. Hom. Διὸς κυδρὴ παράκοιτις. Κυδνὸς nihili vox est. Restitui hanc vocem κυδρὸς interiùs Hesiodo in Theogon. v. 318, & 442. Vide & Hom. Iliad. σ. v. 184, & Ὀδ. λ. v. 579.

v. 260. Ἀτασθαλίας βασιλέων] Uterque MS. Vossianus, Palatinus, editio Isingrini: βασιλήων probante Tzetze, qui ait λη & ων coalescere in unam longam.

v. 265. Pro οἱ αὐτῷ MS. I. οἷ θ' αὐτῷ.

v. 267. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς] Hunc cum sequentibus sex versibus expungit Plutarchus. vide Proclum.

v. 273. Δία τερπικέραυνον] MS. I. Δία μητιόεντα. Glossa MS. βουλευτικόν.

v. 277. Οἰωνοῖς πετεηνοῖς] Uterque Codex Vossianus: πετηνοῖς. Sic etiam Moschopuliani codices: πετηνὸς, inquit, ποιητικῶς, κοινῶς δὲ πτηνὸν καὶ πετεινόν. Apud Porphyrium de abstinentia, ubi hos versus laudat, animalium, extat quoque πετηνοῖς.

v. 280. Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεῦσαι γινώσκων] Nec Græci nec Latini Interpretes hunc locum ceperunt. δίκαια non sunt justa, quod omnes existimant, sed ἀληθῆ vera ut ex ἀντιθέτου patet. Verum autem pro justo, & justum pro vero in utraque lingua frequens esse in tanta litterarum luce multis docere putidum est. Priscianus lib. XVIII. *Justum pro vero & verum pro justo frequenter tam nos quàm Attici ponimus.* Inferiùs 768. ἀλήθεια pro justitia:

Εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσι.

Cùm in rebus agendis populus est *occupatus. in jure dicendo.* κρίνειν ἀλήθειαν est, res agere, jus dicere. Hinc & in sacris μαμμωνᾶς τῆς ἀδικίας, & μαμμωνᾶς ἄδικος, sunt opes non veræ, fluxæ nimirum & hæ caducæ, quæ opponuntur μαμμωνᾷ ἀληθινῷ, opibus veris, divinis scilicet. Sanè ἀδικία in sacris litteris nonnumquam est mendacium. Joann. VII, 18. 1 Cor. XIII, 6. Sic & apud Latinos *veritas* pro justitia. Cic. XIII. ad Fam. 57. *Ut suum negotium habeat cum populo Sardiano, pro causa veritate, & pro sua dignitate conficiat.* Pro Cælio: *Equidem vos ducam à testibus, neque hujus veritatem judicii, quæ mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari sinam.* Alia quamvis multa notarunt viri docti, præcipuè Joan. Frid. Gronovius ad Senecam & Tacitum. Et in lingua Hebræa, Syra, & Arabica

una

una eadémque voce justitiam & veritatem denotari præclarè docuit vir insignis Ludovicus de Dieu.

v. 283. Ἐν δὲ δίκην βλάψας] Βλάπτειν δίκην est hîc justitiam impedire, falsum scilicet testimonium perhibendo; impedire ne judices possint secundùm illum dare, à quo jus & fas stat. Sic βλάπτειν apud Homer. Ὀδυσσ. Ν.

> *Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγά, μήπως ἑταίρων*
> *Βλάπτοι ἐλαυνόντων, ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς.*
> *Ipse ivit per navem sub transtra ne aliquem sociorum*
> *Impediret propellentium navem, quia properabant, remis.*

Utrobique Latini Interpretes malè: *læderent*. Apud Poëtam hunc, alibi quoque hujus significationis τοῦ βλάπτειν occurrunt exempla.

v. 288. Ὀλίγη μὲν ὁδὸς] Plato II. de Rep. & Xenophon II. Ἀπομνημ. legunt λείη, optimè.

v. 291. Εἰς ἄκρον ἵκηται] Hunc locum miror inquinatum etiam nunc in omnibus circumferri editionibus, quum pridem sit emaculatus ab Heinsio, Scaligero, Meursio, qui ἵκηαι legendum esse præceperunt, ut omnes veteres Interpretes qui explicant ἔλθῃ. Sed jam olim Erasmus in adagiorum farragine rectam lectionem proposuerat, & in versione secutus erat. Lucianus in πανεγυριστῇ versus Hesiodi vocat πάνδημα ἔπη celebres & omnibus notos. Hunc locum pulcrè imitatur Silius Italicus, ubi Virtus sic alloquitur Scipionem dubium animi, virtutine se dederet, an voluptati.

> *Ardua saxoso perducit semita clivo,*
> *Aspera principio, nec enim mihi fallere mos est,*
> *Prosequitur labor ad nitendum intrare volenti.*

Vide quoque Catalecta Virgilii de littera Pythagoræ.

v. 293. Ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει] Hæc inepta lectio omnes fœdavit editos libros. Antiquam tamen & veram nobis servavit Aristoteles I. Ethic. ad Nicom. cap. 4. Clemens Alexandrinus III. Pædagog. cap. 8. Aristides in λόγῳ πρώτῳ Ῥητορικῆς, Plutarchus aliíque, qui & hîc pro αὐτῷ legunt αὐτὸς, & v. 296. ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ. Et Zeno in sua imitatione:

> Κεῖνος μὲν πανάριστος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται,
> Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ.

Sic enim isti versus leguntur, apud Diogenem Laërtium. Hos tantos auctores qui non sequitur, næ ille miser iratis Musis natus est. Et licèt absque his esset, ipsa tamen Græcæ linguæ indoles facilè non oscitantem lectorem depravationis, quæ nostras editiones contaminat, admoneret.

v. 293. Φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα] Non agnoscitur hic versus ab omnibus illis antiquissimis Scriptoribus, quos hoc loco usos esse diximus, nisi ab Aristotele. In vetustis tamen codicibus fertur desiderari. Sanè nec Eustratius qui reliquos exponit, hujus meminit, ut & alii

alii prisci Aristotelis Interpretes. Nec Latinis fuit cognitus, qui hunc locum in sua transtulerunt scripta. Liv. 32. *Sæpè ego audivi milites eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit: secundum eum qui benè monenti obediat: qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat esse extremi ingenii.* Cic. in Cluentiana: *Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius benè inventis obtemperet.* Hesiodi tamen Græci Interpretes in suis libris illum invenerunt, ut ipsorum declarant explicationes. Hinc verò apparet non heri aut nudius tertius, sed ante multa sæcula hunc versum esse Hesiodo subjectum. Suppositititum enim esse & Poëtâ indignum ego quidem nullus dubito.

CAPUT VII.

Hesiodi insignis locus explicatus contra omnium Interpretum sententiam. Ἐν θυμῷ βάλλεσθαι. Ἀκούειν. Μέτρια ἔργα. Hesiodo & Theocrito lux. Μετρίως λέγειν. Μέτριος. Commodus. Epitaphium Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, emaculatur. Μέτρα σοφίης. Hesiodus sæpè expositus, aliquoties emendatus & ab Interpretum inscitia vindicatus. Ὀπίζειν, κατοπίζειν. Tzetzes emendatus. Καί. Εὐνή. Ἀλιταίνειν. Γήραος οὐδός.

v. 295. MΗτ' ἄλλου ἀκούων ἐν θυμῷ βάλληται] Ex versione Latina & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? *Neque alium audiens id in animum admittit.* Notissimus Hellenismus omnes fugit. Ἀκούων ἐν θυμῷ βάλλῃ). est ἀκούειν ἐν θυμῷ βάλλῃ). *neque alii parere in animum inducat.* Ἐν θυμῷ βάλλεσθαι est in animum inducere, ut βεβλημένος εἰς νοῦν apud Chrysostomum qui in animum induxit, & ut faceret consilium cepit, ut eleganter notavit vir magnus Gu. Budæus, quem tamen miror in eodem loco hunc Hesiodi versum exponere: *nec cùm ab alio audiverit animadvertit & in memoria versat.* Sed ἀκούειν hîc esse parere, obsequi, dicto audientem esse, ut sæpè, & ex sensu verborum & interpretatione Livii, qui *alii parere sciat* exposuit, facilè erat animadvertere. In eumdem impegerunt lapidem Interpretes inferiùs v. 709.

——————— Εἰ δέ κεν ἄρχῃ
Ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἠὲ καὶ ἔρξας.

Si autem ceperis aut verbum aliquod dicere ingratum, aut facere. vulgò vertunt: *si ceperis locutus, faciens.*

v. 300.

v. 300. Εὐστέφανος Δημήτηρ] Græci magiſtri neſcio quas commiſcuntur ineptias cur Ceres ἐϋστέφανος dicatur, quas excutere non eſt operæ. An hoc ulli Poëtæ Interpreti poteſt obſcurum eſſe, Cereri dedicari coronas ſpiceas, & illis ſemper ornatam eam Divam conſpici? Nummus aureus.

Vide & argenteum apud Fulv. Urſinum in familia Caſſia. Ovid.

Feſta pia Cereris celebrabant annua matres,
Illa, quibus nivea velata corpora veſte
Primitias frugum dant ſpicea ſerta ſuarum.

Idem in Amor.

Flava Ceres tenues ſpicis redimita capillos.

Tibullus:

Flava Ceres tibi ſit noſtro de rure corona
Spicea, quæ templi pendeat ante fores.

Horat. carm. ſæculari:

Fertilis frugum pecoriſque tellus
Spicea donet Cererem corona.

v. 304. Ἴκελος ὀρμὴν] Malui, *ſimilis cupiditate*, quàm cum Interpretibus *ſtudio*. Tzetzes ὀργὴν exponit. Heſych. Ὀρμὴ, βουλὴ, ἐπιθυμία. Κόθουρος eſt vocula μονήρης, de cujus expoſitione varia vide Proclum. Heſych. Κόθουρος, ἀργὸς, ἄκεντρος. Eadem Phavorinus, & addit: κόθουρος καὶ ὁ κλέπτης καὶ ὁ κρύπτων.

v. 306. Σοὶ δ᾽ ἔργα φίλ᾽ ἔστω μέτρια κοσμεῖν] Verte: *Tibi verò curæ ſit opera decentia curare.* ἔργα μέτρια ſunt, ut benè Scholiaſtes Voſſianus, ἔργα πρέποντα, ſive, ut Tzetzes, μὴ ἄπειρα. Monet fratrem ne otii ac ignaviæ blanditiis malis rebus & operibus animum applicet, & cupiditate auferatur alieni laboris fructus intercipiendi, ut fuci illi qui miſerorum ſudore & laboribus paſcuntur, ſed potiùs in talibus occupetur operibus quæ ſe viróſque bonos decent. Hæc ſunt μέτρια ἔργα quæ opponit ἔργοις ἀεργῶν. Μέτριος eſſe μέγας, ἔξοχος in animum equidem ego inducere non poſſum, quum potiùs veteribus Criticis ſit μικρός. Heſych. μέτριοι, μικροί. μετριοπαθὴς μικρὰ πάσχων. Apud Platonem verò μετρίως λέγειν eſt convenienter loqui, commodè dicere & pro rei dignitate, quæ maximè ad rem faciunt,

ut apud Thucydidem lib. 2. Χαλεπὸν γὰρ τὸ μετρίως εἰπεῖν, ἐν ᾧ μόλις καὶ ἡ δόκησις τῆς ἀληθείας βεβαιοῦται. Ibi optimè Scholiastes vetus. μετρίως, συμμέτρως, ἀξίως. In Theocriti epigrammate: μέτριος ἦν ἐν πᾶσιν, non est, excelluit in omnibus, sed, moderatus fuit in omnibus, modum in omnibus rebus tenuit, fuit ubique modestus. Hi enim dicuntur μέτριοι. Hesych. μέτριοι, ἐπιεικεῖς. Apud Demosthenem μέτριοι & ἐπιεικεῖς conjunguntur. Quod hominum genus, quia singulari morum facilitate est & humanitate, μέτριοι τὰ ἤθη Aristoteli IV. Ethic. dicuntur, homines commodi, faciles, homines commodis moribus. Cic. pro Muræna: *Nemo Catone proavo tuo commodior, comior, moderatior fuit, ad omnem rationem humanitatis.* Id. de amicitia: *Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari.* Epitaphium verò Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, fœdissimè deformatum est. Vulgò sic legitur:

> Χαῖρε δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας,
> Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

Cælius vertit:

> *Salve cui pubes, tumulúsque bis obtigit unus,*
> *Tu sapis Hesiode, quantum homini sapere est.*

Sic quidvis ex quovis potest verti. Quid est ἀνθρώποις μέτρον ἔχειν σοφίης? Qui ἐλλειπῶς ἀνθρώποις pro ἐν ἀνθρώποις positum contendent, illi silices possunt concoquere. Nihil hac lectione absurdius. Veram, elegantem, dignam auctore illius epigrammatis, quicumque sit, accipe ex MSto Vossiano:

> Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μέτρα χέων σοφίης.
> *Hesiode hominibus tradens sapientiam*, sive *præcepta sapientiæ.*

Totidem litteris in illo Codice scriptum legimus, nisi quod corruptè. Ἡσίοδε pro Ἡσίοδ'. μέτρα σοφίης est loquendi genus Poëtis familiare pro σοφίη, ut suprà μέτρον ἥβης, pro ἥβη. v. 131. vide ibi notas.

v. 314. Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα] Interpretes Græci mirè hîc argutantur. Omnes δαίμονα capiunt pro τύχῃ, hoc, ut videtur, sensu, cujuscumque sortis & conditionis fueris. Δαίμονας hîc esse quod Æschylo κρείττονας, non assequor. Est, ut verum fatear, mira locutio, quam ita judico exponendam esse: τοιοῦτος ἔησθα σὺ οἷος δαίμων. hoc est, ἴσος εἶς θεῷ similis Deo es. ut apud Xenophontem: χαριζόμενοι οἵῳ σοι ἀνδρὶ, pro χαριζόμενοι τοιούτῳ ἀνδρὶ οἷος σύ. Et apud eumdem: ὑμεῖς δὲ ἔγνωτε τοῖς οἵοις περ ἡμῖν, καὶ ὑμῖν χαλεπὴν πολιτείαν εἶναι δημοκρατίαν. pro τοῖς τοιούτοις οἷοι ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς, ut hæc duo loca Stephanus rectè exponit. Sensus Poëtæ est, si labore tibi victum comparaveris, beatus eris. Terent. *Deus sum si ita est.*

v. 318. Ἢ δ' ὀνίνησι] MS. I. ἢδ', II. ἥτ'. lege: Αἰδὼς ἥδ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησι. *Pudor alius vehementer obest, alius verò prodest.* Versu sequente in utroque MS. πρὸς ἀνολβίην, & πρὸς ὄλβον. nisi

nisi quod in secundo vitiosè ὄλβαν. Ὄλβον etiam Palatinus codex habet, utrumque Tzetzes & Stobæus.

v. 321. Χερσὶ] Latini hoc unitatis numero malunt exprimere *Manu agere*. Florus: *Matrimonia manu capta*. nihil notius. v. 326. Ἀνέρος τοῦ tritissima Poëtis Græcis enallage pro ἀνέρας τῷ. utrumque Latinos Interpretes fugit. pudet hæc annotare.

v. 324. Αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ] MS. I. Voss. αἰδῶς δ' ἐν' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ. alii libri αἰδῶς δέ γ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ, quod probat vir doctus & exponit: *pudor impudentiam sequatur, id est, posthabeatur*. sed ego vulgatam lectionem retineo, quæ sic exponenda: *Pudorem verò cum impudentia vicerit*. Ὀπάζειν & κατοπάζειν est sequi jubere, ut victores solent victos, aut domini jubere solent servos sequi. Apud Hom. ὀπάονες, teste Eustath. est δοῦλοι ἑπόμενοι. Hesych. ὀπαζόμεθα, θεραπεύσομεν. ὀπαδὸς, ἀκόλουθος, δοῦλος.

v. 326. Ῥεῖα τέ μιν μαυροῦσι θεοὶ] MS. II. Ῥεῖα δέ μιν ἀμαυροῦσι. Proclus etiam videtur ἀμαυροῦσι legisse.

v. 328. Κακὸν ἔρξει] MS. II. ἔρξει cum editione Isingrina & pluribus aliis antiquioribus. sed rectiùs ἔρξει legitur. à ῥέζω est ῥέξω, & κατὰ μετάθεσιν ἔρξω, ut benè veteres magistri. Tzetzes hîc fœdè corruptus est. Ἴσον, inquit, τῷ ἐπιόρκῳ δρᾷ, ὅς τις εἰς ἱκετεύοντα καὶ εἰς φίλον, ἢ εἰς ἀλλοδαπὸν [ὡς ἔρξει] καὶ ποιήσει βλαβερόν τι. Heinsius legit pro ὡς ἔρξει, λέξει καὶ ποιήσει. Scaliger uncis inclusit. Uterque malè. Scribendum: ἀλλοδαπὸν ἔρξει, καὶ ποιήσει βλαβερόν τι. Exponit quid sit ἔρξει. καὶ est ἤγουν, *hoc est*, exponendi vim haber. ut paullò pòst: τοῦ καὶ τινός. τοῦ, *hoc est*, τινός. Aristoph. Pluto: Κακῶς ἔπραττεν καὶ πένης ἦν. *Malè egit, hoc est, pauper erat*. sic καὶ millies apud priscos Græcorum Scriptorum Interpretes. Emendationem nostram video firmari MSto Vossiano.

v. 329. Κρυπταδίης εὐνῆς] Est, *furtivi concubitûs*. ineptè Interpretes: *secreti lecti*. Εὐνὴ enim est συνουσία. Hom. Iliad. Ω.

> Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
> Σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι σίτου
> Οὔτ' εὐνῆς.

Mi fili, quamdiu lamentans & dolens tuum cor comedis neque cibi neque Veneris recordans. Ubi Interpretes æquè imperitè εὐνὴν cubile verterunt, ut hoc loco. Hos tamen potuisset hujus erroris admonuisse Eustathius, si ipsum consuluissent. Qui asseverat εὐνὴν esse μίξιν præfatus propterea nonnullos hos versus ἀθετεῖν, quia οἱ ἀθληταὶ τὸν τῶν ἄθλων πάντα καιρὸν οὐκ ἐπλησίαζον τῇ γυναικί. sed & quæ statim sequuntur εὐνὴν Homero esse συνουσίαν ostendunt: ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι. *Bonum verò est cum muliere consuescere*. Phavorinus: Εὐνὴν οὐ μόνον τὴν κοίτην δηλοῖ ἀλλὰ καὶ τὴν συνουσίαν, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Hinc & εὐνᾶσθαι est μίσγεσθαι γυναικί. Iliad. β. θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα. Odyss. ε. παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι est cum viris consuescere. Paulo in litteris ad Romanos exaratis κοίτη eadem

 ratio-

ratione est συνουσία, cùm cap. XIII. vetat ἀσελγαίνειν ἐν κοίταις καὶ ἀσελγείαις.

v. 330. Ἀλιτραίνητῃ] Reposui ex MS. II. & vetere Palatino, ἀλιταίνητῃ. vide Etymologicum Magnum. v. 331. γήραος οὐδὸς est ipsa senectus. Nec aliter Latinè debet exprimi. Tales periphrases innumeræ apud priscos Græcos Poëtas occurrunt, ut de multis jam nos ipsi & alii viri docti monuerunt. Pleræque abhorrent ab usu & consuetudine Latinæ linguæ, in quam illas verbum de verbo exprimendo transferre imperitia est.

CAPUT VIII.

Θῦος, θύειν. Vetustissima sacrificia gramen, & alia quæ tellus producit, non animalia. Κλῆρος ager. Χρῆμ' ἐσχώριον. Χῶρος. Χωρίτης. Tzetzes & Proclus correcti. Μετρεῖσθαι. Καί. Hesiodus ter emendatus. Ἄρχεσθαι πίθου. βλαβερόν. Obnoxius. Θυμὸς ἐν φρεσί. Multæ Interpretum hallucinationes.

v. 338. Σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι] MS. II. editio Stephani, Isingrini, aliæque meliores: θύεσσι. Itaque ut versus constet, legendum σπονδῇς θύεσσι. Proclus etiam sic legisse videtur: Καὶ ἁγνῶς, καὶ καθαρῶς, καὶ θύεσσι καὶ σπονδαῖς ἱλασκομένους. Latini verò Interpretes pessimè vertunt: *Libaminibus atque hostiis placa.* Atqui de hostiis jam dixerat præcedente versu: ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν. *nitida femora adole.* Sic interpretare. ἀγλαὰ sunt nitentia adipe, qua cooperiebantur ut docet in Theog. Stultè igitur hîc rursus hostias inculcet. Θῦος Græcis est θυμίαμα, odoramentum, odores, qui Diis adolentur, quod propriè vocant θύειν, hoc est, odoramenta accendere, quibus solis olim faciebant. Synes. hymno VII. de Magis:

Ἄγε δῶρα κομίζετε,
Σμύρνης ἐναγίσματα,
Χρυσοῦ τ' ἀναθήματα,
Λιβάνου τε θύη καλά.

Eia munera ferte Myrrhæ libamina, Aurique donaria, Thurisque odores suaves. Θύειν enim est θυμιᾶν suffire, ut tradit Porphyr. II. de abstinentia animalium. Posteà ad alia quoque quæ Diis offerebantur munera translatum, & tandem ad victimarum mactationem. Porphyr. II. de abstinentia animalium: Δένδρα μὲν γὰρ δὴ πρὸ ζώων ἀνέδωκεν ἡ γῆ. τῶν δένδρων καὶ πολὺ πρόσθεν τὴν ἐπέτειον γινομένην πόαν, ἧς δρεπόμενοι φύλλα

καὶ

καὶ ῥίζας καὶ τοὺς ὅλους τῆς φύσεως αὐτῶν βλαστούς, κατέκαιον ταύτῃ τοὺς φαινομένους οὐρανίους θεοὺς τῇ θυσίᾳ δεξιούμενοι, καὶ διὰ τοῦ πυρὸς ἀπαθανατίζοντες αὐτοῖς τὰς τιμάς. τούτοις γὰρ καὶ τὸ πῦρ ἀθάνατον φυλάττομεν ἐν τοῖς ἱεροῖς, ὃν μάλιστα αὐτοῖς ὁμοιότατον. ἐκ δὲ τῆς θυμιάσεως τῶν ἀπὸ γῆς, θυμιατήριά τε ἐκάλουν, καὶ τὸ θύειν, καὶ θυσίας, ἃ δὴ ἡμεῖς ὡς τὴν ὕστερον πλημμέλειαν ἐμφαίνοντα οὐκ ὀρθῶς ἐξακούομεν τὴν διὰ τῶν ζώων δοκοῦσαν θεραπείαν καλοῦντες θυσίαν. *Terra prius arbores quàm animalia protulit: ante arbores verò gramen quotannis nascens, cujus folia & radices, totáque illius naturæ germina colligentes flammis adolebant: hoc sacrificio Deos visos cœlestes excipientes, & per ignem honores illis reddentes immortales. His etenim ignem perpetuum, cùm sit iis simillimus, in templis asservamus. At ex eorum quæ terra nascuntur suffimentis in sacris adhibitis, acerram* θυμιατήριον *appellarunt, & sacra facere* θύειν, *& sacrificia* θυσίας, *quæ omnia nos non rectè interpretamur, quasi erroris illius qui posteà irrepsit, essent indicia, ideóque eum, qui ex animalium mactatione videtur esse, cultum* θυσίαν *vocamus.* Idem inferiùs eodem libro: Ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων παραινῶν θύειν κατὰ τὰ πάτρια, τουτέστι κατὰ τὸ ἔθος τῶν πατέρων, ἅπαν ἄγειν ἔοικεν εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος. Τὸ δὲ παλαιὸν διὰ ποπάνων καὶ τῶν καρπῶν ἦν, ὡς ἀπεδείξαμεν. Ὅθεν καὶ θυσίαι καὶ θυηλαί, καὶ θυμέλαι ἐκαλοῦντο, καὶ αὐτὸ τὸ θύειν τοῦ θυμιᾶν εἴχετο. καὶ τοῦ νῦν παρ᾽ ἡμῖν λεγομένου ἐπιθύειν. ὃ γὰρ ἡμεῖς νῦν θύειν λέγομεν ἔρδειν ἔλεγον. Ἔρδειν Ἀπόλλωνι τελήεσσας ἑκατόμβας ταύρων ἠδ᾽ αἰγῶν. *Quia etiam Apollo cùm præcipit sacra facere secundum patrios, id est, patribus receptos ritus, ad antiquum morem nos reducere videtur. Vetus autem sacrificandi mos erat per placentas & fructus, uti demonstravimus. Unde sacrificia* θυσίαι, *&* θυηλαί, *&* θυμέλαι *dicebantur, & ipse actus sacrificandi* τὸ θύειν, *idem valuit, quod suffire vel adolere, quod nunc vocatur* ἐπιθύειν. *Quod enim nos* θύειν *dicimus, illi* ἔρδειν *dicebant.* Θύειν igitur est suffire. hinc θύος est odoramentum, unde Latinum thus, ut à πύον pus, ut ostendit vir maximus ad Solinum. Quia præcipuè in sacrificiis postea thure sunt usi. Inde nobis etiam thus *wyrcock* dicitur, quasi sacer fumus, sicut in Germania festi dies quibus natalis Christi celebratur, *wynacht*, hoc est, sacra nox ab illa nocte, quam præcipuè colunt, quia in illa Christus natus esse creditur. Galenus θύη optimè exponit θυμιάματα, ἀρώματα. Proclus & Moschopulus hoc loco ψαιστά. Eustathius πέμματα. Postea enim ad omnia quæ Diis offerebantur translatum, ut & θύειν. Sed hic in propria notione capiendum.

v. 341. Ὄφρ᾽ ἄλλων ὠνῇ κλῆρον] Interpretes: *ut aliorum emas sortem.* Malè. Vertendum: *ut aliorum emas agrum.* Κλῆρος est fundus, ager, possessio, quia agri sunt præcipua facultatum & bonorum, quæ possident homines, pars. Κλῆρος omnia bona significat. Hesych. κλῆρος, οὐσία. Propriè tamen bona quæ hereditate venerunt, ut Latinis sors. Liv. *Puer in nullam sortem bonorum natus*, est qui non habet patrem in cujus patrimonium successionem speret. Consortes ὁμόκληροι, ejusdem hereditatis participes, coheredes. Olim enim sorte

 hereditas

hereditas dividebatur. Postea omnia bona quæ possidemus quacumque ratione parta, & κατ' ἐξοχὴν agri, possessiones dicuntur κλῆροι. Theocritus Ἡρακλίσκῳ.

Ὁππόσα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε.

Quum omnem agrum & viniferum latum solum Tydeus
Teneret.

Herodot. Melpom. *φθείρων τῶν Συρίων τοὺς κλήρους. Syrorum agros vastans.* Hinc & κληροῦχος apud eumdem est colonus, cui data pars agri colenda & possidenda.

v. 242. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν] Aliud non tantùm præcipit Christus apud Lucam XIV, 12. sed & ipse Plato in Phædro: *εἰ χρὴ τοῖς δεομένοις μάλιστα χαρίζεσθαι, προσήκει καὶ τῶν ἄλλων μὴ τοὺς βελτίστους, ἀλλὰ τοὺς ἀπορωτάτους εὖ ποιεῖν. μεγίστων γὰρ ἀπαλλαγέντες κακῶν, πλείστην χάριν αὐτοῖς εἴσονται. Καὶ μὲν δὴ καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις δαπάναις οὐ τοὺς φίλους ἄξιον παρακαλεῖν, ἀλλὰ τοὺς προσαιτοῦντας, καὶ τοὺς δεομένους πλησμονῆς. Ἐκεῖνοι γὰρ καὶ ἀγαπήσουσι, καὶ ἀκολουθήσουσι, καὶ ἐπὶ τὰς θύρας ἥξουσι, καὶ μάλιστα ἡσθήσονται, καὶ οὐκ ἐλαχίστην χάριν εἴσονται, καὶ πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εὔξονται* *Si egenis gratificandum est maximè, convenit omnino non meliores juvare homines, sed pauperrimos. Maximis enim liberati malis gratias ingentes habebunt. Privatis quoque & propriis sumtibus non vocandi amici erunt, sed esurientes & supplices. Hi enim beneficium maximi facient, te sectabuntur, ad fores opperientur, applaudent, gratias agent, vota pro te fundent.*

v. 344. Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται.] *Si enim tibi negotium aliud rusticum inciderit.* Sic hic versus exponendus. Vulgò ineptè: *Si res aliqua fortuita eveniat.* Χρῆμα ἐγχώριον, est res, quæ ad agrestes, & ruricolas pertinet, opus & negotium rusticum. χῶρα enim & χῶρος est vicus, pagus, ager. Hesych. χῶρος, ἀγρός. χωρίτης est rusticus. Idem: χωρίτης, ἀγρότης, ἄγροικος, χωροβατεῖν in agro spatiari. Chorobates apud Vitruv. instrumentum quo agros metabantur, Latinis gruma, quamvis & aquis librandis inserviret. χωρίον villa, prædiolum. Sanè in Sacris quoque litteris χώρα est ager. Luc. XXI, 21. *ὁ ἐν ταῖς χώραις μὴ εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν. qui in agris sunt non ingrediantur in eam*, sc. Urbem. pro quo Matth. XXIV, 18. ὁ ἐν ἀγρῷ. Sic olim χωρεπίσκοποι, erant, rurestres Episcopi, qui in vicis & pagis rem sacram faciebant. Proclus legit olim ἐγκώμιον, uti ex ejus explicatione apparet, quamvis vulgò legatur ἐγχώριον. ἐγκώμιον verò idem est quod ἐγχώριον, nempe quod in eadem κώμῃ geritur. Posses quidem etiam exponere ἐγχώριον οἰκεῖον, ut sit negotium in tuis ædibus incidens, domesticum. Suid. ἐγχώριον οἰκεῖον. Sed altera præstat interpretatio. Rustica enim hæc præcepta sunt, quæ χωρίταις dantur.

v. 346. Πῆμα κακὸς γείτων] Ad quod confirmandum Proclus & Tzetzes afferunt Αἰτωλοὺς καὶ Ἀκαρνᾶνας, Καλχηδονίους καὶ Βυζαντίους, qui

propter

propter vicinitatem mutuis cladibus & damnis perierint. Sed quid audio? Num Carthaginienses & Byzantini tantis locorum intervallis disjuncti sunt vicini? legendum Χαλκηδόνιοι. Chalcedon enim contra Byzantium sita. Mox Tzetzes: δείκνυσι τοῦτο Πλούταρχος. Θεμιστοκλέα γάρ φασιν ἢ Πλάτωνα πιπράσκοντα τὸν ἀγρὸν λέγειν, ὅτι ἀγαθὸν ἔχει γείτονα. Non hoc Platonis dictum est sed Catonis; legendum igitur Κάτωνα. Sic etiam Vossianus codex. Sed hæc præstat differre ad Interpretes, ex quibus infinitas penè mendas eluimus.

v. 348. Οὐδ' ἂν βοῦς] Hoc versu probat Heraclides in fragmentis de rebus publicis, ubi agit de re publica Cumæorum legem illorum, qua sanxerant, ut si quis aliquid amitteret, furto à vicinis damnum resarciretur: ἔθος ἦν αὐτοῖς εἰς τὰ κλαπησόμενα συμβάλλεσθαι τοὺς γείτονας, διὸ καὶ ὀλίγα ἀπόλλυνται πάντες τῶν ὁμοίως ἐτήρουν. καὶ Ἡσίοδος ἐντεῦθεν δοκεῖ λέγειν οὐκ ἂν βοῦς ἀπόλοιτ' εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη. *Moris erat apud eos, ut vicini omnes conferrent ad resarciendum quæ furto ablata fuerunt. Quapropter pauca furto amittebantur, quod universi pariter sua aliorúmque diligenter custodirent. Atque hinc videtur petitum, quod apud Hesiodum est: Bos non facilè peribit, nisi vicinum malum habueris.* Eadem lex fertur esse apud Japonenses in ultimo Oriente.

v. 349. Εὖ μὲν μετρεῖσθαι] Glossæ MS. Vossii: καλῶς δανείζεσθαι. Hesych. μετρεῖ, δανείζει. μετρεῖσθαι, δανείζεσθαι. Μετρεῖσθαι est sub usura mutuum petere sive mensura, sive pondere, sive numero constet. Cic. I. de Off. *Utendum accipere* vertit: *Quia si ea quæ utenda acceperis, majore mensura, modo possis, jubet reddere Hesiodus, quidnam beneficio provocati facere debemus?* Malè ergo Interpretes: *Recta mensura mutuum accipe*; quasi de iis solis rebus loquatur Poëta, quæ mensura consistunt, ut multis docuit Salmasius libro de Usuris. Inferiùs v. 396.

Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμ' ἦλθες, ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω
Οὐδ' ἐπιμετρήσω.
Sicut & nunc ad me venisti, ego verò tibi non ampliùs donabo,
Nec ampliùs mutuum dabo.

Glossæ Vossianæ MS. ἐπιμετρήσω, δανείσω. Proclus. οὐ χρήσω. benè. Notant enim veteres Grammatici χρῆσαι ἐπὶ φίλων dici, δανεῖσαι ἐπ' ἀλλοτρίων. Suidas: Δανεῖσαι ἐπὶ τοῦ τόκου. Antiquissimis certè Scriptoribus δανείζειν, non est fœnori locare, sed mutuum dare sine usuris.

v. 353. Τὸν φιλέοντα φιλεῖν] An hoc est quod Interpretes volunt, *juvantem te juva?* Quanto rectiùs Græci magistri *invisentem invise?* Qui eo, inquit, ingenio sunt, ut mutuis amicitiæ & consuetudinis commerciis delectentur, cum iis cole amicitiam. Idem sensus versûs sequentis: qui libenter sua cum aliis communicant, iis tu libenter impertire, si quibus opus habuerint. v. 351. MS. I. ἴσον ἄγησιν.

v. 357. Κἂν μέγα δῷ] Revocavi pristinam lectionem ex MS. II.

& Proclo, qui legunt καὶ μέγα δοίη. Καὶ, quod Interpolatores fugit, est καὶ ἂν, καίπερ, καὶ εἰ, ut statim: καὶ τὸ σμικρὸν ἐόν. *etsi sit exiguum* Aristoph. Plut. Ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ καὶ σύμμαχον, τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεὸν ἐγὼ ποιήσω τήμερον. *Si socium cepero aliquem etsi imbecillum, potentem tamen hodie faciam.* Pro quo Scriptores orationis solutæ malunt dicere καί τοι, καί τοιγε. V. 358. αὐτὸς est ἐθέλων libens, uti in aliis locis accipi viri eruditissimi docuerunt.

v. 361. Ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο] MS. σμικρόν. quod verum est. Tzetzes versu ab hoc secundo: ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει. v. 382. ἔργον τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι. Subscribunt Moschopulus & Tzetzes, & veteres Scriptores plurimi qui hunc locum laudant.

v. 364. Ἀνέρα κήδει.] Est *hominem sollicitum habet*, non *lædit*. Hom. κῆδε δὲ θυμόν. *Animum sollicitat.* Sequente versu, βλαβερὸν est damno, periculis & variis casibus obnoxium. perperam Interpp. *noxium.* Sic etiam Latinis *obnoxius* simpliciter, est opportunus injuriæ. Flor. III, 20. *Et ipsi* (servi) *per fortunam in omnia obnoxii.* Lib. IV, 4. *Cùm intra decem & octo annos, tenerum & obnoxium & opportunum injuria juvenem videret.* Phædrus: *servitus obnoxia, quia, quæ volebat, non audebat dicere.* Senec. ep. 61. corpus humanum vocat *obnoxium domicilium animi.*

v. 368. Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι] Stultè Latini Interpretes: *Incipiente verò dolio & desinente saturato te.* Quid incipere & desinere dolium Latinis auribus sonet ego non exputo. Verte: *Quum relinitur dolium, & ferè est epotum, saturare.* Ἄρξασθαι πίθον est ἀνοίγειν πίθον, Theocrito ἀπωμαρεῖν, Terentio *relinere dolium.* Longè ineptiùs inferiùs ἐν ἡμέραις v. 51. δρίστην ἄρξασθαι πίθου vertunt: *optimam implendis doliis*, quum sit, *optimam aperiendis doliis.* Vers. sequ. διὰ uterque MS. ut benè restituit Heinsius. Ceterùm de sententia hujus versûs, & cur vinum in medio dolio sit optimum disputat Plutarch. Sympos. III, 7. & Macrobius VII. Saturn. c. 12. quos vide, & ride Alexionem apud Plutarchum, qui irridet hunc versum Hesiodi, quod in medio sit vinum optimum. Atqui hoc ipsum quoque dicit Hesiodus, ideóque tum parciùs illo utendum esse, ut diutiùs optimo fruamur. Vetus est vini medium, olei summum, mellis imum optimum esse.

v. 370. Μισθὸς δ' ἀνδρὶ] Hic cum sequentibus duobus versibus in MSto primo non comparet, & expunctos olim fuisse à nonnullis Proclus testatur, à Plutarcho tamen vindicantur & probantur. Vide Proclum. Sed ipse Plutarchus in Theseo tribuit hunc versum Pittheo, Aristotelémque laudat. Cujuscumque sit sententia, est optima: si cum amico tibi res quædam sit, fac ut primò cum illo pacisca-ris de mercede, quam sibi deberi putat, ut omnes querelæ præcidantur.

v. 376. Μουνογενὴς δὲ πάις σώζοι] MS. I. εἴη, cum glossa ὑπάρχοι. Pulcrè D. Heinsius observavit hos versus esse transpositos, & eleganter

ter illos exponit, quem vide. Sine MSS. auctoritate nihil tamen sustinui mutare.

v. 381. Ἐν φρεσὶν ἧσιν] MS. I. σῇσιν. II. σῇσι. leg. φρέσι σῇσιν. θυμὸν ἐν φρεσὶν, ut apud Plautum: *Mens animi.* & Catullum: *Nec potis est dulces Musarum exponere fœtus Mens animi.*

CAPUT IX.

Distinctio vulgaris librorum Hesiodi deleta. Hesiodus bis emendatus. Veteres nudi faciebant opus. Ἔργα διαπεκμαίρεσθαι. Proclus emendatus. Οἱ περὶ Τιμόθεον. Χρήματα. Χρήσιμα. Nicolai Damasceni locus vindicatus. Æliani Interpretes ter reprehensi. Τητᾶν, πτᾶν. Quærere. Ἔργον. Opus. Ὀξὺς ἥλιος. Sol acutus. Sol acris. Sirius acris. Claudianus emendatus. Χιὼν ὀξεῖα. Ζεὺς pro cœlo. Lapsus crebri Interpretum indicati.

Βιβλίον β] Expunxi hanc distinctionem quam & codices manu exarati, & veteres Scriptores cum Interpretibus ignorarunt. In primo Vossiano hic omnia perpetuâ & continuâ serie sine ullo distinctionis vestigio perscripta sunt: sicuti & in Procli commentario manu exarato, quem mihi utendum dedit Marquardus Gudius noster. In secundo nonnihil quidem spatii inter versum 383. & sequentem intercedit, ut possit capere indicem hunc, qui vulgò præponitur. Sed nec hic nec alii, si qui sunt, libri nobis tanti sunt, ut istam distinctionem χθὲς καὶ πρώην natam ferendam existimemus ingratiis totius antiquitatis, quæ nullam hujus operis divisionem in duos libros agnoscit. Clarissimè id liquet etiam ex Servii procemio in Virgilii Georgica. *Hesiodus fuit de Ascra civitate; qui scripsit ad fratrem Persen, librum, quem appellavit ἔργα καὶ ἡμέρας, id est, opera & dies. Hic autem liber continet, quemadmodum agri, & quibus temporibus sint colendi.*

v. 383. Πληϊάδων Ἀτλαγενέων] Latinis dicuntur Vergiliæ, quarum ortum & occasum in primis observabant Veteres, ita ut æstatis atque hyemis initia, & messium atque arationum tempus ab illis numerabant. Vide Eratosthenis καταστερισμοὺς, quos primus ad Aratum edidit summè Reverendus Præsul Oxoniensis Joannes Fell, mihi, dum fata sinerent, amicissimus cap. 23. De illarum verò ortu & occasu quam variæ fuerint Veterum sententiæ, vide Petavii disputationem in variar. Dissertat. Lib. II. Cap. 9. quæ Uranologio adjecit.

v. 389.

v. 389. Ἐγγύθι ναιετάουσ'] MS. I. & II. ναιετάωσ' nisi quod in secundo addatur σι. Et sic versu abhinc tertio uterque pro ναίουσιν ναίωσι. Est hæc Dorum dialectus. Vide suprà ad v. 224. In hoc ultimo versu, liber secundus inserit δὲ: Ναίωσι· γυμνὸν δὲ σπείρειν· γυμνὸν δὲ βοωτεῖν.

v. 392. Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι] MS. I. Vossianus, & Codex Palatinus: ἀμάειν. Sic etiam in carmine, quod dicitur certamen Homeri & Hesiodi. Nec aliter Proclus legit: Ἀμάειν, συναθροίζειν, ἢ θερίζειν. Illud enim ἀμᾶσθαι quod in edito Procli Commentario præcedit τὸ ἀμάειν à sciolo ex Hesiodi vulgatis editionibus insertum esse puer admodùm vidi. Et rectè me vidisse codex posteà manu exaratus Marquardi Gudii ostendit: qui illud ἀμᾶσθαι non agnoscit. In quo & paullò ante legitur, γυμνὸν δ' ἀμάειν] ὡς ἂν ὥρια. Non ut vulgò ἀμᾶσθαι, quod ab imperitis in Hesiodo primum suppositum qui secundam ab ultima in ἀμάειν non productè poni sibi persuaserant. Cur verò nudis arandum, serendum & metendum esse præcipiat Hesiodus, sicut & eum secutus Virgilius Georg. I. *Nudus ara, sere nudus*, docet Servius: *Nudus ara, id est, adeo sereno cœlo, ut vestimentis non egeas. Nam dicit nudum esse debere, quasi aliter non oporteat aut possit: sed sub tanta serenitate dicit hæc agenda, ut & amictus possit contemni.* Quam explicationem Servius debet Proclo, cujus priorem expositionem vide: binas enim hujus loci affert. Sed prior verior est. Veteres tamen nudos plerumque fecisse opus ostendit Plutarchus in vita Catonis Majoris: Πυθόμενος δὲ τὴν αὐτουργίαν καὶ δίαιταν αὐτοῦ παρὰ τῶν οἰκετῶν, καὶ θαυμάσας ἐξηγουμένων ὅτι πρωῒ μὲν εἰς ἀγορὰν βαδίζει καὶ παρίσταται τοῖς δεομένοις, ἐπανελθὼν δ' εἰς τὸ χωρίον, ἂν μὲν ᾖ χειμὼν, ἐξωμίδα λαβὼν, θέρους δὲ γυμνὸς ἐργασάμενος μετὰ τῶν οἰκετῶν, ἐσθίει τὸν αὐτὸν ἄρτον ὁμοῦ καθήμενος, καὶ πίνει τὸν αὐτὸν οἶνον. *Cujus cùm labores & rationes vivendi accepisset* (Valerius Flaccus) *à servis, miraretúrque cùm narrarent illi manè eum forum adire, & præsto esse ejus opera utentibus: regressum ad villam tempore brumali vestitum exomide, æstate operari cum servis nudum, eadem mensa, eodémque vesci pane, atque idem vinum bibere.* Et Aurelius Victor in Quinctio Cincinnato: *Quinctius Dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, qui insignibus sumtis Consulem obsidio liberavit.* Et apud Poëtam: *nudi messores.* Non tamen hæc sic capienda sunt, ac si essent sine omni vestitu. Tunica tantùm erant induti, sine toga, si Romani, aut pallio, si essent Græci. Sic & Saul dicitur nudus cecidisse coram Samuële, 1. Sam. XIX, 24. hoc est, in interula seu vestitu interiore per totam noctem extra se raptum fuisse. Sic Petrus dicitur nudus abjecisse se in mare, hoc est, deposita veste superiore. Vide ibi Grotium, & in primis Amplissimi Cuperi Observat. 1. cap. 7. De veste autem interiore intelligendum esse Hesiodum ostendit etiam in Scuto v. 286.

οἱ

——— οἱ δ᾽ ἀροτῆρες
Ἤρεικον χθόνα δῖαν ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας ἐστάλατ᾽.
——— agricolæ autem
Proscindebant terram bonam, ornatéque tunicas succinxerant.

Ergò non nudi arabant.

v. 397. Θεοὶ διετεκμήραντο] Per Deos Græci hîc intelligunt alii stellas, alii elementa, qui non sunt audiendi. Dii, inquit Hesiodus, labores hominibus imposuerunt.

Ἔφυ μὲν οὐδεὶς, ὅστις οὐ πονεῖ βροτῶν.

Nemo enim est mortalium qui non laborat. ut Sophocles ait. Hoc autem à Diis, qui, secundùm Epicharmum, τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγαθὰ, labore omnia bona nobis vendunt. Quod hauserunt ex Mose ut infinita alia, apud quem ad Adamum ipse Deus: Ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φάγῃ τὸν ἄρτον σου. Ἔργα διατεκμήρασθαι, est labores imponere. Διατεκμαίρειν, τεκμαίρειν non solùm est σημειοῦσθαι, sed & κατασκευάζειν. Etymologici Magni auctor: τεκμαίρω σημαίνει τὸ κατασκευάζω, καὶ τὸ σημειοῦμαι. Superiùs v. 228.

——— αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
——— Ipsis
Molestum bellum immittit omnia videns Jupiter.

Rectè Glossæ MS. hoc loco διετεκμήραντο, προσεπέταξαντο.

v. 402. Χρήματα μὲν οὐ πρήξεις] Terent. Adelph. *Numquam rem facies, abi, nescis inescare homines.*

v. 405. Οἶκον μὲν πρώτιστα γυναῖκά τε] Non hìc ab Hesiodo intelligi uxorem, ut vulgus cum Interpretibus Latinis accipit, sed ancillam, quæ domum custodiat, versus sequens arguit, qui hanc γυναῖκα κτητὴν οὐ γαμετὴν emptam non nuptam appellat, quod olim monuerunt ad hunc locum veteres magistri. Aristoteles quidem in Oeconomicis & Politicis γυναῖκα sumsit pro uxore, non verò κτητὴν, ut viri docti affirmant. Nec judicandum est Philosophorum principem Hesiodi mentem non habuisse exploratam: sed potiùs eum hunc versum suo voluisse accommodare instituto, ut sæpè solent Philosophi. Nam Mureto, homini quotquot à renatis litteris fuerunt, disertissimo & elegantissimo, qui auctoritate Aristotelis permotus sequentem versum tamquam supposititium jubet expungi, non est ut suffragemur, si vera sunt quæ Timotheus apud Proclum de Aristotele commemorat, illum nimirum adductum hac Hesiodi sententia post obitum uxoris cum Herpylide ancilla consuevisse & ex illa sustulisse filium. Quamvis & hîc Aristoteles maluerit suo obsequi ingenio & auctoritate Hesiodi suam tueri vivendi rationem, quam Poëtæ monita sequi. Nam Poëta nec de pellice, nec de uxore loquitur, sed de famula pretio comparata. Vide Proclum, apud quem pro οἱ περὶ Τίμαιον legend. οἱ περὶ Τιμόθεον. de quo Diog. Laërt. in vita Aristot. οἱ περὶ Τιμόθεον verò non sunt Timothei discipuli, sed ipse Timotheus

theus Athenienſis, qui vitas Philoſophorum à Laërtio toties laudatas memoriæ prodidit. οἱ περὶ τὸν Τιμόθεον, elegantiſſimo idiotiſmo eſt ipſe Timotheus. ut apud Polyb. οἱ περὶ Ἄνναν καὶ τὸν Βάρκαν eſt Anno & Barcas. οἱ ἀμφὶ τὸν Κρίτωνα καὶ Σιμμίαν apud Ælian. Crito & Simmias. & mille talia.

. 407. Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι] Homeri, & Heſiodi tempeſtate χρήματα notabant omnes facultates, omnia quæ in bonis habebant, non nummos aut pecuniam, cujus uſus tum adhuc erat Græcis ignotus. Hoc loco autem ſingulari notione ſignificat οἰκητήρια σκεύη, inſtrumentum domeſticum, ſuppellectilem, utenſilia, nimirum ἀπὸ τοῦ χρῆσθαι. Propter eamdem cauſam ab Alcæo in Paſiphaë χρηστήρια σκεύη dicuntur. Quamvis Plato Comicus in Hellade illa tantùm vaſa, quibus utebantur πρὸς θυσίαν καὶ θυσίαν, dixerit χρηστήρια, rectè tamen etiam omnia τὰ κατ' οἰκίαν χρήσιμα appellari χρηστήρια docuit Pollux X. cap. 1. Sanè in hac notione legitur apud Nicolaum Damaſcenum in fragmento hiſtoriæ univerſalis, quod Stobæus nobis ſervavit; Ἀρίτωνες τῶν ἐμψύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι. τὰ δὲ κεράμεια τῶν χρηστηρίων ἐν χρυσοῖς ἐλυτροῖς φυλάττουσι. *Aritoni nullum animal mactant. Vaſa figulina ad quotidianos uſus parata in aureis involucris cuſtodiunt.* Sic rectiſſimè hunc locum vertit vir incomparabilis, quem honoris cauſa nomino, Henricus Valleſius. Benè ſe omnia habent. χρηστήρια ſunt vaſa domeſtica, utenſilia, ſive ſint pretioſa, ſive vilia, & nullius rei. Strabo lib. XV. p. 722. Πολλὰ δὲ κατέκλυσε καὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν χρηστηρίων ἐπιπεσὼν χειμάρρους νύκτωρ, καὶ τῆς βασιλικῆς δὲ κατασκευῆς ἐξηλείφθη. *Multa autem corpora & utenſilia noctu ingruens torrens hauſit, & magna pars regiæ ſupellectilis ablata.* Eadem autem ratione ut χρηστήρια ſic & χρήματα omnem notant ſupellectilem, κατ' ἐξοχὴν tamen de vaſis & ſacra templorum ſuppellectile frequenter accipiuntur. Ælian. Ποικιλ. ἱστορ. lib. 1. cap. 20. Διονύσιος ἐξ ἁπάντων τῶν ἐν Συρακούσαις ἱερῶν ἐσύλησε τὰ χρήματα. Ubi Geſnerus vertit: *Dionyſius ex omnibus Syracuſarum templis & delubris per ſacrilegium pecuniam abſtulit.* Paullò pòſt: Τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λευκοθέας ἅπαντα ἐσύλησε χρήματα. Ubi rurſus Interpres: *Univerſas Apollinis & Leucotheæ pecunias nefario ſcelere abripuit.* Peſſimè cum utroque loco ſignificentur vaſa ſacra diis illis conſecrata, quæ abſtulit Dionyſius, ſicut inter illa commemoratur ibi menſa ſacra Apollini dedicata. Lapſus quoque eſt idem vir doctiſſimus in Interpretatione hujus vocabuli in lib. VI, cap. 9 Ἀριστοτέλης ἀναλώσας τὰ ἐκ τοῦ πατρὸς χρήματα ὥρμησεν ἐπὶ στρατείαν. *Ariſtoteles abligurritis omnibus pecuniis, quæ ex hereditate parentis ad ipſum venerant, in militiam profectus eſt.* Vertendum erat, *conſumtis omnibus facultatibus.* Quamvis non ignorem pecuniam apud Latinos etiam pro toto patrimonio capi, ſed Interpretem de nummis ſolùm cogitaſſe, cùm ita verteret, ſatis conſtat. Sic & χρήματα quaſvis facultates notant apud Marc. X, 23.

v. 408. Ὁ δ' ἀρήσῃ σὺ δὲ τητᾷ] MS. I. Voſſ. ὁ δ' ἀρήσεται, σὺ δὲ τητᾷ,

τᾶ. quod glossæ MS. explicant: στέρεσις τ͂ γεωργικῦ ὀργάνȣ. Videntur sanè veteres dixisse τῆτι & τηλᾶν. Hesych. τητᾶσθαι, στερῆσαι. Apud eumdem tamen legitur etiam τήτη, ἀπορία, ἔνδεια, στέρησις. Τητωμένη στερομένη. Τητώμενοι, στερισκόμενοι. Auctor Etymologici magni: τητᾶ Ἡσίοδος. σημαίνει τὸ ζητεῖς. ἐκ τ͂ τάω τ͂ σημαίνοντος τὸ ζητῶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τητάω, τητῶ, καὶ κατ' ἔκτασιν τητῶ, & quæ sequuntur. Platoni III. de leg. φρενῶν τητώμενοι, sunt mente capti. Sophocles Philoctete: πλέω πρὸς οἴκους τ͂ ἐμῶν τητώμενος. *Navigo ad meam patriam meis rebus privatus*. Sicut autem τητῶ propriè est quæro, deinde careo, destituor, sic & Latinis quæri est abesse, desiderari. Senec. ep. 91. *Lugdunum quod ostendebatur in Gallia quæritur*. Petron. de Eunuchis: *quærit se natura nec invenit*, hoc est, desiderat suum opus, quæ marem condidit, nec tamen invenit marem esse, quem fecerat. Stat. Theb. II. *Jam trepidi se se quærunt numerántque*. Cic. act. II. in Verr. cap. 10. *Nego esse quicquam à testibus dictum, quod aut vestrum cuipiam esset obscurum, aut cujusquam oratoris eloquentiam quæreret*. hoc est, ad quod explicandum desideretur vir disertus. Dicere quod quærat eloquentiam est infantem esse, indisertum. Nam quæ quæruntur non adsunt. Hinc & Plauto *in quæstione esse*, *quæstioni esse*, est abesse, non præsto esse, in Pseud. Cistellaria, & Casina. Hinc & illæ venustæ locutiones *Siciliam in Sicilia*, apud Cic. *in epulis epulas* apud Ovid. *Samnium in Samnio* apud Flor. *pontum in ponto quærere* apud Manilium, de quibus Cl. Gronovius in observationibus.

v. 409. Μινύθῃ δέ τοι ἔργον] Hoc est, ne cùm tempus effluxerit, non possis opus, quod tum faciendum erat, facere. Ἔργον κατ' ἐξοχὴν hîc est opus: labor rusticus, qui impenditur agro colendo, ut & versu sequente & ipso indice libri hujus ac infinitis aliis locis. Florus I, 9. *Medium erat fortè tempus sementis, cùm patricium virum innixum aratro suo lictor in ipso opere deprehenderet*. Apud Terent. Cic. *opus facere*, de opere rustico. Hæc trita sunt.

v. 411. MS. uterque ἄτησι.

v. 414. Ἦμος, δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο] Ὀξὺς ἥλιος non est celer ut Græci volunt magistri, sed θερμὸς, fervens, ardens, acer. Pindar. Olympionic. 7.

—— ἔχει τέ μιν ὀ-
ξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων Πατὴρ
Πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων.

Habétque ipsam (Rhodum) fervidorum genitivus radiorum pater, ignem spirantium dux equorum. Aratus de Sirio:

—— ἡ δέ οἱ ἄκρη
Ἀστέρι βέβληται δεινὴ γένυς, ὅς ῥα μάλιστα
Ὀξέα σειριάει, καί μιν καλέουσ' ἄνθρωποι
Σείριον.

Vertit Avienus:

Æstuat in mente, multus rubor imbuit ora.

Stridit

Stridit anhelanti face pestifer aëra motu,
Torret & immodicis terras coquit ignibus astri.

Horum imitatione Horatius solem ferventissimum dixit *acutum*. Lib. I. ep. 10.

Est ubi plus tepeant hyemes? ubi gratior aura
Leniat & rabiem canis & momenta leonis,
Cùm semel accepit solem furibundus acutum?

Lib. I. Sat. 6. vocat *solem acrem.*

Ast ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit.

Lucret. VI.

Hunc homines fontem nimis admirantur & acri
Sole putant subter terras fervescere raptim.

Florus II. 6. *Observato loci genio, quod & sol ibi acerrimus, & plurimus pulvis.* Restituenda est hæc vox Claudiano. In epigramm. de crystallo, cui aqua inerat:

Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius acris.

sic enim hic versus legendus. Vulgò circumfertur: *Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius axis*, sine sensu. In nonnullis codicibus est *ardens*, quos sequitur Nicolaus Heinsius, vir suavissimi ingenii & summæ eruditionis, qui in carminibus novis pangendis, & veteribus castigandis, ac suo decori restituendis nulli, qui in hoc studiorum genere elaborant, est secundus. Mihi tamen *ardens* videtur glossa & explicatio τȣ̃ *acris*, quod vitio descriptorum transiit posteà in *axis*, quod non frustrà tot codices retinent. Sicut verò hic ὀξὺς ἠέλιος, sic contrà apud Pindarum χιὼν ὀξεῖα, nix acuta, ut apud Horatium *frigus acutum* est vehemens, & *acris hyems*, sæva. Apud Sophoclem Ajace Flagellifero, v. 258. ὀξὺς νότος, *Auster vehemens.* Omnia enim quæ penetrant & vehementer lædunt Latinis dicuntur *acuta*, *acria*, Græcis ὀξέα.

v. 415. Καύματος ἰδαλίμου] Est ἱδρῶτος κινητικός, ut meliùs omnes Græci, quàm Latini, qui stultè: *caloris humidi.* Hesych. ἰδάλιμον καῦμα τὸ ἱδρωτοποιόν.

v. 415. *Μετοπωρινὸς ὀμβρήσαντος Ζηνὸς ἐρισθενέος*]. MS. I. ὀμβρέσαντος. Græci Magistri nescio quid de Jove cœli & pluviarum domino hic nugantur, cùm Jupiter hic sit, ut sexcenties Poëtis, cœlum, aër. Inferiùs 488.

Τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι, μηδ' ἀπολήγοι.
Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinat.

v. 564. Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα.
Cùm autem sexaginta post conversionem solis
Hibernos perfecerit Jupiter dies.

Theocritus: Χ' ὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.
Jupiter alibi est serenus, alibi pluit.

Horat.

Horat. *Nivéſque deducunt Jovem.* Sed hæc quis ignorat?

v. 416. Μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρώς] Perverterunt ſenſum hujus loci Interpretes, cùm vertunt μετατρέπει, *mutatur*. Vertendum: *movetur*. Faciliùs, inquit, movetur corpus autumno, quia vires ſuas jam recepit, quas nimii ſolis ardores attriverant, ut pares nunc poſſint eſſe laboribus ferendis, & materiæ cædendæ.

CAPUT X.

Σείριος pro ſole & quovis ſydere. Heſiodi aliquot loca illuſtrata. Ἀθηναίης δμωός. Ἐργάνη. Θέσθαι ἄροτρα. Αὐτόγυον ἄροτρον. Buris. Γύης. Πηκτὸν ἄροτρον. Ἔλυμα. Ἱστοβοεύς. Interpretum craſſi aliquot errores. Pollux emendatus & mox Heſiodus. Ἕλικες βόες. Ἄρατρος. Ζεὺς Χθόνιος. Pluto & Proſerpina Dii agricolarum. Pluto divitiarum dator. Heſiodo rursùs medela.

v. 417. ΔΗ γὰρ τότε Σείριος ἀστὴρ] Sirius hic non eſt caniculæ ſydus, ſed ſol, ut non ſolùm antiqui Interpretes Heſiodi; ſed & Suidas interpretatur: Σείρ, σειρὸς ὁ ἥλιος, οἱ δὲ καὶ σείριος. Noſter inferiùs verſ. 587.

> Ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει.
>
> *Quoniam caput & genua ſol affligit.*

In Theogonia, v. 152.

> Ὀστέα δή σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης
>
> Σειρὸς ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθετο αἴῃ.

Oſſa autem ipſis pelle circum putrefacta ſole ſub torrido in nigra putreſcunt terra. Archilochus:

> Πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ

ὀξὺς ἐλλάμπων. *Multos illorum ſol ſiccabat acutum ſplendens.* Sic hunc locum capiendum eſſe docet Heſych. Σειρὸς κυνὸς δίκην. Σοφοκλῆς τὸ ἀστρῷον κύνα. ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα. Idem. Σείριος ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ. Lycophron in Alexandra de corpore Ajacis in littus è mari ejecto: Ἐκβεβρασμένον νέκυν ἀκτῆς Σειρὸς καταυανεῖ. *Cadaver expulſum ſiccabit ſolis radiis*, quod & obſervavit Vir eximius & ſingularis eruditionis Hadrianus Junius in animadverſionibus. Quin & Virgilium ſic interpretantur οἱ τυχόντες.

> *Jam rapidus torrens ſitientes Sirius Indos Ardebat cœlo.*

Non ſolem autem, ſed etiam omnia ſydera dici Σειρίους ex Ibyco modo docuit Heſychius. Inde & Latinorum *ſydus* à σεῖρος eſſe ingenioſè nuper oſtendit χαριέστατος Tanaquillus Faber ad Dionyſium Longinum.

v. 419.

v. 419. Πλεῖον δέ τι νυκτὸς ἐπαυρεῖ] MS. I. ἐπαυλεῖ. corruptè. De hujus loci interpretatione ambigitur. Alii enim ἐπαυρεῖν νυκτὸς πλέον exponunt πλέον ἀπολαμβάνειν καὶ ἀπολαύειν τῆς νυκτὸς, plus nocte frui; diutiùs quiescere, qui respiciunt illam pervagatam Poëtarum opinionem, solem noctu strigare & quiescere. Hos sequuntur Latini. Alii πλέον πονέειν καὶ φέρεσθαι ὑποκάτω τῆς γῆς majores capere labores sub terra in opposito mundi latere quod dum peragrat, quod verum esse ex oppositione liquidò apparet: brevi tempore, inquit, super nostra conspicitur terra interdiu; noctu verò majorem capit laborem. Vide quæ suprà notavi ad vers. 240.

v. 422. Μεμνημένος ὥριον ἔργον] MS. I. ὥρια ἔργα. Vers. seq. MS. II. Ὄλμον μὲν τριπόδην κόπτειν. Idem v. 425. ἀπὸ καὶ σφῦραν κε τά-μοιο.

v. 430. Ἀθηναίης δμωὸς] Quæ hæc est vesania Ἀθηναίαν habere pro Attica Cerere, quod Latini fecerunt Interpretes? Quis umquam fando cognovit Ἀθηναίαν dici Cererem? Estne qui ignoret Minervam esse præsidem artium & opificum, in primis verò fabricæ magistram, indéque dici Ἐργάνην, Cic. in Arateis:

Ut nemo cui sancta manu doctissima Pallas,
Sollertem ipsa dedit fabricæ rationibus artem,
Tam tornare catè contortos possiet orbes.

Ejus simulacrum erat apud Thespienses, cui Plutus assistebat, quo significabatur opibus illam Deam cumulare suos cultores strenuos nimirum opifices. Vide Pausan. in Bœoticis & Aristid. hymnum in Minervam. Julianus Imperator in fragmento orationis, p. 531. edit. Petav. Ὁρᾶτε ὅσα ἐγγόνα τῆς Ἐργάνης Ἀθηνᾶς δῶρα. *Videte quot opificis Minervæ in nos derivata sint munera.* Ἀθηναίης δμωὸς est τέκτων, faber qui aratra faciebat. Sequente versu πελάσσας προσαρήρεται est προσαρήρῃ ut suprà vers. 1. συνέπετε κλείουσαι, pro κλείετε. In MS. I. Voss. est προσαρήσεται. v. 432. θέσθαι ἄροτρα non est disponere aratra, sed ποιεῖν, κατασκευάζειν, ut sexcenties apud Græcos Scriptores tam vinctæ quàm solutæ orationis τίθημι pro ποιῶ usurpatur. inferiùs v. 518. τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι. *incurvum verò senem facit.* & v. 556. χρῶτά τε μυδαλέον θείη. *Corpus madidum faciat.* Equidem Latina hac Hesiodi versione nihil est insulsius, & imperitius, in qua vix ullus versus legitur sine gravi hallucinatione. Vide quàm ineptè mox duo illa aratrorum genera αὐτόγυον & πηκτὸν exponant v. 432.

Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατ' οἶκον
Αὐτόγυον καὶ πηκτόν. vertunt:
Bina verò disponito aratra domi laborans
Dentatum & compactum.

Quid est aratrum dentatum? An quod dentale habet? Nonne & πηκτὸν habet dentale? Hunc errorem facilè potuissent declinare, si Veterum consuluissent expositiones, quæ docent αὐτόγυον ἄροτρον esse quod habet burim suopte ingenio curvam, illámque non clavis affixam temoni

moni & dentali, ſed quod totum ex uno ligno conficiebatur. de buri Virgil. I. Georg.

Continuò in ſylvis magna vi flexa domatur
In burin, & curvi formam accipit ulmus aratri.

hoc eſt ulmus ſeu ulmi ramus inflexus natura ſua à ruſtico continuò ſeu per aliquot annos ſemper magis magiſque inflectitur, ut ſic curvus adoleſcat in burim, ut naturaliter curvus & aptus ſit ad burim. Buris verò ſive *bura*, Græcis γύης, eſt propriè infima pars temonis. malè vulgò *dentale* exponitur à viris doctis, cùm dentale aptetur buræ: Heſych. Γύης τὸ κατώτατον μέρος τῆς ἱστοβοίας ἐν τῷ ἀρότρῳ. αὐτόγυον δὲ τὸ μὴ συνθετὸν, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς ξύλου· *Γύης eſt infima pars temonis in aratro. Αὐτόγυον eſt non compoſitum, ſed ex uno ligno.* Inde & Proclus ad h. l. λέγεται δὲ γύης ὅτι ἀεὶ παρὰ τὴν γῆν ἐστιν. Αὐτογύῳ opponitur ἄροτρον πηκτὸν, quod non ex uno ligno, ſed variis eſt conflatum & compactum. Eratoſthenes in Architectonico utrumque deſcribit apud Scholiaſten Apollonii Rhodii: Δύο ἀρότρων εἰσὶν εἴδη· τὸ μὲν πηκτὸν, τὸ δὲ αὐτόγυον· πηκτὸν μὲν τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχον τὸ ἔλυμα. ἔστι δὲ ἔλυμα, ἐν ᾧ ὁ ὕνις ἐντίθεται. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος τεῖνον ἐπὶ τοὺς βόας, γύης καλεῖται. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γύου ἱστοβοεύς. τοῦ δὲ ζυγοῦ τὰ ἐπὶ τοὺς αὐχένας τῶν βοῶν ἐπιτιθέμενα οἱ μὲν ζεύγλας, οἱ δὲ μέσσαβα λέγουσι. Τοιοῦτον μὲν τὸ πηκτόν. αὐτόγυον δὲ ἐστιν ὅταν τὸ ἔλυμα οὐκ ἔστιν ἐκ συμβολῆς. *Sunt duo aratrorum genera: quorum alterum compactile, alterum non compoſitum. Compactile quidem habet dentale quòd cum aliis committitur. Eſt autem dentale cui vomer includitur. Lignum verò quod à dentali extenditur ad boves vocatur buris, quod verò à bura temo. Illa verò pars jugi, quæ cervicibus boum imponitur alii vocant ζεύγλας, alii μέσσαβα. Tale quidem eſt compactile aratrum. Non compoſitum verè eſt, cujus dentale non committitur;* nimirum clavis & arte cum aliis aratri partibus, ſed eſt unum lignum ex quo dentale, buris, temo. Inde apparet quam egregios Interpretes egerint in verſibus paullò præcedentibus exponendis, qui de Græco Latinum fecerunt Heſiodum:

Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμωὸς ἐν ἐλύματι πήξας
Γόμφοισιν πελάσσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ.

Nempe cum Attica Cereris famulus temoni inſigens Clavis adjunctum ſtiva aptaverit. Quot ferè verba tot errata. De Atticæ Cereris famulo antè dictum. Num ἔλυμα eſt temo, ἱστοβοεὺς ſtiva? Perverterunt omnia. Stiva eſt poſtrema aratri pars, Græcis ἐχέτλη· ἱστοβοεὺς prima illa temonis nimirum pars, quæ inter boves protenditur. Ἔλυμα eſt dentale. Eratoſthenes: Ἔλυμα ἐν ᾧ ὕνις ἐντίθεται. *Ἔλυμα eſt cui vomer inducitur.* Proclus: Ὕνις ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ἀροτριᾶν σχίζον τὴν γῆν· τοῦτο δὲ τῷ ἐλύματι προσήρμοσται ἄνωθεν ἐμβεβλημένον εἰς αὐτὸ τὸ κοῖλον ὄν. *Ὕνις eſt ferrum quo in arando terra ſcinditur. Hoc verò adaptatur ἐλύματι ſuperiùs injectum ubi cavum eſt.* Ἔλυμα Latinis di-

citur dentale. Servius : *Dentale est lignum in quod vomer includitur.* Varroni dens dicitur, lib. IV. de Lat. lingua : *Rutrum ut ruitum à ruendo: aratrum quod eruit terram. Ejus ferrum vomer, quod vomit eo plus terram. dens quod eo mordetur terra.* Alii tamen in medio aratro ἔλυμα locant, & sic appellant commissuram, qua γύης & ἱστοβοεὺς conjungitur. Tzetzes: Ἔλυμα τὸ μέσον τοῦ ἀρότρου, ὅπου ὁ γόμφος βληθεὶς συνηλοῖ τὸν γύην καὶ τὸν ῥυμόν. *Ἔλυμα est medium aratri, ubi clavus impactus committit burim & temonem.* Proclus paullò antè: ἔλυμα μέρος τι τοῦ ἀρότρου ἐν τῷ μέσῳ ὄν, ἔνθα συμβάλλεται ὁ γύης τῷ ἱστοβοεῖ. ἔλυμα δὲ παρὰ τὸ ἐλύειν ὅ ἐστι καλύπτειν. *Ἔλυμα pars aratri in medio, ubi committitur buris cum temone.* Dicitur autem ἔλυμα ab ἐλύειν, quod est, *tegere.* Verùm hanc observationem non esse Procli, sequens annotatio ostendit quæ accuratè ἀρότρου κατασκευὴν docet, ejúsque partes enarrat. Inde tamen hausit Etymologici magni auctor qui iisdem verbis utitur. In hunc verò errorem hos omnes induxerunt malè intellecti Hesiodi versus, quos modò produximus : Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμωὸς &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi ἐν ἐλύματι impingeretur & ἱστοβοεὺς & γύης, quæ partes per ἔλυμα conjungerentur. Sed falsi sunt. Hesiodus dicit: burim inventam impinge dentali, illíque buri adapta clavis temonem. Pollux lib. I, cap. 13. ᾧ ὁ ῥυμὸς ἐνήρμοσται ἔλυμα. τὸ δὲ ἀροῦν σιδήρεον ὕννις. ἧς τὸ ἄκρον νύμφη. ὁ δὲ ὁ ῥυμὸς ἥρμοσται ἐκ τῶνδε· τὸ μὲν ἐπικαμπὲς αὐτοῦ, ᾧ ὑποτείνεται, τὸ ἔλυμα γεγομφωμένον, γύης. τὸ δὲ μετὰ τὸν γύην ἱστοβοεύς. *Cui temo adaptatur ἔλυμα, dentale. terram verò arans ferrum ὕννις, vomer. cujus suprema pars νύμφη. Temo verò aptatur ex his partibus. Pars ejus curva, cui subnectitur dentale clavis adfixum, γύης, hoc est buris vocatur. quod verò post burim, ἱστοβοεύς,* hoc est temo. Sic autem legendus hic locus. Vulgò legitur : ᾧ ὁ ζυγὸς ἐνήρμοσται ἔλυμα. quod falsum. vide & Favorinum & præcipuè Proclum ad hunc locum. Sed de hac aratrorum antiquorum forma & confectione alibi pluribus egimus.

v. 436. Δρυὸς ἔλυμα, πρίνοιο γύην] MS. uterque : πρίνου τε γύην.

v. 450. Χειμερίου ὥρην δεικνύει ὀμβρηροῦ] Emenda ex Palatino & Vossiano codice I. aliísque ὀμβρηροῦ, imbriferi, pluvialis.

v. 452. Ἕλικας βόας] Hesych. ἕλικας, ἑλικοκεράτους, ἐπικαμπῆ τὰ κέρατα ἔχοντες. Qui cornua habent introrsum reflexa. Quæ vera notio est hujus vocis. Latinis dicuntur camuri. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Et camuris hirta sub cornibus aures.

Camuri boum sunt qui conversa introrsum cornua habent : quibus contrarii patuli. qui cornua diversa habent : lævi quorum cornua terram spectant. His contrarii licini, qui sursum versum cornua habent. Eadem Servius habet nisi quod malè *lævi* apud hunc omissum. Patuli enim sunt qui cornua diversa habent, hoc est, extrorsum flexa, qui oppo-

opponuntur camuris, lævi verò licinis. Feſtus: *Camara & camuri boves à curvatione, & Græco* καμπή. Boves nimirum camuri à curvatione cornuum camurâ ſic dicuntur.

v. 454. Ἀπανήνασθαι] MS. I. ἀπαρνήσασθαι. MS. II. ἀπανήσασθαι. quaſi ab ἀπανέομαι. Sed ἀπαρνήσασθαι videtur quoque Proclus agnoſcere: Τὸ γὰρ αἰτῆσαι εὐχερές ἐστιν. ἀλλὰ τὸ ἀπαρνήσασθαι καὶ μὴ δοῦναι δυσχερέστερον. Sed vulgata præſtat.

v. 458. Εὖτ' ἂν δὲ πρώτιστ' ἄροτος] MS. uterque, & Proclus: εὖτ' ἂν δή. quos ſequor. Ἄροτος hic eſt tempus arandi, non ipſa aratio, ut meſſis, ſæpè meſſis tempus: πλήθουσα ἀγορά, tempus quo maxima eſt in foro hominum frequentia: prima fax, tempus quo veſperi faces accenduntur, & mille talia. Verſu ſequente MS. uterque δὴ τότ' ἐφορμηθῆναι.

v. 462. Εἴαρι πολεῖν] Uterque codex: πολεῖν. Gloſſæ prioris, πόλει, ἀνάστρεφε. Nonnulli legerunt ἦρι πολεῖν. quæ pro varia lectione prioris libri margini erant adſcripta. Nihil muta. Vide ſuprà ad verſ. V. Heſiodum Ennius imitatur, qui eadem ratione dixit *polire agros* pro vertere. Hoc enim eſt à πολεῖν. inde & *interpolare*.

v. 465. Εὔχεσθαι Διῒ χθονίῳ] Interpp. Latini: *Supplica Jovi terreſtri.* Quiſnam ille terreſtris Jupiter? Quæ Tzetzes de ſua εἱμαρμένῃ inculcat hîc & aliis pluribus in locis, nugæ ſunt. Χθόνιος Ζεὺς eſt Jupiter inferus. Χθόνια Græcis dicuntur quæ ſub terra ſunt, καταχθόνια. Χθόνιοι θεοὶ ſunt Dii inferi. Hinc ſæpè in Græcis inſcriptionibus ΧΘΟΝΙΟΙϹ ΘΕΟΙϹ. quod in Latinis eſt *Diis manibus*. In aliis verò θεοῖς καταχθονίοις. Sic commemoratur in monumentis antiquis χθόνιος Ἑρμῆς, *Mercurius infernus*, qui animas corpore ſolutas ducit ad inferos. Sicut apud Homerum καταχθόνιος Ζεὺς eſt qui noſtro χθόνιος. Æſchylo in ἱκετ. v. 164. dicitur Ζεὺς κεκμηκότων. *Jupiter mortuorum*. Heſych. χθόνιος Ζεὺς ὁ ᾅδης. Ab aliis Græcis Poëtis dicitur & χθόνιος βασιλεύς. In Theog. 767. θεὸς χθόνιος. Et Proſerpina dicitur χθονία, ſcilicet βασίλισσα, Regina infera. Euripidi Furiæ ſunt χθόνιαι θεαί. Nec hoc ignoravit Proclus, ſed cur Pluto ab agricolis ſit invocandus neſcivit. Id verò inde eſt quòd Plutonis ditioni & poteſtati ſubjecerint terram & omnia quæ ſub terra ſunt, illúmque crederent eſſe datorem illarum divitiarum quæ ex terra proveniunt. Onomacritus hymno in Plutonem, qui ſub Orphei nomine circumfertur:

> Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν.
> *Divitias largiens humano generi fructibus annuis.*

Cic. II. de Natura Deorum: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata eſt: qui dives ut apud Græcos* Πλούτων, *quod recidant omnia in terras, & oriantur è terris.* Plutus in Timone Luciani ad Mercurium: Οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. *Non Jupiter,*

piter, sed Pluto me mittit ad eos, qui & ipse divitiarum dator est, & magnorum largitor, quod suo etiam nomine declarat. Nimirum sicut πλούτων apud Græcos à πλούτου δότης, sic propter eamdem rationem Latinis Dis dicitur, quod divitiarum dator sit. Refert huc quoque Arnobius raptum Proserpinæ ex veteribus Mythologis: *Ille qui raptam Dite à patre Proserpinam dicit, non, ut reris. in turpissimos appetitus viraginem dicit raptam; sed quia glebis occulimus semina, ipse sub terram Deam, & cum orco significat fœdera genitalis conciliare fœturæ.* Vide & Porphyrium apud Eusebium de Præparat. Evangelica lib. III. cap. 3. Hinc & Proserpina numinibus agricolarum accensebatur. Augustinus IV. de Civit. Dei, cap. 8. *Præfecerunt Proserpinam frumentis germinantibus.* Arnob. III. adversùs gentes: *Et quod sata in lucem proserpant cognominatam esse Proserpinam.*

v. 466. Ἱερὸν ἀκτήν] Delenda hîc distinctio. Nam εὔχεο δ' Διὶ χθονίῳ pertinet ad versum sequentem, ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότου. Incipiens arationem supplica Plutoni, ut opus fortunet. Ἀρότου. rectè MS. secundus. In primo ut & editionibus ἀρότρου. perperam. Suprà v. 384.

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθαι ἀμητοῦ· ἀρότοιο δὲ δυσομενάων.
Pleiadibus Atlante natis exorientibus
Incipe metere, arare verò occidentibus.

Ἐκτελέα βρίθειν verò in initio hujus versûs est: *Ut matura grandescant.* Lustricum carmen apud Catonem: *Mars pater te precor, quæsoque uti tu fruges, frumenta, virgulta, vineta grandire benéque evenire siris.* Accius Meleagro: *Fruges prohibet pergrandescere.* Hinc *grandia frumenta* apud Virgil. IV. Æn. v. 405.

——— *pars grandia trudunt*
Obnixæ frumenta humeris.

& apud alium Poëtam *grandia farra.* Contra *vegrandia farra* apud Ovid. III. Fastor.

——— *vegrandia farra coloni*
Quæ malè creverunt, vescáque parva vocant.

v. 468. Ὄρπηκος βοῶν ἐπὶ νῶτα ἵκηαι] Legendum puto: ἵκῃ. *Temonem tergis boum immittas,* ferias temone terga.

CA-

CAPUT XI.

Hesiodus ter emendatur, semel Proclus. Μέσσαβον, μέσσαβον. Pollux emaculatus. Εὐθημοσύνη, κακοθημοσύνη. Βιότου αἰρεύμενος. Εὐοχθέων. Ἠελίου τροπαὶ bruma. Hesiodi locus non intellectus adhuc exponitur. Ἥμενον ἀμᾶν. Κάθεσθαι. Sedere. Desidere. Οὐχ ἕδος. Χαλκήϊος θῶκος. Λέσχαι. Stationes. Atheniensium Garrulitas & nimium novarum rerum studium. Λεσχῶν multitudo Athenis. Προσλέγειν κακά. Δεικνύειν. Ostendere. Μέμυκε γαῖα. Orpheus emendatus. Καλιαί.

v. 469. Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσσάβῳ] Lege ex utroque MS. μεσσάβων. Jam olim de lectione hujus loci incertos animi fuisse viros eruditos, qui in hoc Scriptore non negligenter sunt versati, Proclus ostendit, qui utramque lectionem affert & exponit. Vulgatam ut tueatur ibi vide. De hoc nostra sic disputat: Ἑλκόντων μεσσάβων] (sic lege ex MS. Gudii, vulgò malè μεσσάβῳ) τὰ μέσσαβα μεσσάβων, λέγονται δὲ αἱ τοῦ ζυγοῦ γλυφαί. Καὶ ὁ Καλλίμαχος· μέσσαβα βοῦς ὑποδύς. Ἑλκόντων τῶν βοῶν τὸ ἔνδρυον τῶν μεσσάβων, τοῦ ζυγοῦ ἐν ᾧ αἱ γλυφαί, ἔνθα οἱ αὐχένες τῶν βοῶν δέδενται. Sed melior hoc loco Tzetzes: Εὔχου τῇ χθονίῳ εἱμαρμένῃ ὅταν ἄρξῃ ἀροτριᾶν, καὶ οἱ λῶροι τοῦ ζυγοῦ ἕλκωσι τὸν ῥυμὸν δηλονότι τῶν βοῶν κινουμένων. *Precare terrestrem Providentiam cùm inceperis arare, & lora jugi traxerint temonem, bobus scilicet moventibus.* Est enim μέσσαβον & μέσταβον lorum quo boves alligantur temoni. Pollux I, 13: Ὁ πλατὺς ἱμὰς ὁ τῷ ζυγῷ προσκαθαπτόμενος ἐχέβοιον, καὶ μέσσαβα, καὶ μέσσαβον (sic lege ex MS) καλεῖται· καταλαμβάνουσι δὲ αὐτὸν ὅταν περιλῶσιν εἰς τὸ τοῦ ζυγοῦ τρύπημα, κερκίδα ξυλίνην ἐμβαλόντες ἣ καλεῖται ἔμβρυον ἢ ἔνδρυον. *Lorum latum jugo adnexum vocatur* ἐχέβοιον, & μέσσαβα, & μέσσαβον, *quo utuntur cùm in jugi foramen immittunt paxillum ligneum, quem* ἔμβρυον *aut* ἔνδρυον *vocant.* Valdè appositè ad hunc locum. Sanè ἔνδρυον Proclus quoque δρύϊνον πασσαλίσκον quernum paxillum exponit, qui infigitur foramini jugorum ne lora, quæ temonem trahunt & boves illi alligant, excidant. Plerisque tamen est ipse ἱστοβοεὺς, seu ῥυμός. Sed, puto, συνεκδοχικῶς, ut posteà temo pro ipso aratro.

v. 472. Εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη] Uterque codex εὐθυμοσύνη, sicut & sequente versu κακοθυμοσύνη, qui tamen non sunt sequendi. Nec Latini Interpretes, qui imperitissimè vertunt *industria*, & *ignavia*. Diu est quòd non solùm Proclus, sed viri etiam nostræ ætatis doctissimi

ſimi clamarint, εὐθημοσύνην eſſe concinnam rerum diſpoſitionem, cùm omnia rectè & ordine geruntur & collocantur; κακοθημοσύνην verò ordinem confuſum, cùm res malè digeruntur, nihil via & ratione agitur, nihil loco fit. εὐθήμονες, qui omnia benè & ordine diſponunt. Æſchylus Choëphoris:

Δμωαὶ γυναῖκες δωμάτων εὐθήμονες.
Ancillæ domum ordinantes.

Scholiaſtes antiquus: Τοῦτ' ἐστιν εὐπρεπεῖς εὖ τιθεῖσαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον. Vide viri ſine dubitatione doctiſſimi P. Leopardi Emendat. lib. V. cap. 2. In eodem verſu in MS. I. legitur αὐτίκα κατακεχρύφλων.

v. 476. Βιότοιο ἐρεύμενον] Si Moſchopuli interpretatio accipienda legendum ἐρευξάμενον. Tradit enim Heſiodo poſitum eſſe pro ἐρευγόμενον. Idque eſſe abundantem, ab ἐρυγῇ quod ſignificet copiam divitiarum, per tranſlationem à ſtomacho petitam, qui non ructet niſi cibo ſit repletus. Sed hæc perquam dura eſt tranſlatio & inconcinna. MS. Voſſianus legit βιότου αἱρεύμενον, *victu fruentem.* Quæ quin vera Heſiodi lectio ſit nullus dubito. Eſt conſtructio Attica, ut ἔφαγε τῶν ἄρτων, qua lectionem vulgatam etiam tuetur Moſchopulus. Videtur confirmare Proclus, qui ἐκ πόνων ἕξεις χορηγίας, ſicut & Tzetzes, qui μεταλαμβάνοντα τοῦ βιότοιο καὶ τῆς ζωῆς exponit, quamvis apud hos etiam legatur ἐρεύμενον.

v. 477. Εὐοχίαν] Repone ex Proclo, Moſchopulo, Euſtathio, & antiquioribus nonnullis editionibus, εὐοχθέων, benè inſtructus cibis. Vidit & D. Heinſius & Iſaacus Caſaubonus ad Athenæum.

v. 479. Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόῃς] Per ἠελίοιο τροπὰς hîc intelligi χειμερινὰς liquidò conſtat. Vertendum ergo: *ſi brumis araveris.* Cic. II. de Nat. Deorum c. 7. *Solis acceſſus diſceſſúſque ſolſtitiis brumiſque cognoſci.* Veteres ſolſtitium æſtivum κατ' ἐξοχὴν ſolſtitium dicunt: quod verò vulgò hibernum ſolſtitium appellatur, melioris ætatis Scriptores appellant *brumam.*

v. 480. Ἥμενος ἀμήσεις] Ἥμενον ἀμᾶν non eſt, quod omnes Græci Latinique volunt, ſedere in metendo propter culmorum raritatem & brevitatem. Non vidi Interpretem, qui hunc locum intellexerit. Ἥμενον ἀμᾶν eſt tempore meſſis, cùm alii occupantur & exercentur in demetendis & congerendis frugibus, otioſum eſſe, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus ob ſerotinam arationem. Græcis enim & Latinis *ſedere* eſt otioſum eſſe. Demoſt. Philipp. II. πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς εἰς τὸ τὴν παρὰ τῶν Θεῶν εὔνοιαν ἔχειν ὁρῶ ὑμῖν ἐνούσας ἢ ἐκείνῳ· ἀλλ' οἶμαι καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. *Plures occaſiones rei benè gerendæ ſe nobis offerunt quàm Philippo, quæ ſunt ſignificationes benevolentiæ Deorum erga nos. ſed ſedemus, ut video, nihil molientes.* Non longè pòſt: Τοὺς μὲν ἄλλους σεσώκατε πολλάκις πάντας, καὶ καθ' ἕκαστον ἐν μέρει. τὰ δ' ὑμέτερα αὐτῶν ἀπολωλεκότες κάθησθε. *Alios plerumque univerſos ac ſingulos conſervaſtis, nunc amiſſis veſtris ſedetis.* Bacchylides:

οὐδ' ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. *Non est sedendi tempus & cunctandi.* pro quo Homerus οὐχ' ἕδος, *non est sedendi tempus.* Iliad. α.

——— Ἠῶθεν γὰρ
Θήσονται περὶ ἄστυ μάχην ἑλίκωπες Ἀχαιοί
Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.

Mane autem committent pugnam circa urbem nigris oculis Græci. Hi enim indignantur sedentes, neque possunt continere cupidos pugnandi Græcorum reges. Cic. pro Rosc. *Cùm jam proscriptionis mentio nulla fieret, cùm etiam ii qui antea proscripti erant, sederent, nomen refertur in tabulas S. Roscii.* Id. in Pison. *An potest ulla esse excusatio non dicam malè sentienti, sed sedenti, dormienti in maximo reipublicæ metu consuli?* In Verr. *Quid sedes Verres? quid spectas?* Lib. XVI. epist. ad Fam. 3. *Iis enim ventis isthinc navigatur, qui si essent, nos Corcyræ non sederemus.* Sic & *desidere*, & *residere*: hinc *deses*, *reses*, *desidia.* Terent. *Frustrà ubi totum desedi diem.* Sueton. Jul. *A quo ad arcessendam classem in Bithyniam missus, desedit apud Nicomedem.*

v. 485. Εἰ δέ κεν ὀψ' ἀρόσῃς] MS. I. ἀρόσεις.

v. 490. Οὕτω καὶ ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζοι] MS. I. πρωαρηρότι ἰσοφαρίζοι. MS. II. ἰσοφαρίζει. Scribendum, ἰσοφαρίζοι quod & Guietus monuit.

v. 493. Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον] Interpretes: *Præteri autem æneam sedem.* sed vertendum: *officinam ærariam*, seu *ferrariam* quæ omnibus patebant, in quibus solebant pauperes confabulari, quin & dormire. Homerus Odyss. σ. vocat χαλκήϊον δόμον, ubi Melantho ad Ulyssem, quem pro mendico habebat:

Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν
Ἠέ που ἐς λέσχην.

Non vis cubitum ire in fabri ferrarii officinam, aut aliquam tabernam. Vide ibi Eustath. Θῶκος enim hîc idem est quod δόμος, officina, taberna, locus ubi commoramur. Noster alibi:

Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον.

Fuge opacas domos & matutinum somnum. Hinc θωκεῖν est commorari in aliquo loco. Hesych. θωκεῖ, κάθηται, ὁμιλεῖ. Λέσχαι sunt porticus, basilicæ, tabernæ, aliáque loca publica in quibus otiosi confabulandi causâ conveniebant. Latini vocant stationes. Plin. II, ep. 9. *Prenso amicos, supplico, ambio domos, stationésque circumeo.* Sueton. Neron. 37. *Salvidieno Orfito objectum est quòd tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset.* Posterioribus temporibus scholas dixerunt, ut multis docet Vir summus, Thomas Reinesius ep. 36. ad Rupertum. Tales λέσχας & stationes Athenis trecentas & sexaginta fuisse Proclus ad hunc locum testatur. Quod nemo mirabitur qui meminerit Atticos fuisse valdè garrulos, nováque audiendi præcipuè de aliorum vita & rebus percupidos. Diczarchus ἐν βίῳ Ἑλλάδος. Οἱ μὲν Ἀττικοὶ περίεργοι ταῖς λαλιαῖς, ὕπουλοι, συκοφαν-

πόθεις, περιττηγηταὶ τῶν ξενικῶν βιῶν. Athenienses sunt valdè dediti inanibus confabulationibus, occulti, sycophantæ, exploratores vitæ aliorum. quod confirmant egregiè verba Lucæ in Actibus Apostolorum. *Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον. Athenienses autem omnes & inquilini peregrini nulli alii rei vacabant, nisi aut dicendis aut audiendis rebus novis.* Probo verò hîc lectionem, quam ex antiquo codice primus prodidit G. Canterus, *ἐπαλέα λέσχην*. Eam agnoscit quoque codex Vossianus primus cum interpretatione *θερμὴν φλυαρίαν*.

v. 499. *Κακὰ προλέξατο θυμῷ*] Latini Interpretes in recentioribus editionibus: *animum suum increpat.* perabsurdè quantò rectiùs antiquiores: *mala versat in animo.* *Προλέγειν κακὰ* est *κακὰ ἐννοεῖν ἐν ἑαυτοῦ ψυχῇς*, ut rectè Græci magistri. nimirum cogitare de furtis, latrociniis, sacrilegiis aliísque malis vitam tuendi artibus, ad quas compellit paupertas, quæ *crimina suadet ingeniis*, ut Claudianus ait. Sicut autem *λόγος, λέγω, διαλέγομαι, φράζω, φημὶ*, sic & *προλέγω*, non solùm de oratione, sed & ratione & cogitatione dicuntur.

v. 502. *Δείκνυε δὲ δμώεσσι*] Præclarè D. Heinsius docuit *δεικνύειν* hîc esse *dicere*. Sic & Latinis *ostendere*. Cic. V. ad Fam. 12. *Cùm mihi sæpè ostenderis te accuratissimè nostrorum temporum consilia & eventus litteris mandaturum.* hoc est, dixeris, declaraveris. lib. IV. ep. 1. *Eadem omnia quæ à te de pace & Hispaniis dicta sunt ostendi me esse dicturum.* Lib. I. ep. 9. *In eo ipso quod te ostendis esse facturum*, h. e. dicis, scribis. Sallust. Jugurth. 30. *Multa superba & crudelia facinora nobilitatis ostendere.* commemorare. C. Nepos Epaminond. *Micythus Epaminondam convenit, & causam adventus Diomedontis ostendit.* pro *θέρος* MS. I. *θέρεος*.

v. 508. *Μέμυκε δὲ γαῖα*] Hunc locum optimè exposuit vetus Scholiastes Nicandri ad Theriacῶν v. 626. qui contendit *μέμυκε* hîc esse claudi ur, constringitur gelu terra, *ἐπειδὴ πάντα ἐν χειμῶνι συνεσταλμένα εἰσὶ καὶ ἠσφαλισμένα*. quòd omnia hyemis tempore clausa & constricta trigore rigeant. Vide Proclum quoque ad hunc locum. Orpheus in descriptione hyemis, quam Hesiodum hic aiunt esse imitatum:

Πολλαὶ οὐρανόθεν καὶ ἐπαρτέες ἐκ νεφελάων
Τῆμος ἐπόρνυνται φηγοῖς καὶ δένδρεσιν ἄλλοις
Οὔρεσί τε, σκοπέλοις τε, καὶ ἀνθρώποις ἐριθύμοις
Πηγυλίδες, καὶ ἔσονται ἀμειδέες. αἱ δὲ γὰρ ὄντως
Τρύχουσι καὶ θῆρας ἐν οὔρεσιν, οὐδέ τις ἀνδρῶν
Προβλώσκειν μεγάρων δύναται κατὰ γυῖα δαμασθεὶς
Ψυχρῇ ἀργαλέῃ· πάχνῃ δ' ὑπὸ γυῖα μέμυκε.

Multa de cœlo & crebræ & nubibus Tunc incidit fagis & aliis arboribus montibúsque & rupibus & hominibus mœstis glacies, & erunt adspectu tristes. Illa enim affligit & animalia in montibus neque mortales prodire ex ædibus possunt, quia membra uruntur frigore acri, gelúque membra

bra constringuntur. In tertio versu scripsimus ἀμειδέες. sicut apud Poëtam ἀμειδῆτοι νύκτες, tristes noctes. Latinis, tristis hyems. vulgò legitur sine sensu: ἀμειβέες. Sed hoc vitium D. Heinsium quoque deprehendisse postea cognovi.

v. 503. Ποιεῖσθε καλιάς] Est exstruite ædes, tuguria. καλιαὶ enim & καλιοὶ sunt ædiculæ, casæ. sic & suprà v. 305.

Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.

Ut tibi æstate collecto victu impleantur tuguria. Quamvis propriè ibi dici de horreis Veteres notent. Hesych. Καλιαὶ τὰ εὐτελῆ οἰκήματα. Idem: οἱ μικροὶ οἶκοι καλιαὶ καὶ καλίδια. Vulgò *nidos componite* vertunt. Novi apud Latinos interdum etiam nidos dici tenuiores ædes, & quosvis secessus, sed in versione præstat propriis uti vocabulis.

v. 510. Πιλνᾷ] MS. I. πλάθᾳ, II. Codex: πιλνᾷ. quod non improbem. Hinc πιλνᾶς apud Homerum, teste Eustathio, est προσπίπλων. Et πιλνάω. Hesych. πιλνεῖ, πίπτει, ἐπλείνε.

v. 513. Ἀλλά νυ καὶ τῶν ψυχρὸς ἐὼν διάησι] Non intellexerunt hujus loci sensum Interpretes, cùm vertunt: *quas nihilominus frigidus existens perflat.* Verte. *sed & has frigidus valdè perflat.* Τῶν hîc ut sæpè apud Poëtas pro τούτων. Quod & Moschopulus monuit & auctor glossarum ineditarum codicis Vossiani. Δασύστερνα & τανύτριχα vulgò interpretantur *hirsuta.* Sed Latinis non dicuntur hirsuta quæ villosas habent cutes, sed quæ setosas, ut porcorum, aprorum, echinorum. Cic. de Nat. Deorum: *Quarum animantium aliæ coriis tectæ sunt, aliæ villis vestitæ, aliæ spinis hirsutæ.*

CAPUT XII.

Ἐπηετανόν. Ἀνόστεος. Κυάνεος niger. Πανέλληνες. Μυλιᾶν, Μαλκιᾶν. Cratis correctio in Hesiodo probata. Proclus correctus. Crates Mallotes. Νίφ. Hesiodus leviter emendatus. Χλαῖνα, læna. Πῖλοι. Ἀρνακίδες. Pollux emendatur. Πέλωτρον. Πόδια. Ἀναξυρίδες. Σκελέαι. Rursùs Polluci duo loca restituta. Διφθέρα.

v. 517. Οὕνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν] Ἐπηεταναὶ τρίχες Latinis Interpretibus sunt *annui villi.* Sed Græci erant audiendi qui benè explicant δασεῖαι, οὐ διαλείπουσαι, συνεχεῖς, villi densi, spissi, quibus opponuntur rari. Ἐπηετανὸς sæpè est affluens, copiosus. Hesych. Ἐπηετανὸν, συνεχὲς, ἀδιάλειπτον, παρατεταμένον διὰ παντὸς τοῦ χρόνου, δαψιλές. Homer. Ὀδυσσ. δ.

Ἀλλ'

Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.
Sed semper præbent copiosum lac mulgendum.

Ὀδυσσ. δ.

——— λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην
Κύμασιν ἐν πολλοῖς, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
Ἦεν ἐπηετανός.

Miserrimè vexatus in fluctibus immensis, quoniam commeatus abundans non erat in navibus. Vide ad utrumque locum Eustathium.

v. 520. Ἔνδοθι φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει] MS. primus: ἔνδοθι μίμνει παρὰ μητέρι κεδνῇ.

v. 523. Νυχίη κατελέξεται ἔνδοθεν οἴκου] MS. I. Μυχίη κατελέξατ' ἔνδοθι οἴκου. quod non improbem. Μυχίη MS. glossæ ejusdem libri exponunt ἔνδοθεν. Nimirum μυχίη est quæ ἐν μυχῷ δόμων, ut Homerus loquitur, in interiore ædium parte versatur, quæ Græcis dicitur θάλαμος, παρθενὼν & Gynæconitis. Hinc ἐκ θαλάμου παρθένος Theocrito est virgo, quæ in thalamo versatur, innupta puella. Stat. I. Theb.

Nec mora præceptis cùm protinus utraque virgo
Arcano egressa thalamo.

quò nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus, ut C. Nepos ait. Sic & Proclus legisse videtur, qui exponit εἴσω μυχῶν τοῦ οἴκου παρθενευομένην.

v. 524. Ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει] Antigonus Carystius in παραδόξων συναγωγῇ, cap. 25. legit τίμνει. Ὁ δὲ πολύπους, inquit, ἐν τῷ χειμῶνι τὰς πλεκτάνας αὐτοῦ κατεσθίει. τοῦτ' ἐστιν

Ἤματι χειμερίῳ ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τίμνει.

Polypus hyeme suos comedit cirros. Hoc significat: Tempore hiberno quando exossis Polypus suum pedem arrodit. Quod Hesiodus πόδα πολύποδος, hoc Antigonus πλεκτάνας nominat, Philes verò & Ælianus πλοκάμους. Inde proverbium cujus Hesychius meminit: Πολύποδος δίκην αὐτὸς ἑαυτὸν κατεσθίων. Observatu verò dignum est quod notavit Moschopulus ἀνόστεον esse Lacedæmoniorum vocem, sicque eos appellasse πολύποδα.

v. 527. Κυανέων ἀνδρῶν] Κυάνεος quidem propriè est cæruleus, οὐρανοειδὲς χρῶμα. Κύανος enim est color cæruleus: sed sæpè etiam ponitur pro nigro Hesych. Κυάνεον μέλαν. Κυανέη μέλαινα, φαιά. Dionysius Characenus v. 586.

Μέσφ' ἐπὶ κυανέους νοτίην ὁδὸν αὖτις ἐλάσσῃ.

Donec ad nigros (Æthiopes) *australem viam rursus confecerit.* De Indis v. 1112.

Τῷ γαίης ναέται μὲν ὑπὸ χρόα κυανέουσι
Θεσπέσιον λιπόωντες.

Quare terræ habitatores quidem corpore sunt nigro mirè pingues.

v. 528. Πανελλήνεσσι] Non vertendum universis Græcis, ut vulgò; sed simpliciter Græcis. Πανέλληνες enim tempore Hesiodi, Homeri, Archi-

Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Ἑλλήνων propriè sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ; quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ Rex fuit. Ante hunc nominabantur Γραικοί, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & subjectos vocat Myrmidones & Hellenes. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cùm propriè dicerentur Ἕλληνες, reliqui Græciæ populi dicti sunt Πανέλληνες. Vide Thucydidis procemium, Strabonem lib. VIII. Apollodor. lib. I. Biblioth.

v. 530. *Λυγρὸν μυλιόωντες*] Suidas: μυλιόωντες, θρηνοῦντες. Proclus: διεστραμμένοι καὶ συγκυφθέντες ὑπὸ τοῦ κρύους. Ut apud Phædrum: *Musca contracta frigore.* Alii tamen omnes μυλιᾷν putant esse κινεῖν καὶ συγκρούειν ὀδόντας ἀπὸ τοῦ ψυχρότητος, quod Matthæo est βρυγμὸς ὀδόντων. Tertulliano *frendor dentium.* Sed frigus ferarum æquè ut hominum dentes collidere quis vidit, quis tradit? Mallem itaque cum Crate legere μαλκιόωντες. Μαλκιᾷν, μαλκεῖν, μαλκαίειν est frigore rigere, διὰ ψῦχος μὴ ἔχειν εὐκίνητον δυνάμιν χειρῶν. Ut Etymologici magni auctor exponit. Aratus:

——— Τότε δὴ κρύος ἐκ Διός ἐστι
Ναύτῃ μαλκιόωντι χαλεπώτερον.

Vertit Cæsar Germanicus:

Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat Auster,
Tarda ministeria. & nautis tremor alligat artus.

Ad hanc quoque lectionem puto pertinere Procli expositionem illam, διεστραμμένοι καὶ συγκυφθέντες. Sic lege, non συγκαφθέντες. Apud eumdem corruptè quoque legitur Ἰσοκράτης, pro Κράτης. Cratis enim Mallotæ Grammatici Pergameni celeberrimi, qui Aristarchi æmulus fuit & perpetuus adversarius, hæc est lectio, non Isocratis. Etymologici Magni auctor: Μυλιόωντες. Ἡσίοδος τὰ χείλη κινοῦντες, ἀπὸ τοῦ ψυχρότητος ἢ συνάγοντες, ἢ τὰς μύλας συγκρούοντες. Κράτης δὲ γράφει μαλκιόωντες. Ἔστι δὲ τὸ διὰ ψῦχος μὴ ἔχειν εὐκίνητον δυνάμιν χειρῶν.

v. 535. Νίφα λευκὴν] Omnes tradunt νίφα dici per ἀποκοπὴν pro νιφάδα, quod mihi nulla ratione probatur. Non dubito esse accusativum verum obsoleti nominativi νίψ, νιφὸς, unde Latinum *nix.* Hoc quidem nomen interiit ut infinitæ aliæ omnium ferè linguarum origines, de quibus vide eruditam diatriben doctissimi Christiani Daumii nostri. Ab hoc antiquato νίψ est νίφω, & νιφοβλῆτες Ἄλπεις in Antholog. Alpes nive conspersæ.

v. 537. *Χλαῖναν τε μαλακὴν*] MS. II. χλαῖναν μὲν μαλακήν. Sic metro consulitur. Glossæ MS. exponunt ἱμάτιον παχύ. rectè. Latinis dicitur læna non chlæna, ut Hesiodi Interpretes. Erat vestimentum crassius quo utebantur ad arcendos imbres & frigus. Varro IV. de L. L. *Læna quod de lana multa. Duarum enim togarum instar: ut antiquissimum mulierum ricinium, sic hoc duplex virorum.* Sed in veriverbio labitur Romanorum doctissimus. Est enim læna à Græco

χλαῖνα,

χλαῖνα, sine dubio, abjecto χ, sicut ab antiquo γλάξ γλακτὸς est la.:.

v. 541. Βοὸς ἶφι κταμένοιο] Omnes Græci rectè exponunt bovis nec senio nec morbis confecti, sed qui in ipso robore & flore ætatis vi occiditur, cujus corium calceis, qui non facilè deteruntur, & contra frigus maximè muniunt, fit aptissimum. Sic apud Homerum ἱμὰς βοὸς ἶφι κταμένοιο, *lorum bovis vi occisi.* Rationem reddit Plutarchus II. Sympos. nimirum pelles animalium ferro jugulatorum esse tenaciores, nec tam flaccidos ac tam facilè rumpi, quàm pelles animalium quibus morbus aut senectus mortem attulit. Veteres ex crudo corio calceos conficiebant, Latinis perones dicuntur.

v. 542. Πίλοις ἔντοσθε πυκάσας] Quis non miretur stuporem Interpretum, qui reddunt: *pilis intus condensans.* Quis umquam fando audivit πῖλος Latinis significare pilum? πῖλοι sunt lanei calcei, qui sub peronibus inducebantur ad arcendum frigus. Latinis dicuntur *udones.* Ulpianus Π. de auro & argento legato: *Alia causa est udonum, quia usum calceamentorum præstant.* Domi nimirum cùm non prodirent; sicut & soleæ. Alioquin calcei cùm prodirent in publicum semper superinducebantur à Romanis, ut ostendit Salmasius ὁ πάνυ ad Lampridium. Sunt etiam laneæ fasciæ pedules, ut inferiùs ostendemus. Quicquid enim ex lana coactili conficiebatur dicebatur πῖλος. Tam capitis tegumentum, ut statim v. 546. quod hinc Latinis etiam pileus dicitur, quàm pedum. De pedulibus Lucian. Ῥητόρων διδασκάλῳ, ἡ ἐμβὰς Σικυωνία πίλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα. *Sicyonius calceus albis decorus soccis.* Pollux VII, c. 33, sect. 4. Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς λέγων. λευκοὺς ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. Ὅτι Πλάτων ἐν συμποσίῳ· Καὶ ἀρνακίδας τοῖς πίλοις περιθήσειν, ἐνειλισμένον τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας. *Non solùm quod capiti imponitur πῖλος dicitur, sed & quod pedibus inducitur, ut Cratinus ostendit in* μαλθακοῖς *Albos sub pedibus calceos laneos habens. Sed & Plato in symposio etiam* ἀρνακίδας *cum* πίλοις *conjungit: Involutum pedes in calceos laneos & agninas pelles.* Sic lege. Ἀρνακίδες erant calcei ex pellibus agninis (ἀρνακὶς enim est agnina pellis cum ipsa lana) quibus hyeme utebantur, sicut πῖλοι ex lana coactili. Udones apud Martialem lib. XIV. ex hircinis pilis confecti narrantur:

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti,
Cinyphio poterit planta latere sinu.

Cinyphius sinus est calceus ex caprinis pilis contextus. Πίλους Æschylus & Sophocles dixerunt πέλλωτρα, Critias πόδια. Pollux VII, 22. Ἃ δὲ πόδια Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους οἰητέον, εἴτε ἐνειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλλωτρα καλεῖ ἐν Φοινίσσαις Αἴσχυλος.

Πέλλωτρ' ἔχουσιν ἀθέτοις ἐν ἀρβύλαις,

Τὰ δὲ πέλλωτρα εἶδος ὑποδήματος, ὥσπερ τὰ πόδια, ἃ ταῦτα ἦν τοῖς ἀναξυρίσιν, ἃς σκελέας ἔνιοι ὀνομάζουσι. Κράτης δὲ ἐν ἑορταῖς ἔφη· Καὶ δὴ πόδια

διὰ τερμίνια. Sic hunc locum partim ex MStis, partim ex conjectura restitui, qui corruptus est in editis libris. Confundit Pollux hoc loco crurales fascias cum pedulibus. ἀναξυρίδες & σκελέαι sunt propriè crurales fasciæ, πῖλοι verò, πίλωτρα. πόδια, pedules. Idem Pollux lib. X, cap. 11. Ἃ δὲ ὑποτεῖναι δεῖ ποσὶ, πίλους, πίλωτρα. οὕτως γὰρ Σοφοκλῆς τὰ πόδια καλεῖ· τοὺς δὲ περὶ τοῖς ποσὶ πίλους ὁ Πλάτων μόνον ἐν συμποσίῳ φήσας, ἐνειλιγμένοι τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας, ἀλλὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς· Λευκοὺς ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. ἔξεστι δὲ εἰπεῖν καὶ πλεκτοὺς πίλους. καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομαζομένων ὑδώνων πίλους τερμίτους, Λυσίππου εἰπόντος ἐν Βάκχαις ἀλλὰ τερμιτὸς ἐστι πλεκτός. Sic istum locum ex suo optimo Codice legendum esse, qui gravissimis mendis & lacunis miserè fœdatus est in editis libris, ostendit mihi nuper Vir Maximus & undiquaque eruditissimus Isaacus Vossius. Verùm postquàm hæc fuerunt edita, de his Polluci locis eruditissimam ad me scripsit epistolam, quæ cùm multa doceat exquisita, non possum non eam tecum communicare. Cùm utrumque locum in optimo suo Codice sic legi ostendisset, ut à me editus est, nisi quòd in priore pro εἴπῃ πίλους οἰητίον scribatur εἴπῃ αὐτὰ οἰητίον. & pro ἃ ταῦτα λῶ, ταυτὸν λῶ. & pro πίλωτρα, πίλυτρα, subjicit: Cudones vel udones apud Veteres pro eadem re accipi rectè notat Salmasius, verùm non rectè à cudendo hoc vocabulum arcessit, cùm sit Græcum, & Græcam habeat originem. Ab ὄϊς est οἶα vel ᾦα vel ὦα pellis ovina, & pro ὦα verò addito ut sæpè κ, dicitur etiam κῶα, vel κῶας, vel κώς. A κὼς verò est diminutivum κώδιον, κωδία, & κωδὶς, & amplificatum κώδων vel κύδων, pro quo etiam ὤδων, & ὕδων reperitur, unde Latinum cudones, udones, seu odones dixere, idque promiscuè; cùm κ aut c initiale non in barbaris tantùm, sed etiam in multis Græcis Latinisque modò adsit, modò verò abjiciatur, quemadmodum etiam agnoscit Salmasius. De πιλύτρων vocabulo sic sentio, esse id ejusdem naturæ ac originis ac sit ἔλυτρον. In multis enim solet τὸ π loco τοῦ διγάμματος affigi, ut ἡλίκος πηλίκος, ἤγανον πήγανον, ἀλαιὸς παλαιὸς, & infinita istiusmodi. Est autem ἔλυτρον integumentum, involucrum, σκέπασμα &c. ab ἐλύω seu εἰλύω involvo. Eodem referri debent πιλλυταὶ & πιλλυσταὶ, licèt Hesychius habeat πιλλαστὰς, quæ sunt talaria seu fasciæ cursorum, quibus ad compescendam talorum extorsionem pedes muniebant. Ut enim ἔλυτρον & ἔλυσρον dicitur, ita quoque πιλλυταὶ & πιλλυσταὶ dicuntur ab εἰλύω & εἰλύσσω. Reddi debet hoc vocabulum Aristoteli in Problematis sect. XVI. quæst. 4. ubi quærit cur non tantùm rotunda, sed & quæcumque rectilinea in terram cadentia ad æquales utrimque resiliant angulos. Dicit enim id fieri καθάπερ τοῖς τε ξυρισμένοις τὰ σκέλη συμβαίνει καὶ ἂν τοὺς κολύθρους ὑφαρπάζωσι. Quæ vulgò sic vertunt, *ut his accidit quibus aut pars inferior raditur, aut coles violantur.* Unde nullum nisi ridiculum efficias sensum. Omnino sic erat scribendum, καθάπερ τοῖς δὲ συρομένοις τὰ σκέλη συμβαίνει, καὶ ἂν τοὺς πιλύτρους ὑφαρπάζωσι. *Quemadmodum contingit loripedibus, & illis quibus* (inter lavandum) *talaria*

surri-

surripiuntur. Vide locum integrum & fateberis omnia plana fieri si sic legamus, frustráque se hìc torquere Interpretes & mathematicos. *Οἱ συρόμενοι τὰ σκέλη* aliter Græcis dicuntur *σαρώποδες* non ἀπὸ τοῦ σύρειν τῷ ποδὶ, ut habet Diogenes Laërtius in Pittaco, neque ἀπὸ τοῦ διεστραμμένους τετύχθαι ἔχειν τοὺς τῶν ποδῶν δακτύλους, ut putat Galenus, sed ἀπὸ τοῦ σαρῶν ποσὶ, pedibus enim tamquam scopis verrunt pavimentum quidam loripedes. Tales præcipuè multi reperiebantur inter Æthiopes & Ægyptios, non propter nervorum imbecillitatem, neque etiam propter eam causam, quam memorat Aristoteles eodem scripto sectione XIV. quæst. 4. sed propterea quòd illis vel tali, vel genuum patellæ incidebantur, ut nempe fugæ spes præriperetur illis qui mallent pedibus quàm manibus operari. De talis conjicio, de genuum patella testem do Origenem qui in Philocalia scribit, morem fuisse quibusdam Æthiopibus τὰς κόγχας τῶν γονάτων ἀφαιρεῖσθαι. Commodè hinc intelligi possunt verba Petronii de Æthiopibus: *Age numquid & crura in orbem pandere possumus, numquid & talos ad terram deducere.* Ista nempe Æthiopica mancipia, quibus genuum conchæ erant ablatæ, poterant crura in utramque partem in circulum movere, iisque non nates modò, sed & ventrem pulsare. Quòd si illis tali inciderentur jam quoque poterant plantas pedum similiter in orbem movere, & sursum ad crura adducere, & supinatis plantis supra solos ambulare talos. Firmandis autem & continendis talis maximè conducebat talarium genus quod draco dicebatur. De his & aliis talarium generibus multa hactenus ignota possim tibi scribere, verùm iis colligendis & digerendis oportunius forsan sese offeret tempus. Hæc vir ille summus. Vides etiam Sophocli hìc tribui πιλωτρία, quæ superiùs tribuit Æschylo. Apud Hesiodum nostrum πῖλοι sunt ἐμπίλια, fasciæ pedules ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed serò. Varro enim affirmat calceamenta sine fasciis sumi solita se puero. Latinis etiam dicuntur *empilia.* Ulpianus l. 25. D. de auro & argento leg. §. 4. *Fasciæ crurales pedulesque & impilia vestimenta sunt, quia partem corporis vestiunt.* Πιλεῖν & ἐμπιλεῖν est condensare, cogere, coactilia facere; unde πῖλος & *implia*, quam vocem malè juris Interpretes notant dici, quasi sine pilis. Hinc & *pilare.* Festus: *pilare & compilare sunt Græcæ originis. Græci enim fures piletas dicunt.* Hinc & *compilare* non est congerere, ut vulgò dicunt, & putant sed furari. *Compilare ædes*, furto ex ædibus aliquid auferre, quod nobis est *bestelen.* Πῖλοι etiam dicuntur tegumenta ex lana coacta, sub quibus hyeme habitant Scythæ justi Herod. IV, 23. malè ibi Interpretes vertunt *pilei.* Sic & impegerunt qui Strabonem verterunt. Nam ubi lib. XVI. legitur ῥαβδωτοῖς πίλοις ridiculè exponunt *virgatis pilis*, cùm legendum sit ῥαβδωτοῖς πίλοις *virgatis maculis*, ut monuit Salmasius ad Vopiscum. De πίλῳ capitis tegumento loquitur statim v. 546. Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, *pileum habere benè factum.* Fuisse tales proprios Thessalis ad arcendum solis fervorem

rem docet Eustath. ad Iliad. κ. Antiquissimis temporibus πῖλος non alium usum capiti præstabat, quàm πῖλοι, qui calceis inserebantur. Galeæ enim interiores iis muniebantur, qualis ille erat galeæ Ulyssis, quem acceperat à Merione, Iliad. κ. v. 265.

Μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.

Media autem inerat pileus aptatus, ubi rectè antiqua scholia πῖλος ἐρίων πεπιλημένων, *coacta lana*. Eustathius verò ad illum locum docet omnes olim galeas lana coactili fuisse munitas, inde posteriores, cùm quævis capitum tegumenta πίλους dicerent, Ulyssi adscripserunt pileum, quali tum utebantur. Sic enim semper exprimitur. Et sicut clava Herculis est insigne, sic pileus Ulyssis, ut constat ex nummis, monumentis & testimoniis Veterum. de quo Ulyssis pileo vide Albertum Rubenium, virum politissimum, de Re vestiaria lib. II, cap. 15. Primus autem Apollodorus sic pinxit Ulyssem testante Eustathio ad Iliad. κ. p. 723. edit. Basil. Eustathius ad Iliad. ι. apud Veteres κυνέην appellari capitis tegumentum, quod nunc communiter dicatur σκιάδιον, & quod ab Hesiodo dicatur πῖλος ἀσκητός. Tradunt plerique capitis tegumenta veteribus Græcis usitata non fuisse. Eustathius ad Odyss. I. ait Latinos nudi capitis consuetudinem à priscis Græcis accepisse. Romanos enim Saturnalibus pileum gessisse, aliis diebus nudo capite incessisse, aut caput veste velasse. Apud Homerum pileum & causiam ne semel nominari. Quod verum est si pileum accipias hujus generis, quali postea utebantur, non tamen olim apud Græcos aut Latinos, nisi cùm iter facerent in magno æstu, aut frigore, aut tempore pluvio. Quos pileos Romani vocabant petasos, qualis conspicitur in Mercurii simulacris. Hinc tamquam singulare notatur à Suetonio in Julio Cæsare, illum semper incessisse nudo capite cùm iter faceret, *seu sol, seu imber esset*. Alioquin in Urbe lacinia togæ caput velabant. A πῖλος est πιλητής, *fur*, *deceptor*, superiùs v. 373. quod Æolicè dicitur pro φιλήτης. Vide Etymol. magnum de hujus vocis origine, quæ inepta sunt. Sed credo antiquissima voce esse πιλητὴς, sicut Æolica dialectus est vetustissima, pro quo leniore postea sono usi alii Græci φιλήτης dixerunt. Fures autem & impostores dictos esse φιλητὰς, quòd pilo sive capitis tegumento se velarent, ne facilè possent agnosci. Sic Æoles dixerunt ἀμπὶ communiter ἀμφὶ; πανὸς, alii φανὸς, lampas, lychnuchus. Latina lingua tota formata est ex Æolica, cujus dialecti qui peritus est, facilè plerarumque omnium Latinarum vocum origines invenire potest, sæpissimè pro communi Græcorum φ utitur Æolico π. Latinis *apua*, Græcis ἀφύη. Φοῖνιξ, Pœnus, & plura hujus generis, quod dudum observavit Caninius in Hellenismo.

v. 543. Πρωτογόνων ἐρίφων] Simylus in Moreto:

——— *cinctus villosa tergore capræ.*

Hoc vestimenti rustici genus, quod ex pellibus hædinis conficiebatur, Græcis dicitur διφθέρα, unde διφθερίας pastores & Attici rustici talibus

bus vestimentis amicti. Theocrito Idyll. III, 25. & v. 15. dicitur *βαίτη*, ubi Scholiastes docet alio nomine appellari *μηλωτὴν*, qui prophetarum vestitus fuit, ut ex sacris voluminibus constat. Latinis hic habitus rusticus nominatur rheno. Ovidio *pastoritia pellis*. Glossæ: Segestre *διφθέρα*. Segestre teges erat ex segetibus primo facta, sed postea ex pellibus, quibus milites in castris, nautæ & pauperiores utebantur, ut Varro docet, & ad Varronem Josephus Scaliger. *Διφθέρα* nimirum est omne vestimenti genus ex pellibus rudibus factum.

CAPUT XIII.

Hesiodus quinquies emendatus. Ἀλεή. Duo epigrammata in catalectis veterum Poëtarum correcta. Μάκαρες. Beati. Χαλεπός. Gravis. In Virgilio lectio Servii probata. Oceanus cur sacer. Theocrito lux. Alcæi fragmentum elegans correctum. Πετραίη σκιά. Πέτρα antrum in rupe. Μᾶζα ἀμολγαίη. Ὑπερμαζᾷν. Θάλλος boum pabulum. Ἀχραής Ζέφυρος. Ἐπαρμένος βίος. Ποιεῖσθαι θῆτα. Facere populum. Floro lux. Facere pro gignere. Ἡμερόκοιτος.

v. 544. Ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ] Moschopulus: ἐπὶ ὤμων. quod rectum est. Quæ enim induuntur dicuntur humeris injici non tergo. Exemplorum ubique magna messis. Sequentia verò: ὑετοῦ ἀμφιβάλλῃ ἀλεήν. pessimè interpretantur, *pluviæ arceas teporem*. cùm sit, *pluviæ arcendæ*, sive *præsidium*, *munimentum injicias adversus pluviam*. Quod à nobis defendat pluviam. ἀλεὴ enim est ἀλεωρὴ, συγκοπὴ, καταφυγὴ, ut benè magistri, ἀλέα verò tepor.

v. 546. Ἵν' ὕατα μὴ καταδεύῃ] Est per synecdochen dictum, ne caput tibi madefaciat. Ὑετὸς ὕατα καταδεύων imber perpluens caput in memoriam mihi revocat elegantissimum epigramma ex catalectis veterum Poëtarum de Priapo, sed quod aliquot mendis deformatum suo nitori restituemus.

Parum est, miser quòd hic fixi sedem
Agente terra per caniculam rimas,
Siticulosam sustinens die æstatem.
Parum quòd imos perpluunt sinus imbres,
Et in capillos grandines cadunt nostros
Rigétque duro barba vincta crystallo.

Sic

Sic scribendi hi versus. In tertio vulgò legitur: *diu astatem.* In quarto: *Parum quod imi perfluunt sinus imbres.* In sexto: *juncta crystallo.* ineptissimè. Sed & qui duobus interpositis sequuntur ex veteribus editionibus sic sunt refingendi:

> *Huc adde quòd me fuste de rudi vilem*
> *Manus sine arte rustica dolaverunt,*
> *Intérque cunctos ultimum Deos numen*
> *Cucurbitarum ligneus vocor custos.*

sed hæc præter institutum & pensum nostrum, ad quod nos revocamus.

v. 549. Ἀὴρ πυροφόρος τέτυκται] MS. I. πυροφόρος ἐντέτυκται, cum interpretatione, σιτοφόρος ἐπιχέεται. Seleucus verò legit ἀὴρ ὀμβροφόρος observante Proclo. Μάκαρες hic, ut apud Latinos, *beati, fortunati* sunt homines copiosi, opulenti. Catullus: O *quantum est hominum beatiorum!* Dicuntur & Græcis εὐδαίμονες. Versu sequente uterque Codex & Tzetzes: ἀρυσσάμενος. Ibidem liber primus ποταμῶν αἰὲν ἐόντων. secundus autem αἰεναόντων. quod verius. Sic quoque Tzetzes. Isingrini editio proximè verum: αἰὲν ναόντων. Sic & apud Hom. Ὀδυσ. N. v. 109. ὕδατ' αἰενάοντα, ubi quoque vulgati αἰενάοντα.

v. 554. Τὸν φθάμενος ἔργα τελέσας] Ut versus constet, repone lectionem veterem ex utroque codice: Τὸν φθάμενος ἔργον τελέσας. Extat & apud Moschopulum.

v. 558. Χαλεπὸς προβάτοις] Noxius ovibus, ut Latinis *gravis.* Virg. III. Georg. 415.

> *Galbaneóque agitare gravi nidore chelydros.*

Sic legit Servius & exponit, *serpentibus noxio.* Ovid. IV. Metam. v. 497.

> *Inspirántque graves animas.*

Liv. VII. 6. *Grave tempus & forte annus pestilens erat.* Versu sequente uterque codex: καὶ πλεῖον εἶν.

v. 561. Ταῦτα φυλασσόμενος] Hunc & sequentes duos versus pro subdititiis expungendos esse censuit olim Plutarchus. Nec illos videtur agnovisse Moschopulus. Rectiùs sanè abessent.

v. 566. Ἱερὸν Ὠκεανὸν] Omnes ἱερὸν hic esse magnum, immensum interpretantur. Non nego sic posse accipi. Verum tamen est ἱερὸν hîc propriam notionem non migrare. Oceanus enim sacer erat, quia erat Deorum domicilium, Neptuni, Thetyos, Solis, astrorum, quæ credebantur mare subire. Fabianus apud Senec. I. controvers. *Sacrum quidem terris natura circumfudit Oceanum.* Hinc & *dium* appellatur. Plautus apud Varronem ex emendatione Scaligeri:

> ——— *conferta rate inaratáque peritè*
> *Qui dium mare eunt sudantes atque sedentes.*

Sic sæpè apud nostrum & alios εἰς ἅλα δῖαν. *In mare dium.* Quin & Oceanus pro Deo habebatur, Cæli & Telluris filio, patre verò

Saturni & Opis. Hinc Alexander M. ei fecit tamquam Deo. Justinus: *Expugnata deinde urbe, reversus in naves Oceano libamenta dedit, prosperum in patriam reditum precatus.*

v. 568. Ὀρθρογόη Πανδιονὶς] MS. II. Proclus, Tzetzes: ὀρθογόη. Sic & Hesychius & Etymologici magni auctor, Suidas tamen & MS. I. stat à vulgata. v. 570. MS. I, περιτεμνέμεν. v. 574. MS. II. κοῖτον.

v. 582. Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ] Hoc tempus significat Theocritus Idyll. VI, 15.

Α' δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγει.

Quæ sic reddenda sunt: *Illa verò sua sponte lascivit, quia cardui flores sunt languidi, tum pulcra æstas ardet.* Versionibus vulgatis nullus sensus. Χαῖται καπυραὶ ἀπ' ἀκάνθας, sunt *pappi volantes* Lucretii. Pappi enim sunt flores carduorum. καπυραὶ quia fervore solis flaccidæ decidunt & per aërem feruntur. Elegans fragmentum Alcæi de hoc ipso tempore nobis servavit Proclus: Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε. (Sic MS. Gudii) Τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται. Ἡ δὲ ὥρα χαλεπά. Ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων τάδε ἂν τέττιξ ἀνθεῖ καὶ σκόλυμος. Corrupta D. Heinsius sic emendat, ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων ἄχετα τέττιξ. Sed videtur potiùs scripsisse: ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων ἄδεα ἂν τέττιξ. *Suave canit.* ut exprimat illud Hesiodi, λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδήν. ubi tamen MS. II. ἐπιχεύετ'.

v. 584. Καματώδεος] MS. uterque καυματώδεος, ut & vers. 664.

v. 589. Εἴη πετραίη τε σκιὴ] Mirificè Interpretes Latini, ut solent *Petrosáque umbra.* Πετραίη σκιὴ est σκιὰ ἐν σπηλαίῳ, umbra in antro. ut suprà v. 532. γλάφυ πετρῆεν, est antrum in petra. Ubi rursus Interpretes, *caverna petrosa.* Πέτρα Homero aliísque Græcis Poëtis sæpè est antrum in rupe excavatum. Iliad. β.

Ἤΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.

Quemadmodum populi evolant apium confertim ex cavo rupis antro novo examine exeuntium. Idem Iliad. δ. Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν. *Ex rupis antro exeuntem excipiens insidiis.*

v. 590. Μᾶζα τ' ἀμολγαίη] Est polenta pastoritia, ποιμενικὴ, ut Athenæus explicat. Μᾶζα est polenta farina conspersa & subacta aqua & oleo. Hesych. Μᾶζα, ἄλφιτα πεφυραμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. A μᾶζα perelegans vocabulum ὑπερμαζᾷν apud Simocattam ep. 77. & Alciphronem ep. 18. legitur. quod est è nimia alimentorum copia lascivire. Id ipsum quod Belgæ eadem ratione pervenustè dicunt: *broot-droncken zijn.* Hesych. ὑπερμαζᾷ, ὑπερτρυφᾷ. Nugatur Tzetzes, qui μᾶζαν dici putat quasi τὸ μὴ ἄζαν Μᾶζα est à μάττω, subigo. Est enim farina subacta aqua. hinc Latinis massa. Siculi ζ & σσ invicem mutant. Pro πλάσσω dixerunt πλάζω, pro ἀνάσσω ἀνάζω, Ζάκυνθος Saguntus.

v. 591. Βοὸς ὑλοφάγου] Interpretes: *bovis arborivoræ.* Imo: *bovis*

qua

quæ pascitur frondibus. Ex enim pabulum boum. Hesych. χιλὸς βοὸς τροφὴ, ὃ ἐσθίουσιν οἱ βόες. Phædrus:

> *Hæc inter ipse dominus à cœna redit*
> *Et quia corruptos viderat nuper boves*
> *Accedit ad præsepe: Cur frondis parum est?*

In eadem fabula: *Frondem bubulcus affert.* Ovid. III. Metam. v. 730. Res trita est.

v. 594. Ἀντίον εὐκραέος ἀνέμου] Revocavi lectionem veterem, quam servavit MS. I. & omnes Græci Interpretes præter Tzetzem, qui hunc versum non exponit. Legunt autem omnes ἀκραέος ζεφύρου. Homer. Ὀδυσσ. β.

> Τοῖσιν δ᾽ ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη
> Ἀκραῆ ζέφυρον, κελάδοντ᾽ ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

His verò ferentem ventum immisit cæsiis oculis Minerva purum Zephyrum, resonantem per obscurum pontum. Sic exponunt Græci magistri ἀκραῆ purum, nullis aliis ventis permixtum. Alii ἠρέμα πνέοντα, leniter spirantem. quod non probo. Nam & Boreæ tribuit Homerus Ὀδυσσ. ξ.

> Ἑβδομάτῃ δ᾽ ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
> Ἐπλέομεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ.

Septimo verò conscendentes à lata Creta navigavimus Borea vento puro bono. Vide ibi Eustath. Sed ad priorem locum Ὀδυσσ. β. Scholiorum brevium auctor, qui pro Didymo venditatur: ἀκραῆ Ζέφυρον] ἐπιτήδειον ἄκρως, πνέοντα πρὸς τὴν χρείαν. οὔτε πλεῖον οὔτε ἔλαττον. ἢ τὸν μὴ κεκραμένον Ζέφυρον. Ἀκραῆ Ζέφυρον, *commodum, spirantem quantum opus est, neque nimis vehementer, neque nimis remissè. Aut non mixtum, sed purum Zephyrum.* In MS. II. est εὐκραέος Ζεφύρου, sicut & apud Homerum nonnullos legisse εὐκραῆ Ζέφυρον Eustathius & Scholiastes observant. Sed prætuli consensum libri antiqui cum Interpretibus, ut & ἀκραῆ in Homero retinetur.

v. 596. Τρὶς δ᾽ ὕδατος προχέειν] Latinè redditur imperitissimè: *Tertiam aquæ partem infunde, quartam verò misce vino.* Estne qui intelligat? Hoc verò dicit Hesiodus: *Tres partes aquæ priùs infunde, quartam verò vini admisce.* Tribus partibus aquæ unam vini admiscendam esse præcipit.

v. 601. Ἐπηρμένον βίον] Latini Interpretes: *victum sufficientem,* cùm sit *conditum, repositum.* Superiùs v. 407.

> Χρήματα δ᾽ εἰν οἴκῳ πάντ᾽ ἄρμενα ποιήσασθαι.

Instrumenta verò omnia domi disposita para. v. 627.

> Ὅπλα δ᾽ ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ.

Armamenta verò dispoſita omnia domi repone. v. 617.

Πλεῖον δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.

annus verò in opere ſic rectè diſpoſitus ſit. Si hæc feceris, omnia gerentur ſuo tempore, totum annum rectè diſpenſaveris in opere faciendo. Vulgò inficere vertitur: *ita annus in opere ruſtico abſolutus ſit.*

v. 601. Ποιεῖσθαι θῆτα] Eſt quærere, comparare ſibi ſervum, ut alio loco ποιεῖσθαι γυναῖκα invenire uxorem. Marc. III. 14. καὶ ἐποίησε δώδεκα ἵνα ἀποστέλλῃ. *Et elegit duodecim quos mitteret.* ἀργύριον ποιεῖν. Demoſth. *comparare argentum.* ποιεῖν πέντε τάλαντα. Matth. XXV. 16. quinque talenta lucrari, facere. Ubi malè Interpretes hoc loquendi genus incuſant Latiniſmi, à quo abhorreat Græca Lingua. Latinos ſic loqui verum eſt, Cic. I. divinat. *Etiam Philoſophum, ſi commodum ei eſſet, pecuniam facere poſſe.* Sic *rem facere.* Sed Græci etiam ac Hebræi hoc loquendi genere uſi ſunt, ut Druſus & Grotius ad Matthæum oſtenderunt. Nec alienum eſt à noſtra vernacula, in qua dicimus *groot geld maecken.* Hinc facere eſt ποιεῖσθαι comparare, colligere. Florus lib. I, cap. 1. ubi aqua hæret viris doctis: *Ex variis elementis congregavit corpus, populúmque Romanum ipſe fecit.* Ipſe collegit. ut apud Salluſt. *exercitum argento facere*, eſt colligere, comparare. Herodotus l. II. Κροῖσος δὲ ἁμαρτὼν τοῦ χρησμοῦ ἐποιέετο στρατηίην ἐς Καππαδοκίην. *Crœſus autem oraculo interpretando adverſus Cappadociam conſcribebat exercitum.* Nihil certius. Non ſpero futuros impoſterum quibus hic locus Flori mendi ſit ſuſpectus, quíque fateantur ſe ignorare quid faciat hoc loco *fecit.* Poſſes quidem etiam exponere *populum Romanum ipſe fecit*, hoc eſt, genuit quaſi populum Romanum, eſt parens populi Romani. Nam facere nonnumquam eſt gignere. Varro III. de R. R. 22. *plerumque pullos ſimiles ſui faciunt.* Sic καρπὸς ποιεῖν apud Lucam XIII. 9. quod non ineptè vetus vertit Interpres, *fructus facere*, pro ferre, gignere. Romulus dicitur etiam Romani populi ſator. Ennius:

——— O *Romule, Romule dic ô*
Qualem te patria cuſtodem Di genuerunt.
Tu produxiſti nos endo luminis auras
O *pater! ô genitor! ô ſanguen dis oriundum.*

ſed verius eſt, quod priùs dixi.

v. 605. Ἡμερόκοιτος] Latinis *dormitator*, Gloſſæ Vet. ἡμερόκοιτος *dormitator, fur nocturnus.* Plautus: *Ni illic homo eſt aut dormitator aut ſector zonarius.* Huic opponitur *interdiarius.* Eædem gloſſæ: *Interdiarius* ἡμεροκλέπτης.

CA-

CAPUT XIV.

Theocriti epigramma duobus distichis ineditis ex MS. auctum. Idem emendatum. Hesiodi locus novè expositus. Idem bis restitutus. Μέτρα φυλάσσεσθαι. Elegans epigramma in Anthologia emendatum & expositum, repudiata magnorum virorum interpretatione. Nemesis homines pro meritis accipit. Infesta est superbis & ostentatoribus, & nimiæ felicitati. Ἐπιεικεῖς. Καιρός. Tempus.

v. 619. Εἰ δ' ἂν Πληϊάδας δύνοντα] Quàm periculosi sint tum cursus maritimi insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo; quem Fridericus Sylburgius contulit cum Authologia. In qua ut & in Theocriti editionibus prius solum distichon extat.

> Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
> Ναυτίλος ἴσθι, ὡς οὐ πόλυς ἀνδρὶ βίος.
> Δηλαῖε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
> Ἠπείγευ κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
> Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
> Ποντοπόρῳ ναύτῃ Πλειάδι συγκατέδυς. lege: ποντοπόρος ναύτης.

Homo parce vitæ, neque tempore alieno Naviga, quia vita hominis est brevis. Miser Cleonice, tu in optimam Thasum venire properasti mercator ex Cœlesyria. Mercator Cleonice, sub ipsum Pleiadis occasum Mare transiens nauta cum Pleiade simul occidisti.

v. 643. Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν] Tricantur Græci Magistri, qui contendunt αἰνεῖν εἰρωνικῶς esse χαίρειν ἐᾶν, quamvis iis adstipuletur Plutarchus libello de audiendis Poëtis. Qui, cùm hunc locum produxisset, ait: τῷ μὲν γὰρ αἰνεῖν σημαίνεται τὸ ἐπαινεῖν. αὐτῷ δὲ ἐπαινεῖν ἀντὶ τοῦ παραιτεῖσθαι νῦν κέχρηται, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλῶς φαμὲν ἔχειν, καὶ χαίρειν κελεύομεν, ὅταν μὴ δεώμεθα μηδὲ λαμβάνωμεν. οὕτω καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. *Αἰνεῖν hic ἐπαινεῖν significat, id est, laudare. Laudare autem pro recusare ponitur hoc loco. Sicut usitatum nobis est dicere benè habet & valeat, cùm aliud nolumus & non accipimus. Atque sic quidem aiunt Proserpinam vocari ἐπαινὴν quasi aspernandam.* Vide Eustath. ad Iliad. κ. p. 720. edit. Basil. Sed

non erat ut alienam τῷ αἰνεῖν ſignificationem hîc affingerent. Dictum enim eſt ab Heſiodo eo ſenſu quo à Virgilio : *laudato ingentia rura, Exiguum colito.*

v. 647. Βέλῃαι δὲ χρέα] MS. I, & II. βέλεαι. In ſecundo præterea ἀπερπέα λιμόν.

v. 655. Τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλά] Latini Interpretes: *prædeliberata verò multa.* Inſcitè. προπεφραδμένα ſunt προκεκηρυγμένα. Per præcones indicata, prædicta. Sed τίθεσθαι ἄθλα hîc eſt *præmia proponere*, non *certamina*, ut malè Interpretes; monente Ampliſſimo Cupero in Obſervat. lib. III, c. 20. Vide & quæ notavi ad Luciani Solœciſtam. Sic & τίθεσθαι ἀγῶνα in fragmento Pindari apud Plutarchum de animalium ſollertia:

Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰς
Εἰς αἰπυνὸν ἔβαλε σκότος.

Propoſitorum præmiorum certaminis declaratio Virtutem in altas conjecit tenebras.

v. 657. Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα] Monet Proclus quoſdam ſcribere Ὕμνῳ νικήσαντ' ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον. qui non ſunt audiendi. Deciſum enim jam eſt & conſtitutum ab iis, qui temporum rationes deſcripſerunt, Heſiodum minorem eſſe Homero centum quaſi annis, nec potuiſſe cum eo de palma certare.

v. 667. Εἰ μὴ δὴ πρόφρων] MS. I Εἰ δὴ μὴ πρόφρων. v. 669. τέλος eſt imperium, poteſtas, magiſtratus. Hinc οἱ ἐν τέλει *qui ſunt cum imperio*, magiſtratus.

v. 679. Ἦμος δὴ τοπρῶτον] Sic omnes editiones, quas vidi; cùm ſcribendum τὸ πρῶτον cum MSS. Hoc mendum & in aliis locis ſæpè ſuſtulimus.

v. 688. Ὅσσ' ἀγορεύω] MS. II. ὡς ἀγορεύω. Sic & in quodam libro ſe reperiſſe teſtatur Commelinus.

v. 691. Μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι] MS. I. πήμασι. non invenuſta paranomaſia, ut παθήματα μαθήματα, & infinita talia. Verſu ſequente ſcribe: Δεινὸν γ' εἴκ' ἐφ' ἅμαξαν cum libro primo & Græcis Interpretibus omnibus.

v. 694. Μέτρα φυλάσσεσθαι] Non video cur viri doctiſſimi μέτρα hîc velint exponi tempus. Quis μέτρα accepit pro καιρῷ. Μέτρα φυλάσσεσθαι eſt modum tenere. Luciano μέτρον ἐπιτάξ. Epigramma de Nemeſi in Antholog:

Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχω. τίνος εἵνεκα; λέξεις.
Πᾶσιν ἀπαγγέλλω. μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Nemeſis cubitum teneo? quamobrem? quæris. Omnibus præcipio: nequid ſupra modum. Extat de eadem Dea in iiſdem Floridis Græcorum Poëtarum aliud epigramma ejuſdem argumenti, ſed turpiſſima macula fœdatum, quam mirum tot viros doctos, qui in illo vertendo elaborarunt, non animadvertiſſe.

Ἐλπίδα

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὔνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα
Τὴν μὲν ἵν' ἐλπίζῃς, τὴν δ' ἵνα μηδὲν ἔχειν.

Vertit magnus Politianus:

Spem simul & Nemesin posita dicat Eunus in ara,
Scilicet ut speres omnia, nil habeas.

Sic & Henricus Stephanus, & plurimi alii. Rem prorsus admirabilem Eunum Spem & Nemesin in eadem ara consecrasse, ut sperare quidem liceret, sed numquam potiri! Ad illam aram mortuos arbitror fecisse, quibus omnis vitæ rerúmque jucundarum spes delicuit, non miseros, quos bona illa Dea *fovet, & melius cras fore semper ait.* Deinde quis umquam audivit Nemesin tam crudelem esse, quæ omnium desideriis intercedat, neminémque votorum compotem fieri sinat? Quin contra Nemesis credebatur esse Dea, quæ omnes pro meritis accipiebat, ab improbis & insolentibus exigebat supplicia, bonos & modestos augebat præmiis, sic dicta ἀπὸ τοῦ τὰ ἴσα νέμειν ἑκάστῳ, quod suum cuique tribuat. Artemidorus lib. II. Ὀνειροκριτικ. Νέμεσις ἀεὶ τοῖς κατὰ νόμον ζῶσιν ἀγαθὴ, καὶ μετρίοις ἀνθρώποις, καὶ φιλολόγοις, τοῖς δὲ παρανομοῦσι, καὶ τοῖς ἐπιβουλευομένοις τισὶ, καὶ τοῖς μεγάλων ἀρχομένοις πραγμάτων ἐναντία καθίσταται, καὶ ἐμπόδιος τῶν ἐπιχειρουμένων. *Nemesis semper propitia est viventibus secundùm legem, & moderatis hominibus, & philologis. At verò contra leges delinquentibus, & his qui aliquibus insidias struunt, & magnas res moliuntur, adversatur, eorúmque conatus impedit.* Amm. Marcell. lib. XIV. *Hæc & hujusmodi innumerabilia ultrix facinorum impiorum, bonorúmque præmiatrix aliquoties operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemesin appellamus.* propterea & paullò pòst addit veteres Theologos finxisse Nemesin esse Justitiæ filiam. Vides ergo non solùm acumen & venustatem huic epigrammati detraxisse descriptores aut corruptores; sed & ipsum sanum sensum. Omnia restitues, si mecum scribes ut Poëtam scripsisse planè decrevi & pro compertissimo habeo:

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὔνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα
Τὴν μὲν ἵν' ἐλπίζῃς, τὴν δ' ἵνα μηδὲν ἄγαν.

Spem simul & Nemesin Eunus in eadem ara posuit. Illam quidem ut speres, hanc ut ne quid nimis. Eunus Nemesin & Spem in eadem ara dedicarat, ne improbas spes concipiamus, & immodica desideremus, ut simul ἐπιεικεῖς, neque ultra sortem nostram efferamur. Sic enim dicebantur qui sic se comparabant, ut semper in omni vitæ ratione tenerent illud μηδὲν ἄγαν. Galenus III. in προῤῥητικὸν Hippocratis: Ἄνθρωπον ἐπιεικῆ καλοῦμεν τὸν μέτριον, ᾧ μηδὲν ἄγαν πράττειν κατὰ τὸν βίον. *Hominem* ἐπιεικῆ *vocamus modestum, cui ne quid nimis in omni vita cura est.* Has esse præcipuas Nemeseos partes, præter id quod superiùs attulimus, alind ejusdem sententiæ epigramma antiquum testatur:

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει τῷ τε χαλινῷ
Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

Nemesis monet hoc cubito & hoc freno ne immoderatè quid agas, nec effrenatè loquaris. Ἀχάλινα λέγειν, ut apud Euripid. ἀχαλίνου στόματος. Tacito, *procax lingua.* Tumidis verò, vanis ostentatoribus, & improba spe magna affectantibus Nemesis est infestissima. Claud.

> *Sed Dea quæ nimiis obstat Rhamnusia votis*
> *Ingemuit flexitque rotam.*

Lucanus:

> *Et tumidis infesta colit quæ numina Rhamnus.*

Ovidius ad superbum & suam felicitatem jactantem:

> *Non metuis dubiæ fortunæ stantis in orbe*
> *Numen, & exosæ verba superba Deæ.*

Nec ista Diva valdè magna patiebatur esse diuturna. Inde & si quid excellens peribat, adsignabatur Nemesi. Statius II. Sylvarum mortem formosissimi pueri adscribit Nemesi, quia nimiam ejus pulcritudinem ferre non potuerit:

> *Nectere tentabat juvenum pulcerrimus ille*
> *Cum tribus Eleis unam trieterida lustris:*
> *Attendit torvo tristis Rhamnusia vultu,*
> *Ac primum implevitque toros, oculisque nitorem*
> *Addidit, & solito sublimius ora levavit.*
> *Heu misero letale favens, seséque videndo*
> *Torsit, & Invidiam Mortémque amplexa jacenti*
> *Injecit nexus, carpsitque immitis adunca*
> *Ora verenda manu.*

Vide & Epicedium in Glauciam. Hoc caput ex Animadversionum Variarum libellis libuit hic interserere. Redeamus nunc ex diverticulo in viam & ad Hesiodum. Μέτρα hic nihil aliud esse quàm modum, non tempus, ut viri Græcè doctissimi notarunt, etiam ex præcedentibus apparet. Præcipit enim Poëta, ut modum servemus in omnibus rebus, neque nimiùm credamus navibus, neque nimium onus imponamus curribus; útque singula agamus suo tempore, neque hyeme, neque vere mare tentemus, sed æstate, quod ille tempus navigandi optimum ducit. Hinc & statim sequitur præceptum de legitimo tempore uxorem ducendi. Καιρὸς est tempus justum, opportunum. ut etiam apud Latinos. Terent. *In tempore venire quod rerum omnium est primum.* Apud eumdem: *per tempus advenis.* Donatus: *oportunè.* Sic igitur videtur hic versus interpungendus:

> Μέτρα φυλάσσεσθαι. Καιρὸς δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
> *Modum tene. Tempus verò in omnibus est optimum.*

v. 696. Μήτε τριηκόντων ἐτέων] In MS. II. pro varia lectione notatum erat: τελήκοντα, quam lectionem Tzetzes probat invitis Musis.

v. 698. Τέτορ᾽ ἡβώη] MS. II. ἡβώοι. Proclus, Tzetzes, Moschopulus, Pollux, docent omnes hic omissum esse ἔτη, & Poëtæ sententiam

tentiam esse, puellam quatuordecim annorum esse nubilem. Sed & hic Latini Interpretes maluerunt errare, quàm eruditorum magistrorum sententiæ subscribere.

v. 702. Οὐ μὲν γάρ τι] MS. I. οὐδὲν γάρ τι.

CAPUT XV.

Hesiodus emendatus. Γήραϊ θῆκε. Γλώσσης χάριν. Gellius ex conjectura emendatur. Κατὰ μέτρον ἴσα. Hesiodus interpunctione restitutus. Noctes cur dicantur esse Deorum. Noctu in terris versari Deos Veterum opinio. Quintilianus in declamationibus emendatus. Αὐλή. Ἄχαυλοι πιμελεῖς. Concubitum polluere Veteres credebant. Τάφος cœna funebris. Χυτρόποδες. Ἀνθεμίκια. Hesychius emendatus. Λάσανα. Mos Veterum in novis vasis lustrandis. Imbuere. Ἀκίνητα. Multi & graves aliquot Interpretum lapsus.

v. 705. Ὠμῷ γήραϊ δῶκεν] In secundo MSCto alia manus: ὠμῷ γήραϊ θῆκεν. Et sic Stobæus legit cum Proclo & Tzetze. Ille enim exponit: τὸ ὠμὸν τὸ γῆρας τῷ ἀνδρὶ πλεῖσον. Hìc: καὶ παρ' ἡλικίαν πλείονος γηραιὸν καὶ ἀφήλικα. In crudam senectutem ponit, facit ut ante tempus senescat. γήραϊ θῆκε per ellipsin pro ἐν γήραϊ θῆκε, hoc est, πλείονα εἶναι. Vulgata lectio non potest ferri.

v. 709. Γλώσσης χάριν] Est quod aliter dicitur νόμου χάριν, *dicis gratia*. Glossæ Latino-Græcæ: *dicis causa* νόμου χάριν. *Dicis gratia* νόμου χάριν ὡς παρὰ Γαΐῳ τῷ νομικῷ. Interpretes sine sensu: *linguæ gratia*. Sequentia lege ex MS. I.

——— εἰ δέ κεν ἄρχῃ

Ἤ τι ἔπος τ' εἰπών. Vertunt perperam:

Si autem cœperis aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias. Vide quæ notavimus ad vers. 294.

v. 712. Ἡγῆτ' ἐς φιλότητα] MSS. ambo. ἡγεῖτ'. v. 714. Σὸ δὲ μή τι νόος κατελεγχέτω εἶδος. σὲ νόος, pro σοῦ νόος. Quæ ἀντίπτωσις Homero familiaris. Quod non monerem, nisi tantillæ rei ignorationem fraudi fuisse Interpretibus, ut ineptissimè hunc versum redderent, deprehendissem.

v. 716. Νεικεστῆρα] Uterque codex: νεικιστῆρα. Secundus pro ἕτερον ἑταῖρον. Vulgatam tuetur Eustathius ad Iliad. κ, p. 713. Ἐκ τοῦ νεικῶ, νεικέσω, καὶ ὁ παρ' Ἡσιόδῳ νεικεστήρ.

v. 719.

v. 719. Γλώσσης τοι θησαυρὸς] Hunc locum Latinè fecit Gellius lib. I. Noct. Att. 15. *Hesiodus Poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum; ejúsque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta, & parca, & modulata sit.* Sed aut Gellius non intellexit quid sit κατὰ μέτρον ἰούσης, quod non est modulata, sed modum tenens, quæ coërcet & reprimit effrenem loquacitatem, ἀχαλίνους λόγους, inanem futilitatem, quæ μέτρα φυλάσσει in loquendo: aut forsan scripsit: *& parca & moderata sit.*

v. 721. Εἰ δὲ κακὸν εἴπῃς] Affert hîc Proclus similem Alcæi sententiam: εἴκ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τὰ κ' οὐ θέλεις. Quam quasi de verbo ad verbum Latinè expressit Terentius: *si mihi pergit quæ vult dicere: ea quæ non vult audiet.*

v. 722. Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι ἐκ κοινοῦ] Hujus loci hic est sensus: *Ne in convivio quod multi instruunt amici sis morosus de symbolis.* Δαὶς πολύξεινος ἐκ κοινοῦ est convivium quod de symbolis instruitur à multis amicis. Talia convivia dicebantur ἔρανοι. Hesych. ἔρανος τῶν πολλῶν εὐωχία. Terentio *de symbolis esse.* Convivæ ἐρανισταὶ, σύσσιτοι. Sed hæc obvia sunt & à viris doctis pridem observata.

v. 726. Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν] MS. οὐ γὰρ δ' οἵγε.

v. 727. Ὀρθὸς ὀμιχεῖν] MS. I. ὀρθῶς. malè. Veteres qui vestibus longis utebantur, exoneraturi vesicam non erecti stabant, sed procumbebant in terram, ut pedes vestibus tegerentur. Hinc pedes tegere sacris Scriptoribus est ventris aut vesicæ excrementa ejicere. Græcis καθίλκειν τὰς ἐσθῆτας. Ad idem vestitus genus pertinet istud præceptum, quo statim Hesiodus vetat nudari αἰδοῖα meientium.

v. 728. Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ] Uterque codex Αὐτὰρ ἐπὴν κε δύῃ. Primus postea: μεμνημένος ἐς ἀνιόντα. post ἀνιόντα delenda distinctio. Sic autem vertendi sunt hic & sequens versus. *Sed etiam postquam occidit, memor ejus rei, adversus orientem, neque in via, neque inter eundum extra viam meias.* In vulgata versione nihil sani.

v. 730. Μακάρων τοι νύκτες ἔασιν] MS. I. ἔασι. Quæ hîc Moschopulus & alii tradunt de sententia Hesiodi, cur noctes dicat esse Deorum, non sunt nauci. Nemo Poëtam interpretaturus tam hospes esse debebat in lectione Poëtarum, ut ignoraret illorum sententiam fuisse, noctu Deos versari in terra & hoc orbe nostro inter homines, interdiu sedes superas colere. Stat. I. Sylv. 1.

> ——— *Huc sub nocte silenti*
> *Cùm superis terrena placent, tua turba relicto*
> *Labetur cœlo.*

Quintil. declamat. X. *Quotiescumque domus fuerat grato sopore prostrata, aderat ille, quales humanis se offerunt oculis propitii Dii, quale latissimum numen est cùm se patitur videre. Sicut omnis religio templorum, omnis religio lucorum, cùm tacuere mortalia, & profani procul, errare*

errare sedibus totis, solitudine frui, & de suis dicitur exire simulacris: ita juvenis meus noctibus totis agebat filium, & paterna domo ac penatibus suis fruebatur placidus & mitis, & matri propitius, ut numen & Deus delabi syderibus, & venire de liquido puróque aëre videbatur. Sic legendus hic locus, & distinguendus. Vulgò malè habet. Hinc pleræque ἐπιφάνειαι non solùm apud gentiles, sed etiam in sacris libris noctu dicuntur factæ.

v. 732. Εὐερκέος αὐλῆς] Αὐλὴ non est atrium, ut Interpretes existimant; sed caula, uti fere semper antiquissimis Scriptoribus αὐλαὶ sunt mansiones ὕπαιθροι, in quibus oves, capræ & alia animalia minora stabulabantur. Pollux lib. I. αἱ μὲν οἱ βόες ἵστανται βούσταθμον, βουαύλια, βουστάσις. αἱ δὲ αἱ ὄϊς καὶ αἶγες, αὐλὴ καὶ σηκός. Apollon. Argon. I. 575. & 1173. ac sæpè apud Homerum. Quoniam verò sub dio erant, inde αὐλίζειν & ἀγραυλεῖν est sub dio agere. In Theog. v. 26. ποιμένες ἄγραυλοι, sunt pastores *sub dio agentes*, non, ut Interpretes, *in agris pernoctantes*. Quem errorem quoque B. Lucæ Interpretes errarunt; in capite secundo; sed quem dudum castigavit If. Casaubonus.

v. 733. Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος] Immeritò Proclus hîc Hesiodum exagitat, quasi in nimis exilibus tradendis versetur, & de rebus levibus præcepta præscribat, dum verba in propria notione accipit. Sed Hesiodi verba sunt μυστικώτερα. Hoc autem vult à concubitu etiam legitimo non rem sacram esse faciendam, ne domi quidem, nedum in publicò, ni antè lauto & lustrato corpore. Tibullus:

——— discedat ab aris
Cui tulit hesterna gaudia nocte Venus.

Hinc solebant se purificare. Suet. Aug. 94. de Attia Augusti matre, quæ cum dracone in templo visa sibi est volutari: *expergefacta quasi ex concubitu mariti sese purificavit.* Quin & alia negotia suscipere non licebat iis qui propter dormierant, nisi antea essent lustrati. Columell. XII, 4. de pistoribus, cocis, cellariis: *His omnibus placuit eum qui rerum harum officium susceperit, castum esse continentémque oportere, quoniam totum in eo sit, ne contrectarentur pocula, vel cibi, nisi aut ab impube, aut certè abstinentissimo rebus Venereis: quibus si fuerit operatus, vel vir vel fœmina, debere eos flumine aut perenni aqua priusquam penora contingant ablui. Propter quod his necessarium est pueri vel virginis ministerium, per quos promantur, quæ usus postulat.* Nec Christianis olim licebat statim sacris operari, si cum uxoribus consueverant. Gregorius M. respons. ad Quæst. X. Aug. Episco. Ang. *Vir cum propria conjuge dormiens intrare Ecclesiam non debet, sed neque lotus intrare statim debet.* Paullò pòst: *Et quamvis de hac re diversæ hominum nationes diversa sentiant atque custodire videantur, Romanorum tamen semper ab antiquioribus usus fuit post admixtionem propria conju-*

gis

gis & lavacri purificationem ab ingressu Ecclesiæ paulatim reverenter abstinere. Sed quantò rectiùs sapiens illa fœmina, cùm consuleretur, quando post concubitum liceret mysteriis interesse, respondit; si cum tua uxore rem habuisti, statim, si cum aliena numquam.

v. 735. *Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου*] Τάφος hic non est bustum, sepulcrum, ut rursus malè Interpretes, sed περίδειπνον, silicernium, cœna funebris, quæ opponitur δαιτὶ θεῶν, hoc est convivio quod celebratur die festo, aut post sollemne sacrificium. Nullum enim sacrificium sine epulis. Hesych. Τάφος· τὸ γινόμενον περίδειπνον ἐπὶ τῇ τοῦ κατοιχομένων τιμῇ. *Τάφος est convivium quod celebratur in mortuorum honorem.* Homer. Iliad. ψ. v. 29.

Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.

sed ille his funebres epulas lautas instruxit. Ab hac ferali cœna redeuntes vetat Poëta liberis operam dare mali ominis causâ, quia, ut puto, vana superstitione capti credebant minimè vitales futuros, qui ex hac μίξει procrearentur. Hinc vocat δυσφήμους, & quia Græci & Romani statuebantur omnia feralia polluere propterea purgabantur ab exequiis redeuntes. Festus: *Funus prosecuti redeuntes ignem supergrediebantur adspersi: quod purgationis genus vocabant suffitionem.*

v. 748. *Ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέκτων*] *Ab ollis nondum dedicatis.* Sic verte. Χυτρόποδες enim χύτραι, ut Proclus aliique monent. Alioqui sunt ἐσχάραι τῶν μαγείρων, foculi sive sint fixi, sive mobiles, qui carbonibus implebantur & quibus imponebantur ollæ, quæ & λάσανα dicuntur & ἀνθράκια. Hesych. Ἀνθράκιον· τὸ μικρὸν τριπόδιον, καὶ λίθος τίμιος ὁ ἐν δακτυλίῳ, καὶ χυτροπόδιον, καὶ πᾶσα μικρὰ κάμινος. Sic scribendus hic locus, sine sensu vulgò legitur & laudatur à viris Græcè doctissimis χυτροπώλιον. Pollux X, 24. Χυτρόποδας ἔστι μὲν καὶ λάσανα κεκλημένον εὑρεῖν, ὡς Διοκλῆς ἐν Μελίτταις· Ἀπὸ λασάνων θερμὴν ἀφαιρήσω. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τοῦ Ἱππώνακτος ἰάμβων εἴρηται χυτρόποδιον. ὥσπερ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ.

Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέκτων ἀνελόντα.

Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως τι δηλοῖ. ὅταν δὲ Δίφιλος ἐν Ἐπικλήρῳ λέγῃ, Χύτραν μείζω παρὰ τοῦ μαγείρου. δηλονότι τὴν χύτραν λέγει, ἀλλ' οὐ τὸν χυτρόποδα. Paucis interjectis: Χυτρόποδα καί τις καὶ ἀνθράκιον ἔτυχε. Ἀλέξιδος εἰπόντος ἐν Λημνίᾳ· Καὶ μὴν παρῆν μὲν ἀνθράκιον ἐν μέσῳ σησάμων τε κυάμων μεστός. Καὶ γὰρ ὁ σησάμων ἀργεῖος ἢ κυάμους, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐνέφρυγον. Καὶ μὴν ἐσχάραν εἴποις ἂν τὸ ἀνθράκιον τοῦτο καὶ ἐσχάριον. Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς εἰπόντος ἐσχάρια. ὁ δὲ Στράττις ἐν Ψυχασταῖς· Πῶς ἂν κομίσειέ μοι τις θυμαλώπων μεστὴν ἐσχάραν. Apposui pluscula verba, quia ex illis discimus quid fuerit χυτρόπους, λάσανα, ἀνθράκιον, quod video ignorari. Plerique enim putant esse

esse *trullam*, ut P. Septimius Florens, vir elegantissimus, in Aristophanis *εἰρήνῃ*, qui hos versus

——— ἑστᾶσι γὰρ
Πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτ᾽ ὤν,

sic interpretatur:

——— *ante bellum hìc scilicet*
Trullæ stetere in gratiam Senatûs.

Cùm non sint trullæ, sed foci ad quos carnes coquebantur Senatui post sacrificia. Vide ibi antiqua scholia. χυτρόποδες autem sunt ipsæ χύτρας σωμαδοχικάς, ut *templa lapidata* apud Sueton. Calig. 6. non sunt grandine icta, ut exponit vir plurimæ lectionis C. Barthius in Adversariis, sed Dii lapidibus impetiti. Veteres autem nullis vasis solebant antè uti ad cibum potúmque capiendum, nisi antè lustrata essent libatione ex iis Diis facta. Proclus ad hunc locum ἀπὸ χύτρας μὴ ἀπεῤῥέκτων φάγῃς πρὸ ἀπάρξης ἐξ αὐτῶν τοῖς θεοῖς. *Ex ollis non antè cibum capias, quàm ex iis Diis libaveris.* Sic patinam dedicat Vitellius apud Suetonium: *Hanc quoque (cœnam) superavit ipse dedicatione patinæ, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minervæ Αἰγίδα πολιούχου dictitabat.* Hoc Latinis propriè est imbuere, quia tum vasa illa imbuebant vino quod Diis libabant. Inde postea *imbuere* de omnibus rebus, quæ primo usui nostro accommodantur. Catullus de Argo nave: *Illa rudem cursu prima imbuit Amphitriten.* Etiam de ipsis hominibus dicitur: Florus II, 3. *Cottidiani & domestici hostes tyrocinia militum imbuebant.* Tacit. I. ann. 36. *Imbutásque præda manus in direptionem Galliarum erupturas.* Id. III. Hist. 15. *Ut civili præda miles imbueretur.*

V. 750. Μηδ᾽ ἐπ᾽ ἀκινήτοισι καθίζειν] Rectè ἀκίνητα Veteres exposuerunt τάφους. In bustis enim stare, sedere, imò busta videre habebatur pro diro & infausto omine Quam superstitionem gentilium deridet Theodoretus sermone VII. θεραπευτικῆς ἑλλήνων. Μύσος ὑπολαμβάνετε τὸ πελάζειν τοῖς τάφοις. *Nefas habetis accedere ad sepulcra.* De his multa viri doctissimi notarunt ad Theophrasti characteres.

CA-

CAPUT XVI.

Vulgatus index Ἡμέραι expunctus. Fausti dies & infausti, sicut & horæ in fastis notatæ. Commoda sydera. A Jove omnes dies. Hesiodus emendatus ter. Πεπυκασμένος. Antiqua lectio Poëtæ vindicata. Τετελεσμένον ἦμαρ. Quaternarii numeri sanctitas. Φύσις αἰόλα, Παναίολος. Nicomachus Gerasenus & Anonymus antiquus Scriptor correctus & explicatus. Hesiodo lux. Orcus. Ὀρνὸς sepulcrum. Menandro medicina. Orcus perjurii vindex. Virgilius defensus. Hesiodus denuo correctus. Μετάδουποι.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ] Nec hic index in Vossii codicibus, nec in Gudii Proclo est. Quin nec ullum distinctionis vestigium apparet. In nonnullis tamen libris recentioribus titulum istum exstare viri docti monuerunt, in Veteribus verò non conspici, à quorum auctoritate nobis discedere religio est.

v. 765. Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν] Veteres, ut etiam nunc superstitiosi homines, alios dies faustos, alios infaustos ac inauspicatos ad aliquod opus inchoandum ducebant, quos vocabant ἀποφράδας, ἀπαισίους Latini *Ægyptios*, *ominales*, *religiosos*, *incommodos* (sicut contrà ea *commoda sydera* sunt fausta. Propert. II, el. 26. *Quæritis & cœlo Phœnicum inventa sereno Quæ sit stella homini commoda, quæque mala.* Eodem modo Græcis ἡμέραι ἐπιτήδειοι, & ἀνεπιτήδειοι) qui in veterum fastis erant notati ut semper cognosci possint ab aliquid aggressuris, felix ne esset ille dies, nec ne. Petronius narrat in triclinio Trimalcionis duas tabulas fuisse in utroque poste defixas, quarum altera *lunæ cursum, stellarúmque septem imagines pictas*, (sc. habebat) *& qui dies boni, quíque incommodi essent, distinguente bullâ notabantur.* Non verò dies tantùm sed & horæ aliæ faustæ habebantur, aliæ infaustæ. Quod & Proclus observavit addens Diis dicatum esse meridiem, Heroïbus verò tempus pomeridianum, ideóque esse inauspicatum: auspicatissimum verò matutinum & vespertinum. Hinc superstitiosi nihil auspicabantur, nulli se accingebant operi, nisi inspectis ephemeridibus, ex quibus capiebatur dies & hora fausta. Juven. Sat. VI. v. 576.

Ad primum lapidem vectari cùm placet, hora
Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli
Angulus, inspectâ genesi collyria poscit. &c.

Hæc superstitio primùm ab Ægyptiis profecta, unde dies *Ægyptiaci* dicuntur. Augustinus in epistolam ad Galatas: *Jam verò ne aliquid inchoëtur aut ædificiorum, aut ejusmodi quorumlibet operum diebus, quos Ægyptiacos vocant, sæpè etiam nos monere non dubitant.* Damnati sunt à Conciliis & Patribus primæ Ecclesiæ. Meritò. Nec tamen nostrorum fastorum auctores ab hac ridicula gentilium opinione possunt deduci. Tam difficulter inveteratæ opiniones & errores eradicantur. Hesiodus autem felicitatis dierum & infelicitatis causas tribuit Jovi.

Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος εὖ κατὰ μοῖραν.

Dies verò ex Jove observans ut decet. Et paulò pòst:

Αἱ δὲ γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος.

Dies enim sunt à Jove sapiente. Ubi malè Interpretes: *hæ enim dies.* Omnes dies sunt à Jove. Noster iterum:

Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσι.

Quotquot noctes ac dies à Jove sunt. Ut mirer doctos viros hic tricari. Superiùs in ἔργοις v. 563.

Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα.

Cùm autem sexaginta post brumam hybernos dies Jupiter exegerit. Homerus:

Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε.
Talis est hominum terrestrium mens
Qualem diem inducit pater deorum & hominum.

Sic enim antiquissimos accepisse hos versus testantur Eustathius & Sextus Empiricus lib. V. adversus Mathematicos, qui Chaldæorum opiniones explodit. Vide & viri præstantissimi & magnæ eruditionis Merici Casauboni, magni parentis dignissimi filii dissertationem de hoc Homeri loco, æternum monumentum amicitiæ, quæ inter nos intercedit.

v. 765. Τριηκάδα μηνὸς] Τριηκὰς est ultima dies, sive trigesima cujusvis mensis. Veteres olim singulos menses credebant esse triginta dierum, quamvis id, si calculos ponas accuratè, verum non sit. Solon, teste Plutarcho, hunc trigesimum diem vocavit ἔνην καὶ νέαν, veterem & novam, quia pars ejus diei pertinebat ad lunam veterem, pars ad novam. Vide quæ hìc notant Proclus, Moschopulus, Tzetzes, & in primis Petavius in variis dissertationibus ad Uranologium, Lib. IV, cap. 13.

v. 781. Σπέρματος ἄρξασθαι] MS. I. σπέρματι δύσασθαι, quod & in secundo habetur pro varia lectione. Metri causâ legendum δύσσασθαι. Sed vulgatam non damno.

v. 783. Κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν] MS. I. ἀσύμφορος.

v. 785. Κούρῃ τε γείνασθαι] Nullus dubito quin omnes probaturi sint MS. I. lectionem: κούρῃσι γείνασθαι. Sic quoque legendum versu 794.

κούρησι

κύρησι δέ τε τετράς. Vulgò ineptè: κύρῃ δέ τε τετράς. In recentissimis editionibus cum jactura metri, κύρῃ δὲ τετράς.

v. 793. Ἴδριος φῶτα γίνεσθαι. μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένον ἐστίν] MS. I. γείνεσθαι. MS. II. μάλα. Sic & Palatinos codices legisse testatur Commelinus, quibus adstipulantur editiones Basileenses Isingrini & Oporini, quas sequor. Ibidem malè nonnulli scribunt πεπνυμένος. πεπυκασμένος enim Græcis dicitur homo prudens, & versutus eadem ratione qua Latinis *callidus*, cujus scilicet animus ita rerum usu occalluit, ut falli facilè non possit. Phædro *retorridi* dicuntur. Hoc verò sine præclaris ingenii dotibus consequi nemo potest, etsi à primis annis in luce fori & hominum fuerit versatus.

v. 797. Πεφύλαξο δὲ θυμῷ τετράδ' ἀλεύασθαι] Hos tres versus ineptissimè & imperitissimè verterunt Interpretes: *cautus verò esto animo ut quartum vites desinentis & inchoati mensis, doloribus conficiendo animo, valdè hæc accommoda est dies.* Nihil potest fingi imperitius, nihil insulsius. Miror viros eruditissimos, qui hunc Poëtam ediderunt, istam inscitiam non castigasse. Hesiodi verò hæc mens est: *Teneto verò memoria quarto die ut vites finientis & inchoantis mensis doloribus conficere animum; valdè hæc sacra est.* Vides sententiam Poëtæ rectà adversari Interpretum Latinorum versioni. πεφύλαξο θυμῷ, ut superiùs: ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο, *animo autem studiosè omnia custodi.* Τετελεσμένον ἦμαρ est ἱερόν, ut apud Gregor. τελεῖν ἑορτὴν est festum celebrare. ἑορτὴ ἐπὶ Χριστῷ τελουμένη, festus dies Christo dicatus, qui celebratur in honorem Christi. Quis ignorat τελετάς? Quarta verò finientis mensis est quarta & vicesima mensis dies; quarta verò inchoantis est quarta à kalendis. Apud Græcos enim in quolibet mense tres erant quartæ dies, τετάρτη ἱσταμένου, τετάρτη μεσοῦντος, τετάρτη φθίνοντος. Prima quarta, τετάρτη ἱσταμένου, est quarta à kalendis: secunda quarta τετάρτη μεσοῦντος est quarta post decimam: tertia quarta τετάρτη φθίνοντος est quarta post vicesimam. Sic etiam sunt tres tertiæ, quintæ, sextæ, septimæ, octavæ, nonæ in singulo mense. Paullò ante μέσσης τετράδος, *media quarta* meminit, quæ est quarta decima, τετάρτη μεσοῦντος. Versu 812. & sequentibus tres nonæ, εἰνάδες commemorantur. Et hæc satis obvia, quæ non notassem, nisi viderem esse qui nesciant qui per τετράδα φθίνοντος καὶ ἱσταμένου μηνὸς dies sint intelligendi. Ceterùm numerus quaternarius quàm sanctus fuerit antiquis, præcipuè Pythagoreis, & quam vim ei tribuerint neminem paullò humaniorem fugit. Inter varia cognomina dictus etiam fuit Φύσις Αἰόλος. Nicomachus Gerasenus in Ἀριθμητικῶν θεολογουμένων libris: Ἡ δὲ τετρὰς πάλιν αὐτοῖς θαῦμα μέγιστον, ἄλλη θεὸς, &c. ἔστι γὰρ αὐτοῖς τῶν τε φυσικῶν ἀποτελεσμάτων πηγὴ καὶ κλειδοῦχος τῆς φύσεως, &c. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ φύσις καὶ Αἰόλα. Vertit A. Schottus: *Quaternarius item magno ipsis est miraculo, novus Deus &c. Fons ipsis est naturalium effectuum, atque naturæ claviger, &c. Imò natura ipsa est & varietas.* Sed num Αἰόλα est varietas? Meursius in denario Pythagorico legit:

legit: Αἰόλας φύσις ex Anonymo in Theolog. Arithmeticis: Αἰόλαν φύσιν κατωνόμαζον τὴν τετράδα τὸ ποικίλον ἐμφαίνοντες τῆς οἰκειότητος· καὶ ὅτι οὐκ ἄνευ ταύτης ἡ καθολικὴ διαμόρφωσις. διὸ καὶ κλειδοῦχόν τινα τῆς φύσεως αὐτὴν πανταχοῦ ἐπωνόμαζον. *Æoli naturam appellabant quaternarium, varietatem proprietatis indicantes: & quod absque eo non sit universalis constitutio, unde etiam clavigerum naturæ quemdam ipsum undique cognominabant.* Sed quid est *Æoli natura?* Æolus Vulcaniarum Insularum Rex fuisse traditur, & cœlestium motuum peritus, ideóque ventorum dominus. Quid verò ille ad naturam rerum omnium parentem? Rectè se habet lectio Nicomachi, nisi quòd copula sit extenda, legendúmque: ἀλλὰ καὶ αὐτὴ φύσις αἰόλα. Dorica Dialecto, qua utebantur Pythagorei & omnes magnæ Græciæ incolæ pro αἰόλη. Sic vice versa emendandus Anonymus ex Nicomacho, non contrà. Αἰόλος, & Πανταίολος sunt φύσεως propria epitheta. Ratio nemini potest esse obscura. Inscriptio antiqua apud Gruterum:

ΦΥΣΙΣ ΠΑΝΑΙΟΛΟΣ

ΠΑΝΤ. ΜΗΤ.

Fuit, qui me reprehendit, quòd Nicomachum Gergasenum dixerim, uti vocatur apud Photium, præfatus nullos umquam fuisse Gergasenos, sed eos dici Gerasenos. Verùm si Photio non credit, credat Matthæo, qui eos vocat, Cap. VIII. 28. *Gergesenos.* Nimirum eadem urbs vocabatur Γέργεσα, & Γέργασα, incolæ Geraseni, Gergaseni, & Gergeseni, quos etiam hoc nomine appellat Josephus II. de Bello Judaico 20.

v. 804. Ὅρκον τιννυμένας] Interpp. *Perjurium vindicantes.* Quis audivit ὅρκον esse perjurium? ὅρκον διαβαίνειν est jurisjurandi fidem violare, perjurum fieri. Sed ὅρκος numquam simpliciter est perjurium. Ceterùm in MS. I. legitur: ὅρκον γεινόμενον. *Orcum natum.* Sanè sic legisse videtur Virgilius: *quintam fuge: pallidus Orcus Eumenidésque sata.* Ubi Servius: *Hesiodus Orcum quintâ lunâ dicit natum.* Ex Celso quoque tradit Orcum esse jurisjurandi Deum, pallidum dictum quia jurantes trepidatione pallescant. Apud Orcum enim defunctas animas jurare, ne quid suos, quos in vita reliquerunt, contra fas adjuvent. Orcus Latinis est Pluto, summus inferorum Deus. Cic. in Verr. *Ut alter Orcus venisse Ætnam, & non Proserpinam, sed ipsam Cererem rapuisse videatur,* hoc est, alter Pluto. Plaut. Pœn. I. 130.

Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiserit.

Et sic Latini frequenter. Nonnullis tamen non Pluto, sed Charon Orcus est. Glossæ Philoxeni: Orcus Χάρων. Quin & Silius Italicus Cerberum dicit Orcum.

Illatrat jejunis faucibus Orcus
Armenti quondam custos immanis Iberi.

 Ut

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen Orci, quod à Græcis illos accepisse certum est, qui ὅρκον vocarunt sepulchrum, ut benè observat Maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro:

Οὐ πώποτ᾽ ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.
Εἰς τὸν ἴσον ὅρκον τῷ σφόδρ᾽ ἔρχεται εὐτελής.

Numquam invideo mortuo opulento, in simile sepulchrum venit etiam valdè tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus ὅρχον· rectè tamen scripsit εὐτελὴς, cùm aliter legeretur εὐτελεῖ. Ὅρκον sanè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi; qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjurorum pœnam. Vide & in Theog. v. 231. Sicut autem ᾅδης, hoc est, Pluto, sic & ὅρκος inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectione autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cùm scripsit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exemplaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à sententia Hesiodi, quòd illo die Erinnidas quoque natas canat: cùm Hesiodus tantùm dicat illas versari apud superos, ad vindicanda scelera flagitiosorum hominum. Sed forsan in hoc secutus est Orpheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodorum dierum ephemerides ediderunt cum illorum causis, ut Græci Interpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt.

v. 812. Ἐσθλὴ μὲν γὰρ τ᾽ ἠδὲ φυλλάδ᾽...] MS. L. ἐσθλὴ μὲν γὰρ θ᾽ ἠδὲ φυτευέμεν. Bona siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. Παῦροι δέ τ᾽ ἀληθέα κικλήσκουσι] *Pauci veracem dicunt.* Inde Virgilius ait illum diem esse contrarium furtis. *Nona fugæ melior contraria furtis.* Furibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci sensus, quem & Salmasius ὁ πάνυ vidit.

v. 820. Μέσση· παῦροι δ᾽ αὖτε μετ᾽ εἰκάδα] MS. I. μεσσήν· παῦροι δὲ μετ᾽ εἰκάδα: quod placet. Subintelligendum autem hic ἴσασι. Paullò antè νῆα πολυκληΐδα perperam vertunt *benè clavatam*, cùm sit πολυκάθεδρος in qua multa sunt sedilia remigum. Κληΐδες enim sunt transtra. v. 823. *Μετάδουποι* sunt μεταξὺ πίπτουσαι, dies *intercidentes*, qui inter faustos & infaustos volvuntur. Vulgò *incerti* vertunt. δουπεῖν est πίπτειν. Unde Catadupa Ciceroni Nili catarrectes dicitur, quod de altissima rupe præceps cadat.

CA-

CAPUT XVII.

Λαοσσόος. Hesiodus emendatus & vindicatus. Τανύσφυρος. Δῶρα Ἀφροδίτης. Πλεκτὰ ἅρματα. In Hesiodo conjectura. Ὀχέειν ἄντλον. Phædrus emendatus. Ἔχειν, habere pro regere. Adamantinus. Obscurus locus Hesiodi & aliquot Homeri expositi. Κυάνεαι πτύχες. Πτύχες in scutis quid. Πτύχες montium juga. Πολύπτυχος Ὄλυμπος. Ἐλαύνειν, διελαύνειν. Ducere.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Servius ad XII. Æneid. hunc librum laudat nomine Ἀσπιδοποιΐας. *Latinis*, inquit, *secundùm Hesiodum in Ἀσπιδοποιΐᾳ Ulyssis & Circes filius fuit.* Sed errat Servius; Non in Ἀσπίδι sed in Theogonia hoc dicit Hesiodus. Et sic legendum videtur apud Servium.

In Ἀσπίδι v. 3. Λαοσσόου] Ad bella concitantis, bellicosi. Hesych. Λαοσσόος, σεύων ὁ παρεγείρων εἰς τὸν πόλεμον. Οἷον ἐπίθετον Ἀθήνας. Cur vertant *populorum dissipatoris* causam nullam video. De matre Alcmenæ quæ Herculem edidit diversæ sunt Veterum sententiæ. Pelopis filiam fuisse consentiunt ferè omnes. Hinc Hercules Pelopis pronepos dicitur in antiqua inscriptione. Diodorus Siculus illam vocat Eurymedam, Plutarchus Lysidicen, Apollodoro in Bibliotheca Anaxo Alcæi filia dicitur.

v. 9. Ἢ δ' καὶ ὥς] Lege: ἣ δὴ.

v. 23. Τῷ δ' ἅμα ἱέμενοι] Diaconus legit ἵεμενοι, & interpretatur παροξυνόμενοι. Pessimè meo judicio. Ἱέμενοι πολέμοιο καὶ φυλόπιδος conjungenda esse vel puer videat.

v. 29. Ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ] Cui persuadeas tironem Græcæ linguæ nescire ἀρῆς ἀλκτῆρα esse depulsatorem malorum, damnorum, calamitatum? Hinc Hercules appellatur ἀλεξίκακος. Interpretes tamen portentoso errore transtulerunt: *Martis depulsorem.* Inferiùs;

Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον.
Injecit autem humeris malorum depulsatorem gladium.

v. 35. Τανυσφύρῳ Ἠλεκτρυώνης] *Pulcra Electrionida.* Ridiculè Interpretes. *procera Electryonida.* quam paullò antè appellaverat ἠΰσφυρον, nunc dixit τανύσφυρον. Hesych. τανύσφυρος. ὀρθόσφυρος, εὔσφυρος. λεπτόσφυρος. quæ pulcros & teneros talos habet, formosa. Sic apud eumdem: Ταναΰφης est λεπτοϋφής, tenuiter textus. Ταναηκὶς Ve-

teres exponunt ὑμώκις. Τανύτριχα, λασιότριχα. Ταναὸς non solùm est μακρὸς, sed & λεπτὸς.

v. 47. Τερπομῶ⊙ δήεσσιν πολυχρύσου] Nescio quid hic deliret Diaconus, qui hæc verba accipit de Alcmena, asseverans illam hic à Poëta dici Venerem, quia superiùs scripserit, eam omnes antecellere mulieres εἶδέ τε καὶ μεγέθει. quæ an sano homini in mentem possint venire dubito. Cui enim, præcipuè qui Græcos Poëtas enarrandi partes sibi imposuit, potest latere ἔργα Ἀφροδίτης esse συνουσίαν, ἐθνὸν, φιλότητα, Concubitum, consuetudinem?

v. 52. Βίην Ἡρακληείην] Ineptè vertitur: *vim Herculanam.* Cùm sit secundùm pervulgatam & creberrimam Græcis Poëtis circumscriptionem, *ipse Hercules.* Inferiùs:

Ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντος ἔην φόβος, οὔτι φατειός.

In medio autem draco erat terribilis. Homerus Iliad. β. v. 387.

Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.

Donec nox irruens dirimat viros, ubi ridiculè Interpres, *robur virorum.* Ubi Interpretes denuò: *draconis horror.* Imitatus est Horatius:

Perrupit Acheronta Herculeus labor.

hoc est Hercules, ut apud eumdem *Catonis virtus* est Cato: *Narratur & prisca Catonis virtus sæpè incaluisse mero.*

v 63. Πλεκτῶν ὕφ' ἁρμάτων] Inferiùs v. 309. ἅρματα κολλήεντα. v. 307. ἐϋπλεκέες δίφροι. hoc est, currus ex lignis contextos, compactos. πλέκειν de curribus, ut apud Latinos *texere* de navibus. Claud. *Quæ sylva carinas texuit.* Propert.

Ite rates curvas & leti texite causas.

Ut pulcrè & verissimè emendavit Gronovius ὁ πάνυ in Observationibus. Eustathius ad Iliad Θ. p. 602. Δίφρον πιμφαίνει, ἐφ' ὃ δηλαδὴ μέρος ὁ πίπλεκται. Ἄλλως ὃ εὔπλεκτε καὶ εὐπλεκέες λέγονται. Vide eumdem ad Iliad. Ψ. Texebantur autem currus ex viminibus, ut multis docet Schefferus lib. I. de re vehiculari c. 3.

v 93. Ἣν ἄτην ἀχέων] *Culpam suam lugens*, non *noxam*, ut vulgus Interpretum. Existimo autem legendum ὀχέων, culpam suam ferens, hoc est, luens. Homer. Iliad. Φ. 300.

Ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς
Ἦιεν, ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

Hic verò mente sua captus ivit, suam culpam luens stolidè animo. Quod loquendi genus etiam Hebræis frequens, ut in illo, *filius non portet delicta patris*, hoc est, *non luat.*

v. 95. Ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα ἵππων ὠκυπόδων] Hoc equos rege frenis. Hoc Phædro est, *ora continere frenis spumantibus.* Lib. III, fab. 6.

Sed istum timeo sella qui prima sedens
Jugum flagello temperat lentum meo,
Et ora frenis continet spumantibus.

Sic

Sic legendum esse ante quadraginta annos vidi, & probavi Gronovio. Horatio est *ora frenis temperare*. Lib. I. carm. 7.

Gallica nec lupatis temperet ora frenis.

Ubi Scholiastes meus ineditus: *Gallica pro Gallicarum equarum ora.* Ovid. *spumantia ora coërcere*, VI. Metam.

——— dum flectit in orbem

Quadrupedes cursus, spumantiáque ora coërcet.

Id. V. Metam.

——— Dea fertilis angues

Curribus admovet, frenisque coërcuit ora.

Id. epist. Phædræ:

Sæpè juvat versare leves in pulvere currus,

Torquentem frenis ora sequacis equi.

Seneca Hippolyto v. 1002.

Celsos sonipedes ocyùs subigit jugo

Et ora frenis domita substrictis ligat.

Manil. lib. V.

Stare levi curru moderantem quattuor ora,

Spumigeris frenata lupis, & flectere equorum

Pravalidas vires.

v. 103. Ἠ'θεῖε] Malè in multis editionibus legitur ἢ θεῖ. In aliis ὦ θεῖε, & sic legit Joannes Diaconus. Sed nihil mirum compellabant Seniores. Vide Scholiasten Homeri ad dictum locum & Apollonii Rhodii ad Lib. III, v. 52. Homerus Iliad. ζ. v. 518.

Ἠθεῖ' ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσυμένον κατερύκω.

Venerande, certè te jam valdè properantem detineo.

v. 104. Ταύρε Ἐννοσίγαιε] Non alia ratione Neptunus dicitur ταῦρος, uti & Oceanus apud Euripidem in Oreste: Ἣν πόντος Ὠκεανὸς ὃν ταυρόκρανος ἀγκάλαις ἑλίσσων, κυκλεῖ χθόνα. *Aut Pontum quem Oceanus Taurinum caput habens Devolvens ulnis circuit terram.* quam ejus filii, fluvii, nimirum propter violentiam, & strepitum. Festus: *Taurorum specie simulacra fluminum, id est, cum cornibus quòd sunt atrocia ut tauri.* Virgil. IV. Georg. 371.

Et gemina auratus taurino cornua vultu

Eridanus: quo non alius per pinguia culta

In mare purpureum violentior influit amnis.

Horatius: lib. IV. carm. ode 14. v. 25.

Sed tauriformis volvitur Aufidus,

Qui regna Dauni præfluit Appuli

Cùm sævit.

Strabo lib. X. de Acheloo: Οἱ δ' εἰκάζοντες ἐκ τούτων πλείους, ταύρῳ μὲν ἐοικότα λέγουσι τὸν Ἀχελῷον φασί, καθάπερ καὶ τοὺς ἄλλους ποταμούς, ἀπό τε τῶν ἤχων, καὶ τῶν κατὰ τὰ ῥεῖθρα καμπτῶν ἃς καλοῦσι κέρατα. *Qui autem*

 ex

ex fabulis verum colligunt, tauro similem forma Acheloum aiunt, ut & alios fluvios, ob strepitus & flexus alveorum, qui cornua dicuntur. Vide & Ælian. Var. Hist. II, 32. Sic & in antiquis nummis fluvii forma bovis exprimuntur, ut pridem docuit vir doctrina & judicio magnus Antonius Augustinus in Dialogis.

v. 105. Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει] Interpretes vertunt: *qui Thebarum mœnia tenet.* Nec improbo. ἔχει tamen poterat etiam verti, *habet.* Nam habere Latinis æquè ut Græcis ἔχειν dicuntur loca, qui illa possident, & gubernant, qui illis præsunt. Justin. XII, 4. *Terras inter amnes Hydaspen & Indum Taxiles habebat.* Flor. IV, 2. *Siciliam & Sardiniam annonæ pignora per legatos habuit.* Tacitus II. annal. 20. *Festinare & urgere ut provincias & legiones solus habeat.* Sic & homines & Dii dicuntur haberi ab iis, sub quorum potestate & ditione sunt. Ovid. I. Metam. v. 196.

Cùm mihi qui fulmen, qui vos habeóque regóque,
Struxerit insidias.

v. 116. Θυμῷ γηθήσας] Nonnulli codices legunt non malè: μύθῳ γηθήσας.

v. 136. Κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε Δαιδαλέην ἀδάμαντος] Diaconus contendit ἀδάμαντα hîc non esse lapidem; sed σίδηρον. Hunc sequuntur Latini Interpretes. Sed quis tam hospes est in Veterum Scriptis, cui lateat adamantina Græcis & Latinis dici omnia quæ valdè dura sunt & firma? Sic Horatius Marti tribuit *adamantinam tunicam.* Ovid. IV. Metam. de sedibus inferorum:

Carceris ante fores clausas adamante sedebant.

hoc est, obicibus & postibus firmissimis. Sexcenta apud Poëtas exempla facilè invenies.

v. 143. Κυάνεαι δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο] Interpretes inscitissimè: *cæruleis plicis fulgorem intersecantibus.* Verte: *ceruleæ laminæ erant ductæ.* Κυάνεαι πτύχες, sunt cæruleæ laminæ, ut apud Homerum θώρηξ κυάνεος, cærulea lorica. Πτύχες sunt laminæ, tabulæ, plagulæ, coria ex quibus scuta conficiebantur. Etymolog. M. exponit τὰς διαφόρους, ἐπαλλήλους ἐλάσματα. Ex pluribus enim plagulis, pellibus, textis, tabulis, pro materiæ diversitate, conficiebantur clypei Græcorum, sicut & scuta Romanorum. Unde vult Varro scutum dici à secando, quasi secatum. Quamvis autem in veriverbio labatur Togatorum doctissimus, est enim scutum à σκῦτος, quia pellibus obducebatur, ostendit tamen Veterum scuta ex variis partibus fuisse compacta. Liquidissimè Homerus Iliad. H, v. 248.

Ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρὴς
Ἐν τῇ ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο.

Ceterùm sex per plagulas penetravit findens hasta, in septima autem pelle hæsit. Ajacis clypeus erat ἑπταβόειος, singula pellis constituebat πτύχα, sive plagulam. Iliad. Υ, in descriptione scuti Achillis:

Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς

Ἦσαν·

Ἤσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων
Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο
Τὴν δὲ μίαν χρυσῆν.

Sed duas quidem adegit per plagulas, ita autem adhuc tres erant. Quoniam quinque plagulas Vulcanus duxerat, duas æreas, duásque intus stanni: Unam verò auream. In quibus locis ineptissimè Interpretes πτύχας vertunt plicas, ut in pluribus aliis. Polybius in descriptione scuti Romanorum διπλώματα appellat, lib. VI. Ἐκ διπλῆς σανιδώματος, ταυροκόλλῃ πηκτῷ ὀθονίῳ μετὰ δὲ ταῦτα μοσχείῳ δέρματι περιειλημμένον. *Scutum è duplici tabulato glutine taurino est compactum: extrema superficies linteo, deinde vitulino corio circumtegitur.* Nicetas Choniata lib. I. rerum Isaaci Angeli in descriptione thoracis ex lineo coactili sæpiùs aut decies in se complicato συμπτύγματα dicit, quæ Poëtæ Veteres πτύχας· Αὐτὸς μὲν τοι ὁ Κόῤῥαδος ἄνευ θυρεοῦ τηνικαῦτα διηγωνίζετο, ἐκ δὲ λίνου πεποιημένον ὕφασμα οἴνῳ αὐστηρῷ ἱκανῶς ἡλισμένῳ διάβροχον πολλάκις περιπτυχθὲν δίκην θώρακος ἐνεδύετο. ἐς τοσοῦτον δ' ἦν ἀνέπτυξις ἁλσὶ καὶ οἴνῳ συμπιληθὲν, ὡς καὶ βέλους εἶναι παντὸς στεγανώτερον, ἠριθμοῦντο δ' εἰς ὀκτωκαίδεκα καὶ πλείω ὑφάσματος συμπτύγματα. *Ipse Conradus sine scuto tunc dimicabat: sed pro lorica textum quoddam gestabat è lino factum, vino austero probè salito maceratum, sæpiùs replicatum: quod quidem sale & vino coactum adeò firmum adversus ictum erat, ut penetrari à nullo telo posset. Erant autem hujus texti plagellæ octodecim & eo plures.* Propter eamdem rationem tabulæ quoque ex quibus fores compingebantur πτύχες dicuntur. Pollux onomast. IX. 5. πτύχες sunt etiam pugillarium tabulæ, sive sint eburneæ, sive ligneæ, sive aureæ. Hinc δίπτυχον, τρίπτυχον, πολύπτυχον. Nec longè inde discedit quòd pro jugis montium πτύχες ponuntur. Apollon. Rhod. III, 101.

Βῆ ῥ' ἴμεν Οὐλύμποιο κατὰ πτύχας.
Ivit per juga Olympi.

Ubi ridiculè Interpres novissimus *valles* exponit. Jugis montes connectuntur. Hinc nostro in Theogon. v. 113. πολύπτυχος Ὄλυμπος est multa juga habens. Ineptè Interpretes: *cœlum multis sphæris implicitum.* Vide Eustath. ad Iliad. Θ. p. 610. ubi varias de hujus vocis notione & origine sententias tradit. Ἐλαύνειν verò & διελαύνειν sunt propria in hac re verba. Homerus in loco superiùs laudato: ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων. *Quoniam quinque laminas duxit Vulcanus.* Idem alio loco: ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασε, *quam faber ærarius fecit.* Ἐλαύνειν σίδηρον χρυσὸν, ferrum, aurum ducere, propriè dicuntur fabri aurarii & ærarii. Hinc ἐλάσματα sunt laminæ ductiles. Eustath. ad d. l. πέντε πτύχας ἤλασε. εἴρηται τοῦτο μὲν κατὰ τέχνην χαλκευτικήν. *dicitur hoc quidem secundùm artem fabrorum ærariorum.* Est enim proprium χαλκέργων verbum. Herodot. I, 68. Ἐλθὼν ἐς χαλκήϊον ἐθηεῖτο σίδηρον ἐξελαυνόμενον. *Cùm venisset in officinam ærariam videns ferrum duci.* Idem I, 50. Καταχεάμενος χρυσὸν ἄπλετον, ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ ἐξήλαυνε.

ἐξήλασε. *Immensam vim auri liquefecit; ex quo dimidiatos lateres duxit.* Noster inferiùs in Theogon.

Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται.

Quem circa ferreum septum ductum est. Apollon. Rhod. Argonaut. II, 231.

Οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλάμενον κέαρ εἴη.

Ne si cor ei sit ex adamante ductum. Ἐλαύνειν Latinis est ducere. Horatius de Alexandri ærea statua: *Ne quis se duceret ære.* Πτύχες rectè etiam verti possunt tabulæ, quamvis sint ferreæ, aut coriaceæ, aut ex alia materia. Sic apud Tertull. de pallio eadem tralatione plicæ longæ in toga dicuntur *tabulæ togæ*, quòd similes sint tabulis.

CAPUT XVIII.

Λευκοὶ θέοντες. Ἄπλητος. In Hesiodo menda exemta. Eidem lux. Ἀμφὶ Καινέα, & similes locutiones. Τιταρήσιος. Ἀγελαίη Ἀθηνᾶ. Μάχλω κορύσσειν. Danielis Heinsii elegantissima emendatio asserta. Juvenali lux. Rumpere auditorium. Hesiodus distinctione adjutus. Πάνεφθος κασσίτερος. Κίβισις. Τιταίνειν. Χλωρὸς est ὠχρός. ἐπὶ χλωροῦ ἀδάμαντος βαίνειν. Leves in hastis. Et similes locutiones.

v. 146. Ὀδόντων λευκοὶ θέοντες] Pervenustum loquendi genus est pro ὀδόντων λευκῶν. Antiqua inscriptio in consecrationem templi in agro Herodis Attici, ποίη χλωρὰ θέουσα, herba viridis, quod olim observavit Salmasius, & ante eum David Hœschelius in epistola ad Meursium scripta, quæ penes me est. Simile loquendi genus apud Aratum, λεπτοὶ φαίνονται χηλαί. vertit Cicero *obscuro corpore chela.*

v. 147. Ὀδόντες ἄπλητοι] *Dentes magni.* Hesych. Ἄπλητον, ἀπρόσιτον, ἀχώρητον, μέγα. Interpretes pessimè: *dentes inaccessi.* Ut & v. 230. Γοργῶπες ἄπλητοι, sunt terribiles. In Theog. v. 151. Χεῖρες ἄπλαστοι *manus magnæ, terribiles.* Sophocles: Ajace flagellifero v. 256. Τὸν ἄπλατος ἴσχει. *Hunc furor magnus tenet.* Nam sic legitur in editionibus antiquis. Recentiores Stephaniana, Plantiniana, ut & Græcus Interpres scribunt, ἄπλατος ut significet furorem seu insaniam veram, hoc est, magnam.

v. 155. Ἐν δ' ὅμαδός τε, φόβος τ' Ἀνδροκτασίη τε δεδήει] Legendum: ἀνδροκτασίη τ' ἐδεδήει. Vertendum verò: *In eo tumultus, terror, & homicidium ardebant* scilicet ira, indignatione, dimicandi libidine.

v. 171. Οὐδ᾽ ἔπηρον πρώτου] Legendum οὐδ᾽ ἔπηρον.

v. 179. Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα, Δρύαντά τε] Hi omnes accusativi ab hoc versu usque ad 183. exponendi sunt per nominativos, *Caneus Rex*, *Pirithous*, &c. quod satis indicat versus, qui iis subjicitur:

Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῒ τεύχε᾽ ἔχοντες.

Latinos Interpretes fugit elegantissimum istud dicendi genus, οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα, pro Πλάτων, de quo superiùs egimus. Poëta omisit articulum.

v. 181. Τιτυρήσιον] Notat Diaconus hunc Lapitham nomen accepisse à loco quem coluerit. Is est fluvius Thessaliæ. Suidas: Τιταρήσιος ποταμὸς Θεσσαλίας. Sed & ejus accolæ eodem nomine fruebantur. Stephanus de Urbibus: Τιταρήσιος ποταμὸς Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν ὁμοφώνως Τιταρήσιος. Stultè ὄζος Ἄρηος vertitur *notus Martis*. cur non: *filius Martis?* Sic autem omnes dici πολεμικοὺς ἄνδρας qui Homerum, parentem omnis doctrinæ & elegantiæ legerunt, non possunt nescire. Apud eumdem eodem sensu: υἷες Ἄρηος.

v. 185. Ἀστέβολον οἰωνιστὴν] Ovidio XII. Metamorph. dicitur Astylos:

Quique suis frustra bellum dissuaserat augur
Astylos.

v. 196. Ἱεμένων τε] *Ruentium*. non: *festinantium*. nisi forsan legendum: θ' ἱεμένων τε avidorum scilicet pugnæ.

v. 197. Ἀγελείη τριτογένεια] Cave vertas, *prædatrix Tritogenia*, cum Interpretibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelea*. qua significatur bellicosa Minerva. Suidas: Ἀγελεία ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ λαὸν ἄγειν λείαν, τουτέστι, στρατηγική. Noster infer. Theog. v. 318. Homerus Iliad. δ. v. 178.

Πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγελείη.

Prima Jovis filia Agelea. ubi æquè ineptè Interpretes: *prædatrix*. vide ibi Eustath. scholia Didymi & Etymolog. Magnum.

v. 198. Μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν] Quid est, *pugnam velle armare?* Sic enim reddiderunt Interpretes. Κορύσσειν μάχην est accendere prælium, ciere bellum, ut Justinus loquitur de Artemisia: *inter primos duces bellum acerrimè ciebat*. Noster paullò antè: Κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν, *accendens pugnam virorum*. Pindarus Isthmionic. VIII.

——— μάχας ἐναρισφόρου
Ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντες.

Pugna homines interimentis opus in campo ciere, quod est fortiter pugnare. Κορύσσειν sæpè generaliter est augere. Hesych. Κορύσσειν αὔξειν. Pindarus Isthmionic. VIII. βίον κορυσσέμεν ὀρθοῖσι μηχαναῖς, fortunas amplificare bonis artibus.

v. 203. Θεῶν δ' ἴδος ἁγνὸς Ὄλυμπος] Elegantissimè hunc locum emendavit D. Heinsius, qui legit ἄγνυτ' Ὄλυμπος. *frangebatur*, hoc est, resonabat Olympus. Polybius XV, 30. τῶν δὲ διασωφρόντων τὰ παρὰ τῶν βασιλέως καταρρήγνυσθαι πᾶς ὁ τόπος τῷ κρότῳ καὶ τῇ κραυγῇ. *Satellitibus*

bus regia mandata exponentibus plausu & clamore omnia loca replebantur. Noster Poëta inferiùs vers. 278.

> Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἵεσαν αὐδὴν
> Ε'ξ ἁπαλῶν στομάτων, περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχή.

Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum & tenero ore, circúmque ipsis frangebatur echo, id est, resonabat. Vers. 347.

> Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
> Ο'ξεῖα χρέμισαν, περὶ δέ σφι ἄγνυτο ἠχή.

Horum equi deinde obviam sibi mutuò facti, acutùm hinnivere, circáque ipsis frangebatur echo. Virgilius:

> *Et cantu querula rumpent arbusta cicadæ.*

Juvenal. *Assiduo rupta lectore columna.* Nec aliter intelligendus ejusdem Poëtæ locus Sat. VIII. v. 85.

> *Gloria quantalibet quid erit, si gloria tantùm est?*
> *Curritur ad vocem jucundam, & carmen amicæ*
> *Thebaïdos, lætam fecit cùm Statius urbem,*
> *Promisítque diem: tanta dulcedine captos*
> *Afficit ille animos, tantáque libidine vulgi*
> *Auditur. sed cùm fregit subsellia versu*
> *Esurit, intactam Paridi nisi vendat Agavem.*

In quo loco exponendo principes ingeniorum Josephus Scaliger & Isaacus Casaubonus mirè tricantur. Ille in Ausonianis lectionibus vult Statium Poëtam post incredibilem totius urbis exspectationem tandem in agone Capitolino Thebaïdem suam recitasse, sed non placuisse, & contra eum alios coronatos. Hoc falsè significare Juvenalem dicentem: *sed cùm fregit subsellia versu*, nimirum Poëtam recitantem non stetisse, sed excidisse, hoc est, non placuisse. In diversum planè iit Casaubonus in animadversionibus in Suetonium, qui frangere subsellia interpretatur vehementissimè placuisse, sic ut Κρότῳ, *Euge*, *Sophos* acclamantium quasi subsellia frangerentur. Fundum hujus sententiæ producit Sidonium Apollinarem V, ep. 70. *Hunc olim perorantem, & rhetorica subsellia plausibili oratione frangentem, socer eloquens ultrò in familiam patriciam adscivit.* Sed uterque nihil aliud significat quàm simplicem recitationem, quod & postea ipse Casaubonus fatetur. Frangere subsellia versu eadem ratione dicitur, ut rumpere legendo columnas, cantu arbusta, Olympum. Martianus Capella: *Nam absque his qui perturbantes pectora sensúsque cunctorum cognoscentium, quoque perfregere subsellia.* Non nego tamen etiàm de Κρότῳ & acclamationibus auditorum hoc loquendi genus posse usurpari. Sidon. lib. IX, ep. 19. *Dignum omnino, quem plausibilibus Roma foveret ulnis, quòque recitante crepitantis Athenæi subsellia curvata quaterentur.*

v. 204. Ε'ν δ' ἀγορῇ. περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς] Hi versus nec rectè sunt expositi, & prava distinctione corrupti. Ad quod enim

referas

referas ἐν ἀγῶνι non est. Sed leviter distinctione mutatâ omnis δυσκολία tolletur.

Ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὄλβος ἀπείρεσιος ἐστεφάνωτο
Ἀθανάτων· ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς.

Ibi erat cœtus, qui cinctus erat ingentibus opibus Deorum. In certamine Deæ verò incipiebant cantare. Ἀγορὰ hîc est concio, cœtus Deorum, qui Apollinem & Musas audiebant canentes. Posset & τελείη στιγμὴ poni post ἐστεφάνωτο. Sed priorem distinctionem probo.

v. 208. Πανάφθου κασσιτέροιο] Interp. *stanno liquefacto.* Sed πανάφθος κασσίτερος est idem ἄπεφθος κασσίτερος, stannum benè excoctum, purgatum, optimum. ἄπεφθος χρυσὸς Herodoto est purissimum, *aurum ad obrussam*, ut loquitur Suetonius, lib. I. cap. 50. ubi ἀπέφθῳ χρυσῷ opponit χρυσὸν λευκὸν, *album aurum.* Ubi aurum λευκὸν est aurum cui multùm argenti est admixtum, quod propterea dicitur *pallere*, ut apud Catullum, *lurore expalluit auri.* Hinc Augustinus sermone de commate Psalmi L. *Quoniam iniquitatem meam ego agnosco. Quid volui? aurum pallorem terræ? argentum livorem terræ? honorem temporis fumum.* Theodoretus: Διαγνῶναι χρυσὸν δόκιμόν τε καὶ ἄπεφθον. *Dignoscere aurum probatum & excoctum.* Ubi perperam vir doctus in Analectis emendat ἄπεφθον, ἀργύριον ἄπεφθον eidem *argentum pustulatum.* Pollux lib. VII. ἄπεφθος χρυσὸς ἀκέραιος, ἀκήρατος, εἰλικρινὴς, ἀκραιφνής.

v. 224. Ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε] Quàm malè Interpretes: *circum ipsum autem pera ferebatur.* Hæc nemo, nisi Græcè intelligat, assequetur quid sibi velint. Sensus est, ipsum caput erat sacco inclusum, sive perâ. Κίβισις est πήρα, κιβωτὸς. Callimachus:

Εἰ γὰρ ἐπιθήσεις πάντα ἐμὴν κίβισιν.

Sic dicta quòd in illam reponatur βόσις, id est τροφὴ, si magni Etymologici auctori credimus, qui & hunc Hesiodi locum benè exponit: ἐβάσταζεν ἐν θυλάκῳ τινὶ ἀγγείῳ τὴν κεφαλὴν τοῦ Γοργόνος ὁ Περσεύς. Vide & Apollodor. Bibliothec. lib. II. Κίβισις est, quæ aliter dici κίστη & κοίτη, cista, in qua facientes iter panem circumferebant & obsonia. Vide Pollucem X, 23. Hesychium in κοίτη, & Etymologicum Magnum in κοῖτις. Latinis propriè dicitur *sportula.* Menander in Dyscolo apud Athen. Δειπνοσοφ. IV.

——— Ὡς θύουσι δ' οἱ τοιχώρυχοι
Κοίτας φέροντες, σταμνί' οὐχὶ τῶν θεῶν
Ἕνεκ' ἀλλ' ἑαυτῶν.

——— *Ut sacrificant parietum perfossores*
Cistas ferentes & serias non Deorum
Causa, sed sui.

Ubi malè Casaubonus reponendum putat κίστας, quamvis & ipse pòst in addendis repudiaverit hanc emendationem. Pessimè verò Dalecampius vertit *lectos.*

v. 229. Περσεὺς Δαναΐδης ἐτιταίνετο] Interpretes cùm hæc, & paullò præce-

præcedentia ita vertunt : *Ipse autem properanti & formidanti similis Perseus Danaides extendebatur*, ipsi nescierunt quid dicerent. πτώσσων & πτώσσω interdum est currere, festinare, fugere. Hesych. πτώσσειν, σπεύδειν. πτωσσόμενος, τρέχειν. Et sic hoc loco accipiendum.

v. 231. Ἐπὶ χλωροῦ ἀδάμαντος βαινόντων] Exponitur : *In viridi adamante euntibus*. Virides adamantes quis vidit? χλωρὸς Græcis non solùm est viridis, sed etiam ὠχρὸς pallidus. Inferiùs v. 264. Ἀχλὺς χλωρὴ, tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit χλωροειδεστέρους, hoc est, pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hippocratem χλωρὸν frequenter poni pro ὠχρόν. Sicuti contra ea apud Virgil. Eclog. VI. *pallentes herbæ* pro viridibus. Notandum verò loquendi genus exquisitum ἐπὶ χλωροῦ ἀδάμαντος βαίνειν, *in pallido adamante venire*, pro ornatum adamantibus, ut apud Pindarum ἵπποι ἐν πτεροῖς, *equi in alis* pro alatis. Ennius : *levésque sequuntur in hastis*, hoc est, hastati. Virg. V. Æn.

——— occurrit Acestes
Horridus in jaculis & pelle Lybistidos ursæ.

Jaculis instructus, & indutus pelle ursina. Flor. I. 1. *Juventus divisa per tribus in equis & armis ad subita belli excubaret.* Hoc est, equis instructa & armis.

v. 235. Ἐχάρασσον ὀδόντας] Propriè acuebant dentes, ut in ἔργοις v. 573. ἅρπας χαρασσέμεναι falces acuere. Sed hoc loco est frendebant dentibus, quod frendentium dentes collidantur, sicut ferrum cùm acuitur ducitur in cote.

v. 260. Προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε] Hunc versum nullus dubito quin respexerit Aristarchus, qui in glossa antiqua ad istum in Theogonia versum : Καλλιόπη μὲν προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων interpretatur προφερεστάτην, πρεσβυτάτην. Quasi si ἐν παραλλήλῳ essent posita προφερὴς & πρεσβυτάτη. Viri quidem doctissimi existimant Aristarchum ad versum 578 in ἔργοις. Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ προφέρει τε καὶ ἔργου. Sed hæc nihil faciunt ad significationem προφερέστατος pro πρεσβύτατος. Ipsum verò Aristarchum errasse hic ipse locus, qui, cùm illa scriberet, ejus animo obversabatur, vincit. προφερὴς enim est excellens, præstans. προφερὴς τῶν ἄλλων præ aliis excellens. Concisè dicitur pro ἐκ aut πρὸ τῶν ἄλλων, ut δῖα γυναικῶν, *nigræ lanarum*, apud Plinium & mille talia. Hæc non monerem, nisi intellexissem οἱ τυχόντες hic impegisse,

CA-

CAPUT XIX.

Ἀχλύς. Γυνοπαχής: Fame laborantitium pedes tumescunt: Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græcorum. Παίζειν. Ludere. Ὑπὸ φορμίγγων. Hesiodo lux. Βαθὺ λήϊον. Πέταλα aristæ: Versus supposititius indicatus. Ἐφίεσθαι, ἐπίσχειν ἵππους. Ἄκριτον ἄεθλον. Ἀγών. Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Ἔλαιον, ἀρώματα pro foris ubi venduntur. Δαοί. Αἰών. Πολεμίζειν. Σπεύδειν. Hesiodus quinquies correctus. Μαστιχόειν, μαστιχάειν, μαστίεσθαι. Massare. Θῆλυς ἕρση. Θήλεια νύξ. Ἡ ἔλαφος cervus. Ψυχὴ vita. Λαὸς, multitudo. Populus.

v. 264. ΠΑρ' δ' Ἀχλὺς εἱστήκει] Pulcrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum ἀχλὺς hic esse tristitiam. Quo nihil est certius, sic contrà φῶς est χαρά. Hesych. Φῶς, χαρὰ, σωτηρία. Exempla apud Sacros Scriptores & τοὺς ἔξω sæpè occurrunt. Cur verò ἐπισμυγερὴ transferunt perusta similis? Diaconus scilicet exponit κεκακωμένη. Sed iste homo suprà triviales Grammaticorum canones non sapit. Ἐπισμυγερὸς est miser, ærumnosus, plenus dolorum. At γυνοπαχὴς appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cùm alia membra macescant, & exarescant. In ἔργοις, v. 496.

> Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ
> Σὺν πενίῃ, λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις.

Ne te mala hyemis difficultas opprimat cum paupertate: macilenta verò crassum pedem manu premas. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

> *Auxerat articulos macies, genuúmque tumebat*
> *Orbis, & immodico prodibant tubere tali.*

Apud Ephesios lex fuit, μὴ ἐξεῖναι πατρὶ παῖδας ἀποθέσθαι ἕως ἂν διὰ λιμὸν παχυνθῇ τοὺς πόδας. *non licere patri liberos exponere donec inediâ pedes tumescant.* Plutarchus affirmat fame confectorum pedes turgescere, corporis verò reliquas partes macescere & attenuari. Hinc lux affulget Homeri loco Ὀδυσ. ρ. cujus sensum nec Veteres nec recentes Interpretes ceperunt.

> Τὸν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι
> Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι,
> Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.

Hunc

Hunc si mihi dares stabulorum custodem esse, & caularum curatorem, ut frondes hædis apportaret, Ille saltem serum bibens crassum genu faceret. Hoc est, ita curarem, ut fame & macie confectus desisteret perrerrare alienas urbes & domos, hominibúsque mendicando negotium facessere: non plus cibi iste benè habitus mendicus caperet, quàm ad famem extremam expellendam satis esset, ne corpus faceret, cui nunc mendicando servit. Ulyssem fuisse benè habitum liquet inferiùs ex Odyss. φ, ubi Penelope ad Eurymachum procum, qui nolebat Ulyssem tractare arcum à Penelope propositum, illum hospitem ait esse μέγαν καὶ εὐπηγῆ,

Οὗτος δὲ ξεῖνος μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής.

Iste hospes valdè magnus est & validus. Scio Eustathium, Budæum, alios omitto, de hoc loco sentire aliter velléque μεγάλην ἐπιγουνίδα θέσθαι esse, *corpulentus fieret.* In hanc rem producunt ex sequente libro:

Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

quale ex pannoso hoc habitu senex femur ostendit. Quòd enim hîc ἐπιγουνίδα dixit, paullò antè appellavit μηροὺς καλούς τε μεγάλους τε. Sed hîc de femore loquitur, quod crassum & robustum est εὐεξίας argumentum. Ibi verò de genu, cujus tumor est famis & maciei indicium. Ovidius: *genuúmque tumebat orbis.* Ἐπιγουνὶς est vox πολύσημος. Cic. in Arato vertit genu. Sic capiendum in priore loco. Aristarchus verò exponit partem supra genu, τὸ ἐπάνω τοῦ γόνατος femur nimirum, ut posteriore loco accipitur. Constat autem etiam ex hoc versu οἵην ἐπιγουνίδα φαίνει Ulyssem corpulentum fuisse & validum. Cui bono igitur plus corporis fecisset? Deinde serum non videtur multùm posse conferre ad εὐσαρκίαν. Minatur potiùs se seri potu illum redacturum ad maciem, ut cum corpore deponat istam ferociam & impudentiam, ac desinat ὑπερμαζᾷν.

v. 273. Εὐσσώτρου ἐπ' ἀπήνης] Nimirum, ex more Græcorum, qui sponsas sellis insidentes in currus imponebant; quibus ex parentum ædibus in mariti vehebantur. Vide Lucian. in Lapithis. Suid. in Ζεῦγος.

v. 277. Χοροὶ παίζοντες] *Saltantes.* Homer. Ὀδυσ. ψ, 147.

Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστενάχιζε ποσσὶν
Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.

Horum autem magna domus strepebat pedibus virorum saltantium, & ornatarum fœminarum. Sic & *ludere* Latinis. Virgil. Eclog. 6.

Tum verò in numerum Faunósque ferásque videres
Ludere.

Horat. III, 15.

Maturo propior desine funeri
Inter ludere virgines.

Ibidem; *Illam coget amor Nothi*
Lasciva similem ludere capreæ.

Et

Et lib. II, carm. 12.

——— Nec dare brachia
Ludentem nitidis virginibus.

hoc est choreas ducentem inter virgines. In saltationibus Veterum major brachiorum quàm pedum movendorum ratio habebatur. Ovid.

Si vox est, canta: si mollia brachia, salta.

Antiquus ineditus Interpres Horatii, qui penes me est, ad locum illum, ex lib. II. carm. ult. notat, *dare brachia est saltare gestu brachiorum. Exprimit autem habitum mulierum, quæ brachiis extensis solent saltare.* Vide quæ nuper docuit Vir eruditissimus Franciscus Vavassor in libro omnibus Gratiis & Veneribus condito de ludicra dictione. Ab hac significatione τ͂ *ludere*, manavit etiam *ludius*, hoc est, ὀρχηστὴς, χορευτὴς, saltator, histrio. Prudent.

Saltat Tonantem tauricornum ludius.

Et *ludi* & *ludicra* primò dicta sunt spectacula, quæ ludii, ὀρχησταὶ ediderunt, deinde ad alia translata spectacula, in quibus nullæ saltationes.

v. 280. Ὑπὸ φορμίγγων] Est *ad cytharam*. Horat. *ad cytharam cessatum ducere curas*. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως· διδάσκουσι πολλὰ τ͂ παλαιῶν ὑπ᾽ αὐλοῖς ϗ κυμβάλοις. *Multos discens antiquos ritus ad cantum tibiæ & ad cymbala.* Noster versu sequente: κώμαζον ὑπ᾽ αὐλȣ͂, *comessabantur ad fistulam.* & v. 283. ὑπ᾽ αὐλητῆρι δ᾽ ἕκαστος πρόσθ᾽ ἴκιον. Quæ non ceperunt Interpretes, qui vertunt: *ante tibicinem autem singuli præcedebant.* Imò: *sub tibicine singuli procedebant.* Quilibet habebat tibicinem qui præcedebat tibiâ canens, ad cujus cantum ludebat & saltabat.

v. 288. Βαθὺ λήϊον] Est magnus ager segetibus consitus. Homer. Iliad. β, v. 147.

Ὡς δ᾽ ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών.

Velut cùm spirabit Xephyrus in magnum agrum segete refertum irruens. Ibi malè Interpretes: *altam segetem*, ut hîc: *profundam segetem.* Ubi optimè antiqua scholia, quæ Didymo tribuuntur. βαθὺ λήϊον εὔφορον, σιτοφόρον χωρίον. Diaconus verò & Scholiastes Theocriti χωρόφιον exponunt. Sed tamen Latinis etiam Poëtis *seges* est ager consitus segete. Virg. I. Georg. *Quid faciat lætas segetes, quo sydere terram Vertere, Mæcenas.* Ubi Servius: *id est, quæ res terras pin[gu]es efficiat. Segetem enim modo pro terra posuit.* Sic alibi: *Horrescit strictis seges ensibus.* Idem Poëta Eclog. I.

Impius hæc tam culta novalia miles habebit?
Barbarus has segetes?

hoc est, hos agros cultos. Tibull. lib. I. el. 10.

Non seges est infrà, non vinea culta, sed audax
Cerberus & Stygiæ navita puppis aquæ.

v. 289.

v. 289. Κυανιόωντα πέτηλα] Reddunt: *rostrata folia.* Quis vidit folia aristarum spicis gravida, & quidem rostrata? Est fœdissimus error. Quem corrigere potuissent ex Græcis magistris, qui hic docent Hesiodum abuti vocabulo πέτηλα, & uti pro στάχυας, καλάμους, culmi, aristæ. Sic in Veteri epigrammate κυανοπέτηλον λήϊον, est ager refertus læta segete, gravidus aristis. Φύλλα quoque hac notione leguntur apud Herodotum L.1.c.193. de Babylonis agro: Τὰ δὲ φύλλα αὐτόθι, τῶν τε πυρῶν, καὶ τῶν κριθέων τὸ πλάτος γίνεται τεσσάρων εὐπετέως δακτύλων. *Quaternûm autem digitorum maximorum latitudo est tritici atque hordei aristis.* Legendum verò est κορυνιόωντα, ex antiquis libris & editionibus. Quod est, fastigata, capitata, à κορύνη. *virga capitata.* Phavorinus: Κορύνη πᾶσα ῥάβδος κεφαλωτὴ παρὰ τῶν κρειττόνων λέγεται. Johannes Diaconus hoc loco exponit, ῥαβδώδη, καὶ δι' εὐμεγεθίαν ὄρθια. Κορύνη γὰρ ἡ ῥάβδος. Idem est κορυνώδης. Theophrastus asparagum κορυνώδη dixit, quod Plinius vertit *fastigatum.* Hesych. simpliciter exponit ramosus: Κορυνῶδες, ὀζῶδες. & Κορυνήσεις, βλαστήσεις. Sic quidem veteres Grammatici. Sed alii scribunt κορωνιόωντα, ut notat Diaconus, hoc est, fastigata, acuminata. Latinè possis dicere *spicatas aristas.* Dracontius in Hexaëmero 409.

Ventus alit fluctus, & ventus spicat aristas.

Virgil. I. Georg.

Ferròque faces inspicat acuto.

ubi Servium vide. Si itaque sic scribas, est κορυνιόεις à κορύνη, ut & κορυνώδης clavæ instar se fastigans. Sic asparagum dixit κορυνώδη Theophrastus, quod Plinius vertit *fastigatus.* Κορύνη est clava. Κορυνιόωντα Diaconus exponit ῥαβδώδη, καὶ δι' εὐμεγεθίαν ὄρθια. Κορύνη γὰρ ἡ ῥάβδος. Vide Phavorinum in κορύνη & κορυνώδης. Diaconus affert etiam interpretationem lectionis, quæ nunc in editis conspicitur, & exponit κυανιόωντα μέλανα, unde patet à multis seculis hujus vocis scripturam fuisse ambiguam. Cur aristæ nigræ dici possint ego sanè non video. Κυανιόεις potest quidem nigrum significare, à κυανέος, quæ est ficus nigri coloris, ut Scholiastes Aristophanis docuit, sed hic locum non habet. Flavæ enim sunt aristæ non nigræ. Quamvis Diaconus dicat alias aristas esse albas, alias flavas, alias nigras. Sed nigras aristas, nisi injuriâ cœli vitiatas, nemo vidit. Κορωνιόωντα retinent MSS. & edit. antiquæ, idque est à κορώνη. Quod inter alia notat quoque omne curvum, inflexum, ut solent flecti aristæ cùm maturuerunt, grandia ferentes grana. Versu sequente Δημήτερος ἀκτήν. vertendum Cereris donum, ut aliquoties in ἔργοις. quia frugum usum prima docuit Ceres. Antea glandibus vescebantur.

v. 291. Ἔπτισσον ἀλωῇ] MS. meus, cum Palatinis, edit. Trincavellii ἔπτισσον, quod rectè exponunt ἐξέπτισσον ἐπὶ τὴν ἅλω, hoc est extenderunt in area demessas aristas, sive manipulos ut rectiùs exaresceruut: Hesych. πτισσεῖ, ἐκπίπτει, ἐκτείνει. Qui verò retinere vulgatam

gatam lectionem malunt, exponunt, arcam, seu horreum impleat, ut Theocritus Idyll. VII, v. 34.

> ———— *Μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ*
> *Ἡ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.*
> ———— *Nam ipsis valdè pingui mensurâ*
> *Dea bono frumento implevit horreum.*

v. 296. Παρὰ δέ σφιν ὄρχος χρύσεος ἦν] Ὄρχος non est vitis, ut Interpretes existimant, sed vitium ordo. Inscriptio vetus Herodis:

> Μήδε τις ἡμερίδων ὄρχος, ἢ ἐνάλσεα δένδρα.
> *Ne quis vitium ordines aut nemus.*

Vid. Scholiast. Theocrit. ad Idyll. I, 47. qui videtur hunc locum respicere.

v. 299. Τοί γε μὲν ἂν] Iste versus irreptitius est. Nemo dubitabit qui hunc locum non negligenter leget, quod miror viros doctos non observasse. Quid enim faciat tibicen & ludentes inter agricolarum & vindemiatorum opus? Ne dicam ineptè eum interseri descriptioni aurei illius ordinis vitium, quæ hoc versu interrumpitur. Conflatus est ex versu 282, & vers. 283. Nec agnoscitur à Diacono & Tzetze. Si auctori hujus carminis sua debet restitui integritas, delendus est hic suppositititius versus & tollendus.

v. 308. Ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους] *Immittebant veloces equos*, hoc est, *incitabant laxatis frenis*. sic & Latinis *immittere*. Sergius Galba ad Cic. in X. ad Famil. *Repente equum immisi ad eam legionem tironum quæ veniebat ex castris.* Vide Gronovium ad Senecæ III. de Ira. Pro ἐφίεσαν ἵππους inferiùs dixit ἐπέχειν ἵππους, v. 550. Ovid. I. Metam. 280.

> *Fluminibus vestris totas immittite habenas.*

Ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους. *nobis immittitis veloces equos.* ubi Interpretes: *contra nos tenetis equos.* Ἐπίσχειν & ἐπέχειν dicuntur ii qui in hostem movent. Herodot. ἐπέχειν ἐπὶ Λακεδαιμονίους movere in Lacedæmonios.

v. 309. Ἐπικρατέοντα πέτοντο ἅρματα] Interpretes: *subsultantes volabant currus.* Ἐπικροτεῖν esse subsultare τῷ κρότῳ; legendum: ἐπικροτέοντα.

v. 311. Ἄκριτον εἶχον ἄεθλον] *Indefinitum certamen* Interpretes transtulerunt, quod quale sit, Latinus civis non intelligit, cui esset anceps certamen, dubium, cùm adhuc certant & quis victoriam reportaturus sit in incerto est. Cui opponitur *decretum prælium.* Cic. X. ad Fam. ep. 10. *Quamobrem quamquam in uno prælio omnis fortuna reipublicæ disceptat, quod quidem cùm hæc legeres, jam decretum arbitrabar fore.* finitum, peractum, ut liqueat penes quem sit victoria. Sic & *res judicata* apud eumdem II. ad Att. 12. *Tota res etiamnum fluctuat, quæ si decesserit, magis erunt judicata quæ scribam.* certa, sicut post sententiam latam à judicibus apparet uter litigatorum vicerit.

v. 312. Ἐντὸς ἀγῶνος] In *stadio*, *circo*. non: *intra agonem*, quod

in versionibus extat sine sensu. Ἀγὼν est locus certaminis, stadium, hippodromus. Hesych. ἀγὼν ὀξύτονον, στάδιον, ἄθροισμα. Idem, ἀγὼν ὁ τόπος ἔνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. Antiquorum scholiorum auctor ad vers. 91. in Theogon. Ἀγὼν λέγεται τελχῶς· αὐτὸ τὸ χωρίον, ὁ ἐν αὐτῷ ὄχλος, καὶ ξυναμφότερον, ὥσπερ καὶ πόλις. vide & Porphyrii Quæstionum in Homerum vicesimam primam. Equidem pro hominibus, qui conveniunt, & generaliter pro concione, & cœtu sæpiùs capitur. Pindarus Isthmionicon 10: Ἐς ὑπερβόρεον ἀγῶνα, *Ad Hyperboreum cœtum* Hesiod. Theog. v. 91.

Ἐρχόμενον δ' ἀν' ἀγῶνα θεὸν ὡς ἱλάσκονται.

Venientem in concionem tam uam Deum venerantur. Sic hunc versum legi in antiquis libris scholiorum auctor annotavit. quæ lectio vulgatæ præferenda. In concionibus enim, ludis, spectaculis præcipuè magno honore Reges & Principes afficiebantur, quod vel ex unius Suetonii lectione nemini potest esse ignotum. Non insolens verò Græcis & Latinis res, quæ in aliquo loco geruntur, ponere pro ipsis locis, in quibus aguntur. Δρόμος, cursus, & locus ubi curritur, stadium. Phavorinus Δρόμοις τοῖς γυμνασίοις. ὅτι δρόμους τόπους τοὺς ἡμεῖς, ὅπου ἔτρεχον οἱ νέοι. *Gestatio* locus ubi gestabantur lecticâ: *Ambulatio*, ubi ambulationibus vacabant, sic & Belgis *een wandeling*. Jus pro loco ubi jus dicitur. Titulus XI. lib. X. Π. *de interrogationibus injure faciendis.* est ἐν βήματι pro tribunali, ut rectè Græcos interpretatos esse observavit Princeps Jurisconsultorum Cujacius. Hinc *in jus vocare* est ad tribunal. Θέα spectandi locus. Θέαν καταλαμβάνειν apud Lucianum, Synesium, & alios est spectandi locum occupare. Λέσχαι loca in quibus confabulandi causâ conveniebant, ut suprà vidimus. Οἶνος, ἔλαιον, χύτραι, ὄψον, vinum, oleum, ollæ, obsonium, pro foris & tabernis in quibus vinum, oleum, ollæ, obsonia venduntur. Βιβλιοθῆκαι tabernæ librariæ, ubi libri venduntur. Eupolis: περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα, καὶ τὰ κρόμμυα, καὶ τὸν λιβανωτὸν καὶ εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, καὶ περὶ τὰ γέλγη. *Abiit in allium, & cepas, thus, tum & aromata, & omnis generis merces.* hoc est, in loca ubi hæ merces venduntur. Ὄρνις pro ὀρνεοπωλεῖον forum ubi aves vendunt. Aristoph. Avibus: ἢ δεινὰ καὶ δέδρακεν ἐκ τῶν ὀρνέων. *Indignis nos afficis malis*], *qui est ex avibus*, hoc est, foro, in quo aves veneunt. Sic & ἰχθῦς pro ἰχθυοπωλείῳ. Aristoph. in vespis: διεκερμάτιζέ μ' ἂν τοῖς ἰχθύσι *in minutos me concidit nummulos in piscibus*, hoc est, *in foro piscatorio*. Sic δεῖγμα specimen rerum venalium, & forum ubi proponebatur.

v. 330. Μέγα φέρτατε λαῶν] Latinè redditur vulgò: *præstantissime populorum.* Sed hoccine de uno homine dici potest? Verte: *fortissime mortalium.* Hesych: Λαοὶ, ὄχλοι, δῆμοι. δύναται δὲ οὕτως εἰρῆσθαι ἄνθρωποι διὰ τὸ εἶναι λάλιοι, ἔνθεν καὶ μάρτυς ἀπὸ τῶν μνημονευτικῶν ἔχειν τοῦ ἔπος ὅ ἐστι φωνήν.

v. 331. Γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς] Interpp. *dulci ævo spoliaris.* Cur

non: *dulci vitâ?* Hesych. αἰὼν ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ τῆς ζωῆς χρόνος, res trita.

v. 340. Ἐσσυμένως] Non viderunt quò pertineat ἐσσυμένως. qui vertunt *certatim.* Referendum ad ἐβήσατο. Ἐς δίφρον ἐβήσατο ἐσσυμένως. *In currum insiliit celeriter.* Ibidem διόγνητος est generosus, ut millies monuerunt veteres Magistri. Sed surdis auribus prætermiserunt Interpretes.

v. 358. Συνισσόμεθα πτολεμίζειν] Πτολεμίζειν non est bellare, bellum gerere, sed pugnare, dimicare. ut πόλεμος & Latinis *bellum* frequentissimè pro prælio. Sallust. *In eo bello trecenti milites desiderati sunt.*

v. 364. Παντὶ μένει σπεύδων] *Omnibus viribus nitens, incumbens.* Interpretes ut solent: *totis animis festinans.* Hesych. σπεύδων, σπουδάζων, ἐνεργῶν. In ἔργοις· Σπεύδειν ἀρόμεναι, φυτεύειν, οἶκον εὖ θέσθαι. incumbere arationi, plantationi, rei familiaris curæ. Ibidem σπεύδειν εἰς ἄφενος *divitiis quærendis operam dare.* Ælianus II. Var. Hist. 6. Καὶ ἄλλους δὲ ἐσπούδασε προσλαβεῖν τῶν νεανίσκων, οὓς μάλιστα ᾔδει πρὸς τὴν τοιαύτην πρᾶξιν θερμοτάτους. *Alios etiam adolescentes in societatem adsciscere studuit, quos ad ejusmodi facinus promptissimos sciebat.* Sic sæpissimè apud hunc Scriptorem, & alios. Nihil tritius.

v. 372. Ἡνίοχος δ' ἐπέλων] Benè Palatinus codex, ἐμπελῶν, hoc est πλησίον, ἐπλησίαζον. Sic & Homerus Iliad. β. vide Suidam. probavit etiam Commelinus.

v. 380. Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις] Est Thessalia. Velleius Paterculus: *Acer belli juvenis, natione Thesprotius, cum magna civium manu eam regionem armis occupavit, quæ nunc ab ejus nomine Thessalia appellatur, ante Myrmidonum vocitata civitas.*

v. 389. Ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι λείβεται] Μαστιχόειν & μαστιχάειν, quod apud unum Hesychium in μαστιχίζειν legitur & exponitur σφοδρῶς μασᾶσθαι, est paragogicum τοῦ μασᾶσθαι, μασᾶσθαι, id est, edere, mandere, manducare, frendere. Gloss. *pappat* μασᾶται. A quo μάσημα, id est, mansum, cibus. Latini sequiores dixerunt pro eodem *massare*, quod extat apud Theodorum Priscianum lib. I, c. 8. lib. II, c. 29. Unde liquet μαστιχᾶν notare actionem eam, qua animalia collisu dentium & conventu maxillarum res objectas comprehensásque antequam deglutiant, commolunt & incidunt. Sic de isto loco Vir summus Thomas Reinesius, in litteris nuperius ad me datis, rectissimè & eruditissimè censuit. Hinc & μάσταξ cibus. Homerus Iliad. I. v. 324. μάστακ' ἐπεὶ κε λάβῃσι. *Escam postquam invenerit.* Vide ibi Eustath. p. 655.

v. 395. Θῆλυς ἐέρση] Diacono θῆλυς est ἁπαλὴ tener ros, quem sequuntur Interpretes, qui interpretantur, *mollis*, alii ineptiùs: *fœmineus.* Verùm θῆλυς ἐέρση est ros herbas vegetans. Hesych. Θῆλυς ἐέρση ἡ τὰ φυτὰ θάλλειν ποιοῦσα, δρόσος, καὶ θρεπτική. Probat Etymologici Magni auctor, præfatus τὸ θῆλυς dici pro θηλὴ, ut vice versa καρή pro

κηρὸς apud Callim. θηλὴ autem esse à θῶ quod propriè est τρέφω, quia mammarum lacte infantes nutriuntur. Ἔστιν, inquit, θῶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ τρέφω, ὃ ὁ μέλλων θήσω. Ὅμηρος· γυναῖκά τε θήσατο μαζόν· αὐτὶ τοῦ ἐθήλασεν. Ἐκ τοῦ θήσω οὖν γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα θηλή. καὶ τροπῇ θῆλυς. ὡς κηρὴ κηρός. At Eustathius ad Ὀδυσσ. ε, ubi hoc ipsum exponit θῆλυς ἐέρση, θῆλυς ait significare θρεπτικὴν per translationem à fœminis ductam, quia fœmellæ in omni animalium genere alant pullos suos & infantes, non masculi. Dici autem θῆλυς pro θηλεῖα. Θῆλυς, ait, ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζώων, ἐν οἷς τὰ θήλεα θρεπτικά εἰσι τῶν νεογνῶν μᾶλλον ἤπερ τὰ ἄῤῥενα. ποιητικῶς δὲ εἶπε τὸ θῆλυς ὁμοίως τῷ πουλυῦ ἐφ' ὑγρήν. τοιοῦτον καὶ τὸ θῆλυν τε μέλαιναν καὶ τὸ θῆλυς ἀϋτμή. Quod verum est. θῆλυς ponitur pro θήλεια. Eadem ratione & apud Sophoclem νὺξ θήλεια dicitur. hoc est ὑπομβρος καὶ ποιοῦσα θάλλειν, ut veteres Grammatici monent. Priorem tamen etymologiam probat Plato in Cratylo, p. 284. edit. Francofurt. Wechelianæ: Τὸ δὲ θῆλυ ἀπὸ τῆς θηλῆς τι φαίνεται ἐπωνομάσθαι. ἡ δὲ θηλὴ ἆρά γε, ὦ Ἑρμόγενες, ὅτι τεθηλέναι ποιεῖ, ὥσπερ τὰ ἀρδόμενα, &c. Θῆλυ *est fœmina* ἀπὸ τῆς θηλῆς, *id papilla dicitur*. Θηλὴ *autem, Hermogenes, videtur dici, quia germinare facit, quasi ea quæ irrigantur.* Hanc vim & ros & nox habet. Virg. II. Georg.

Et quantùm longis carpent armenta diebus,
Exigua tantùm gelidus ros nocte reponet.

Theophrast. VIII. hist. Plant. 6. Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλῶνι, καὶ Βάκτροις, ὅπου μὴ ὕεται ἡ χώρα, ἢ σπανίως, αἱ δρόσοι τὸ ὅλον ἐκτρέφουσιν, ἐπεὶ καὶ οἱ περὶ Κυρήνην καὶ Ἑσπερίδας τόποι. *In Ægypto, Babylonia ac Bactriana, ubi raro aut numquam pluit, rore omnia convalescunt. sicut & apud Cyrenenses & Hesperidas.* Igitur θῆλυς ἐέρση est vim habens vegetandi, & fovendi sata, arbores, plantas, ut convalescant.

v. 397. Τῆμος δὴ κέγχροισι περιγλώχες πελέθουσι] Lege: Ἦμος δὴ κέγχροισι περιγλῶχες πελέθουσι. *Quando & milio arista surgunt.* Res liquida est.

v. 400. Δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος] Veteres Grammatici hoc loco tradunt dona Bacchi ἄχθος appellari, propter labores & molestias, quæ exhauriendæ hominibus in serendis & colendis vitibus. Sed verius existimo ἄχθος ea dici propter dolores & mala, quæ creat vinum si immodicè bibatur. Homerus Ὀδυσσ. φ.

Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅς τε καὶ ἄλλους
Βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.

Vinum te sauciat dulce, quod & aliis nocet, quicumque eo copiosè utitur, & immoderatè bibit. Vide & quæ sequuntur, si tanti est.

v. 402. Κεμάδος ἐλάφοιο] Non cervam, sed cervum hoc loco & versu sequente 407. intelligi nullus dubito. Græci enim tam Philosophi quàm Poëtæ ἡ ἔλαφος dixerunt de cervo & corva, ut olim docuit vir incomparabilis ad Solinum. Callimachus hymno in Dianam v. 99.

Εὗρες ἐπὶ ἀκρομελῆς ὄρεος τοῦ Παῤῥασίοιο
Σκαιρόντας ἐλάφους.

Reperiebas in cacumine montis Parrhasii Salientes cervos. Cervos fuisse non cervas vers. 102. ostendit:

Κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.

Cornuum verò aurum elucebat. Ad quem versum vide Spanhemium incomparabilem. Inveniri autem cornutas etiam cervas, præter illa quæ ibi Vir magnus notavit, ostendit cerva cornuta capta in Chersoneso Cimbrica, ante annos circiter triginta, à Duce Holsatiæ, quam eleganti elegia descripsit & decantavit doctissimus amicus noster Morhofius, cùm superesset.

v. 405. *Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ*] Puto scribendum: *ἠδ' ὡς αἰγυπιοὶ.* v. 410. legend *ἄλλη.*

v. 416. *Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίη Ἡρακλείη*] Lege: *βίη Ἡρακλείη* in casu primo. Sic & Diaconus legit, ut ex paraphrasi ejus licet colligere.

v. 420. *Μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτὸς*] De Hercule vulgò hæc accipiunt. Hinc vertunt: *Magnum enim robur inciderat viri.* Sed Diaconus Cygno hæc tribuit, *κατεβλήθη δὲ ἡ μεγάλη ἰσχὺς τοῦ ἀνδρὸς, ἤγουν τοῦ κύκνου.* Quem si sequimur vertendum erat: *magnum verò robur viri concidit,* vir valdè robustus concidit. *γὰρ* & *δὲ* vicissim nonnumquam apud Poëtas permutantur. Versus sequens tum optimè cum hoc cohæret, si Diaconum sequimur.

v. 428. *Μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα*] Dulcem animam seu vitam eripuit. Θυμὸς hic est ψυχή. Brevium scholiorum auctor in Homeri Iliad. α. v. 173. *Θυμὸν παρὰ τῷ ποιητῇ σημαίνει πέντε. τὴν ὀργὴν. ὡς τὸ, θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων. τὴν ψυχήν. ὡς ὅταν εἴπῃ, μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα,* &c.

v. 431. *Οὐρῇ μαστιόων*] Rescripsi ex codice Palatino *μαστιγόων.*

v. 479. *Λαὸς ἀπείρων*] Verte: *populus magnus*, hoc est, ingens multitudo. Virg. 1. Æn. *Ac veluti magno in populo cùm sæpè coorta est seditio.* Just. XI, 2. *Tantus natorum populus.* Ovid. IV. Metam. v. 447. & lib. VI, 197.

CAPUT XX.

Ἰοειδής. Ἑλικοβλέφαρος. Vetus lectio Hesiodo asserta. Γουνοὶ Ἐλευθῆρος. Ἐλευθῆρ. Cur Mnemosyne illi dicatur imperare. Egregius Hesiodi locus mendâ liberatus. Γλυκερὴν χείουσιν ἐέρσην. Ros Achaius. Mel, nectar pro eloquentia. Lucianus emendatus. Θῦμος Ἀττικός. Antiqua lectio Poëtæ restituta, & alius Hesiodi versus à Cratis censura vindicatus. Μηχαναί. Cyclopibus cur centum manus tribuantur. Rursus Hesiodi lectio vindicata ab emendatione Seleuci. Στεινομένη.

IN Theogonia v. 3. *Κρήνην ἰοειδέα*] Non ignoro *ἰοειδὲς* sæpè esse *μέλαν*, violarum instar nigricans, ut apud Homerum Iliad. λ, *πόντος ἰοειδής*, niger pontus, apud alium Poëtam *ἰοειδὴς νεφέλη*, nigra nubes. Sed in fonte laudaveris potiùs liquidas & argento puriores aquas, quàm nigras, turbidas, limosas. Hinc adducor facilè ut veterum Magistrorum sententiam amplectar, qui *κρήνην ἰοειδέα* docent esse *ἰοῖς*, hoc est, *ἄνθεσι περιπεφραγμένην*, *ἀνθώδη* floribus cinctum fontem, in agro floreo situm. Etymologicum Magnum: *ἴον ὄνομα βοτάνης, τὸ ἄνθος. παρὰ τὸ ἀνιέναι ταχύ. Καὶ Ἡσίοδος*

Περὶ κρήνην ἰοειδέα

Ἀντὶ τοῦ περὶ ἀνθώδη. Vide & antiqua Scholia *Ἀνωνύμου* in hoc carmen.

v. 16. *Ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην*] *Ἑλικοβλέφαροι* & *ἑλικώπιδες* puellæ Græcis dicuntur, qui sunt *mobili oculorum petulantia*, ut Petron. loquitur, sive quæ habent, ut idem dicit:

——— blandos oculos & inquietos
Et quadam propria nota loquaces.

Qui hinc Ovidio dicuntur *arguti*. Aliter plerique sentiunt, & exponunt: *nigros oculos habentes*. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis notio, quam facilè pluribus confirmarem nisi res ipsa loqueretur.

v. 28. *Ἀληθέα μυθήσασθαι*] Antiquorum scholiorum auctor notat in quibusdam libris fuisse *γηρύσασθαι*. quam lectionem non temerè damnem. Sciunt enim qui Veterum Scripta cum judicio versarunt, rariora & exquisitiora semper fuisse expuncta, & pro iis supposita trita, & ab usu vulgi minùs remota. *Μυθήσασθαι* alterius est glossema. Hesych. *γηρύσασθαι, φθέγξασθαι, λέγειν.* Hesiodus in *ἔργοις*, v. 257.

Αὐτίκα πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον.

Statim

Statim apud Jovem patrem considens Saturni filium exponit hominum iniquitatem. Nec est quòd quis modulum syllabæ objiciat, quasi tertiam ante ultimam habeat brevem. Qui Græcos Poëtas non negligenter legerunt norunt ancipitem esse hanc syllabam in plerisque hujus notæ verbis, ut in δακρύω, ἀνύω, δρύω, μηνύω, in ἀορίσοις perpetuò ferè produci.

v. 54. Γυναῖκες Ἐλευθήρας μεδέουσα] *Fertilitati Eleutherarum imperas*, hoc est, fertilibus Eleuthe is. Superiùs in ἔργοις, νῦμφην βοός, pro νύμφην βόειον. Eurip. ατυδὴ παιδὸς, pro παῖς ατύδαιος. quæ loquendi genera Hebræis, & qui eorum idiotismis gaudent, Græcis Scriptoribus Novi Fœderis sunt perfamiliaria. Apud quos μωρία κηρύγματος, est κήρυγμα μωρὸν, μισθὸς ἀδικίας, pro μισθὸς ἄδικος. de quibus fusè viri docti. Ἐλευθὴρ est urbs in confiniis Atticæ & Megaricæ propè Platæas, quæ postea in numero multitudinis dicta Eleutheræ, ut sequentibus temporibus Platææ, quæ Homero Platæa. Nomen fertur accepisse ab Apolline Eleuthere. Stephanus de urbibus: Ἐλευθεραὶ πόλις Βοιωτίας ἀπὸ Ἐλευθῆρος ἢ Ἀπόλλωνος. Mnemosyne illi dicitur imperare, quia ibi culta fuit, & fortè templum habuit. Horatius de Fortuna:

O diva gratum quæ regis Antium.

quia Antii templum erat celebre Fortunæ.

v. 59. Μηνῶν φθινόντων] *Exactis mensibus.* Virg. III. Georg. 139.

Exactis gravidæ cùm mensibus errant.

Aurel. Victor. *Tum exactis mensibus geminos editos.* Plaut. Amphit. III, 2. *Menses tibi exactos vides.* vulgò malè exponunt: *mensium decrescentium.*

v. 83. Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδήν.] Quid Regibus cum cantilena? Poëtarum hoc donum est, quibus paullò pòst tribuunt γλυκερὴν αὐδὴν, non Regum. Tam celebrem locum, tam πάνδημον, ut cum Luciano loquar, tam diu in mendo cubuisse, nec id animadvertisse viros doctissimos, præsertim cùm antiquorum scholiorum auctor veram servaverit lectionem, quis non miretur? Ille verò pro ἀοιδὴν legit ἐέρσην.

Ἐέρσην] Ἐέρση, inquit, ἡ δρόσος κυρίως. νῦν δὲ μεταφορικῶς τὸ μέλι. γλυκερὴν δὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἁπαλὸν τῶν λόγων. sic scripsisse Hesiodum dubitare nos non sinit Themistius in Protreptico ad Valentinianum Juniorem, quæ est inter orationes numero undecima, ubi non solùm vera Hesiodi scriptura retinetur, sed & exponitur. Nam cùm versus hos ut olim scribebantur, recensuisset: Παπαὶ, inquit, ἡλίκον ἀγαθῶν μὲν σωρὸν ξενεῖ τοῖς βασιλεῦσιν ὁ ποιητὴς, εἰ μὴ τῶν μουσῶν ἀμελοῖεν. Πρῶτον μὲν αἰδοίους αὐτοὺς ὀνομάζει, &c. καὶ διοτρεφεῖς ὀνομάζει τοὺς βασιλέας τοὺς ὑπὸ τῶν μουσῶν ἐσφραμένους, καὶ ῥυήσεσθαί φησιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γλώττης δρόσον γλυκεῖαν, καὶ λόγους ἐγκάρπους καὶ ὠφελίμους λέγειν τὴν δρόσον. *Papæ quantam bonorum copiam Poëta regibus conciliat, nisi Musas contempserint. Primùm enim venerandos illos nominat, &c. Præterea reges ipsos, quos Mu-*

ſæ reſpexerint, alumnos Jovis appellat, & ex illorum lingua ſuaviſſimum rorem deſtillaturum confirmat, utiles ac fructuoſas orationes roris nomine ſignificans. videndus integer locus, qui hos ſex Poëtæ verſus egregia paraphraſi illuſtrat. Totum enim exſcribere nec vacat, nec lubet. Sic *ros Achaicus* in Catalectis Virgilii, eſt eloquentia Græca, Attica:

Ite hinc inanes Rhetorum manipli, ite
Inflata rore non Achaico turba.

Sic benè Scaliger & Turnebus emendant, hoc eſt, Rhetores Latini, qui loquaces tantùm eſtis, ſed expertes & rudes veræ illius Atticæ eloquentiæ. Ἑ'ερσίω autem hîc pro melle poni rectiſſimè Scholiaſtes notavit. Mel verò & nectar Poëtis ſæpiſſimè eſt eloquentia. Ovidio: *Neleia mella* Neſtoris eloquentia. Antiquus Poëta:

Cujus Cecropio pectora melle madent.

Symmachus: *Affluebat enim multo melle facundia, quod avectum tecum doleo.* Licentius ad Auguſtinum:

——— reputans qua pectore in alto
Conceptum in lucem vomuiſti nectareum mel.

Varro Atacinus:

Pierio liquidam perfundis nectare mentem.

Lucianus in libro quomodo ſcribenda hiſtoria ferè eadem ratione herbam, ex qua mel apes conficiunt, pro eloquentia ponit. Sed locus eſt corruptus, Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος καὶ τὴν ἀρχὴν, ὡς ἐκεῖνος σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Interpretes ſic reddunt: *Alter ſummus Thucydidis imitator valdè ſimilis archetypo cum ſuo nomine principium ducit, ut ille feſtiviſſimum illud principiorum, animúmque Atticum ſpirans.* Profectò non minùs feſtivi ſunt librarii ſimul & Interpretes, qui exordio tribuunt animum Atticum, quàm hiſtoriographi, qui putabant ſe egregiè referre Thucydidem, ſi nomen ſuum præponerent ipſi ſuæ hiſtoriæ, ut Thucydides. Lucianus ſcripſit. χαριεστάτην ἀρχὴν ἁπάσων, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. *elegantiſſimum omnium exordiorum, & thymum Atticum redolens.* Nihil certius. Quid thymo Attico decantatius, unde mel Hymettium? Plin. XXI, 2. *Mellis Attici ſumma laus in toto orbe exiſtimatur. Ergo tra·ſlatum eſt ex Attico thymum. Sed alia ratio naturæ obſiſtit non durante Attico thymo, niſi in afflatu maris.* Eubulus:

Καὶ σίλφιον θύμον τε τῶν Ὑμηττίων.
Silphium & thymum Hymettiorum.

Sed de hac emendatione in noſtris obſervationibus plura dicemus.

v. 91. Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ] Legitur in aliis exemplaribus ἀν' ἀγῶνα, teſtante ſcholiorum Auctore. quam lectionem ſuperiùs aſſeruimus ad v. 312. Ἄαντιδος. Non tam per urbem euntibus, quàm in concionem venientibus Regibus hic cultus tribuebatur. Non quidem ignoro Reges olim urbes ingredientes divinis fuiſſe honoribus

exceptos,

exceptos, inter aras, victimas, ardentésque tædas incessisse: sed antiquissimis illis Regibus, quorum regna finiebantur intra patriam, honores maximi in concionibus, ludis, & spectaculis præstabantur. Quis nescit etiam longè pòst in Græcia magna virtutis & doctrinæ præmia ac honores, si cui erant exhibendi, (de agonistis nunc non loquor) eos in sacris illis ludis fuisse exhibitos meritis?

v. 93. Οἷα τοι μουσάων] Antiqua scholia legunt. οἷα τι μουσάων.

v. 94. Ἐκ γὰρ μουσάων] Non in illis ipsis scholiis solùm; sed & in Didymi, ut volunt, expositionibus ad Homeri Iliad. α. v. 176. scribitur: ἐκ γάρ τοι μουσάων.

v. 118. Γαῖ᾽ εὐρύστερνος] Interpretes: *tellus lato pectore prædita.* sed εὐρύστερνος hìc generaliter est εὐρεῖα. lata, latè patens, quod perpetuum terræ epitheton, sicut & εὐρυόδεια, quod itidem ineptè reddunt *terra latas vias habens.*

v. 142. Οἱ δὴ τό τι μὲν ἄλλα] Crates delevit hunc versum, & pro illo supposuit istum:

Οἱ δ᾽ ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδήεντες.

causa hæc est. quia Cyclopes fuerint mortales, non dii, nec diis similes. Inde postea ab Apolline interempti, teste Leucippo in Catalogo. Sed hæc vis est. Quasi non plures commemorentur in hoc libro, qui ex diis sati mortales tamen nati fuerint. Cyclopes autem diis similes erant robore & staturæ magnitudine, non immortalitate.

v. 146. Ἰσχὺς τ᾽ ἠδὲ βίη. καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐν ἔργοις] Μηχαναὶ sunt doli, fraudes, non *molimina*, ut Interpretes. Hinc μηχανοῤῥάφος Euripidi est dolorum consutor. Plaut. *Machinari machinam*, dolum comminisci. Apud quem frequenter machina est fraus, fallacia.

v. 150. Ἀπ᾽ ὤμων ἀΐσσοντο] Variè vertitur. optimè, si quid video, *ab humeris prorumpebant.* Non Græci solùm Hesiodi Interpretes, sed & nostræ ætatis viri docti nescio quas frivolas comminiscuntur rationes, cur his terræ filiis tribuantur centum manus. Mihi exploratum est hoc commento nihil aliud significasse Veteres quàm hominum illorum violentiam, ferocitatem, & injustitiam. Erant χειροδίκαι, nihil divini humaníque pensi habebant, omnia vi & manu agebant; omne eorum jus & opes in armis sitæ erant. Χεῖρες, ut Latinis *manus* est vis, ut suprà notatum. Tales fuisse illos gigantes, qui ante diluvium ἐκθολικῶν commemorantur à Mose, non tam corporis stupenda mole, quàm ferocitate, superbia, violentia, injustitia insignes, Gennadius, Theodoretus, Johannes Damascenus, pluresque alii docent. Tot manibus, ut solent semper fabularum læta esse incrementa, postea etiam tot affinxerunt capita. Vide Heraclitum περὶ ἀπίστων cap. 11.

v. 155. Σφετέρῳ δ᾽ ἤχθοντο τοκῆι] Non assecuti sunt sensum Poëtæ; qui reddiderunt: *suo verò infensi erant parenti*; cùm velit: *à suo infestabantur parente.* quia fata cecinerant filios eum regno exuturos,

hinc,

hinc infestus erat liberis. Hi verò non antè succensuerunt parenti, quàm à Tellure matre certiores essent facti facinoris, quod in eos cœtus moliebatur. ἄχθομαι est μισῶ. Homer. Ὀδυσ. ε.

Ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι.

Infestabatur ab omnibus Diis, invisus erat omnibus Diis. Quod rectè veteres Grammatici præcipiunt esse ab ἄχθομαι, non ἔχθομαι.

v. 160. Στεινομένη] Seleucus scribit ἀχνυμένη. Sed hoc ipsum est στενομένη, ut in illo Poëtæ: στενομένη νεκύεσσι, *dolens super mortuos*. In tristitia enim cor contrahitur & angitur. Inde Cicero tristitiam definit opinionem recentis mali præsentis, in quo demitti contrahíque animo rectum esse videatur.

v. 176. Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο] Vertunt: *Undique verò Telluri cupiens amorem imminebat*. Obscurè, & parum Latinè. Ἱμείρων φιλότητος, est flagrans cupiditate consuescendi, concubitûs. Φιλότης enim συνουσία, ut millies apud nostrum & Homerum.

CAPUT XXI.

Hesiodus sæpiùs emendatus, ut & Hyginus & Apollodorus. Μεταχρόνιος. Νύξ. Ζόφος. Ἄραμοι cur Syri antiquis Græcis Scriptoribus sint dicti. χαλκεόφωνος. λύχ' ἰδεῖα.

v. 188. Μήδεα δ' ὡς τὸ πρῶτον ἀπέτμήξας, ἀδάμαντι Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο] Assentior Commelino, aliísque scribentibus: ἀδάμαντι. Falx enim non abjiciebatur, & in ponto ferebatur, ut vulgata lectio & versio præ se fert, sed natura Cœli. Interpunge:

Μήδεα δ', ὡς τὸ πρῶτον ἀπέτμήξας ἀδάμαντι,
Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο,

hoc sensu:

Testésque, postquam ut priùs (scilicet dictum) resecuit ferro,
Projecit in Epirum

v. 227. Λήθην τε, Λιμόν τε] Scribe: Λιμὸν ex Diacono & veterum scholiorum Auctore, quos non inspexit Commelinus, cùm pro Λήθην olim λιμὸν scriptum fuisse tradat. Λήθην omnes agnoscunt, non verò λοιμόν

v. 245 Κυμοθόη, Σπειώ τε θοὴ, Θαλίη τ' ἐρόεσσα] Pro Κυμοθόη corruptè apud Hyginum legitur *Cymothœa*. Θοὴ verò non est epitheton, sed nomen Nereïdis, uti ex antiquis scholiis apparet: Θοὴ ἡ ταχυτάτη. Hygin. *Nesaa, Spio, Thoë*, Apud auctorem tamen bibliothecæ, qui Apollo-

Apollodorus esse dicitur, hæc Nympha omissa est, ut aliæ plures: sicut contrà leguntur ibi alia Nympharum nomina, quæ nec hîc nec apud Hyginum extant. Nostræ lectioni non obstat, quòd copula desideretur. Desideratur & v. 250.

——— Καὶ Πρωθομέδεια,

Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλατεία.

Inferiùs v. 340.

Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τε, Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην.

Istam lectionem postulat quoque numerus Nympharum. Si enim hanc expungas, erunt tantùm novem & quadraginta.

v. 245. Μελίτη] Apollodorus supposititius: Μελίη. Nihil muta. Homero quoque Μελίτη dicitur, & Virgilio Æn. v. 825. Pro Εὐλιμένη vitiosè Hyginus Clymene. Jam antè enim hujus Nereïdis meminerat. Bis enim illud nomen occurrit in indice illo Nereïdum Hygini.

v. 247. Εὐνείκη] Meliùs apud Apollod. Εὐνίκη. Corruptè apud Hygin. *Eurydice*, quæ nullum inter has marinas Nymphas locum habet.

v. 248. Πρωτώ] Atqui hæc superiùs v. 243. fuit commemorata. Certum igitur aut hîc aut ibi hoc nomen esse corruptum. Forsan legendum Κρανтώ, quod Nereïdis nomen apud auctorem Bibliothecæ.

v. 249. Πρωτομέδεια] Apollodorus, Πρωτομέδουσα.

v. 255. Ἠϊόνη] Sic & legendum apud Apollodorum, ubi malè Ἰόνη. Pro Γλαυκονόμη, idem auctor Γλαυκοθόη.

v. 256. Ποντοπόρεια] Restitue hoc nomen Hygino, ubi malè legitur *Panopea*. Panopes paullò antè meminit, quamvis corruptè vulgò legatur in editis *Panope*.

v. 258. Πουλυνόμη] Apollodorus Πουλυνόη. Pro Αὐτονόα mendosè Hygin. *Alamissa*.

v. 261. Εὐπόμπη] Apollod. Εὐμόλπη, & pro Προνόη malè Πιόνη. Et v. seq. pro Νημερτὴς vitiosè apud eumdem scribitur: Νεόμηρις. Hygin. *Nimertis*.

v. 269. Μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον] Hoc est, *sublimes feruntur, volant*. Interpretes: *in cœlo enim degentes volitant*. Ergo Harpyiæ in cœlo habitant? Μεταχρόνιος est μετέωρος. Apollonius Argonaut. II, 589.

Τῦψε δὲ μεσσηγὺς μεταχρονίη πεφόρητο,

In alto autem sublimis ferebatur. Et Lib. IV, 952. de pila: καὶ ἐς ἠέρα πέμπε ὑψοῦ μεταχρονίην. *Et in aërem projicit altè sublimem*. Scholia ad priorem locum. Τὸ μεταχρονίη σημαίνει τὴν μετέωρον.

v. 270. Γραίας τίκε καλλιπαρήους] Quomodo Grææ sunt καλλιπάρηοι cùm sint canæ natæ, unde & γραῖαι dicuntur. Γραῖα enim est vetula. Scribendum omninò καλλιπάρηος, ut sit Cetus epitheton, quod & superiùs versu 238. ei tribuitur. Ubi tamen malè scribitur Κητώ, quamvis & apud Hyginum Cetho sit. Hunc locum sic emendandum esse

esse vidit olim Seleucus apud scholiorum consarcinatorem, cujus auctoritas hic non fuit respuenda. Verba scholiorum adscribam ut corrigi debent, in editis enim sunt corrupta. Φόρκυς] Φόρκυς ὁ ἐπιφορὰ τῆ ὕδατι. Κητὼ δὲ βάθος. Γοργὼν δὲ τὸ ἀφρόν. ἄμεινον δὲ γράφειν κελαινέφος, ὡς ἐπὶ Κητοῦς τὸ ἐπίθετον.

v. 271. Πρὸς νυκτὸς] Hoc est, πρὸς δύσιν, ad occasum, quia ibi solem Oceano mergi, & noctem oriri credebant. Apud Homerum tamen ζόφος est septentrio, secundùm Aristarchi & Strabonis sententiam, quem vide lib. X, & Merici Casauboni V. Cl. diatriben de Hackiana Homeri editione. Versu præcedente mirum cur Interpretes omiserint πέρην, qua ratione multos in fraudem deduxerunt, qui hac versione persuasi crediderunt Hesiodum Gorgonum sedem locasse in Africa. Verùm ego nullus dubito quin significaverit Gorgades Insulas, quæ sitæ sunt contra Ἑσπέρου κέρας olim, nunc Caput Viride dictum. Eæ enim à Gorgonibus nomen hoc acceperunt, quòd illas coluisse ferantur hæ puellæ. Iis etiam vicinæ sunt Hesperides. De quibus vide antè v. 215.

v. 283. Ὁ δ' ἄορ χρύσειον] Noli credere Latinis Interpretibus, qui hic denuò sensum auctoris non perspexerunt, cùm vertunt: *ceterum hic ensem aureum tenebat manibus caris*, quasi ad Pegasum pertineret. Atqui de Chrysaore loquitur, cujus nominis reddit rationem, sicut in præcedente versu Pegasi. Inde opponitur τῷ μὲν, ὁ δὲ. Pegasus dictus quòd ad πηγὰς Oceani natus sit, χρυσάωρ, quòd manibus teneret, cùm ederetur, χρύσειον ἄορ.

v. 304. Εἰν Ἀρίμοισι] *Apud Syros*. Græci magistri temerè hic affirmant Ἄριμα montes esse Ciliciæ & Lydiæ. Arimi enim Homero & antiquissimis Poëtis Syri dicuntur. Strabo fine lib. XVI. Λέγει καὶ τοὺς Ἀρίμους ὁ ποιητὴς, οὕς φασιν ὁ Ποσειδώνιος δέχεσθαι δεῖν μὴ τόπον τινὰ τῆς Συρίας, ἢ τῆς Κιλικίας, ἢ ἄλλης τινὸς γῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν Συρίαν αὐτήν. *Nominat etiam Arimos Homerus, quos Posidonius docet accipiendos non locum aliquem Syriæ, vel Ciliciæ, vel alius terræ: sed Syriam ipsam.* Ferebatur autem Typhoeus occisus esse in Syria ad Orontem fluvium, qui propterea Typhon dictus est. Idem Scriptor eodem loco: Ὀρόντης τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς γεφυρώσαντος αὐτὸν Ὀρόντου μετέλαβε, καλούμενος πρότερον Τυφών. Μυθεύουσι δ' ἐνταῦθα που τὰ περὶ τὴν κεραύνωσιν τοῦ Τυφῶνος, καὶ τοὺς Ἀρίμους. *Orontes cum prius Typhon diceretur mutato nomine ab illo qui in eo pontem fecit, Orontes est appellatus. Huic loco Typhonis fulmine icti fabulam affingunt & Arimos.* Alii tamen & plerique Latini Poëtæ Insulam Campaniæ littoribus adversam *Inarimen*, quæ & Ænaria dicitur, Typhonis antro adsignant decepti similitudine vocis. Ut verò rectè docuit Strabo Ἀρίμους esse Syros, sic docere non potuit, cur olim Syri dicti sint Ἄριμοι, & quæ sit hujus appellationis causa. Perabsurda enim sunt quæ de illa prodidit. Hoc verò nuper admodum didicimus à Viro Maximo, Samuële Bocharto, qui in Geographia sacra ostendit hoc nomen antiquissimos Græcos accepisse

pisse ab Hebræis, quibus Syria dicitur Aram à conditore suo Aramo Semi filio. Inde Bethuel & Laban Aramæi Genes. XXV. & Syriæ regionibus Aram præponitur. *Aram Naharajim*, Syria duorum fluviorum apud Sacros Scriptores est Mesopotamia. *Aram Damasek*. Syria Damascena. Vide ipsum Lib. II, cap. 5, & 6.

v. 310. Χαλκεόφωνος] Hoc est *magna voce*. Interpretes: *aenea voce*. Hesych. χαλκεόφωνος, ἰσχυρόφωνος. Stentori Homerus tribuit. Superiùs in Α'σπιδ. v. 243. χάλκεον ἐξὸ βόων. *Vehementer acutè clamabant.* Homerus.

Οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο.

Hi verò ut audierunt vocem magnam Achillis. Vide quæ de hoc loco notavit Porphyrius Quæstione VI. ad Hom. Virgilio eadem tralatione: *vox ferrea*, Lucretio, *vox aeea.*

v. 312. Λύγρ' εἰδυῖαν] Poëticum dicendi genus pro λυγρὴν, ὀλέθριον, perniciosam. Superiùs in ἔργοις, πολὺ μήδεα εἰδὼς, prudens. Nec abhorret longè ab hoc illud quod notavimus in Α'σπιδ, λεύγαλ' ἔχοντες, pro λευγαλεοί.

CAPUT XXII.

Vetus lectio reposita in Hesiodo. Φίκ' ὀλοὴν. Φίκιον. Picati. Βοῶπις. Hesychius emendatus, & Dracontius. Βώπαις. Catulaster. Hesiodo medela. Α'ργέστης ζέφυρος. Hesiodus emendatur, & alio loco exponitur. Γλαυκή.

v. 326. Σφίγγ' ὀλοὴν] Reposui veterem lectionem ex antiquorum scholiorum auctore, qui legit Φίκ' ὀλοὴν, & explicat σφίγγα ὀλοήν. addit porrò Bœotos dixisse Φίκα, unde Φίκιον locus ubi Sphinx ætatem egerit. Huic Euripidis Scholiastes adstipulatur in Phœnissis, qui tradit Φίκιον ὄρος à Sphinge dictum esse, ipsámque à Bœotis vocatam Φίκα. Hinc & Latinis picati dicti, quorum pedes formam Sphingum habebant. Festus: *Picati appellantur quidam, quorum pedes formati sunt in speciem Sphingum, quòd eas Dorii phicas vocant.* Sic Φίκειον τέρας phiceum monstrum dicitur Sphinx apud Lycophronem Cassandra, v. 1463. Φίκιον verò est mons Bœotiæ, cujus meminit in Α'σπιδ, v. 31.

—— τάχα δ' ἵξε Τυφαόνιον. τόθεν αὖθις
Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεύς.

Celeriter pervenit in Typhaonium, unde rursus ad Phicium summum accessit sapiens Jupiter. Stephanus de Urbibus: Φίκειον ὄρος Βοιωτίας ἢ διὰ σφίγγα, ἢ διὰ βρόγχος τι. vide & Plutarchum in libello, quòd bruta

bruta ratione utantur. Æoles postea præposuerunt σ, sicut pro φάζω, σφάζω, pro μάραδω, σμάραδω, pro μῦς, σμῦς, sic & pro φίκιον, σφίκιον. Sic enim ille mons appellatur apud Palæphatum in MSS. in editionibus perperam σφίγγιον scribitur.

v. 330. Ἐλεφαίρετο] Benè Grammatici, ἔβλαπτεν. Hesych. ἐλεφηράμενος, βλάψας.

v. 236. Ἐκ κητοῦς καὶ φόρκυος] Rectiùs alii φόρκυνος, ut Homerus Odyss. α. 72. & alibi. Vide Eustath. ad Il. β, v. 862. sed hoc & alii observarunt.

v. 352. Πασιθόη] In nonnullis codicibus extitit πεισιθόη, ut veteres testantur.

v. 355. Πλουτώ τε βοῶπις] Turpissimè Interpretes: *Pluto bovinis oculis.* Vel pueri norunt βοῶπις esse magnos oculos habens. Omnia enim magna Græci βόεια vocant, ut & prisci Latini. Hinc elephantem dixerunt *bovem Lucam.* Sic Græci βύκεινα apud Hesych. βούλιμος apud Erasistratum est μέγας λιμὸς, *magna fames.* βουγάϊος, μεγάλαυχος jactator: βούπαις, quod legitur apud Alciphronem ep. 62. est μέγας παῖς puer adultior. Hesych. βούπαις, νέος μέγας, ἀφῆλιξ, μέγας παῖς ἢ ἰχθὺς, scribe ἰσχυρός. Glossæ veteres: *catulaster* βούπαις. Aliæ δρόπαις *catulaster.* quæ vox Dracontio restituenda. In lib. II, v. 191. in editis legitur:

Non catulastra gerit puerilia, non puer audet
Attrectare tener Martia tela manu.

Legendum: *Non catulaster agit puerilia.* Loquitur ibi de variis hominum pro distincta ætatis ratione studiis. Catulastri autem sunt pueri grandiores, qui incipiunt *catulire*, hoc est, ad venerem incitari. Inde & Catulli nomen. Oculi verò magni inter præcipua pulcritudinis τεκμήρια. Liban. Progymnas. Ὅμηρος ἐνδείξασθαι βουλόμενος ὡς εἴησαν ὀφθαλμοὶ τῇ Ἥρᾳ καλοί τε μεγάλοι τε, βοῶπιν αὐτὴν ἐκάλεσε. *Homerus ostendere volens quòd oculi Junonis magni essent & pulcri, bovinos oculos eam habere dixit.*

v. 375. Κρίῳ δ' Εὐρυβίη τίκτεν] Sic & Interpretes: *Crio autem Eurybia peperit.* Igitur Crio est fœmina, Eurybia verò mas? Attamen superiùs Hesiodus ostendit Eurybiam esse filiam Ponti. Quid tricamur? legendum: Κρίῳ δ' Εὐρυβίη τίκτεν. Vidit hoc etiam Commelinus, nisi quòd pro Κρίῳ malè scribat Κρείῳ. Sed Κρεῖος dicitur & Apollodoro, & Scholiis antiquis, & Euripidis Interpreti.

v. 379. Ἀργέστην Ζέφυρον] Ἀργέστης hic non est Caurus, sed Zephyri ἐπίθετον. Inferiùs v. 870.

Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ ἀργέστεω Ζεφύροιο.
Præter Notum & Boream: & celerem Zephyrum.

Homerus Iliad. λ, v. 307.

Ἀργέσταο Νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων.
Celeris Noti vehemente procella verberans.

Scholia antiqua ad hunc locum Hesiodi: Ἀργέστην τὸν ὀξὺν καὶ ταχὺν, καὶ

καθαρὸν

πεδιεινοὶ εἶναι. Hesych. Ἀργέστεω Νότοιο. τοῦ λεγομένου λευκονότου. τινὲς δὲ κακῶς. Ὅμηρος γὰρ τέσσαρας οἶδεν ἀνέμους. ἔστι δὲ ταχύς. Sed quam Hesychius damnat expositionem, eam probat Strabo lib. I. quem vide.

V. 417. Ἔρδων ἱερὰ κατὰ νόμον] Est sacra faciens secundùm, patrios mores & consuetudinem, ut in Carminibus aureis, quæ Pythagoræ adscribuntur:

> Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ ὡς διάκειται,
> Τίμα.

Immortales quidem Deos primò secundùm patria consuetudinem, Venerare. κατὰ πάτρια dixit Porphyrius loco suprà laudato.

V. 430. Ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ἥ κ' ἐθέλῃσιν] Sic legunt editiones recentiores: & vertunt: *Inque concione inter homines eminet, qua scilicet voluerit.* Heinsii editio major: ὧν κ' ἐθέλῃσιν, Interp. *quorum scilicet vult.* Sed utraque lectio non est unius assis. Quem enim commodum sensum inde conficeres? Reponenda est veterum librorum & editionum lectio, quam temerè commutavit Commelinus, ut ex notis ejus editioni præfixis videre est: *Hic pro εὖθ', inquit, reposuimus ἐν τ', & pro ὅν κ' ὧν κ'.* Sed ὅν κ' non erat de sua sede deturbandum. Subauditur enim μεταπρέπειν. Sensus est, in concione inter homines excellit quemcumque voluerit excellere Hecate. Ejusdem sententiæ versus est in initio Ἔργων, quod me docuit Vir summi ingenii & eruditionis Johannes Fridericus Gronovius, cui quantùm debeant hæ reconditæ literæ nemo ignorat, nisi barbarus, & omnis humanitatis expers:

> Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε.
> Ῥητοί τ' ἄῤῥητοί τε Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.

Per quem mortales homines pariter sunt *obscuri clarique. Nobiles ignobilésque sunt Jovis magni voluntate.* Sic hic locus ex sententia doctoris nostri est interpungendus. Διὸς μεγάλοιο ἕκητι, idem est quod hic dixit ὅν κ' ἐθέλῃσι. Jupiter nobiles & ignobiles, claros & obscuros facit, quos vult. Omnia nunc sunt liquida, discussæ omnes tenebræ, quæ viros doctos exercuerunt, qui prava distinctione inducti sibi persuaserunt, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι abundare, & ominis causâ tantùm esse appositum, quia nihil sit quò referatur. Sed nunc quò referatur nemo non videt.

V. 440. Οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται] Γλαυκὴ simpliciter est mare, Latinis *cærula*. Virgil. *cærula verrunt.* Interpretes: *glaucum mare.*

CA-

CAPUT XXIII.

Hesiodus emendatur & ejus antiquus Scholiastes. Αἰγαῖον ὄρος. Ἱερὰ πέτρα. Ἱερὰ πύτνα. Κύβερ. Stephanus emendatus. Γύαλα παρνησοῦ. Mos Veterum in Deorum statuis, templis, aris ornandis lana. Cur Homerum Plato è Republica sua ablegans voluerit ornari lana. Locus Hesiodi ex conjectura emendatus. Παρελθεῖν. Chaos. Hesiodus interpunctione emendatus. Ἐπαινή. Lucianus correctus. Ὠγύγιος. Ἔργματα ἔχειν. Hesiodus emendatus & antiqua Scholia. Μαψαῦραι. Horæ pulcritudinis præsides. Ὡραία. Ὡραῖος. Χρυσάμπυκες. Ἄμπυξ. Ἀνάθημα. Mitræ sunt fasciæ, & barbararum mulierum cultus. Στεφάναι. Vetus lectio Hesiodi restituta. Ἐγχεκύδοιμος. Ἀφροδίτη νύχιος.

v. 485. Ἀργείῳ ἐν ὄρει] In Cappadocia mons Argæus est, cujus meminit Claudianus, Plinius, alii. In Creta autem frustrà quæras montem hoc nomine. Nullus enim in illa reperitur. Itaque in animum induxi meum jam dudum reddendam esse Poëtæ lectionem veram, quam servavit παλαιῶν χολιῶν Scriptor. Is legit: Αἰγαίῳ ἐν ὄρει, aitque sic Cretam dictam olim à capra Olenia Jovis nutrice quasi Capræ montem. Αἰγαίῳ ἐν ὄρει] Σημείωσαι ὅτι καὶ οὗτος αἰγίοχον ἐκάλεσεν τὸν Δία, ἐπεὶ αἶγα ἐθήλασεν. ἀφ' ἧς καὶ Κρήτη αἰγὸς ὄρος καλεῖται, καὶ Αἰγαῖον ὑπ' ἐνίων τὸ Ἰδαῖον καλούμενον. Ὁ δὲ Ὅμηρος ἐκ τῶν ἰδίων ὅπλων τῆς αἰγίδος αἰγίοχον αὐτὸν ἐκάλεσεν. *Nota quòd & iste (nimirum Hesiodus) Ægirchum dixit Jovem, quia capra ubera suxit. A qua etiam Creta appellatur Capra mons.* Et *à nonnullis Αἰγαῖον dicitur mons Ida. Homerus ab ejus armatura ægide ipsum Ægiochum dixit.* Sic hic locus est restituendus, qui flagitiosè corruptus est in editionibus. Hanc lectionem confirmat quoque Theon ad Aratum, apud quem & ipsum olim sic lectum fuit in his versibus:

Δίκτῳ ἐν εὐώδει, ὄρεος σχεδὸν Αἰγαίοιο
Ἄντρῳ ἐγκατέθεντο.

Sic enim scriptum fuisse, non ut nunc σχεδὸν Ἰδαίοιο, his verbis testatur: Τινὲς γράφουσι, σχεδὸν Αἰγαίοιο, παρὰ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκοντος τὸν Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄρει πεπυκασμένῳ ἐν Κρήτῃ τραφῆναι. Hinc & H. Grotius conjicit apud Aratum legendum esse Δίκτῳ, ut hic apud Hesiodum.

Sanè

Sanè apud hunc ſcribi debere Αἰγαίῳ luce clarius eſt. Montem Ægæum in Creta quia ignorabant, ideò apud Aratum, ut ſequentibus prodit Theon, expunctum eſt & Αἰγαίοιο & mutatum in Ἰδαίοιο. Sanè ſic olim ſcriptum fuiſſe licet ex Scholiaſte antiquo Arati diſcere ad v.32. Οὔ μιν τότε κουρίζοντα Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρει σχεδὸν Ἰδαίοιο. *Qui eum ludentem in Dicta bene olente, propè montem Idaum.* Τινὲς γράφουσι, σχεδὸν Αἰγαίοιο, παρὰ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκοντος, τὸν Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄρει πεπυκασμένῳ ἐν Κρήτῃ τραφῆναι. *Quidam hic ſcribunt* σχεδὸν Αἰγαίοιο *ex Heſiodo id ſumentes qui dicit, Jovem in Ægao monte in Creta nutritum.* Sed addit idem, *Si in Creta nullus eſt mons Ægaus, praſtat conquieſcere in lectione vulgata apud Aratum, & aliter illum locum interpungere.* Alius eſt Ægæus campus, Αἰγαῖον πεδίον, ſed ille campus fuit in Phocide, de quo vide Stephanum de Urbibus in αἰγαῖον πέλαγος, & quæ illic notarunt viri docti. Mons Ægæus eſt is ipſe, mea quidem ſententia, qui à Ptolemæo vocatur ἱερὰ πέτρα. Inde ſancta rupes dicta, quia in illius antro credebatur cuſtoditus & enutritus fuiſſe Jupiter. Erat collis Idæ, qui poſteà ab urbe in illa poſita appellabatur Pytna. & urbs ἱερὰ Πύτνα. quod cognomen ei adhæſit à colle. Strabo Lib. X. Τῆς δὲ Ἴδης λόφος Πύτνα, ἀφ' οὗ ἱερὰ Πύτνα ἡ πόλις. *Pytna Ida collis, unde urbs Hiera Pytna.* Malè in Dioue Lib. XXXVI. Ἱεραπύδνα ſcribitur. Quod & nuper animadvertit Vir magnus Ezechiel Spanhemius, in eruditiſſimo commentario de præſtantia & uſu Numiſmatum antiquorum. Hinc vides cur nonnulli Jovis incunabula ponant in monte Ida. Stephanus de Urbibus non collem, ſed campum dicit. Ἔστι καὶ Αἰγαῖον πεδίον συνάπτον τῇ Κίρρᾳ ὡς Ἡσίοδος. λέγεται παρὰ αἶγα ποτὲ φερόμενον (ſic emendarunt viri docti) ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρους. ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδίον Αἰγαῖον. *Eſt & Ægaus campus annexus Cirrha, ut apud Heſiodum. Dicitur verò à fluvio Αἶξ, qui olim deſcendit à monte ad Pythium, à quo & campus Ægaus.* Nullum eſt dubium, quin hunc locum reſpexerit ἐθνογράφος. Campus Ægæus latè patuit, ut & Pythium & Gortyna in illo fuerint ſita. Hinc Strabo Gortynam in campo ſedere ait. Hic verò eſt ille campus Ægæus. Imò totam Inſulam olim αἰγαῖον fuiſſe appellatam ex Scholiaſte modò accepimus. Sed quænam illa Cirrha cui fuit adſitus Ægæus campus? Sanè Cirrha in Creta nulla eſt. Legendum Κύβρα quæ eadem eſt quæ Pytna. Stephanus: Ἱερὰ Πύτνα, πόλις Κρήτης ἡ πρότερον Κύβρα, εἶτα Πύτνα, εἶτα Κάμιρος, εἶθ' οὕτως ἱερὰ Πύτνα. *Hiera Pytna urbs Creta, qua prius Cybra, poſteà Pytna, deinde Camiros, deinceps Hiera Pytna.* Non eſt quòd nobis ſcrupulum injiciant Lyctii, ad quos à Rhea delatum eſſe Jovem paullò autè Heſiodus cecinerat: cùm ii ſatis longè à Pytna, ſeu monte Ægæo abſint. Verùm non urbs intelligitur Lyctus, ſed populus Lyctius, ſub quorum ditione tum fuit & mons & campus Ægæus. Lyctios enim magnis opibus aliquando floruiſſe Strabo dicto loco oſtendit. Malè Hiera petra in mappis Ptolemæi littoribus maris Carpathii appoſita eſt, non longè diſtans à Dicta, cùm ſit collis Idæ.

v. 499. Γυάλοις ὑπὸ Παρνησοῖο. Interpretes: *in jugis Parnassi.* Sed γύαλα potiùs sunt valles κοιλώματα, quàm juga. Apud Euripid. γύαλα καρποφόρα, *valles frugifera.* Hoc loco intelligit anfractum illum rupis Parnassi & planitiem in qua urbs & templum Delphicum. De qua Strabo Lib. XI. & Justin. Lib. XXIV. In templi enim ἀναθήμασι longè pòst fuisse istum βαίτυλον testatur Pausanias in Phocicis: Ἐπαναβάντι δὲ ἀπὸ τοῦ μνήματος, λίθος ἐστὶν οὐ μέγας, τούτου καὶ ἔλαιον ὁσημέραι καταχέουσι, καὶ κατὰ ἑορτὴν ἑκάστην ἔρια ἐπιτιθέασι τὰ ἀργά. Ἔστι δὲ καὶ δόξα ἐς αὐτὸν δοθῆναι Κρόνῳ τὸν λίθον ἀντὶ τοῦ παιδὸς καὶ ὡς αὖθις ἤμεσεν αὐτὸν ὁ Κρόνος. *Ab eo monimento cùm rursùs adscendere inceperis, lapidem videas modicè magnum. Hunc quotidie oleo perfundunt, singulisque festis lanam in eo ponunt rudem. Fama autem tenet esse illum ipsum lapidem, qui datus fuerit Saturno pro puero, quémque posteà rursus evomuerit.* Lana ornabatur hic lapis diebus festis, quoniam omnia quæ maximè sacra erant, & divino vellent honore affici, ungebantur, & lana, laneísque tæniis ac coronis ornabantur. Arborem sacram Arnob. lib. V. lanarum velleribus colligatam ac circumvolutam dixit. Et Plutarchus in Theseo ramum ex olea sacra decerptum ἐρίῳ λευκῷ κατεστεμμένον, lana alba recinctum fuisse ait. Sic solebant lares lana cingi, & fores ac aræ templorum, cùm rem sacram die solemni essent facturi, vittis laneis ornari. Propert. IV, 6.

Costum molle date, & blandi mihi thuris honores
Térque focum circa laneus orbis eat.

Hinc intelligimus cur Plato, ubi Homerum è sua republica in aliam civitatem dimittendum esse censet, eum jubeat unctum & lanâ coronatum educi. Ἀποπέμποιμέν τε ἂν, inquit, εἰς ἄλλην πόλιν, μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέοντες καὶ ἐρίῳ στέψαντες. *Dimittamus eum in aliam urbem unguento caput ejus perfundentes, & lanâ coronantes.* Amandari quidem volebat Homerum è sua civitate, ne qua opinio sequior de Deo civibus suis, qui fabularum mysteria non intelligebant, per imprudentiam ex ejus cantibus affricaretur; sed volebat eum dimitti non tamquam hominem scelestum, & infamem, sed tamquam hominem divinum, dignúmque qui ad instar Dei ungeretur, & lanâ coronaretur, hoc est divinis afficeretur honoribus. Diis enim & rebus sacerrimis hic honos habebatur. Homerum enim Plato unus omnium maximi faciebat, & ob artis divinitatem mirificè celebrabat, ejúsque sententiis utebatur frequenter ad docendum, verbis verò & loquendi generibus ad dictionem expoliendam. Hæc est vera ratio cur ungi & ἐρίῳ voluerit coronari Homerum Philosophus: non quòd tamquam exul & civiliter mortuus fuerit ejectus, quia mortui ungebantur: nec propter Poëtarum mollitiem, quam lanea corona significaverit, ut hercle Musarum & Platonis ingratiis docuit Andreas Schottus Nodorum Ciceronianorum lib. III, cap. 12.

v. 532. Ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος] Ellipsis, quam hic fingunt Interpretes,

tes, malè convenit cum genio auctoris & ipsius linguæ Græcæ. Quis enim dicat ταῦτα ἅζεο, pro propter hæc venerari, ut illi volunt? Locus est contaminatus, qui sic puto emaculabitur, si legas: Ταῦτ' ἄρα φραζόμενος, *hac quidem moliens.* φ aut vetustate temporis, aut alio vitio exoletum, aut negligentiâ describentium intercidit, inde ρα à præcedente syllaba ἄρα est absorptum, quod frequentissimè in veterum libris contigisse nemo nescit paullò modò humanior.

v. 574. Ἀργυφέη ἐσθῆτι] Sic lege. vid. Etymol. Magnum. Malè vulg. ἀργυφέη.

v. 612. Παρελθεῖν] Est effugere, vitare Dei consilia, decreta. Nam *quæ fato manent, quamvis significata non vitantur*, ut Tacitus ait. Homer. Iliad. α, v. 134.

> Μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
> Κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.

Ne sic, quamvis fortis sis, divine Achilles, dolose agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis. οὐ παρελεύσεαι, scilicet quæ decrevi facere.

v. 700. Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος] *Incendium ingens corripuit inferorum sedes.* Sicut paullò antè de clamore:

> ——— Ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
> Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωή.

Concussio verò gravis venit ad Tartarum caliginosum, & pedum magnus fragor. Chaos sæpè est inferorum domicilium: Plutarchus sanè χάος, ᾅδην, ἔρεβος, ἔρεβον exponit. Orpheus apud Ovidium X. Metamorph. ad Plutonem & Proserpinam:

> *Per ego hac plena timoris,*
> *Per chaos hoc ingens, vastique silentia regni Oro.*

Statius:

> *Qui numquam sospite nato*
> *Triste chaos, mæstique situs patiere sepulcri.*

posses etiam aërem interpretari. Aristophanes in Avibus:

> Διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας, καὶ τοῦ χάους
> Τῶν μηρίων τὴν κνίσαν οὐ διαφορήσετε.

Per urbem alienam & chaos femorum nidorem non transferetis. Ubi Suidas & alii veteres Magistri χάος exponunt aërem. Hinc & vetus Interpres Luc. XVI, 26. illud μέγα χάσμα, quod inter epulonem divitem & Lazarum erat *chaos magnum* interpretatur, hoc est, vastum inane, vastum intervallum quale est aër, sive, ut Tertullianus vertit, immensa distantia sublimitatis & profunditatis. Apud nostrum Poëtam inferiùs v. 740. locum Erebi vastum & immensum in quo Titanes servabantur χάσμα μέγα dicit, quem postea v. 814. ait esse πέρην χάεος ζοφεροῖο, ultra Chaos tenebricosum, hoc est, Erebum.

Itaque magis probo priorem expositionem, & hoc nomine, quia de aëre paullò antè verba fecit:

> Φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν ἄσπετος.

Flamma verò ad aërem divinum pervenit magna. Sequentia tam obscurè & ineptè versa sunt, ut quid Poëta velit ex versione ne Oedipus quidem intelligat. Verba Græca sunt:

> ———— εἴσατο δ' ἄντα
> Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι,
> Αὔτως ὡς ὅτε γαῖα ϗ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν Πίλνατο.

Sic interpungenda mihi videntur. Mens Poëtæ est: *Simile autem videbatur atque si coram oculis quis adspiceret, atque auribus audiret, eodem modo ut cum terra & cœlum latum supernè appropinquabat.* Aërem, inquit, terram, pontum, Tartara corripiebat ignis fulminum à Jove missorum, tantúsque fragor ex illo oriebatur incendio, ac si cœlum ruere, sive terram cœlo misceri videret & audiret.

v. 709. Ὄτοβος δ' ἄπλητος] Antiquorum Scholiorum auctor notat in nonnullis exemplaribus legi κόναβος, quod præ edita lectione placet. v. 718. Ἀργαλέοισιν ἔδησαν. Scholia antiqua legunt ἀργαλέῃσιν, quæ vide.

v. 735. Ἐνθάδε γῆς] Appositè ad hunc locum Seneca Hercule furente:

> *Sterilis profundi vastitas squallet soli,*
> *Et fœda tellus torpet æterno situ,*
> *Rerúmque mœstus finis, & mundi ultima:*
> *Immotus aër hæret: & pigro sedet*
> *Nox atra mundo.*

Vide Virgil. VI. Æneid. v. 577. Homer. Iliad. θ. v. 429.

v. 748. Ἆσσον ἰοῦσαι] Sic leg. cum vetere Interprete. Nec aliter legisse videntur qui Latinè verterunt Hesiodum, cùm interpretantur *propinquantes*, quod non significat vulgatum ἀμφὶς ἰοῦσαι.

v. 768. Ἐπαινῆς Περσεφονείης] Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Homerus Iliad. ι.

> Κικλήσκουσ' Ἀΐδην ϗ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν.

Invocans Plutonem & terribilem Proserpinam. Proclus superiùs, ad Ἔργα: Αἰνεῖν δέ τινες παρῃτεῖαξ παρέλαβον, ὥσπερ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. Restituenda hæc vox Luciani Necyomantiæ: Δαίμονας ὁμοῦ πάντας ἐπιβοᾶτο, Ποινάς, ϗ Ἐριννύας, ϗ νυχίαν Ἑκάτην, ϗ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν. Interpres vertit: *Dæmonas simul omnes inclamat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsam Proserpinam.* Fœdissimè. lege: ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. terribilem Proserpinam. Ποιναὶ verò sunt Furiæ.

v. 797. Ἀπολείψας] Benè antiqui Grammatici: σπονδὰς ποιήσας, libans. Libantes enim aliquid de pateris effundebant in mensas & aras.

Sic

Sic & ſimplex λείβειν. Unde Latinorum libo, libum, libamen. Inſaniunt qui hîc dicunt ab ἀπολείπω eſſe ἀπολείψας.

v. 806. Ὠγύγιον] Referendum eſt ad ὅρκον, non ad ὕδωρ, & exponendum magnum ὤγυγος enim eſt magnus. Heſych. ὠγύγιε, παλαιὲ, ἀρχαῖε, μεγάλε πάνυ. Stygem autem fuiſſe maximum Deorum jusjurandum alibi noſter dixit, & res nota eſt.

v. 818. Οὐ χεῖρες μὲν ἔασιν] Nec hîc mentem Poetæ ceperunt, qui vertunt: *Cujus manus quidem ſunt ob robur operibus aptæ.* Ἔργματα ἔχειν eſt ἐργάζεσθαι. Hîc eſt ſenſus: *Cujus manus quidem ob robur ſemper operantur.*

v. 851 Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες] Circa Saturnum exiſtentes, qui unà cum illo in vincula ſunt conjecti. Interpretes diverſo planè & abſurdo ſenſu: *A Saturno ſeorſim exiſtentes.* Titanes Saturni fuerunt copiæ contra Jovem, à quo victi cum ſuo Imperatore deturbati ſunt ad inferos.

v. 872. Μὰψ αὖραι] Reddidi Heſiodo priſcorum exemplarium lectionem: Μαψαῦραι, quam probant Heſychius & Scholia antiqua. Hæc: Μαψαῦραι κεναὶ καὶ μάταιαι πνοαὶ, οἷον καικίας, θρασκίας. Sic lege, illum vide.

v. 875. Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄησι] Legendum ἄεισι, quod Æolicè dicitur pro ἀεῖσι. Et ſic lectum olim fuiſſe Etymologici ſcriptor oſtendit: Τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν, ἄεισιν, Αἰολικώτερον. ἔρχεται γὰρ ἀεῖσι, ὥσπερ λέεισιν. Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι. Malè legitur ἄλλη in Etymologico. Hanc emendationem ſequens διασκιδνᾶσι confirmat, & ἄησι ferri non poſſe declarat.

v. 903. Αἵ τ' ἔργ' ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι] Inſcitiæ Interpretum inſigne monumentum & hic locus eſt, dum vertunt: *Quæ opera matura faciunt mortalibus hominibus.* Loquitur de horis. Non quidem ignoro eas eſſe cœli janitrices & miniſtras ſolis. Valer. Flacc. lib. IV.

> ——— *Sol auricomus cingentibus horis*
> *Multifidum jubar & biſſeno ſydere textam*
> *Loricam induitur.*

ſed quis non videt aut alias planè eſſe has Heſiodi horas ab illis Homeri, aut alias partes eis dari à noſtro Poëta, cui ſunt pulcritudinis præſides. Quod & nomina illarum declarant. Quid enim magis res humanas pulcras reddit & florentes, quàm Eunomia, Dice, & Irene, hoc eſt, bonæ leges, Juſtitia & Pax. Hæ ſanè divæ non matura reddunt mortalium opera, ſed ornant, excolunt, nitorem & decus illis conciliant. Pind. Olympion. XIII. de beata & omnium rerum copia affluente Corintho: Ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει κασιγνηταί τε, βάθρον πολίων ἀσφαλὴς Δίκα, καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου, χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος. *In hac (Corintho) Eunomia habitat, ſororéſque, fundamenta urbium firma, Juſtitia, & iiſdem mo-*

ribus

ribus prædita pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aurea filia Themidis consultricis bona. Hinc omnibus rebus ornandis adhibentur Horæ. In ἔργοις in Pandora comenda, v. 74.

> ——— Ἀμφὶ δὲ τήν γε
> Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.

Ipsam porrò Horæ pulcram comam habentes coronarunt floribus vernis. Theocritus de poculo pulcerrimo, & suavem exhalante odorem Idyll. I, v. 148.

> Ἠνὶ δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδη.
> Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κρήνασι δοκησεῖς.
>
> *En tibi poculum: contemplare, amice, quàm suaviter olet,*
> *Horarum in fontibus ablutum dices.*

Hinc ὥρα est pulcritudo. Ὡραῖος pulcer. Hesych. ὡραῖος· εὔμορφος. εὐπρεπὴς, εὐσχήμων, εὐπρόσωπος. Theocr. Idyll. I, v. 109. Ὡραῖος χὤδωνις. *Formosus Adonis.* Ὡραιῶ pulcrum reddo, decus & venustatem concilio. Est vocula μονήρης, sicut superiùs μαστιχόων, & plures aliæ. Pro ὡραιοῦν frequentiùs legitur verbum paragogicum ὡραΐζειν. Hesych. ὡραΐζεται, καλλωπίζεται. ὡραϊσμένη, κεκαλλωπισμένη. Quia verò ὡραῖος est pulcer, & homines in adolescentia & juventute sunt pulcerrimi, hinc ὡραῖος est ἀκμάζων, in ætatis flore constitutus. In ἔργ. v. 695.

> Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.
> *In ætatis flore uxorem tuam in domum duc.*

Sic enim benè exponit Scholiastes Theocriti ad Idyll. I, v. 109.

v. 916. Μοῦσαι χρυσάμπυκες] Interpretes: *Musæ aureis mitris revinctæ.* Præstat interpretari: *aureis reticulis ornatæ.* Ἄμπυξ est διάδημα, τριχόδεσμος, diadema, reticulum, fascia, quâ mulierum coma redimitur. Homerus Iliad. X, v. 468.

> Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
> Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην.

Longè autem à capite fudit splendidas fascias, reticulum, vittámque & implexum redimiculum. Ubi brevia Scholia Didymi, ut credunt vulgò: Ἄμπυκα κόσμον τινὰ περὶ τὴν κεφαλὴν, ἀνέχοντα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Hinc rectè ab Hesychio exponitur ἀνάδημα. Anademata enim erant fasciæ crinales. Sed & mitræ erant fasciæ, quibus coma religabatur. Hinc Judith. X. μίτραν Castalio reddit fasciam. Verùm mitris utebantur barbaræ mulieres, & vetulæ, & meretrices: Ovid.

> *Simulavit anum mitráque capillos*
> *Presserat.*

Juven. Sat. III. v. 66. *Ite quibus grata est picta lupa barbara mitra.*

Ple-

Plerumque vitio vertitur. Itaque mitras tribui Musis οἱ χαρίεντες non ferent. Barbaræ enim illæ mitræ à Græcarum matronarum & puellarum reticulis fuerunt diversæ. Hæc Homero στεφάναι. Iliad. Σ, v. 567.

Καί ῥ' αἱ μὲν λεπτὰς στεφάνας ἔχον.

Sed apud Pollucem lib. V. cap. 16. rectiùs legitur:

Τῶν δ' αἱ μὲν πλεκτὰς στεφάνας ἔχον.

Harum hæ quidem plexas coronas habebant. Ut superiùs πλεκτὴ ἀναδέσμη. Στεφάνας autem fuisse propria antiquarum Græcarum mulierum ornamenta capitis ex Æliani Ποικίλ. Ἱστορ. Lib. I, c. 18. cognoscimus: Πῶς δὲ οὐ διέῤῥεον ὑπὸ τρυφῆς αἱ πολλαὶ τῶν γυναικῶν; Ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς κεφαλῆς στεφάνην ἐπετίθεντο ὑψηλήν. *Quis verò neget plerasque veteres mulieres luxu diffluxisse? Caput enim ornabant altâ fasciâ.* Sic verte. Erat enim στεφάνη limbus seu fascia altior caput, seu aliud quid ambiens. Hinc & loricæ & murorum pinnæ στεφάναι dicuntur.

v. 925. Ἀγρεκύδοιμον] Miror unde in recentiores editiones irrepserit hæc inepta lectio & vocabulum nihili, cùm rectè legatur in prima editione majore Heinsiana, Stephaniana, ac plerisque aliis omnibus antiquioribus, ἐγρεκύδοιμον, quod rectè exponunt antiqua Scholia τὴν θόρυβον ἐγείρουσαν. Tumultus, turbas excitantem. Quamvis in editionibus vitio librariorum omissum sit ἐγρεκύδοιμος, & sola extet explicatio. Monuit etiam me de restituendo hoc eleganti vocabulo Thomas Reinesius, vir numquam satis laudatus, præfatus extare id quoque apud Cointum Lib. I. v. 178. ubi Eris dicitur Ἐγρεκύδοιμος. Synonymum esse ἐγρέμαχος, ἐγερσίμαχος. Ἐγερσιμόθον Διόνυσον dixisse Nonnum XIII. Dionys.

v. 927. Ἐν φιλότητι μιγεῖσα] Legendum est οὐ φιλότητι μιγεῖσα, ut nuper ostendit mihi elegantissimus juvenis Cuperus ex Scholiaste Apollonii, qui ad Argonaut. I. v. 859. οὐ φιλότητι est sine concubitu, ex se sola, sine consuetudine cum masculo. Nihil certius. Confirmat vetus Scholiastes Hesiodi: Πρῶτος οὗτος τὸν Ἥφαιστον ἐκ μόνης Ἥρας εἶπε. διὸ καὶ τοῦτο σημείωσον. Ὁ δὲ Ὅμηρος ἐκ Διὸς καὶ Ἥρας. *Primus iste Vulcanum ex sola Junone canit. idcóque & hoc nota. Homerus verò ex Jove & Venere.* Et Apollodorus I. Bibliothec. Ἥρα δὲ χωρὶς εὐνῆς ἐγέννησεν Ἥφαιστον. *Juno sine concubitu peperit Vulcanum.* Hinc & Apollonio dicitur Ἥρης υἱὸς, Junonis filius non Jovis.

v. 934. Φόβον] Malo vertere *Terrorem*, quàm cum Interpretibus, *Timorem.* Sequitur enim Δεῖμος, Timor.

v. 971. Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ] In accentu peccatur. Legendum Κρήτης ἐν πίονι δημῷ, ut superiùs v. 538. ἔγκατα πίονι δημῷ, *intestina cum pingui adipe.* Κρήτης πίων δημὸς, *Creta pinguis adeps*, est Cretæ fertilissimus ager.

v. 989. Φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη] Sic legendum ex Hesiodi sententiâ. Vide superiùs v. 200. & quæ ibi notat Interpres.

v. 991. Νηοπόλον νύχιον] Archilochus emendat μύχιον, quasi agentem in Cypri recessu, qui à nullis possit adiri. Alii eamdem vim tribuunt τῷ νύχιον, exponentes ἀφανῆ, λαθραῖον, occultam, quæ à nullo videatur: Sed propria vocis significatio retinenda. Pleraque enim sacra Veneris noctu celebrabantur. Inde *noctuvigila* dicitur Plauto. Idem Curcul. I. 3. v. 25, & 40.

> *Quid tu Veneri pervigilare te vovisti, Phædrome?*
> *Nam hoc quidem haut multò post lucebit.*

Pervigilia Veneris cui non nota? Vide carmen elegans incerti auctoris quod inscribitur, Pervigilium Veneris.

Δόξα τῷ Θεῷ.

DA-

DANIELIS HEINSII

INTRODUCTIO

in doctrinam, quæ libris Hesiodi

ἘΡΓΩΝ καὶ ἩΜΕΡΩ͂Ν

continetur:

In qua opinio, quæ hactenus de iis obtinuit, refutatur; totum Poëtæ institutum probatur.

Nobilissimo Amplissimóque Viro

IANO DOUSÆ,

Nordowici Toparchæ.

PHilosophi Platonici, Vir Nobilissime, qui in explicatione sapientiæ amœnitatem illam Poëtarum, suavitatem, varietatem; numerorum denique, quatenus eam pedestris admittit oratio, volubilitatem sequuti sunt; ut nimirum magna illa Dea etiam à veste sua commendaretur; negant inter alia, cum homine Cimmerio de Solis pulcritudine, cum mediterraneo de maris latitudine, cum Epicuro de Deo agendum esse: quia scientiarum præstantia tota simul infundi non potest, aut ut illi magnifico axiomate pronuntiant, οὐ δι' ἀγγέλων ἡ ἱστορία ἔρχεται, ἀλλ' ἐπιστήμης πρὸς ταῦτα δεῖ. Sicut enim omnis homo terram aut agrum videt, solus agricola de fertilitate ejus judicat, ita cùm omnes hodie Poëtas tractent, sincerum de illis judicium ab iis exspectare maxima sit dementiæ. Antiquissimi Philosophi cùm in operto scientiarum, a quo quàm longissimè vulgus arcendum est, versari solent; Rhetores, cùm acutissimè de omni dicendi artificio agunt, Homerum cum Hesiodo sibi sufficere existimant. Cùm virtutes omnes in oratione persequuntur, tam quæ ad τὸ λεκτικὸν, quàm quæ ad τὸ πραγματικὸν spectant, ex his duobus omnia perficiunt: nec de reliquis anxiè satagendum existimant. Hoc tempore, quo magnis passibus in occasum literarum itur, si quis Philosophiæ studioso, primum Philosophorum fuisse Homerum cum Plutarcho ostenderet, non accederet, magis quàm si Sophistam aliquem esurientem, aut frigidum Atticisten in ἀδόξῳ versari audiat: putà febrem commendantem, vel Thersitem. Si quis eloquentiæ studioso plenam συνθέσεως scientiam, quæ Harmoniam & Rhythmum respicit, quam Plato tanti fecit, ut etiam παιδείας nomine in Poëtarum scriptis eam partem dignatus sit, ex his petendam in Academiis probaret, frigeret auditorium: quia diu ex animis nostris principia illa effluxerunt, quibus ad plenam scientiam pervenitur, quibúsque monumenta sua veteres, tamquam æternitatis sale, ad immortalitatem condiebant. Si quis ex Hesiodi charactere, miti illo, facili, amœno,

cujus

cujus periodi, tamquam ad amussim quamdam facta, brevitate quadam æquali se mutuò excipiunt, totum inter Tragicos Euripidem, inter Lyricos Sappho, inter Oratores Isocratem fluxisse ostenderet, frustrà esset: plus enim inveterata potest persuasio, quàm ut rationi, veritati, arti cedat. Ut nonnumquam dubitaverim me hercule, utrum miserior sit vulgus, qui ignorat ista, an nos qui ab illis talia exspectamus. Nunc enim si quis Poëtæ obtrectet, reliqua omnia scire existimatur: & hoc uno scientiam consequutus videtur, quòd illius auctores supplantat. Nos, qui neque eò arrogantiæ provecti sumus, ut aliquid nos scire existimemus: neque tam adverso Genio nati, ut ab omnium judicio pendeamus, in Ἔργων καὶ Ἡμερῶν libris, in quibus divina fuisse antiquissimæ sapientiæ mysteria nobis persuadent Veteres, experiri voluimus: primò, utrumne inveteratam de iis opinionem tollere, deinde, an præclaram eorum doctrinam eruere possemus: ipsam veritatem quæ profundè sepulta erat, per vestigia, ut venatores solent, indagati. In qua commentatione, obiter & non nisi loco suo, ostendimus, quanta simplicitate ea proponat Hesiodus, de quibus maxima Philosophi volumina consarcinarunt. Non quòd eadem ubique illis, quæ postea Philosophis, in mentem venisse arbitrer: sed quemadmodum ex simplicitate Poëtarum, Philosophorum doctrina conflata est: ita ad illustrationem Poëtarum methodo eorum interdum & verbis opus esse. Ab Allegoriis, hoc est, Græcorum ambrosia & nectare, nisi cùm necesse fuit, abstinuimus: idque tantùm ipsius doctrinæ & τῆς ἀκολουθίας causâ. Scriptum hoc qualecumque, nomini tuo, Nobilissime Dousa, inscripsi: vel ut Poëtarum, vel ut patronorum meorum primo. Quis enim tali amore quemquam umquam est prosequutus, quali nos tu, optime virorum? aut quis vivit hodie terrarum usquam, cui ampliùs debeamus? Quod sive Musarum, quas tu deperis; sive nostri causâ à te factum est, in solidum tenemur. Interesse autem cùm mea, tum literarum existimavi, quæ de κριτηρίῳ hujus libri, de instituto, de ordine, de doctrina, de scopo, contra opinionem Veterum multorum, recentiorum autem omnium disputavimus, sub auspicio illius prodire, qui & sartam tectam tanti Poëtæ auctoritatem conservare, meam verò infantiam nominis sui splendore protegere possit. Vale, vir Nobilissime, & nos amare perge.

DA-

DANIELIS HEINSII

INTRODUCTIO

In Hesiodi libros

Qui ἜΡΓΑ ϗ ἩΜΕ΄ΡΑΙ inscribuntur.

CAPUT I.

Libros Hesiodi qui ab argumento ἜΡΓΑ inscribuntur, quanti fecerit vetustas, ex Aristotele, Platone, Xenophonte, &, qui horum ore loquitur, Socrate videre est. Nec mirum, cùm in illis perfecta Ethicæ & Oeconomicæ præcepta tradantur, quibus Philosophi primi sua, tamquam firmissimo fundamento, superstruxerunt: quod facillimè & elegantia & antiquitate, cui omnes sensim quidlibet deferimus, impetrarunt. Nostra quoque ætate cùm omnium judicio eum dignitatis gradum obtineant, ut juventuti præ reliquis commendentur: scopus eorum tamen, tum ea quæ in iis præcipua sunt, non ætatis nostræ doctissimos modò; sed (quod sine arrogantia dictum à me existimari velim) Græcos Commentatores, quos omnes cum superiori editione nostra Lectori dedimus, tum Veteres ferè omnes, quorum ad nos de his pervenit aliquid, effugisse videntur. Nostrum ergo existimavimus, priusquam ad singula perveniamus, generaliter ea præmittere, quæ majestatem horum librorum, mentem Poëtæ, & propositum, non commendare modò omnibus, sed & illustrare puréque proponere possint: ne quid sit quod posthac aut doctores in interpretatione Hesiodi latere, aut auditores ab ejus lectione deterrere possit. Et enimverò, cum omnes ferè antiqui Philosophi, in eo elaborarint, ut ex Homero disciplinas omnes, præcipuè autem eas, per quas cognitione singularum actionum ad prudentiam pervenitur, quæ est quædam φιλοσοφία παραδειγμάτων, ut de historia pronunciant Veteres: ex his verò Hesiodi, præcepta Politica, Ethica, Oeconomica haurirent: nostrâ intererat,

tererat,

tererat, ut ea cum iis vel admirari possemus, vel frui saltem & usui nostro applicare. Cùm autem inter reliqua in his libris hîc & ibi ea sepulta quasi jaceant, quibus ex antiquis nonnemo, æternitatem suam mundi probare nititur: cùm ex his libris doctrinam illam Periodicam nobilissimam Plato construxerit, cujus interdum in his commentariis, quasi per nebulam meminit Proclus: quam omnes denique Platonici, & ex iis Poëtæ Græci & Latini toties nunc occultè, nunc manifestè, & sublato quasi signo alludunt: cùm in proposito Poëtæ & ratione agendi sit ars admirabilis & propemodum divina; cùm ipsum argumentum horum librorum non controversum, sed eversum sit; danda est opera ut in his omnibus viris doctis industriam nostram probemus; &, quod proximum est, neque à candore nostro alienum, veniam petamus, sicubi à summis hominibus in eo dissentiamus. In quo cùm vix ullus sit Veterum qui præierit nobis, faciliùs id de quo laboramus impetrabimus. Priusquam igitur ad Hesiodi lectionem se conferet Lector, brevissimè quædam præmittemus, quæ & falsam ex animis opinionem tollant, & veram proponant. Ut autem ad constitutionem veri & refutationem falsi, ad quæ sine mediis non pervenitur, pergamus; quædam præmittenda sunt, quibus ea quæ graviora sunt, tandem innitentur. Primò itaque an de agricultura Poëta scripserit quæremus: secundò, an si in his libris, ex instituto id fecerit: tertiò, an in his tantùm. Quibus quæstionibus tamquam velitibus præmissis, reliqua quæ majoris momenti sunt adornabimus.

CAPUT II.

EA quæ præmissa sunt capite superiori, eò spectant, ut opiniones partim Veterum quorumdam, partim recentiorum omnium tollamus: ne posteà nobis, cùm aliquid concludendum erit, occurrant hæ salebræ. Sicut enim viatores priusquàm viam insistunt, removere solent quicquid euntem remoratur, aut in itinere diutiùs quàm par est, retinet, quamvis stipulas levissimas sæpenumerò aut festucas: ita nos ea priùs admonebimus, quibus remotis, ea quæ præcipua sunt, facilè transigentur. Horum enim omnium non minùs quàm ceterorum, primum propositum erit veritas, secundum brevitas. Eorum autem quæ proposuimus, primum extra controversiam per se quidem est; nec de eo dubitari potest: quia ex eo tamen alia quædam tamquam trunco quodam rami ceteri oriri videntur, adjungendum fuit: utrum de Agricultura scripserit Poëta noster.

De Agricultura scripsisse Hesiodum, ut mille Auctorum testimonia prætermittam, ex iis apparet qui in argumento versati sunt eodem; quorum

quorum duobus adductis, reliquis supersedebimus. M. Varro, de quo meritò ut primo Romanorum primò incipimus, post enumeratos eos qui in argumento hoc versati erant, sed soluto sermone: *Ii, quos dixi*, inquit, *omnes soluta oratione scripserunt: easdem res etiam quidam versibus, ut Hesiodus Ascraeus, Menecrates Ephesius.* Caius Plinius Procemio Lib. 14. *At Hercule non reperiuntur qui norint multa ab antiquis prodita: tantò priscorum cura fertilior, aut industria felicior fuit. Ante mille annorum, inter principia literarum Hesiodo pracepta Agricola pandere orso, subsequutisque non paucis hanc curam ejus, unde nobis crevit labor.* Ut penè in proverbium ea res abierit. Tyrius Maximus: Γεωργίας ταῦτα ὁ πρεσβύτης Ἀσκραῖος, οὐδὲ Βοιώτιος ἀνὴρ, ἢ Θετταλικὸς, ἀλλ᾽ ἥλιος αὐτὸς καὶ σελήνη θάλπουσι, καὶ ὄμβροι τρέφοντες, καὶ ἄνεμοι διαπνέοντες. Idem ex Manilio hoc loco, & infinitis aliis probare insuper habeo: Primò quòd in confesso sit res ipsa; deinde quòd hæc ipsa alterius rei causâ præmittantur: ad quam festinamus.

CAPUT III.

PRimum itaque de quo dubium non fuit, sequitur alterum, in quo plerique Veterum, ut diximus, recentiores autem omnes falluntur: Non esse de Agricultura hos libros. Quæ pars etsi pluribus infrà confirmabitur, ubi argumentum proponemus, quia altero posito, tollitur alterum; hic nihilominus ordinis & perspicuitatis causa examinanda fuit. Quod ut fiat commodiùs, locum quæremus aliquem, in quo exactissimè & ex instituto Poëtæ ipsius libri τῶν Ἔργων dividuntur. Eam divisionem etiamsi nos ex ipso Poëta, verbis nostris constituere poteramus, nihil tamen peccabimus si accedat & judicium alterius & auctoritas: nec ea cujusvis, sed naris emunctissimæ: Luciani, nimirùm, qui hoc modo in suo cum Hesiodo colloquio, postquam reliqua ejus opera enumeravit: Ἔπη δὲ γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς, καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμήτου καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἁπάντων. Ex enumeratione partium constituendum est totum aliquid. Totum videtur esse παραίνεσις γεωργικὴ, seu potiùs γεωργία. Partes ejus sunt περὶ Πλειάδων, περὶ ἀρότου, περὶ ἀμήτου, vel περὶ καιροῦ ἀρότου, περὶ καιροῦ ἀμήτου. Quod si παραίνεσις γεωργικὴ totum sit, quærendum, an respectu partium suarum, an respectu generali propositi Scriptoris ipsius, quod in hoc libro sequitur; an verò utriusque. Respectu partium esse jam ostendimus. Si respectu Hesiodi, necesse est ut ὁ πλοῦς se habeat ad τὴν γεωργίαν, sicut ἄροτος, ἄμητος, & partes reliquæ. At contrà, sicut καιρὸς ἀμήτου, καιρὸς ἀρότου, vel simpliciter, ἄροτος, ἄμητος, pars est γεωργίας; ita καιρὸς πλοῦ, vel ναυτιλίης (ut Hesiodus loquitur) & ceteræ quæ ejusdem sunt confi-

considerationis, partes sunt ἐ πλῶ. Unde sequitur, duo præcipua tradi in his libris, quorum causâ reliqua dicuntur. Quoniam alterum sub altero non comprehenditur, nec se habet sicut pars ad totum. Si ergo de duobus inter se æqualibus agit & eodem spectantibus (utriusque enim finis idem est) aliquid quærendum est, quod illa duo comprehendat, quod quid sit, postea ostendemus. Nunc enim quid non sit, non quid sit, demonstramus: ibi enim pluribus idem, quamvis alio modo, confirmabitur. Ex hoc rursus alia nobilissima orietur consideratio: an τὸ Ἔργον in his libris in inscriptione, κατὰ τὸ χύδην, an verò κατὰ γλῶσσαν sumatur: de quo infrà, de inscriptione cùm loquemur, sumus acturi.

CAPUT IV.

Secunda quæstio ex parte admissa, ex parte negata fuit. Hesiodum his libris de Agricultura agere diximus: sed non aliter quàm de Mercatura. Ex proposito verò magis de illa quàm de hac libris tractari, negavimus. Sequitur, an alio in loco id ab eo præstitum fuerit. Quo quæsito ad stabilienda, partim quæ præmissa, partim quæ sequutura sunt, opus omnino est. Testimoniis utemur, ut eam partem explicemus, neque incertis, neque à posteriori ætate petitis, quam in eo deceptam scimus. Ac primò videamus, quid in Hesiodi Agricultura præcipuum fuerit: ex quo duo sequentur: & quid in his libris non sit, de quo jam agimus: & quid sit, de quo postea acturi sumus. Id ut fiat, partem è multis aliquam eligemus, de qua & in illis maximè, & in his minimè, aut omnino non, tractavit. Est autem ea, CURA ARBORUM. Atque hæc causa est, cur Maro, librum secundum, in quo diligenter hæc pars pertractatur, ASCRÆUM carmen vocarit. Eam partem inter alia (quod notatum hactenus non fuit) quam sit fusè persequutus noster auctor in Agricultura sua, videamus. Plinius lib. XIV. multis conqueritur, ætate sua tantam inductam esse, cum ceteris agriculturæ partibus, tum huic verò maximè, caliginem, ut pleraque quæ ab Hesiodo commemorata fuerunt arborum ignorari cœperint nomina. Quorum omnium in his libris ne unicum quidem refertur, nisi fortè quercum aut ulmum Romanis ignotam fuisse arbitremur: quarum tamen ipsarum, neque ratio, neque natura, neque cura, in his libris describitur: sed obiter & ratione alia sola fit mentio. Idem magnus Scriptor, Lib. 15. cap. 1. *Hesiodus quoque*, inquit, *in primis cultum agrorum docendum arbitratus vitam, negavit oleæ satorem fructum ex ea percepisse quemquam. Tam tarda tunc res erat.* Hæc quoque in his libris qui tractari existimabit, næ ille frustrà futurus est: cùm ipsius oleæ ne mentio quidem fiat ulla. Sed plenum Agriculturæ Hesiodi ex Manilio

liò argumentum petamus. Poëta igitur ille, postquam Homeri scripta diligenter, Hesiodi quoque nostri Theogoniam, & reliqua quæ in illis continebantur, recensuit: librorum ipsius, qui de Agricultura agebant, & Γεωργικῶν, ut verisimile est, inscriptionem habebant, argumentum his verbis proponit:

Quin etiam ruris cultus legésque sacravit,
Militiámque soli: quòd colles Bacchus amaret,
Quòd fœcunda Ceres campos, quòd Bacchus utrumque,
Atque arbusta vagis essent quòd adultera pomis:
Sylvarúmque Deos, sacrataque numina Nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in usus.

Vides, ut in superioribus, Plantationem: quæ pars præcipua horum librorum hîc nusquam apparet. Ita ut ex hoc Manilii testimonio Plantatio & Propagatio vineæ, arborum Insitio, tum quæ loca his vel illis commoda sint vel incommoda, illorum argumentum fuerit librorum. De quibus non singulis tantùm, sed & omnibus, altissimum in libris τῶν Ἔργων silentium. Postremò vagatus in iis Poëta fuit circa sylvarum, hortorum, fluviorúmque descriptionem, amœnitatémque illorum: quam Poëtæ plerumque, ut & hîc Manilius Satyrorum & Nympharum nomine designant. Nam quæ de vineis in universum in his libris, quos Ἔργα vocamus, dicuntur, hæc sunt: quæ ne eò quidem spectant:

Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς,
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας,
Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος.

Id est:

At postquam Orion & Sirius ætheris ardet
In medio, Arcturúmque videt Tithonia conjux,
Incipe decerptos ad te vectare racemos,
Et Soli monstrare decem noctésque diésque,
Dimidiúmque umbræ: sexto spumantia labris
Lætitiæ patris dare munera.

Multò minùs quæ alibi obiter περὶ σκάφης εἴρηκε. Accedat & illud. M. Cato apud Tullium, in libro de senectute, aliquam ab Hesiodo partem in Agricultura prætermissam queritur, quæ ab ipso esset tractata: ea autem erat *Stercoratio.* Atqui si hos libros de Agricultura esse existimasset, multa potiùs deesse, imò omnia ferè questus esset, quæ in libris De Re Rustica, qui hodie Catonis nomine circumferuntur, accuratissimè pertractata sunt. Sequitur ergo aliis libris accuratè de ea re ab Hesiodo actum esse, quæ his contineri putabatur. Ex quo duæ veterum recentiorúmque opiniones hactenus receptæ concidunt: prior, quòd horum librorum argumentum ex proposito

Agriculturam esse existimant: altera, quòd hos libros Maronem imitatum esse hactenus omnes arbitrati sunt. In qua opinione cùm plurimi apud Veteres fuere, tum vel maximè Servius: apud nos cùm omnes, tum major omnibus Julius Scaliger. Qui incomparabilis vir, si persuasum hoc habuisset, neque tam immitis in hos libros Hesiodi fuisset. neque Hesiodi Ἔργα cum Maronis Georgicis contulisset.

CAPUT V.

E Via nostra ea removimus, à quibus non periculum quidem timebamus, nec ruinam, sed molestiam. Nunc ut ad institutum nostrum pergamus, duobus adhuc lectorem capitibus præparabimus. Diximus suprà duo tractari his libris, quorum finis idem est, partes diversæ. Horum alterum quia sub altero non comprehenditur, aliud quærendum est quod complectatur utrumque. Id autem est Oeconomia. Oeconomia cùm sit cura partim possessionis comparandæ, partim comparatæ jam conservandæ: primum circa quod versatur illa, teste Aristotele, est ἡ γεωργικὴ, id est, agriculturæ studium; quod quidem studium in Oeconomica consideratione primùm est duobus modis. Primò κατὰ φύσιν, id est, ratione naturæ: quia antiquissima ejus est ratio & simplicissima. Cùm enim plures sint artes, quæ circa terram versantur, qualis videlicet, quam Philosophus adfert, ἡ μεταλλευτικὴ, secundariæ tamen sunt omnes. Secundò, quia cum Justitia conjuncta est. Nec enim ab hominibus volentibus lucratur, ut mercatura: neque à nolentibus, ut ars militaris. Tertiam rationem prætermittimus, quam & Aristoteles & ex eo Cato adjungunt; cùm usum in his habeat nullum. Quibus rationibus librorum horum argumentum superstruemus. Cùm ergo Agricultura sit prima naturâ in Oeconomia, rectè secundo libro præmittitur: cùm autem sit justa, rectè libro primo justitiæ præcepta traduntur. Cùm igitur alter librorum sit Ethicus causa alterius, alte Oeconomicus sed per se; rursus aliud quærendum est, quod utrumque contineat: id autem est ea Poëtica pars quam Παιδείαν vocamus: paullò aliter quàm Platonici; qui etiam ad Harmoniam eam referunt, de qua proximè acturi sumus. Cùm igitur plures sint Oeconomiæ partes, quibus comparatur possessio; maximè lucrosa est ea quæ ab æquitate quàm longissimè abest; quam planè excludit Poëta: ea est Fœneratura. Proxima ab hac quæ non tam cum iniquitate conjuncta est, quàm prima; sed magis cum periculo quàm prima & ultima: ea est Mercatura. Tertia est quæ minùs lucri habet & periculi, sed plus æquitatis: ea autem est Agricultura, æquitate & tranquillitate prima, lucro verò ultima. Cujus causa ex Platone & Hesiodo hæc reddenda est.

eſt, quòd hæc quam minimè ab ἡγεμονικῷ abeſt ſæculo: quo terra omnia ſuppeditabat, ſed abſque cura. Al eræ duæ quàm maximè ad ἐπιθυμητικὸν accedunt: quod *Cupidum* vocavit Catullus.

Sed poſtquam tellus ſcelere eſt imbuta nefando,
Juſtitiámque omnes cupida de mente fugarunt.

Aſtræam enim intelligit, quam uſque ad ἐπιθυμητικὸν permanſiſſe volunt Platonici, cùm reliqui Dii in θυμικῷ fugiſſent.

Ejus de quo agit Poëta, libro primo propoſitionem habemus. Id à nobis dicitur, οἰκονομικὸν: ab eo alibi, οἶκον δὲ δίαιτα. Ejus rei in ſecundo præcepta ſequuntur. Inter quæ eſt & illud, quo in diviſione Oeconomiæ utitur Ariſtoteles:

Οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε βοῦν τ᾽ ἀροτῆρα.

Quæ ſingula infrà percurremus. Nunc hoc conſtituamus. Primus liber aliquid agendum docet, ſed juſtè: ſecundus, quid agendum ſit, quo pacto, & quando. Eamdem diviſionem apud Maximum Tyrium habes, qui hos libros Oeconomicos eſſe non ignoraſſe videtur: Ἐνθυμηθεὶς δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν τὸ ξυνετὸν ἐν ἅπασι· τὸ δὲ πολὺ δημαγωγίας φιλεῖ, οὐδέτερον τοῦ γένους ἀποκεκλεισμένην τὴν ποίησιν ἐξειργάσατο, καθάπερ ὁ Ἡσίοδος· χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, καταλέγων τὰ γένη, ὅστις ἐξ ἧς ἔφυ. χωρὶς δὲ αὐτῷ πεποίηνται οἱ θεῖοι λόγοι ἅμα τοῖς λόγοις Θεογονία. Χωρὶς δ᾽ αὖ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸν βίον, ἔργα τε ἃ δραστέον καὶ ἡμέρας ἐν αἷς δραστέον.

CAPUT VI.

CUm ſuprà totum hujus libri ſubjectum in duo diviſerimus, quorum neutrum per ſe traditur, ſed causâ alterius; Terræ cultum, & Navigationem: quorum utrumque pars eſt totius: totum enim eſt Oeconomia, cujus causâ Poëta in alterum devolvitur, id eſt, Juſtitiæ præcepta; rurſus & hanc & illam partes eſſe diximus reſpectu totius. Totum eſt Διδασκαλία, ſeu Παιδεία. quæ olim fuit Poëtarum tantùm: poſteà ad Philoſophos migravit. Omnis igitur Muſicus, teſte Platone, duo ſpectat: τὴν μελοποιΐαν, ſub qua nos paullò aliter quàm ille, ea quæ ad metra, quæ ad numeros eorúmque inventionem, ac diſpoſitionem, comprehendimus: & τὴν Παιδείαν, qua reliqua omnia uſibus hominum accommodantur. Quod nobis eſt docere partim, partim movere: alterum ποιεῖν dicebant, alterum χρῆσθαι τοῖς πεποιημένοις Sicut autem priùs neceſſe eſt conſtituere aliquid quàm conſtituto uti. Ita neceſſe eſt, priorem eſſe μελοποιΐαν, poſteriorem alteram. Nam, ſi rectè Platonis Παιδείαν conſideremus, vix egreditur rhythmum & harmoniam, ut ſubtiliter diſputant ejus Interpretes: & potiſſimùm in movendo verſatur, quod duobus illis ſolet fieri. De quo multa diſſerere poſſemus; nunc tamen,

men, quia aliud agimus, vocem Παιδείας simpliciter, ἀντὶ διδασκαλίας sumemus, quam Scriptores antiqui tamquam vetustissimum Poëtarum considerant institutum. Ea cùm latissimè tendat, nos paullò arctiùs eam hoc loco restringemus. Est igitur duplex, quæ docet vivere, & quæ scire. Quarum prima instituto nostro conducit: alteram nunc prætermittimus. Rursus ejus partes circa vitam privatam duæ versantur. Quarum altera singulos propriè vivere docet, & circa τὴν ἕξιν occupatur: altera singulos benè vivere docet, & mores complectitur. Utraque ὠφελεῖν πρὸς τὸν βίον ambiguè à Veteribus dicitur. Cùm autem Poeta ad hominem ociosum scribat; rectè quo pacto comparanda sit substantia, docet: cùm ad prodigum, rectè quo pacto conservanda sit, ostendit. Cùm ergo duo hæc proponat liber primus, secundus perficiat: in alio tamen libri primi consumitur argumentum: in quo antiquissimum παιδείας usum videmus, quæ etiam διδασκαλία appellata est. Cujus institutum est, ἠθικὴ προαιρέσεως, non οἰκονομικὴ, multò minùs πολιτική. Ejus propositum est, ut antiqui Poëtæ verbis utar, εἰπεῖν πρὸς ζωὴν χρήσιμα. Nec dubium est, quin hinc διδάσκαλοι Comici dicti sint & Tragici, qui illud primò simpliciter agebant, ut apparet ex Epitaphio Epicharmi, Comœdiæ apud Dores inventoris, quod ejusmodi est:

> Ἀπὸ φωνὰ Δώριος, χὠνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
> Εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
> Ὦ Βάκχε. χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
> Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν
> Τὸν Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πελωριστᾳ πόλει,
> Οἷ' ἀνδρὶ πολίται.
> Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμναμένοις.
> Τελεῖν ἐπιχείρια.
> Πολλὰ γὰρ ποτὶ τὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα.
> Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Laudat eum ὅτι πρὸς ζωὰν εἶπε χρήσιμα, & quidem παισὶ, qui Oeconomiæ nondum sunt capaces, multò minùs, quæ ad plures pertinet, Politicæ. Hæc igitur pars diutiùs Poëtarum fuit, quàm Comicorum; quia priùs fuit Poëtæ nomen quàm Comici. Ac Poëtæ docuerant τὰ πρὸς ζωὰν χρήσιμα, priusquam extaret apud Siculos Comœdia, ad quos τὰ δραματικὰ & eorum inventionem, ut ex voce δρᾶν, quæ κατὰ διάλεκτον illorum est aut viciniorum, probat Aristoteles, propriè spectat. Atque hæc causa est cur Philosophi, & præcipuè septem illi Græciæ, neglectâ plerumque (non semper tamen) Μελοποιΐα, id est, numeris & similibus (nam ita nos illam vocem qua de Musica utitur Plato, sumimus) sententias in quibus de moribus, de Deo, de virtute egerunt, quæ ad hanc παιδείαν spectabant, ᾄσματα καὶ ᾀδόμενα dixerint. Unde Thaletis ᾄσματα, & aliorum ferè omnium à Laërtio citantur: quæ *Carmina* à veteribus Latinis dicta sunt. Quod,

quia à nemine adhuc ostensum est, monere lubet; cùm instituto nostro maximè conducat. Hinc illud apud Dionysium Catonem:

Si DEUS est animus, nobis ut Carmina dicunt.

Carmina, id est, dicta Philosophorum. Causa est, quia dicta illa brevia, quibus sententias suas, de Deo, déque reliquis includebant, ἀδόμενα dicebant, id est, *Carmina*. Sic ἀδόμενον Thaletis illud extat:

Οὔτι τὰ πολλὰ ἔπη φρονίμην ἀπεφήνατο δόξαν.

Chilonis

Ἐν λιθίναις ἀκόναις χρυσὸς ἐξετάζεται.

Hodiéque, quod observatum non fuit, ἀδόμενα, sive ᾄσματα habemus, in libello illo, qui à moribus Cato inscribitur. Primò enim in ἀδομένοις de Deo agebatur. quod & sequutus est ille, qui ut propositi sui rationem occultè redderet, citat continuò τὰ ἀδόμενα, additque, *nobis ut Carmina dicunt*, id est: ὥσπερ ἐν τοῖς ἀδομένοις τῶν φιλοσόφων τῶν πάλαι γέγραπται. Atque hæc causa est, cur breves sententias præmittat: ut, Aleam fuge, & similia. In prioribus enim illis filium suum instruit, sicut in Hypothecis Hesiodi alumnum suum Chiron. His cognoscendis aliquantùm temporis impendere poterant in prælectionibus suis triviales quidam, priusquam Poëticen universam, in qua non solùm nihil vident, sed cujus usum ignorant, in contemtum adducerent, & minùs certè ocio suo abuterentur. Invenirent numquam tam humiliter Platonem & Aristotelem de Poëtis sensisse, quin semper ex illis discerent. Nos pergamus. Prima igitur materies qua hominibus innotuerunt Poëtæ hæc doctrina fuit, quæ primo ἔργων tractatur: nimirum, γνῶμαι & παραινετικαὶ ὑποθῆκαι. Hoc fine vitæ hominum adhibebantur, ut vel ætate provectiores docerent, sicut Persen Hesiodus: vel minores, & qui modum vivendi habere nondum poterant. Comicus dividit eos, qui virtutem docent in διδασκάλους, καὶ ποιητάς. Ab alteris pueros, ab alteris provectiores doceri vult.

——— τοῖς μὲν γὰρ (inquit) παιδαρίοισιν

Ἐστὶ διδάσκαλος, ὅστις φράζει, τοῖς δ' ἡβῶσι ποιηταί.

Utrumque tamen confunditur. Et præsentiâ enim suâ, & posteà scriptis, temperantiæ & justitiæ magistri erant publici, quibus ἐπὶ ἀρετῆς παιδείᾳ maximi quique nobilissimíque committebantur. Unde etiamnum Platonis ætate vox σοφὸς Poëtis, tamquam propria, attributa fuit. Qui semper ὁ σοφὸς Ἡσίοδος ὁ σοφὸς Ὅμηρος, ὁ σοφὸς Ἀρχίλοχος, ut & multis post eum ætatibus, quamvis ignota esset causa. Sic de Repub. 2. postquam de Homero, Hesiodo, & Musæo egerat, Οὐκοῦν, inquit, ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοὶ καὶ τὴν ἀλήθειαν βιᾶται, καὶ κύριον εὐδαιμονίας. Paullò pòst: Τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν, κερδαλέαν καὶ ποικίλην. Primum, quod docebant olim, fuit temperantia. Ingenuorum itaque liberis ante pubertatem continuò præficiebantur, ut prospicerent, ne fortè

 aude-

auderent τὸ ἄγειν χαλεπὸν, quos παιδαγωγοὺς Græci, Athenienses ἀκολούθους, Latini *Comites*, *Custodes*, antiquiores etiam φύλακας & αἰδοῖς dixerunt: quamvis eorum propriè munus docere esset. Α'κόλουθοι sæpè apud Platonem dicuntur. Alcibiades in Convivio negat se, quòd formosus esset, absque ἀκολούθῳ, primo Socratem adire ausum fuisse: Ε'φοίτων γὰρ ἤδη ἐπὶ τῇ ὥρᾳ, inquit, θαυμάσιον ὅσον, πρότερον οὐκ εἰωθὼς ἄνευ ἀκολούθου μόνος μετ' αὐτοῦ γίνεσθαι, τότε ἀποπέμπων τὸν ἀκόλουθον, μόνος συνεγιγνόμην. Et in Charmide: ἀλλὰ καλῶς ἔφη λέγεις, καὶ καλοῦσιν αὐτὸν καὶ ἅμα φράσον τὸν ἀκόλουθον, καὶ ἔφη ἐμὲ Χαρμίδην. In cujus vocis interpretatione labitur doctissimus Politianus. Virgilius eosdem simili ratione *Comites*, dixit, qua Græci ἀκολούθους, Lib. Æneïd. 5.

At pater Æneas nondum certamine misso,
Custodem ad sese comitémque impubis Iuli
Epitidem vocat.

Ex his rursus antiquissimi illi fuere, quibus matronæ καὶ τὸ γυναικεῖον committebatur. Qualis celeberrimus ille Homeri fuit Odyss. γ. qui ἀοιδὸς ab illo dicitur. Iidem φύλακες & εὐνοῦχοι postea Græcis, Latinis *Custodes* dicti sunt. Hesychius, ἀοιδὸς, ᾠδὸς, κιθαρῳδὸς, καὶ ὁ ποιητὴς, καὶ ὁ θρηνῳδὸς, ὁ εὐνοῦχος παιδῶν. Manifestè ἀοιδὸν εὐνοῦχον exponit. Quid verò sit εὐνοῦχος παιδῶν, numquam intellexi, donec approbante tandem mirum in modum maximo Scaligero, εὐνοῦχος, φύλαξ, emendavi. Veteres enim Magistri, ἀοιδὸν illum Homeri, qui in officio Agamemnonis uxorem continebat, εὐνοῦχον, interpretati sunt, quò respicit antiquarum omnium Glossarum Epitomator, earum præsertim, quæ ad Homerum spectant, Hesychius: qui non aliud in animo habuit, cùm ἀοιδὸν, φύλακα interpretatur, quàm quod diximus. Idem Hesych. Α'οιδοὶ, φυλάττοντες, ὀνομαστοὶ, ἢ εὐνοῦχοι. Eustathius; τινὲς δὲ ἀοιδὸν τὸν εὐνοῦχον παρεισάγουσιν, ὡς αἰδοῖα μὴ ἔχοντα: de eo enim Homerico ἀοιδῷ quid non excogitarunt Veteres? Sententiam illam reprobat Didymus, seu quicumque est, cujus brevia in Odysseam Scholia habemus. τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ ἀοιδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπεῖχον· τινὲς δὲ κακῶς νοήσαντες τὸν εὐνοῦχον ἀπέδωκαν. Sed neuter mentem Veterum intellexit, nec Eustathius, nec commentator ille. Nam qui ἀοιδὸν εὐνοῦχον esse dixerunt, τὴν τάξιν respexerunt: non autem τὴν τοῦ σώματος λώβην, id est, munus, non privationem corporis: quamobrem errat Eustathius, qui εὐνοῦχον exponit, τὸν αἰδοῖα μὴ ἔχοντα. Nam cùm ἀοιδὸν illum Veteres εὐνοῦχον exponunt, nihil aliud volunt, quàm si nos *Custodem* exponeremus: quia *Eunuchi* iidem dicebantur, qui *Custodes* postea. Quippe cùm σωφρονισταὶ Poëtæ essent, & custodiæ ab antiquis fæminarum præficerentur, quò res extra suspicionem esset, Eunuchi illi muneri apud Barbaros adhibebantur: qui postquam γυναικωνῖτιν non modò occuparant, sed & puerorum curæ præfuerant, manifestam integris gentibus ruinam invexerunt. Atque hoc est de quo libro de legib. III. conqueritur Plato, διαφθαρεῖσαν τὴν παιδείαν ὑπὸ τῶν λεγομένης

γαμβρὸς εὐδαιμονίας τὴν Μηδικὴν, ἐπεὶ ἐπεῖδον ὑπὸ γυναικῶν κ) εὐνούχων παιδευθέντας αὐτῶν τοὺς υἱούς. Apud Græcos & Romanos cùm obtinuit hæc corruptela, non aliam τάξιν habuerunt quàm Homericus ἀοιδὸς, quamvis mutilati & moribus dissimiles. Talis erat, in quem elegantissima Nasonis exstat elegia,

Hei mihi quòd dominam, nec vir, nec fœmina servas!

Εὐνοῦχοι igitur & ἀπάδωνες, οἱ ἀοιδοὶ ab Hesychio dicuntur, non quòd Homeri tempore idem erant, sed quòd postea idem munus spadones obtinuerint. Illi enim sunt qui postea à Nasone, Propertio, Plauto & reliquis *Custodes* dici cœperunt. Apud antiquos certum est, continentiæ magistros, quamvis integri essent, εὐνούχους dictos esse: quod nomen temperantiæ est, non fœditatis. Causa hæc est. Vetustissimi τὸ εὖ νοῦν ἔχειν intemperantiæ directè opponebant, cujus partes omnes ἀνόητα aiebant. Unde illud apud Comicum, ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι, κ) ἀνοήτων πάντων. Opponebant enim σωφροσύνην κ) ἀφροσύνην, id est, *temperantiam & dementiam*, sicut postea σωφροσύνην & ἀκολασίαν Philosophi. Atque hoc est quod notat Aristot. Nicom. VII. c. XI. ἔτι ἐμπόδιον τοῦ φρονεῖν αἱ ἡδοναί, κ) ὅσῳ μᾶλλον χαίρει, μᾶλλον· οἷον τὴν τῶν ἀφροδισίων· οὐδένα γὰρ δύνασθαί τι νοῆσαι ἐν αὐτῇ. Unde pro ἀφροδισιάζεσθαι, μωραίνειν dicebant & ἀφρονεῖν, & apud Comicos σπάμωροι sunt οἱ καταφερεῖς. Atque hac ratione, ut in Rhetoricis notat idem Philosophus, factum suum excusabat Helene apud Euripidem, quòd ἡ Ἀφροδίτη nihil aliud esset, quàm ἡ τὴν ἀφροσύνης ἄρχουσα. Καὶ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς, Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς. Hinc humanæ sapientiæ princeps Homerus, de casta muliere quoties agit,

——— φρεσὶν, inquit, κέχρητ' ἀγαθῇσι,

id est, ad verbum, εὖ νοῦν ἔχει. Hæc quoque causa est, cur Horatius τὸν σωφρονοῦντα *integrum* vocet:

——— & integra
Tentator Orion Dianæ,
Virgineâ domitus sagittâ.

Integra, id est, *casta*, & ut Homerus loquitur, φρεσὶν ἀγαθαῖς κεχρημένης. Sic *integrum* opponit alibi *amanti:*

Brachia & vultus teretésque suras
Integer laudo: fuge suspicari,
Cujus octavum trepidavit ætas
Claudere lustrum.

Putabant videlicet, intemperantiam mentis esse mutilationem κ) πήρωσιν: quemadmodum auditoribus nostris ibi pluribus, ex Philosophis, ostendimus. Nunc enim quantùm possumus à multorum auctorum testimoniis abstinebimus, & ad institutum nostrum pergemus. Et certè omnis ferè vitii nomine τὸ ἀφροδισιακὸν notabant Veteres. Sic ὕβρις à Comico rei Venereæ intemperantia dicitur, & ὑβριστὴς maritus

qui à conjuge sua sæpè una nocte τὴν χάριν flagitat. Negat enim Theseum ὑβριστὴν fuisse; sed σωφρονοῦντα.

——— οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς
Οὐδ᾽ ἤθελ᾽ ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν,
Γυνὴ δὲ σπαμωργυμένη χαίρει

More enim Atticorum suorum loquutus est, qui ὑβρίζειν τὴν ἀκολασίαν, & ὑβριστὴν τὸν ἀκόλαστον dicebant. Sic Tyrius Maximus τὸν ὑβριστὴν ἔρωτα opponit, vel amori Platonico, vel τῇ σωφροσύνῃ. Serm. 10. Ἀλλὰ αἰσχρὸν μὲν θέαμα, ἵππος ἄφετος, αἰσχρὸν δὲ ἄσχημα ὑβριστὴς ἔρως. οὗτός ἐστιν ὁ ἔρως ὁ τοὺς κρημνοὺς πηδῶν, οὗτος ὁ ποταμοὺς περῶν, ὁ ξίφος λαμβάνων. Et Serm. 6. Οὗτος τῆς πολιτείας τρόπος, οὐκ ἐν Πειραιεῖ πλαττόμενος, οὐδὲ ἐν Κρήτῃ νομοθετούμενος, ἀλλ᾽ ἐπὶ προφάσει ἐρωτικῇ ὑπὸ φιλοσόφου δεικνύμενος, δι᾽ οἰκονομίας ἐρωτικῆς. ἄρχοντες αὐτουργοί. προβουλευόμενοι, ἀριστεῖς ἀγαθοὶ προπολεμοῦντες. γυνὴ σώφρων, ἀντιταττομένη ὑβρισταῖς νεανίαις. Et 32. ὑβρίζειν ἀντὶ τοῦ ἀκολασταίνειν posuit, & partes Venereas, τὰ ὑβρίζειν πεφυκότα dixit, λιχνευέτω ἡ γλῶττα, τηκέσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί, ἐκλυέσθω ἡ ἀκοή. πληρούσθω ἡ γαστὴρ ὑβριζέτω τὰ ὑβρίζειν πεφυκότα. Dicebant & ἀδικίαν, & vice versa δικαίους τοὺς σωφρονοῦντας. Synesius antiquarum elegantiarum magnus imitator τὰ γὰρ εἰς Ἀφροδίτην ἐγὼ δικαιότερος καὶ τοῦ Βελλεροφόντη σωφροσύνης ἀμφισβητήσαιμι. Aristoteles Rhetoric. 2. τοὺς σώφρονας laudat, ὅτι οὐκ ἄδικοι. Εὐνοῦχοι igitur apud Veteres qui fuerint apparet. Atque hæc causa est, cur idem Synesius Encomio calvitiei, ubi de Homerico ἀοιδῷ agit, Cometen eum fuisse negat, quales posteà mollissimi illi Eunuchi erant: Οἶμαι δὲ ἐγὼ καὶ τὸν ἀοιδὸν ὃν Ἀγαμέμνων τῇ Κλυταιμνήστρᾳ μελεδωνὸν ἀπολέλοιπε, τῶν καθ᾽ ἡμᾶς εἶναι γένους κομήτην γὰρ οὐκ ἄν ποτε γύναιον ἐνδιαβεβλημένης οἰκίας ἐπίστευσε. Atque hæc quidem de Παιδείᾳ, & de iis qui hanc apud Veteres τῇ πράξει professi sunt.

CAPUT VII.

Aliquantùm jam promovimus. Ostendimus, primo Hesiodi, nihil commune esse cum secundo: nisi quatenus in eo proponitur, aut quatenus ad ea præparat lectorem in primo, quæ est traditurus in secundo (adhuc enim loquimur cum vulgo qui in libros divisit hoc scriptum: quàm rectè autem sigillatim posteà ostendemus.) Quàm multi sint quos ipsa deceperit inscriptio Veteres Recentioresque, dubium ei esse non potest, qui diversitatem consideràt sententiarum; quæ ut omnes veræ esse non possunt, ita omnes falsæ esse possunt. Et ut omnes de posterioribus duobus aliquid statuerunt: ita primum penitùs vel neglexisse, vel in judicio de eo ferendo cæcutivisse videntur. Quod omnino aliud illius sit κριτήριον, quàm reliquorum. Quod si alibi in Veterum scriptis sepultum conclamatùmque inve-

piamus,

niamus, operam nos non lusisse existimabimus. Canum igitur in morem qui ῥινηλατοῦντες ad cubile feræ deducuntur, vestigia sequemur: ut nimirum videamus, an ex odoratu aliquid à nobis deprehendi possit. Servius ad primum Georgic. ita de Poëta suo, simúlque de hoc nostro, & de his libris agit: *Ingenti autem egit arte, ut potentiam nobis sui indicaret ingenii, coarctando lata, & angustiora dilatando. Nam cùm Homeri & Theocriti brevitate scripta collegerit, unum Hesiodi librum divisit in quatuor.* Cùm autem Grammaticus ille, de libris ad Persen loquatur, quos Maronem ibi frustrà expressisse existimavit, unum librum tantùm novit, qui est procul dubio secundus: in quo de Agricultura agitur; quamvis non ex instituto primo, & proposito Poëtæ. Ita primum à secundo penitus disjunxit. In his cùm nec Suidas, qui simpliciter τῶν Ἔργων meminit, neque reliquorum quisquam, auxilium ferat nobis, iterum ad eum recurremus, qui fusissimè scripta ejus pleraque recenset, & ob oculos ponit. Is autem est Manilius, qui hoc modo:

——— sed proximus illi
Hesiodus memorat Divos Divúmque parentes,
Et Chaos enixum terras, orbémque sub illo
Infantem, & primum titubantia sidera corpus.
Titanas juvisse Jovis cunabula magni:
Et sub fratre viri nomen, sine fratre parentis,
Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum,
Omniáque immensa volitantia numina mundo.
Quin etiam ruris cultus, &c.

Hesiodus cùm diversa libro primo pertractet, præcipuum est quòd ibi primus manifestè secundam τῶν λογικῶν speciem commemorat, de quibus aliquoties inculcat, & sub quibus sæculum suum collocat (cur autem & qua ratione infrà dicemus) nimirum τοὺς Δαίμονας, qui in ἐπιχθονικῷ, in quo scripsit Hesiodus, inspectores rerum humanarum, & legati quasi primæ Divinitatis, id est, τῆς πρώτης τῶν θεῶν δυνάμεως, quam Jovem illi dicunt, circa terram præsentes versari existimabantur: unde ἐπιχθόνιοι à Poëta appellantur. Eò spectant illa,

Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας, καὶ σχέτλια ἔργα
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ᾽ αἶαν
Πλουτοδόται.

Item:

Τρὶς γὰρ μύριοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ᾽ αἶαν.

Manilius igitur κεφάλαιον hujus libri primi esse voluit, id de quo præcipuè agitur. Quia primus Hesiodus, ut ex aliis etiam Veterum osten-

ostendemus, quemadmodum in Θεογονίᾳ de Diis, sive de prima Divinitatis specie; ita in hoc libro primus distinctè de secunda egit, nimirum περὶ τῶν Δαιμόνων, περὶ τῶν ποτηνῶν θεῶν. Quod quidem κρηπῖδα omnibus de quibus infrà disputabimus, cùm cohærentiam totius doctrinæ ostendemus, firmiter stabilietur. Hæc secunda Divinitatis species, sive εἶδος λογικὸν, duabus proprietatibus, quæ peculiariter conveniunt illi, à Poëtis distinguitur. Prior est, quòd *volare* eos dicant, deinde quòd circa terram, quod Latinus Poëta dixit, *toto mundo versari*. Ab altero Hesiodus eos φοιτῶντας, ab altero ἐπιχθονίους dixit: utrumque quoque in Manilio est. Manilius itaque Deos illos de quibus Hesiodum hoc libro egisse ait, *numina volantia*, dixit: quorum descriptionem, quod nulli umquam in mentem venit, hujus libri subjectum facit. Ac primò φοιτῶντας eos vocat ea ratione auctor noster, quâ manifestiùs ποτηνοὶ dicebantur, quod ad verbum cum voce Manilii convenit. Ita in oraculo quodam apud Eusebium Præparationis Evangelicæ Lib. IV.

Ὅσσοι δ' ἀμφὶ γαῖαν ποτώμενοι αἰὲν ἴασιν,
Τοῖσδε φόνε πλήσας πάντῃ πυρσώλεα βωμὸν
Ἐν πυρὶ βάλλε δέμας θυσίας ζωοῖο ποτηνῦ.

Nec aliud in animo habebant Veteres, cùm illis *volatilia* tantùm, id est, ποτηνὰ, ut in oraculo est, sacrificarent. Eadem ratione & à Græcis Theologis πλάνον γένος dicebantur, id est, *genus vagum*, quæ vox Hesiodicum illud φοιτῶντες ad verbum exprimit, & ἀλινδούμενοι θεοὶ, καὶ κυλινδούμενοι, id est, *volubiles Dii*. Synesius de insomniis: Τὸ γὰρ ἢ πάντως, ἢ παρὰ μικρὸν ἀληθίζεσθαι, θεῖόν ἐστιν, ἢ πέλας τοῦ θείου. τὸ δέ γε πλάνον ἐν ταῖς ἀποφρήσεσιν ἀλητικόν ἐστι τῶν ἀλινδουμένων εἰς ὕλην, ἐμπαθὲς καὶ φιλότιμον. Eadem ratione eos & ἀλητικοὺς dicebant, quòd loco certo non continerentur; tamquam, ut loquitur Niceph. Synesii Schol. λῆξιν καὶ τόπον οὐκ ἔχοντας. Eadem ratione οἱ πέριξ dicebantur: quòd humanæ vitæ inspectores per totum universum diffunderentur, tamquam, ut idem loquitur, περιβλέποντες τοῦ μεγάλου θεῶν βασιλέως ὀφθαλμοί. Secunda proprietas est, cùm *in mundo volitare* dixit: *mundus* enim est quod χθὼν & γαῖα Hesiodo & aliis: unde ἐπιχθόνιοι, & φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, & in oraculo ποτώμενοι ἀμφὶ γαῖαν dicuntur. Atque hæc causa est, cur à Chaldæis θῆρες χθονὸς dicerentur. Quamquam Pythagoricam vocem propriè expressit Manilius, qui ἐγκοσμίους θεοὺς dicebant. Postremò, quod & addi potest, manifestè per vocem *Omnia*, vocem Hesiodi μύριοι expressit, aut τρεῖς μύριοι. quod Manilius esse ἀόριστον ostendit. Quare eam vocem Clemens aliique patres ἐπὶ χλευασμῷ referunt, propter multitudinem. Τρεῖς μύριοι itaque Manilius vertit, *omnia*, sequutus procul dubio Interpretes vetustissimos, quales tum temporis extabant in Hesiodum multi, qui illud τρεῖς μύριοι exponebant πάντες: quod etiamnum in Proclo habemus, his verbis: ἡ μὲν μυριὰς δηλοῖ τὸ πάντα τῶν δαιμόνων ἀριθμὸν, ἐν ᾧ περιλαμβάνεται τὸ δαιμόνιον γένος, & plura quæ eò spectant. De iis egisse

primò

primò Hesiodum primóque distinxisse τὸ λογικὸν, in libro Περὶ τῶν ἐκλελοιπότων χρηστηρίων Plutarchus ostendit: Ἡσίοδος δὲ καθαρῶς καὶ διωρισμένως πρῶτος ἐξέθηκε τῶν λογικῶν τέσσαρα γένη· θεοὺς, εἶτα δαίμονας πολλοὺς κ' ἀγαθοὺς, εἶτα ἥρωας, εἶτα ἀνθρώπους, τῶν ἡμιθέων εἰς ἀνθρώπους ἀποκριθέντων. Constituit igitur κριτήριον horum librorum τὴν Δαιμονολογίαν. Partim quòd circa eam tota doctrina, quæ hîc traditur versetur; id quod brevi apparebit: partim quòd minimè inusitatum esset, à parte libro inscriptionem imponere. Sicut enim Rhapsodi inter canendum Homeri libros dividebant; sic citharœdi totum τῶν Ἔργων in conviviis cùm ad citharam canerent. Ubi illud etiam notandum venit, de quo infrà agimus, non in libros distinctum fuisse hoc scriptum, sicut hodiè circumfertur, quod valdè recens est, sed in partes suas. Apud Plutarchum in Symposiacis, citharœdus qui hæc Hesiodi canebat, cum Homerico Rhapsodo certat: citharœdus ab eo versu inchoat, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην. Quod carmen περὶ τῶν ἐρίδων fuit. Rhapsodus verò ab illo Homerico, Ζεὺς δ' Ἥρην ἐκάλεσσε κασιγνήτην ἄλοχόν τε, in nuptiis Ptolemæi. Carmen περὶ τῶν ἐρίδων sequitur Pandora. In Pandora rursus sunt minutæ partes, qualis est πιθοιγία & aliæ, quarum Grammatici meminerunt. Pandoram sequuntur Periodi, seu pars illa quæ τὰς λήξεις continet, usque ad τὴν ἐξόμνησιν τῶν ἡρώων, quæ ibi desinit, Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελλον ἐγώ. Prima λῆξις est ætatis aureæ, quæ τοὺς Δαίμονας constituit: quos, ut dixi, ποτηνοὺς antiqui, Manilius *volantia numina* dixit. Sicut autem minimè insolens erat, librum integrum Iliados à parte dicere Πατροκλείαν, vel λύτρα, vel ὁρκίων ἀφάνισιν, vel ὁρκίων κατάχυσιν, Odyssææ, Κυκλώπειαν & νεκυίαν, & quod plus est, interdum a voce unica, in illo aut illo libro obvia, sicut Iliados quartus liber ἐπιπώλησις dicitur, quòd ibi dixerat de rege Poëta, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν. Eustathius: Οἱ δὲ παλαιοὶ πολλαχοῦ μέμνηνται καὶ χωρὶς προσθήκης τῆς ἐπιπωλήσεως· οἷον ὅτι φησὶν ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἐπιπωλήσει, ἤγουν ἐν τῇ Δ ῥαψῳδίᾳ: & paullò pòst, ἐπιπώλησις δὲ καλεῖται ἡ Δ ῥαψῳδία, διότι ἐν αὐτῇ ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν ὁ βασιλεύς. Ita interdum & à prima voce partem integram distinguere: sicut Βοιωτία Poëtæ catalogus appellatus fuit: ut nimirum memoriæ consuleretur Rhapsodorum: ita quoque Δαιμονολογίαν primum τῶν Ἔργων vocat Manilius, quòd ex illa parte pleraque dependeant. Sicut autem Tragœdiæ nihil aliud, quod ad Oeconomiam, quàm τεμάχη poëseos Homericæ erant, & exiguam aliquam partem comprehendebant, propter angustiam Tragicæ periodi, quæ exiguis limitibus terminatur: secùs si fiebat, ἐποποιϊκοῦ & πολυμύθου nomen incurrebat Poëta, qualis fuit Agathon, teste Aristotele, qui in eo solo peccavit, aliàs probus, & ut cum Comico loquar, τῶν γνησίων. Ita Scholiorum auctores, Alcæus, Anacreon, Praxilla, & alii, in partes Hesiodi παραινετικὰ dividebant: quod antea fecerant οἱ πρὸς λύραν ᾄδοντες. Primum enim Scholiorum argumentum παραίνεσις fuit. Athen. καλὸν δὲ ταύτην ἐνόμιζον, τὴν παραίνεσίν τε τινὰ καὶ γνώμην ἔχειν

δοκοῦντα

διηνεκέως χρησόμενοι εἰς τὸν βίον. Ita, ut dixi, hos libros in partes & membra dividere solebant. quorum non ultimum est, ἡ Δαιμονολογία. Quod κριτήριον inventum retinebimus, donec quomodo in sequentibus magis magisque cohæreat, & quem locum in reliquis partibus habeat, ostenderimus. Si quis igitur potissimam hujus libri primi partem quærat; dicam esse ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΞ.

CAPUT VIII.

INventa aliqua libri primi nota, illud tenendum: duplicem Παιδείαν, sive docendi Poëtarum vetustissimis fuisse rationem: quarum utraque in hoc locum habet. Est enim vel adumbrata, vel manifesta. Adumbrata est, quæ vel fabulosis narrationibus constat, ut de Pandora, vel fabulis, ut de Accipitre. Manifesta, ut præcepta de moribus in primo, de administratione domestica in secundo. Nos ea quæ tractanda nobis sunt pertexemus, quæque ad priorem spectant Παιδείαν explicabimus: quæ ad posteriorem ostendemus. Divisio libri utriusque, quod ad contentum hæc est. Agricultura & Navigatio, Γεωργία καὶ πλοῦς: finis utriusque idem ἡ κτῆσις. A præcepto inchoat, desumpto à divisione τοῦ ἔριδος: quarum alteram improbat, bella nimirum & judicia, quod à proposito patrisfamilias abhorreant: alteram laudet, quæ ad eumdem finem tendit, ad quem Oeconomice, τὸν τῶν ἐπιτηδείων πόρον. Post hanc divisionem operis, sequitur divisio ex obliquo, & in transitu quasi, his verbis, Αἶψά κε πηδάλιον. Ubi duo proponuntur circa quæ cura & industria hominis, cui res familiaris curæ sit, versari debeat. Alterum est πλοῦτος, qui è terra petitur, & designatur per ἔργα βοῶν: quo universus terræ cultus, & quæ ex ea proveniunt, comprehenduntur: ὁ πλοῦς, qui sub se comprehendit τὸν πόρον, quæ est altera vitæ comparandæ ratio, quam designat τὸ πηδάλιον. Utriusque rationem cum labore conjunctam esse ait, causâ hominum: quorum scelus in Promethei fraudem derivat, τὸν ἀπατήσαντα τὸν Δία. Hac occasione, elegantissima intexitur Pandoræ fabula, ex qua cùm potissima hujus libri atque adeò totius doctrinæ dependeat ratio, Græculi tamen, ut solent, loquacitate sua nón tam spem nobis explicandæ allegoriæ illius quàm voluntatem pænè præripuerunt. Dicemus tamen non ea tantùm, quæ totius operis Hesiodi proposito maximè conducere videbuntur; sed & quæ vera sunt, & necessaria, & sine quibus, quæ his libris traduntur intelligi posse nemo sanus concedet. Porrò priusquam id quod de Pandora dicitur, aggrediamur, doctrina Periodica explicanda est, quæ Pandoræ προθυσίεως, & more Poëtis usitato subjungitur, cùm præmittenda fuerit.

CA-

CAPUT IX.

PEriodos veteres Platonici, ex opinione præceptoris sui, duas statuebant: quarum altera mundum à Diis regi existimabant: altera tamquam animalem sibi & industriæ suæ, hominúmque προμηθείᾳ permitti, de quibus ex opinione veterum Poetarum multa in Politico suo Plato, qui inter alia: τὸ γὰρ πᾶν τόδε, τοτὲ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ξυμποδηγεῖ πορευόμενον, καὶ συγκυκλεῖ, τοτὲ δ' ἀνῆκεν, ὅταν αἱ περίοδοι τοῦ προσήκοντος αὐτῷ μέτρον εἰλήφασιν ἤδη χρόνου, τὸ δὲ πάλιν αὐτόματον εἰς τἀναντία περιάγεται, ζῷον ὂν, καὶ φρόνησιν εἰληχὸς ἐκ τοῦ συναρμόσαντος αὐτὸ κατ' ἀρχάς. τοῦτο δὲ αὐτῷ τὸ ἀνάπαλιν ἰέναι, διὰ τόδε ἐξ ἀνάγκης ἔμφυτον γέγονε. Statuit Plato, interdum à Deo moveri, regi, flectíque hoc universum, donec expletus sit ille ambitus: tum rursus sua sponte mundum regi, sibíque permitti. Hujus alterius Periodi exemplum, sub Saturno locabant: cuius felicitatem ἐν τῷ τοῦ βίου αὐτομάτῳ, id est, spontanea rerum omnium suppeditatione, sine labore ullo statuebant: quæ vita excludebat τὴν προμήθειαν οἰκονομικήν: id est, humanam in tuenda & comparanda re familiari curam, quia sub τῇ προνοίᾳ multò feliciùs, agebat: ideóque meritò cum eo Plato Monarcham suum confert, Τὸ δ' οὖν τῶν ἀνθρώπων λεχθὲν αὐτομάτου περὶ βίου, διὰ τὸ τοιόνδε εἴρηται, inquit, θεὸς ἔνεμεν αὐτοὺς, ἐπιστατῶν, id est: *Quod igitur de spontanea illa hominum vita dicitur, ob hanc causam dictum est: quia ipse Deus ipsos alebat, tamquam rex eorum & præses.* Multa ibidem talia: in quibus verbis ferè Hesiodi, quamvis nusquam meminerit ejus, Periodi illius felicitatem describit. Sicut igitur Periodus hæc felix & sub imperio Deorum, sic deficiente hac & elapsa, ut divinum imperium, ita benignitas Deorum defecit, & felicitas humana. Sicut prius sæculum sub Deo est, ita alterum sub Fortuna & collegis ejus τοῖς Δαίμοσιν. Igitur ut res sit dilucidior, sub altero τὸ τοῦ βίου αὐτόματον statuebant, sub altero τὸ ἀναγκαῖον, sub altero vitam sponte affluentem, sub altero vitæ comparandæ, labore multo & industria, necessitatem: in quo Jupiter & singuli Dii ea quæ priùs ipsi ministrabant, quæ hominibus sine cura, sine labore, sine Oeconomica ratione, suppeditabant, fortunæ permiserunt, aut, ut Plato τῇ εἱμαρμένῃ καὶ ἐπιθυμίᾳ. Unde maximo labore singula hominibus investiganda fuerunt: singuli enim Dii singula dona sua secum sustulerunt, quod Hesiodus κρύπτειν βίον dicit eleganter. Plato ibidem: ἐπειδὴ τὸ μὲν ἐκ θεῶν, ὅπερ ἐῤῥήθη, νῦν δὴ τῆς ἐπιμελείας ἐπέλιπεν ἀνθρώπους, δι' ἑαυτῶν τε ἔδει τήν τε διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοὺς αὐτῶν ἔχειν. *Postquam autem Deorum imperium, de quo jam dictum est, hominum curam gerere desiit, sibi ipsis illi prospicere, suique curam gerere coacti sunt.* Pro duabus illis Periodis, quinque Periodica sæcula, seu revolu-

volutiones sæculares constituit Hesiodus, quarum prima, secunda & tertia, sub ἡγεμονικὸν sunt: quarta sub θυμικὸν, quinta sub ἐπιθυμητικόν. In quod sæculum incidit Hesiodus & Perses. Ex quo sequitur, necessariam esse rei familiaris curam, postquam divitiarum incessit cupido, quam sequuta est judicum iniquitas, quos ignorare ait, Ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. id est, quàm facilè olim viveretur, priusquam Dii humanum genus τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ τύχῃ permiserant. Tria secula Hesiodi cur sub ἡγεμονικὸν collocarim, quartum sub θυμικὸν, causa hæc est, quòd Heroïcum, maximè ab Historicis, celebratum sit & Poëtis, ab hac parte: quales sunt Thebani, qui μῆλον ἕνεκ' Οἰδιπόδαο, & Trojani, qui Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο, bellum gesserunt. Huc illa spectant ex Photii Excerptis Θυμικὸν δὲ διαγνωσθῆναι πολιτείαν τὴν ἐπὶ πολέμους καὶ μάχας, καὶ ὡς ἐπίπαν φάναι, τὴν περὶ στρατείαν καὶ δόξης ἀγωνιζομένην, οἷον γενέσθαι τὴν ὑπὸ τῶν ἡρώων ἐκείνων θρυλλουμένην ἀκμήν. Fuit ergo de his sæculis Veterum hæc opinio. Sicut ex ἡγεμονικὸν factum erat θυμικὸν, ex θυμικὸν ἐπιθυμητικὸν, sic futurum iterum ex ἐπιθυμητικὸν ἡγεμονικὸν, ex ἡγεμονικὸν θυμικὸν, atque ita deinceps. Ita ut perpetuus quidam esset Περίοδος lapsus & revolutio. Unde infelicitatem suam deplorat alibi hoc libro Poëta, quòd non aut priùs natus fuisset, aut seriùs; ante τὸ ἐπιθυμητικὸν nimirum, aut post illud: sicut suo loco ostendemus. Circa periodorum revolutionem Hesiodicam, tota Maronis Pollio versatur, cujus rationem ignorarunt Interpretes. Primò enim exspectari ait τὸ ἡγεμονικὸν, sicut sub Saturno fuerat.

Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo.
Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna:
Jam nova progenies cælo demittitur alto.
Tu modò nascenti puero, quo ferrea primum
Desinet, ac toto surget gens aurea mundo,
Casta fave Lucina.

Habes τὸ ἡγεμονικὸν, accipe τὸ ἐπιθυμητικόν:

Pauca tamen suberunt priscæ vestigia fraudis,
Quæ tentare Thetin ratibus, quæ cingere muris
Oppida, quæ jubeant telluri infindere sulcos.

Habes τὸ ἐπιθυμητικὸν, aut ejus effigiem; jam revolutionem accipe τοῦ θυμικοῦ, quod Heroïcum Hesiodo vocatur.

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo
Delectos Heroas: erunt etiam altera bella,
Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.

Habes τὸ θυμικὸν, ubi vox *iterum*, sicut apud Hesiodum τὸ ἔπειτα, circumvolutionem ejusdem sæculi notat, καὶ τὴν περίοδον. Exitum sive terminum τοῦ ἡγεμονικοῦ Maro *ultimam ætatem Sibyllini carminis* vocat: quod τὸ ἡγεμονικὸν ultimum inter ætates erat. Quo desinente, duo priora iterum revocabantur. Mirum itaque non est, si ejus ratio fugerit Servium: ita ut fuerint nonnulli, inter quos Pomponius Sabinus

nus est, qui Maronem ibi de Hesiodo agere existimarint: *Vel intelligit*, inquit, *de Hesiodo Poëta, cujus Pater Dius fuit, natione Cumæus: Hesiodus autem libris suis quatuor seculorum facit mentionem.*

CAPUT X.

POstquam hæc constituimus, ulteriùs eundum erit. Duabus de causis sæcula intexit Poëta. Altera est, ut ostendat vitæ quærendæ necessitatem, καὶ τὸ ἀναγκαῖον τῶν ἐπιτηδευμάτων μετὰ πόνου καὶ ἐπιμελείας, quæ sub ἐπιθυμητικῷ erat, postquam detexissent Deorum dona. Altera ut ostendat τοὺς ἐπιστάτας τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, qui sunt Δαίμονες. Primum sæculum sicut αὐτομάτως ex terra vivebat: ita & eadem ratione ex ea nascebantur homines. Unde Plato eos modò γηγενεῖς, modò γηΐνους vocat. Nota est opinio Græcorum veterum de generatione rerum hominúmque è luto terræ, & calore Solis, priusquam ἐκ τῆς ἀλληλογονίας crearentur. Sicut igitur è terra fiebant, ita rursus in eamdem fluebant: ita tamen, ut è defectu unius succederet origo alterius, ne genus interiret. Horum igitur γηγενῶν duo constituunt genera: quorum alteri dissolvebantur; alteri in speciem λογικὴν convertebantur, & constituebant nobilius quid & aërium. In omni vita tria statuunt Platonici; βίον, θάνατον, λῆξιν, sicut Poclus loquitur: vel, ut nos mallemus, βίον, τελευτὴν, μοῖραν id est, vitam, vitæ finem, & quod vitæ finem sequitur. Primi igitur sæculi homines, quotquot nobiliores erant, post emensum tempus suum λῆξιν Δαιμονίαν, sive τοὺς Δαίμονας τοὺς ἐπιχθονίους, constituunt. Secundi, τοὺς ὑποχθονίους. Tertii sine λήξει interierunt. Quarti Heroas. Quinti ψυχὴν ἀνθρωπίνην, quos Hierocles ἐπίγεια ζῶα, in libro De fato & providentia vocat, ubi eos tertios facit post τὰ οὐράνια, quos Deos dicimus: quos sequuntur τὰ αἰθέρια, quos Dæmones appellamus: ὧν τὰ μὲν πρῶτα, inquit, λογικά οὐράνιά τε καὶ θεοὺς καλεῖσθαι· ἃ δὲ ἡ μετ᾽ ἐκεῖνα τὸ σύστημα ἔχειν ἔλαχε χώραν, λογικὰ αἰθέριά τε καὶ ἀγαθοὺς δαίμονας ὀνομάζει, τῶν τε συμφερόντων ἀνθρώποις ἑρμηνέας τε καὶ ἀγγέλους γινομένους. τὸ δὲ ἀνθρώπειον φῦλον τὴν τελευταίαν τάξιν ἐπέχειν, οὓς ἐπίγειά τε ζῶα καὶ ἀνθρωπίνας ψυχάς, καὶ (ὡς ἂν εἴποι Πλάτων) ἀθανάτους ὀνομάζεσθαι ἀνθρώπους. Atque ita fit, ut cùm quinque sint sæcula, quatuor tantùm constituuntur λήξεις. De continuatione primorum sæculorum ita Plato: Ἐχόμενον γάρ ἐστι τοῦ τοὺς πρεσβύτας ἐπὶ τὴν τῶν παίδων ἰέναι φύσιν, ἐκ τῶν τε τελευτηκότων αὖ, κειμένων δὲ ἐν γῇ, πάλιν ἐκεῖ ξυνισταμένους καὶ ἀναβιωσκομένους ἕπεσθαι τῇ τροπῇ, συναναχυκλουμένης εἰς τἀναντία τῆς γενέσεως, καὶ γηγενεῖς δὴ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἐξ ἀνάγκης φυομένους, οὕτως ἔχειν τοὔνομα καὶ τὸν λόγον, ὅσους μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλην μοῖραν ἐκόσμησεν. *Homines*, inquit, *primorum seculorum quoscumque ex iis Deus post mortem meliori non destinarat conditioni, mutatione senectutis in juventutem, perpetuam successio-*

successionem constituebant: ita ut ex necessitate generationis, quæ semper in contrarium circumfertur,, postquam aliquamdiu in terra jacuissent, rursus reviviscerent. Atque ita è terra nati dicebantur. Ut ex verbis aliquid constituamus: duplices illarum ætatum facit homines: alteri perpetua quadam serie humanum genus constituebant: qui autem puriores & præstantiores erant λῆξιν divinam consequebantur, & inter Dæmones referebantur. Atque hæc causa est, cur ex ætatibus illis λῆξιν constituat Poëta, & εἴδη λογικά. E quibus omnibus unum solum instituto suo applicat. Id autem est τὸ τῶν Δαιμόνων. Repetit enim paullò pòst hæc de iisdem:

Τρὶς γὰρ μύριοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Cùm autem duabus de rebus agat: de Justitia, ut diximus, moribúsque, & de rei familiaris cura; duo τῷ Δαιμόνων γένει ministeria tribuit; quorum utrumque instituto ipsius convenit. Primò enim justitiæ inspectores eos facit: secundò rei familiaris curam penes eos esse ostendit, cùm πλουτοδότας eos vocet. Ne quis existimet frustrà Manilium κλεπτήριον horum librorum fecisse τοὺς Δαίμονας, & quæ de iis dicuntur.

CAPUT XI.

Postquam igitur Deorum cura penitùs destituisset mortale genus; nec ullum præterquam in se præsidium & in cura diligentiáque sua homines haberent, & ut Plato loquitur, ἤδη τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοὺς αὐτῶν ἔχειν, cùm in Deorum providentia, id est, ἐν τῇ τῶν θεῶν προνοίᾳ præsidium haberent nullum, cœpit hominum προμήθεια paullatim sibi prospicere, donec tandem τὸ πῦρ invenit, quod πῦρ Plato ἀπορίαν interpretatur. Hesiodus βίον, id est, *vitam*, sive *vivendi facultatem.* Hac audaciâ cùm pœnam meritus Prometheus, hoc est, *stulta hominum* προμήθεια esset, Jupiter ut factum illud vindicaret, humanis rebus introduxit malum. Hæc doctrina enim cum Periodo ætatum ac divisione sic cohæret· ut Poëtæ quidem ratione quamvis sit posterior, ipsa tamen re sit prior. Pandora est ἡ Τύχη, quam rerum humanarum arbitram, facultatum præcipuè, omniumque quæ è terra nascuntur, è mari comparantur, ὁ τούτων ἐπιστάτης καὶ οἰκονόμος Deus esse voluit (in qua tamen etiam alia considerantur, ut ostendimus cùm de Peristasi agimus.) Eam utrique & mari & terræ, id est, toti Oeconomicæ rationi, circa quam versatur Poëta, τῷ πλούτῳ, nimirum, καὶ πόρῳ præficiebant Veteres. Horatius Lib. 1.

Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus: te dominam æquoris

Quicumque Bithynâ lacessit
Carpathium pelagus carinâ.

Dominam enim æquoris vocat, non quòd mari & ejus tempestatibus præfecta esset, sed quòd navigationibus, sicut eas considerat Hesiodus, id est, τῷ πόρῳ, & mercaturæ. Atque hæc causa est, cur Antii & in maritimis oppidis, ab antiquis hæc Dea coleretur. Jam δῶρον θεῶν dictum fuisse quicquid ad vitam hominum conducit, sciunt qui Homerum & Hesiodum legerunt, & quæ nos hac de re alibi ad Interpretes Hesiodi disputamus. Plato in Politico: Ὅθεν δὴ τὰ πάλαι λεχθέντα παρὰ θεῶν δῶρα ἡμῖν δεδώρηται μετ' ἀναγκαίας διδαχῆς καὶ παιδεύσεως. Loquitur enim de ætate hac, quâ Pandora fuit nata. Quotiescumque autem περὶ θεῶν δώρων loquuntur Veteres, τὰ τυχηρὰ intelligunt. Plutarchus in tractatu Quomodo juveni legend sint Poëtæ, ubi de Hesiodo loquitur, Τὰ τυχηρὰ, inquit, τῶν ἀγαθῶν. Διὸς δῶρα κέκληκε, πλούτους καὶ ἀρχὰς, καὶ πάντα ὅλως τὰ ἐκτός. Oeconomicæ ergo finis est, rerum sufficientia. Quæ cùm sub ἡμιόνικῷ δῶρον θεῶν esset, sub ἐπιθυμητικῷ donum Fortunæ facta est, teste Hesiodo: quia omnes Dei, & singuli, sua dona huic monstro resignarunt: ac propterea Πανδώραν dixerunt,

——— ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν.

Porrò cornu Amaltheæ gestasse Fortunam, in trivio notum est. Quia autem illud τὴν παντοσπερμίαν continebat, id est, terræ dona omnia; imperium autem Fortunæ latiùs pateret, Plutarchus etiam de mari cornu illud interpretatur: in quo fallitur. Locus est in libello De Fortuna Romanorum: Τὸ δὲ ὑμνούμενον ἐκεῖνο τὸ πλούτου κέρας ἔχει διὰ χειρὸς, οὐκ ὀπώρας αἰεὶ θαλλούσης μεστὸν, ἀλλ' ὅσα φέρει πᾶσα γῆ, πᾶσα δὲ θάλαττα, καὶ ποταμοὶ καὶ μέταλλα, καὶ λιμένες, ἄφθονα καὶ ῥύδην ἐπιχεαμένη. Duo illi attribuebant pictores Veterum: in altera cornu hoc, in altera gubernaculum. Quod gestabat gubernaculum in altera, sicut in altera cornu Amaltheæ, navigandi opportunitatem designat, & per consequens τὸν πόρον, id est, *divitias marinas*, sicut cornu Amaltheæ τὸν πλοῦτον, id est, *terræ opulentiam*, quod nec Plutarchus, neque reliqui Veteres notarunt. Causa hæc erat: navi gubernaculum cùm demerent, significabant, τὸν ὡραῖον πλοῦν desiisse, id est, *tempus navigandi idoneum*: hoc est, advenisse autumnum. Quo ex Hesiodi præscripto non ampliùs illi qui circa alteram Oeconomiæ partem, quæ his libris continetur, versabantur, mercaturam nimirum, mari se committebant, sicut secundo libro docet. Sicut autem cùm navi gubernaculum affigerent, advenisse ver significabant, ita autumnum, cùm demerent. Autumno enim in fumum gubernaculum deponebant. Unde illud: Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο, & Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι. Ubi per πηδάλιον, alteram Oeconomiæ rationem Hesiodus designat, τὸν πλοῦν nimirum; cujus finis est ὁ πόρος, sicut per ἔργα cornucopiam. Utramque hanc, ut

 dixi,

dixi, vitæ comparandæ rationem, Veteres Fortunæ attribuebant; ficut hic Pandoræ,

> Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο·
> Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

id eſt, continuò gubernaculum in fumum ſuſpendere potuiſſes, neque ad Autumnum uſque expectandum fuiſſet: nec de terra ulteriùs ſollicitus eſſes, ſed hæc omnia faceſſerent. Nunc utrumque & τὸ πηδάλιον, & τὰ βοῶν ἔργα in manibus Fortunæ ſunt. Ubi primò duplicem Oeconomiæ, de qua in his libris eſt acturus, rationem proponit, utrique τὴν Πανδώραν præficit. Neque alia cauſa eſt, cur τὴν Τύχην Homerus, teſte Pauſania, Deam marinam fecerit, qui, in hymno εἰς Δήμητρα, primò meminiſſe illius notatur, ubi eam cum Cereris filia inter reliquas Oceaninas ludentem introducebat. Quod nos in noſtro εἰς Πανδώραν, ubi Veterum errorem refutamus, his verbis proſequuti ſumus:

> Χαῖρε πάλιν κρείσσων θεῶν, τετραφερής τε καὶ ὀχεύς,
> Τρεφὴς καὶ τετραφερής, τοὶ καὶ παλάμῃσιν ἀείρεις
> Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κέρας ἀγλαὸν, ἧχιπερ ὀπώρης
> Εὐφορέης μέγα σῆμα, περὶ σταχύεσσι βεβριθὸς,
> Ἀμφότερον σταχύεσσι καὶ ἄνθεσιν· ὅσσά τε γαῖα
> Εἰαρινοῦ Ζεφύροιο χύθη μειλίχιον ἐέρσῃ·
> Πηδάλιον δ' ἑτέρηφι· τόθεν σέθεν ἀμφὶ θεαίνης
> Πολλὰ παλαιγενέων ἐψεύσαντο βίβλια φωτῶν.
> Ἦ γὰρ ἀναγκαίην τε μόνην κόσμοιο καὶ ἀρχὴν
> Σφαλερὴν ἡγοῦντο. Σὺ δ' εἰναλίη θεὸς ἦσθα,
> Εἰναλίη θεὸς ἦσθα. Τύχην δέ σε φασὶ καλέσσαι
> Νηρέος ἐν βένθεσσι, καὶ Ὠκεανοῖο γέροντος.

Et reliqua quæ ſequuntur. Totum enim hymnum, quem in Deam illam, ad explicationem hujus doctrinæ, ſcripſimus, editioni huic noſtræ adjunximus: ne quid ſtudioſis adoleſcentibus deeſſe poſſit: ſimul ut feliciter eorum ingenium excitetur, ut has Muſas cum Latinis conjungant. Atque hæc ſola fuit cauſa, cur pictores antiquiſſimi, Homeri & Heſiodi, ut & reliqui artifices, imitatores, Fortunam utrumque in manu habere voluerint: cornu, quo deſignatur ἡ γεωργία, & qui ex ea ὁ πλοῦτος: & πηδάλιον, quo deſignatur ὁ πλοῦς, & qui ex eo ὁ πόρος. Hanc enim alteram vitæ rationem minùs juſtam τῷ πηδαλίῳ deſignabant. Hinc eleganter Syneſius, Aſtræam ex aëre στάχυν protendere dicit, οὐ πηδάλιον: quòd agricultura juſtior ſit mercaturâ. Hanc qui non videt eſſe mentem Heſiodi, quæ totius propoſitionem continet operis, quam nos poſteà explicabimus, quæ veriora eſſe exiſtimat, amplectatur. Nos duo hoc capite probavimus: Primò quomodo cum ætatum diviſione cohæreat Pandora. Secundò quomodo cum totius operis ſubjecto. Nunc ad reliqua pergamus.

CA-

CAPUT XII.

RESTAT ut oftendamus, quomodo ea quæ de Pandora dicuntur, inter fe conveniant. Præter ea quæ ἔργα dici ab Hefiodo infrà oftendimus, ἐργασίαν quamdam mulieribus attribuit: ita vocat τὴν ταλασιουργίαν, & hinc quædam Hefychii Gloffa, de qua infrà, dividit τὰ ἔργα, in γεωργίαν, quæ viris: & ταλασιουργίαν, quæ mulieribus propriè convenit. Ait igitur Poëta nofter, Deos fingulos dona fua commififfe huic Pandoræ. Minervam primò τὴν ταλασιουργίαν, cui præeft ipfa; ut mulieres quoque habeant quo aliquid ad rem familiarem conferre; & ejus potentiam in conquirenda vita experiantur. Jam quòd Venus illi χάριν dederit, ut Poëta loquitur, nihil eft quod magis huic Deæ conveniat: vox enim χάρις quomodo hîc fumatur, in Notis noftris diximus. Duplex Mercurius duplicem illi facultatem, duplicia dona largitur. Prior impudentiam & verfutiam: hîc Mercurius eft ὁ ἐμπολαῖος θεὸς, mercaturæ nimirum & ejus fraudum, quæ in illa Oeconomiæ parte committuntur, præfes. Quòd autem ille Ἀργειφόντης à Poëta dicitur, caufa eft, quia fecum τὸν ἐνδιάθετον λόγον habet: ut Philofophi loquuntur, è quo bona vel mala proficifcuntur, qui Fortunæ non minùs quàm reliqui fuum donum largitur, quod eft fallere & decipere. Quæ Fortuna in emporiis noftris notiffima eft. Jam alter Mercurius, qui vocem illi fuppeditat quâ inefcare homines poffit, ὁ προφορικὸς λόγος eft: qui externo vocis minifterio utitur. At verò donum fuum Pitho quod confert, huc refpexit Alcman cùm Fortunam Πειθοῦς ἀδελφὴν dicit. Quòd Promethei causâ inducta fit; eò alludit idem, cùm eamdem Deam Προμηθείας θυγατέρα vocat. Plutarchus de Romanorum fortuna ἀλλὰ μᾶλλον (de Fortuna loquitur) Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφὴ, καὶ Προμηθείας θυγάτηρ, ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν. Nunc quòd à Vulcano è luto factam eam vult, naturale eft; fine igne, aqua & terra, nihil creatur. Deas autem etiam τὰς τέχνας, Poëtæ ubique ἀνθρωπομορφοῦσι. Prometheus eft humanæ prudentiæ & induftriæ vis: quæ dum nimiùm fe effert, dum ignem, id eft τὴν εὐπορίαν, tefte Platone, à Diis confequi fperat, in vinculum acerbiffimum incidit; fortunam, nimirum, & neceffitatem fati: cujus auxilio (ut Hefiodus loquitur) vitæ comparandæ modum Jupiter occultat. Pœna audaciæ illius, quæ τὴν εὐπορίαν illicitis fibi vindicare modis aufa fuit, Fortuna eft; Dea cæca & quæ cum τῇ Προμηθείᾳ pugnat. Veteres Philofophi, diu deliberarunt, utrum naturam, quæ omnia hominibus fuppeditat, Τύχην, an verò Σοφίαν appellarent. Plutarchus libro fuprà adducto αὐτὴν τὴν γεννῶσαν ἡμῖν καὶ φέρουσαν ἅπαντα φύσιν, οἱ μὲν Τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν. Prometheo opponitur Epimetheus: alter prudentiam fignificat, quæ futura

ζῆν duabus in rebus constituunt in simplicitate cum αὐταρκείᾳ: in facilitate cum voluptate. Priore egestas tollitur, & cupiditas: altero labor & difficultas. Exempli gratia, statuamus μαλάχην καὶ ἀσφόδελον, quem Poëta cibum proponit, tamquam sufficientem simpliciter viventibus. His duobus nihil simplicius, nihil magis obvium: utrumque tamen sufficit τοῖς ῥεῖα ζώειν προαιρουμένοις. Destruitur hæc vita à duobus maximè; cupiditate & labore. Cupiditatis servi hoc tempore omnes sunt: maximè autem illi, qui à pristina illa vitæ simplicitate ad luxum iniquis artibus quam maximè declinant. Quales Hesiodi judices sunt, quos δωροφάγους ille appellat. Labor cupiditati inservit, quæ sunt voces τῆς προσόδου. Utrumque enim finem suum sequitur. Utrique frænum injectum fuit maximum, quod à Platonicis πρόνοια vocatur. Cùm enim cupiditas vitæ prioris simplicitatem tollat, labor facilitatem destruat, quorum ab altero sæculum hoc ἐπιθυμητικὸν, ab altero χαλκοῦν dicitur: utrumque autem comparare studeat quod desiderat; illud quod utrumque impedit est ἡ πρόνοια. Cupiditas labore utitur ad consequendam rem cupitam: πρόνοια cupiditati frænum injicit & laborem impedit: à quo προνοητικὸν hoc ævum, & ἀγώνιον appellatur. Exemplis rem illustremus è vita Oeconomica petitis. Ex nauta si quis quærat, cùm omnia, secus ac olim, arte & labore comparentur, cur naviget; respondebit, lucri causâ. Si ex eo qui uxorem ducit, quam causam propositam habeat; respondebit, liberos. Si ex agricola, cur terram colat; respondebit, ob fructus. Si ex homine politico; respondebit, honoris causâ. Si ex militante; vitæ gratiâ. In quibus tria consideranda sunt, quæ primæ vitæ adversantur. Primò cupiditas quæ petit: secundò, ars, industria, labor, quo petit: postremò, successus, qui cupiditatem & laborem sequitur, & prioribus duobus imperat. In cujus potestate cùm sint reliqua duo, tollitur libertas hominis cupientis & τὸ αὐθαίρετον, quòd nihil quàm petere possit & anniti. Ceterùm si & nauta, & agricola, & miles successu carent, apparet ἡ πρόνοια, quæ & antè fuit, quia de successu suo certi esse non possunt. Itaque & antequam successus impeditus est, tollitur libertas; quia & non succedere potest: & postquam impeditus est, apparet servitus. Hæc tria inter se cohærent, ἐπιθυμία, τέχνη, πρόνοια, ut neque cupiditas aliquid sine arte efficiat, neque ars sine successu esse possit: neque successus ibi imperet ubi priora desunt. Hæc tria in unica Pandora sunt consideranda. τὸ χαρίεν καὶ πιθανὸν est voluptas, ὁ κόσμος τῆς Ἀθηνᾶς est ars. Dona Deorum quæ commissa sunt illi, est Fortunæ potentia. Hoc itaque modo apparet quomodo Dii vitam occultarint, secundùm Hesiodum, de quo in illis versibus, quos proposuimus, agit. Illis verò, qui sequuntur, πρόνοια actionum nostrarum describitur:

Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο
Ὥστε σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.

 Nisi

Nisi, inquit, obstaret ἡ πεῖσμος, id est, Pandoræ potentia, facillimè uno die ea consequeretur homo, quæ jam vix toto vitæ tempore. Priorem itaque vitam Philosophi βίον ἀπόνου dicebant, ἀπόνητον, ἐλευθερίας ἐπήβολον. Posteriorem, χαλεπὸν, ἀναγκαῖον, πρόσπολον. Quibus omnibus hoc efficitur, nihil aliud quàm Pandoram Hesiodicam circumscribere Platonem, qui omne illud ævum quod sub Diis non est, sed sub Dæmonibus, τῇ εἱμαρμένῃ, id est. Fato, seu Fortunæ, & τῇ ἐπιθυμίᾳ. id est, cupiditati attribuit, τὸν δὲ δὴ κόσμον πάλιν ἀνέστρεφεν εἱμαρμένη τε καὶ σύμφυτος ἐπιθυμία, id est, *Orbem verò rursus* (postquam ex eo Dii recesserunt) *fatum, ejúsque socia cupiditas volvebant*. Nam & Veteres inter Parcas Fortunam numerabant, & quidem plus quàm reliquas posse existimabant, & τὴν Τύχην, εἱμαρμένην καὶ Μοῖραν dicebant. Quod in nostro Pandoræ hymno his verbis attigimus:

Χαῖρέ μοι αὖθις ἄνασσα, θεῶν πέρι μήποτ' ἰδοῦσα,
Χηρὰς ἀλεξήτειρα, παρακλίνουσα δὲ πότμον·
Εὐσεβέων παίδεσσι νόσων δ' ἀπὸ πήματ' ἀλάλκεις,
Σοὶ δ' ἅμα γεινομένῃ, νόσοι αἰόλαι, ὀξύ τε πῆμα,
Ἴκελαι ὀρνίθεσσιν, ἢ ὀρνυμένῃσι μαλίστης
Ἀνδρομέων βίον αὖθι διέδραμον· οὐδέ τις ἔσχε
Ἀθανάτων, σέο νόσφι Διὸς βουλῇσιν ἐρύκειν,
Οὐδὲ παρατρεπτὴν στυγερὴν μετρήμασιν ἀνάγκην,
Οὐδὲ κασιγνήτας, τῇσίν σ' ὁμόπτερον ἔθηκε
Ζεὺς Κρονίδης, Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον. ἦ τε λέγουσι
Ἀνδράσιν ἐσσομένοισιν ἐπεκλώσαντο ἔφυναι
Δαίμονα δυσφρονέοντα, καὶ ἠλιθίη κῆρα μέλαιναν.

Et rectè Pausanias: Ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾠδῇ, καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην, καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς τι ἰσχύειν. Atque hæc hactenus.

CAPUT XIV.

UT ulteriùs pergamus, eáque confirmemus, quæ de Pandora sunt dicta, ad habitaculum illius perveniamus: ut bonam illam Deam in lucem porrò protrahamus. Illud Hesiodus Πίθον facit: Homerus autem eodem modo, Fortunæ secundæ & adversæ Πίθον suum designarat. Ita ut ex his duobus similibus locis concluserint jam olim Magistri, ὅτι φαίνεται νεώτερος Ὁμήρου ὁ Ἡσίοδος. Verba Poëtæ sunt, apud quem Achilles divina oratione lugenti Priamo filiíque fatum ægro animo ferenti hoc modo loquitur:

Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο,
Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένους· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί.

Aud

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
Δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων.
Ὧι μὲν κ' ἀμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ.
Ὧι δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε,
Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει,
Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσι.

Id est:

Haud equidem prodest misero succumbere luctu;
Hac etenim Divûm lex stat mortalibus agris,
Vivere sub curis: queis illi longiùs absunt.
Dolia bina jacent Jovis alto inclusa cubili,
Qualia distribuit terris, latúmque, malúmque.
Hinc cui mixta dedit magni concussor Olympi,
Prospera nunc illi, nunc illi adversa fuere.
At cui dura pater: miserandum protrahit ævum:
Illum namque fames terras malè suada per omnes
Ludibrium premit infelix hominúmque Deûmque.

Hos versus ubi adducit Plutarchus, cum eleganti elogio, in Consolatione ad Apollonium, Hesiodi quoque nostri hunc locum adducit, ejúsque tamquam recentioris meminit, ut qui in hoc quoque Homerum sit secutus: ὁ δὲ μετὰ τοῦτον καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τῷ χρόνῳ, καίτοι τῶν Μουσῶν ἀναγορεύων ἑαυτὸν μαθητὴν ὁ Ἡσίοδος, καὶ αὐτὸς ἐν πίθῳ καθείρξας τὰ κακὰ, τὴν Πανδώραν ἀνοίξασαν ἀποφαίνει σκεδάσαι τὸ πλῆθος ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν. Differentias in utriusque Homeri & Hesiodi Πιθοπλασίᾳ has notant magistri: quòd Homerus in cœlo constituat, Hesiodus in terra: quòd Homerus duplex dolium constituat, Hesiodus unum; quòd in Homerico vase συμμιγῆ sunt, & ἐξαντλεῖσθαι δυνάμενα, in Hesiodi sunt ψυχικά. Quæ tamen differentia magni momenti non est. Homericum Jovem uno ore omnes non Interpretes modò sed & Philosophi τὴν εἱμαρμένην (id est Fatum) dicunt, quæ præest bonis malísque. Hesiodus noster ostendere pergit, quomodo mala in homines invecta sint, bona amissa: quomodo Jupiter prima Deorum potestas, meretrici illi rerum humanarum Fortunæ, quæ mille illecebras, mille habet dolos, quibus strenuos viros & solertes, id est, τὰς μηχανικὰς, τὰς τεχνικὰς, quos ἀλφηστὰς vocat, qui ignem, id est, rerum inveniendarum rationem sibi vindicarant, obruat: quomodo Πίθος ille ad terram pervenerit, in quo erant Labor, Senectus, Morbi, & alia. Quæ omnia cùm inter homines sparsisset, sola Spes remansit; quæ perpetua ac sola adversæ fortunæ comes est. Si enim Fortunam tollas, Spes non erit: quæ semper in malis bono animo est, quod de instabilitate Fortunæ cogitat. Nisi enim instabilis Fortuna esset, in malis Spes non esset, in bonis Metus. Pandora igitur, operculo remoto, spargit malorum agmen. Sicut autem πιθοπλασία Jovis est; ita πιθοιγία (eleganti voce hunc Hesiodi locum ita vocant Grammatici)

Pandoræ. Mala illa quæ emittuntur (ut rectè notat Proclus) in potestatem τῶν Δαιμόνων veniunt: quo omnia illa confirmantur, quæ suprà à nobis sunt dicta. Verba Procli sunt: ὅτι καὶ τούτων ἔφοροι δαίμονές εἰσιν, οἵ τινες δρῶσιν ἀφανῶς ἐπιπέμποντες τοὺς ὑπὸ τὴν εἱμαρμένην πεπεδημένας, καὶ τοὺς ἐν τῷ πίθῳ κῆρας διασπείροντες. Nonne satis manifestè Pandoram esse τὴν εἱμαρμένην, aut, quod proximum est, τὴν Τύχην fatetur? Deinde, Dæmonum potestatem, quam libri hujus, seu potiùs partis prioris, subjectum facit Manilius, agnoscit? Ita ubique Interpretes doctrinam hanc alludunt, & ignari verum fatentur, nusquam agnoscunt. Sic itaque, ut Horatii verbis loquar,

Post ignem ætheriâ domo
Sublatum, macies & nova febrium
Terris incubuit cohors,
Semotique priùs tarda necessitas
Lethi corripuit gradum.

Lethi necessitas, est ἡ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης πεπεδημένη in secunda Periodo: *tarda*, quia in priori non fuit, nimirum sub Saturno.

CAPUT XV.

CUm variæ fuerint de hac Pandora opiniones Veterum: refutanda nobis ea erit, quæ maximè assertoribus suis visa est probabilis: quod si fiat, non necesse erit ut de reliquis laboremus. Ea est eorum qui Πανδώραν, τὴν τέχνην esse voluerunt, id est, ipsam artem: in qua opinione est Tzetzes. Tria, secundùm Platonem, universum regunt, Τέχνη, Τύχη, Φύσις. *Ars, Fortuna, Natura.* Ex his Ars & Fortuna ἀντιπεπονθότα sunt. Artis inventrix est ἡ Προμήθεια: nam sub ἐπιθυμητικῇ cessat πρόνοια Deorum, quam offendit Prometheus, & ab hominibus avertit, proptereáque ejus vicem Artem subiisse existimabant. Aristoteles quoque, quotiescumque de Προμηθείᾳ & ejus partibus vel effectis agit, toties illi ferè τὴν τύχην opponit, ut libro Ethicor. Nicomach. III. cap. VI. ubi τὸ βουλευτὸν, cùm ab aliis, tum præcipuè à Fortuna separat. Cùm præterea, ut Philosophus idem Rhetor. Lib. I. docet, Fortuna sit eorum, quorum & causa non est definita, nec alicujus gratiâ fit, nec semper, nec sæpè, nec ordinatè, excluditur προμήθεια, quia nec sine ratione procedit, nec sine experientia. Unde Fortuna ibidem ἄλογος αἰτία ἀνθρωπίνου λογισμοῦ dicitur. Qua pœna major esse non potest, iis præsertim hominibus, qui ἀλφησταὶ ab Hesiodo dicuntur, & excogitandæ semper aut inveniendæ rei alicui sunt intenti. Infinita ejusmodi ex Platone directè adduci possunt & simpliciter: ex Aristotele partim simpliciter, partim κατὰ συμπέρασμα. Jam enim hoc solummodò agimus, ut doctrinæ hujus series & ordo pateat: ipsa autem lu-

çem

cem accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ πρακτικὸν, quod pugnat cum τῷ ἀλληγορικῷ & τῷ νοερῷ. Duo illa inter se pugnant, ἀπορία, καὶ πλοῦτος: item ἀμηχανία & τέχνη: item id quod surripitur, & pœna surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ τεχνικὸν, τὸ πρακτικὸν, τὸ μηχανικὸν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλανθρώπῳ τρόπῳ, ignem largitus est, non ut δῶρον suum, qualia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cùm sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptum. Ejus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ ἀμηχανίᾳ, & τῇ ἀτεχνίᾳ, quia homines, ut ille inquit, ἐν μεγάλαις ἀπορίαις ἦσαν, πορίζειν οὐκ ἐπιστάμενοι, id est, *magnis difficultatibus urgebantur, cùm de victu sibi prospicere non possent.* Ignis igitur id est, quod Diis surripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cùm à Prometheo deceptus esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus surripuit: eumdem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquirendæ vitæ rationem. Quo furto & pœnam Jovis ipse, & clientes ejus homines incurrerunt. Pœna fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit pœna Jovis & munus Promethei, quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod ἀντὶ τινὸς datur, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Πανδώρα propter surreptum ignem immittitur, verùm pœnæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν. Item, finis artis & ejus πρακτικοῦ ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa à Prometheo surreptus Diis fuit: Pandoræ verò nocere: unde κακὸν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluptate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quidlibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cùm ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Præterea Hesiodo, (nunc ea quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec umquam in vastum illud τῶν μυθολογημάτων mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἀλφεῖν & τὸ τεχνάζειν eadem sunt: Pandora vocatur πῆμα τοῖς ἀλφηστῇσι, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς εὑρετικοῖς, τοῖς μηχανικοῖς (ita enim vocem illam esse accipiendam infrà ad ipsum ostendimus:

——— ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην· ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσι.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit pœna, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars

& in-

& industria. Rursus aliud est quod à favente datur, ab eo quod ab irato immittitur: sed artem tradidit ἴδιος Prometheus (ita dicuntur propriè in Theologia veteri Dii singuli, cùm dona sua largiuntur, quæ alio nomine ἴδια dicuntur, & ipsi δωτῆρες ἐάων) aliud quod à Jove sed χρυσοσπερμάτῳ. Pluribus idem aliis rejici potest, & nostrum probari. Sed & aliud afferemus argumentum. Pandoram esse Deam, quæ absentibus Diis, quod in ἐπιθυμητικῷ contigit, omnia dona hominibus largitur, jam suprà diximus. Hanc Deam Veteres alio nomine Ἀντίαν dicunt & Τύχην. Hesiodus in Theogonia Ἑκάτην vocat: reférique uni illi plenam omnium divinorum beneficiorum distribuendorum potestatem factam esse. Ἀντίαν & Ῥέαν eamdem esse Apollonii Interpretes ostendunt ad illud: Ἡ δέ που σιωγίοισιν ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θυηλαῖς Ἀντίη δαίμων· Interpretes, ἡ Ῥέα ὑπὸ λέγε⁊), διότι ἐναντία τοῖς Τελχῖσιν ἐγένετο. Etymologus & alii: nam nihil iis qui Græcos auctores vel à limine salutarunt, notius est. Ἀντίαν eamdem esse cùm τῇ Τύχῃ, tum alii, tum verò Flaccus noster ostendit:

O Diva gratum quæ regis Antium,
Præsens vel imo tollere de gradu
Mortale corpus, vel superbos
Vertere funeribus triumphos.

Ita Deam indigitabant illam, quæ Antii colebatur, παρὰ τὸ ἐπιπέμπειν τὰ ἄντια, pro quo malè apud Hesychium legitur τὰ αὐτά. Jam notissimum est, quot absurditates Veteres Hesiodi Interpretes adducant, ut causam in Theogonia reddant, quare Hecaten, quam omnes τὴν Τύχην fatentur, cum Neptuno conjungat, his verbis:

Καὶ τοῖς οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζον⁊)·
Εὔχον⁊) δ' Ἑκάτῃ καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ.

Ejus rei nos causam suprà ostendimus: cùm diximus, Τύχην, marinam fuisse Deam, ac propterea πηδάλιον gestare: quod ibi aliis etiam rationibus probavimus. Ita ibi Hesiodus reliquis omnibus, mari, terræ, venationi, militiæ, foro, cunctis denique quibus Dii singuli præerant, unam Hecaten, ut hic Πανδώραν præficit. Rheam autem, id est, Hecaten, Pandoram esse patet ex illo loco, qui ab Eusebio 11. lib. De præp. citatur: Γείνατο δὲ οὐρανὸς θυγατέρας, Βασιλείαν, καὶ Ῥέαν τὴν Πανδώραν. Ceterùm conferat lector quæ de Hecate Hesiodus, cum iis quæ à nobis de Pandora in Hymno dicta sunt. Obtinuit hæc opinio apud Veteres, usque ad regnum Fortunæ, id est, τῆς ἀναξίας, quæ sub ἐπιθυμητικῷ est, quo navigatio cepit, fuisse regnum Astrææ τῆς ἀντικειμένης. Unde opposuerunt Astræam & Fortunam: quatenus altera spicam, altera gubernaculum ostenderet. Huc respicere Synesius videtur. ἐν τῷ Περὶ προνοίας. Ubi locum hac de re Arati Interpretatur: Ἕως, φησὶν, οὐκ ἐχρῶντο θαλάσσῃ, χρυσοῖ δὲ ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ θεῶν ἐπιμιξίας ἐτύγχανον· πλοίων δὲ εἰσελθόντων ἐφρύγησαν εἰς χεῖρον βίον, τοσοῦτον ἀπεφοίτησεν ἡ δίκη τῆς γῆς, ὡς μόλις ὁρᾶσθαι νυκτὸς αἰθρίας. καὶ μή τι ναῦ ἐρωμένη, στάχυν ἡμῖν προτείνει, καὶ οὐ πηδάλιον. Illâ sublatâ, sequuta est Pandora:

dora: quæ cùm aliquamdiu regnum obtinuisset, recessit & Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Locus elegantissimus est, apud Avienum Arati Paraphrasten, ubi de Astræa:

Seu patris Astræi clarum es genus, aurea cujus
Sydera sunt proles, & qui pro munere morum
Inculpabilium nomen dedit omnibus astris:
Aut Pelusiaci magis es Dea littoris Isis,
Digna poli, consors & cura latrantis Anubis:
Seu tu Diva Ceres: sic nam tibi fragrat arista,
Et, ceu Siriaco torretur spica calore
Protentata manu; seu tu pernicibus alis,
Nec sat certa gradum viduatáque vertice summo
Flexipeda vertis vestigia, lubricum ut avum
Sors agat, & subitis obrepat mobile fatum
Temporibus ———

Eo loco emendavi *vertis vestigia*, pro quo malè *vestis* legebatur: reliqua ferè sunt ex editione Grotii nostri. Ac propterea eamdem Astræam & Fortunam esse voluerunt, ut Germanici Interpres & alii observant. Quò etiam versus illi Avieni referri possent, modò legatur *Flexibilis*. Glossæ veteres, *Flexibilis* εὐκαμπής, proprium Fortunæ est. Ut ut sit: alii Astrææ Fortunam successisse, alii Astræam in Fortunam mutatam volunt ἐν τῷ ἐνθυμηματικῷ. Dio Chryſ. eamdem facit oratione 11. Περὶ τύχης. Ωὐνόμασται δὲ ἡ τύχη καὶ πολλοῖς τισὶν ἐν ἀνθρώποις ὀνόμασι· τὸ μὲν ἴσον αὐτῆς, νέμεσις, τὸ δὲ ἄδηλον ἐλπίς, τὸ ἀναγκαῖον μοῖρα, τὸ δὲ δίκαιον Θέμις. Eodem tempore cœuerunt sors & fatum: quod conjungit Avienus, ἡ Εἱμαρμένη, ἡ Πανδώρα, οἱ Δαίμονες. Ita ut illi qui περὶ τύχης ea omnia, quæ de Pandora dicuntur, intelligunt, multis partibus impingant. Proclus, ut Platonicum decebat, quicquid de Pandora dicitur, ad τὸ ἄλογον τῆς ψυχῆς refert: qui quamquam ubique rerum suarum satagat, priusquam probet τὸ ἄλογον ἐν τῷ φρονεῖν, & in parte διανοητικῇ esse, nobis sufficit non aliam in his Hesiodi libris allegoriam, aut allegoriæ interpretationem adferri, quàm quæ cum doctrina sæculorum cohæret. Quamquam in eo laudem mereatur Proclus, quòd ordinem libri hujus & rationem ferè eamdem, quam nos ostendere conatus sit: tum quòd rationem τῶν παρεκβάσεων, qualis est illa de sæculis connectere cùm reliquis tentarit. Rursus tamen omnem ordinem, & institutum Poëtæ his verbis confundit: καὶ οὗτος δὲ ὁ μῦθος ἐπιπεδώτατος περὶ ἀνθρωπίνων τῶν ἄλλων, ὅπως μὴ χολάζοι πόρνας. Illud obiter notabunt studiosi, hoc quod de Pandora in Theogonia dicitur πραγματικὸν esse, in his libris ἀλληγορικὸν & νοερόν. Pandora πραγματικὸν est, cùm mulierem designat συλληπτικῶς: ἀλληγορικὸν, cùm sive Fortunam, sive Artem, sive Voluptatem, sive tale quid: quod sæpenumero à viris doctis confunditur. Græci omnibus scriptis vim suam eripuerunt, cùm nihil pragmaticum in illis relinquunt, sed vento inani allegoriarum abrepti,

omnia

omnia pro nutu fingunt: contrà ſæpenumero nudè ea ſumunt, quæ non niſi νεαρῶς cum reliquo Scriptoris inſtituto conveniunt. Quidam Grammatici aliquam Pandoræ partem ἀλληγορικὴν eſſe voluerunt: aliquam πραγματικήν. Sic ignem cujus hîc fit mentio πραγματικὸν eſſe norant: partim credo διὰ τὴν τοῦ πυρὸς ἐν πάσαις ταῖς τέχναις καὶ τοῦ βίου τοῦ ἀνθρωπίνου χρῆσιν, partim διὰ τὸ τὴν τῶν ἀνθρώπων πλάσιν ἄνευ πυρὸς οὐ συντελεῖσθαι. Pergamus.

CAPUT XVI.

HEſiodus igitur ex opinione vetuſtiſſimorum qui περὶ τῶν λογικῶν egerunt, & eorum ſpeciebus, in Theogonia ſua de prima ſpecie tractavit, cujus ſub ἡγεμονικῷ maxima fuit cum hominibus familiaritas, ut ita dicam. Ejus non modò genus, ortum, parentes, ſed quod ampliùs eſt, μοῖραν, ut veteres Theologi vocant, ut ipſe Heſiodus, δῶρα perſequutus eſt, & quæ quiſque hominibus conferret. Tractarat & Ἡρωογονίαν, ut & hodie ex auctoribus compluribus ſcimus. Mediam verò ſpeciem in primo Ἔργων perſequutus eſt. Hinc igitur lucem accipit locus Manilii, in quo verſus ille, qui ad τὰ Ἔργα ſpectat, ab omnibus ad Θεογονίαν relatus fuit. Poſtquam enim de Theogonia ita egit,

Heſiodus memorat Divos, Divûmque parentes,

interjectis aliquot mox verſibus, quibus contentum operis deſcribit, hunc adjicit,

Omniáque immenſo volitantia numina mundo.

Aliter autem Pandoram ſuam in Theogonia quàm ἐν πρώτῳ Ἔργων conſiderat: in altero enim ut primam fœminam, his verbis:

Τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος, καὶ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.

In altero, nimirum in quo nos verſamur, longè aliter pro Dea illa, cui Diis immortalibus poſtquam ἀταξία eſt inducta, omnia commiſſa ſunt. Cauſa cur in Theogonia ita conſideret, hæc eſt: quòd ante τὴν ἀταξίαν, ſive ſub imperio manifeſto Deorum, γηγενεῖς fuerint homines, ut ſuprà ex Platone oſtendimus, & ex ipſa terra oriundi. Quorum pars maxima λογικὴ erat & pura: altera autem vi illâ quam ἄλογον vocant, cuius prior pars eſt ἡ φυσικὴ, ſive vis creandi, & creſcendi, maximè carebant. At inductâ Pandorâ, ἀλληλογονία pariter inducta eſt. Quod nos ita quoque in noſtro perſequuti ſumus:

——— πρώτην δέ σέ φασι γυναικῶν·
Τῶνδε γὰρ ἀνέπτυξο, καὶ ἀγλαὸν ἤλλαξας εἶδος
Παρθενικῆς ἄνασσα, χέρσον σίδηρον καὶ αἰδῶ.

CAPUT XVII.

Atque hæc causa fuit, cur apud Veteres, φιλησίοδος aliquis, & qui mentem hujus libri benè examinarat, quæ potissima ex parte circa ἀταξίαν & volubilitatem Fortunæ, quâ Dii, ut Poëta loquitur, vitæ conquirendæ rationem occultarunt, versatur, à versu illo, Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ, usque ad illum, Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω hoc exordium, quod ex Pausania & Plutarcho Hesiodi non esse certò scimus, præfixerit:

Μῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.
Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει,
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει.
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.

Qui versus, aut ego fallor, aut mali Poëtæ sunt, sed boni Philosophi, & qui cum cura librum hunc perlegerat: meliúsque argumentum perceperat, quàm eorum quisquam, quem hodie in Hesiodum habemus. In quo tamen omnes non penitùs errarunt, quòd in hoc exordio vocem Διὸς, ἀντὶ εἱμαρμένης poni mordicùs asseverant; quamvis minimè propositum τοῦ γεγραμμένου, multò minùs Hesiodi ex eo institutum perceperint. Argumentum libri hoc exordio continetur, quod à nullo hactenus notatum fuit, multò minùs quid sit. Argumentum est vis Fortunæ ac potestas, quemadmodum Iliados ira Achillis. Plato in mundo ἀϊδίως περιφερομένῳ, vim quamdam constituit, tamquam animam magni illius Dei, Mundi patris, quam Stoïci εἱμαρμένην & ἀνάγκην vocant, & sæpissimè Δία. Horatius, qui (ut jam olim renascentibus litteris notavit Muretus) totum hoc exordium, quod Ἔργων primò præfixum legitur, κατὰ λέξιν vertit, *Deus* reddidit: quem eumdem cum Fortuna facit. Ode lib. I. xxxiv.

——— *valet ima summis*
Mutare, & insignem attenuat Deus,
Obscura promens: hinc apicem rapax
Fortuna cum stridore acuto
Sustulit, hic posuisse gaudet.

Tota hujus Deæ vis ex periodica revolutione pendet: quæ fit τοῦ τῶν θεῶν χωρισμοῦ, ut Philosophi loquuntur, id est, segregatione Deorum à rebus mortalium. Nota est Platonicorum & Aristotelicorum lucta περὶ τοῦ ἀϊδίου τοῦ κόσμου disputantium, καὶ περὶ τοῦ ἀγεννήτου magni illius Dæmonis. Præcipuum argumentum, quo probabant, erat Perio-

dica

dica doctrina, & revolutio sæculi, quod vocabant τάξεως εἰς ἀταξίαν περιαγωγήν. Quæ ἀταξία hanc constituebat potentiam, quam nunc Δία vocat procemii auctor. Eo argumento ex Platonis Politico desumto; usus est Proclus noster; ut Philoponus indicat, circa finem decimæ octavæ disputationis: Ἀλλ' ἐπειδὴ, inquit, καὶ τοῦτο εἰς ἰσχυρὸν ὁ Πρόκλος παραβάλλεται εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἀγένητον εἶναι τὸν κόσμον, φημὶ Πλάτωνα τὸ ἐν τῷ Πολιτικῷ, ὡς ἐν ὑποθέσει χωρίζειν τοῦ κόσμου τὸν θεὸν, καὶ τῷ χωρισμῷ τοῦ θεοῦ εἰς ἀταξίαν αὐτὸν ἐκ τάξεως περιάγεσθαι. Philoponus igitur, ut Christianus; ἐν ὑποθέσει loquutum ibi ait Platonem; οὐχ ἁπλῶς, id est, ut ipse Philoponus alibi loquitur, λαμβάνοντα τὸ ἀναπόδεικτον, καὶ ἐκ τούτου ἕτερόν τι δεικνύοντα, *tamquam pro confesso sumentem id cui aliquid superstruit.* Disputatione enim decima octava, quam refutat Philoponus, ita scripserat Proclus: Εἰ ἄρα τὸν θεὸν αἴτιον λέγει. Platonem intelligit, τοῦ κόσμου; καὶ παρεῖναι αὐτὸν ἐν Πολιτικῷ καὶ ἐν Τιμαίῳ; αἴτιον ἀΐδιον, εἶναι παρεῖναι. οὕτω γὰρ εἶχε, φησὶ, τὸ πᾶν, ὡς εἰκὸς ἔχειν. Et paucis interjectis, Καὶ διὰ ταῦτα τότε μὲν ἐξ ἀτάκτου μεταβάλλειν εἰς τάξιν τὸν κόσμον· τότε δὲ ἐκ τεταγμένου μεταπίπτειν εἰς ἀταξίαν, ὅταν ἔφεδρος αὐτοῦ γένηται τῶν πηδαλίων ἀφέμενος ὁ θεός &c. Hesiodum nostrum certè ἁπλῶς; non modò τὴν εἰς ἀταξίαν ἐκ τάξεως περιαγωγήν asseruisse sæculorum divisio ostendit: sed & contrariam, τὴν nimirum ἐξ ἀταξίας εἰς τάξιν, exspectasse manifestum est. Omnia autem Platonis argumenta, sive καθ' ὑπόθεσιν loquitur, sive ἁπλῶς, ex primo Hesiodi desumta sunt: quod si vidissent Interpretes, locum illum meliùs interpretati essent, qui post ἀταξίαν sui sæculi, iterum τὸ τεταγμένον. notat exspectari, sicut sub Saturno fuit, his verbis:

> Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον, οὐδέ ποτ' ἦμαρ
> Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
> Φθειρόμενοι, χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
> Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσι.
> Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
> Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.

Manifesta periodica revolutione, finem ætatis suæ constituit in melius, sicut jam relapsa erat in pejus. Rursus illis,

> Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
> Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι:

Ubi appositè Proclus suam, quam tot scriptis asseruerat Periodum, notat designari, qui ad locum illum, δι' ὧν οὐ μόνον δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῶν κρειττόνων εἰς τὸ χεῖρον εἶδος τῆς ζωῆς μεταβολὴν, ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν ἔσεσθαι. ἀπὸ χειρόνων εἰς τὸ κρεῖττον. τὸ γὰρ ἔπειτα γενέσθαι, δηλοῖ καὶ ἀμείνους ἔσεσθαί τινας τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, ὥσπερ ὅτι καὶ ἐκ τούτου δῆλον. ὅτι τὰς μεταβολὰς ἠθέλησε παραδοῦναι τῶν περιόδων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἰς τὰ ἐναντία γινομένης. Quamvis nusquam scopum Hesiodi, & ne ibi quidem τὸ κατὰ τὸ ἀνάλογον totius doctrinæ animadverterit. Magister autem Tzetzes impudentiæ velificans suæ Proclum perstringit: οἱ δὲ λέγοντες τοὺς ἔπειτα ἀνθρώπους λέγειν τὸν Ἡσίοδον μᾶλλον γενέσθαι, ἐναντίως τῷ Ἡσιόδῳ, καὶ οὐ κατ' ἐκεῖ-

νὸν φασι. Ubi vides hominem nugacissimum: qui rationem ignorare maluerit, cur Hesiodus ἄπιστα adjungat, aut turpiter dissimulare, quàm ex alio discere, aut non maledicere. Sub ἀτυχίᾳ igitur; sub qua se natum esse deplorat Hesiodus, Dei vicaria est Pandora, quæ Ζεὺς ab auctore Procemii dicitur, cujus sunt collegæ Δαίμονες: unde sæpenumero ὁ Δαίμων Græcis & ἡ Τύχη idem numen est. Hinc Romanis, quotiescumque Græcorum Δαίμων vertunt, vox *Deus* nihil aliud quàm Fortunam designat. Sic Naso:

> *Vota suos habuere Deos;*

id est, successum eventúmque suum. Maro:

> *Ascanius curvo direxit spicula cornu:*
> *Nec dextra erranti Deus abfuit.*

Quod nos aliquando reddidimus:

> Ἀσκάνιος δ' ἄρ' ἴαλλεν ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστὸν
> Οὐδὲ τύχης παλάμης πέλεν ἄμμορος.

Hi sunt quos interdum *injustos Deos* vocant Poëtæ, quotiescumque virtutem fortuna non sequitur. Sic Silius, *Injustis neglecta Deis*, id est, τοῖς Δαίμοσιν, qui ἐν τῇ ἀτυχίᾳ rerum potiuntur. Contrà εὐδαιμονία à Marco Tullio ex Socratico Xenophonte definitur, *Fortuna cum virtute conjuncta*: quia Xenophon dixerat: Δικαίως μοι δοκεῖς, ὦ Κῦρε, εὐδαίμων εἶναι ἀγαθὸς γὰρ ὢν ἀνὴρ, εὐδαιμονεῖς. Quod Tullius vertit: *Rectè verò te Cyre beatum ferunt: quoniam virtuti tua fortuna conjuncta est.*

CAPUT XVIII.

Postquam ea ostendimus quò spectent quæ ab Hesiodo in his libris obscuriùs tractantur, quàm ut vel ratio eorum perspici, vel quomodo cum instituto Poetæ ipsius cohæreant continuò videri possit, necesse est, cùm variæ sint de distinctione librorum sententiæ, de quo suprà aliquid diximus, fusiùs nostram explicemus. Idque eò maximè, quia in iis quæ præmisimus sæpenumero distinctionem librorum, quæ nunc obtinet, & quam in editione nostra servavimus, sequuti sumus. Existimamus igitur, imo dicimus, totum illud quod sub Ἔργων καὶ Ἡμερῶν nomine circumfertur, librum esse unum, partes multas. Argumentum quo probamus non unum habemus, & quæ talia sunt ut dubitandum ne sit quidem. Ac primò manifesta Servii auctoritas, qui Hesiodum unum ad Persen scripsisse testatur. Deinde quia quamcumque partem horum librorum citant Veteres, Ἔργα καὶ Ἡμέρας vocant. Sic Etymologus, Αἰρεύμενον, inquit, αἰροῦντα, λαμβάνοντα. παρὰ τὸ αἱρῶ τὸ σημαῖνον τὸ λαμβάνω, κατὰ πλεονασμὸν, αἱρῶ, αἱρεῦμαι, αἱρεύμενον, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ αἰρεύμενον. Ἡσίοδος ἐν Ἔργοις καὶ Ἡμέραις· καί σε ἔολπα γνώσεσθαι βίοτον αἰρεύμενον ἔνδον ἐόντος.

Item

Item in ἀκίνητα. Ἀκίνητα, καθόλου μὲν τὰ μὴ κατάρξασθαι· παρ' Ἡσιόδῳ δὲ
ἐν Ἔργοις καὶ Ἡμέραις, ὁ τάφος. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν. Item in
ἄλλοις. δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην. Titulus igitur generalis to-
tius operis est, Ἔργα καὶ Ἡμέραι. quamobrem neque necesse fuit duas
priores partes Ἔργων, posteriorem Ἡμερῶν titulo distinguere, quod
Henricus Stephanus diligenter servavit tamen, & quisquis accuratus.
Nam & Magistri veteres totius libri ad Persen inscriptionem esse no-
tan Ἔργα καὶ Ἡμέρας. Διὰ τοῦτο, inquiunt, πᾶν τὸ βιβλίον ἐπιγέγραπται
Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέραι. Quod ut exemplo aliquo confirmemus, vi-
deamus quomodo hos libros citare soleant Veteres. Philostratus ἐν
Ἥρωσι, Homerum & Hesiodum certasse notat coram Panide rege,
(cujus certaminis & libellus vulgò inscriptus Ἀγὼν Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου
meminit, ut & Tzetzes noster, ubi accuratè, ut sibi videtur, de
Poëta nostro, disputat) utrumque verò recitasse partem aliquam
operis sui: partes autem illas ita distinguit, ut alterum περὶ Αἰάντοιν
recitasse dicat; alterum partem eam, ubi Persen jubet ἔργων τε ἅπτεσθαι
καὶ γεωργίας προσκεῖσθαι. In quo Philostratus etiam morem, sicut in
Homeri versibus Rhapsodorum, ita in Hesiodi τῶν κιθαρῳδῶν observavit,
qui in cantilenas hos libros dividebant. Quæ omnia ea etiam con-
firmant, quæ à nobis de subjecto horum librorum sunt dicta. Nam
sicut Homeri operis, quo ea quæ ad Trojam gesta sunt complexus
est, partes multæ sunt (ut rectè notat Philosophus, cùm de Tragi-
ca periodo agit) quæ rursus minutas partes constituunt, quarum par-
tium una est περὶ Αἰάντοιν, de qua agit Philostratus, cùm subjectum
sit ira Achillis: ita partes hujus operis multæ sunt; quas non in li-
bros, ut nos, sed in minutas partes & membra distinguebant. Cùm
autem subjectum sit Oeconomica παιδεία, pars ejus aliqua est ἡ γεωρ-
γία, quæ rursus minutas habet partes, tam respectu sui, quàm re-
spectu operis & ipsius Oeconomiæ. Sed audiamus Philostratum: qui
dicit ᾆσαι ἄμφω ἐν Χαλκίδι, τὸν μὲν τὰ ἔπη τὰ περὶ τοῖν Αἰάντοιν, καὶ ὡς
αἱ φάλαγγες αὐτοῖς ἀραρυῖαί τε καρτεραὶ ἦσαν· τὸν δὲ τὰ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν
ἑαυτοῦ Πέρσην· ἐν οἷς αὐτὸν ἔργων τε ἐκέλευεν ἅπτεσθαι, καὶ γεωργίᾳ προσκεῖσθαι,
ὡς μὴ δέοιτο ἑτέρων, μηδὲ πεινῴη. Ubi manifestissimè illa, quæ juxta
principium libri secundi sunt, respicit:

——— ἐργάζευ νήπιε Πέρση
Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο·
Μήποτε σὺν παίδεσσι, γυναικί τε, θυμὸν ἀχεύων,
Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας. ———

Ita ut Homeri cantilena hæc fuerit:

Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες
Καρτεραί, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών,
Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
Κρινθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον,
Φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ,
Ἀσπὶς δ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.

Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
Μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. ὄσσε δ' ἄμερδεν
Αὐγὴ χαλκείη, κορύθων ἄπο λαμπομενάων,
Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.

Hesiodi verò:

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων·
Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται, αὖθις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος· οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα
Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι πίονα χῶρον
Ναίουσιν· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμάασθαι, εἴχ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος, ὥς τοι ἕκαστα
Ὥρι' ἀέξηται, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
Οὐδ' ἐπιμετρήσω· ἐργάζευ, νήπιε Πέρση,
Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο·
Μή ποτε σὺν παίδεσσι, γυναικί τε, θυμὸν ἀχεύων
Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσι.
Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι. ἢν δ' ἔτι λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις·
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός· ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.

Ita ut manifestè videamus, minimè obtinuisse librorum distinctionem, quæ hodie. Præterea doctrinam τῶν Ἡμερῶν doctrinam fuisse quæ subsequebatur, & cohærebat sine ulla distinctione, cum ea quæ est τῶν Ἔργων. Nam certè in Orphei quoque libris doctrina τῶν Ἡμερῶν fuit conclusio quædam τῶν Ἔργων, quod docet ipsum exordium manifestissimè. quod tale est:

Πάντ' ὀδύνης Μουσαῖε θεοφραδές, εἰ δέ σ' ἀνάγκη
Θυμὸς ἐπιτυμίας μελέτης κατὰ μοῖραν ἀκοῦσαι,
Ῥεῖά τοι ἐξερέω· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Οἵην τάξιν ἔχοντα κυρεῖ. μάλα γὰρ χρεῖός ἐστιν
Ἴδμεναι, ὡς αὕτη περίεχει κλέος ἄντυγι μελέτης.

Non aliter ferè Hesiodus:

Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, εὖ κατὰ μοῖραν
Πεφραδέμεν δμώεσσι. ———

Præterea cùm ratio dierum non magis ad γεωργίαν pertineat, quamvis plura in ea observanda sint, quod ad rationem earum, quàm ad mercaturam; tota autem Oeconomiæ Hesiodi ratio circa duo illa hoc libro versetur, manifestum satis est, totam considerationem dierum, præceptum esse aliquod, quod doctrinam utriusque absolvat: ita ut alterum ostendat τὸ ὅτι δεῖ, alterum τὸ πότε.

CAPUT XIX.

ILlustrata minima hujus libri parte, quæ plurimùm difficultatis habet, reliqua jàm plana sunt, quæ omnia hoc capite proponemus: ut ordo eorum faciliùs & series perspiciatur. Sequitur sæculi illius descriptio, in quo Αἰδὼς καὶ Νέμεσις terras relinquunt, ac cœlum petunt. Ultimum divortium id est, quod cum homine fecit Deorum præsentia. Cum illis subeunt tum alia, tum mater scelerum injustitia. Hac occasione singulare ἀδικίας proponit exemplum, à causa desumtum, quæ miserè pervertebatur à judicibus. Quod ut occultiùs proponat, suavissimam de accipitre & philomela fabellam, quales erant illæ, quas Græci αἴνους vocant, interserit. Ejusmodi αἴνους, quales sunt plerique Æsopici, quos venerabatur antiquitas, desumebant ab ἡμερογονικῷ, & Saturni ætate, qua cum reliqua hominibus & Diis, tum vel maximè vox communis erat & familiaritas, utpote nondum inventa κρεοφαγία: quales fuerunt qui sequuti sunt homines, quorum Pöëta ut feritatem ostendat, negat eos ampliùs σῖτον ἐσθίειν. Vocem autem αἶνος ita ab Hesiodo sumi, jam olim magistri viderunt. Plato in Politico ubi ἡμερογονικὸν sæculum cum reliquis confert, beatissimos ait ejus sæculi fuisse homines, si quidem ex reliquis animalibus cum quibus vivebant quotidie, & loquebantur quotidie, didicerant, quæ ex uniuscujusque naturæ cognitione percepta, ad sapientiam spectabant. Locus illius est: Εἰ μὲν τοίνυν οἱ τρόφιμοι τοῦ Κρόνου, παρούσης αὐτοῖς οὕτω πολλῆς σχολῆς καὶ δυνάμεως, πρὸς τὸ μὴ μόνον ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ θηρίοις διὰ λόγων δύνασθαι συγγίγνεσθαι, κατεχρῶντο τούτοις σύμπασιν ἐπὶ φιλοσοφίαν, μετά τε θηρίων καὶ μετ᾽ ἀλλήλων ὁμιλοῦντες, καὶ πυνθανόμενοι παρὰ πάσης φύσεως, εἴ τινά τις ἰδίαν δύναμιν ἔχουσα ᾔσθετό τι διάφορον τῶν ἄλλων εἰς συναγυρμὸν φρονήσεως, εὔκριτον ὅτι τῶν νῦν οἱ τότε μυρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον· εἰ δὲ ἐμπιπλάμενοι σίτων ἅδην καὶ ποτῶν, διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ τὰ θηρία μύθους, οἷοι δὴ καὶ τὰ νῦν περὶ αὐτῶν λέγονται, &c. Ex quo apparet, omnes μύθους illos inter homines feràsque, vel ferarum inter se, ad illud sæculum referri solere. Quorum quosdam Plato reprehendit, quòd nihil minùs quàm sapientiam docerent ac virtutem, quales multi tum circumferebantur. Hinc apparet partim μακρολογία, partim iniquitas Aristarchi, qui versus illos è numero ejiciebat reliquorum:

Ἀφεῖν

Α'φρων δ' ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν,
Νίκης τε στέρεται. πρὸς τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.

Causam addebat: ὅτι ἀλόγῳ γνωμολογεῖν οὐ πρέπον. Atqui tempore ἡγεμονικοῦ, λόγον aliquem tribuebant reliquis animalibus, ut pote nondum existente τοῦ ἀλόγου maxima ex parte ante τὴν ἀπηλογίαν, quod sub ἐπιθυμητικῷ maximum est, cujusque pars præcipua ἡ ἐπιθυμία καὶ ἀκολασία. Eam enim vocem ita ut Aristoteli sumitur consideramus, quam Veteres existimabant τὴν ἀντικειμένην τοῦ φρονεῖν δύναμιν è sede sua ejicere. Hæc causa fuit cur quotiescumque Platonici, aut alii, fabulis utuntur, hæc ferè verba adjungant, ἦν ἄρα τότε ὁμόφωνα καὶ τὰ θηρία τοῖς ἀνθρώποις, ut ostendant ex alio ævo, quod multùm ab hoc discrepat, fabulas desumi. Sic Max. Tyr. Disp. IX. Ποιμὴν ἀνὴρ καὶ μάγειρος ἐβάδιζον ἄμφω κοινὴν ὁδόν. ἰδόντες δὲ ἐκ ποίμνης ἄρνα εὐτραφῆ πλανώμενον, ἀπολειφθέντα τῶν συνόμων, ὥσαντο ἐπ' αὐτὸν ἄμφω (ἦν ἄρα τότε ὁμόφωνα καὶ τὰ θηρία τοῖς ἀνθρώποις) Deinde sequitur longa descriptio præmiorum justitiæ, pœnarum injustitiæ. Atque ita convenienter se ad judices convertit, quos monet, ut vel hanc ob causam justitiæ rationem habeant, τὴν nimirum τῶν Δαιμόνων præsentiam, qui propriè inspectores cùm aliarum rerum à Jove, tum vel maximè eorum qui justè aut contrà judicarent: quos propterea sustinere ait munus βασιλικὸν, id est, δικαστικόν. Siquidem ea vox ubique forensis est apud Poëtam. Ubi rursus obiter injuriam sibi factam proponit: ostenditque devenisse eò improbitatem sæculi; ut primum dedecus sit virum esse justum: quamobrem καθ' ὑπόθεσιν injustitiam esse dicit præferendam. Quem locum à versu, cujus initium, Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, ad eum usque cujus initium, Α'λλὰ τά γ' οὔπω ἔολπα, ejiciebat Plutarchus. Postea fratrem rursus peculiariter ad justitiam adhortatur, quia alterum hominum proprium, alterum belluarum est. Illa namque τὴν ὁμιλίαν tollit, quæ tam necessaria est, ut humanam societatem constituat: cujus δικαίῳ ne latronum quidem societas carere potest, teste Platone. Ibi perjurio pœnas, pretium virtuti ponit. Quæ doctrina Pythagorica est, qui impietatem τοῦ ὅρκου metiebantur: sicut Plato De Rep. secundo εὔορκον & ὅσιον conjungit. Sequitur collatio inter aditum virtutis qui asper est; & vitiorum, qui facilis: ita ut in altero præcedat dolor aliquis: in altero sequatur æternus. Hic primum virtutis præmium illi defert, qui per se sapit: alterum illi qui monitus: inutilem illum ostendit qui nec sponte, nec per se. Justè ut quis agat, esse necessarium ostendit τὸ ἐργάζεσθαι in genere, cujus finis est τὸ πλουτεῖν, sicut otii paupertas & miseria. Divitias enim sequitur confidentia: paupertatem pudor. Cùm enim necesse sit vivere, sequitur ut vel justè vel injustè comparentur τὰ ἐπιτήδεια. Justè potest, qui labore suo de vita sibi prospicit: injustè, qui vel verbis vel re aliquem decipit. Sequuntur variæ injustitiæ species. Τῷ δικαίῳ enim more Veterum scelera omnia opponit. Atque ita ad finem usque præcepta sequuntur, partim pu-

L 2 blica,

blica, quæ ad συναλλακτικὴν spectant, partim privata quæ ad κτητικὴν referuntur. Priore parte in doctrina hac consumpta, ducentis & aliquot versibus præcepta primæ Oeconomiæ partis sequuntur. Ea autem est Agricultura. Primum est Arandi tempus: secundum modus; ubi terram dividit εἰς πόλιν, ὀργάδα, καὶ παραθαλασσίαν. Hujus rei finem proponit duplicem. Primus est specialis, & rursus ad Agriculturam spectat: alter generalior, & ad Oeconomicen. Prior est, ut omnia suo tempore proveniant: alter ut res familiaris fiat auctior. Sequitur præceptum Oeconomicum simúlque rusticum: de domo, ut capiat: de muliere, ut servet: de bove, ut laboret. Sequitur ξυλοτομία, sive *lignatio*, quæ utrique confert: Agriculturæ ad aratrum & instrumenta similia: Patrifamilias ad thalamum & alia. Hujus lignationis tempus distinguitur. Hanc sequitur præscriptio de numero aratrorum, de numero & ætate boum, quando pascere & in campum deducere oporteat. Tum de his, de instrumentis, de curru, & aliis comparandis. Posthæc, quando invertenda sit terra; quando iteranda; quo modo & quibus Diis supplicandum; de abigendis avibus. Hic iterum generales sententiæ de labore & industria inseruntur; cujus finis est rei familiaris opulentia. Serò arantibus quid observandum sit: tum diligentem habendam esse singularum anni tempestatum rationem. Et quoniam nihil homines magis effœminare existimabatur quàm ignis, qui βαλανείων erat proprius, ad quos ociosi homines confluere solebant, sicut suo loco in Notis ostendimus: monet Persen, ut tabernas hujusmodi & λέσχας hyeme prætereat, potiúsque de domesticis cogitet: ne & paupertate simul obruatur & frigore. Quorum alterum τὸ ἀπορεῖν, alterum τὸ ψυχρὸν est. Ibi tum ostendit, nihil agendi finem esse improbitatem, & artes non bonas, monétque æstate de hyeme, déque σκληρουργίας, priusquàm ab hyemis violentia præveniatur, patrifamilias esse cogitandum. Sequitur luculenta hyemis, & ejus incommoditatum descriptio; cujus injuria quomodo sit propulsanda: quomodo prævertenda sit pluvia: quæ ratio Oeconomica hyemis tempore, propter inæqualem divisionem τῆς νυχθημέρου ineunda sit, ad veris usque adventum potissimùm, demonstrat. Quando sint putandæ vites, quando acuendæ falces. Æstate duo fugienda esse; mane somnum in lecto; pomeridianis horis in umbra. Quorum alterum κοίτας ἐπ' ἠοῖ, alterum θάκους σκιερούς vocat. Agnæ quando pinguissimæ: vinum quando præstantissimum sit: quorum utrumque est, cùm carduus viret, cicada canit. Quænam ratio in victu, quæ in vini mixtione sit habenda, de qua hic occasione tradit præceptum. Quando triturandum sit, qua in area & solo: quomodo & quando intus reponendum. Quid de famulo, ancilla, & custode cane observandum sit: quid de paleis: quando famulis cessandum. Autumnus sequitur. Quando & quo tempore uvæ carpendæ, quamdiu soli exponendæ, quando in labra colligenda. Atque ita prioris Oeconomiæ pars cum anno absoluto absolvitur. In

hac

hac consideratione ultima est ea doctrina quæ Ephemeris ab agricolis vocatur: quæ à vere incipit & aratione, in eáque rursus desinit: quam Tzetzes & alii in illa parte constituerunt, quam Ἡμέρας dicimus. Hanc excipit pars altera, quæ ut majus lucrum propositum habet; ita minùs justa est, longiúsque ab ἡγεμονικοῦ ratione recedit, quod ex terra vivebat: sicut etiamnum agricolæ, excepto labore, quem induxit Pandora. Primum quod in ea est, agit περὶ μέτρα θαλάσσης, quod malè intellectum fuit ab Interpretibus: nam ita vocat τὸ ἐπιτήδειον καιρὸν, quem constituit diebus quadraginta, post conversionem Solis. Agit de onere deinceps navibus committendo, & quamdiu reditus differendus sit. Navigationem constituit duplicem: Εἰαρινὴν, quæ usitatissima fuit, minùs tuta tamen est: Θερινὴν, quæ tutior multò, & minori cum periculo conjuncta. Sequuntur deinde rursus præcepta in genere Oeconomica, de ætate viri & fœminæ: quando potissimùm paterfamilias, quot annorum, qualem denique eligere debeat: quid spectandum, quid fugiendum. Restant versus aliquot, qui omnes præcepta de vita communi, de Diis, de hominibus, & pleraque superstitiosa ad finem usque continent.

CAPUT XX.

Postquam ex ipsis Hesiodi operibus, quæ prior operis hujus pars est, probavimus errasse eos qui hos libros de Agricultura esse existimarunt: idem nunc ex altera parte præstabimus, quæ Ἡμέραι inscribitur. Inter reliquas doctrinas quas Agricultura complectitur, minimè ignobilissima est illa, quæ Ἐφημερὶς dicitur. Est autem in Agricultura Ἐφημερὶς doctrina, quæ docet quando unumquodque in ea agendum sit. Quia autem doctrinam τῶν Ἡμερῶν cum Ἐφημερίδι confundunt Interpretes, aliquid priùs de hoc errore dicendum est. Ac primùm Ἐφημερίδα in Hesiodi Operibus non in Diebus, habemus, Ἐφημερίδες toto opere sparsæ sunt. Sic, si quæris quando arandum sit; respondebit, εὖτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς. Si quæris, quando ligna cædenda sint, respondebit, Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο, & quæ sequuntur. Atque ita toto opere. Manifestè autem ibi plena Ephemeris totius anni incipit, Μῆνα δὲ Ληναιῶνα ubi ostenditur ob inæqualitatem dierum quid illa anni tempestate agendum in opere, quid in administratione domestica servandum sit. Atque ibi hyems & dies ejus. Ver ibi habes, & quæ agenda sint, Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα. Æstas & quæ in ea agenda sunt ibi, Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ. Atque hæc causa est cur Philosophus ex divisione Hesiodi mulieres salacissimas esse dicat ἐπὶ σκολύμῳ: quod dicendi genus cùm non perceperint Aristotelis Interpretes, nos id suo loco illustramus. Autumnus, & quæ in

eo agenda, ibi. Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος. Atque ita tota Ephemeris absoluta est. Quam Hesiodi rationem his verbis in Avibus suis lepidè alludit Comicus:

> Πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας.
> Σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ,
> Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι καθεύδειν, &c.

Errant enim qui Ephemeridis divisionem καθ' ἡμέρας necessariò statuunt, cùm sit καθ' ὥρας καὶ μῆνας. Quò respexit idem Comicus, Ranis:

> Ὀρφεὺς μὲν γὰρ, inquit, τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι.
> Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων καὶ χρησμούς. Ἡσίοδος δὲ,
> Γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους.

Nam de operibus loquitur. In Geoponicis, quæ sub Constantini nomine circumferuntur vulgò, liber tertius est Ephemeris, quæ definitur ibi à vetere magistro ἡ ἀποσημαίνουσα ἑκάστῳ μηνὶ ἐργασίαν, καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον μῆνα ἐργάζεσθαι. Incipit auctor ejus à Januario, desinit in Decembrem. Sic Ephemeris erit, si dicam, Τῷ Ἰανουαρίῳ χρὴ καθαίρειν τὰ καρποφοροῦντα τῶν δένδρων. τῷ Φεβρουαρίῳ χρὴ πᾶν δένδρον φυτεύειν, & sic in reliquis. Quæ doctrina nihil habet commune cum Diebus Hesiodi. Hinc, ut ego arbitror, iterum aliud sequitur erratum Tzetzæ, qui Orphea quoque Ἡμέρας scripsisse vult, cùm ille Ephemeridas scripserit: dividit enim magis, ut ex principio apparet, opera Agriculturæ κατὰ μῆνας. Verba Orphei sunt:

> Παῖ φίλε, Μουσαῖε θεοφραδὲς. εἰ δέ σ' ἀνάγκη
> Θυμὸς ἐπωνυμίας μηνὸς κατὰ μοῖραν ἀκοῦσαι,
> Ῥεῖά τοι ἐξερέω.

Et rursus paullò pòst idem, ὡς αὐτὴ παρέχει κλέος ἄντυγι μήνης. Singulos tamen dies videtur persequutus ille, sed ex ratione Planetarum, Solis, & Lunæ, prout cum plantis conveniunt: nam & hi versus ejus adducuntur:

> Πρῶτον μὲν πρώτῳ ἐνὶ ἤματι φαίνεται Ἄρης.
> Μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην ἐπιτέλλεται· ἴσχεο δ' ἔργων.
> Τὴν δὲ γὰρ ἐξαυξοῦσαν φύσιν δίχορον ἀναφαίνει.
> Αὐτὰρ ἐπὴν τρίτον ἦμαρ ἀπόπροθεν ἠελίοιο,
> Πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρος αἰτίη ἀλκῆς.
> Τετράδι δ' αὐξομένη πολυφεγγέα λαμπάδα τεῖνει.

Præterea cùm Heraclitus Hesiodum risit, quòd aliam diem φαύλην, aut, ut ipse loquitur, μητρυιὰν putaret, aliam μητέρα, sive ἀγαθὴν, quod omnes dies æquales sunt, dementia maxima esset cogitare velle. Ephemeridas rusticorum, quarum ratio & natura, è Sole & Luna, κατὰ φύσιν est petita, evertere voluisse. Ostendimus igitur aliud esse Ephemeridem, aliud doctrinam eam, quæ Ἡμερῶν ab Hesiodo vocatur: de qua jam agemus. Dies sunt vel Boni, vel Mali, vel Mediocres. Rursus id quod sunt dies, Boni vel Mali, vel Mediocres;

diocres; partim suo, partim respectu operum sunt quæ aguntur. Quorum diversitatem commoditas vel incommoditas dierum sequitur. Utraque ratio consistit, vel in natura: ut cùm quæro rationem, cur Athenienses diem συνοδικὸν ad contrahendas nuptias præferant reliquis: causam reddo: quia naturaliter tum cum Sole Luna coit. Vel ex religione: ut cùm quintum diem doceo vitandum. Causa est: quia tum circumerrant Erinnyes: septimum approbo. Causa est: quia tum natus est Apollo. Vel ex ratione numerorum & vi occulta: ut cùm quartam laudo, ob vim quaternarii magni illius δημιουργοῦ Πυθαγορικοῦ, quæ præcipuè in his spectatur, & qua nituntur reliqua. Dubium autem non est, quin alii quoque rerum earumdem Scriptores, præcipuè autem qui Γεωπονικὰ dederunt, aut in iis aliquid præstiterunt, hac quoque in re Hesiodum sequuti sint. Quo procul dubio Christianorum hominum censuram meruerunt, qui superstitiones illas tamquam ἀπίστους & τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας ὡς ἀναξίας ex animis suorum evellere conati sunt. Nec aliò spectare certum est, eam quam Photius de Vindanii Anatolii Beryti, & aliorum quorumdam scriptis reliquit. ἔχει δ' ὅμως καὶ ἔνια τοῦτο τὸ βιβλίον τερατώδη καὶ ἄπιστα, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς πλάνης ἀνάπλεα· ἃ δεῖ τὸν εὐσεβῆ γηπόνον ἐκτρεπόμενον, τῶν λοιπῶν συλλέγειν τὰ χρήσιμα. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, τῶν τὰς γεωργικὰς πραγματείας συγγεγραφότων, σχεδόν τι τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν, ὅσα ἐμὲ εἰδέναι, ἐπιφαίνονται· οὐκ ἐπὶ πολλοῖς δὲ διαφωνοῦσιν, ἐν οἷς δὲ διαπεφωνήκασι, ἡ τοῦ Λεοντίου τῶν ἄλλων προκρίνεται πεῖρα. Ex his tota Nicomachi Geraseni constabat Theologia: quod opus rectè vir cordatus διανοίας οὐ καθαρευούσης βλάβης ἀναπλάσματα vocavit. Reliquæ rationes sunt παρατηρήσεως, & pro causa habent experientiam. Generalior divisio talis esset. Dies sunt vel ἐργάσιμοι, vel ἱεραὶ, vel ἀποφράδες. Ἐργάσιμοι sunt, qui & ἀνύσιμοι & ὀνήσιμοι dicuntur: ἱεραὶ quos θεῶν Ἡμέρας vocat Lucianus, quibus opponuntur ἀποφράδες. Ex illis cùm maximè τὰς ἐργασίμους consideret Hesiodus, nos cum Heraclito τὴν ἀποφράδα τῇ ἐργασίμῳ opponimus, non τῇ ἱερᾷ, in hujus quidem operis consideratione. Nam de eo ita notat Plutarchus, Περὶ δὲ ἡμερῶν ἀποφράδων, εἴτε χρὴ τίθεσθαί τινας, εἴτε μὴ, εἰ ὀρθῶς Ἡράκλειτος ἐπέπληξεν Ἡσιόδῳ, τὰς μὲν ἀγαθὰς ποιουμένῳ, τὰς δὲ φαύλας, ὡς ἀγνοοῦντι φύσιν ἡμέρας ἁπάσης μίαν οὖσαν, ἑτέρωθι διηπόρηται. Politianum quantùm fugerit ratio, qui tres Jovis dies statuit, ex loco Hesiodi malè intellecto, in Notis ostendimus. Jam ad institutum nostrum pergamus, latiúsque quàm Agriculturam patere hanc partem ostendamus: quod ut fiat, iterum totum Ἔργων καὶ Ἡμερῶν librum dividamus, hoc pacto. Circa duo operis totius ratio versatur. Primò enim aliquid agendum, quid, & quando, docet. Secundò, dies aptos & ineptos, vel mediocres, cum causis suis ostendit. Illud quod agendum est, Agricultura est: quæ non est præcipua, quia habet æqualem: neque sola, quia adjunctam habet alteram. Ea est Navigatio. Sicut igitur doctrina τῶν Ἔργων latiùs patet, quàm illarum altera, quia de utraque

agit: ita τῶν Ἡμερῶν, quia utrique dies assignat. Ac de Agricultura ubi agat notissimum est: sicut ibi:

> Ἡ μὲν ὄϊς πείκειν, ἡ δ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. &
> Σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη, & aliis.

De altera:

> ——— ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα,
> Νήϊά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
> Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς.

Ostendimus utramque partem hic esse sicut in altera. Nunc etiam totum. Oeconomia duplex est, ut diximus, vel conquirendi: ad quam spectat utraque pars de qua egimus, Agricultura & Navigatio. vel conservandi, quæ propriè Oeconomica dicitur, quam continuò in primo Ἡμερῶν habes:

> Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος εὖ κατὰ μοῖραν
> Πεφραδέμεν δμώεσσι, τριακάδα μηνὸς ἀρίστην
> Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δατέασθαι.

Ἁρμαλιὴν δατέασθαι munus erat in magnis familiis τῶν οἰκονόμων quæ secunda persona erat μετ' αὐτὸν, id est, post dominum; Lucianus ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς καὶ τέτταρας, καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς· ἵνα δ' οὖν λάβῃς, κολακευτέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος. θεραπευτέος δὲ καὶ οἰκονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος. Ii πενέστας suos ut plurimùm habebant, quorum erat singula πένεσθαι. Qua voce Poëta eadem ratione infrà de tota Oeconomia utitur.

> Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε δύω γε μὲν ἤματα μηνὸς
> Ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.

Unde Theocritus Χάρισιν·

> Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
> Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται.

Rursus alio argumento utamur. Cùm ἐργασία sit duplex respectu duorum, quæ familiam constituunt, & ex consequenti Oeconomicis legibus utuntur: ut unum ex multis sumamus, Agricultura virorum, Lanificium mulierum; utriusque meminit. Nam uti non omni die prius fieri posse existimat, ita neque posterius. Diem autem unum altero, tam huic quàm illi, magis conducere. Sic:

> Ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἑνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
> Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης,
> Ἤματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται,
> Τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ, προβάλοιτό τε ἔργον.

Mulieris nentis idem scopus est qui viri arantis, ὁ πλοῦτος: utrumque ἔργον est, sicut & navigatio. Rursus alio argumento utemur. Ὑλοτομία duplicem usum habet qui extra Agriculturam se extendit. Alter est πρὸς θάλαμον: alter πρὸς νῆας. Utrumque considerat bonus Oeconomus. Thalamum struebat paterfamilias, cùm uxorem duceret: unde Homerus θάλαμον νέον dixit: ad quam rem τῇ ὑλοτομίᾳ erat opus.

Navem,

Navem, cùm mercaturam institueret. Utriusque tempus commodissimum hîc traditur:

——— Τ' λετόμεντι ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα,
Νήϊά τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.

Possunt & alia ejusmodi adferri: quòd faceremus fortasse, nisi aliò festinaremus.

CAPUT XXI.

EX his omnibus jam satis supérque apparet, quomodo vox Ἔργων in Poëtæ inscriptione sumenda sit. Cùm enim ad speciem ea refertur; vel κατὰ τι ἐξαίρετον, ut loquuntur Magistri, sumatur necesse est: vel κατὰ γλῶσσαν, aut saltem κατὰ διάλεκτον. Quòd si κατὰ τι ἐξαίρετον sumitur, peccavit translatione inepta, ἀπὸ γένους ἐπ' εἶδος: quæ & inepta esset, quia in inscriptionibus simpliciter loquendum est, & inanis, quia falsa: angustior enim contento esset. Quod si κατὰ γλῶσσαν, aut διάλεκτον, rursus peccavit, cùm partim τῆ κυρίων, quibus opponitur ἡ γλῶσσα, partim τῆ κοινῶν, quibus opponitur ἡ διάλεκτος, ibi maxima habenda est ratio, ubi ea trádimus, quæ ab omnibus intelligi volumus. quod in inscriptionibus maximè observandum est. Qui vocem ἔργων ἀπὸ τῆ ἔρας deducunt, κατὰ διάλεκτον eam sumunt, quæ multùm ab Hesiodi abhorret: plerique κατ' ἐξοχὴν, inter quos est Eustathius. Utro modo sumatur, à Poëtarum ratione non abhorret. Sicut in illo Poëtæ, ἀγρὸν δ' ἴδμεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων. Ovidius κατὰ διάλεκτον, *facta* vertit. *Non hominum video, non ego facta boum.* Porrò cùm simpliciter vocem ἔργων ad omnia transferant Veteres, quid opus est nodum in scirpo quærere? Est igitur ἔργον, τὸ ἔργον τὸ οἰκονομικὸν, τὸ πρὸς τὸν βίον συμφέρον. Ita inscriptionem horum librorum manifestè interpretatur Max. Tyrius, Sermone εἰ ἔσι καθ' Ὅμηρον αἵρεσις, ubi diligenter de Hesiodi libris agit, tandémque, χωρὶς δὲ, inquit, αὐτοῖς πεποίηνται οἱ θεῖοι λόγοι. ἅμα τοῖς λόγοις, Θεογονία χωρὶς δ' αὖ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸν βίον ἔργα τε ἃ δρασέον, καὶ ἡμέραι ἐν αἷς δρασέον, ut suprà ostendimus. Non potuit paucioribus verbis meliùs omnia ea approbare de quibus suprà disputavimus, simúlque ea confirmare, de quibus hîc agimus. Cùm autem nusquam impropriè in his libris vox Ἔργων sumatur, quæ dementia esset, ibi impropriè eam sumere, ubi tantùm propria esse debet? Sic, Ἐργάζευ Πέρση δῖον γένος. &, Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν. &, Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε. &, Καί τ' ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισι Ἔσσεαι, ἠδὲ βροτοῖς. &, Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργείη δέ τ' ὄνειδος. &, Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργός. &, Ἐργάζευ νήπιε Πέρση Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο. & alibi. Præterea sicut ἔργα βοῶν, ita ἔργα γηῶν dicunt Poëtæ: & sicut γῆν ἐργάζεσθαι, ita πόντον ἐργάζεσθαι.

Elegans

Elegans exemplum est in Theogonia, ubi γλαυκὴν ἐργάζεσθαι dixit de mari. Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται. Ita ut hinc appareant somnia Grammaticorum, qui subtiliùs hæc inquirunt: & quibus unus finis est ostentatio eruditionis per fas & nefas. Ut concludamus: non aliter vocem Ἔργων in Hesiodi libris sumi certum est, quàm à Philosopho sumitur Rhetoricorum secundo in his verbis: Διὸ τοὺς ἐλευθερίους καὶ ἀνδρείους τιμῶσι, καὶ τοὺς δικαίους· τοιούτους δ' ὑπολαμβάνουσι τοὺς μὴ ἀφ' ἑτέρων ζῶντας. τοιοῦτοι δ' οἱ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι, καὶ τούτων οἱ ἀπὸ γεωργίας, καὶ τῶν ἄλλων οἱ αὐτουργοὶ μάλιστα. Ex quibus verbis, ut infrà alibi ostendimus, perfecta hujus libri reddi potest ratio. Cùm enim τοὺς ἐργαζομένους, & τοὺς αὐτουργοὺς Veteres maximè justos putarent, apparet non modò quomodo sumenda sit vox illa, sed & cur de justitia agat. Sic & apud Homerum Odyss. Ξ. ubi hanc Oeconomiam tangit:

> Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἦεν,
> Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα.

Atque hæc hactenus.

F I N I S.

DANIE.

DANIELIS HEINSII

HYMNUS IN HESIODI PANDORAM.

Ex quo, quæ Hesiodi Pandora sit, intelligitur.

Ἀθανάτων βασίλειαν ἀείδομεν οὐδὲ καὶ ἀνδρῶν
Νόσφιν ἀεὶ κρατέουσαν· ἐπεὶ κατ' ἀπείρονα γαῖαν
Πλαζόμενοι λιπόμεσθα θεῶν, ἀεσίφρονι θυμῷ·
Ἀρξάμενοι, ὡς πρῶτα φερέσβια δῶρα καλύψας
Ἰαπετιονίδαο χολωσάμενος διὰ βουλὰς
Ζεὺς κρατερὸς γλυκόπικρον ἐπήγαγε πῆμα βροτοῖσι.
Ἵλαθι πασιμέλουσα, πανόλβιε, πότνα θεάων.
Εὐφροσυνῆς δώτειρα, καὶ ἀντίον ἀντήσουσα ἰόντι.
Ὥς ποτε γῆ τετάνυστο, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Ἀμφιταλαντεύουσαν ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν
Τείρεσιν ἐστεφάνωτο, καὶ ἠελίου γλυκὺ φέγγος
Αὐτοκασιγνήτης ἐστέψατο κύκλα σελήνης,
Ἤδη χθὼν λιαροῖσι καλυψαμένη Διὸς ὄμβροις
Ἀνθρώπων τέκε φῦλα, καὶ εὐρυπόρου διὰ κόλπου
Ἔθνεα βοτρυδὸν χρυσέων ἀνετέλλετο λαῶν.
Χρυσέων μὲν πρώτιστα καὶ ἀργυρέων γένος ἀνδρῶν
Μήτηρ τίκτετο γαῖα, θεοῖς πάντεσσι μεμηλὸς,
Ἐκτὸς ἀλιτροσύνης λυσσώδεος, ἐκτὸς ἀνάγκης,
Τοῖσι βίον πόρε δένδρεα, καὶ ἣ πρότερον τέκε μήτηρ,

Πήχεας

Πήχεας ἀμπετάσασα, φίλα μαιώσατο τέκνα,
Πάντα χαρισαμένη. δεινὴ δ' ἀπέκειτο θάλασσα,
Οὐδὲ βίον μερόπεσσιν ἀπόπροθεν ἅρματα πόντου
Νῆες ἀγίνεσκον, Βορέω πνείοντος ἀπειλὴν
Λαίψεσι πεπταμένοισιν ἀνὰ μέγα κῦμα θέουσαι.
Τοὶ δὲ θεοὶ μερόπεσσι μεμιγμένοι εἶδαρ ἔδουσι,
Πάντοθεν εὐρύστερνον ἀνεστρωφῶντο κατ' αἶαν.
Ζεὺς δ' ὅτε δὴ χείρεσσι καὶ εὐρέϊ καρτεῖ πεποιθὼς
Ὃν γενέτην κρατερῇσιν ἀλυκτοπέδῃσι πελάσσας
Οὐρανόθεν βιάοντα κατήγαγεν, ἐκ δὲ διώξας
Ἰαπετὸν δολόεντα, νέης ἐπεβήσατο τιμῆς,
Δὴ τότε χάλκειον γένος, ὄβριμον, οὐκέτ' ἀνεκτὸν
Ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖα·
Ἄρεϊ πεφρικὸς, καὶ ἀναιδείῃσι νόοιο
Ὕστερα θεσμὰ θεῶν τελέσαι κενεόφρονος ὁρμῆς.
Τοὺς δὲ ῥέα λείπεσκον ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπου
Ἀνδράσιν ὠκυμόροισι πάλαι μίγνυντο κατ' αἶαν·
Οἱ δὲ μὲν οἰώθησαν ἀκινήτοισι δὲ μόχθοις
Καὶ θανάτων στυγερῇσιν ἐδουλώθησαν ἀνάγκης.
Δῶρα δὲ πάντα θεῶν μίνυθον. Ζεὺς δ' ἄφθιτα εἰδὼς
Κρύψατο πῦρ, πενίης ἄκος ἄμμορον, ἕρμα βίοιο,
Σύμφορον εὐπορίης. Τὸ μὲν αὐτίκα μέρμερος υἱὸς
Ἰαπετοῦ, κοίλοισιν ἐνὶ ναρθήκεσι καλύψας,
Ζωὸν λαθὼν κλέπτεσκε, θεῶν πρόμον ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν·
Οὐδ' ὅπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένος, οὐδ' ὅγε μῆνιν
Εὐρυβίου Κρονίωνος ἐνὶ στήθεσσιν ἀλύξας,
Νήπιος. ἦ μάλα μέλλεν ἀπειρέα νηλέα θεσμὸν
Λειπέμεν ἀνθρώποισι, καὶ αὐτὸς πήματι κύρσαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε κατὰ φρένας ἔνδον ἐΐσας
Ζεὺς ἀπαφισκόμενος, καὶ ἀμερσάμενος φλογὸς αὐγῆς,
Δεινὰ παθὼν κεχόλωτο, καὶ ὀσσόμενος κατὰ θυμὸν
Ἀργαλέας ὀδύνας (αἴ τ' ὤφελον οὐδ' ἐγένοντο
Ἀμφί τε γλυκὺ πονέουσι, καὶ ἁλμυρὰ νῶτα θαλάσσης)
Παρθένον αἰδοίην δ' ἱερῆς ἐπλάσατο γαίης,
Παρθένον αἰολόμορφον, ἅπερ φιλότητος ἀνάγκης,
Παρθένον, ᾗ χθὼν πᾶσα καὶ ὑδατόεντες ἔναυλοι,

Ὅσσα

Ὅσσά τε γῆ κοίλῃσιν ὑπὸ ῥίζῃσι κέκευθε,
Τῇ τ' ἐπιτέτραπται φυτὰ μυρία, καὶ μέγας ὄλβος.
Ἔνθα σε τὸ πρῶτον πυρόεις Ἥφαιστος ἔτευξε,
Πᾶν δ' ἐπιβέβλησαι ὅσσα μερόπεσσιν ὄνειαρ·
Πάντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἴη γεγαυῖα περ αὐτή.
Χαῖρέ μοι αὖθις ἄνασσα, πολύλλιτε μῆτερ ἐάων,
Μῆτερ ἀπημονίης. τίνα σοι τίνα μῦθον ἀνάψω;
Πῶς δέ σε κικλήσκων, σέθεν ἱλέω ἀντιβολήσω;
  Χαῖρε θεῶν κρείσσω, θεῶν θεὸς αὐτὴ ἐοῦσα,
Δημήτηρ μὲν ἐοῦσα, καὶ εὐρύστερνος Ἀθήνη,
Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, καὶ ἐνὶ πτολέμοισιν Ἀθήνη,
Ἐν δὲ πόθοις Κυθέρεια καὶ Ἵμερος. ἦ μάλα κεῖνος
Ὄλβιος, ᾧ τιμὴ λευκώπιδος εἵνεκα κούρης
Ἤπιος ἦσθα θεὸς, καὶ ἐπέβλεπες ὄμματι λευκῷ,
Ἐκ δ' ἔβαλες πενίην θυμοφθόρον. ἐσθλά τε πολλὰ,
Χρύσεά θ' ἱμερόεντος ἐπήγαγες ἕδνα γάμοιο,
Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὀάρους τε, καὶ ἡδέα Κύπριδος ἔργα.
Τῶν ἅμα γὰρ πάντων πάλαι ἔμμορες, ἐξέτι κείνου
Ὁππότε δὴ τὸ πρῶτον ἐνὶ μερόπεσσι φάνηθα
Ζηνὶ χαριζομένη πρώτην δέ σε φαντὶ γυναῖκα.
Τῶνδε γὰρ ἀντιτέτυξο, καὶ ἀγλαὸν ἔλλαχες εἶδος
Παρθενικῆς, ὤνασσα, χάριν στίλβουσα καὶ αἰδῶ.
  Τῷ καὶ ἐγώ τοι πρῶτος, ἔτι χνόον ἁβρὸν ἀέξων,
Ἥβης χρύσεον ἄνθος, ἔτι νέος, οὐδὲ βολάων
Νῆϊς ἐὼν πάντῃ τῆς Κύπριδος, οὐδὲ πόθοιο,
Εὐεπίης σπένδω μαλακὸν γάνος. ἵλαθι πότνια,
Ἵλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς.
  Χαῖρε πάλιν τρίλλιστε, θεῶν ἐπιειμένη ἀλκήν,
Ἀλκὴν μὲν πάντων τε θεῶν, πασῶν τε θεαινῶν,
Εἰρήνης ὀχετηγὲ, καὶ ἰθυντήριε κυδοιμοῦ,
Ἐλπίδος ἡγήτειρα τίς ἄν σοι καρτὶ μάχοιτο,
Ἣ πολυωνυμίῃσι θεῶν οἱ Ὄλυμπον ἔχουσι.
Δήμητερ μέγα χαῖρε, καὶ Ἀμφιτρίτη ἄνασσα,
Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, Ἀμφιτρίτη κατὰ πόντον.
Τῷ καὶ ὅσοι σπεύδουσιν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Ὅσσοι ἐπισσυτέρῃσι πέδον κρούουσι μακέλλῃς,

Ὅσσοι

Ὅσσοι ἀμησάμενοι πολυγηθέα καρπὸν ἀρούρης,
Ἐκπλέα, βρίθοντα, περισφίγγουσιν ἀμάλλαις,
Σὸν πρῶτόν τε μέσον τε καὶ ὕστατον περὶ βωμὸν
Αἰὲν ἐλίσσονται, καὶ ἐλισσόμενοι ποτὶ δῶμα,
Παμπληθές τι φέρουσι καὶ οὐ φατόν. Ἵλαθι πότνια,
Ἵλαθι. μὴ δή τοί τις ἐμοὶ φίλος ᾖ ἀπὸ θυμοῦ.
Νόσφι σέθεν γὰρ, ἄνασσα, μάτην φυτοεργὸς ἀλωεὺς
Τετράγυον κατὰ νειὸν, ὁμῶς δοῦλός τε καὶ αὐτός,
Ὦλκα πέρα μογέοντες κατατρίβουσιν ἄροτρον.
Χαῖρε πάλιν κρείσσα θεῶν, κρείσσα θεαινῶν.
Ἐξέτι γὰρ κείνου, ὁπότε Νέμεσίς τε καὶ Αἰδὼς,
Αἰδώς τε Νέμεσίς τε, θεῶν ἀριδείκετα τέκνα,
Ὑστάτῳ ἀθανάτων λιπέτην χθόνα καὶ μένος ἀνδρῶν
Νόσφι σαοφροσύνης, παρά τοι τέλος ἐστὶν ἁπάντων.
Χαῖρε πάλιν κρείσσα θεῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
Ὑγρῆς καὶ τραφερῆς· τῷ καὶ παλάμῃσιν ἀείρεις,
Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κέρας ἀγλαὸν, οὖθαρ ἀρούρης,
Εὐφορίης μέγα σῆμα, περὶ σταχύεσσι βεβριθὸς,
Ἀμφότερον σταχύεσσι καὶ ἄνθεσιν. ὅσσά τε γαῖα
Εἰαρινοῦ Ζεφύροιο χέει μεθύοντος ἐέρσῃ,
Πηδάλιον δ᾽ ἑτέρηφι· τόθεν σέθεν ἀμφὶ, θεαίνη,
Δεινὰ παλαιγενέων ἐψεύσατο βιβλία φωτῶν.
Ἦ γὰρ ἀνακτορίην τε μόνην κόσμοιο καὶ ἀρχὴν
Σημαινέειν ἡγοῦντο· σὺ δ᾽ εἰναλίη θεὸς ἦσθα,
Εἰναλίη θεὸς ἦσθα, Τύχην δέ σε φαντὶ καλεῖσθαι
Νηρέος ἐν βένθεσσι, καὶ Ὠκεανοῖο γέροντος.
Πάντη γὰρ περόωσα κατ᾽ ἄστατον οἶδμα θαλάσσης
Ἱστία ἐκπετάσασα, περιπλομένοισιν ἔοικας.
Ναυτιλίη σοι πάμπαν ἐπεύαδεν· ὅς δε, πόροιο
Νῆα θοὴν ἐπὶ πόντον ἐλαύνεται ἀμφὶ καὶ ὄλβου,
Σοὶ ἀνὰ χεῖρας πίτνει· Σὺ γὰρ μεδέουσα κατέστης,
Ἐμπορίης πόντοιο, καὶ εὐφορίης κατὰ γαῖαν.
Χαῖρέ μοι Ἀνταίη μεγαλώνυμε, μῆτερ ἀνάγκης,
Ἠδὲ Διὸς μεγάλοιο· σὺ γὰρ Τιτῆσι μέτεσκες
Παντὸς ἔτι κρατέουσι, παρὰ προτέροισι θεοῖσι,
Ῥείη πλουτοδότειρα. μόνη δ᾽ Ἀΐδαο θεάων

Ὧν πάρος ἔλλαχες αἶσαν, ἔτ' ἔμπεδα ταῦτα φυλάσσεις.
Μουνογενὴς Ἑκάτη, δεινὴ κλωστῆρος ἄνασσα,
Γαίης κοιρανέουσα, καὶ ἰθύνουσα θάλασσαν.
Χαῖρε Διὸς δέσποινα, Ποσειδάωνος ἑταίρη.
Χαῖρε πάλιν κρείουσα θεῶν, κρείουσα θεαινῶν,
Ἄρτεμις θηρήτειρα καὶ Εὐνομίη, καὶ Ἀπόλλων,
Ἄρτεμις ἐν βήσσῃσι, καὶ ἐν νούσοισιν Ἀπόλλων,
Εὐνομίη δ' ἀγορῇσι. Σὺ δὲ στονόεντας ὀϊστοὺς
Ἢ λύκου ἢ χλούνου κατεναντίον ἐς σκοπὸν ἕλκεις·
Οὔτε παρέσφηλές γε, καὶ εἰ μάλα τηλόθεν ἔστη
Ἰθὺ τιτυσκόμενος. τύχε δ' ἢ μάλα καίριον αὐτῆς
Ὗς μεγάλη βληθεῖσα, καὶ ἀσπαίρουσα ποδοῖιν
Ὕστατον θανάτοιο μέλος κρυόεντος ἀείδει.
Καί σέ τις ἡγεμόνην γλυκερῆς αἰτούμενος ἄγρης
Κἀν ἐλάφῳ περίπιπτε, καὶ ἐν νιφάδεσσι λαγωὸν
Ὦρσεν ὑπ' ἐκ κοιτέων, γλυκερὸν σκυλάκεσσιν ἀγῶνα.
Τοῖς δὲ μέγ' εὔφρηνεν κραδίην, μάλα δ' ἀμφὶ ποσσὶν,
Ἴχνιον ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεναι. περὶ δ' εὐνὴν
Πολλὰ περισκαίρουσιν, ἀεὶ δ' ἐλελίζεται οὐρή,
Ἄγγελος εὐφροσύνης θελξίφρονος, εἴκελος αὐδῇ,
Μείλιον ἀγρώσσουσι, μέγα σπεύδουσιν ἄγαλμα.
Χαῖρέ μοι αὖθις ἄνασσα θεῶν πέρι μῆτιν ἔχουσα,
Κηρὸς ἀλεξήτειρα, παρατρέψασα δὲ πότμον
Εὐσεβέων παίδεσσι· νόσον δ' ἀπὸ πάμπαν ἀλάλκεις.
Σοὶ δ' ἅμα γεινομένῃ νόσοι αἰόλαι ὀξύ τι πῆμα,
Ἴκελαι ὀρνίθεσσιν ἢ ὀρνυμένῃσι μελίσσαις
Ἀνδρόμεον βίον ἀμφιδέδραμον, οὐδέ τις ἔσχεν
Ἀθανάτων σεῖο νόσφι, Διὸς βουλῇσιν, ἀρήγειν,
Οὐδὲ παραιτεῖσθαι στυγερὴν μερόπεσσιν ἀνάγκην.
Οὐδὲ κασιγνήτας, τῇσίν σ' ὁμότιμον ἔθηκε
Ζεὺς Κρονίδης, Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον· ἥν τε λέγουσι
Ἄνδρασιν ἐσσομένοισιν ἐπικλώθουσαν ἐφεῖναι
Δαίμονα δυσφρονέοντα, καὶ ἠθάδα κῆρα μέλαιναν.
Χαῖρε πάλιν, κρείουσα θεῶν, κρείουσα θεαινῶν,
Εὐνομίη τε Θέμις τε· σὺ γὰρ κρατέουσα δικασταῖς
Ἢ κυάμοις λευκοῖσι τε, ἢ ψηφοῖσι καθίζεις,

Ξείνοις

Ξείνοις ἰθυνόντα δίκας καὶ ἐπίφρονι λαῷ.
Κλήρων γὰρ μεδέουσα, σὺ τὸν μέγαν ὄλβον ἀφαιρεῖς;
Τῷ δὲ πάλιν πόρες ἄλλον· ἐπεὶ βασιληΐδες ἀρχαὶ
Χρυσοῦ πλῆθος περιούσιον, ἔρκος ἀνάκτων,
Παίγματά σοι τελέθουσι. σὺ δὲ στέφανόν τε καὶ εὖχος
Τῷ μὲν αἴστωσας, τῷ δ᾽ αὖ πολὺ μεῖζον ἔθηκας.
Χαῖρε μέγα κρείσσα θεῶν, κρείσσα θεαινῶν,
Ὕστατόν μοι χαῖρε, καὶ ἱμερόεντας ἀοιδούς,
Μουσάων φίλα τέκνα, καλὴν ἀπὸ λιμὸν ἄγουσα,
Ἧι θέμις ἐστὶν, ἄνασσα, τύχης ἐπίβησον ἀρίστης.

DANIELIS HEINSII

IN HESIODUM

EPIGRAMMATA.

Δήμητερ τρίλλιστε, σὲ μὲν πολυγηθέα καρπὸν
  Ἀλδαίνειν σοφίης εἰνὸς, ἅ τε σταχύων.
Τὸν μὲν παῖς Διόιο καὶ ἀγχινόου Πυκιμήδης,
  Ἄσκρης ἐνναέτης, οἶδεν ἀμησάμενος·
Σοῦ γὰρ ὕπο τρεφθεὶς μεγαλώνυμε, χειρὶ δ᾽ ἐχέτλην
  Τῇ μὲν ἀερτάζων, τῇ δ᾽ αὖ μέγα δρέπανον,
Ἄρτον τ᾽ ὀκτάβλωμον, ἀεικέα λιμὸν ἀμύνειν,
  Παντοίης κορυφὴν δρέψατ᾽ ἀπ᾽ ἰδμοσύνης.
Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
  Μελπόμενος γλυκερῆς ἔργα γεηπονίης.
Σωφροσύνην δ᾽ ἐδίδαξε, καὶ ὡς πλέον ἥμισυ παντὸς,
  Ἐκ Μουσέων σοφίης μέτρα διδασκόμενος.
Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε. σοὶ γὰρ ἔνεγκε
  Πολλὴν καὶ πινυτὴν γαῖα φυτοσπορίην.

Ad eumdem.

Δαφνοφάγος, γλυκύμυθος, ἀνὴρ φίλος οὐρανίδῃσι,
  Γῆς ἀρότους θεῖος δείκνυεν Ἡσίοδος,
Πιερίδων γείτων πολυώνυμος. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
  Ἦ γλαφυρᾶς ταύτης ὤνατο γειτονίης.

Ad eumdem.

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ᾽ ἀγαθὸς μέγ᾽ ὄνειαρ,
  Αἱ σελίδες θείου φαντό ποθ᾽ Ἡσιόδου.
Ταῦτ᾽ ἄρα φρασσάμενος, γλυκερῆς φίλος ἤλιθα Μούσης,
  Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

Ad eumdem.

Ὦ μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερος ἔργα κομίζων,
Βέλτης Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
Δαίμοσιν οἷος ἔησθα, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
Ποίμνην ἠδ' ἀγέλην τοῦ Ἑλικωνιάδος.
Ἔνθά σε βουκολέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
Πηκτίδι σῇ φίλην τερπόμενον κραδίην·
Ἢ τάχα πεμπάζοντα βόας, καὶ μηκάδας αἶγας,
Ἢ τάχα καὶ λεπτοὺς πηγνύμενον δόνακας,
Ἔν τε πόης ῥαδινῇσι καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν ἤθεα μηλονόμων.
Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μουσέων βασιλῆα γενέσθαι,
Αὐτοφυοῦς θεῖον σῆμα δαημοσύνης.
Χαῖρε πάτερ τοίδεασι, καὶ ἵλαος ἄμμι γένοιο,
Αἰπόλε μὲν πρότερον, νῦν δ' ἄρ' ἀοιδοπόλε.

Ad eumdem.

Ὑψαγόραν ποτ' ἀοιδὸν ἀναζητοῦντος Ἄρηος,
Ἡ φύσις ἀρχαῖον δείξατο Μαιονίδην.
Δεινὸς Ἄρης μέγ' ἔχαιρε, καὶ οἱ πτολέμους τε μάχας τε
Κέκλετο, καὶ δῖον μελπέμεν Αἰακίδην.
Τοῦδ' ἄρα γινομένοιο πάλαι κλύε πότνια Δηώ,
Βῆ δ' ἴμεν ὑψηλῆς ἄγκεα Πιερίης.
Ἔνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξος ἐναντίος ἤλθεν Ἀπόλλων,
Ὦκα μάλ', Ἀσκραῖον δείξατο δ' Ἡσίοδον,
Ἡσίοδον φιλόμυθον, οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Βοσκόμενον γλυκερῶν ἄγχ' Ἑλικωνιάδων.
Ὣς ὁ μὲν ἦδε μόθον Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ προτέρων ὁρμὰς καὶ μένος ἡμιθέων.
Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότους, καὶ ἀρηρότα τοῖσι μάλιστα
Ἐκ Διὸς οὐρανίου σήματα, τάς τ' ἔριδας.
Ὣς ἐρίδων μεγάλων διστῶν ἀνὰ γαῖαν ἐουσῶν,
Ὃς γ' ἐπιμωμητὴν ᾔνεεν, ὃς δ' ἀγαθήν.

Ad

Ad eumdem.

Χαῖρε θεῶν Ἀστεραῖε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι
Μήδεα καὶ πλήθη καὶ γένος ἐξανύσας,
Μουσάων ὑποφῆται τηλαυγέες. ἤτοι ἔκλυθες
Πολλὰ πάτερ θυμῷ δήνεα καὶ πραπίδας,
Τείρεα πάντα μαθὼν, τάπερ οὐρανὸς ἐστεφάνωται·
Καὶ Κρονίδου βουλὰς, καὶ φάος ἠελίου,
Τήντε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν ἀρούρης,
Ἀγλαὸν ἀρχαίης σῆμα φυτοσπορίης.
Ἀρκάδες ἰλήκοιτε, μόνος προσέληνος ἔεσκε
Πάντα Σεληναίης γνοὺς πόρον Ἡσίοδος.

ARGUMENTUM
IN
LIBROS HESIODI

Qui Opera & Dies inscribuntur:

Sicut eos esse intelligendos in Introductione docetur, Græcè conscriptum olim à Daniele Heinsio, & nunc Latinè redditum.

Facto à contentionum divisione initio, Poëta alteram quam esse reprehensione dignam & vituperio ostendit, rejicit: alteram verò ut rebus præferat omnibus, fratrem suum Persen monet. Quod altera in fori molestiis omne ferè tempus ponit: altera autem, quæ honesta est & bona, solo labore cum justitia, quæ ad vitam requiruntur, sibi comparat. Postquam enim mentis, ut Poëta loquitur, vaferrimæ Prometheus, Jovi ignem, hoc est, vitæ abundantiam (sicut huc alludens ait alibi divinus Plato) furtim surripuisset, Jupiter hominibus quos industrios vocat ac solertes, hoc est, de comparandis facultatibus sollicitis, malum magnum, Pan-

Ἐκ τῆς ταῖν ἐρίδοιν διαιρέσεως ἀρξάμενος ὁ ποιητὴς τὴν ἐπιμωμητὴν, ἤτοι ἐπίψογον, ἀποδοκιμάζει· τὴν δ' ἑτέραν περὶ παντὸς ποιεῖν τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ τῷ Πέρσῃ ὑποτίθεται. ὡς ἐκείνης μὲν περὶ φιλονεικείας καὶ τὰς τῶν ἀγορῶν διατριβὰς τὸν πλεῖστον χρόνον ἐχούσης, τῆς δὲ, τῆς καλῆς τε καὶ ἀγαθῆς, μόνῳ τῷ πόνῳ μετὰ δικαιοσύνης τῶν ἐπιτηδείων μεταποιουμένης. Ἐπεὶ γὰρ ὁ ἀγκυλομήτης Προμηθεὺς τῷ Διὶ τὸ πῦρ, τουτέστι τὴν τοῦ βίου εὐπορίαν, (ὥς φησί που περὶ ταῦτα νεανιευόμενος ὁ θεῖος Πλάτων) κλέψας ἔλαθεν, ὁ Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις. τοῖς ἀλφησταῖς καὶ εὑρετικοῖς, ἤγουν τοῖς περὶ τὰ τοῦ πόρου σπουδάζουσι, κακὸν μέγα, τὴν Πανδώραν,

ραν, ἤτοι τὴν τύχην, τὴν πάντα τὰ τῶν θεῶν δῶρα τὰ φυσικὰ δηλαδὴ εὐεργετήματα, περιβεβλημένην, παρεσκεύασε. Καὶ οὕτω μὲν τὸν τοῦ βίου πόρον ἡ τύχη ἐπιτέτραπται, τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ προμηθείᾳ τε καὶ ἐπιμελείᾳ τούτων ἐφικέσθαι χαλεπὸν ἐγένετο. Τὸ πάλαι γοῦν, μήπω ῥᾳδιουργήσαντος τοῦ Προμηθέως, πάντα τὰ πρὸς τὸν βίον ἐπιτήδεια, εὐπόριστα λίαν καὶ παρὰ πόδας. Κρόνος γὰρ πρῶτον χρυσοῦν τι τῶν ἀνθρώπων γένος ἐμηχανήσατο, ᾧ τινι πάντα αὐτοματίζουσα ἡ γῆ ἐδωρήσατο. Τοῦτο οὖν τὸ χρυσοῦν γένος, θανάτῳ τινὶ μαλακῷ τε καὶ ἡδυπαθεῖ περιπεσὸν, δαιμονίας λήξεώς τε καὶ ὀνομασίας ἔτυχε. Τούτῳ τῷ γένει ἀκολουθεῖ τὸ δεύτερον, τὸ ἀργυροῦν τοῦ χρυσοῦ χεῖρον μὲν τὰ πάντα ὄν, καθαρὸν δὲ μᾶλλον τῶν ὕστερον γενομένων. Ὁ Ζεὺς οὖν, ἤγουν ἡ εἱμαρμένη, καὶ τοῦτο τὸ γένος κρύπτει· καὶ οὕτω μὲν τοῦ βίου ἀπαλλαχθὲν, τὸ τῶν ὑποχθονίων θνητῶν μακάρων λήξεως ἐπήβολον ἐποιήσατο. Περὶ μὲν οὖν τοῦ τρίτου γένους τοῦ χαλκοῦ τοὐντεῦθεν διαλαμβάνει, δεινοῦ τε φησὶ καὶ ὀμβρίμου· οἵ τινες οἱ ἄνθρωποι ἀλληλοκτονίᾳ τε καὶ ἀφροσύνῃ ἀλλήλων ἔπεσον, νωνύμως,

doram nempe, hoc est, Fortunam, quæ omnia Deorum dona, id est, beneficia naturæ, sibi vindicare cœpit, in medium produxit. Ita tota vitæ comparandæ ratio, Fortunæ est commissa: prudentiæ autem hominum ac curæ ea sibi comparare cœpit esse difficillimum. Olim ergo, ante vafrum hoc Promethei factum, omnia quæ ad vivendum erant necessaria, facillimè comparabantur, & ad manus erant. Saturnus enim primò omnium, genus quoddam aureum fabricabat hominum. Cui sua sponte omnia suppeditabat terra. Hoc genus, leni ac jucunda morte cum hac vita defungeretur, vitam dæmonum & nomen post obitum consequebatur. Hoc autem, alterum est secutum, quod argenteum dixerunt: quod ut aureo in omnibus deterius, ita purius fuit quàm sequentia. Jupiter ergo, hoc est, Fatum, etiam hoc genus aufert: quòd defunctum, vitam eorum duxit, quos Beatos Subterrestres vocat. Ita ad tertium, æreum nimirum transit, quòd scelestum esse & impetuosum docet. Qui quidem homines cæde mutua & imprudentia cecidere: ceterùm nec nomen, nec ut alii

certam vivendi post obitum consecuti sunt rationem, ut qui funditus exstincti ad inferos descenderent. Hoc tertium jam genus, Heroes sequuntur (ita tum Eteoclem ac Polynicen, reliquósque qui primum & antiquissimum, Thebanum bellum, tum Agamemnona & Menelaum, reliquósque qui Trojanum constituerunt, vocat) quos Homerus describit. Quorum alii morte sublati, penitus interierunt: alii eorum etiam nunc Beatorum insulas colunt. Hinc ferreum, ejúsque injustitiam describere pergit: maximè autem tangit judices, quorum brevi ac venusta fabella, corruptelas taxat. Reliqua pars libri, justitiæ ac injustitiæ præmia ob oculos ponit: tum & monita quædam sapientissima Persæ proponit. Maxima ex parte autem ratio scribendi, quæ præcepta continet, parum inter se cohæret: ita ut soluta quasi & nihil minùs quàm adstricta sit oratio. Quæ subinde quoque antiquitatem spirat, & non semel idem repetit: prorsúsque à scribendi ratione, qua recentiores sunt usi, qui nudas orationi sententias intexunt, abhorret. Non rarò & digreditur: ut videlicet tædium

ἤγουν λήξεως μὲν οὐδεμιᾶς τυχόντες, πανολεθρίως δὲ εἰς ᾅδου καταβαίνοντες. Τῷ τρίτῳ τούτῳ τὸ τῶν ἡρώων ἕπεται, τῶν ἀμφὶ τὸν Ἐτεοκλέα καὶ τὸν Πολυνείκην μάλιστα, τῶν δηλαδὴ τόν τε πρῶτον πόλεμον καὶ ἀρχαιότατον Θηβαϊκὸν λεγόμενον, καὶ τῶν ἀμφὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλεων, τῶν τε ἄλλων ὧν ἡ ποίησις μέμνηται, τὸν Τρωϊκὸν συστησαμένων· ὧν οἱ μὲν τῷ θανάτῳ ὑποπεπτωκότες πασσυδεὶ ἀπώλοντο. οἱ δέ τινες αὐτῶν ἔτι νῦν τὰς μακάρων νήσους οἰκοῦσι. Ἐκ τούτου τὸ σιδηροῦν, καὶ τὰς αὐτοῦ ἀνομίας διελθεῖν ἐπιβάλλεται, τά τε τῶν δικαστῶν μάλιστα, ὧν αἴνῳ τινὶ βραχεῖ τε καὶ χαρίεντι τῆς δωροδοκίας ἅπτεται. Τὸ λοιπὸν δὲ τοῦ λόγου τά τε τῆς ἀδικίας τε καὶ δικαιοσύνης ἐπίχειρα ὑποτυποῦν διατρίβεται, καὶ παραινέσεις τινὰς τῶν σοφωτάτων τῷ Πέρσῃ ὑποβάλλει. Τὸ πλεῖστον δὲ τῶν ὑποθηκῶν τῶν ἐνταῦθα κειμένων ὁ χαρακτὴρ ἀφοριστικός ἐστι καὶ ἀπόλυτος αὐτῷ· καὶ ἀσύνδετος ὡς ἐπίπαν ὁ λόγος. ἔστιν ὅτε καὶ ἀρχαιολογικῇ ταυτολογίᾳ κεχρημένος, οὐδέ τι κατὰ γυμνὴν τῆς τῶν νεωτέρων γνωμολογίας παρενθήκην ὑποφαίνων. Κέχρηται δὲ καὶ παρεκβάσει οὐκ ὀλίγῃ, τὸν ἀδελφὸν

ἀδελφὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς ὑποθήκας καὶ παραινέσεις ταύτας κόρου ἀναλαμβάνων καὶ ἀνακτώμενος. Μετὰ ταῦτα εἰσβάλλει τὴν οἰκονομικὴν διδάσκειν, ἀπὸ τῆς γεωργίας εὐθὺς ἀρξάμενος. Ἔχει δὲ πᾶσα ἡ διδασκαλία αὕτη περὶ καιροὺς προσφόρους ἀροτριάσεως καὶ ἀμήτου, περὶ τρυγητὸν καὶ ξυλοτομίαν, περὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τὴν παραλελειμμένων τὰς ζημίας, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ἔτι τῶν ὡρῶν τὴν διάκρισιν, καὶ πρὸς ἅ τινα μάλιστα τῶν ἔργων οἰκείως αὐτῶν ἑκάστη διάκειται, μέχρι στίχων κή τινῶν καὶ λδ΄. Ὡς μέχρι τούτου μὲν ἡ πρώτη τῆς οἰκονομικῆς. Τῶν δὲ ἀνθρώπων προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ ἐπιδιδομένης ἅμα τῆς ἐπιθυμίας, οὐ περὶ μόνον τι προσόδου εἶδος σπουδαζόντων, ἀλλὰ περὶ πᾶν, μᾶλλον δὲ οἱονδήποτε, οὗ κέρδος τι κατὰ τὴν ποιητὴν, ἐν χερσὶ φανὲν, ἀσχολουμένων, τὸ ἕτερον τῆς οἰκονομίας μέρος διέρχεται φράζων, καὶ τὰ τῆς θαλάσσης μέτρα διαλαμβάνων. οὕτω γὰρ τὴν τοῦ πλοῦ ἀκμὴν καὶ τῶν καιρῶν τὸν ἐπιτηδειότατον μάλιστα, καλῶν φαίνεται. Πάλιν δὲ μετὰ ταῦτα ἐν ὑποθήκαις καταλήγει. Προσθεὶς δὲ τὴν

fratris, quod ex admonitionibus haurire ac præceptis poterat, dilueret. Posthæc ad Oeconomicam transit, cujus rationem initio ab agricultura facto, præscribit. Tota autem hæc doctrina, in describendo tempore ad arandum idoneo, tum delineando messis & vindemiæ, & serendi ligni tempore versatur. Præter hæc, tum eorum quæ rectè ac ordine geruntur successum & exitum, tum eorum quæ negliguntur, damna ac noxas ostendit. Huc accedunt, tempestatum anni distinctiones: tum quibus quæque rebus sit idonea. Usque ad viginti & octo aut triginta & quatuor ferè versus. Atque hactenus quidem prima Oeconomiæ pars. Ceterùm cùm homines, partim temporis progressu, partim acriore lucri desiderio, non unum tantùm aliquem lucrandi modum amplecterentur, verùm omnia, quæcumque modò lucrum aliquod promitterent, adorirentur, alteram Oeconomiæ aggreditur partem: qua occasione, de natura ac ratione maris loquitur. Ita enim tempus ad navigandum maximè idoneum, videtur vocare. Posthæc rursus in præceptis definit. Cùm autem

de debita Diis reverentia inter alia loquatur, divisionem ejus subjungit: & cùm initium à genere, hoc est, Deorum veneratione fecisset; ad singula, hoc est, ejus species pergit. Atque ita quidem totum Operum ac Dierum argumentum absolvitur. Quod autem est reliquum, de bonorum ac malorum, tum verò mediocrium dierum observatione agit: tum qui eligendi, qui rejiciendi sint, breviter præcipit.

τῶν ἀθανάτων ὄπιν, ὑποδιαίρεσιν αὐτῆς ἐνταῦθα πεποίηκεν, καὶ ἀκολούθως, ἀπὸ γένους ἤγουν, τοῦ τῶν θεῶν σεβάσματος, ἀρχόμενος, εἶτα εἰς τὸ καθέκαστον, καὶ τὸ εἶδος, ὑπάγει. Καὶ οὕτω μὲν πᾶς ὁ τῶν Ἔργων λόγος, κατὰ τὸν κωμικὸν, ἐκπεπόξευται. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον, τῶν τε ἀγαθῶν καὶ φαύλων ἡμερῶν, περὶ καὶ τῆς τῶν μέσων παρατηρήσεως, τῆς τε ἐκλογῆς αὐτῶν καὶ τῆς ἀπεκλογῆς, ἐν βραχεῖ περιέχει.

INDEX VOCABULORUM,

QUÆ IN

HESIODO

OCCURRUNT,

EMENDATIOR.

ε. Opera & Dies, α. Scutum Herculis, θ. Theogoniam significant.

A.

Ἄ, *Quæ*, nom. pl. n. g. ab ὃ, quod: articulus postpositivus.

Ἀάπτοι, ἀάπτους, ab ἄαπτος, ου, ὁ, ἡ *non tangendus*, ex α priv. & ἅπτω vel ἰάπτω. & per pleonasmum τοῦ α. ἀάπτω. *lædo*, *noceo*. f. ψω. ε. 148.

Ἀάσθη 3. sing. a. 1. pass. ab ἄτω. lædo. F. ἄσω. quod fit ex ἀάω, hinc a. 1. ἀάσθην, pro ἤσθην. tollitur augmentum & α poëticè reduplicatur. Th. ἀτάω, ῶ, f. ήσω, lædo, noceo. ε. 283.

Ἄασι, flant. 3. pl. ab ἄημι, flo, ut ἵστημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω, flo, spiro. θ. 875.

Ἄαται *saturatur*. 3. person. ab ἄημι in pass. ἄαμαι *expleor. saturor*, ad formam τοῦ ἵσταμαι. Th. ἄω, f. ἄσω, flo, spiro. α. 101.

Ἄατος, ου, ὁ καὶ ἡ, *insatiabilis*, innoxius. Th. ἀτάω, ῶ. f. ήσω. lædo. θ. 714.

Ἀβούτεω genit. Ionicus pro ἀβούτου, ab ἀβούτης, ου. *bobus carens*. ex α priv. & βοῦς, βοὸς ὁ ἡ vacca, bos, taurus. ε. 451.

Ἀγαγὼν, part. a. 2. Atticè pro ἀγὼν, ab ἄγω. duco. f. ἄξω. p. ἦχα, a. 2 ἦγον. Att. ἤγαγον.

Ἀγαθὸς, ἡ, ὸν. bonus, a, um. dat. pl. ἀγαθοῖσι. paragoge Ionica, pro ἀγαθοῖς. comp. ἀμείνων, βελτίων, κρείσσων, ἀρείων, λωΐων. Superlat. βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῷστος. ε. 24.

Ἀγαίεται, 3. pers. ind. ab ἀγαίομαι, *irascor*, *invideo*. ε. 333. Th. ἀγάω, ῶ, f. ήσω, demiror.

Ἀγακλυτὸς, adject. ex ἄγαν *nimis* & κλυτὸς *celebris*, à κλύω, pro quo

quo etiam κλῦμι audio, ἀχακλυπῶσι, dat. pl. Ionic. Θ. 1015.

Ἀγανώτατος, superl. ab ἀγανὸς, ῦ, ὁ placidus, ex α epitatico & γάνος, ιος, τὸ, lætitia, gaudium. Θ. 408.

Ἀγαλλόμενος præf. part. passiv. ab ἀγάλλω. f. λῶ, p. κα. orno, ἀγάλλομαι exsulto: ad formam τοῦ ἀγαλλιάομαι, exsulto, ab Hebræo גיל ἀγαλλόμενοι. præf. part. f. g. pl. num. α. 86.

Ἀγαυὴ, nomen fœminæ splendidæ, à masculino ἀγαυὸς admirabilis, splendidus. Thema ἀγάω miror. Θ. 246.

Ἀγαυὸς, ῦ, ὁ nobilis, admirabilis. ab ἀγάομαι admiror. ἀγαυῶν. gen. pl. Θ. 462.

Ἀγαυλὼ. nomen mulieris. Vide paullò ante ἀγαυή. Θ. 976.

Ἀγαυρῦ, ferocis, gen sing. Th. γαῦρος ῦ, ὁ, superbus, elatus: ἀγαυρὸς valdè superbus. α non est privativum, sed intensivum, Θ. 832.

Ἀγγί pro ἀγγία, vasa, nom. pl. n. g. ἀγγέσιν. dat. pl. Them. ἄγγος, ιος, τὸ, vas quodlibet. ι. 613.

Ἄγγελος, ῦ, ὁ. nuntius. ι. 85. ἀγγελίη, propriè res quæ nuntiatur. ab ἀγγέλλω, nuntio. f. λῶ, p. ἤγγελκα. a. 1. ἤγγειλα.

Ἀγγέων, vide paullò antè ἀγγί. ι. 475.

Ἄγε, Adverb. hortantis, ab ἄγε. a. 2. imperat. act. verbi, ἄγω, ago. α. 449.

Ἄγειραν, 3. pl. a. 1. act. Ion. pro ἤγειραν, ab ἀγείρω, congrego, Poetæ metri causâ tollunt augmentum. f. ρῶ. p. ἤγερκα. Att. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ι. 652.

Ἀγέλαι, pl. num. greges. ἡ ἀγέλη, grex, ab ἄγω. Grex agitur. sic Latinè agmen ab agendo, propriè pecudes aguntur, homines verò ducuntur. α. 168.

Ἀγελείη pro ἀγελεία, ας, ἡ. Ionicè, prædatrix. ab ἄγω & λεία, ας, ἡ. præda α 197.

Ἀγέραστος, ῦ, ὁ, ἡ. immunis, præmio carens, ex α privat. & γέρας, τος, τὸ, præmium, munus. Θ. 396.

Ἄγεσθαι, præf. inf. pro imperat. verbi ἄγω, duco. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 2. ἤγον. ι. 695.

Ἀγέστρατος, ὁ, ἡ. dux exercitus, Minervæ epitheton. ab ἄγω, duco, & στρατὸς, ῦ, ὁ. exercitus. Θ. 925.

Ἀγήνορα, acc. sing. fortem. ab ἀγήνωρ, ορος, ὁ, strenuus, compositum ex ἄγαν valdè & ἀνὴρ vir. ι. 7.

Ἀγήραος, ῦ, ὁ, καὶ ἡ, senis expers, μὴ γηράσκων. compositum ex α priv. & γῆρας, αος, τὸ. senectus. Θ. 305.

Ἀγήρω, accus. singul. 4. simplicium, ab ἀγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ. senii expers. Et ἀγήρω, nominativ. plur. 4. simpl. ex α privat. & γῆρας, αος. τὸ, senectus. Θ. 949.

Ἄγκεα, pl num. valles, ab ἄγκος, εος, τὸ, vallis. ι. 389.

Ἀγκυλομήτης, ῦ, ὁ, versipellis, qui profert obliqua, non recta consilia. compositum ex ἀγκύλος obliquus, & μῆτις, ιος, ἡ, consilium, ὁ ἀγκύλα, τυτέσι, σκολιὰ βυλευόμενος. ι. 48.

Ἀγκυλοχεῖλαι, nom. pl. repandirostri, ex ἀγκύλος inflexus, curvus, & χεῖλος, ιος, τὸ. labrum, à nominativo singulari ἀγκυλοχείλης, ῦ, ὁ. pro quo etiam legitur

gitur ἀγκυλόχειλ☉, *curva habens labra*. α. 405.

Ἀγλαΐας, nom. pl. *voluptates, gaudia*. ab ἀγλαΐα. splendor, ornatus. Th. ἀγλαὸς, ȣ, ὁ, splendidus. ϑ. 285.

Ἀγλαὸς, ȣ, ὁ, splendidus, ἀγλαὰ, *splendida*. Th. ἀίγλη, ης, ἡ. *fulgor*, splendor. ι. 337.

Ἀγνῷ. dat. sing. ab ἀγνὸς, ȣ, ὁ, castus. ι. 465.

Ἄγνυτ' pro ἄγνυτο, 3. singul. imperf. passivi, ab ἄγνυμι *frango*, pro quo etiam dicitur ἀγνύω. Thema est ἄγω. F. ἄξω, &c. *frango*. α. 279.

Ἀγνῶς, castè, adverb. ab ἀγνὸς *castus*. ι. 337.

Ἄγοι, *portaret*, præs. act. opt. ab ἄγω, porto, ἄγοντα, acc. sing. præs. part. act. vide suprà ἀγαγών. α. 480.

Ἀγορεύω, f. εύσω, p. ευκα. *publicè & in foro dico*, & per syn. speciei, ι. 288. *apertè dico*.

Ἀγορὰ, ᾶς, ἡ. *forum*, ab ἀγείρω *congrego*. Gen. Ionicus ἀγορῆς. ι. 105.

Ἀγορέων, Genitivus pl. Ionicè pro ἀγορῶν. ι. 30. à nomine ἀγορὰ, ἡ, *forum*. Th. ἀγείρω *congrego*, ut suprà, & ἀγορῆς, Ionicè pro ἀγορᾶς. ἀγορῆφι, *in foro*, φι est paragoge poetica, & reddit vocem ἄκλιτον. ϑ. 89.

Ἀγραυλοι, ruri seu in agro pernoctantes. Epitheton pastoris. Compositum ex ἀγρὸς, ȣ, ὁ, *ager*, & αὐλὴ, ῆς, ἡ, *atrium*, h. e. locus subdialis, apertus & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὕπαιθρον. Item *stabulum*, *septum*. Hinc αὐλίζομαι *stabulor*: item *pernocto*, unde est ἀγραυλέω, *ruri pernocto*. ϑ. 26.

Ἄγρην, Ionicè pro ἄγραν, ab ἄγρα, ας, ἡ, *captura*, *venatio*. ϑ. 442.

Ἄγρια, neutrum plural. ponitur pro Adverbio. Th. ἀγρὸς, ȣ, ὁ, ager.

Ἄγριον, accus. est nomen proprium viri. ἄγρι☉, ȣ, ὁ. ϑ. 1013.

Ἀγροιώτας, accus. pl. ab ἀγροιώτης, ȣ, ὁ. agrestis, agricola, pro ἀγρότης. Th. ἀγρὸς, ȣ, ὁ. rus. α. 39.

Ἀγροκύδοιμ☉, ȣ, ὁ. *qui in agris tumultuatur*. ab ἀγρὸς, ȣ ὁ, ager, & κυδοιμὸς, ȣ, ὁ, tumultus. ϑ. 925.

Ἀγρομένοισι, dat. pl. part. præs. pro ἀγειρομένοις. Syncope. ab ἀγείρω, congrego. f. ερῶ. p. ἤγερκα, & Attic. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ϑ. 92.

Ἀγροτέρης feræ, gen. cas. f. g. ab ἀγρότερος vel ἀγρώτερος, substantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρὸς, ȣ, ὁ. ager. α. 407.

Ἄγχ', pro ἄγχι *propè*. construitur cum Genitivo: est Adv. ι. 639.

Ἀγχέμαχοι, pl. num. cominùs pugnantes, ex ἄγχι propè & μάχομαι, pugno, f. μαχήσομαι. p. μεμάχημαι. α. 25.

Ἀγχίμολον, adverbialiter hìc accipitur hoc neutrum, ex ἀγχίμολ☉, ȣ, ὁ καὶ ἡ, è propinquo veniens, ex ἄγχι *propè* & μολέω, seu μόλω, venio. α. 325.

Ἀγχίσῃ, dativus singul. ab Ἀγχίσης, ȣ, ὁ. nomen viri. ex ἄγχι & ἴσ☉. q. d. ἄγχι τῆ ἰσότητ☉. ϑ. 1009.

Ἀγάμεν☉, præs. part. pass. verbi ἀγάομαι, ῶμαι, demiror. Th. ἀγάω, ήσω. idem ϑ. 619.

Ἄγων, *vehens*, part. præsens, ab

ab ἄγω *duco, veho.* vide ἀγαγὼν. Θ. 998.

Ἄγω, *duco.* f. ἄξω, p. ἦχα. a. 1. ἦξα. a. 2. ἤγαγον. ι. 208.

Ἀγῶνι, dat. sing. ab ἀγὼν, ῶνος, ὁ, *certamen*, Θ. 435.

Ἄγωσιν, 3. pl. subj. ab ἄγω *duco, veho, traho* f. ξω.

Ἀδάητα, *indocta*, acc. pl. n. g. ab ἀδάητος, incognitus. Th. δαίω, scio, disco. Θ 655.

Ἀδάμαντι, pro ἀδάμαντα. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμαντος, ου. vel ἀδάμας, αντος, ὁ, nomen clarissimæ gemmæ, per metaph. ponitur pro ferro, ἀδάμαντος genitivus ab ἀδάμας, αντος, ὁ. ex α quod hîc idem valet quod δυσ, & δαμάω *dom.* Θ. 188.

Ἀδηκτοτάτη, ι. 420. est superlativus, à positivo ἄδηκτος ου, ὁ ἡ. propriè *morsui non obnoxius:* hîc verò *cariem minimè sentiens:* à δάκνω *mordeo:* f. δήξομαι. a. 2. ἔδακον. p. δέδηχα. unde etiam est nomen δὴξ vermis, qui lignum corrumpit, ἴψ (ab ἴπτω *noceo*) vermis qui cornua lædit. ἴξ (ab ἵκω advenio) vermis, qui palmitibus obest. σὴς (à σήπω putrefacio) vermis, qui vestes depravat. τρὼξ (à τρώγω) qui vitiat legumina. ψὴν qui ficus arrodit, &c.

Ἄδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ. non manifestus, obscurus. Th. δῆλος, ου, ὁ, manifestus. ι. 6.

Ἄδικος, ου, ὁ καὶ ἡ. injustus. ἀδικώτερος, comp. Th. δίκη, ἡ. justitia. ι. 260.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomita*, à δαμάω, domo. Θ. 349.

Ἅδον, pro ἥδον, 3. pl. a. 2. act. ab ἁνδάνω. *placeo*, f. ἡσω, p. ηκα. at

Ἄδω, *futuro, expleo.* ι. 917.

Ἀδροσύνη, ἡ. *ubertas, copia* ab ἁδρὸς, οῦ, ὁ. *dives, crassus, magnus.* ι. 473.

Ἀδώτῃ, dat. sing. ἀδώτης ου. ὁ. *qui nihil dat.* Ratio compositionis planè insolens, ex α priv. & δώτης, ου, ὁ, *qui dat.* Th. δίδωμι, do. ι. 355.

Ἄεθλον, ου, τὸ. certaminis præmium, ab ἄεθλος seu ἆθλος, ου, ὁ, *certamen.* ι. 654.

Ἀεθλεύωσιν, *colluctentur.* 3. pl. præs. subj. act. ab ἀεθλεύω, f. εύσω. p. κα. idem quod ἀεθλέω, *pugno, dimico,* vide ἄεθλον. Θ. 435.

Ἀεὶ, adverb. semper. Θ. 388.

Ἀειγενετάων, Genit. pl. Æolicus, ab ἀειγενέτης ου, ὁ. sempiternus. ex ἀεὶ & γενετὸς, qui genitus est. Th γίνομαι. nascor. f. γενήσομαι. a. 2. m. ἐγενόμην. Θ. 548.

Ἀείδειν. præs. inf. ἄειδον, 3. pl. impert. act. pro ἤειδον, ab ἀείδω *cano.* Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa ᾄδω, f. ᾄσω. p. ῇκα. ι. 662.

Ἀεῖραι, a. 1. act. infinit. ab ἀείρω tollo. f. ἀερῶ. a. 1. ἤειρα. hinc ἀείρας. a. 1. part. act ἀειρόμεναι, pl. part. præs. f. g. ι. 761.

Ἀεικέα, acc. sing. ab ἀεικὴς, έος, ὁ ἡ, durus, asper. Them. εἴκω, cedo, f. ξω Θ. 166.

Ἀέκητι, *non invito*, adverb. ab ἀέκων invitus. Thema. ἑκὼν όντος, ὁ. spontaneus. Θ. 529.

Ἀείσατε. 2. pl. a. 1. act. imperat. ab ἀείδω, f. σω. p. κα. canto. Θ. 965.

Ἀέλλῃ, dat. sing. ab ἄελλα, ης, ἡ, *turbo, procella*, ex ἄω *spiro* & εἰλέω *convolvo*, Θ. 874.

Ἀελλὼ nomen mul. q. d. *procellosa.* Θ. 267.

Ἀεναόντων, gen. pl. in nom. ἀενάων,

ναίων, οντος, perpetuò fluens, alii legunt αἰενάων, οντος. ex ἀεὶ *semper* & νάω, *fluo*. Th. ναίω, habito. ι. 550.

Α'ενάου, genit. g. f. ab ἀέναος, *perennis*. Poët. pro ἀείναος. ex ἀεὶ *semper* & νάω *fluo*. ἀενάων, gen. pl. ι. 595.

Α'έντων, gen. pl. part. præſ. activi, ab Α'ημι, *flo*, ad formam τιθεὶς, έντος. Sed quia eſt ab ἄων, potiùs juxta ἵστημι eſſet flectendum. Notetur ergo hæc exceptio. ι. 625.

Α'έξει, 3. præſ. ab ἀέξω, augeo, pro quo in proſa, αὐξάνω & αὔξω. f. ήσω. p. ηὔξηκα. ι. 6. ἀέξομαι, paſſ. ἀέξεται, ἀέξετο. imperf. ἀεξομένοιο. gen. Ion. part. præſ. ι. 773.

Α'εργὸς, ῦ, ὁ. iners, ἀεργοῖ. dat. hinc ἀεργίη, inertia, Ionicè, pro ἀεργία, ας, ἡ. *pigritia*, ab ἀεργὸς, pro quo in proſa ἀργὸς. Th. ἔργον, opus. *Proſa* dicitur quaſi *profuſa*. oratio verò ligata, quæ certis numeris adſtricta eſt, quale eſt poëma. ι. 303.

Α'ερσιπόται, nom. pl. *altè volantes*. Epitheton cygnorum, compoſitum ex ἀείρω, in altum tollo, & πέτομαι, volare. declinatur duobus modis. ἀερσιπότης, ου, ὁ. Prim. ſimplic. & in quinta ſimplicium, ἀερσιπότης, ητος, ὁ. *in aëre ſuſpenſus*. α. 316.

Α'εσίφρονα, acc. ſing. *ſtolidum*. ι. 315. à nominativo ἀεσίφρων, ονος, ὁ. ἡ. ex ἄω, *flo*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*, qui ventoſa mente præditus, inconſtans & temerarius eſt & proinde *ſtultus*. hinc ἀεσιφροσύνῃσιν, dat. pl. Ionic. pro ἀεσιφροσύναις, ab ἀεσιφροσύνη. ſtultitia.

Α'ζαλέοιο. α. 153. Genitivus Ion. pro ἀζαλέου, ab ἀζαλέος, ου, ὁ, aridus, torridus. Thema eſt ἄζω torrefacio, arefacio.

Α'ζει. 3. perſ. præſ. verbi ἄζω, ſicco. α. 397. hinc

Α'ζηται, præſ. ſub. *triſtetur*, ab ἄζομαι, propriè *exareſco*: per metaph. *cura & mœrore conficitur*. α. 585. ϑ. 99.

Α'ζω, cum aſpero ſpiritu *veneror*. σέβομαι. ϑ. 532.

Α'ζωστοι, pl. num. *diſcincti*; ſcil. ut eò ſint expeditiores: ex α privativo & ζωστὸς *cinctus*, quod eſt à ζωννύω vel ζώννυμι, *cingo*, in fut. ζώσω, in præt. ἔζωκα. in paſſivo præt. ἔζωμαι vel ἔζωσμαι, in 3. ſing. ἔζωται, hinc eſt ζωστὸς, *cinctus*, ζωστὴρ, ῆρος, ὁ. *cingulum*, baltheus ι. 345.

Α'ηδόνα, acc. ſing. ab ἀηδὼν όνος, ἡ. *luſcinia*, ab ἀείδω *cano*, pro quo in proſa ᾄδω. ι. 203.

Α'ηθ', pro ἄητο, *ſpirabat*. imperfect. abjecto ο μικρὸν per apoſtrophum, & τ mutato in ϑ, propter ſeq. aſpiratam. Thema eſt ἄω *flo*, f. ήσω. unde formatur ἄημι & paſſ. ἄημαι. α. 8.

Α'ὴρ, ἀέρος, ὁ. *aër*. ab ἄω in f. g. ſignificat rorem. ι. 549.

Α'ησι, 3. ſing. ab ἄημι *flo*. hinc

Α'ᾶσι, *flant* 3. plur. ut ἵστημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω. *flo*. ι. 514. ϑ. 875.

Α'ήτας, acc. pl. à ſing. ἀήτης, ου, ὁ, *flatus*. in nom. pl. ἀῆται, *flamina*. Th. ἄω, *flo*. ι. 645.

Α'θάνατοι, pl. num. f. g. ϑ. 968. Græci non dicunt ἀθάνατη, ſed ἀθάνατος, ὁ, καὶ ἡ. ex α negativo & θάνατος. Sic in Novo Teſtamento αἰώνιος, ου, ὁ, ἡ. & αἰώνιος. in f. g. αἰωνία. Regula. *Adjectiva compoſita nec non quandoque derivata ſunt generis commu-*

communis. ἀθανάτης, pro ἀθανάταις, Ionicè: & ἀθανάτοιο, pro ἀθανάτου. ut & ἀθανάτοισιν, dat. pl. pro ἀθανάτοις. ι. 309.

Ἀθέσφατος, ου, ineffabilis. compositum ex α privativo & θέσφατος pro θεόσφατος, à Deo pronunciatus: prout dicimus θεόσδοτος, *divinitus datus*, ἀθέσφατος etiam idem quod *nefandus*. Sed sæpiùs in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum sed intensivum, ut ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, docuerunt *divinum* carmen canere. ε. 662. ex φατὸς dicendus, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. θ. 830.

Ἀθηναίη, ης, ἡ. *Minerva*. Dicitur etiam Ἀθήνη, quasi ἀθήλη, ex α privat. & θηλὴ *papilla*, *mamma apex*, quòd Minerva prognata ex cerebro Jovis (uti fabulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθῆναι, ῶν, αἱ Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli æde & cultu. Ἀθῆναι alio nomine ἀκτὴ, ῆς, ἡ *litus*, quòd in litore maris fuerit condita, unde πολίτης ἀττικὴ (pro ἀκτικὴ) civis attica. α. 126.

Ἆθλ', pl. num. pro ἆθλα, à singul. ἆθλον, ου, τὸ *præmium certaminis*, sed ἆθλος, ου, ὁ. est ipsum certamen. Vide suprà ἄεθλος, ου, ὁ. ε. 756.

Ἀθόλωτος, ου, *illimis*, *limpidus*, ex α privat. & θολὸς, οῦ, ὁ *limus*, *fex*, *sordes*: unde est θολόω turbo: θολωτὸς turbatus. ε. 595.

Ἀθρόος, ου, ὁ, *confertus*, in unum collectus. α. 246.

Αἱ, artic. præpos. ab ἡ, hæc. ὁ, τό.

Αἳ, artic. postp. ab ἣ, ὃς, ὃ, quæ, quid, quod. θ. 268.

Αἰακοῦ genit. ab αἰακὸς, οῦ, ὁ. ab αἶαξ αἴακος ὁ. vel αἴας αἴαντος ὁ, quæ idem significant, nomen herois, *Ajax*. θ. 1005.

Αἶαν, pro γαῖαν, terram, Poeticè, à γαῖα, seu γαίη, ἡ. ε. 124.

Αἶγα accusat. ab Αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ. *caper*, *capra*. ε. 516.

Αἰγείδην, acc. à nominativo, αἰγείδης, ου, ὁ, ab αἰγεὺς, έος, ὁ, nomen viri. αἰγείδης ergo est patronymicum, sicut à πηλεὺς dicitur πηλείδης. α. 182.

Αἴγειροι, pl. nom. à sing. Αἴγειρος, ου, ἡ. *populus nigra*. Alii etiam vertunt *alnum*, ἀπὸ τοῦ ἐγέρσεως. α. 377.

Αἰγίδ', acc. sing. pro αἰγίδα per apostrophum, α abjicitur, ab αἰγὶς, ίδος, ἡ, *pellis caprina*, munimentum pectoris. Alii putant *scutum* fuisse pelle ista obductum. Thema αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ. *caper* vel *capra*. α. 344.

Αἰγιόχοιο, gen. Ionic. pro αἰγιόχου, à nominativo αἰγίοχος, ου, ὁ, epitheton Jovis. Sic dictus, quòd generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὀχὴ sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. ε. 483.

Αἰγυπιοὶ, ab αἰγυπιὸς, οῦ, ὁ, *vultur*, avis prædatrix & rapax. à γὺψ, γυπὸς, ὁ, *vultur*. α. 405.

Αἱ δ', sunt duæ voces. αἱ est artic. præpositivus, δ' per apostr. pro δὲ *verò*.

Ἀΐδαο, Genitivus Æolicus pro ἀΐδου, à nominativo ἀΐδης, ου, ὁ. orcus, inferni. q. d. ἀειδὴς, έος, ὁ, *obscurus*. ex α priv. & εἴδω, non video. ε. 153.

Αἶδι,

Ἄιδε, à nominativo ὅσδε, ἥδε, ὅδε, ε. 822.

Ἀΐδὲς, obscurum, adject. generis neutrius, ab ἀϊδὴς, έος. Thema, εἴδω, video, f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 477.

Ἀΐδαο, Genit. Ionicus pro ἀΐδου ab ἀΐδης, ου, ὁ. infernus, in prosa dicitur, ᾅδης, ου, orcus, tartarus. ϑ. 311.

Ἀΐδηλα, acc. pl. arcana, ab ἀΐδηλος tenebricosus. Th. ἀΐδης, ου, ὁ. infernus. ε. 756.

Ἀΐδιον, ab ἀΐδιος, perpetuus. Th. ἀεὶ semper. α. 310.

Ἀΐδνῇς, dat. pl. Ionic. ἀϊδνὸς ἡ, ὸν, tenebricosus. Th. est εἴδω, video. ϑ. 860.

Αἰδοῖ. dativ. sing. reverentia, ab αἰδὼς, όος, ἡ. pudor. α. 354. hinc

Αἰδοῖα, τὰ. pudenda. ε. 733.

Αἰδοίη, ης, ἡ. veneranda. αἰδοίοισι, dat. pl. Ionic. Th. αἰδὼς, όος, ἡ, pudor. ε. 257.

Ἄϊδος, genit. sing. ab ἄϊς, ἄϊδος, ὁ. orcus. idem quod ἀΐδης, ου ὁ. Vide suprà. ἄϊδος δε, ad orcum. α. 151.

Ἀϊδρείῃσι. ε. 685. dat. pl. Ion. pro ἀϊδρείαις, ab ἀϊδρεία, ἡ, inscitia, ab ἴδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, sciens. Th. ἴσημι, scio. hinc

Ἄϊδρις, ignarus. vide Thema, ἴσημι scio. α. 105.

Αἰδῶ. pudorem. accus. sing. αἰδόα, αἰδῶ, ab αἰδὼς, pudor. ε. 324.

Ἀϊδωνεὺς, έος, ὁ. idem quod ἀΐδης, ου, ὁ. Pluto. ϑ. 913.

Αἰδὼς, pudor. ex α priv. & εἴδω video. quorum nos pudet, ea non adspicimus. ε. 192.

Αἰειγενετάων, ϑ. 893. sempiternarum. gen. pl. Æol. pro αἰειγενετῶν. ab αἰειγενέτης, ου, ὁ. sempiternus, ab ἀεὶ, semper & γίνομαι, nascor. ϑ. 893.

Αἰεὶ pro ἀεὶ semper, Poëticè, & αἰὲν. ε. 114. & 298.

Αἰετὸν, aquilam, pro ἀετὸν metri causâ, ἀετὸς, οῦ, ὁ. ϑ. 523.

Αἰζήϊος. juvenilis, ab αἰζηὸς, οῦ, ὁ juvenis, q. d. ἀεὶ ζέων, semper fervens. α. 408.

Αἰζηῶν, juvenum, genit. pl. ab αἰζηὸς, οῦ, ὁ, pro quo & αἰζηὸς, juvenis. ϑ. 863.

Αἰήταο. Æolicè pro αἰήτου. ab αἰήτης, ου, ὁ, nomen viri. ϑ. 992.

Αἴῃ, dat. Ion. ab αἶα, pro γαῖα, terra. α. 153.

Αἰήτης, αἰήτου. Vide Αἰήταο. ϑ. 958.

Αἵθ', quæ pro αἵτε quæque, ab ὅς. ἡ, ὁ. articuli postp.

Αἰθαλόεις, εντος. ardens, αἰθαλόεντα, acc. sing. ab αἴθω, uro, incendo. ϑ. 72.

Αἰθὴρ, έρος, αἰθέρι, ὁ. æther. ε. 18.

Αἰθιόπων, gen. pl. ab αἰθίοψ, οπος, ὁ. Æthiops. q. d. αἴθων τὴν ὄψιν. ab ὢψ, vultus, th. ὄπτομαι, video, & αἴθω, uro. imperf. ᾖθον, ardebant. ϑ. 985.

Αἰθομένοιο, ardentis, præs. part. gen. Ion. ab αἴθω, ardeo, αἰθομένοισι, αἰθομένων, gen. pl. part. præs. α. 60.

Αἴθωνι, dat. ab αἴθων, ωνος, ὁ, niger. Th. αἴθω, uro. ε. 742.

Αἴθοπα, acc. sing. ab αἴθοψ, οπος, ὁ, καὶ ἡ, niger. ab αἴθω. uro, & ὢψ vultus. Th. ὄπτομαι. f. ὄψομαι, præt. ὦμμαι. ε. 36.

Αἴκ', pro αἴκε. Doricè pro εἰμὴ. αἴκε δύναμαι si quidem possis ε. 268.

Αἷμα, αἱμα, pro αἷμα, τος, τὸ, sanguis.

Αἱματόεσσαι, cruentæ, pl. num. ab αἱματόεις, όεσσα, όεν. Thema est

est αἵματος, ατος, τὸ, sanguis. ϑ. 183.

Αἱμυλίοισι, dat. pl. Ion. αἱμύλος, ὁ, ἡ, *blandus*, αἱμύλιος idem. ε. 78. hinc αἱμυλία.

Αἰνὴ, pl. f. g. αἰνὸς *gravis*. differt ab αἶνος laus, accentu. ε 802.

Αἰνεῖ, *laudat*, ab αἰνέω, laudo, f. ήσω. vel έσω. p. ᾔνηκα. aor. 1. ᾔνεσα. aor. 1. imperat. αἴνεσον. Th. αἶνος, ου, ὁ, laus. ε. 824.

Αἰνείας, ου ὁ, Æneas. ϑ. 1008.

Αἴνημι, pro αἰνέω, *probo*. & hoc pro αἰνέω laudo. f. έσω, vel ήσω. p. ηκα. Thema αἶνος *laus*. ε. 683.

Αἶνον, acc. fabulam, ab αἶνος, ου, ὁ. ε. 202.

Αἰνὴ, gravis. à masculino, αἰνὸς, ἡ, ὸν. *gravis*, *horribilis*. ε. 160. hinc αἰνοτάτῳ. dat. sing. superlat. α. 397.

Αἴνυτο, 3. singul. imperf. medii, à Themate αἴνυμαι, *capio*. α. 41.

Αἰολίδα, acc. sing. ab αἰολὶς, ίδος, nomen regionis, ab αἰόλος, ου, ὁ. *varius*. hinc, αἰόλλω *vario*, ε. 636.

Αἰόλλονται, 3. pl. ind. præs. pass. ab αἰόλλω, vario. f. λῶ. p. κα. Th. αἰόλος, ου, ὁ. varius. α. 399.

Αἰπόλιον, ου, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλος, ου, ὁ. *caprarius*. περὶ τὰς αἶγας πολῶν. Them. πολέω *verso*, propriè qui versatur circa capras. Nam αι prima syllaba est ex αἲξ αἰγὸς, ἡ. *capra*. θ. 446.

Αἰπὺν, acc. sing. ab αἰπὺς, έος, ὁ, altus. f. ἡ αἰπεῖα, τὸ αἰπύ. ε. 813.

Αἱρῇ, *ceperit*. 3. singul. præs. act. subj. ab αἱρέω *capio*. f. ήσω. p. κα. a. 2. εἷλον. ε. 618.

Αἷς, *quibus*, dat. pl. ab ἡ, quæ.

Αἶσα, ἡ, *parca*, *sors*: item *fatum*, *officium*, quasi ἀεὶ ἴση, *semper æqualis*, ϑ. 422.

Αἴσηπος, nomen fluvii. ϑ. 342.

Αἴσιμον, αἴσιμος, ου, ὁ. *fatalis*, ab αἶσα fatum: idem quod μόρσιμον, à μόρος, ου, ὁ. α. 336.

Αἰσονίδης, Filius Æsonis, patronymicum viri. ϑ. 993.

Ἀΐσσοντο. 3. pl. imperf. med. à verbo ἀΐσσω *impetu feror*, *agitor*, f. ξω. p. χα. θ. 671.

Αἴσχεσι, dat. pl. ab αἶσχος, εος, τὸ. *turpitudo*. ex α privat. & ἴσχω, *contineo* Qui se non continent, sunt turpes. ε. 211.

Αἰτῇς, 2. person. sub. ab αἰτέω, peto. f. ήσω. p. ᾔτηκα. ε. 408.

Αἰχμὴ, ῆς, ἡ. cuspis. *Die spitze*. αἰχμῇς, dat. plur. Ionicè pro αἰχμαῖς. α. 289.

Αἰχματάων, gen. pl. Æolicè pro αἰχματῶν, ab αἰχμητὴς, οῦ, ὁ. *bellator*, th. αἰχμὴ, ἡ. cuspis. α. 178.

Αἶψ' pro αἶψα *celeriter*. α. 370.

Αἰψηροκέλευθον. ϑ. 379. epitheton Boreæ. αἰψηροκέλευθος, ου, ὁ, ἡ. *celeriter viam conficiens*, ex αἰψηρὸς *velox*. th. αἶψα, citò. & κέλευθος, ου, ἡ. *via*.

Ἀΐων, præs. part. verbum poëticum, ab ἀΐω *audio*. ε. 9.

Αἰῶνος. gen. sing. ab αἰὼν, ῶνος, ὁ, *ævum*. item in f. g. ἡ αἰὼν *vita*. α. 331.

Ἀκάμαντι, dat. sing. ab ἀκάμας, αντος, ὁ, *indefessus*. compositum ex α privativo, & κάμνω *defatigor*, f. καμῶ, p. κέκμηκα. a. 2. ἔκαμον. θ. 956.

Ἀκαμάτοιο, ϑ. 824. ου, ὁ, ἡ. *indefessus*. ἀκαμάτοιο pro ἀκαμάτου, gen. Ion. ἀκαμάτῃσι, dat. pl. Ionic. f. g. th. κάμνω.

Ἀκάστη, *nomen mulieris*, ab ἀκάζω *acuo*. Th. ἀκὴ, ῆς, ἡ. cuspis. ϑ. 356.

Ἀκαχήμενος, *ex animo dolens.* præsentis med. part. ab ἀκάχημαι pro ἀκαχέω, *tristitia afficio.* Thema ἄχος, ους, τὸ, *dolor.* ϑ. 99.

Ἀκαχμένον, *acutum.* part. præt. pass. ab ἀκαχέω, *acuo.* ἀκαχμένος pro ἠκαχημένος. augmento abjecto & syncope facta ἀκαχμένος. Them. ἀκὴ, ῆς, ἡ, cuspis, vel ἄχος, ους, dolor. α. 135.

Ἀκάχων, *animo mœstus.* ab ἀκάχω dolore afficio, ex Themate ἄχος, ους, τὸ, *dolor.* ϑ. 868.

Ἀκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, negligens. ex α privat. & κῆδος, ους, τὸ, *cura.* ϑ. 489. ἀκηδέα, acc. sing. ε. 112.

Ἀκήρεοι, pl. sine sorte. ex α priv. & κὴρ. κηρὸς, ἡ, *sors, fatum.* ε. 823.

Ἀκινήτοισι, dat. pl. Ion. ab ἀκίνητος, qui non movetur. Sepulcra non sunt movenda & refodienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Th. κινέω, ῶ, f. ήσω, moveo. ε. 750.

Ἀκιώτατοι, firmissimæ, pl. num. & superl. grad. ab ἄκιος, *incorruptus*, ex α priv. & κὶς, κιὸς, ὁ, vermis, qui in ligno oritur, illúdque rodit. Vide suprà αἰδηκέστάτη. ε. 336.

Ἀκοίτην, acc. ab ἀκοίτης, ου, ὁ. *maritus*, α. 9. ἄκοιτιν, ab ἄκοιτις, ιος, ἡ. *marita*, ex α quod est non privativum, sed conjunctivum, ab ἅμα, *simul, unà*, &, κοίτη, ης, ἡ, lectus, à κεῖμαι jaceo, cubo. ε. 800.

Ἀκόρητος, apud Poëtas idem quod ἀκόρεστος, *insatiabilis*, cum genit. ex privativa part. α, & κορητὸς, à κορέω, pro quo etiam dicitur κορέννυμι, ύω, *satio.* α. 346.

Ἄκουε, audi, præs. imperat. ἀκούσαις, 2. sing. aor. 1. act. opt. audiveris, ε. 720.

Ἀκούσαντες, pl. num. a. 1. part. verbi ἀκούω, audio. f. σω. p. κα. p. m. ἤκοα & Att. ἀκήκοα. ϑ. 695.

Ἄκρα, Ionicè pro ἄκρα, summa. neut. ἄκρος. ἀκρότατον, in superl. ε 667. θ. 7.

Ἄκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, *anceps, dubium.* Them. κρίνω, secerno, judico. α. 311.

Ἀκροκνέφαιος, *vespertinus.* comp. ex ἄκρος, α, ον, *summus*, & κνέφας, ατος, τὸ, *caligo.* item *crepusculum.* ε. 567.

Ἀκτίη, nomen proprium mulieris. θ. 249.

Ἀκτὴ, *litus.* ἀκταῖς, dat. pl. *litoribus.* ab ἄγω frango, quod ibi fluctus frangantur. & ἀκτὴ, *munus, donum.* ε. 32.

Ἀκτίνεσσι, dat. pl. Poëticus, ab ἀκτὶν, ῖνος, ἡ, radius solis. ab ἄγνυμι, *frango.* radiorum solarium est refractio. ϑ. 760.

Ἅλα, acc. sing. *mare*, ἡ ἅλς, mare: ὁ ἅλς, sal. solo genere differunt. ϑ. 791.

Ἅλαδε pro ἅλα δὲ, *ad mare.* δὲ postpositum accusativo, valet ad. ε. 631.

Ἀλάληται, *errant.* 3. singul. verbi passivi, à verbo ἀλάομαι, ῶμαι. *vagor, erro*, pro quo etiam dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι, in passivo ἀλάλημαι, σαι, ται. ε. 102.

Ἀλαλητῷ, dat. sing. ab ἀλαλητὸς, οῦ, ὁ. clamor militum, dicentium ἀλαλὰ. Gallicè, *alarme.* Th. ἀλαλὴ, ῆς, ἡ, ἀλαλά. α. 382. differt ab ἀλάλητος inenarrabilis.

Ἄλαλκεν, *profligabat*, *arcebat*, imperf. Ionic. ab ἀλάλκω. Thema est ἀλκὴ, ῆς, ἡ. robur, vires, ϑ. 527.

Ἀλαοσκοπιὴν, *speculationem*, propriè *cæcam speculationem*, comp. ex ἀλαὸς, *cæcus*, & σκέπτομαι, f. ψομαι, circumspicio. unde est σκοπὴ & σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, *specula*, ϑ. 456.

Ἀλαπαδνὸν, *imbecillum*. ab ἀλαπάζω, *diripio*, *vasto*. Thema, λαπάζω, & λαπάσσω, evacuo. ι. 437.

Ἄλαστος, ου, ὁ, καὶ ἡ, gravis, *non oblivioni tradendus*, Doricè, pro ἄληστος, à λήθω, f. σω. lateo. ϑ. 467.

Ἄλγε', pro ἄλγεα, ab ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*, unde Latinorum *algeo*, *frigeo*, ι. 133.

Ἀλγινόεντα, acc. sing. ab ἀλγινόεις, εντος, ὁ, *molestus*. Thema ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*. ἀλγινόεσσαν, f. g. acc. cas. ϑ. 226.

Ἀλέα, ας, ἡ, Ionicè ἀλέη, ης, ἡ, *calor*, seu tepor qui est ex Sole. ι. 493.

Ἀλέασθαι, *vitare*. a. 1. med. infinit. pro ἀλεύσασθαι, pro quo ἀλεύασθαι & ἀλέασθαι, per geminam syncopen (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχέαι pro ἐκχεῦσαι.) ab ἀλέω, *molo*. f. έσω, p. εκα. item *vito*, *caveo*, ι. 493. pro ἀλέω dicitur etiam ἀλεύω, itémque ἀλεείνω, effugio. ι. 828. est versus ultimus.

Ἀλεγίζω, f. σω, p. κα. *curo*. hinc ἀλεγίζοντος. genit. cas. ϑ. 171.

Ἀλεείνω, evito, vide in ἀλέασθαι.

Ἀλέην, vide paullò antè ἀλέα.

Ἀλεξιάρη, *imprecationum expultrix*, ex ἀλέξω vel ἀλεξέω, *arceo*, *depello*, & ἀρὰ, ᾶς, ἡ. *dira imprecatio*. Est vox media; quæ modò in bonam partem accipitur & vertitur *precatio*, modò in malam, ut hic. 464.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, *pinguedo*, ἀλείφω. f ψω. a. 2. ἤλιφον. ϑ. 553.

Ἀλεύασθαι, vide paullò antè ἀλέασθαι. ι. 505.

Ἀλευόμενοι, vide in ἀλέασθαι.

Ἀλεωρὴ, Ionicè pro ἀλεωρὰ, ᾶς, ἡ. *evitatio*. Th. ἀλέω, vito. ι. 404.

Ἀληθέα, acc. sing. ab ἀληθὴς, *verus*. hinc ἀληθείην, Ionicè, pro ἀλήθειαν. ϑ. 28.

Ἀλιάκμονα, acc. sing. ab ἀλιάκμων, ονος, ὁ. nomen fluvii. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ mare, & ἀκμὴ, ῆς, ἡ, cuspis, vigor, incrementum. ϑ. 343.

Ἀλίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non desinens. Thema, λιάζω, f. σω. agito. ϑ. 611.

Ἁλιεὺς, έος, ὁ, *piscator*, propriè qui in mari piscatur. per syn. spec. *piscator quivis*, Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare.

Ἁλιμήδη, nomen mul. q. d. *quæ curat mare*. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare, & μῆδος, εος, τὸ, cura. ϑ. 255.

Ἁλίοιο, Poëticè, pro ἁλίου, ex ἅλιος, *marinus*. Th ἅλς.

Ἀλιτημένοι, part. præt. pass. Ionic. ab ἀλιτέω, *pecco*. α. 91.

Ἀλιτραίνεται, 3. præs. pass. *malè agit*, ab ἀλιτραίνω, pecco, quod est ab ἀλιτρὸς, peccator. Thema est ἀλιτέω, pecco, f. ήσω, vel ἀλείτω, cujus aor. 2. ἤλιτον. ι. 241. & 330.

Ἀλκαίοιο, Ion. pro ἀλκαίου, ab ἄλκαιος, ου, ὁ. nomen viri. Thema est ἀλκὴ, *robur*. α. 26.

Ἀλκείδαο, pro ἀλκείδου, Æolicè, à no-

à nominativo ἀλκείδης, ου, ὁ. nomen viri ab ἀλκὴ, *robur*, α. 112.
Ἄλκιμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, *robustus*, *fortis*. Th. ἀλκὴ, ῆς, ἡ, robur.
Ἀλκμήνη, nomen fœminæ, q. d. *robur Lunæ*. Luna singulares habet influxus in *fœminam*, nec non in *Oceanum*, qui est quasi *mundi uterus*. α. 3.
Ἀλκτῆρα, acc. sing. ab ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, *defensor*, *propugnator*. Thema ἄλκω, ab ἀλκὴ, unde ἀλαλκω profligo. α. 29.
Ἀλλ', pro ἀλλὰ, ι. 37.
Ἄλλαι, nom. pl. ab ἄλλη, alia.
Ἀλλάων, *aliarum*, pro ἄλλων, Æolicè. α. 260.
Ἀλλήλων, gen. pl. ἀλλήλοισιν dat. pl. Ion. pro ἐν ἀλλήλοις inter se. ἀλλήλας, acc. pl. Flectitur tantùm per Genitivum, Dativum & Accus. pluralem, idque in tribus generibus. ι. 135.
Ἀλλοίην, acc. ab ἄλλοιος. ι. 824.
Ἀλλοῖος, ου, ὁ. *diversus*, ab ἄλλος, alius. ι. 485.
Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, alius, a, ud.
Ἄλλοτε, *interdum*, *aliàs*, adverb.
Ἀλλότριος, ου, ὁ. Thema est ἄλλος, alienus, non proprius.
Ἀλμυρὸς, οῦ, ὁ. *salsus*, epitheton Oceani. Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ. mare.
Ἄλοχος, ου, ἡ. *uxor*. ἀλόχῳ, dat. ex α conjunctivo, quod est ex ἅμα & λέχος, εος, τὸ *lectus*, quod fit in eodem lecto cum marito. ϑ. 886.
Ἄλσος, εος, τὸ *lucus*, ex ἅλλομαι *salio*, quòd arbores veluti è terra prosiliant. α. 70.
Ἀλυκτοπέδῃσι, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπέδη, vinculum indissolubile, q. d. ἄλυκτος πέδη, indissolubilis pedica, ἄλυκτος, metri causâ, pro ἄλυτος, ex α privat. & λύω, dissolvo. ϑ. 520.
Ἀλύξει, *vitabit*, *fugiet*. fut. 1. med. ab ἀλύσκω, *vito*. F. ξω. Thema est ἀλέω *molo*: item *vito*. ι. 363.
Ἄλφειον, ab ἄλφειος, ου, ὁ. nomen fluvii. ϑ. 338.
Ἀλφηστῇσιν, dat. pl. Poëticè & Ionicè pro ἀλφησταῖς, ab ἀλφηστής, οῦ, ὁ, *inventor*. ab ἀλφέω *invenio*. Th. ἄλφα, primæ alphabethi Græci litteræ nomen. ι. 82.
Ἀλωὴ, ῆς, ἡ. Thema. ἅλως, ω, ἡ, *area*. Spiritus mutatur in ortu. ε. 806.
Ἀμ', pro ἅμα, *unà*, *cum*, Dat. ἅμα βροντῇ cum tonitru. ἄμυδις Æolicè pro ἅμυδις. idem quod ἅμα, simul. ϑ. 689.
Ἀμαιμακέτοιο, *indomiti*. ἀμαιμάκετος, ου, ὁ, ex α intensivo. quod est ex ἄγαν, valdè, & μαιμάω, vehementer cupio, impetu feror, *qui animo est in prælia admodum prono*, ἀμαιμάκετον πῦρ. Th. μάω, cupio. α. 207.
Ἅμαξα, ης, ἡ, currus, plaustrum, quasi dicas ἅμα ἄξονι, cum axe. ι. 326.
Ἀμάρτῃ, *peccaverit*. 3. sing. a. 2. act. subj. ab ἁμαρτάνω *pecco*. f. ἁμαρτήσω, p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον. ex α. priv. & μάρπτω, assequor.
Ἀμαρτίνοος, cujus mens est prava, ex ἁμαρτάνω pecco, & νόος, ου, *mens*, qui mente peccat. ϑ. 511.
Ἀμάρυσσε, imperf. pro ἠμάρυσσε, *splendebat*, verbi ἀμαρύσσω, f. ξω. *fulgeo*, *splendeo*, ex α ἐπιτατικῷ. & μαίρω *splendeo*. ϑ. 917.
Ἀμῆσαι, præf. infinitivi medii, *metere*. Thema est ἀμάω ω. f. ήσω meto,

meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quàm colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. ι. 778.

Ἀμαυρωτέρη, Ionicè pro ἀμαυροτέρα, obscurior. ab ἀμαυρὸς, ἀ, ὀν, obscurus. ex α priv. & μαίρω, *splendeo*. ι. 284.

Ἀμαυρωθεῖεν, intereant, a. 1. opt. pass. verb. ἀμαυρόω, ῶ, obfusco, obscuro. Them. ἀμαυρὸς, ῦ, ὁ. obscurus. ι. 693.

Ἄμβατος, pro ἀναβατὸς, scansilis, *pervius*. Sic ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω. Thema est βαίνω, eo, f. βήσομαι. a. 2. ἔβην. ι. 681.

Ἀμβολιεργὸς, ῦ, ὁ. *dilator operum*, ex ἀναβάλλομαι, *differo*. *procrastino*. μηδὲν ἀναβαλλόμενος, & ἔργον, ου, τὸ, *opus*. ι. 413.

Ἀμβροσίῃ, dat. sing. Ionicè pro ἀμβροσίᾳ. ἀμβρόσιος immortalis, ex α priv. & βροτὸς, ῦ, ὁ. *mortalis*. καί τ' ἐπίνθισιν τ' μοῦ καὶ προπλὼ τ' παῦ εἰς σίμος. θ. 69.

Ἄμβροτος, ου, immortalis pro ἄβροτος. Th. βροτὸς, mortalis. θ. 42.

Ἀμέγαρτος, *ardua*, invidia carens. Thema μεγαίρω, invideo. θ. 666.

Ἀμειβόμενος, præs. part. *respondens*, ἀμειβόμεναι, mutantes. ab ἀμείβω, f. ψω. *commuto*. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. α. 117.

Ἀμειλίκτων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, asper, durus. Th. μειλίσσω, mellitum reddo. θ. 659.

Ἄμεινον, melius, comparativus ab ἀγαθὸς, bonus. Ceteroquin ἀμείνων ex α epitatico & μένος *robur*: sic ἀρείων est ex ἄρης.

ἀμείνονα, ἀμείνω, acc. sing. m. g. α. 51. ι. 19. Vide ἀγαθὸς.

Ἀμελῶσιν, 3. pl. subj. negligant. ab ἀμελέω. negligo, hinc ἀμελὴς, ex α priv. & μέλει curæ est. ι. 400.

Ἀμέρσῃς, 2. sing. a. 1. act. subj. à verbo ἀμέρδω, *privo*. f. σω. ἄμερδε pro ἤμερδε, imperf. Ion. Th. μέρδω, σω, privo. α. 331.

Ἀμηχανίη, Ionicè pro ἀμηχανία *difficultas*, ab ἀμήχανος *minimè cautus*, *perplexus*. ex α priv. & μηχανὴ, machina. ἀμήχανον, inexplicabilem. ι. 496.

Ἀμήσεις, f. 1. ind. ab ἀμάω, meto. Vide paullò antè ἀμᾶσθαι. ι. 440.

Ἀμητὸς, ῦ, ὁ, *messis tempus*: sed ἄμητος, ου, ὁ, *messis*, ab ἀμάω *meto*. ι. 384.

Ἄμμες, pro ἡμεῖς, Æolicè, *nos*. ab ἐγὼ, ego. α. 87.

Ἄμμεσον, pro ἀνὰ μέσον, *in medio*. α. 209.

Ἀμοιβὴν, *talionem*. propriè, mutationem, ab ἀμείβω *muto*. F. ψω. præt. med. ἤμοιβα. ι. 334.

Ἀμολγαίη, *lactea*. ab ἀμέλγω. f. ξω. *mulgeo*, *ich melcke*. ἀμολγὸς, ου, ὁ, tempus, quo mulgentur vaccæ. ι. 590.

Ἄμοτον, adverb. *insatiabiliter*, *incessanter*. ex α priv. & μοτὸς, ῦ, ὁ, linteum carptum quod vulneribus inditur. α. 361.

Ἄμπαυμα, *solatium*. pro ἀνάπαυμα, ατος. n. g. ab ἀναπαύομαι, quiesco. Th. παύω, finio, cesso. a. 2. ἔπαυον. θ. 55.

Ἀμπέλαγος, *per pelagum*, per syncopen, pro ἀνὰ πέλαγος. θάλασσα, *mare*. sed πέλαγος, εος, τὸ, *maris profunditas*.

Ἀμπυκίδην, acc. à nominativo ἀμπυ-

ἀμπυκίδης, ȣ, ὁ, *Ampyci filius.*

ἄμπυξ, υκος, ὁ, idem quod τὸ κεκρύφαλον, *caliendrum*, *reticulum muliebre.* ab ἀμπέχω *circumdo.* α. 181.

Ἄμυδις, Æolic. adverb. idem, quod ἅμα, *ſimul*, *cum.* α. 345.

Ἀμύμονα, acc. ſing. ab ἀμύμων, ονος, ὁ, ἡ. irreprehenſibilis idem quod ἀμώμητος. & valet idem quod ἄμωμος, qui nihil commiſit τȣ̃ μωμȣ̃ς, h. e. deriſione dignum. à μύζω, ξω. *derideo.* Sic dicitur per ſyncopen τȣ̃ γάμμα pro ἀμύγμων. θ. 264.

Ἀμύνοντες, præſ. part. ab ἀμύνω, *juvo:* item *arceo, propello.* f. νῶ. a. 1. ἤμυνα. p. γκα. α. 140.

Ἀμφ' pro ἀμφὶ idem quod περὶ, circa. ι. 205.

Ἀμφαγαπῶντες. præſ. part. pl. num. ab ἀμφαγαπάω. ex ἀμφὶ & ἀγαπάω *valdè diligo.* ι. 58.

Ἀμφαράβιζον, imperf. Ion. *circumſtrepebant.* ab ἀμφαραβίζω. circumſtrepo, compoſitum eſt ex ἀμφὶ & ἀραβίζω, quod eſt à Themate ἄραβος, ȣ, ὁ. *ſtrepitus.* α. 64.

Ἀμφικάλυψε. a. 1. act. ab ἀμφικαλύπτω, circumtego, ex ἀμφὶ *circa*, & καλύπτω, *tego*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. ι. 166.

Ἀμφιέπετο, impert. med. verbi ἀμφιέπομαι, circa quidpiam verſor, foveo, agito. ἄμφιεπε, 3. imperf. act. Ion. verbi ἀμφιέπω, perſequor, foveo. Th. ἕπω, operor, ſequor. θ. 696.

Ἀμφὶ præpoſitio *circa*, per τμῆσιν ſeparatum *circum.* ι. 73.

Ἀμφὶς, Adverb. ι. 701. *circum*, *ſeorſum.*

Ἀμφιβάλῃ, aór. 2. med. ſubj. ab ἀμφιβάλλω, circumjicio, circumdo. f. λῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον p. m βέβολα. Th. βάλλω, jacio. ι. 545.

Ἀμφι.. βάλλ', α. 253. per τμῆσιν, βάλλ' pro ἔβαλλε. Imperf. Ion. Th. βάλλω. α. 255

Ἀμφίβληστρον, ȣ, τὸ, rete quod à duobus utrimque projicitur in aquam. ex ἀμφὶ, circum, & βάλλω, jacio. α. 215.

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, utroque pede claudus, Vulcani epithetum. ex ἀμφὶ utrimque, & γυῖον, ȣ, τὸ, *membrum.* qui claudicat ex utroque pede, ἀμφοτέροις γυίοις ἢ ποσὶ χωλός. ι. 70.

Ἀμφιδάμαντος, genit. ab ἀμφιδάμας, nomen viri q. d. qui utrimque domat. ex ἀμφὶ & δαμάζω, domo. ι. 654.

Ἀμφιδέδηε, eſt 3. ſing. pluſq. perfecti medii, à δαίω, divido, convivor. ſcio, comburo. in a. 2. act. ἔδαον. Hinc eſt præt. med. δέδηα. Sicut à θάλλω τέθηλα, à καίω κέκηα, &c. α. 62.

Ἀμφικαλύψῃ, 3. ſing. a. 1. act. ſubj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. καλύπτω, tego, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. ι. 555.

Ἀμφιλογίας, acc. pl. diſceptationes, quæ fiunt verbis, ab ἀμφιλογία, ubi ex utraque parte contenditur, ex ἀμφὶ & λέγω, dico. θ. 229.

Ἀμφιπολεύω. f. εύσω. obambulo. comitor. Them. πολέω, *verſo*; pro quo Poëticè πολεύω, *verſor.* ι. 803.

Ἀμφιῤῥύτῳ, dat. ab ἀμφίῤῥυτος, *circumfluus*, ex ἀμφὶ & ῥύω pro ῥέω, *fluo*, f. εύσω, p. ἐῤῥύηκα. ι. 983.

Ἀμφιρὼ, nomen mulieris. 4. con-

tractorum, ex ἀμφὶ & ῥίω, *fluo*. &c. Θ. 360.

Α'μφιτρίτη, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τρίζω *strido*. Fut. τρίσω. à circumstrependo. Θ. 243.

Α'μφιτρύων, Nomen viri, ex ἀμφὶ *circum*, & τρύω, *attero*, *macero*, *vexo*, τρύμα propriè *foramen*. item *veterator*. α. 37. hinc

Α'μφιτρυωνιάδης, ου, ὁ, filius Amphitryonis. Per epenthesin ι & α metri causâ pro ἀμφιτρυωνίδης, ου. ὁ. α. 165.

Α'μφιχέαι, a. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ & χέω fundo. F. χεύσω. Æol. aorist. 1. act. ἔχευσα. & per syncopen ι σ, ἔχευα, & per novam ι υ syncopen, ἔχεα. p. κέχυκα. perf. pass. κέχυμαι. a. 1. pass. ἐχύθην. α. 65.

Α'μφότεροι, α, ον. *ambo*. dat. pl. ἀμφοτέροισιν, Ion. α. 177. hinc

Α'μφοτέρωθεν, *utrimque*, adverb. Th. ἄμφω, ambo. Θ. 733. α. 171.

Α'μώμητος, inculpatus. ἄμωμος, qui est absque omni labe. ex α priv & μῶμος, ου, ὁ, *probrum, dedecus*. item *derisor*. ab Hebr. מום macula. Hinc verbum μωμέομαι, ῶμαι, *cavillor*. proverb. paronomasiasticum ῥᾷον μωμεῖσθαι ἢ μιμεῖσθαι. α. 102.

Α'μῶνται. 3. pl. ind. pass. verbi ἀμάω, ῶ, f. ήσω, meto. Θ. 599.

Α'ν, vocula seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt κε, κεν. ι. 181.

Α'νὰ, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens.

Α'ναβάλλειν, præf. inf. differre, procrastinare, Th. βάλλω, f. λῶ. jacio. ι. 410.

Α'νάγκη, ης, ἡ. necessitas. ὑπ' ἀνάγκης necessariò. ι. 15. Θ. 517.

Α'νάγον, ducebant, 3. pl. imperf. Poëticè. pro ἀνῆγον. ab ἄγω *duco* f. ξω. p. ἦχα, a. 2. ἤγον. α. 280.

Α'νάελπτα, pl. insperata, ab ἄελπτος, insperatus. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ. Θ. 660.

Α'ναιδία, ex α priv. & αἰδὼς, όος, ἡ, pudor. Θ. 312. ἀναιδὴς, έος, ὁ, ἡ ἡ. αἰδαιδίη, dat. sing. Ionicè ut & ἀναιδείηφι, φι enim per paragogen additur, ab ἀναίδεια, *impudentia*. hoc ab ἀναιδὴς, έος, ὁ, ἡ, impudens. ex α priv. & αἰδὼς, όος, ἡ, *pudor*. αἰδὼς verò ex α priv. & εἴδω *video*, ab intuendi fuga. ι. 359. & 324.

Α'ναίτιος, inculpatus. ex α priv. & αἰτία. ἡ. causa. ι. 827.

Α'νακτα, acc. sing. ab ἄναξ, rex. ἄνακτος. α. 179.

Α'νάξειν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, *regno*. F. ἀνάξω. p. χα. a. 1. ἤναξα. & Ionic. ἄναξα. Distinguitur ab ἀνάγω. F. ἀνάξω ex sola contextus serie. Θ. 491.

Α'νάπνευστος. *non respirans* ex α priv. & πνέω, spiro. f. πνεύσω. Θ. 797.

Α'νάσσει. præs. ind. vide ἀνάξειν.

Α'νασείουσα, *quatiens*, est f. g. part. a. 1. act. Poët. ab ἀνασείω, *quatio*. Thema est σείω, *moveo*. f. σείσω, p. σέσεικα. α. 344.

Α'νασσον, Ionicè & Poëticè pro, ἤνασσον, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, *regno*. Vide ἀνάξειν. Θ. 1015.

Α'ναστρωφᾶν, converte. præs. infin. act. pro imperativo. Hellenismus, ab ἀναστρωφάω verto. Thema est στρέφω. verto. f. ψω. p. ἔστροφα. a. 2. ἔστραφον. hinc στρο-

φὰ.

φὴ, ῆς, ἡ. *verſio*, *flexus*, & hinc ϛροφάω, verſo, *circumago*, Poëticè ϛρωφάω, *idem*. α. 121.

Ἄναυδος, ε, ὁ, ἡ, *mutus*, idem quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδὴ, *vox*. ϑ. 797.

Ἄναυρος, nomen viri, ſine aura, vento. Th. αὔρα, aura, ventus. item *torrens* &, tum eſt ex α valdè & νάω *fluo*. α. 477.

Ἀναχάσασθαι, a. 1. med. infinit. Poëticè pro ἀναχάσασθαι, ab ἀναχάζω, *recedo*. Them. χάζω. F. άσω. recedo. α. 336.

Ἀναφυσιόωντες, præſ. part. videtur oriri à φυσιάω, *inflo*, hinc φῦσα, ης, ἡ, *follis*. Thema φυσάω *ſufflo*. Sed eſſe à φυσιάω, *anhelo*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀναφυσῶντες, dicunt Poëtæ ἀναφυσιόωντες, ab ἀναφυσιάω, ῶ: Poëticè ἀναφυσιόω: ſicut pro ὁράω, ὁρῶ dicunt ὁρόω, ubi ο μικρὸν præponunt præcedente ſyllaba brevi, ω verò præcedente ſyllaba longa. ἀναφυσιόωντες verò ab ἀναφυσιόω, contractè ἀναφυσιοῦντες, neque ω habet, neque ο ante ſe ferre poteſt α. 211.

Ἀναψύξαι, a. 1. act. infin. ab ἀναψύχω, *refocillo*, *recreo*. Sicut ventus æſtuantem reficit, ita quies laboribus exhauſtum. Th. ψύχω, f. ξω, refrigero. ι. 608.

Ἄνδιχα, pro ἀνάδιχα, *diviſim*. Adv. à δίχα *dupliciter*. Thema δὶς *bis*. ι. 13.

Ἄνδρα, acc. ſing. ἀνδράσι, dat. pl. ut & ἄνδρεσι, ſed hic eſt Poët. & Ion. ab ἀνὴρ, ὁ, vir, g. ἀνδρὸς. ι. 271.

Ἀνδρογόνος, *viripara*, quæ parit maſculum. Sermo eſt de tempeſtate ſeu de die Lunæ. Componitur ex ἀνὴρ, ὁ, vir, & γίνομαι, naſcor, quod in præt. med. habet γέγονα. Inde γόνος, generatio. ι. 783.

Ἀνδροκτασίας, accuſ. pl. *ſtrages* ſeu *cædes virorum*, ab ἀνδροκτασία, ας, ἡ, in dat. ἀνδροκτασίῃ, Ion. ab ἀνὴρ, vir, & κτείνω, *occido*. F. κτενῶ. P. act. ἔκτακα. præt. med. ἔκτονα. ϑ. 228.

Ἀνδρομέυ, genit. ab ἀνδρόμεος, *virilis*, per ſyn. ſpeciei, *humanus*, idem quod βρότεος, ἀνθρώπινος. Them. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir. α. 256.

Ἀνδροφόνοιο, gen. Ion. ab ἀνδροφόνος, qui virum occidit. ab ἀνὴρ, vir, & φένω occido, quod in præt. med. πέφονα. α. 98.

Ἀνέηκε, perf. Act pro ἀνῆκε, Atticè. ab ἀνίημι. remitto, relaxo, f. ἀνήσω. a. 2. ἀνῶ. Th. ἵημι. mitto. ϑ. 495.

Ἀνέθηκε, a. 1. act. ab ἀνατίθημι, impono, dico. Th. τίθημι, pono. ι. 658.

Ἀνελόντα, acc. part. a. 2. act. ab ἀναιρέω, aufero, tollo. in a. 2. act. ἀνεῖλον, in part. a. 2. act. ἀνελὼν, όντος, ὁ ἀνείλετο, *ſuſtulit*. a. 2. med. ab ἀναιρέομαι, ῦμαι, aufero. Th. αἱρέω, ῶ, capio, f. ήσω, p. ῄρηκα. a. 2. εἷλον. ι. 746. ϑ. 553.

Ἄνεμος, ε, ὁ, ventus. ἀνέμοιο. gen. Ion. ἀνέμοισι, dat. pl. ion. ι. 645.

Ἀνεπίξεϛος, ε, ὁ, ἡ, *impolitus*, *imperfectus*, ab ἐπιξέω, in ſuperficie rado, ſeu ſcalpo; inde ἀνεπίξεϛος, ſcalpendo aut dolando non perfectus. Thema ξέω, *rado*, *polio*. F. ξέσω. ι. 746.

Ἀνεπιῤῥέκτων, gen. pl. *nondum confectis*, vel libatis, h. e. in menſa appo-

appositis. ab ἐπιῤῥίζω, sacrifico. Thema, ῥίζω, facio. F. ῥέξω, & ἔρξω. p. ἔῤῥεχα. præt. pass. ἔῤῥεγμαι, &c. a. 1. part. ῥεχθείς. p. m. ἔοργα & ἔοργα. s. 748.

Ἀνέρ', acc. pro ἀνέρα, vide in ἀνδρα. s. 751.

Ἀνερειψαμένη, abripiens, a. 1. med. part. à verbo ἀνερείπομαι, ex ἀνά & ἐρείπω, everto, attraho. f. ψω. Θ. 990.

Ἀνεφαίνετο, imperf. ab ἀναφαίνομαι, appareo, manifestus reddor. Th. φαίνω, f. ανῶ, in lucem profero, p. πέφαγκα, a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἔφανον. p. m. πέφηνα. Θ. 710.

Ἀνήγαγον, 3. pl. a. 2. Att. subduxerunt, pro ἀνῆγον, verbi ἀνάγω, subduco, f. ἀνάξω, p. ἀνῆχα, a. 1. pass. ἀνήχθην. Th ἄγω. duco. Θ. 626.

Ἀνήκεστος, ε, ὁ, καὶ ἡ, ab ἀκέω sano, vel ἀκέομαι, ὦμαι, f. έσομαι, & ήσομαι. Θ. 612.

Ἀνήνορα, acc. sing. ab ἀνήνωρ, iners, ex α priv. & ἀνὴρ *vir*. s. 751.

Ἀνὴρ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, &c.

Ἀνθεῖ, 3. person. præsent. ab ἀνθέω, *floreo*, f. ήσω, p. κα. ab ἄνθος, εος, τὸ, *flos*. s. 582.

Ἄνθεια, ἡ, nomen proprium loci. α. 381.

Ἀνθεμόεσσαν, acc. sing. f. g. ab ἀνθεμόεις, εσσα, εν, *floridus*. ab ἄνθεμον, ε, τὸ, flos. Th. ἄνθος, εος, τὸ. flos. Θ. 878.

Ἄνθεσιν, dativ. pl. ab. ἄνθος, εος, τὸ, flos. s 75.

Ἀνθεῦσι, 3. person. pl. ind. Doricè pro ἀνθοῦσι, & hoc pro ἀνθέουσι, florent, ab ἀνθέω, ῶ, f. ήσω. floreo. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos. s. 254.

Ἄνθη, ης, ἡ, nomen urbis. α. 474. quidam scribunt Ἄνθη.

Ἄνθρωπος, ε, ὁ, καὶ ἡ, homo, apud Platonem in Cratylo, ἐτυμολογεῖται, quasi ὡς ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε, attentè considerans, quæ vidit. vel ita dictus, παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, à sursum aspiciendo. s. 472.

Ἀνίεσκε, Poëticè, pro ἀνίει, 3. perf. imperf. ex ἀνά & ἵημι: in imperf. ἀνίην, ης, η. & Poëticè, ἀνίεσκον, ες, ε, ut ἐτύπτεσκον pro ἔτυπτον. Sicuti pro *Iteram* Poëtæ dicunt, ἔσκον, ες, ε Th. ἵημι, vel ἵω, mitto, f. ἥσω. p. εἶκα. aor. 2. ἦν. aor. 2. imperat. ἕς. Θ. 157.

Ἀνίην *tristitiam*, acc. ab ἀνία, Ionicè ἀνίη, ἡ, *mœror*. Θ. 611.

Ἀνίκητος, ε, ὁ, καὶ ἡ, invictus. à νικάω *vinco*, f. ήσω. p. νενίκηκα. a. 1 ἐνίκησα. Θ. 489.

Ἀνιόντα, aor. 2. part. propriè *sursum euntem*. h. e. *orientem*, ab ἀνίημι: ex ἀνά, ἄνω & εἶμι, *eo*, seu ἵημι, idem quod εἶμι. hinc a. 2. act. ἴον, ες, ε. tamquam ab ἴω, sicut à λείπω est ἔλιπον, &c. s. 728.

Ἀνίπτοισιν, dativus pl. Ion. ab ἄνιπτος, ε, ὁ καὶ ἡ, ex α. priv. & νίπτω, f. ψω. lavo. s. 725.

Ἀνισάμενος, præs. part. ab ἀνίσαμαι, exsurgo. Th. ἵστημι, sto, f. στήσω. p. ἕστηκα, a. 2. ἔστην. s. 577.

Ἀνολβίῃ, dat. Ionicè pro ἀνολβίᾳ, miseria. ex α priv. & ὄλβιος, beatus. Th. ὄλβος, ε, ὁ. *felicitas*. q. d. ὅλος βίος. s. 219.

Ἀνόστεος, *inossis*, ex α priv. & ὀστέον, ῦν, τὸ, os, *ossis* s. 524.

Ἀνατρέφεται pro ἀνατρέφεται, percurrit

currit. ab ἀνὰ, & στρέφω, verto, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔστραφον. ϑ. 763.

Ἄντ', pro ἀντὶ, è regione, & proinde accentus in prima non debet esse. ι. 727.

Ἄντα, *contra*. Adv. Poët. item *coram*. hinc ἀντάω, *obviam venio*, f. ήσω. ἀντίον, idem quod ἄντα. α 432.

Ἀντιβόλησεν, a. 1. act. ab ἀντιβολέω, *occurro*, item *nanciscor*, cum Genit. F. ήσω. præt. ἀντιβεβόληκα. Th. βάλλω, jacio, percutio. α. 439.

Ἀντὶ, præpositio, *pro*, *loco*.

Ἀντία. Adverb. *è regione*, idem quod ἀντίον. ab Adj. ἀντίος, α, ον, *ex adverso stans*. Th. ἀντὶ, pro. ι. 481.

Ἀντιβίην, *obviam*, Adv. ab ἀντίβιος, *adversus*. ex ἀντὶ & βία, ας, ἡ. *vis*. α. 150.

Ἀντιβολῆσαι, a. 1. act. infinit. Vide ἀντιβόλησεν.

Ἀντίη, Ionicè pro ἀντία, ex ἀντίος, adversus. Th. ἀντί.

Ἀντιφερίζειν. præs. inf. propriè *obvium se offerre*, item *contendere*, ab ἀντιφερίζω, f. ίσω. p. κα. ex ἀντὶ, & φέρω, fero. f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. ϑ. 609.

Ἄντρῳ, dat. sing. ab ἄντρον, ου, τὸ, antrum. ϑ. 483.

Ἄντυγας, pl. num. ab ἄντυξ, υγος, ἡ. propriè, *ambitus rotæ in curru*: item *orbita*. α. 64.

Ἀνύσσας, part. a. 1. act. pro ἀνύσας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω & ἀνύτω, perficio a. 1. ἤνυσα. Notetur τμῆσις Διὰ— ἀνύσσας pro ἀνύσας metri causâ, *emensus*, ι. 635.

Ἄνωγα, 1. sing. præt. med. ab ἀνώγω *jubeo*. f. ἀνώξω, a. 1. ἤνωξα. præt. med. ἤνωγα seu ἄνωγα. ι. 367.

Ἄξαις, 2. sing. a. 1. act. opt. ab ἄγνυμι, seu ἄγω, *frango*. F. ἄξω. a. 1. ἦξα. ἄξειαν. 3. pl. a. 1. act. opt. Æolic. ἄξεια, ας, ε. in 3. pl. ἄξειαν, pro ἄξαιμι, αις, αι, in 3. pl. ἄξαιεν. ι. 436. & 440.

Ἄξεινος, ου, Poëticè pro ἄξενος, *sine hospite*. Th. ξένος, ου, ὁ, *hospes*, *peregrinus*. ι. 715.

Ἄξονα, acc. sing. ab ἄξων, ονος, ὁ, *axis*, circa axem rota agitur, & circumagitur, axe immoto manente. ι. 424.

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, *cantus*. à præt. med. ἤοιδα. Thema. ἀείδω *cano*. ἀοιδῇσι, dat. pl. Ion. ι. 1.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ. *cantor*. Vide suprà ἀοιδή. ι. 26.

Ἄοικος, ου, ὁ καὶ ἡ. domo carens. ex α priv. & οἶκος, ου, ὁ. *domus*. ι. 602.

Ἄοκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, impiger. ex α priv. & ὄκνος, ου, ὁ. *pigritia*, ex οὐ & κινέω *moveo*, quia pigri sunt veluti trunci, & vix se movent. ι. 485.

Ἄορ, ἄορος, τὸ, *ensis*. ab ἀείρω *tollo*, *suspendo*. α. 221.

Ἄουτος, ου, ὁ. illæsus. ab οὐτάω, *vulnero*. f. ήσω. α. 157.

Ἀπ', pro ἀπὸ. ab. ι. 28.

Ἀπαὶ, præposit. pro ἀπὸ, sicut παραὶ pro παρὰ, &c. Poëticè. Alia exemplaria habent ἀπό. α. 409.

Ἀπαλὰ. mollia. h. e. juvenilia. ab ἁπαλὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, *mollis*, quasi ἁφαλός ab ἁφὴ tactus, quia mollia facilè tanguntur. hinc ἁπαλῇσιν, dat. pl. Ion. pro ἁπαλαῖς, ϑ. 9. & 989.

Ἀπάλαμνος, iners. pro ἀπαλάμαιος, ex α priv. & παλάμη, ἡ, unde

unde Latinorum *palma*; manus. ι. 20.

Ἀπαλήσεται, *vagabitur*, fut. 1. med. ab ἄλημι vel ἀλάομαι, ῶμαι, *vagor*, *erro*. in fut. ἀλήσομαι. & in compos. ἀπαλήσεται. α. 409.

Ἀπαλόχροος, genitiv. ab ἀπαλόχρους, οος, ὁ καὶ ἡ. quæ tenellum seu molle corpus habet, ex ἀπαλὸς, ῦ, ὁ, tener, mollis, & χρῶς, οὸς, ὁ, *cutis*. Thema χρόα *color*. ι. 519.

Ἀπάνευθε, adverb. idem quod ἄνευ, *sine*, absque. ϑ. 386.

Ἀπανήνασθαι, *recusare*. a. 1. med. infinit. ab ἀπαναίνομαι, *recuso* a. 1. ἀπηνηνάμην ex ἀπὸ & ἀναίνομαι recuso, quod est ab αἰνέω, *laudo*; item *assentior*. ι. 454.

Ἅπαντα, acc. sing. ab ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, omnis, & in genit. ἅπαντος, ἁπάσης, ἅπαντος, &c. gen. pl. ἁπασέων, Ionicè pro ἁπασῶν, dat. pl. ἅπασιν. ex ἅμα, simul. & πᾶς, omnis. ι. 689.

Ἀπάντη, *ubique*. adverb. Th. πᾶς, ὁ, omnis. ϑ. 524.

Ἀπασέων, gen. pl. Ion. pro ἁπασῶν. Vide in ἅπαντα. ϑ. 79.

Ἀπάτη, ἡ, fraus. ex α priv. & πάτος, ου, ὁ. *via*, quum à vera via abducimur, th. ἀπατάω, *decipio*. hinc, ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, *impostor*. ϑ. 224.

Ἀπατήσαι, f. 1. verbi ἀπατάω, fallo, f. ήσω. p. ἠπάτηκα. ι. 46.

Ἀποδειροτομήσειν, *caput amputasset*, a. 1. act. indicat. ex ἀπὸ & δειροτομέω *cervicem abscindo*. ex δέρη, seu δειρὴ, ῆς, ἡ. *cervix*, *collum*. & τέμνω seco, in præt. med. τέτομα, *resecui*. ϑ. 280.

Ἀπείρετος, ου. infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ. *finis*. α. 204.

Ἀπείρονα, acc. sing. ab ἀπείρων, ονος, ὁ, ἡ. infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ. *terminus*. ι. 160.

Ἀπέκτανεν, 3. sing. a. 2. act. indic. ab ἀποκτείνω, *occido*. Th. κτείνω. occido, f. κτενῶ. p. ἔκτακα. a. 1. ἔκτεινα. a. 2. ἔκτανον. p. m. ἔκτονα. α. 11.

Ἀπελάμπετο. imperf. pass. th. λάμπω, splendeo. f. ψω, p. φα. a. 1. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπελείβετ', 3. sing. imperf. med. ab ἀπολείβομαι, *destillo*. Th. λείβω, libo, tundo. f. ψω. p. λέλειφα. α. 174.

Ἀπεμνήσαντο, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπομιμνήσκω, recordor, seu ἀπομνάομαι, th. μνάομαι, memoro, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι, a. 1. ἐμνήσθην. ϑ. 503.

Ἀπεόντος, gen. part. pro ἀπόντος, Ionicè, ab ἄπειμι, absum. part. ἀπὼν, οῦσα, όν. ι. 367.

Ἀπέσαντος, ab ἀπέσας, αντος, ὁ. nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. ϑ. 331.

Ἀπέσσυθεν, 3. plur. a. 1. pass. Æolicè vel Bœoticè pro ἀπεσσύθησαν, proruperunt. Sic ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν Æolicè, poeticè σ duplicatur & ι abjicitur. Th. σείω, vel σεύω, *moveo*, agito. f. σω. p. κα. a. 1. ἔσευα. ϑ. 163.

Ἀπέσσυτο, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπεσέσσυτο, à σεύω in præt. pass. σέσευμαι, poeticè ἔσυμαι, item ἔσσυμαι. ϑ. 859.

Ἀπέχωσιν, omittant, abstineant. 3. pl. præs. sub. ab ἀπέχω, abstineo. f. ἀφέξω. Th. ἔχω, habeo. ι. 645.

Ἀπήμαντος, ὁ καὶ ἡ, *illæsus*. Th. πῆμα, ατος, τὸ, *noxa*. unde πημαίνω, ανῶ, *noceo*, hinc & ἀπήμων,

μων, ονος, ὁ, καὶ ἡ, illæsus. θ. 955. ι. 670.

Ἀπὸ-ἤμησε demessuit, a. 1. Ind. ab ἀμάω. f. ἤσω. Vide in ἤμησε. θ. 180.

Ἀπηνὴς, έος, ὁ, ἡ. immitis, ex ἀπὸ & ἡνία, *habena*. π non mutatur in φ. more Æolum, qui fugiunt aspirationem. α. 273.

Ἀπηύρα, abstulit. 3. sing. imperf. act. ab ἀπαυράω eripio. Them. αὔρα, aura. ἀπαυράω ergo est quasi τὴν ἀνάπνευσιν ἀφαιροῦμαι, *aufero respirationem*. h. e. *occido*. α. 428.

Ἀπῃωρεῦντ', pro ἀπῃωρεῦντο, suspensi erant, pl. impert med. indic. Doricè pro ἀπῃωροῦντο, ab ἀπαιωρέω, ῶ, ex sublimi dependeo. Thema est αἰωρέω. ῶ. *sursum tollo*. f. ήσω. α. 234.

Ἀπιςία, ἡ. diffidentia. à πίςις, fides. Th. πείθω, σω, persuadeo. ι. 372.

Ἄπλαςος, pro ἀπέλαςος, cui appropinquare tutum non est, à πέλας, adverb. propè, *intractabilis*. Alii vertunt, *ineffigiatus, informis*, ex α priv. & πλαςὸς, *fictus*, à πλάσσω, *fingo*. & Att. πλάττω. ι. 148. θ. 151.

Ἄπλατος, Doricè pro ἄπλητος, & hoc pro ἄπληςος magnitudine immensus, inaccessus. per syncopen τοῦ σ. Them. πλήθω, πλέος, plenus. vel quidam ἀπλατος, idem esse dicunt cum ἀπέλαςος, cui appropinquare tutum non est. Th. πέλας (adverb.) propè. θ. 153. & 709.

Ἀπὸ, à, ab, præpositio, genit. regens. ἀπὸ δαιτὸς, à convivio, h. e. *post* convivium, ἀπ' ἀρχῆς, ab initio.

Ἀπογυμνωθεὶς, part. a. 1. pass. ab ἀπογυμνόω, nudo. f. σω. Them. γυμνὸς, ᾶ, ὁ. nudus. ι. 730.

Ἀποδοῦναι, a. 2. act. infinit. ab ἀποδίδωμι, reddo, th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων. ι. 349.

Ἀπόδρεπε, præs. imperat. *decerpe* ab ἀποδρέπω, decerpo. f. ψω. hinc δρέπανον, ου, τὸ. *falx*. ι. 611.

Ἀπὸ--δῦσαι, *exuere, spoliare*, a. 1. act. infinit. ab ἀποδύω, *exuo*. Thema, δύω. Linea hæc--solet τμῆσιν notare. Vide in δῦσαι. α. 329.

Ἀπὸ--ἕληται, 3. sing. a. 1. med. subj. ab ἀφαιροῦμαι. Vide in ἕληται.

Ἀποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab ἀποτίθημι, depono. Th. τίθημι. ι. 762.

Ἀποθρώσκουσιν, desiliunt. 3. pl. præs. subject. Thema θρώσκω, *salio*. α. 375.

Ἀποθύμιον, invisum, *alienum ab animo*. ex ἀπὸ & θυμὸς, ου, ὁ, animus. ι. 710.

Ἀπὸ--κέρσε, *incidit*, 3. sing. a. 1. act. ab ἀποκείρω *detondeo*, item *decutio*, *spolio*. Thema κείρω. F. κερῶ. & κέρσω. Vide in κέρσε. α. 419.

Ἀποκρύπτασκε, vel ἀποκρύπτεσκε, Ion. pro ἀπέκρυπτε, 3. sing. imperf. activi. α, pro ε, ἀνώμαλον. ab ἀποκρύπτω, *occulto, abscondo*. f. ψω. p. κέκρυφα, a. 2. ἔκρυβον. Th. κρύπτω, abscondo. θ. 157.

Ἀπολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπολείπω, *relinquo*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. θ. 793.

Ἀπολήγει, 3. sing. præs. act opt. ab ἀπολήγω, *desino*. Them. λήγω, cessare facio. ι. 488.

Ἀπόλωνται, 3. person. singul. ab ἀπόλλυμαι, *pereo*, a. 2. med. ἀπωλόμην, perii. Thema ὄλλυμι, perdo, f. ὀλέσω, p. m. ὦλα. & Att. ὄλωλα, a. 2. m. ὠλόμην. ε. 763.

Ἀπόλλων, ονος, ὁ, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt, *Non semper ridet Apollo*. Plato in Cratylo derivat παρὰ τὸ ἀπολύειν, quod nos liberet à malis, nempè à frigore, & sterilitate, quæ *Soli* tribui queunt, ceu Dei organo. α. 68.

Ἀπόλοιτ', 3. sing. a. 2. med. optat. Vide paullò antè ἀπόλων). ι. 46.

Ἀπὸ-- λῦσαι, a. 1. act. infinit. verbi λύω solvo, vide λῦσαι.

Ἀπομείρεται, sortitur, 3. præsent. Thema, μείρω, partior, seu potiùs μείρομαι. præt. med. ἔμμορα, pro μέμορα. præt. pass. μέμαρμαι, & Attic. εἵμαρμαι. ε. 578.

Ἀπονοστήσαντα, acc. part. a. 1. act. ab ἀπονοστέω, *alicundè revertor*. Thema, νοστέω, redeo. f. ήσω ε. 735.

Ἀποπέμπειν, remittere. præs. inf. Th. πέμπω, mitto. f ψω. p. φα. ε. 87

Ἀποπνείουσα, part. præs. f. g. ab ἀποπνέω, pro πνέω poëti è πνείω, f. πνεύσω, flo, spiro. ϑ. 324.

Ἀπόπροϑι, adverb. procul. Thema πρὸ, ante. ε. 390.

Ἀποπτάμενος, a. 2. med. part. ab ἀποπέτομαι, avolo, ex ἀπὸ & πέτομαι. *volo*, *as*, f. πτήσομαι, a. 2. ἔπτην. a. 2. m. ἐπτάμην, part. πτάμενος. ϑ. 285.

Ἀποπτύουσι respuunt, 3. plur. ind. præs. Th. πτύω, spuo. f. πτύσω, p. ἔπτυκα, a. 1, ἔπτυσα. ε. 726.

Ἀπορνύμεναι, concitatæ, præs. pass. part. f. g. pl. num. Th. ὄρνυμι, ὄρνυμαι, pro ὄρω, excito, f. ρῶ, vel ρσω. ϑ. 9.

Ἀποῤῥαισέιν, fut. 1. act. inf. ab ἀποῤῥαίω, *destruo*. item *careo*. Thema, ῥαίω, profligo, destruo. f. σω. p. ἔῤῥαικα. θ. 393.

Ἀποῤῥίψοντι, projecturo. dat. sing. f. 1. part. Th. ῥίπτω, projicio, f. ψω p. φα, p. m. ἔῤῥιπα. α. 215.

Ἀποῤῥύτου, gen. sing. ab ἀπόῤῥυτος, *deorsum fluens*, ἀποῤῥέω. Thema ῥύω idem cum ῥέω. fut. ῥεύσω, *fluo*. ε. 595.

Ἀπὸ-- τέμοιο, 2. sing. a. 2. med. opt. ab ἀποτέμνω. Vide in τέμοιο. ε. 425.

Ἀποτίνυται, 3. person. sing. à τίνυμι & τίνυμαι, idem quod Thema τίω, *punio*, *honoro*. f. σω. ε. 247.

Ἀποτίσῃ, luat. a. 1. subj. 3. pers. Th. τίω, punio. ε. 260.

Ἀποτμήξας, part. a. 1. act. ab ἀποτμήγω, abscindo, f. ξω. a. 2. pass. ἐτμάγην. pro ἀποτέμνω. Thema, τέμνω, seco. ε. 190.

Ἀπουράμενοι, *privati*, per syncopen pro ἀπουρισάμενοι, part. a. 1. med. à verbo ἀπουρίζω, propriè *abduco in montem*, Ionicè pro ἀφορίζω, extermino. ab ὅρος, ου, terminus, vel ab ὄρος, εος, τὸ, & Ionicè οὖρος, εος, τὸ, *mons*. α. 173.

Ἀποφϑιμένου, gen. sing. part. præs. ἀποφϑίμενος, mortuus, per syncopen pro ἀποφϑιόμενος, verbi ἀποφθίω, perdo. à φθίω, f. ίσω, perdo. Th. φθίω, corrumpo. ϑ. 606.

Ἀποφθινύθουσι, 3. pl. præs. ind. à φθινύθω, perdo. Them. φθίω. ε. 243.

Ἀποφθίσειε, perdiderit, 3. sing. a. 1. act. opt. Æolicè pro ἀποφθίσαι. à φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινύθω. Them. φθίω. ι. 666.

Ἀπύρῳ, dat. singul. ἄπυρος οἶκος, frigida domus. Th. πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. ι. 525.

Ἀπώλεσεν, perdidit, a. 1. act. indic. Th. ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω, p. ὤλεκα. Att. ὀλώλεκα. a. 2. m. ὠλόμην. p. m. ὦλα, Attic. ὄλωλα. ι. 246.

Ἂρ, per metathesin pro ῥὰ, particula expletiva, certè, utique. θ. 838.

Ἂρ pro ἄρα. Differunt ἄρα, utique, ἆρα an, & ἀρὰ, ᾶς, ἡ. precatio: item imprecatio. Sæpè redundat, & est μόριον συμπληρωματικὸν. Vide ι. 49.

Ἀρὰ, exsecratio, noxa. damnum. Ionicè ἀρὴ, ῆς. θ. 657.

Ἀραβεῦσαι, pl. num. part. præs. f. g. concutientes non sine stridore, Doricè pro ἀραβοῦσαι, ab ἀραβέω, ῶ, strepitum seu fragorem edo. f. ήσω. p. κα. Th. ἄραβος, ου, ὁ, strepitus, propriè armorum cadentium in terram. δοῦπος sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖσβος sonus fluctuum in mari. ἦχος sonus reciprocus. φθόγγος sonus vocis humanæ. βρόμος sonus ignis crepitantis. τόνος sonus fidium. κλύπος sonus ex percussione ortus, &c. α. 249.

Ἀραιὰς, acc. pl. f. g. ab ἀραιὸς, ὰ, ὸν, rarus, a, um. ϽϹ. πυκνὸς, densus. ι. 809.

Ἄραξα, a 1. Ion. pro ἤραξα, & ἄραξεν pro ἤραξεν. a. 1. ind. Ion. ab ἀράσσω. f. ξω. amputo, abscindo.

Ἀραρυῖαι, g. f. pl. num. part. med. ab ἄρω, apto. fut. Æolicum est ἄρσω (pro ἀρῶ) unde ἄρσας, ἀρσάμενος, in præt. med ἦρα, & facta reduplicatione ἄρηρα, Poëticè ἄραρα, adaptatus fui. α. 271.

Ἀράχνης, ου, ὁ, araneus, & ἀράχνιον, tela aranearum. ι. 475.

Ἀργαῖος, η, ον, Argæus, ab ἄργος, ου, ἡ. nomen urbis in Peloponneso. θ. 484.

Ἀργαλεῦ, pro ἀργαλέα, ab ἀργαλέος, ου. difficilis pro ἀλγαλέος, ab ἄλγος, εος, τὸ, dolor, priori λ mutato in ρ, ad vitandam κακοφωνίαν. Th. ἔργον, opus. ι. 741. θ. 880.

Ἀργείην, vide paullò antè ἀργαῖος. θ. 12.

Ἀργειφόντης, Argi occisor, epitheton Mercurii. ex ἄργος, nomen canis & φόντης per syncopen pro φοντητὴς, occisor, à φονέω, occido, ὅτι ἄργον τὸν κύνα ἀνεῖλε, τουτέστι τὸ λυσσῶδες ἄπαντα ἐνθυμήματα. Est interpretatio Tzetzis, quia Argum canem sustulit, h. e. cogitationes furiosas. Th. φένω, occido. ι. 77.

Ἀργέστω, Genit. Ionicus pro ἀργέστου, ab ἀργέστης, ου, ὁ, piger, ab ἀργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, otiosus. idem quod ἀεργὸς, ex eóque factum per crasin. Them. ἔργον, opus. θ. 870.

Ἀργῆτι, dat. sing. ab ἀργὴς, ῆτος, ῆτι, ῆτα, per μεταβολὴν & συστολὴν dicitur pro ἀργῆτι, ab ἀργῆς, ῆτος, ὁ, candidus. Thema ἀργὸς, albus.

Ἄργην, à nominativo ἄργης, ου, ὁ. nomen proprium Cyclopis. θ. 140.

Ἀργύρεος, έη, εον, argenteus, ab ἄργυρος, argentum; ab ἀργὸς.

est album metallum. ἀργυρέης, dat. pl. Ionic. pro ἀργυρέαις. α. 225.

Ἀργυροδίνην, acc. à δίνη, ης, ἡ. *vortex*, *gurges*, h. e. argenteos vortices habentem, & ἄργυρος, ου, ὁ, argentum. Ϡ. 340.

Ἀργυρόπεζα, ης, ἡ, *argenteos pedes habens*. ex ἄργυρος, argentum, & πέζα, Doricè *pes*, vel malleolus pedis. Ϡ. 1006.

Ἀργυρῷ, dat. sing. contractè pro ἀργυρέῳ, ab ἄργυρος, ου, ὁ, argentum. ι. 144.

Ἀργυφέῃ, pro ἀργυφέῃ, dat. sing. ab ἀργύφεος, pro ἄργυφος, alba textura constans. ex ἀργὸς, albus, & ὑφὴ textura, ab ὑφαίνω, vel ὑφάω, ῶ. texo. Ϡ. 574.

Ἀρδησκος, ου, ὁ, nomen fluvii. Ϡ. 345.

Ἄρειον, comp. n. g. ab ἀρείων, masculino, *melior in prælio*, ab ἄρης, εος, ὁ, *Mars*, Th. ἀγαθὸς, bonus, ἀρείων, ἄριστος. ι. 158.

Ἄρεος, gen. sing. ab ἄρης, *Mars*, variè flectitur. in Genit. ἄρεος & ἄρηος, item ἄρης, ἄρεα, Ionicè ἄρεω, ἄρεος, vocativi casus, ubi η mutatur in ε in ι. contractorum. α. 98.

Ἀρέσωνται, 3. pl. a. 1. med. ab ἀρέσκω, placeo. F. ἀρέσω, a. 1. act. ἤρεσα, *placo*, item, *placeo*. p. ἤρεκα. ἀρέσκομαι in a. 1. med. ἠρεσάμην & poëticè ἀρεσσάμην, ω. placavi. α. 255.

Ἀρέσθαι, a. 2. med. inf. ab αἴρω, tollo, capio. f. ἀρῶ. p. ἦρκα. a. 1. ἦρα. a. 2. ἦρον. a. 1. pass. ἤρθην. f. 1. pass. ἀρθήσομαι. Ϡ. 628.

Ἀρετὴ, ἡ, virtus. quasi ab ἀρέσκω, quia per virtutem placemus. ι. 313.

Ἄρη, pro ἄρεα, acc. ab ἄρης, εος, ὁ, *Mars*. α. 477. Ϡ. 922.

Ἄρηαι, ι. 632. α. 107. 2. person. sing. a. 2. med. Ionicè pro ἄρη, ἄρωμαι, ἄρη, ἄρη). pro ἄρη secunda pers. ἄρηαι. Thema αἴρω. ι. 632. α. 107.

Ἀρηγέμεν, Ionicè pro ἀρήγειν, ab ἀρήγω, *auxilior*. α. 121.

Ἄρηϊ, dat. sing. ab ἄρης. Ἀρηΐφιλος bellicosus, ab ἄρης, Mars, & φίλος, amicus. Ϡ. 317.

Ἀρήϊα, acc. pl. adject. *Mavortia*. ab ἄρης, ηος, ὁ, *Mars*. α. 108.

Ἄρην. pro ἄρεα. Sic in N. T. legimus συνδέτην pro συνδέτης. Vide Lexicon N. T. α. 59.

Ἀρηρὼς, p. med. ab ἄρω. Vide supra ἀρηρέμενα. Ϡ. 812.

Ἄρης, *Mars*, gen. ἄρηος, &c. παρὰ τὸ αἴρειν, à tollendo. Vide in ἄρεος. α. 192.

Ἀρῆς, gen. Ionic. pro ἀρᾶς, ab ἀρὰ, ᾶς, ἡ, *dira*, damnum: item *preces*. α. 29.

Ἀρητιάδην, ab ἀρητιάδης, ου, ὁ, nomen patronymicum. α. 57.

Ἀρθεὶς, a. 1. pass. part. ab αἴρω, *tollo*. f. ἀρῶ. p. ἦρκα. a. 1 ἦρα. ι. 549.

Ἀριάδνην, acc. ab ἀριάδνη, ης, ἡ, nomen mulieris. Ϡ. 947.

Ἀριδείκετα, acc. pl. ex ἀρὶ in compositione valet *valdè*, & δεικετὰ pro δεικτὰ, ex δείκνυμι *ostendo*, ἀριδείκετον, *præclarum*, ἀριδείκετον vocat, pro ἀριδείκετοι. Ϡ. 385. & 543.

Ἀρίζηλος, quem valdè æmulamu, ex ἀρὶ, valdè & ζῆλος, ου, ὁ, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verso δ, in ζ, clarus, præclarus. ι. 6.

Ἀρίμοισιν, dat. pl. Ion. nomen loci, Ἄριμοι, Ϡ. 977.

Ἀρι-

Ἀ'ρεισαῖ@, nomen viri. ϑ. 977.

Ἄ'ρειϛ@, superl. propriè *bellicosissimus*, per syn. sp. verò *optimus* in re quavis, ab ἀγαθὸς, bonus. in comp. ἀρείων, melior. Th. ἄρης, Mars. ι. 697.

Ἀ'ρκέσει, *arcebit*, f. 1. ab. ἀρκέω, f. έσω. propulso. p. ἤρκεκα. α. 358.

Ἄ'ρκι@, ου, ὁ ϗ ἡ, *promptus*, *utilis*, *sufficiens*, ab ἀρκέω. ι. 370.

Ἄ'ρκτον, acc. ab ἄρκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, *ursa*. per metony. adj. pars mundi borealis. α. 186.

Ἀ'ρκτοῦρ@, ου, *ursæ cauda*, ab οὐρὰ, ᾶς, ἡ. *cauda*, & ἄρκτος, ου, ἡ, *ursa*, ι. 610.

Ἄ'ρμα, τος, τὸ *currus*, ab ἄρω, *adapto*. α. 97.

Ἀ'ρμαλιὼ, acc. sing. Ionicè, ab ἁρμαλιά, ᾶς, & Ion. ἁρμαλιῆς, ἡ, *cibus*, *demensum*. Thema, ἄρω, adapto. ι. 767.

Ἄ'ρμενα, apta, pro ἀρόμενα, sic & ἄρμεν@, in f. g. pro ἀρόμεν@, ab ἄρω. apto, fut. ἄρσω. & ἀρῶ. Sic ἴκμεν@ pro ἰκόμεν@ ubi est syncope & spiritus mutatio Æolica. ι. 407.

Ἀ'ρμονίη, compages, ab ἁρμόζω, f. σω. *concinnum reddo*. Vide Th. ἄρω. ϑ. 937.

Ἄ'ρνας, acc. pl. ab ἄρς, ἀρνὸς, ὁ ϗ ἡ, *agnus*. ϑ. 23.

Ἄ'ρνη, nomen urbis, ἄρνην. α. 475.

Ἀ'ρνῆται, pro ἀρνῆται, 3. singul. præs. med. subj. ab ἀρνέομαι, οῦμαι. f. ήσομαι, recuso, nego, ι. 4.8.

Ἄ'ρξασθ, a. 1. med. infin. ab ἄρχω, incipio. f. ξω. p. ἦρχα. a. 1. ἦρξα. ι. 781.

Ἀ'ρόης, οῖς, 2. sing præs. act. subj. ab ἀρόω, ῶ, *aro* in fut. ἀρόσω, p. ἤροκα, a. 1. ἤροσα. ι. 479.

Ἀ'ρόμενα, Poët. pro ἀρόμενα,

hoc Doricè, pro ἀρόειν, *arare*, præs. inf. ab ἀρόω, *aro*, f. όσω. ι. 22.

Ἀ'ρόσῃς, a. 1. act. subj. ab ἀρόω, *aro*. F. όσω. a. 1. act. ἤροσα. ι. 485.

Ἀ'ροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator. Th. ἀρόω, aro. ι. 405.

Ἀ'ρότοιο, genit. Poët. pro ἀρότου, ab ἄροτος, ου. ὁ, *aratio*: sed ἀροτὸς, οῦ, ὁ, *tempus arandi*. Th. ἀρόω, aro. ι. 383.

Ἄ'ροτρα, pl. n. g. ab ἄροτρον, ου, τὸ, *aratrum*. Th. ἀρόω, aro. ι. 432.

Ἀ'ρῶν, præs. inf. pro ἀρόειν extra crasin, ἀρόων, præs. part. ab ἀρόω, aro. ι. 429.

Ἄ'ρουρα, ἡ, *arvum*, h. e. *terra arata*, *culta*. Th. ἀρόω, aro. ι. 119.

Ἀ'ρπάζον, præs. part. ab ἁρπάζω, *rapio*. f. σω. & Dor. ξω. p. ἥρπακα. a. 1. ἥρπασα. hinc ἁρπακτὴς, raptus, rapax. ι. 38. & 684.

Ἄ'ρπαξ, αγ@, ὁ, rapax. Th. ἁρπάζω, hinc per metathesin, est Latinorum *rapax*. ι. 356.

Ἄ'ρπας, acc. pl. ab. ἄρπη, ης, ἡ, *falx*, idem quod δρέπανον. Th. ἁρπάζω, rapio. ι. 573.

Ἀ'ρπύιαι, rapaces quædam Deæ. ab ἁρπυία, ας, ἡ, *raptrix*, hoc ab ἁρπάζω, rapio. ϑ. 267.

Ἀ'ρρήκτοισι, infractis, dat. pl. Ion. ab ἄρρηκτος infractus. Th. ῥήσσω vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ἔῤῥαγον, p. m. ἔῤῥηγα. ι. 96.

Ἄ'ρρητοι, plur. num. *obscuri*; qui non sunt in ore hominum, ex α priv. particula, & ῥητὸς. Th. ῥέω, dico, f. ῥήσω, p. ἔῤῥηκα. ι. 4.

Ἀ'ρσάμεν@, Æolic. pro ἀράμενος, part.

part. a. 1. med. ab ἄρω, apto. f. ρῶ, a. 1. ἦρσα. α. 320.

Ἄρσενε, masculos. dualis numeri, ab ἄρσην, vel ἄῤῥην mas. ἄρσενος. ϑ. 667.

Ἄρτεμις, ιος, ἡ, Diana, ab ἀρτέμις, ιδος, ἡ, nomen Idoli. q. d. ἀρτεμὴς perfectus. vel, ut alii volunt, παρὰ τὸ τὸν ἀέρα τέμνειν. ϑ. 14.

Ἀρτιέπεια, ex ἄρτιος perfectus, integer, & ἔπος, sermo. Th. ἔπω, dico ἀρτιεπὴς, έος, ὁ, ἡ, verborum concinnator. Sic & ἡ ἀρτιέπεια, veridica dicitur. ϑ. 29.

Ἄρτος, ου, ὁ, panis. ε. 442.

Ἀρυσσάμενος, part. a. 1. med. ab ἀρύομαι, haurio. Th. ἀρύω, vel ἀρύτω, f. σω. haurio. ε. 550.

Ἄρχω, impero, f. ξω. p. ἦρχα. Ἄρχομαι, incipio, impert. ἠρχόμην. perf. ἦργμαι. a. 1. ἤρχθην. a. 1. m. ἠρξάμην. Ἄρχεσθ', pro ἄρχεσθε, incipe. Hellenismus, ubi Infinitivus præs. ponitur pro imperativo. Ἀρχώμεθ', præs. sub. med. pro ἀρχώμεθα. Th. Ἀρχὴ, ῆς, ἡ, principium. ε. 384. & 709.

Ἅς, acc. pl. ab ὅς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod, Art. subjunct. α. 6.

Ἄσβεστος, ὁ καὶ ἡ, qui exstingui nequit. ex α priv. & σβεστὸς, ex σβέννυμι. F. σβέσω, exstinguo, p. ἔσβεκα, a. 1. ἔσβεσα. ϑ. 849.

Ἄσβολος, ου, ὁ, nomen proprium auguris. α. 185.

Ἀσίῃ, limosa, Ionicè, pro ἀσία, ας, ἡ, ab ἄσις, εως, ἡ. limus. ϑ. 361.

Ἀσκητὸς, ἡ, ὀν, nomen verbale, exercitatus, elaboratus, ab ἀσκέω exerceo. ε 546.

Ἄσκρῃ, dat. pro ἄσκρα Ionicè. nomen proprium pagi montani, in quo Hesiodus fuit educatus. ἄσκρα, ας, ἡ, quercus sterilis. ε. 640.

Ἆσσον, Adverb. propiùs, pro ἐγγὺς, propè, in comparativo ἐγγίων, & ἴσσων, quod etiam dicitur ἄσσων, in neutro genere ἴσσον & ἆσσον. ϑ. 796.

Ἀσπασίως, Adverb. libenter, cum amplexu: ab ἀσπάζομαι. f. άσομαι, amplector. α. 45.

Ἀσπαστὸς, οῦ, ὁ, amplectendus, optatus, ab ἀσπάζομαι, amplector. α. 42.

Ἄσπετος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem adsequi nequeas, immensus. ut ἄσπετον ὄλβον, ingentes opes. ex α priv. & ἕπομαι, pro ἕπομαι, sequor, consequor, assequor. ε. 379.

Ἀσπίδος, gen. ab ἀσπὶς, ίδος, ἡ, scutum, hinc scuto defendo. α 417.

Ἀστεμφὴς, φέος, ὁ, ἡ, pro ἀστεμβὴς, immotus: utrumque est usitatum. Th. στέμβω, assiduè moveo. item contumelia afficio. hinc ἀστεμφέως firmiter. ϑ. 812. 878.

Ἀστέρα, accusat. ab ἀστὴρ, έρος, ὁ, ein stern. ϑ. 381.

Ἀστερίην, ης, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. Stellatam. ϑ. 409.

Ἀστερόενθ', pro ἀστερόεντα, stellis ornatum, θ pro τ ob sequentem spiritum asperum, ab ἀστερόεις, εσσα, εν, stellis plenus, a, um. ϑ. 127.

Ἀστεροπῇ, dat. sing. ab ἀστεροπή. fulgur. Poëtis idem quod ἀστραπὴ, ab ἀστράπτω, fulguro. F. ψω. in a. 2. ἤστραπον. præt. med. ἤστραπα. Hinc est ἀστραπὴ, & Poëticè ἀστεροπὴ, & ἀστεροπητὴς, fulgurator. ab ἀστεροπή. α. 322. ϑ. 390.

Ἀστὴρ,

Ἀστὴρ, έρος, ὁ, Stella. ι. 421.

Ἄστρα, plur. ab ἄστρον, τὸ, astrum, sydus. Th. ἀστὴρ, έρος, ὁ, Stella. θ. 120.

Ἀστραῖος, ου, ὁ, nomen proprium viri. θ. 378.

Ἄστυ, εος, τὸ, *urbs*, quintæ simplicium. Hinc Latinorum *astutus*. hinc ἀστεῖος, *elegans*, *bellus*, *scitus*. θ. 91.

Ἀσύμφορος, *incommodus, noxius*, à σύμφορος. commodus. Thema φέρω, f. οἴσω, fero. ι. 782.

Ἀσφαλὲς, tutum. n. g. hinc ἀσφαλέως, tutò. Adverb. Th. σφάλλω, everto. θ. 128.

Ἀσφοδέλῳ, dat. ab ἀσφόδελος, ου, ὁ, *genus plantæ*. ι. 41.

Ἄσχετον, acc. ab ἄσχετος, ου, ὁ, qui coërceri non potest. ex α priv. & ἴσχω seu σχέω, *contineo*, *coërceo*. Th. ἔχω, habeo. θ. 832.

Ἄτῃσι, dat. pl. Ion. pro ἄταις. ab ἄτη, ης, ἡ, *damnum*, ab ἀτάω, *lædo*. ι. 413.

Ἀτιτάλλων, præs. part. ab ἀτιτάλλω, *cresco*, *delicatè more pueri alor*. Th. ἀταλὸς, οῦ, ὁ, *tener*, juvenilis. ι. 131.

Ἀτὰρ, conjunctio, vel αὐτὰρ Poëticè, idem quod in prosa ἀλλὰ *sed*, vel δέ. α. 470.

Ἀταρτηρὸς, noxius, pro ἀτηρὸς, οῦ, ὁ, per pleonasmum syllabæ ταρ. Thema ἄτη, *damnum*, & hoc ab ἀτάω, ῶ, f. ήσω, lædo. θ. 610.

Ἀτάρβητος, intrepidus, à ταρβέω, *perterrefacio*. Th. τάρβος, εος, τὸ, terror. α. 110.

Ἀτάσθαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, improbus, ὅπου θάλλει ἡ ἄτη, ubi viget *noxa*. hinc ἀτασθαλία, *peccatum*, protervia, *stultitia*. εἵνεκ' ἀτασθαλίης propter improbitatem. θ. 996. ι. 261.

Ἀτενὲς, *intento*, ab ἀτενὴς, intentus, ex α intensivo, quod est ex ἄγαν valdè, & τείνω, *tendo*, f. τενῶ, p. τέτακα. θ. 661.

Ἄτεκνος, ὁ καὶ ἡ. *carens sobole*. à τέκνον, ου, proles. Th. τίκτω, f. τέξω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ι. 602.

Ἄτερ, *sine*, absque, idem quod ἄνευ, χωρὶς, δίχα. ι. 91.

Ἀτερπῆ, acc. sing. ab ἀτερπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, injucundus. Th. τέρπω, *delecto*. ι. 647.

Ἄτη, ης, ἡ, non tantùm *damnum* significat, ut est proverb. ἐγγύα παρὰ δ' ἄτη, sponde præsto noxa est. sed etiam *peccatum*. ἰλιάδ. ιῶτα. v. 115. ἄτῃσιν. dat. pl. Ion. pro ἄταις. Th. ἀτάω, f. ήσω, lædo. ι. 230. & 216.

Ἀτιμήσουσι, dehonorabunt, ab ἀτιμάω, f. ήσω. hoc ab ἄτιμος, inglorius. quod est à τίω, honoro. F. τίσω, præt. act. τέτικα. præt. pass. τέτιμαι, unde est τιμή. ι. 187. θ. 395.

Ἀτιτάλλέμεναι, Doricè pro ἀτιτάλλειν, per epenthesin τοῦ τι, ἀτάλλειν, præs. inf. delicatè nutrire. Vide paullò antè ἀτιτάλλων. θ. 480.

Ἀτλαγενέων, genit. pl. ab ἀτλαγενὴς, έος, ὁ, ἡ. *Atlante natus*, ab ἄτλας, αντος, ὁ, & γίνομαι, nascor. ἑ. 509. ι. 383.

Ἀτλαντὶς, ίδος, ἡ, filia Atlantis. θ. 938.

Ἀτμῷ, dat. sing. ab ἀτμὸς, ἡ, vapor. Th. ἀτμὸς, οῦ, ὁ, flatus. ab ἄω *spiro*. epenthesis literæ τ. ἑ. 862.

Ἀτρεμέωσι, 3. pl. præs. subj. ab ἀτρεμέω, *immotus maneo*. f. ήσω. Th. τρέω. f. τρέσω, tremo. ι. 579.

Ἄτροπος, Nomen proprium Parcæ. quæ ſic dicitur à *minimè parcendo*, παρὰ ἀντιφέρειν. ex α priv. & τρέπω *verto*, quod non poſſit verti & averti. α. 259.

Ἀτρυγέτοιο, gen. Ionic. pro ἀτρυγέτου. ἀτρύγετος, *ſterilis, non fructuoſus*, ex α priv. & τρυγὴ, *triticum*, *vindemia*. ubi nullus eſt fructuum proventus. ϑ. 413.

Ἀτρυτώνη, idem quod ἀπειρὴς, ἢ ἄτρυτος, indomita, q. d. *nullis laboribus exhauſta*: Epitheton Minervæ. Them. τρύω, tero. ϑ. 925.

Αὖ, ite um, adverb. ι. 295.

Αὐαλέος, ου, ὁ, ſiccus, idem quod αὖος. Th. αὔω, ſicco. ι. 588.

Αὐγάσεαι, reſpicies. Ionicè pro αὐγάσῃ, 2. ſing. fut. 1. med. indic. ab αὐγάζομαι, video, illuſtror. Thema, αὐγὴ, ῆς, ἡ, ſplendor, lux. ι. 478.

Αὐδὴ, ῆς, ἡ, *vox*, quaſi ab αὔω, *clamo*. ϑ. 39.

Αὖον, acc. ab αὖος, η, ον, *ſiccus*. Th. αὔω, ſicco. ι. 460.

Αὖθ᾽, pro αὖθι, rurſus, ab αὖ, rurſus, αὖθις, idem quod αὖθι, *iterum*. Atticè ſcribitur per ϑ. Ionicè verò per τ. α. 181. ι. 50.

Αὔλακ᾽, acc. ſing. pro αὔλακα, ab αὖλαξ, ακος, ἡ, *ſulcus*. Doricè ὦλαξ. ι. 443.

Αὐλῆς, gen. ſing. ab αὐλὴ, ἡ, *caula, domus, aula*. ι. 732.

Αὐλητῆρι, dat. ſing. ab αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, *tibicen*, ab αὐλὸς, οῦ, ὁ. *tibia*. α. 283.

Αὐλίδος, genit. ab αὐλίς. Nomen loci, αὐλέω, *tibiâ cano*. ι. 651.

Αὐλοῦ, genit. ſing. ab αὐλὸς, οῦ, ὁ, tibia. α. 181.

Αὖον, acc. ſing. Vide αὖον. ι. 743.

Αὖραι, nom. pl. ab αὔρα, ας, ἡ, aura, ventus levior. ι. 670.

Αὔριον, *cras*, adverb. μεταύριον, *perendie*. ι. 410.

Ἀυσταλέη, *ſicca*. idem quod αὔη, vide paullò antè, α. 265.

Αὖτε, adverb. *rurſus*, αὖτ᾽ pro αὖτε, *iterum, porrò*. αὖτις, *rurſus*. Thema eſt αὖ, rurſus. ϑ. 47. ι. 297. ϑ. 654.

Αὗται, pl. num. f. g. ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. ϑ. 263.

Αὐτὰρ, ſed. Vide ſuprà ἀτάρ. ι. 63.

Αὖτε, pro αὖ, rurſum, adverb. ι. 126.

Ἄϋτευν, pro ἠΰτευν, *reſonabant*. Doricè 3. pl. imperf. act. ab ἀϋτέω, clamo. ab ἀϋτὴ, ῆς, ἡ. *clamor*. Thema, αὔω, clamo. α. 309.

Αὐτέων, Ionicè pro αὐτῶν, in f. g. ab αὐτὸς, ille, τὴ, τὸ.

Αὐτῇς, Ionicè pro αὐταῖς. α. 237. ϑ. 64.

Ἀϋτῆς, genit. ſing. ab ἀϋτὴ, *clamor*. Th. αὔω, clamo. α. 446.

Αὐτίκα, adverb. *ſtatim*. Th. αὐτὸς, ipſe. ι. 70.

Αὖτις, adverb. rurſum. Them. αὖ, *rurſus*. ι. 386.

Αὐτόγυον, ου, τὸ, eſt pars aratri, quod vocatur *dentale*. eſt lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* eſt qui terram ſcindit, & liras ducit. *Buris* eſt curvamen aratri, quod vomerem excipit: *ſtiva* verò eſt aratri manica, ceteroquin *dentale* eſt etiam veluti *cratis dentata*, qua ſemina arvo injecta obruuntur, liræque æquantur. Th. γύα & γύα, ας, ἡ, arvum. ι. 433.

Αὐτόθι, *ibi*, adverb. ab αὐτὸς, ipſe. ι. 96.

Αὐτο-

Αὐτιμάτη, sc. ἄρουρα, *spontaneum arvum*, h. e. ager inaratus ferebat fruges, αὐτόματος sponte, ex αὐτὸς & μάτην, frustrà, temerè. Item *sine consilio*, quod sponte sua provenit. αὐτόματοι, non accersiti, sponte venientes. ι. 103. 119.

Αὐτονόμη, nomen mulieris. Latinè *libera*, *sui juris*. Θ. 258.

Αὐτονόην. acc. ab αὐτονόη, nomen mul. q. d. *quæ ipsa intelligit*. à νόος, ου, *mens*. Θ. 977.

Αὐτὸς, ipse. ι. 270.

Αὐτοχεδὸν, *propè*, idem quod σχεδὸν. Adv. α. 190.

Αὐτοφυὴς, έος, ους, ὁ, ἡ, *sua sponte enatus*. ex αὐτὸς & φύω, gigno. Θ. 813.

Αὐτῷ, dat. sing. ab αὐτὸς, ipse.

Αὐτῷ pro ἑαυτῷ. ι. 56.

Αὔτως, Adv. *frustrà*. item *similiter* pro ὁμοίως. Th. αὐτὸς, ipse. Θ. 403. 600.

Αὐχένα, acc. sing. ab αὐχὴν, ένος, ὁ, *cervix*. ι. 815.

Ἀφ', pro ἀπὸ, ab. α. 374.

Ἄφατοι, pl. num. non clari, qui non volant per ora virorum. ex α priv. & φατὸς, dicendus, φημὶ, dico. ι. 3.

Ἀφαυρότατοι, *imbecillimi*. Them. ἀφαυρὸς, ου, ὁ, imbecillis. ι. 586. φαῦρος Doricè pro φαῦλος, *vilis*, *nullius pretii*. Atticè φλαῦρος, α est intensivum ἐπιτατικὸν ex ἄγαν.

Ἀφείλετο, abstulit 3. sing. a. 2. med. ab ἀφαιροῦμαι, aufero. hinc Ἀφιλοῦσα, f. g. part. a. 2. act. ab ἀφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον. Θ. 443. ι. 94.

Ἄφενος, ὁ, vel τὸ, *divitiæ ex uno anno collectæ*, πλοῦτος *ex multis annis*. ι. 24. 637.

Ἄφθιτος, incorruptibilis, idem quod ἄφθαρτος, Them. φθίω, f. ίσω, vel φθίω *corrumpo*. hinc ἄφθιτα μήδεα perpetua consilia. Θ. 545. 389.

Ἄφθονος, ου, invidia carens, copiosus. Th. φθόνος, ου, ὁ, invidia. ι. 119.

Ἀφίκετο, rediit, 3. sing. a. 2. med. & ἀφίκεσθε, 2. pl. a. 2. med. sic ἀφίκωνται. 3. pl. a. 2. med. subj. verb. ἀφικνέομαι. pervenio. Them. ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, præt. ἷγμαι, a. 2. med. ἱκόμην. α. 38. 378.

Ἀφνειὸς, dives, poëticè pro ἀφνιὸς. Th. ἄφενος, divitiæ. ι. 116. 455.

Ἀφραδίαις, stultitiis, ab ἀφραδὴς, *inconsultus*. Hinc regulariter ἀφραδία, pro quo Ionicè ἀφραδίη & ἀφραδίη, *imprudentia*, *inopia consilii*. Thema φράζω, dico. ι. 135.

Ἀφρογενέα, ex *spuma prognatam*, ab ἀφρὸς *spuma*, & γένος. hoc à γίνομαι, nascor. Epitheton Veneris. Sed omnino metrum videtur postulare ut sit ἀφρογενῆ. Θ. 196.

Ἀφροδίτη, ης, ἡ. Venus, ita dicta quod è maris spuma ortum habuerit. ι. 65.

Ἀφρὸς, οῦ, ὁ, *spuma*. α. 389.

Ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ, *amens*. ex α priv. & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. ι. 210.

Ἀφύσσαι, pro ἀφύσαι, a. 1. act. infinit. ab ἀφύω *haurio*, f. σω. pro quo etiam dicitur ἀφύσσω, ξω. ι. 613.

Ἀχαιοὶ, *Achivi*, quasi ab ἄχος, εος, τὸ, *mœror*, *solicitudo*. ι. 651.

Ἀχελώϊ@, ου, ὁ, *nomen fluvii*. Θ. 340.

Ἀχεύων, præſ. part. *dolens*. ab ἀχεύω, idem quod ἀχέω, f. ήσω, doleo. Th. ἄχ@, εος, τὸ, *dolor*. ε. 399.

Ἀχέων, præſ. part. ab ἀχέω & ἀχεύω, idem ſignificant. α. 93.

Ἄχθ@, εος, τὸ, pondus. ε. 692.

Ἀχιλλῆα, pro ἀχιλλέα poëticè, ab ἀχιλλεύς, Achilles. q. d. ἄχ@ τ λαῦ, ſolicitudo pro populo. Θ. 1007.

Ἀχλὺς, ύ@, ἡ, *caligo*. α. 264.

Ἀχνύμεν@, part. præſ. ab ἄχνυμαι idem quod ἀχέω, doleo. Th. ἄχ@, εος, τὸ, dolor, mœror. α. 435.

Ἄχ@, εος, τὸ, *dolor*. α. 457.

Ἀχρεῖ@, *inutilis*. Th. χρεία, ας, ἡ, *neceſſitas*, *utilitas*. ε. 402.

Ἀχρήϊ@ pro ἀχρεῖος poëticè, facta dialyſi τῶν ει in ηϊ. ε. 297.

Ἂψ, *retrò*: item *ſtatim*. Adv. ἀψ ἰέναι, *retroire*. α. 257.

Ἀψευδέα, acc. ſing. ab ἀψευδὴς, έος, ὁ, ἡ, mentiri neſcius, verus. Them. ψεύδω, fallo, facio mentiri. f. σω. propter dimenſionem metri hîc legendum eſt ἀψευδῆ. Θ. 233.

Ἄψιν, acc. ſing. ab. ἀψὶς, ῖδος, ἡ, *curvatura in rota*. Th. ἅπτω, necto. ε 426.

Ἀψοῤῥόυ, *reciproci*, *refluentis*, ab ἀψόῤῥοος. Dicitur etiam ἄψοῤῥος, ex ἀψ, adverbio *rurſus*, & ῥόος *fluxus* à verbo ῥέω *fluo*. in fut. ῥεύσω. in præterito medio ἔῤῥοα, unde eſt ῥόος, ε, ὁ, & contractè ῥῦς, *fluxus*. ῥοὴ, ῆς ἡ. *idem*. item *fluentum*. Θ. 776.

B.

Βάζοντ', præſ. part. alloquentes, pro βάζοντε, & hoc pro βάζοντας, à βάζω, *loquor*. f. σω. & ξω, p. χα. atque ita ponitur accuſativus dualis pro accuſativo plurali. Sed videri poſſet mendum, quia præcedit τὰς, non τὼ. Tum pro ἐπέεσσι eſſe poteſt ἔπεσι, quod æquè uſitatum eſt; confer Ὀδυσ. δ. 597. Nulla eſt hic hujus anomaliæ neceſſitas. ε 186.

Βαθὺς, εῖα, ὺ. profundus, a, um. Th. βάθ@, εος, τὸ, profunditas. α. 288.

Βαθυδίνην, acc. ſing. βαθυδίνης, ε, ὁ, *habens vortices profundos*. Th. δίνη, ης, ἡ. aquarum vortex, gurges, & βαθὺς, profundus. ε. 171.

Βαθυῤῥείταο, Æolicè pro βαθυῤῥείτε, à βαθυῤῥείτης, ε, ὁ, profundè fluens. ex βαθὺς, profundus, & ῥέω, fluo, f. ῥεύσω.

Βαθυχαίτης, ε, ὁ, *qui denſam habet caſariem*. à χαίτη, ης, ἡ, propriè *juba* in equo. per metaph. *coma*, *caſaries*. & βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, denſus. Θ. 977.

Βαίνοι, aſcenderit, præſ. opt. verbi βαίνω, eo. f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 328.

Βαινοισιν, euntibus, Ionicè pro βαινόντων, gen. pl. part. præſ. f. g. à βαίνων, ουσα. βᾶνον. Th. βαίνω eo. α. 232.

Βαιὸν, paulìſper, à βαιὸς, ᾶ, ὁ, *parvus*. prov χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ. gratia compendioſa conſequitur, confer. ε. 142. h. e. brevia ſunt grata. ε. 418.

Βαλάνυς, acc. pl. à βάλανος, ου, ὁ, glans. ι. 233.

Βάλεν, demiſit. 3. ſing. a. 2. act. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. & βάλοιο. 3. ſing. a. 2. med. opt. βάλλεο, præſ. imperat. paſſ. pro βάλλυ, Ionicè. p. m. βέβολα. α. 384.

Βαρεῖαν, accuſ. ſing. à βαρὺς. εῖα, ὺ, gravis. Th. βάρος, εος, τὸ, pondus, onus. ι. 16.

Βαρύθει, gravatur. à βαρύθω, idem quod βαρύνομαι, gravor. à βαρὺς, gravis. Th. βάρος, onus. ι. 215.

Βαρύκτυπος, ου, ὁ, graviſtrepus, *graviter fremens*. à κτυπέω, factum ex τυπέω, reſono. Th. τύπτω. verbero. ι. 79.

Βασιλευέμεν, præſ. inf. Ionicè, pro βασιλεύειν. à βασιλεύω, impero. f. σω. Th. βασιλεὺς, έος, ὁ, rex. ϑ. 388.

Βασιλεὺς, έος, ὁ, rex, q. d. βάσις τοῦ λαοῦ, fundamentum populi, βασιλῆος, Poëticè pro βασιλέος, ϑ 886.

Βασιλήϊον, regale, pro βασίλειον. Poëtica dialyſi, à βασιλεὺς, rex. ι. 127.

Βασιληΐδα, acc. ſing. à βασιληῒς, ΐδος, ἡ. regius, a, um. adjectivè capitur. ϑ. 462.

Βεβαῶτες. ſtantes. à βάω (pro βαίνω, eo) præt. βέβηκα. part. præt. βεβαὼς per ſyncopen τοῦ ηκότος, vel craſin, pro βεβηκώς. Vide in βαίνει. α. 307.

Βεβριθυῖα, ingraveſcens, præt. med. part. g. f. à βρίθω, *ſum gravis*, F. βρίσω, præt. med. βέβριθα. α. 160.

Βέλεα, *tela*. acc. pl. à βέλος, εος, τὸ, telum. ϑ. 684.

Βέλτερον, melius, à βέλτερος Poëticè pro βελτίων, comp. ab ἀγαθὸς, bonus. ſuperl. βέλτιστος, optimus. ι. 365.

Βελλεροφόντης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conſpicuus. & virtute maxima. Vide ſuprà Ἀργειφόντης. ϑ. 325.

Βένθεα. acc. pl. à βένθος, εος, τὸ, profunditas, Th. βάθος, εος, τὸ, idem. ϑ. 365.

Βῆσαν, deſcenderunt, pro ἐβήσαν, 3. pl. a. 2. act. à βαίνω, eo. Vide βαίνει. ι. 153.

Βήσσῃς. vallibus. & βήσσῃσιν, dat. pl. Ion. Th. βῆσσαι, αἱ, *valles*. hinc βησσήεις, εντος, ὁ, ſaltuoſus. ι. 516. 389.

Βιβὰς. ingrediens. part. a. 2. act. à βίβημι. Th. βαίνω, eo. Vide βαίνει. α. 323.

Βίβλινος οἶνος, *vinum Biblinum*, poſſet videri vinum Phœnicium. Tzetzes ait, ἀπὸ Βιβλίας ἀμπέλυ Θρακίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία. ι. 589.

Βίη Ionicè pro βία, *vis*, *fortitudo*. Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίηφι, φι eſt paragoge Poëtica & reddit vocem ἄκλιτον, quamvis in dativo ἰῶτα ſubſcriptum maneat. ι. 149. ϑ. 480.

Βίος, βίυ, ὁ, vita, ι. 31.

Βιότοιο, victus, gen. Ion. pro βιότυ, à βίοτος, υ, ὁ, vita. Th. βίος, vita. ι. 476.

Βλαβερὸς, ῦ, ὁ, noxius, à βλάπτω, f. ψω, lædo. ι. 365.

Βλάπτῃ, 3. perſ. præſ. ſub. verbi βλάπτω, f. ψω. lædo, noceo. p. φα. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα. hinc a. 1. part. βλάψας. ι. 258.

Βλεφάρων, gen. pl. à βλέφαρον, υ, τὸ, *palpebra*. α. 7.

Βλοσυρῶ, terribilis, gen. Ionic. pro βλοσυροῦ, à βλοσυρὸς, ῦ, ὁ, terribilis aspectu, ὁ τῷ βλέμματι ἐπισύρων. Th. σύρω, ρῶ, traho. α. 147.

Βοᾷ, reboat, nempe echo in sylva. 3. sing. præs. à βοάω, f. ήσω, clamo. ι. 511.

Βοιωτοὶ, Bœotii, nomen gentile, à *boum pastu*. α. 24.

Βολάων, *ictuum*, gen. pl. Æol. à βολὴ, ῆς, ἡ. ictus. Th. βάλλω, jacio. ϑ. 682.

Βορέαο, pro Βορέυ, Æolicè, à Βορέας, Latinè, *Boreas*, *Nord-wind*. & βορέω, Ion. pro βορέυ, acc. βορέην, pro αὐ. ι. 506.

Βόσκυσι, pascunt, à βόσκω, f. ήσω, p. βεβόσκηκα. ϑ. 595.

Βότρυς, υ㉦, ὁ, *botrus*, *uva*, acc. pl. βότρυας. ι. 611.

Βυκόλ㉦, υ, & Doricè βωκόλ㉦, bubulcus, ex βῦς, bos, & κόλον, τὸ, cibus.

Βυλεύοντι, dat. sing. a. 1. part. à βυλεύω, *consilium do*, f. εύσω. Th. βυλὴ, consilinm. ι. 366.

Βύλῃαι, 2. sing. præs. medii. Iones formant secundam singularem à tertia βύλη⁾ extrito ꝟ τ. atque ita pro βύλῃ usurpant βύλῃαι, à βύλομαι, βύλῃ, volo, f. ήσομαι, p. βεβύλημαι, a. 1. pass. ἐβυλήθην. ι. 647.

Βυλῇσιν, βυλῇσι, dat. pl. Ionic. à βυλὴ, ῆς, ἡ, consilium. ι. 16.

Βῦς, Doricè, βῶς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βοὸς, acc. βῦν, *bovem*, dat. pl. βυσὶν, & βοέσσιν. gen. pl. βοῶν, pro una syllaba, acc. pl. βῦς & βόας. ι. 348.

Βόων, clamabant, pro ἐβόων, 3. pl. imperf. act. à βοάω, ῶ, clamo. f. ήσω. α. 243.

Βοῶπις, ιδὸς, ἡ. cui bovini sunt oculi & magni, ideóque venusti. ex βῦς & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπ〈τ〉ομαι, video. p. m. ὦπα. ϑ. 355.

Βοωτεῖν, præs. inf. à βοωτέω, bobus agitatis aro. à βῦς, βοὸς, bos, & ὠθέω, f. ήσω, & ὤσω, trudo, pello. ι. 391.

Βράδιον, tardiùs, à βραδὺς, ἑ㉦, ὁ, tardus. Comp. βραδύτερος & βράσσων pro βραδίων. Superlat. βραδύτατος & βράδιστος. ι. 328.

Βράχε, 3. sing. a. 2. act. à βράχω, *sonum*, & *strepitum edo*, verbum ὀνοματοπεποιημένον. α. 422.

Βριάω, 3. pers. ind. verb. βριάω, f. άσω, robustum reddo, potens sum. ι. 5.

Βριάρεως, ω, ὁ, Atticè pro Βριάρε㉦, υ. ὁ, nomen viri, quartæ simplicium ex βρι particula intensiva *valdè*, & ἄρης *mars*. q. d. valdè maitius. ϑ. 149.

Βρίθειν, implere, vide supra βεβρίθῃ. βριθόμβρ㉦, ab eodem verbo derivatur. ι. 466.

Βριτάρματος, υ, ὁ, *qui gravat currum*, ex βρίθω, gravo, & ἅρμα, τος, τὸ, currus. α 441.

Βροντὴ, ἡ, tonitru, βροντὴς, ῦ, ὁ, nomen viri, vel Cyclopis. hinc βροντάω, ήσω, tono. ϑ. 72. 458.

Βρότε㉦, υ, *humanus*, hinc & βροτήσι㉦, idem. Th. βροτὸς, ῦ, ὁ, mortalis. ι. 15. 416.

Βρότοεντα, acc. sing. à βροτόεις, fanie resperfus, à βρότος, sanies, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à βροτὸς, quod sæpiùs legitur in plurali numero βροτοὶ, *mortales*. α. 367.

Βροτολοιγὸν, hominum pestem, à λοιγὸς, ῦ, ὁ, pernicies, *pestis*. & βροτὸς, υ, ὁ, mortalis. α. 333.

Βρῶσις, εως, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιβρώσκω *consumo*, comedo. F. βρώσω. p. βέβρωκα. præt. pass. βέβρωμαι. unde est βρῶμος αὐλικὸν, à βέβρωσαι est βρῶσις, εως, ἡ, *esca*, item *tinea*. βρώσιμος. θ. 797. α. 395.

Βυσσοδομεύων, mentibus altis meditans, à βυσσοδομεύω propriè *profundè struo, fundamenta probè jacio*, quod in primis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *profundè cogito, machinor*. compositum ex βυσσὸς, ῦ, ὁ. Ionicè pro βυθὸς, ῦ, ὁ, *fundum, pars ima*. & δομεύω pro δομέω *ædifico*. Thema. δέμω, struo, in præt. med. δέδομα, unde est δόμος, ου, ὁ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμὸς, ῦ, ὁ, ara ab Hebr. במה altare in excelsis extructum ab idololatris. prov. φίλος μεχρὶ βωμῶν, amicus usque ad aras. α. 70.

Γ.

ΓΑῖ, pro γαῖα, seu γαίη, ἡ, terra, tellus. genit. γαίης Ionicè pro γαίας. θ. 117. ε. 19.

Γαιήοχος, ου, ὁ, terram continens. Dicitur & pro eodem contractè γαιοῦχος, & γαῦχος. ex γαῖα, terra, & ἔχω, contineo. θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. ε. 588.

Γαλαξαύρη, nomen proprium mul. θ. 353.

Γαλάτεια, nomen mul. θ. 250.

Γαλήνη, nomen mul. θ. 244.

Γαμβρὸν, acc. sing. à γαμβρὸς, ῦ, ὁ, gener. θ. 818.

Γαμεῖν, præs. inf. verbi γαμέω, f. ήσω, uxorem duco. ε. 699.

Γαμετὴ, uxor, *nupta*, at γαμέτης, ου, ὁ, *maritus*. Th. γαμέω, ῶ. uxorem duco. ε. 406.

Γαμοῖτο, γαμέοιτο γαμοῖτο, *nubat*. præs. opt. pass. à γαμέω. ε. 698.

Γάμος, γάμου, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ. ε. 69.

Γαμψώνυχες, nom. pl. à γαμψώνυξ, cui curvi sunt ungues. ex γαμψὸς, idem quod καμψὸς, incurvus, inflexus. Thema. κάμπτω, f. ψω, p. φα, flecto, incurvo, & ὄνυξ, υχος, ὁ, *unguis*. α. 405.

Γὰρ, *enim, nam, namque*. Conjunct. ε. 5.

Γαστὴρ, έρος, ἡ, γαστέρες, ventres fruges consumere nati. θ. 26.

Γ', pro γε, *quidem*, certè, syllabica adjectio. ε. 738.

Γεγάασι, 3. pl. præt. med. à γάω. in præt. med. γέγαα. Th. γείνομαι, gignor. ε. 110.

Γείνατ', pro γείνατο, produxit. a. 1. med. in prima persona, ἐγεινάμην. & γείνασθαι, a. 1. med. infinit. γεινόμεθ' & γείνεθ' imperf. med. Them. γείνομαι, nascor. θ. 185. & 82.

Γείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ. quasi ex γέα, *terra*, & ἔτης, ου, ὁ, *sodalis, amicus*. q. d. γείτονες, *sodales ejusdem telluris*, acc. sing. γείτονα, & γείτοσι, dat. pl. ε. 23. 701.

Γελῶ, 3. pers. præs. à γελάω, *rideo*, f. άσω. γελόωντες, pl. num. præs. part. Poëticè pro γελῶντες. posito ο ante ω. & retracto accentu. θ. 40. α. 283.

Γενὴ, generatio, ἡ. Ionicè pro γενεά. Them. γείνομαι, gignor. ε. 284.

Γενέθλη, ης, ἡ, idem, & ab eodem themate derivatur. θ. 610.

Γένεο Ionicè pro γένου, & hoc pro ἐγένου, a. 2. med. *fuisti*, ab ἐγενόμην, ου, ετο. Them. γίνομαι, sum, nascor, f. 2. pass. γενήσομαι. p. γεγένημαι. a. 1. m. ἐγεινάμην. ϑ. 657.

Γένεια, acc. pl. à γένειον, ου, τὸ, mentum, maxilla. Th. γένυς, υος, ἡ, mentum. α. 167.

Γένετ', pro ἐγένετο, fuerit, a. 2. med. ἐγενόμην. Them. γίνομαι, sum, nascor. ϑ. 115.

Γένοιτο, 3. sing. a. 2. med. opt. γένοιτο, pro γένοιτο, a. 2. m. & hoc pro ἐγένοντο, metri causâ abjicitur augmentum, γένοντο, 3. person. pl. a. 2. m. verb. γίνομαι. ϑ. 199.

Γενετὴ, ῆς, ἡ, partus, generatio. Th. γίνομαι, nascor.

Γένηται, fieret, a. 2. med. subj. γενέσθαι, a. 2 m. inf. à γίνομαι, sum, fut. 1. pass. γενηθήσομαι, p. m. γέγονα. ι. 88.

Γένος, εος, τὸ, genus. à γίνομαι, nascor. ι. 11.

Γεράεσσι, dat. pl. Ionic. & Poët. à γέρας, γέρατος, αος, & ως, τὸ, *munus*. ϑ. 449.

Γέρανος, ου, ἡ, grus. ι. 448.

Γέρας, ατος, αος, & ως, τὸ, *donum*, *munus*. gen. pl. γεράων. ι. 126.

Γέροντος, genit. & acc. γέροντα, à γέρων, οντος, ὁ, senex. ϑ. 1003.

Γῆ, genit. γῆς, ἡ, terra, ex γέα, circumflectitur in omnibus casibus, & in prosa usurpatur pro terra. ϑ. 679.

Γηθήσας, a. 1. part. à γηθέω, f. ήσω, gaudeo, lætor. Doricè γαθέω, unde Latinorum *gaudeo*. hinc γήθησεν, a. 1. ind. act. Ionicè. α. 116. ϑ. 117.

Γῆμε, duxit, 3. sing. a. 1. act. indic. γῆμα, γῆμας, γῆμε. Ion. & Poët. ab ἔγημα, pro ἐγάμησα. Th. γαμέω, f. ήσω, uxorem duco. γῆμαι, a. 1. act. infin. γήμῃς, a. 1. subj. ϑ. 960. ι. 701.

Γηραιὸς, οῦ, ὁ, *senex*, à γῆρας, ατος, αος, ως, τὸ, *senectus*. ι. 378.

Γηράντεσσι, dat. pl. Poëticus, à γήρας, γήραντος, senescens, vel γήρας, est, a. 1. part. pro γηράσας à γηράω, senesco, unde ἐγήρασα, est & hinc per syncopen ἔγηρα, sicut pro ἐγάμησα, ἔγημα. Th. γῆρας, ατος, τὸ, senectus. ι. 188.

Γῆρας, ατος, τὸ, senectus, ἐπὶ γήρας ἱκέσθαι, ad senectutem pervenire, dat. γήραϊ. ι. 705. 92.

Γηράσκοντας, senescentes, acc. pl. præs. part. à γηράσκω, consenesco, f. άσω, p. γεγήρακα. γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. Them. γῆρας, ατος, τὸ, senectus. ι. 185.

Γηροκόμοιο, genit. Ion. à γηροκόμος, qui curat & alit aliquem in senectute, à γῆρας, ατος, τὸ, senectus, & κομέω, ῶ, f. ήσω, curam gero. ϑ. 605.

Γηρυονῆα, acc. sing. à γηρυονεὺς, έος, ὁ, nomen viri. ϑ. 288.

Γηρύετ', conqueritur, pro γηρύεται, à γηρύομαι, *conqueror*. Thema γῆρυς, υος, ἡ, *vox*, guttur. ι. 260.

Γιγάντων, g. pl. à γίγας, αντος, ὁ, gigas. ϑ. 50.

Γίνετ', impert. pass. Ion. à γίνομαι. Vide γένετ'. α. 414.

Γίνεσθαι, præs. inf. activè capitur, *generare* scil. debet. Alii legunt γείνασθαι, a. 1. m. inf. à γείνομαι, gignor. Vide γένετ'. ι. 793.

Γινομένης, γινόμενον, præs. part. à γίνομαι, nascor. ι. 820.

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσομαι. p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων, ως, ω. a. 2. imperat. γνῶθι. præt. paſſ. ἔγνωσμαι. ι. 281.

Γλαύκη, nomen proprium mul. ϑ. 244.

Γλαυκὴν, acc. ſing. ab Adj. γλαυκὸς, ὴ, ὸν, *cæſius*, glaucus. ϑ. 440.

Γλαυκιόων, Poëticè pro γλαυκιάων, præſ. part. à γλαυκιάω, ῶ, & Poëticè γλαυκιόω, glaucis oculis terribiliter intueor, ſicut pro ὁράω ὁρῶ, Poëticè dicitur ὁρόω, Th. γλαυκὸς, οῦ, ὁ, glaucus, cæſius. α. 430.

Γλαυκονόμη, nomen proprium mul. ϑ. 256.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, cæſios habens oculos, epitheton Minervæ, ex γλαυκὸς, cæſius, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ. *vultus*, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυκώπιδα. Th. ὄπτομαι, video. ι. 72. θ. 13.

Γλάφει, 3. præſ. ind. verbi γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. α. 431.

Γλαφυρὸς, οῦ, ὁ, cavus. à γλάφω, f. ψω, cavo. excavo. ϑ. 297.

Γλάφυ pro γλαφυρὸν, antrum. Th γλάφω. ι. 533.

Γλυκερὸς, ἡ, ὸν, dulcis. à γλυκὺς, ἰος, ὁ, dulcis. θ. 97.

Γλώσση, & Att. γλώττη, lingua, ἡ, dat. pl. Ion. γλώσσῃσι, pro γλώσσαις. θ 83. & 826.

Γναμπτοῖσι, dat. pl. Ion. à γναμπτὸς, incurvus, hoc à γνάμπτω, *incurvo*. Them. κάμπτω, flecto. ι. 205.

Γνῶ, pro ἔγνω, cognovit. 3. perſ. a. 2. ind. à γινώσκω, cognoſco, f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα, a. 2. ἔγνων. ϑ. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ion. à γόμφος, ου, ὁ, cuneus, clavus. ι. 429.

Γονεῦσιν, dat. pl. à γονεὺς, έος, ὁ, *parens*. γονῇ, dat. ſing. à γονὴ, ῆς, ἡ, genitura. Th. γίνομαι, gignor. ι. 235. & 733.

Γόνος, ου, ὁ, ſoboles, generatio. Th. γίνομαι, gignor. ϑ. 495.

Γοργοὺς, acc. pl. à γοργὸς, οῦ, ὁ, *velox*. θ. 274.

Γοργοῦς, gen. ſing. pro γοργόος, à γοργὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. α. 224.

Γοργόνες, dictæ ſunt Phorci filiæ, Meduſa, Sthenyo & Euryale, à γοργὼν, όνος, ὁ, nomen animalis noxii in Africa. α. 230.

Γούνατα, acc. pl. & γούναθ', pro γόνατα, à γόνυ, τὸ, genu. in genit. τοῦ γόνυος & γόνατος, & γουνὸς. ι. 587. θ. 460.

Γουνοῖσιν, dat. pl. à γουνὸς, *fertilis*; Ionica epenth. pro γόνος, hoc à γονὴ, ἡ, genitura. Th. γίνομαι, gignor. θ 54.

Γουνοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *genua pinguis*. ex γόνυ genu, & παχὺς, έος, ὁ, *craſſus*. α. 266.

Γραίας, nomen mul. à γραία, ας, ἡ, *anus*, *vetula*, idem quod γραῦς, αὸς, ἡ. ϑ. 270.

Γυάλοις, dat. pl. *jugis*. à γύαλον, ου, τὸ, *cavitas*. ϑ. 499.

Γύγης, ἡ γύγη, nomen mul. ϑ. 149.

Γύην, *dentale*, à γύης, ου, ὁ, dentale in aratro. at γύα ſeu γύη, Ion, jugerum. ι. 427.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον, ου, τὸ, membrum. ϑ. 592.

Γυιόκορος, ου, ὁ, *membra depaſcens*, ex γυῖον, ου, τὸ, membrum, & κορέω item κορέννυμι, *ſatio*, item *depaſcor*. Qui depaſcitur, ille ſatiatur. ι. 66.

Γυιωθεὶς, mutilatus, a. 1. part. paſſ. à γυιόω, f. ώσω, claudum reddo,

membra

membra frango. Th. γῦον, ου, τὸ, membrum. ϑ. 838.

Γυμνὸν, acc. à γυμνὸς, ῦ, ὁ, nudus. ι. 391.

Γυμνωθέντα, acc. fing. a. 1. part. paff. à γυμνόω, *denudo*. Them. γυμνὸς, ῦ, ὁ, nudus. α. 334.

Γυναικεῖω, muliebri, dat. fing. à γυναικεῖος, ου, ὁ, muliebris: hinc & γυναικεῖον, ου, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo folæ mulieres verfabantur. Th. γυνὴ, ἡ, mulier.

Γυνὴ, ἡ, *mulier, adolefcentula*, genit. γυναικὸς, dat. γυναικὶ, acc. γυναῖκα, voc. ὦ γύναι, dat. pl. γυναιξὶ. ι. 94. 702.

Δ.

ΔΑΐ, dat. fing. pro δαΐδι per apocopen, à δαΐς, ΐδος, ἡ, *pugna*. Thema eft δαίω, uro. ϑ. 650.

Δαιδαλέοιο, Genit. poëticus pro δαιδαλέυ, à δαιδάλεος, *artificiofus*; derivatur à Δαίδαλος, ου, ὁ, qui fuit ingeniofiffimus & fcientiffimus Cretenfium artifex. Videtur nomen accepiffe à δαίω, *fcio*. α. 334.

Δαΐδων, gen. pl. ab δαΐς, ΐδος, ἡ. *fax*. Thema δαίω propriè uro. α. 275.

Δαίετο, imperf. Ionic. à δαίομαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. Deus. quafi δαήμων. α. 94. hinc δαιμόνιος, *venerandus*, & δαιμονίη, pro δαιμονία, Ionicè. θ. 655.

Δαῖτα, acc. fing. à δαίς, δαιτὸς, ἡ, *cibus, epulum*. δαιτὶ, in acc. pl. δαῖτας. à δαίω, epulum præbeo. ι. 342. θ. 802.

Δαΐφρων, *prudens, bellicofus*. gen. δαΐφρονος, ex δαίω, difco, vel divido, & φρὴν, νὸς, ἡ, mens. α. 149.

Δάκεν, 3. fing. a. 2. Ion. pro ἔδακεν, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δήξομαι. p. δέδηχα. a. 2. ἔδακον. a. 1. paff. ἐδήχθην, a. 2. paff. ἐδάκην. θ. 567.

Δάκρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υος, τὸ, *lacryma*. hinc δακρυόεις, εντος, lachrymofus. α. 132. ϑ. 227.

Δαλῦ, genit. à δαλὸς, ου, ὁ, *titio*. Th. δαίω, *uro*. ι. 705.

Δαμαζόμενος, præf. part. à δαμάζω, *edomo*, δαμάσαντες, poëticè pro δαμάσαντες, part. a. 1. act. Th. δαμάω, domo. θ. 765.

Δάμασε, a. 1. Ion. à δαμάω, *domo*, f. άσω. ι. 859.

Δαμῆναι, part. a. 2. paff. *domiti*. à δέμω vel δάμνω, pro δαμάω. δαμῆναι, a. 2. paff. infin. δάμνατε. præf. à δάμναμαι. Th. δαμάω, domo. ι. 153. θ. 464.

Δανάης, ἡ Δανάη, ης, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danai. Nomen patronymicum. Filii à patribus fua acceperunt nomina, à Δαναός, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ης, ἡ, fumptus. Them. δαπανάω, ῶ, f. ήσω, confumo. ι. 723.

Δάσσαντο, 3. pl. a. 1. med. indic. poëticè pro ἐδάσαντο. Augmentum abjicitur & σῖγμα duplicatur. à δάζομαι, divido, f. σομαι, a. 1. m. ἐδασάμην. hinc δασσάμενος & δάσασθαι. hinc δασμὸς, *diftributio*. item tributum, quod penditur ab hoftibus, *brand-fchatzung*. Thema δαίω, divido. θ. 112. 537. 425.

Δαι-

Δασυςέρνων, gen. pl. à δασύςερνος, hirſutum pectus habens, ex δασὺς denſus, & ςέρνον, pectus, ου, τὸ. ι. 514.

Δατέεσθαι, præſ. inf. paſſ. *dividi*, pro δατεῖσθαι, exemplaria habent δατίεσθαι, α pro ε. à δατέομαι, *dividor*. Them. δαίω, divido. ι. 767.

Δάφνης, genitiv. à δάφνη, ης, ἡ, laurus. ι. 435.

Δαφοινὸς. *valdè funeſtus, ruber*, ſeu δαφοινὸς, ἡ, ὸν, *cædis avidus*, ex δὰ, particula per ſe nihil ſignificans, ſed in compoſitione augens, & φένω, occido. α. 159. & 250.

Δ᾽ vel δὲ, autem, verò. Sæpè ſubjungitur particulæ μὲν, vim adverſativam habens. ι. 10.

Δέδασται, attributa eſt, perf. paſſ. ind. à δαίζομαι, divido, partior. F. δάσομαι. præt. paſſ. δέδασμαι. Th. δαίω, divido. θ. 789.

Δεδήει, *ardebat*. 3. ſing. pluſq. perf. med. pro ἐδεδήει, à δαίω, uro, præt. med. δέδηα. pl. perf. ἐδεδήειν. α. 155.

Δειδίξεται, perterrebit. 3. ſing. fut. med. poët. à δειδίττομαι, terreo. f. ίξομαι. Th. δείδω. f. σω. timeo. α. 111.

Δεδμημένοι, præt. part. paſſ. *domiti*, à δέμω, *domo*. F. δεμῶ. p. δέδμηκα. præt. paſſ. δέδμημαι. aor. 2. ἐδάμην. hinc in infinit. δαμῆναι, & δαμήμεναι. ι. 117. Th. δαμάω, domo.

Δειδιότες, metuentes, part. præt. med. à δείδω timeo, præterito med. δέδια & δείδια, poëticè, unde part. δειδιώς. α. 248.

Δεδοκημένος, obſervans. à δοκέω, *obſervo*. f. ήσω. Th. δοκάζω, f. ασω, obſervo. α. 214.

Δεδορκὼς, intuens, præt. med. part. à δέρκω, *video*. f. 2. δρακῶ. aor. 2. ἔδρακον. a. 1. paſſ. ἐδέρχθην. p. m. δέδορκα. α. 145.

Δεικνῦ, 3. indicat. δείκνυ, per apocopen pro δείκνυσι. 3. perſ. ſing. ind. à δείκνυμι, idem quod δεικνύω. f. δείξω. p. χα. ι. 451. 526.

Δειλὸς, οῦ, ὁ, *timidus*. ι. 713.

Δεῖμος, ου, ὁ, nomen viri à δείδω, timeo. α. 195.

Δεινὸς, ἡ, ὸν, terribilis, gravis. δεινοῖο poëticè pro δεινοῦ, δεινοῖσι, dat. pl. Ionic. hinc δεινότατος, acerrimus, ſuperlat. α. 129. ι. 369. α. 71. θ. 138.

Δεινωποὶ, nom. pl. *graves aſpectu*, ex δεινὸς *gravis*, & ὢψ, ὠπὸς, ὁ, *facies*. Th. ὄπτομαι, video. At ὄψ, ὀπὸς. ἡ, *vox*. α. 250.

Δεῖξαι, f. 1. δεῖξαι, a 1. inf. à δείκνυμι, oſtendo, f. ξω. p. χα. ι. 648.

Δειπνήσας, a. 1. part. à δειπνέω, *cœno*. f. ήσω. Th. δεῖπνον, ου, τὸ, cœna. ι. 442.

Δειπνολόχης, comeſſatricis, gen. ſing. g. f. pro δειπνολόχου. Adjectiva enim compoſita ſunt g. c. δειπνολόχος, ου. ὁ, ἡ, propriè *qui conviviis inſidiatur*, h. e. qui accuratè illa obſervat. aut loco ſuo curat. ex δεῖπνον cœna, convivium, & λόχος, ου, ὁ, inſidiæ. ι. 704.

Δειρὴν, acc. ſing. à δειρὴ, ῆς, ἡ, *collum*, vel δέρη. α. 391.

Δέκα, unde eſt δέκατος, *decimus*. in f. g. δεκάτη, ι. 612. 792.

Δεκαδώρῳ, dat. ſing. à δεκάδωρος, qui decem palmorum eſt, ex δέκα, *decem*, & δῶρον, ου, τὸ, *palmus*, donum. ι. 426.

Δελ-

Δελφῖνες, nom. pl. à δελφὶν, seu δελφὶς, ῖνος, delphin. α. 210.

Δέμας, corpus, τὸ ἄκλιτον, & indeclinabile. θ. 260.

Δέμνια, τὰ, *cubilia maritorum*, à δέμνιον, ου, τὸ, stratum, lectus. κ. 328.

Δένδρεα, pl. num. ab δένδρεον, ου, τὸ, *arbor, lignum*. Poëticè pro δένδρον. sic ἀδελφειὸς pro ἀδελφὸς, *frater*. ϑ. 216.

Δέξατο, a. 1. med. Ion. pro ἐδέξατο. à δέχομαι, recipio, f. δέξομαι. p. δέδεγμαι. a. 1. m. ἐδεξάμην ϑ. 185.

Δεξιτερὸς, ὰ, ὸν, Δεξιτερῇ. dat. sing. pro δεξιτερᾷ Ionicè à δεξιά, *dextra manus*: παρὰ τὸ δέχεσθαι. fut. δέξομαι. ϑ. 179.

Δέος, δέεος, τὸ, *timor*. Th. δείδω, f. σω timeo. p. δεδοίκα, δείδια, δέδια. ϑ. 167.

Δέον, 3. pl. imperf. act. pro ἔδεον, ligabant, à δέω, *vincio*. f. ήσω, α. 291.

Δερκιόωνται, pro δερκιῶνται, aspiciunt, à δερκιάομαι, ῶμαι. & Poëticè δερκιόωμαι. Th. δέρκω, video. α. 236. θ. 910.

Δερκομένω, tuentes, præs. part. dualis numeri, à δερκόμενος. δερκομένοιο, gen. Ion. δερκομενάων, f. g. pl. num. Æolicè pro δερκομένων, à δερκομένη, præs. part. idem quod δέρκω, seu δέρκομαι, video. ϑ. 911.

Δέρμα, ατος, τὸ, *cutis*, à δέρω, *excorio*. Them. δέρας, ατος, τὸ, pellis, corium. ε. 513.

Δεσμεύων, manipulans, præs. part. à δεσμεύω, idem quod δεσμέω & δεσμόω, ligo. à δεσμὸς, ου, ὁ, vinculum. Thema, δέω, ligo. ε. 481.

Δεσμοῦ, genit. sing. à δεσμὸς, οῦ, ὁ, *vinculum*, & in pl. δεσμοὶ vel δεσμά. hinc δεσμεύω, *vincio*. Th. δέω, ligo. α. 43.

Δεύσῃ, 3. sing. a. 1. act. subj. à δεύω, *humecto*, *rigo*, f. δεύσω. ε. 556.

Δεῦτε, huc, agite. adverb. hortantis, à sing. δεῦρο, huc, hunc in locum. ι. 2.

Δεύτερος, ου, ὁ, secundus. ε. 26.

Δέχεται, 3. sing à δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. θ. 800.

Δὴ, *sanè*, *jam*, in carmine modò postponitur, modò præponitur. ι. 2. θ. 643.

Δηθὰ, diù, adverb. à δὴν, diù. θ. 623.

Δηϊοτῆτος, genitiv. à δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, *pugna*. à δήϊος *hostilis*: & hoc à δαίω, *uro*. θ. 662. 852.

Δημήτηρ, ἡ, nomen idoli, q. d. γῆ μήτηρ, *Ceres*. δημήτερος, δημήτερι, δήμητρα. θ. 454. ι. 300.

Δημὸς, ου, ὁ, *adeps*, pinguedo. Vide in δῆμος, ου, ὁ, populus, aut tractus. θ. 538.

Δῆμος, ου, ὁ, *populus*. θ. 477.

Δήνεα, acc. pl. *consilia*. à δῆνος, εος, τὸ, *consilium*, *vaframentum*. Chaldaicè *dena*, meditari. alii habent μήδεα. ϑ. 226.

Δῆριν, acc. sing. à δῆρις, ιος, ἡ, *lis*, *contentio*. hinc δηριάω, *pugno*. ι. 14.

Δηρὸν, *diù*, adverbialiter usurpatur pro δὴν. ϑ. 629.

Δῆσε, a. 1. ind. Ion. pro ἔδησε, *ligavit*, δήσασθαι, a. 1. med. infinit. à δέω, *ligo*. ϑ. 618.

Δηώσειν, fut. 1. act. infinit. à δηόω *populor*, *occido*. pro quo Poëtæ etiam δηϊόω, à δήϊος vel δάϊος, *hostilis*. Thema est δαίω, *uro*, *vasto*. α. 67.

Δία, *Jovem*, acc. sing. à Ζεὺς, διὸς,

διὸς, διῒ, δία, vocat. Ζεῦ, Jupiter. ι. 52.

Διὰ, præpositio, διὰ βυλὰς, ex consiliis, διὰ θρήκης, per Thraciam. ι. 13. ϑ. 398.

Δῖα, *divina*, h. e. præstantissima. à ζεὺς, διὸς, Jupiter. α. 338.

Διαβὰς, part. a. 2. act. *emensus*. à διαβαίνω, transeo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. part. βάς. ϑ. 292.

Διαβῇ, transierit, a. 2. act. subj. διαβῶ. Th. βαίνω, eo. ι. 738.

Δίαησι, 2. pers. ind. sing. perflat. ex διὰ, & ἄημι, flo. Th. ἄω, f. ἄσω, flo, spiro. ι. 514.

Διάκτορος, ε, ὁ, *nuntius*. Dicitur etiam διάκτωρ, ορος, ὁ, à διάγω, traduco, transmitto. ι. 77.

Διακρινώμεθα, 1. perf. pl. præs. subj. à διακρίνω, discerno. Th. κρίνω, f. νῶ, secerno, judico, p. κέκρικα, a. 1. ἔκρινα, ι. 35.

Διαμπερὲς, adverb. *perpetuò*, ex διὰ, ἀνὰ, & πέρας, ατος, τὸ, *terminus*. q. d. penitus (διὰ intendit significationem) ad finem. ι. 236.

Δῖαν, acc. à δῖος, α, ον, divinus, bonus. Th. ζεὺς, διὸς, Jupiter. α. 287.

Διασκιδνᾶσι, dissipant. 3. pl. præs. act. à διασκίδνημι, dissipo, ad formam ἵστημι. Thema est, σκεδάω, σκεδάζω, & σκεδάννυμι, *dispergo*, f. άσω. ϑ. 875.

Διδάξῃς, a. 1. subj. à διδάσκω, *doceo*. f. διδάξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα, a. 1. pass. ἐδιδάχθην. ι. 699.

Διδασκῆσαι, a. 1. act. infinit. verbi διδασκέω, idem quod διδάσκω, doceo. ι. 64.

Διδοῖ, dat. pro δίδωσι, à διδόω. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω, α. 328.

Διδυμάονε, geminos, dualis num. à διδυμάων, ονος, pro δίδυμος, ε, ὁ & ἡ, geminus. α. 49.

Διεδάσσατο, *distribuit*, 3. sing. a. 1. med. à διαδάζω, σ Poëticè duplicatur. Sic διεδάσσαο, *divisisti*, 2. sing. a. 1. med. pro διεδάσω. Ionicè ω mutatur in αο. Th. δαίω, divido. ϑ. 544.

Διέκειτο, constitutum erat, imperf. med. à διάκειμαι, constitutus sum. Th. κεῖμαι, f. κείσομαι, jaceo. α. 20.

Διέλοντο pro διείλοντο. 3. pl. a. 2. med. à διαιρέω, ῶ, divido, f. ήσω, p. διῄρηκα, a. 2. διεῖλον. Th. αἱρέω, eligo. ϑ. 112.

Διερὴν, *humidam*, acc. à διερὸς, humidus. Th. διαίνω, f. ανῶ, humecto. ι. 460.

Διέταξε, disposuit, a. 1. ind. verbi διατάσσω, vel ττω, ordino. Th. τάσσω, vel ττω, f. ξω. p. τέταχα, a. 1. ἔταξα. ι. 276.

Διετεκμήραντο, destinarunt, 3. pl. a. 1. med. à διατεκμαίρω, certis signis probo, f. αρῶ, a. 1. ἐτέκμηρα. Th. τέκμαρ, ατος, τὸ, signum. ι. 397.

Δίζεαι, *inquirere*, præs. med. infinit. à δίζημαι, quæro, fut. διζήσομαι Them. δίζω, quæro. ι. 603.

Δίη, *divina*, à ζεὺς, Jupiter. ϑ. 160.

Διηνεκέεσσι, longis, dativ. pl. Poëticus, à διηνεκὴς ex διὰ & ἐνεκὴς, έος, ὁ & ἡ, *perpetuus*. διηνεκέως, prolixè ϑ. 627.

Διῒ, dat. sing à ζεὺς, vide suo loco. ι. 69.

Δικαιότερον, ustius, comp. à δίκαιος, justus. Th. δίκη. ι. 213. 159.

Δίκας, acc. pl. à Th. δίκη, ἡ, *jus, fas*, δίκῃσι, dat. pl. pro δίκαις, inde δίκαιος, ου, *justus*. & δίκαι' per apocopen, pro δίκαια. ε. 125, 280. 219.

Δικάσσαι, a. 1. act. infin. pro δικάσαι, à δικάζω, jus dico. Them. δίκη, ἡ, *jus*. ε. 39.

Δινέμεν, *vertere*, præs. inf. Ion. pro Æolico δινέμμεναι, communiter δινεῖν, à δινέω, *moveo*, f. ήσω, à δίνη, ης, ἡ, vortex. ε. 598.

Δινήεντας, acc. pl. à δινήεις, εσσα, εν, vorticosus, a, um, à δίνη, ης, ἡ, *vortex, gurges*. θ. 337.

Δίνῃς, dat. pl. pro δίναις, à δίνη, *vortex*. θ. 793.

Διόθεν, adverb. è loco, *à Jove*, Th. ζεὺς, διὸς, Jupiter. ε. 765.

Διὸς, Jovis, genit. à ζεὺς, Jupiter, vocat. ὦ ζεῦ. α. 4.

Δῖον, δῖος, δῖα, *divus, a, um*. Th. ζεὺς θ. 891.

Διόγνητος, *à Jove generatus, generosus*, ex διὸς & γνητὸς pro γεννητός. Thema, γίνομαι, nascor, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι. α. 340.

Διοτρεφέος, à Jove nutriti, à διοτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex διὸς, & τρέφω, *alo*, f. ψω, p. τέτρεφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. θ. 992.

Δὶς, bis, adverb. ε. 711.

Δίφρου, gen. sing. à δίφρος (q. διφορος) ου, ὁ, locus in curru, ubi auriga & parabates sedebant, per syn. memb. *currus*. α. 321.

Διφῶσα, inquirens, præs. part. à διφάω, *quaero*, f. άσω, ε. 374.

Δίχ', pro δίχα *seorsim*. Thema est δὶς, bis. ε. 168.

Διώνυσος, *Bacchus*, quia, quum nasceretur, femur διὸς ἔνυξεν, ut habet fabula gentilis, propter metrum τὸ σ duplicatur & ο mutatur in ω. α. 400.

Διώνη, nomen Idoli Ethnici, q. d. διὸς ἄνασσα, Jovis regina. θ. 353.

Δμηθεῖσα, a. 1. part. f. g. *domita*, à δέμω (pro δαμάω, domo.) Fut. δεμῶ. præt. act. δέδμηκα. præt. pass. δέδμημαι, σαι, ται. Hinc a. 1. pass. ἐδμήθην, ης, η. Vide suprà δαμνῶντες. α. 48.

Δμῶας, acc. pl. à δμῶς, ωὸς, ὁ, *servus domitus*, in dat. pl. δμῶσι & δμώεσσι. & δμωὸς, οῦ, ὁ, idem quod δμώς. Thema est δαμάω *domo*. ε. 57. 430, 597.

Δνόφερος, ἡ, ὸν, tenebrosus. δνοφερῆσι, dat. pl. (Ionicè) à δνόφος, ου, ὁ, tenebræ, caligo. θ. 107, 736, 807.

Δοιὰ, & δοιαὶ, & δοιοὶ, pluralis & dual. numeri tantùm, Poëticè, pro δύο, vel δύω, *duo*. ε. 432.

Δοῖεν, 3. pl. a. 2. opt. pro δοίησαν, à δίδωμι, f. δώσω, do. ε. 188.

Δοιὼ dual. num. vide δοιὰ. α. 234.

Δοκεύων, insidiatus, part. præs. verbi δοκεύω, observo, f. εύσω. Th. δοκάζω, f. άσω, observo. α 480.

Δολίην, acc. sing. à δόλιος, dolosus. δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ, *dolosa arte*. Th. δόλος, ου, ὁ, dolus, fraus. θ. 160, 540.

Δολιχ', longas, per apost. pro δολιχὰ, acc. pl. n. g. à δολιχὸς, ὴ, ὸν, longus. θ. 186.

Δολοφρονέω, f. ήσω, *cogitans fraudes*, à δόλος, & φρὴν, mens. θ. 550.

Δόλῳ, dat. sing. à δόλος, ου, ὁ, dolus. θ. 889.

Δολωθεὶς, a. 1. part. pass. à δολόω, *dolos machinor*, circumvenio. θ. 494.

Δόμεν, a. 2. act. infinit. Ionicè, pro

pro δόμεναι Æolicè; Iones tollunt solùm αι, relicto accentu, pro δοῦναι. Them. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω. ι. 354.

Δόμος, ου, ὁ, domus, à δέδομαι. ϑ. 386. hinc δόμονδε, domum versus. α. 38.

Δορυσσόῳ, hastarum concussori, à δορυσσόος, ex δόρυ, lancea, & σόος, à σείω, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.

Δὸς, a. 2. imperat. ut & δότε date, à δίδωμι, do, f. δώσω. a. 2. ἔδων. ι. 453. hinc δόσις, δόσιν, munus. ϑ. 93.

Δότειρα, datrix, à δοτὴρ, ῆρος, dator, ὁ. Th. δίδωμι. α. 131. ι. 356.

Δοῦπος, ου, ὁ. *fragor*, *strepitus*. ϑ. 70.

Δοῦρα, ligna, acc. pl. pro δούρατα per apocopen, & hoc pro δόρατα, à δόρυ, δόρατος, & δοῦρος, lignum, dat. δούρατι, δουρί. ι. 807. α. 362.

Δοχμωθεὶς, se se obliquans, a. 1. part. pass. à δοχμόω. Th. δοχμὸς, ὴ, ὸν, *obliquus*. α. 389.

Δράκοντος, genit. à δράκων, οντος, ὁ, draco. α. 144.

Δράκον, aspiciebant, pro ἔδρακον, 3. pl. a. 2. act. à δέρκω, video, in a. 2. ἔδαρκον, facta metathesi ἔδρακον, p. m. δέδορκα. α. 252.

Δράκοντε, dracones, dual. num. à δράκων, οντος, ὁ, draco. α. 233.

Δράκων, οντος, ὁ, draco, dat. pl. δράκουσι. ϑ. 323. α. 166.

Δρεπάνας, acc. *falces*, à δρεπάνη. idem δρέπανον, ου, τὸ, à δρέπω, *carpo*, F. δρέψω. hinc δρέψασθαι, a. 1. med. inf. α. 292. ϑ. 31.

Δριμεῖαν, acerbam, à δριμὺς, εῖα, ὺ, propriè *acris gustu seu sapore*. per metaph. *gravis*, *molestus*. α. 261. 457.

Δρύαλον, acc. à δρύαλος, est nomen viri, *qui quercuum satis habet*. α. 187.

Δρύαντα, acc. sing. à δρύας, αντος, ὁ, nomen viri, à δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus* tam durus ut quercus. α. 179.

Δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus*. in acc. δρῦν. hinc δρύα, acc. à δρύον, ου, τὸ, *nemus*, *quercetum*. ε. 232. 530.

Δωναμένη, ης, ἡ, nomen proprium muliebre.

Δύναμις, εως, ἡ, *potentia*. dat. δυνάμει, à δύναμαι. *possum*. in 2. sing. δύνασαι ad formam κρέμαμαι, f. δυνήσομαι, δύναι, Ionicè pro δύνῃ, 2. sing. præs. med. subj. usitatè δύνῃ. a. 1. pass. ἐδυνάσθην. ϑ. 420. ε. 350.

Δύνουσ', 3. pers. ind. præs. pro δύνουσι, *ingrediuntur*, à δύνω, δύω, & δῦμι, subeo, f. δύσω, p. δέδυκα. a. 2. ἔδυν, υς, υ. α. 151.

Δύῃ, 3. pers. præs. sub. verb. δύω, subeo. ε. 728.

Δύο, communiter, *duo*, δύω atticè. genit. dual. δυοῖν, f. δυεῖν, duarum, dat. pl. δυσὶ, α. 112.

Δῦσαι, a. 1. inf. act. verbi δύω, subeo, f. σω, p. δέδυκα, a. 1. act. ἔδυσα. a. 1. inf. act. δῦσαι, pro ἀποδῦσαι, per τμῆσιν, α. 329.

Δυσηλεγέες, molestæ. num. pl. à δυσηλεγὴς, έος, *molestus*. ex δυς, quæ particula in compositione tantùm legitur, significátque *difficulter*, & ἀλέγω, curo, f. ξω. ι. 506.

Δυσκέλαδος, ου, ὁ, ἡ, *raucus*. Th. κέλαδος, ου, ὁ, *sonus*, *vox*. ι. 196.

Δυσνομίην, acc. Ion. à δυσνομία, Ionicè α mutatur in η, propriè *mala legum institutio*. item *licentia*,

licentia, qua qui utuntur difficulter ſe legibus ſubjiciunt, jugum legum excutiunt. ex δυς & νόμος, lex, hoc à νέμω, tribuo. ϑ. 230.

Δυσπέμφελος, gravis acceſſor, propriè *trajectu difficilis*. ex δυς & πέπεμφα, verbi πέμπω, f. ψω, mitto. ι. 722.

Δύσεο, induere, Poëticè pro δύσεο, Ionicè, & hoc pro δύσου, έσθω, præſ. med. imperat. à δύω. Fut. med. δύσομαι, unde formant novum verbum, δύσομαι, *induo*. ἐδυσόμην, ου, ετο, *induebam*. Th. δύνω, vel δύω, ſubeo. α. 108.

Δυσομβριάων, gen. pl. Æolicè, g. f. pro δυσομβριῶν, præſ. part. à δύσομαι, mergor. idem quod δύνω & δύω, ſubeo. ι. 384.

Δυσφήμοιο, ominoſo, gen. ſing. Ion. à δύσφημος, mali ominis, ex δυς, & φάω, vel φημὶ, dico. ι. 735.

Δυσφρονέων, præſ. part. à δυσφρονέω, animum abjicio, ægrè fero. ex δυς, & φρὴν, ενὸς, mens. ϑ. 102.

Δυσφροσυνάων, genit. pl. Æolic. à δυσφροσύνη, animi ægritudo, ex δυς, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, animus. ϑ. 528.

Δυσωνύμου, gen. ſing. à δυσώνυμος, inauſpicatus, ex δυς & ὄνομα, *nomen*, cui eſt infauſtum nomen. ϑ. 171.

Δυωδεκάτη, duodecima, δυωδέκατος, duodecimus, & *duodecim annorum*, à δυωδέκατος *duodecimus*. ex δύο, & δέκα, decem. ι. 791.

Δυωδεκάμηνον, ex δυώδεκα, duodecim, & μὴν, μηνὸς, ὁ, *menſis*. ι. 252.

Δῷ, (δῶ, δῷς, δῷ) 3. ſing. a. 2. act. ſubj. à δίδωμι, do. ι. 354.

Δώδεκα, duodecim. Th. δέκα, decem. α. 162.

Δώη, dederit, Atticè, pro δοίη, a. 2. opt. act. à δίδωμι, do, vide δέμβρ. ι. 357.

Δῶκε, dedit, pro δῶκε, & hoc pro ἔδωκε, apocope Poëtica, δῶκαν, pro ἔδωκαν, 3. pl. a. 1. act. indicat. ab ἔδωκα. Th. δίδωμι, do. α. 400.

Δῶμα, ατος, τὸ, domus, pro δόμημα, à δέμω, exſtruo. ϑ. 410.

Δῶρα, acc. pl. à δῶρον, ου, τὸ, donum, δώροισι, dat. plur. ι. 614.

Δωρὶς, δωρίδος, ἡ, nomen mul. ϑ. 230.

Δωροφάγους, acc. pl. à δωροφάγος, donivorus. Duo turpiſſima vitia in judice ἡ δωροφαγία καὶ ἡ προσωποληψία. dicitur δωροφάγος, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Activè capitur, & proinde acutus eſt in penultima. Tzetzes intelligit τοὺς ἐκ τοῦ λαμβάνειν δῶρα διαζῶντας, *qui ex illis largitionibus vivunt*, ad quam peſtem è medio tollendam ſtipendia erant conſtituenda illis judicibus digna. ex δῶρον, donum, & φάγω, edo, comedo. ι. 39.

Δῶς, donum, indeclinabile Poët. idem quod δόσις. Th. δίδωμι, do. ι. 356.

Δώσω, dabo, fut. 1. act. à δίδωμι, vide in δέμβρ. ι. 57.

Δώτῃ, datori, dat. caſ. uſitatiùs δότης, ου, ὁ, *dator*. Th. δίδωμι, do. ι. 355.

Δωτῆρες, nom. pl. à δωτὴρ, donator, à δίδωμι, do. δωτῆρες ἐάων, *datores*

datores bonorum. malo δωτῆρες ἐάων, ἐάων scil. δωρεῶν, ubi ἐάων est genit. pl. g. f. pro ἐῶν, vide infrà ἐάων. ϑ. 46.

Δωτὼ, όος, ἡ, nomen mul. θ. 248.

Δώωσι, a. 2. subj. pro δῶσι, Poëticè, nova τοῦ ω μεγάλου ἐπένθεσις, verb. δίδωμι, do. ϑ. 222.

E.

Ε᾿, *ipsum*, acc. ab οὗ, οἷ, οὐδὲ ἓ λήθει, neque ipsum latet. ε. 268.

Ε᾿ᾷ, 3. perf. ind. ab ἐάω, sino, permitto, f. ἐάσω, p. εἴακα. θ. 772.

Ε᾿άων, *bonorum.* vitiosè videtur quibusdam scribi ἐάων pro ἐῶν Æolicè, ab ἑὸς, ἡ, ὸν, *suus.* Magis arridet iis analysis, qua deducitur ab ἐὸς, ἐὰ, ἐὸν, idem quod ἐὺς, vel ἠὺς, *bonus*, subintelligi potest δωρεῶν, à δωρεὰ, *donum.* Sed pace illorum, subintelligi etiam potest in ἐάων (pro ἐῶν Æolicè) τῶν δωρεῶν. Nam omne donum per se intelligitur esse bonum. *Deus* verò *dator* & largitor donorum *suorum*, h. e. quæ ab ipso proveniunt & non aliunde. Deinde dubitamus etiam, utrum ἐὸς, ἐὰ, ὸν, pro ἐὺς, sit vox proba nec ne. Desideramus hìc auctoritatem, ἑὸς, verò ἑὴ, ἑὸν, *suus, a, um*, esse usitatissima, nemo. qui Græcas Bibliothecas vel per transennam inspexit, ignorare potest. Veriùs ergo per spiritum asperum scribitur ἑάων, quàm per spiritum tenuem. ϑ. 46.

Ε᾿αγε, 3. sing. præt. med. pro ἦγε, *fractus fuit.* verbi ἄγνυμι, vel ἄγω frango, p. m. ἦγα & ἔαγα, solutione η in εα. aor. 1. ἦξα & ἔαξα. aor. 2. pass. ἤγην & ἐάγην. Errant ergò Grammatici, qui affirmant præt. med. item a. 1. & 2. med. nec non futurum med. activè tantùm capi, non passivè. ε. 534.

Ε῎αρ, ἔαρος, τὸ, ver, contractè ἦρ, unde Latinorum *ver.* ε. 477.

Ε῎ασιν, Ionicè pro εἰσὶ, sunt, ab εἰμὶ, sum. θ. 95.

Ε᾿αυτῇ, dat. sibi, ab ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, sui. θ. 126

Ε᾿βδόμη, ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ, septima dies, sacra dies. ab ἑπτὰ, septem. ε. 770.

Ε᾿βδομάτη, Poëticè, pro ἑβδόμη. ε. 805.

Ε῎βη, 3. sing. a. 2. act. à βαίνω, eo, incedo. f. βήσομαι, p. βέβηκα. a. 1. med. ἐβησάμην. ἐκ δ᾿ ἔβη, pro ἐξέβη, per tmesin. θ. 194.

Ε᾿βούλευσε, a. 1. ind. à βουλεύω, consilium agito. f. σω. Th. βουλὴ, consilium. ϑ. 389.

Ε᾿βρόντησε, a. 1. ind. à βροντάω, tono. Them. βροντὴ, *tonitru.* ϑ. 839.

Ε᾿γγυάλιξεν, 3. sing. a. 1. act. indic. ab ἐγγυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, in manus do, à γύαλον, ου, τὸ, *cavitas manus*, seu *vola.* idem quod ἐγχειρίζω. ϑ. 483.

Ε᾿γγὺς, & ἐγγύθι, Poët. comp. ἐγγύτερος, superl. ἐγγύτατος, proximus. ε. 249.

Ε᾿γείνοντο, 3. pl. imperf. à γείνομαι, gignor, nascor. ἐγείνατο, 3. sing. a. 1. med. a. 2. ἐγενόμην. ου, 3. pl. ἐγένοντο. ϑ. 46.

Ε᾿γείρει, *excitat.* 3. pers. præs. ind. ab ἐγείρω, excito. ἐγειρέσθην, 2. dual. imperf. pass. Poeticè augmento

augmento abjecto pro ἠγειρέθην, f. ερῶ. p. ἤγερκα, & Atticè ἐγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ε. 20.

Ἔγκατα, τὰ, *intestina*. θ. 537.

Ἐγκάτθετο, condidit, per syncopen, pro ἐγκατέθετο. 3. pers. sing. a. 2. m. verbi ἐγκατατίθημι, condo, depono, in Th. τίθημι, pono. a. 2. med. ἐθέμην, σο, το. ϑ. 487.

Ἐγκαταλείπων, relinquens, præs. part. Th. λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, p.m. λέλοιπα, a. 2. m. ἐλιπόμην. ε. 378.

Ἐγκύρσας, illapsus, a. 1. part. ab ἐγκύρω, incido, f. ἐγκύρσω, a. 1. activ. ἐνέκυρσα. Them. κύρω. f. Æolic. κύρσω, incido. ε. 216.

Ἔγνω, 3. pers. ind. a. 2. *sapuit*. tanquam à γνῶμι. Th. γινώσκω, fut. 1. γνώσομαι. a. 2. ἔγνων, ως, ω. p. ἔγνωκα. ε. 218.

Ἔγχος, εος, τὸ, *lancea*, dat. ἔγχεϊ, dat. pl. ἔγχεσιν. α. 135, 190.

Ἐγχώριον, domesticum, in eo loco ubi habitas, ex ἐν, & χῶρος, ου, ὁ, locus. ε. 344.

Ἐγὼ, ego, ἔγωγε, Atticè, & ἐγὼν, Doricè. ε. 654. 10.

Ἔδακ', rodit, pro ἔδακε, 3. sing. a. 2. act. à δάκνω, *rodo*, *mordeo*. f. δήξομαι, p. δέδηχα, a. 2. ἔδακον. ε. 451.

Ἐδάμασσε, a. 1. act. Poët. pro ἐδάμασε, à δαμάω, *domo*. α. 408.

Ἐδασσάμεθ'. divisimus. 1. plural. aor. 1. m. pro ἐδασσάμεθα, Poëtæ duplicant σ, metro id postulante. à δαίζομαι, *divido*. ἐδάσσατο, *destinavit*. Th. δαίω, divido. ε. 37. θ. 520.

Ἐδέξατο, suscepit, a. 1. med. à δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. ϑ. 479.

Ἔδησαν, alligarunt, a. 1. act. à δέω, ligo, f. δήσω, & δέσω, præt. pass. δέδεμαι. ϑ. 718.

Ἐδίδαξαν, docuerunt, 3. pers. pl. a. 1. act. verbi διδάσκω, doceo, f. ξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα. ε. 662.

Ἐδίδουν, 3. pers. pl. imperf. pro ἐδίδοσαν, à διδόω, pro δίδωμι, do. Vide δόμεν. ε. 140.

Ἔδον, pro ἔδοσαν, a. 2. 3. pl. à δίδωμι, do. ϑ. 30.

Ἐδονέετο, agitabatur, imperf. pass. Th. δονέω, f. ήσω. α. 237.

Ἕδος, εος, τὸ, sedes. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, sedeo. α. 203.

Ἔδουσι, *edunt*, præs. ind. ἔδω, edo, p. ἐδήδοκα, cetera tempora non sunt in usu. ϑ. 640.

Ἕδρη, Ionicè pro ἕδρα, sella, ἡ. Thema, ἕζομαι, sedeo. θ. 386.

Ἑδριόωντ', *sedem habent*. 3. pl. ind. pass. pro ἑδριῶνται, ab ἑδριάω, ῶ, Poëticè ἑδριόω. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, sedeo. ϑ. 388.

Ἐδυνάντο, 3. pl. imperf. à δύναμαι, possum. Vide suprà δυνάμεις. ε. 135.

Ἔδυνε, imperf. *induit*, à δυνέω. Vide in περὶ-ἔδυνε.

Ἐδωδῆς, genit. sing. ab ἐδωδή, cibus. Th. ἔδω, edo. ε. 593.

Ἔδωκε, dedit. a. 1. verbi δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα. a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 279.

Ἐδώρησαν, a. 1. ind. à δωρέω, f. ήσω, dono. Them. δῶρον, ου, τὸ, donum. ε 82.

Ἔειπε, a. 1. vel 2. pro εἶπε prosthesi poëtica. Them. ἔπω. dico. a. 1. εἶπα. a. 2. imperat. εἰπέ. ε. 86.

Εἷς, *unus*, pro εἷς, per παρένθεσιν poëticam. f. μία, n. ἕν. ϑ. 145.

Ἐϊλδ-

Ἐέλδεται, appetit, præſ. ind. verb. ἔλδομαι, cupio. hinc ἐέλδωρ, τὸ, deſiderium. ε. 380.

Ἔεργ', præſ. imperat. pro ἔεργε, *cohibe*, ab ἐέργω, pro εἴργω, arceo, f. ξω. ε. 335.

Ἐέρση, pro ἔρση, *ros*. α. 395.

Ἔζεε, *fervebat*, 3. perſ. imperf. act. à ζέω, ferveo. θ. 695.

Ἑζόμενον, *ſedentem*, part. præſ. verbi ἕζομαι, ſedeo. f. ἑδοῦμαι. ε. 593.

Ἔζωον, vivebant, 3. pl. imperf. act. à ζώω, Poët. pro ζάω, ῶ, vivo, f. ζήσω. p. ἔζηκα. ε. 112.

Ἔην, *erat* vel *fuit*, Poët. pro ἦν, imperf. verbi εἰμὶ, ſum. ε. 11.

Ἑὴν, ſuam, acc. ab ἑὸς, ἡ, ὸν, *ſuus, a, um*. ab ἓ, ſui. θ. 487.

Ἔῃσθα, Poëtica proſtheſi, pro ᾖσθα, & hoc pro ᾖς, & eſt. a. 2. ſubj. ὦ, ᾖς, & Poët. ἔω, ἔῃς. θα eſt Æolica paragoge. Th. εἰμὶ, ſum. ε. 1 ,4.

Ἔθ', pro ἔτι, ob ſeq. aſpiratam. Et eſt adverb. ſignificans, adhuc. α. 50.

Ἐθέλω, vel θέλω, volo, f. θελήσω, p. τεθέληκα, ἐθέλῃσθα, 2. perſ. præſ. ſubj. pro ἐθέλῃς per paragogen Æolic. ἐθέλῃσι, vel ἐθέλησιν, 3. perſ. ſingul. ſubj. præſ. Ionicè pro ἐθέλῃ. ε. 209. 268, 668.

Ἐθελημὸς, voluntarius, ab ἐθέλω, *volo*. ε. 120.

Ἔθεντο, ponunt, 3. pl. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το. à τίθημι, pono. ε. 512.

Ἔθεσαν, 3. pl. a. 2. ind. ab ἔθην, poſui, ἔθηκα, a. 1. ind. à τίθημι. ε. 74. 289.

Ἔθλασε, comminuit, a. 1. ind. 3. perſ. ſing. à θλάω, άσω, *frango*. α. 140.

Ἔθοινον, depaſcebant, 3. pl. imperf. à θοινάω, *epulor*. f. ήσω. Them. θοίνη, ης, ἡ, epulum. α. 212.

Ἐθρέφθη, innutrita eſt, a. 1. paſſ. pro ἐτρέφθη, quia formatur à τέθραπται alioqui τ ſcribitur, quoties ſequitur litera aſpirata, prout in voce ἐτράφην videre eſt. à τρέφω, alo, f. ψω. p. φα. a 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. θ. 192.

Ἔθυνεν, furebat, imperf. à θυνέω, idem quod Thema θύω, *impetu feror*. f. ύσω. α. 210.

Εἰ, ſi. ε. 106.

Εἴαρι, vere. dat. ſing. pro ἦαρι, ab ἦαρ, ρος, τὸ, ver. ε. 462.

Εἰαρινὸς, vernus, a, um. dat. pl. εἰαρινοῖσι, ab ἦαρ, ver. ε. 682.

Εἴασε, reliquit, a. 1. act. ab ἐάω, ſino. f. ἐάσω. p. εἴακα. α. 424.

Εἵαται pro ἧνται Ionicè, *ſedent*, 3. pl. ind. præſ. verbi ἧμαι, ἧσαι, ſedeo. Imperf. ἥμην, ἧσο. θ. 612.

Εἴβεται, deſtillat. 3. præſ. ind. Poëticè pro λείβεται. Thema λείβω, f. ψω. libo, fundo. θ. 910.

Εἶδος, εος, τὸ, forma, dat. εἴδεϊ, εἴδει. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, aor. 2. εἶδον, & ἴδον. ε. 63. α. 5.

Εἰδὼς, εἰδυῖα, pro εἰδηκὼς, υῖα, perf. part. act. εἰδέω, vel εἴδημι, ſcio, f. εἰδήσω. p. εἴδηκα. ε. 54. 521.

Εἴην, εἴης, εἴη, præſ opt. ab εἰμὶ, ſum. ε. 271.

Εἶθαρ, *ſtatim*, adverb. Poëticum. θ. 688.

Εἰκάδι. viginti, dat. ſing. Them. εἴκοσι, *viginti*, unde eſt εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus complectens viginti, accuſ. εἰκάδα. ε. 792, 820.

Εἶκε, præſ. imperat. *cede*, ab εἴκω, *ſimilis ſum*. item, *cedo*. f. ξω. α. 353.

Εἰκ', ſiquidem. ε. 645.

Εἴκελ☉, ε, ὁ, ſimilis. Them. εἴκω, f. ξω, ſimilis ſum. εἴκτην pro ἐοίκτην, 3. dual. imperf. act. ab εἴκω, f. ξω, ſimilis ſum. α. 390.

Εἴκτην, ſimiles ſunt, Poëticè pro εἴκτην, & εἰκυῖαι, *ſimiles*. part. præt. act. g. f. ab εἴκω. F. εἴξω. (p. εἶχα.) inde εἰκὼς, ῦια, ὸς. α. 206.

Εἷλε, cepit, a. 2. act. ab αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον, a. 2. med. εἰλόμην, ε, ετο. ε. 137. 156.

Εἰλείθυια, ας, ἡ, *Lucina*, dea quæ parientibus opitulatur. eadem etiam vocatur ἐλεύθω, ab ἐλεύθω, venio. Θ. 922.

Εἰλιγμέν☉, intortus, perf. part. ab εἰλίσσω, volvo. Th. εἰλέω, f. ήσω, verſo. Θ. 791.

Εἰλίποδας, curvipedes, ab εἰλίπες, οδος, flexipes, ex εἰλέω, incurvo, volvo, flecto, & πὺς, ποδὸς, *pes*, dat. pl. εἰλιπόδεσσι, Ion. ε. 795. Θ. 290.

Εἰλύφαζε, reſplendebat, imperf. ab εἰλυφάζω, verſo. Dicitur etiam εἰλυφάω, ῶ, *circumvolvo, involvo*, εἰλυφόωντες Poëticè pro εἰλυφῶντες, & hoc pro εἰλυφάοντες. Th. εἰλέω, verſo. α. 275.

Εἵμαρτο, *fato decretum erat*, 3. perſ. pl. perf. paſſ. Att. à μείρω, *divido*, *partior*, f. μερῶ. p. μέμαρκα. præt. paſſ. μέμαρμαι, Att. εἵμαρμαι cum ſpiritu aſpero, quæ ſuum cuique diſtribuit. in pluſq perf. εἱμάρμην, σο, το. hinc εἱμαρμένη, ης, ἡ, *fatum*. Θ. 894.

Εἷμα, ατ☉, τὸ, veſtis, ab ἕννυμι vel ἕω, induo. α. 159.

Εἰμὲν, *ſumus*, pro ἐσμὲν, Poëticè, 1. pl. ab εἰμὶ, ſum. α. 351.

Εἰν, in, pro ἐν, Poëticè. ε. 364.

Εἶναι, præſ. inf. eſſe, ab εἰμὶ, ſum. ε. 365.

Εἰνὰς, pro ἐννὰς, άδος, ἡ, *nonarius numerus*. Heſiodo eſt nona dies menſis. Them. ἐννέα, novem. ε. 810.

Εἵνεκα, pro ἕνεκα, *propter*, *cauſâ*, εἵνεκ' ἀτασθαλίης, propter improbitatem. Θ. 516.

Εἷο, pro ἓ Poëticè, μεθ' εἷο, ſecum. Θ. 392.

Εἶπε, dixerat, 3. perſ. ſing. a. 1. vel 2. ind. verbi ἔπω, dico. α. 116.

Εἴπατε, a. 1. imperat. ἔπω, dico, εἴπαθ', pro εἴπατε. θ. 108. 115.

Εἴργων, *coërcens*, præſ. part. n. g. ab εἴργω, f. ξω, arceo. ε. 494.

Εἰρέας, acc. pl. cœtus, conciones, ab εἰρέη, ης, ἡ, *concio*, *cœtus*, ab εἴρω, *necto*, vel potiùs dico. Θ. 804.

Εἰρεῦσαι, *enumerantes*, pro ἐρεῦσαι, Doricè ει pro ε, præſ. part. f. g. pl. num. ab ἐρέω, dico, quod eſt ab εἴρω, in fut. ἐρῶ, unde ſuppullulavit novum verbum ἐρέω, Poëticè εἰρέω, dico. Θ. 38.

Εἰρημέν☉, conſtituta, perf. part. à ῥέω. F. ῥήσω, dico, præt. paſſ. ἔῤῥημαι, & Atticè, εἴρημαι. ε. 370.

Εἰρήνη, ης, ἡ, pax. ε. 228.

Εἰροπόκων, lanigerarum, πέκω, vel πεκω, *pecto*, f. ξω, p. πέποκα. hinc πόκ☉, ε, ὁ, *vellus*, & εἶρος, ε☉, τὸ, *lana*. ε. 224. Θ. 446.

Εἰρύμεναι, præſ. inf. Doricè pro εἰρύειν, *trahere*, ab ἐρύω, traho, pro

pro quo etiam dicitur εἰρύω. Sic & εἴρυντο. 3. sing. plusquam perf. pass. ε.818. α.138.

Εἰς, *ad*, ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα, *venitque ad Creontem*. α.84.

Εἰσαναβαίνων, conscendens, præs. part. m. g. εἰσαναβᾶσα, a. 2. part. act. f. g. verb: εἰσαναβαίνω. Th. βαίνω, incedo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. opt. βαίην. ϑ. 57. 939.

Εἰσανιὼν, scandens, a. 2. part. Th. εἶμι, *eo*. ϑ. 761.

Εἴσατο, videbatur, a. 1. med. ab εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον. ϑ. 700.

Εἰσαφίκανε, reversus est, ex εἰς ἀπὸ & ἱκάνω, venio. Th. ἱκνέομαι, venio. f. ἵξομαι, vel ἵκω, ἵξω, venio. α.45.

Εἶσε, a. 1. ind. act. verbi ἕω, colloco, induo, f. εἴσομαι, a. 1. m. εἰσάμην, p. εἷμαι.

Εἶσ', pro εἶσι, *Vadit*, ab εἶμι, *eo*. ϑ. 972. εἶσι, *eunt* (ut vertunt) ab εἶμι, *eo*, *vado*. quamvis hoc in loco commodè εἰσὶ ab εἰμὶ esse possit. Nam εἶμι, *eo*, in 3. pl. non format εἶσι, sed in tertia singulari. α.113.

Εἰσὶ, *sunt*. ε. 12.

Εἰσεπέρησα, transivi, ab εἰσπεράω. Th. περάω, *transeo*, f. ήσω, & άσω. ε.755.

Εἴσκειν, assimulare, præs. inf. pro εἴκειν Poëticè. Th. εἴκω, f. ξω, similis sum. ε. 62.

Εἰσόκεν, donec, ex εἰς, vel ἐς, ad, & ὄκε. ε.562.

Εἱστήκει, stabat, 3. singul. plusq. ab ἵστημι, sto. F. στήσω. p. ἕστηκα, ubi spiritus asper ex præsenti repetitur ceu initialis littera. a. 2. ἔστην. α. 264.

Εἴσω, pro ἔσω, *intra*, Poëticè, cum Genit. Th. εἰς, vel ἐς, ad. α.151.

Εἶχε, habebat, imperf. verbi ἔχω, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. α.214.

Εἵως, Poët. pro ἕως, *donec*, Adverb. Th. ὡς, sicut. α. 378.

Ἐκ, ex, præposit. regit. genit. ε.70.

Ἐκαίνυτο, *superabat*, imperf. à καίνυμι. Them. καίνω, propriè *occido*. item *vinco*. per syn. speciei. α. 4.

Ἐκάλεσσε, vocavit, a. 1. pro ἐκάλεσε Poëticè, à καλέω. f. έσω. p. κέκληκα. ϑ. 391.

Ἐκαρτύναντο, confirmabant, 3. pl. a. 1. med. à καρτύνω, confirmo. Them. κράτος, & per metathesin κάρτος, εος, τὸ, robur. ϑ.676.

Ἑκὰς, *procul*, *longè*, cum Genit. α. 217.

Ἕκαστος, singuli, ἕκαστοι, ἑκάστῳ, ἕκαστα. α. 283.

Ἑκάτη, *Hecata*, nomen mul. ϑ. 406.

Ἑκατηβόλος, ου, ὁ, *qui procul tela ejaculatur*. Epitheton Apollinis, ab ἑκὰς, procul, & βάλλειν, jacio. α.58.

Ἑκατηβελέταο, genit. Æolicè, pro ἑκατηβελέτου, ab ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, ex βέλος, εος, τὸ, *telum*, & ἑκὰς. Adv. *procul*. α.100.

Ἑκατόμβας, ἑκατόμβη, ης, ἡ, *sacrificium solenne*, constans centum bobus, h. e. centum nummis argenteis, in quibus bos pictus erat, ex ἑκατὸν, centum, & βοῦς, Doricè βῶς, bos, ὁ, ἡ. α. 479.

Ἑκατὸν, centum. ε. 130.

Ἐκγεγαῦια, prognata, præt. med. part. f. g. ab ἐκγέγαα, præt.

med. verbi ἐκγάω, pro ἐκγίγνομαι, enaſcor. Th. γείνομαι, gignor. f. 2. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην, a. 1. m. ἐγεινάμην. p. m. γέγονα. θ. 76.

Ἐκγεγάμεσθα, *nati ſumus*, a. 2. m. pl. num. Ion. pro ἐξεγενόμεσθα. Th. γείνομαι. α. 648.

Ἐκ--εγέλασσε, a. 1. Ion. pro ἐγέλασε, à γελάω, *rideo*. ε. 59.

Ἐκείνῳ, dat. ab ἐκεῖνος, η, ον, Ille, a, ud. α. 72.

Ἔκειτο, jacebat, imperf. à κεῖμαι, jaceo, f. κείσομαι. α 172.

Ἐκέκλετο, *acclamavit*, ſeu acclamaverat, imperf. à κέκλομαι, pro κέλομαι, *cum clamore jubeo*. α. 241.

Ἐκέλευσε, a. 1. ind. à κελεύω, *jubeo*. f. εύσω. Th. κέλω, jubeo. ε. 60.

Ἐκηβόλος, ου, ὁ, eminus jaculans, ab ἑκὰς, procul, eminus, & βολὴ, jactus, mutato α in η. Th. βάλλω, jacio. θ. 94.

Ἕκητι, *dativus*, qui Poëticè ponitur Adverbialiter. Them. ἑκὼν, όντος, ὁ, voluntarius. ε. 4.

Ἔκιον, imperf. à κίω, *eo*, *accurro*, ex ἵκω per metathesin. α. 277.

Ἐκκορυφώσω, *ſummatim* & *breviter perſtringam*, f. 1. verbi ἐκκορυφόω, f. ώσω. Th. κορυφὴ, ῆς, ἡ, *vertex*, q. d. *ſumma capita indicabo*. ε. 106.

Ἔκλεψ', pro ἔκλεψε, ſurripuit, a. 1. ind. verbi κλέπτω, furor, f. ψω, p. κέκλεφα, p. med. κέκλοπα. ε. 51.

Ἐκλίθη, inclinata eſt, a. 1. ind. paſſ. verbi κλίνω, inclino, f. νῶ, p. κέκλικα, a. 1. ἔκλινα, p. m. κέκλινα. θ. 711.

Ἐκλονέοντο, imperf. paſſ. à κλονέω, commoveo, f. ήσω. Them. κλόνος, ου, ὁ, motus. α. 317.

Ἔκλυε, imperf. à κλύω, audio, f. ύσω. α. 68.

Ἐκπάγλους, ſtupendos, pro ἐκπλάγους, per metath. ab ἐκπλήσσω, f. ξω, p. χα, *attonitum reddo*, in a. 2. act. ἐξέπλαγον. ε. 154.

Ἐκπλείου, *expleto*, genitiv. ab ἔκπλειος pro ἔκπλεος. Thema, πλέος, *plenus*. ε. 778.

Ἐκρίνοντο, *litigabant*, imperf. paſſ. eodem ſenſu accipitur hoc verbum, 1. Cor. 6. 1. Them. κρίνω, judico, f. νῶ, p. κέκρικα. θ. 535.

Ἔκρυψε, abſcondit, a. 1. ind. verbi κρύπτω, occulto, f. ψω, p. κέκρυφα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 47.

Ἐκτελέα, proventum, acc. ab ἐκτελὴς, έος, ὁ, ἡ, perfectus. Th-m. τέλος, εος, τὸ, finis. ε. 466.

Ἐκτελέσῃ, perfecerit, a. 1. ſubj. verbi ἐκτελέω, perficio. Them. τέλος, finis. ε. 565.

Ἔκτεινε, *occidit*, a. 1. act. à κτείνω, occido, f. κτενῶ, p. ἔκτονα. a. 2. ἔκτανον. θ. 527.

Ἕκτη, ſexta, ἕκτος, ου, ὁ, ſextus. Th. ἓξ, ſex. ε. 782.

Ἐκτολμήσας, a. 1. part. à τολμάω. Th. τόλμα, ης, ἡ, audacia. Alii legunt ἐκτολυπεύσας, quæ lectio eſt melior. Th. τολύπη, ης, ἡ, lana carpta, & pexa, & operi parata. α. 44.

Ἐκτὸς, vel ἔκτοσθεν, extra. Them. ἐκ, vel ἐξ, ex. ε. 729.

Ἔκτυπε, intonuit, a. 2. à κτυπέω, *reſono*. à κτύπος, ου, ὁ, fragor. ſicut à φιλέω ἔφιλον. Th. τύπτω. f. ψω, verbero. α. 383.

Ἔκφυγε, elapſa ſunt, a. 2. ind. pro

pro ἐξέφυγε, ab ἐκφεύγω, effugio. F. ἐκφεύξομαι. p. m. ἐκπέφευγα. Th. φεύγω. Ͽ. 182.

Ἑκών, όντος, ὁ, voluntarius. Ͽ. 232.

Ἐλαίῃ, dat. sing. ἐλαία, ἡ, olea. nomen arboris, ἔλαιον, ου, τὸ, fructus, oleum. ε. 572.

Ἔλασαν, Ion. pro ἤλασαν, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, agito, incito, pro quo usitatum, ἐλαύνω, f. ἐλάσω. ἐλάσειας, a. 1. Æolic. opt. ἐλάσας, adigens, part. a. 1. act. pro ἐλάσας metri causâ. Ͽ. 522. α. 372. ε. 477.

Ἐλάτης pro ἐλάταις, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, abies. sic dicta à ventorum agitatione. ε. 509. α. 190.

Ἐλάφοιο, gen. Ion. ab ἔλαφος, ὁ καὶ ἡ, cervus, quasi ἐλαφρὸς, cervus est levis. α. 402.

Ἐλαφρότερος, levius, comparat. ab ἐλαφρὸς, ᾶ, ὁ, levis. ε. 415.

Ἐλαύνοι, ducat, præs. opt. ab ἐλαύνω, F. ἐλάσω, agito. ε. 443.

Ἔλαχεν, sortita est, à λαγχάνω, sortior, in a. 2. act. ἔλαχον, f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι, perf. Att. εἴληχα. p. med. λέλογχα. Ͽ. 424.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, probrum, dedecus. Th. ἐλέγχω, f. ξω, arguo. Ͽ. 26.

Ἑλέειν, capere, pro ἑλεῖν, dialys. Ionica. a. 2. inf. ab αἱρέω, capio. α. 337.

Ἔλεκτο, 3. sing. plusq. perf. pro ἐλέλεκτο, concubuerat, verbi λέγομαι, cubo, f. ξομαι, p. λέλεγμαι. α. 46.

Ἕλεν, invasit, a. 2. ind. pro εἷλεν, ab αἱρέω, capio. Vide ἑλέσθαι. Ͽ. 167.

Ἑλένης, genitiv. ab Ἑλένη, ἡ, nomen speciosissimæ mulieris. ε. 165.

Ἐλεὸν, pro ἐλεεινὸν, per syncopen, miserè. ἐλεεινὸς, miser. ἐλεέω, misereor. Them. ἔλεος, ου, ὁ, misericordia. ε. 205.

Ἐλέσθαι, capere. a. 2. med. infinit. ab αἱρέομαι, f. 1. αἱρεθήσομαι, p. ᾕρημαι, a. 2. med. εἱλόμην. ε. 287.

Ἕλευ, elige, Doricè pro ἑλοῦ ad formam τύπου, ἑλέσθω, a. 2. med. imp. ab αἱρέομαι. Ͽ. 549.

Ἐλεῶνες, ἐλεῶνος, ἡ, nomen proprium urbis in Bœotia. Ͽ. 54.

Ἐλεφαίρετο, imperf. decipiebat. Thema, ἐλεφαίρω, decipio. Ͽ. 330.

Ἐλέφαντι, ebore, dativ. sing. ab ἐλέφας, αντος, ὁ, elephas. α. 141.

Ἐλήλαται, ductum est, 3. sing. præt. pass. ab ἐλάω, in præt. pass. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλήλαμαι. Them. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἤλακα. Ͽ. 726.

Ἔλῃ, 3. sing ab ἕλωμαι, ῃ, ηται, a. 2. med. subj. ab αἱρέομαι, capio, f. 1. pass. αἱρηθήσομαι. p. ᾕρημαι, a. 2. m. εἱλόμην. ponitur & ἥληπται, per τμῆσιν pro ἀφήληπται. ε. 320. & 605.

Ἔλθοι, a. 2. opt. act. veneritt, ἔλθῃς, subj. ἐλθεῖν. inf. ἐλθόντος, genit. part. ab ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλυθον, & per syncopen ἦλθον, ες, ε. p. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα. ε. 543.

Ἕλικας, acc. pl. ἑλίκεσσιν, dativ. pl. curvas, q. d. amfractuosas, ab ἕλιξ. Them. εἱλέω, verso. ε. 452.

Ἑλίκη, nomen urbis. α. 475.

Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui palpebræ sunt volubiles, tortiles aut nigræ, ab ἑλικὸς, οῦ, volubilis, hoc ab ἑλίσσω, volvo. Them. εἰλέω, verso, & βλέφαρον, ου, τὸ, palpebræ. ϑ. 16.

Ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, nomen montis, qui nomen habuit ab amfractuosis viis. ε. 639. ϑ. 2. 23. hinc

Ἑλικωνιάδες, Musæ, ἑλικωνιάδεσ', dat. pl. Ion. ε. 63. θ. 1.

Ἑλικώπιδι, dat. ab ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, *limis oculis contuens*, ex ἕλιξ, quæ vox etiam Adjectivè capitur, pro, *intorto*, hoc ab εἰλέω, verso, & ὤψ, oculus. Them. ὄπτομαι, video. ϑ. 307.

Ἔλιπον, liquerunt, 3. pl. a. 2. act. à λείπω, linquo, f. ψω. p. φα. p. m. λέλοιπα. ε. 156.

Ἕλκε, trahebat, imperf. Ion. pro εἷλκον, ες, ε, ab ἕλκω, traho, f. ἕλξω. α. 158.

Ἑλκηδὸν, Adverb. *luctando*, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. ἕλκω, f. ξω, traho. α. 302.

Ἔλλαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ἔλαβεν, verb. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. λέληφα, & Atticè, εἴληφα, α. 2. ἔλαβον, ες, ε. ϑ. 181.

Ἑλλάδος, genit. ab ἑλλὰς, άδος, ἡ, Græcia. ε. 653.

Ἐλλεδανοῖσι, dat. pl. Ionic. *manipulis*. Them. εἰλέω, convolvo. α. 291.

Ἔλλοπας, *mutos*, acc. plur. q. d. ὡς ἐλλείπει ἡ ὄψ, quos deserit vox, ab ἔλλοψ, οπος, qui vocem edere nequit, ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Ἐλπὶς, ἐλπίδος, ἡ, spes. ε. 96.

Ἐλπόμενος, sperans, præs. part. ab ἔλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω. Them. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, spes. α. 66.

Ἔλυμα, τος, τὸ, *temo*, ab ἕλω, traho. Thema, εἰλέω, verso. ε. 436.

Ἐλύσατο, *liberavit*, a. 1. med. à λύω, solvo, f. σω, p. λέλυκα. ϑ. 528.

Ἐμὲ, pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. ε. 396.

Ἐμαρνάσθην, 3. dual. imperf. med. à μάρναμαι, *pugno*. α. 238.

Ἐμὰς, acc. pl. f. g. ab ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um. ε. 55.

Ἐμάχοντο, dimicabant, imperf. verbi μάχομαι, pugno, f. μαχέσομαι, p. μεμάχημαι. α. 301.

Ἐμβάλλε, conjicit, 3. imperf. pro ἐνέβαλλε. Th. βάλλω, f. λῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 453.

Ἐμβασίλευεν, ες, ε, imperf. pro ἐνεβασίλευεν, verb. ἐμβασιλεύω, regno in Th. βασιλεὺς, έως, ὁ, rex. ε. 169. θ. 71.

Ἐμβεβαὼς, insistens, ἐμβεβαῶτι, f. g. pl. perf. part. act per crasin, pro ἐμβεβηκὼς, verb. ἐμβαίνω, ingredior. Them. βαίνω, eo. α. 195.

Ἐμεῖο, Ion. & Poët. pro ἐμέο, & hoc pro ἐμοῦ, ab ἐγὼ.

Ἔμελλε, imperf. à μέλλω, f. μελλήσω, futurus sum. α. 126.

Ἔμελε, imperf. à μέλει, imperson. *cura est*, p. μεμέληκε. ε. 147.

Ἔμεν, Ionicè pro εἶναι, præs. inf. ab εἰμὶ, sum. ϑ. 500.

Ἐμήδετο, curabat, imperf. à μήδομαι, curo. Th. μῆδος, εος, τὸ, animus. α. 368.

Ἐμήσατο, paravit, a. 1. m. à μήδομαι, F. ὅσομαι, *cogito*, *machinor*,

νον. à μῆδος, εος, τὸ, cura. ε. 49.

Ἔμιμνε, manſit, imperf. à μιμνῶ, maneo. Th. μένω, f. νῶ, maneo. ε. 97.

Ἐμίσγετο. imperf. paſſ. verb. μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι, miſceor. f 1. μιχθήσομαι, præt. perf. μέμιγμαι, a. 1. ἐμίχθην, a. 2. ἐμίγην.

Ἐμμαπέως, adverb. *dicto citius*, q. d. ἅμα τῷ ἔπει, ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico. α. 442.

Ἐμμεμαυῖα, f. g. p. m. part. à μάω, cupio. α. 439.

Ἔμμεναι, *eſſe*, Æolic. pro ἔμεναι, Doric. pro εἶναι. ab εἰμὶ, ſum. ε. 272.

Ἐμμενέως. fortiter, adverb. μένος, εος, τὸ, *robur*. ϑ. 712.

Ἔμμορε, ſortitus eſt, per metatheſin pro μέμορε, præt. med. à μείρω, divido, ſortior, præt. paſſ. μέμαρμαι, & Attic. εἵμαρμαι. ε. 347.

Ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um, ab ἐμοῦ. Th. ἐγὼ, *ego*. ε. 270.

Ἔμπαλιν, retrò, adverb. Them. πάλιν, *rurſus*. α. 145.

Ἐμπλαδὸν, juxta. Adverb. Them. πέλας, propè. ε. 732.

Ἐμπελάσαντες, inter ſe committentes, a. 1. part. pl. num. ab ἐμπελάζω, appropinquo. Th. πέλας, propè. α. 109.

Ἔμπεσε, inciderat, pro ἐνέπεσε, a. 2. ab ἐμπίπτω, incido. Th. πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον, a. 2. part. πεσών. α. 420.

Ἔμπης, *tamen*, Ionicè pro ἔμπας. ε. 143.

Ἔμπλην, propè, adverb. ab ἐμπλάζω, appropinquo. Them. πέλας, propè. α. 371.

Ἐμπνεύσας, inſpirans, a. 1. part. Th. πνέω, flo, ſpiro, f. πνεύσω, p. πέπνευκα. ε. 508.

Ἐμπορίην, acc. Ion. ab ἐμπορία, ἡ, mercatura. Th. πείρω, tranſeo, p. m. πέπορα, unde eſt πόρος, ου, ὁ, via, hinc ἔμπορος, mercator. ε. 646.

Ἐν, *in*, præpoſit. regit dat. pro ἔνθα, *ibi*. α. 204.

Ἔναιε, *habitabat*, imperf. à ναίω, habito. α. 14.

Ἐναλίγκιον, *ſimilem*, ex ἐν & ἀλίγκιος, *ſimilis*. q. ex α & λίγω, reſono. non abſonus, vel q. d. ἅλις ἔγγιον. ε 129.

Ἐναντίοι, *hoſtes*, ab ἄντιος, adverſus. Th. ἀντὶ, pro. α. 184.

Ἐναποψύχειν, *alvum exonerare, excernere*, præſ. inf. ex ἐν, ἀπὸ & ψύχω, f. ξω, refrigero. ε. 759.

Ἔναρα, τὰ, *ſpolia*, ab ἐναίρω, occido. α. 367.

Ἐναρίζω, f. ξω, idem quod ἐναίρω, occido. α. 194.

Ἐναρφόρος, ſpoliator, pro ἐναρηφόρος, *ſpolia ferens*, ab ἔναρα, τὰ, ſpolia, & φέρω, fero. α. 192.

Ἐνάτη, Poëticè pro ἐννάτη, *nona*, ab ἐννέα, *novem*. ε 772.

Ἔναυλος, ου, ὁ, *ſtabulum*. Them. αὐλὴ, ἡ, aula, atrium. ϑ. 129.

Ἐνδεκάτη, undecima, ab ἓν, unum, & δέκα, decem. ε. 774.

Ἐνδήμοισι, *popularibus*, dat. plur. Ion. ab ἔνδημος, qui in populo eſt. hinc ἐνδήμιος νόσος eſt morbus cuidam populo peculiaris. Th. δῆμος, ου, ὁ, populus. ε. 225.

Ἔνδον, intus adverb. hinc ἔνδοθεν, ex interiori loco. ἔνδοθι, intus. ϑ. 964. ε. 31.

Ἐνδυ-

Ἐνδυκέως, adverb. *valdè accuratè*, ab ἐνδυκής, έος, ὁ, ἡ, *promptus, accuratus*. α. 427.

Ἔνδρυον, ου, τὸ, cor & medulla arboris, καρδία τῦ δένδρυ καὶ τὸ μέσον. Th. δρῦς, υὸς, ἡ, quercus. ι. 469.

Ἐνέθηκε, a. 1. ind. verbi ἐντίθημι, impono, f. θήσω, p. τέθεικα, a. 2. ἔθην. Θ. 174.

Ἐνείκῃ, ferat, a. 1. subj. ἐνείκαιμι, a. 1. act. infinit. ab ἐνείκω, idem quod ἐνέγκω, vel à φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, Poeticè ἤνεικα, & abjecto augmento, ἔνεικα, ας, ε. ι. 563. θ. 784.

Ἔνειμαν, distribuerunt, a. 1. ind. à νέμω, f. νεμῶ, tribuo, præt. νενέμηκα, a. 1. ἔνειμα, p. med. νένομα. ι. 224.

Ἕνεκα, propter, causâ, adverb. ι. 162.

Ἐνέκειτο, inerat, 3. sing. imperf. ab ἔγκειμαι, f. κείσομαι. Them. κεῖμαι, jaceo. Θ. 145.

Ἐνέπνευσε, a. 1. act. ab ἐμπνέω, inspiro, adspiro. Them. πνέω, f. πνεύσω, flo, spiro. α. 131.

Ἐνεποιήσαντο, duxerunt, a. 1. med. verbi ἐμποιέω, facio in. Them. ποιέω, ῶ, facio. Θ. 7.

Ἐνέπων, alloquens, præs. part. Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. ι. 194.

Ἔνερθε, infrà, adverb. Th. ἔρα, ας, ἡ, terra. Θ. 720.

Ἐνέροισι, *inferis*, dat. pl. Ion idem quod καταχθονίοις. Th. ἔρα, ας, terra. Θ. 850.

Ἔνη, ης, ἡ, *novilunium*. Th. ἔνος, seu ἔνος, annus. ι. 770.

Ἐνηέος, placidæ, genit. ab ἐνηής, έος, ὁ, *bonus, placidus*. Thema est ἐΰς, έος, ὁ, bonus. Θ. 65.

Ἐνήρατο, a. 1. m. ab ἐναίρω, occido. f. αρῶ. a. 1, ἤναρα. θ. 316.

Ἔνθα, hic, ibi. ι. 495. hinc ἐνθάδε περ, idem quod ἔνθα. θ. 586.

Ἐνθάδε, hic, huc, adverb. Th. ἔνθα. ι. 654.

Ἔνθεν, hinc, adverb. de loco. Th. ἔνθα, hic, illic. α. 285.

Ἐνθρέψασθαι, *inserere*, a. 1. inf. m. ab ἐντρέφω, alo in. Them. τρέφω, alo. f. θρέψω. p. τέτροφα. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα. ι. 781.

Ἐνὶ, in, Poët. pro ἐν. α. 276.

Ἐνιαύσια, quotannis, ab ἐνιαύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, annuus. Th. ἐνιαυτὸς, *annus*, q. d. εἰς ἑαυτὸν ἐπανελθών. ι. 449. θ. 58.

Ἐγκάτθεο, repone, pro ἐγκατάθεσο, 2. sing. a. 2. med. imperat. ab ἐγκατατίθημι. Them. τίθημι, pono. ι. 27.

Ἐνίσπειν, *proloqui*, præs. inf. pro ἐνέπειν. Thema ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. Θ. 369.

Ἐνναέτης, novennio, ἐνναέτης, novennis. Th. ab ἐννέα, novem, & ἔτος, εος, τὸ, annus. Θ. 801.

Ἐνναετήρω, dual. num. ab ἐνναέτηρος, ου, ὁ, *novennis*, ab ἐννέα, & ἔτος. ι 436.

Ἐννέα, οἱ, αἱ, τὰ, novem, ἄκλιτον. Θ. 56.

Ἐννέπετε, Poët. dicite, pro ἐνέπετε, præs. imperativ. ab ἐνέπω. Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. ι. 2.

Ἐννεσίῃσι, dat. pl. Ionic. & Poët. pro ἐνεσίαις, ab ἐνεσία, *consilium*, sicut σύνεσις, *intelligentia* est, à συνίημι, ita ἔνεσις ab ἐνίημι, immitto. Th. ἵω, mitto. Θ. 494.

Ἔνηφιν, perendinum, ab ἔνη, seu ἕνη, vel ἔνη, seu ἕνη, vetus, (subj. ἡμέρα.) φι, est paragoge poëtica.

poëtica; Th. ἔνος seu ἔνος, annus. ι. 410.

Ἐννοσίγαιος, Neptunus, ab ἐνόω, moveo, & γαῖα, terra. α. 104.

Ἐννύχιος, η, ον, pro ἔννυχος, nocturnus, adject. Th. νὺξ, κτὸς, ἡ, nox. ϑ. 10.

Ἐνόησε, sensit, ut & ἐνόησεν, a. 1. ind. à νοέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, mens. ι 89.

Ἐνοπλὼ, *clamorem*, ab ἐνέπω, dico. Th. ἔπω, dico. ϑ. 708.

Ἔνοσις, εως, ἡ, *motus*, ab ἐνόω, moveo. Them. εἷς, ἑνὸς, unus. ϑ. 681.

Ἐνοσίχθων, terræ quassator, ex ἐνόω, *moveo*, inde ἔνοσις, *motus*, & χθὼν, *terra*, quòd terram moveat. Neptuni Epitheton. ι. 667.

Ἐντὸς, intus, adverb. ι. 269.

Ἔντοσθεν, & ἔντοσθε, idem quod ἐντὸς. ι. 542. 520.

Ἐντύνασθαι, a. 1. med. infinit. ab ἐντύνομαι, *apparo*. Th. ἔντεα, ἔντη, τὰ, *arma*. ι. 632.

Ἐνυαλίοιο, gen. Ion. ab ἐνυάλιος, ου, ὁ, Mars. Th. Ἐνυὼ, ἡ, Bellona. α. 37.

Ἐνυὼ, όος, ἡ, *Bellona*, ab ἐνύω, *perimo*. θ. 273.

Ἐξ, ex, præposit. reg. genit. ι. 149.

Ἐξάδιος, ου, ὁ, nomen viri. α. 180.

Ἐξαλαπάξει, diripiet, f. 1. Th. λαπάζω, sive λαπάσσω, f. ξω. evacuo. ι. 189.

Ἐξαλέασθαι, evitare, a. 1. med. infin. Vide suprà ἀλέασθαι. ι. 105.

Ἐξαμείβετο, imperf. Ion. abjecto augmento, verbi ἐξαμείβομαι, immuto. Th. ἀμείβω, f. ψω, commuto.

Ἐξαπάτας, blanditias, acc. pl. ab ἀπάτη, dolus. Them. ἀπατάω, decipio. ϑ. 205.

Ἐξαπάτησε, pro ἐξηπάτησε. a. 1. ind. Th. ἀπατάω, f. ήσω, decipio, propriè πάτου ἀπάγω, à via aliquem abduco in devia, hinc ἐξαπατήσῃ, a. 1. subj. ι. 323.

Ἐξαπαφίσκων, fallens, Poët. idem quod ἐξαπατάω. ϑ. 537.

Ἐξαῦτις, *denuò*, adv. Thema est αὖ, *rursus*. ϑ. 915.

Ἐξεγένοντο, procreati sunt, a. 2. m. cum Genitiv. verbi ἐκγίνομαι, enascor. hoc à γείνομαι, nascor. Vide in γείνατο. ϑ. 124.

Ἐξέθορε, a. 2. act. ab ἐκθορέω, *prosilio*. Th. θόρω, vel θορέω, salio. ϑ. 281.

Ἕξει, habebit, f. 1. Them. ἔχω, habeo. a. 2. ἔσχον. ι. 272.

Ἐξείης, Poëticè pro ἑξῆς, deinceps, ordine. θ. 809.

Ἑξήκοντα, sexaginta. ι. 564.

Ἐξελάαν, Poëtica τοῦ α epenthesi, pro ἐξελᾶν: ab ἐξελάω, f. άσω, *expello*, p. ἐξήλακα. Th. ἐλαύνω. f. άσω, agito. ϑ. 491.

Ἐξελάουσι, expellunt. præs. verbi ἐξελάω, ἐξέλασε, a. 1. act. verbi ἐλαύνω, f. άσω, p. κα. ι. 224. θ 820.

Ἐξείλετο, exemit, a. 2. m. ab ἐξαιρέομαι. Thema, αἱρέω, capio. f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον. ι. 104.

Ἐξελθεῖν, exire, a. 2. inf. ἐξελθοῦσα, a. 2. part. Th. ἔρχομαι venio, f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον. p. med. ἐλήλυθα. θ. 772.

Ἐξέμεν, f. 1. inf. pro ἕξειν, Ionicè. Th. ἔχω, habeo, f. ἕξω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον θ. 394.

Ἐξενάριξε, a. 1. ind. verbi ἐξεναρίζω,

εἴξω, f. ξω. Th. ἐναίρω, occido. Θ. 289.

Ἐξέπτη, ι. 98. a. 2. indic. act. ab ἐξίπτημι evolo. F. ἐκπτήσω, a. 2. act. ἐξέπτην.

Ἐξερείποντες, a. 2. part. act. Th. ἐρείπω, f. ψω, cado. in a. 2. act. ἤριπον. α. 174.

Ἐξερύσας, a. 1. part. ab ἐξερύω, extraho. Th. ἐρύω, f. ύσω, traho. ι. 626.

Ἐξετέλεσσεν, & ἐξετέλεσσ', pro ἐξετέλεσε, perfecit, a. 1. ab ἐκτελέω, perficio. ἐξετελεῖτο, impert. pass. Th. τέλ⊙, finis. ι. 83. Θ. 1002.

Ἐξεφαάνθη, emersit, a. 1. pass. ab ἐκφαίνω, emergo. pro ἐξεφάνθη, per epenthesin ξ α. Th. φαίνω. f. νῶ. p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα. ostendo. Θ. 200.

Ἐξήμησε, a. 1. ind. evomuit, ab ἐξεμέω. F. έσω. Th. ἐμέω, ῶ, f. έσω, vomo. Θ. 497.

Ἐξῆρχον, incipiebant, duces erant. 3. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω. Th. ἄρχομαι, incipio. α. 205.

Ἐξίκετ', pervenit, a. 2. med. ἐξικόμην, ου, ετο. verbi ἐξικνέομαι, pervenio. Th. ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. med. ἱκόμην. α. 471.

Ἐξιτόν, verbale, εἰς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, quibus non exire licet. ab ἔξειμι, exeo. Th. εἶμι, eo. Θ. 732.

Ἐξόπιθεν, Poët. pro ἐξόπισθεν, adverb. à tergo. Th. ὀπίζω, retrorsum, retro. α. 130.

Ἔξοχ', adverb. pro ἔξοχα, excellenter, ab ἐξέχω, excello. Th. ἔχω, f. ἕξω & σχήσω, habeo. ε. 773.

Ἐοικώς, ότ⊙, part. præt. med. ab εἴκω, similis sum. hinc ἐοικὼς dicitur pro εἰκώς, sicut ἐώργεκα pro εὔργεκα. α. 215.

Ἔολπα, præt. med. spero, ab ἔλπομαι. Th. ἐλπὶς, ίδ⊙, ἡ, spes. ι. 475.

Ἐόντ⊙, ἐόντι, ἐόντα, gen. dat. & acc. ab ἐών, Poët. pro ὤν, ab εἰμὶ, sum. ι. 476.

Ἑός, suus, hinc genit. Ion. ἑοῖο, pro ἑοῦ. Θ. 472.

Ἐοῦσα, præs. part. f. g. ab εἰμὶ, sum. ι. 292.

Ἐπ', pro ἐπὶ, in, præposit. ι. 33.

Ἐπάγω, adduco. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 2. ἦγον & Atticè ἤγαγον. Th. ἄγω, duco. Θ. 176.

Ἐπαινήσειε, probaverit, a. 1. act. opt. Æol. ab ἐπαινέω. Th. αἶν⊙, ου, ὁ, laus. ι. 12.

Ἐπαινῆς, genit. ab ἐπαινή. gravis. Th. αἶν⊙, ου, ὁ, laus. Θ. 768.

Ἐπάκου, animum adjice, præs. imperat. ab ἐπακούω, f. ούσω, præt. ἐπήκοα, a. 1. ἐπήκουσα, hinc in sub. ἐπακούσω, ης, η, p. m. ἐπήκοα. ι. 275.

Ἐπάλμεν⊙, insiliens, præs. part. ex ἐπὶ & ἀλλόμεν⊙, Poëticè ἄλμεν⊙, sic ἴκμεν⊙, ἄρμεν⊙. pro ἰκόμεν⊙, ἀρόμεν⊙. Th. ἄλλομαι, f. ἅλομαι, salio. Θ. 815.

Ἐπάρμενον, sufficientem, præs. part. vide ἄρμενον. ι. 601.

Ἐπάσαντο, 3. pl. a. 1. med. comederunt, à πάω, vel πάομαι possideo, vescor. præt. pass. πέπαμαι. Θ. 642.

Ἐπαυρεῖ, fruitur, ab ἐπαυρέω, Th. αὔρα, ας, ἡ, qui fruitur aura, qui respirare potest. Θ. 238.

Ἐπάχνωσεν, a. 1. ind. vexavit, constrinxit. Th. πάχνη, ης, ἡ. pruina. unde παχνόω, ῶ. ι. 360.

Ἐπι',

Ἔπε', pro ἔπεα, acc. pl. ab ἔπος, εος, verbum, ab ἔπω, dico. α. 117.

Ἐπέβησε, ingredi fecit. a. 1. act. activè capitur, verbi ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνω, eo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 580.

Ἐπέεσσι, dat pl. Ion. pro ἔπεσι, ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. ε. 186.

Ἐπέθηκεν, a. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono. f. θήσω, ἔθην, a. 2.

Ἐπεὶ, poſtquam, quoniam. ε. 121.

Ἐπείγετο, feſtinabat, imperf. Th. ἐπείγω, urgeo, f. ξω.

Ἔπειτα, deinde, Th. εἶτα, poſteà. ε. 616.

Ἐπέκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι, jaceo ſuper, impoſitus ſum. f. κείσομαι. Them. κεῖμαι, jaceo. θ. 143.

Ἐπέμβαλε, injecit, a. 2. act. pro ἐπενέβαλε, ab ἐπεμβάλλω, ſuperinjicio. Th. βάλλω, f. βαλῶ, jacio. p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 98.

Ἔπεμψε, miſit, a. 1. ind. verbi πέμπω, mitto, f. ψω, p. φα. θ. 784.

Ἐπέπλων, ως, ω, navigavi, 1. ſing. a. 2. act. vel imperf. ab ἐπιπλώω, pro ἐπιπλέω, ad formam ἔδων, ως, ω, vel ἐδίδων, ως, ω, à δίδωμι, do. Th. πλέω, f. πλεύσω, navigo. ε. 650.

Ἐπεῤῥώσαντο, 3. pl. a. 1. med. indic. ab ἐπιῤῥώννυμι. Them. ῥώννυμι, confirmo, corroboro. f. ῥώσω. p. ἔῤῥωκα. a. 1. ἔῤῥωσα. θ. 8.

Ἐπεστενάχιζε, imperf. à στεναχίζω, f. σω. Them. στενὸς, ῦ, ὁ, anguſtus. θ. 843.

Ἐπέστενε, ingemiſcebat, imperf. à στένω, gemo, f. νῶ, Them. στενὸς, ῦ, ὁ, anguſtus, arctus. θ. 680.

Ἐπέσχετο, 3. ſing. a. 2. med. ab ἐπέχω, animum attendo, f. ἐφέξω, a. 2. ἐπέσχον. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω & σχήσω. p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. θ. 177.

Ἕπεται, ſequitur, præſ. ind. Th. ἕπομαι, vel ἕπω. ε. 222.

Ἐπέτελλε, imperabat, imperf. act. ut ἐπετέλλετ', imperf. paſſ. Th. τέλλω, inuſitatum verbum. Θ. 995.

Ἐπετέρπετο, imperf. verbi ἐπιτέρπομαι, delector. Th. τέρπω, f. ψω. delecto. Θ. 158.

Ἐπέφαντο, apparebant, 3. pl. pluſq. perf. Poët. pro πεφασμένοι ἦσαν, à φαίνομαι, appareo. f. 2. φανήσομαι, præt. paſſ. πέφασμαι, & Att. πέφασμαι, a. 2. ἐφάνην. α. 166.

Ἔπεφνεν, occidit, imperf. à πέφνω, idem quod φένω, occido, p. m. πέφονα. α. 57.

Ἐπέφραδε, a. 2. ind. act. ab ἐπιφράζω, induco, indico, f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. Them. φράζω, dico, memoro. θ. 74.

Ἐπιφράζομαι, excogito, ἐπεφράσσατο, a. 1. m. Poët. pro ἐπεφράσατο. θ. 160.

Ἐπεφύκειν, enata erant, imperf. verbi πεφύκω, idem quod φύω, naſcor. θ. 673.

Ἐπέφυκον, prognatæ erant, 3. pl. imperf. à πεφύκω, εις, ει, quod verbum eſt à πέφυκα. Th. φύω, gigno, naſcor, f. σω. p. κα, a. 2. ἔφυν. α. 76.

Ἐπέχειν, abſtinere, præſ. inf. Th. ἔχω, f. ἕξω. ε. 136.

Ἐπέων, gen. pl. ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. ε. 403.

Ἐπήγαγε,

Ἐπήγαγε, adduxit. Atticè pro ἐπῆγε, præt. m. vel a. 2. Th. ἄγω, duco, f. ξω. ε. 242.

Ἐπηετανὸς, ῦ, ὁ, *annuus*. Th. ἔτος, εος, τὸ, annus. ε. 31.

Ἐπῆεν, *aderat*. imperf. ab εἰμὶ, sum. ε. 114.

Ἐπὴν, *postquam*, ex ἐπὶ & ἤ, pro ἄν, & hoc pro ἐάν.

Ἐπῄνησαν. *laudarunt*, aor. 1. Poëticè, pro ἐπῄνεσαν, ab αἰνέω. Th. αἶνος, laus. ϑ. 664.

Ἐπηνύσθη, completa erat, a. 1. pass. ind. ab ἐπανύω, *expedio*. Them. ἀνύω, item ἀνύτω, perficio. α. 311.

Ἐπήρατος, amabilis. Them. ἐράω, άσω, amo. ε. 63.

Ἐπηρεφέας, coopertis, ab ἐπηρεφὴς, tectus. & hoc ab ἐρέφω, f. ψω, *tego*. ϑ. 598.

Ἐπὶ, præposit. regit gen. dat. & acc. ε. 252.

Ἐπιβήμεναι, conscendere, a. 2. inf. Æolic. pro ἐπιβῆναι, ἐπιβησέμεν, Ionicè pro ἐπιβήσειν, f. 1. inf. ἐπιβάντες, ἐπιβᾶσαι, aor. 2. part. ab ἐπιβαίνω, conscendo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, aor. 2. ἔβην. α. 40. θ. 396.

Ἐπιδείελα, adverb. post meridiem, à δείλη, ης, ἡ, tempus, *pomeridianum*, q. à δέω & ἕλη, quum solis splendor deficere incipit. Malo ἐπὶ δείελα, circa pomeridianum tempus. ι. 810.

Ἐπιδέρκεται, inspicit, præs. ind. Th. δέρκω, video. f. ξ. δρακῶ, a. 2. ἔδρακον. ε. 268.

Ἐπιδώσω, dabo, f. 1. verbi δίδωμι, do, a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 396.

Ἐπιείκελος, similis. Th. εἴκω. f. ξω, similis sum. α. 182. θ. 207.

Ἐπιθεὶς, imponens, a. 2. part. act. Them. τίθημι, pono, a. 2. ἔθην. ε. 697.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, accessio, additio. Th. τίθημι, pono. ε. 380.

Ἐπίθοντο, obtemperarunt, 3. pl. a. 2. med. à πείθομαι, assentior, a. 2. m. ἐπιθόμην. p. m. πέποιθα. præt. pass. πέπεισμαι, f. 1. pass. πεισθήσομαι. ε. 69.

Ἐπὶ—θόρε, a. 2. act. à θορέω, *salio*. α. 321.

Ἐπιθρώσκοντε, *insiliens*, præs. part. fæ g. Them. θρώσκω, *salio*. α. 438.

Ἐπίκλησιν, acc. ab ἐπίκλησις, cognominatio, ab ἐπὶ, & καλέω, f. ήσω, voco. ϑ. 207.

Ἐπίκλοπος, furax. Th. κλέπτω, f. ψω, furor, p. m. κέκλοπα. ε. 67.

Ἐπίκουροι, auxiliarii, ab ἐπίκουρος, ου, ὁ, auxiliator. ϑ. 815.

Ἐπικρατέοντα, plur. part. præs. ab ἐπικρατέω, prævaleo. Th. κράτος. robur. α. 308.

Ἐπικρατέως, Poët. pro ἐπικρατῶς, adverb. validè. Them. κράτος, εος, τὸ, robur. ε. 206.

Ἐπικυρτώοντε, attollentes, Poëticè dualis num. part. præs. ab ἐπικυρτόω, ῶ, incurvo. Th. κυρτὸς, ῦ, ὁ, curvus. α. 234.

Ἐπιλήθεο, oblivifcere, Ionicè pro ἐπιλήθου, præs. imperat. verbi ἐπιλήθομαι. oblivifcor. Th. λήθω, f. σω, lateo, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. ε. 275.

Ἐπιμάρτυροι, testes. Th. μάρτυρ, ος, ὁ & ἡ, testis. α. 20.

Ἐπιμειδήσας, arridens, a. 1. part. act. Them. μειδάω, f. ήσω, rideo leniter. ϑ. 547.

Ἐπιμεθεὺς, nomen viri. ε. 85.

Ἐπιμετρήσω, mutuum dabo, f. 1.

ab

ab ἐπιμετρέω, in mensura addo. Them. μέτρον, τὸ, mensura. ι. 397.

Ἐπιμίσγε(ται), commiscetur, præs. ind. à μίσγω, pro μίγνυμι, misceo, f. ξω. ϑ. 802.

Ἐπιμωμητὸν, vituperabilis. ἡ. Thema, μῶμος, ε, ὁ, dedecus. ι. 13.

Ἐπιόντα, accedentem, a. 2. act. part. ab ἔπειμι, accedo. Them. εἶμι, eo. ι. 675.

Ἐπίορκον, perjurium. Th. ὅρκος, ε, ὁ, jusjurandum. ι. 282.

Ἐπιπάγχυ, prorsus, adverb. πάγχυ, pro πάνυ, valdè. ι. 264.

Ἐπιπειθόμενος, obtemperans, præs. part. à πείθομαι, vide in ἐπίθοντο. α. 369.

Ἐπιπλομένοις, gen. Ion. volventes, ἐπιπλόμενος, pro ἐπιπελόμενος. Thema, πέλομαι, sum. α. 87.

Ἔπιπλον, implebant, 3. pl. a. 2. act. à πιπλάω, pro πιμπλάω, vel πίμπλημι, impleo, a. 2. ἔπιπλον, sicut à πιμπέω ἔπιμον. Them. πλέος, ε, ὁ, plenus. α. 291.

Ἐπιπνείουσι, inspirant, præs. ind. Them. πνέω, f. πνεύσω, spiro. ϑ. 872.

Ἐπίρροθοι, ex ἐπὶ & ῥόθος, ε, ὁ, undarum fremitus, ἐπίρροθος, ε, ὁ, ἡ, auxiliator, utilis. ι. 560.

Ἐπισμυγερὴ, ærumnosa, ἡ. Thema, σμύχω, vasto, f. ξω. α. 264

Ἐπισπορίην, iteratam sationem. Them. σπείρω, f. σπῶ, sero. ι. 446.

Ἐπισταμένως, scienter, adverb. ab ἐπίσταμαι, scio, ex ἐπὶ & ἵσημι, scio. α. 107.

Ἐπισταλάδην, Adverb. ornatè, succinctè. Th. σέλλω, mitto. item, orno, f. σελῶ, p. ἔσαλκα, a. 1. ἔστειλα, p.m. ἔσολα. α. 287.

Ἐπισρέφε(ται), convertitur, præs. ind. à σρέφω, verto, f. ψω, p. ἔσρεφα, a. 2. ἔσραφον. ϑ. 753.

Ἐπίσχε, præs. act. imperat. cohibe, inhibe, ab ἴσχω, pro ἔχω, inhibeo, α. 446. hinc ἐπίσχετον, in dual. 350.

Ἐπιτέλλεται, exoritur, præs. ind. hinc ἐπιτελλομένων, Æolicè, pro ἐπιτελλομένων, part. præs. genit. pl. g. f. Them. τέλλω, verbum inusitatum. ι. 567.

Ἐπίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ, prudens. Thema, φρέω θ. 122. ἐπιφροσυνῃσι, dat. pl. Ionicè, pro ἐπιφροσυναις, ab ἐπιφροσυνη, prudentia. ϑ. 661.

Ἐπιχθόνιοι, in terris versantes. idem quod ἐπίγειοι, οἱ ἐπὶ τῇ χθονὶ ὄντες. ἐπιχθονίοισι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθὼν, ονὸς, ἡ, terra. ι. 123.

Ἐπιψαύων, præs. part. ab ἐπιψαύω, contingo. Them. ψαύω, idem quod ψάω, tango. α. 217.

Ἔπλετο, per syncopen, pro ἐπέλετο, facta est, à πέλομαι, sum. item, ἔπλετο, imperf. pro ἐπέλετο. ϑ. 425.

Ἐμπελάδην, Adverb. propè, ab ἐμπελάζω, appropinquo. Th. πέλας, propè. α. 372.

Ἐποίησεν, a. 1. ind. ἴχνος ποιεῖν, vestigium facere. à ποιέω, facio. ι. 680.

Ἐπομόσσῃ, 3. sing. a. 1. act. subj. Poeti è, pro ἐπομόσῃ juraverit, ab ἐπόμνυμι. f. ἐπιμόσω. Them. ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω, p. ὤμοκα. ϑ. 793.

Ἔπονται,

Ἕποντο, 3. pl. præſ. ἕποντο, ſequebantur, pro εἵποντο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἕπω, ſequor. α. 277.

Ἐποπτεύειν, inſpicio. Th. ὄπτομαι, video, p. m. ὦπα, a. 1. paſſ. ὤφθην. ι. 758.

Ἐπόρουσεν, a. 1. ind. *irruit*, ex ἐπὶ, & ὀρούω, f. σω, *impetu feror*. Th. ὄρω, f. ρῶ, vel ρσω, concito. α. 442.

Ἔπος, εος, τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico. ι. 451.

Ἐποτᾶτο, *volabat*, 3. ſingul. imperf. med. à ποτάομαι, *volare*, à ποτὴ, ῆς, ἡ, *volatus*. Them. πέτομαι, vel πετάομαι, volo. α. 222.

Ἐποτρυνέειν, inſtigare, præſ. inf. act. Them. ὀτρυνέω, f. υνῶ, incito, p. γκα. ι. 597.

Ἔπρεσε, a. 1. ind. pro ἔπρησε, à πρήθω, *incendo*. θ. 856.

Ἑπτὰ, ſeptem. α. 272.

Ἑπταπόδην, ſeptem pedalem, acc. ab ἑπταπόδης, ex ἑπτὰ, & πὸυς, ποδὸς, pes. ι. 424.

Ἑπτάπορον, acc. ſing. nomen fluvii, q. d. *habens ſeptem vias*. θ. 341.

Ἑπτάπυλος, ſeptem portas habens, à πύλη, ης, ἡ, porta, & ἑπτὰ, ſeptem. ι. 162.

Ἐπτοίηται, evolat, 3. ſing. præt. paſſ. à πτοέω, Poëticè πτοιέω, *terrefacio, attonitum reddo*. πτοίομαι, *attonitus ſum*, item, *animo ſpecto attento*, quæ ſignificatio huc quadrat. ι. 447.

Ἐπώνυμον, ου, τὸ, nomen è re impoſitum, ex ἐπὶ, & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen. θ. 144.

Ἐπῶρσε, concitavit, 3. ſing. a. 1. act. ab ἐπόρω, *concito*. Them. ὄρω, ρῶ, & ρσω, concito. α. 69.

Ἔραζ', pro ἔραζε, Adverb. ad locum, *in terram*, *humi*. Them. ἔρα, ρας, ἡ, terra. α. 174.

Ἔραζε, humi. in proſa χαμαὶ, adverb. ι. 421.

Ἐράσσατο, a. 1. m. *amavit*, pro ἠράσατο Poëticè; ab ἐράω, *amo*. f. άσω. hinc ἐρατὸς, *amabilis*, *jucundus*, & ἐρατεινὴ, amabilis. θ. 915.

Ἐρατὼ, όος, ῦς, ἡ. *Erato*, nomen mulieris vel Muſæ, ab ἐράω, amo. ἐρατὴ, amabilis. θ. 78, 247.

Ἐργάζονται, operantur, ἐργάζοντο, imperf. pro εἰργάζοντο, abj. augmento, ἐργάζευ, pro ἐργάζου. Doricè, præſ. imperat. ἐργάσαιο, a. 1. med. opt. p. paſſ. εἴργασμαι. Them. ἔργον, opus. ι. 151. 299.

Ἔργματι, operi, dat. ſing. pro ῥέγματι, per metatheſin à ῥέζω, f. ῥέξω, & per metatheſin ἔρξω, facio. θ. 823.

Ἔργον, *opus*, ἔργοιο, gen. Ionic. pro ἔργου, ἔργ', pro ἔργα. ι. 20. 21.

Ἔρδειν, facere, præſ. inf. ab ἔρδω, idem quod ῥέζω. ε. 35.

Ἔρεβος, εος, τὸ, *Erebus*, eſt nomen gehennæ, *caligo*, ἐρέβεσφιν, ex orco, pro ἐρέβους, φιν, eſt paragoge Poëtica, ἐρεβεννὴ, *caliginoſa*, ab ἔρεβος, εος, τὸ, *caligo*. θ. 123. ι. 17.

Ἐρειπομένης, diruta, præſ. part. paſſ. ab ἐρείπω, *diruo*, f. ψω, θ 705

Ἐρεμνῆς, genit. ſing. quaſi ἐρεβεννῆς ab ἐρεμνὴ, obſcura Them. ἔρεβος, εος, τὸ, orcus.

Ἐρεύνθον, per ſyncopen, pro ἐρευθόμενον, vel potiùs pro ἐρευνώμενον, à Themate ἐρευνάω, inveſtigo.

go. Vide Them. ἐρεύγω, f. ξω, ructo, a. 2. ἤρυγον. Alii ἐρεύμενον, Doricè, pro ἐρεύγομενον, ab εἴρω, seu ἐρέω, dico. ɩ. 476.

Ε'ρέω, dico. Them. εἴρω, dico. ɩ. 202.

Ε'ριβρύχεω, valdè mugientis, Ionicè pro ἐριβρύχου, ab ἐριβρύχης, ου, ὁ, *valdè mugiens*, ex ἐρι quod in compositione valet *valdè*, & βρύχω, f. ξω, *strideo*, *frendo*. θ. 832.

Ε'ριγδούποιο, gen. Ion. ab ἐρίγδουπος, ου, ὁ, ἡ, Poëticè pro ἐρίδουπος, valdè sonans. Th. δοῦπος, ου, ὁ. sonitus. θ. 41.

Ε'ριζε, certabat, imperf. pro ἤριζε, ab ἐρίζω, certo. Th. ἔρις, *lis*. α. 5.

Ε'ριθηλής, έ☉-, ὁ κ̀ ἡ, Ionicè pro ἐριθαλής, valdè virescens, ex ἐρι, intensiva particula & θάλλω, vireo. θ. 30.

Ε'ριθ☉-, ἡ, *ancilla*, *famula*, ab ἔριος, ε☉-, τὸ, *lana*. hinc ἔριθος, ου, ἡ. *ancilla*, *quæ lanificium exercet*. ɩ. 602.

Ε'ρίκτυπον, valdè sonantem ex ἐρι *valdè* (quæ est particula in compositione tantùm usitata, intendens significationem) & ex κλύπος, ου, ὁ, *sonus pulsu factus*, per prosthesin τ̃ κ̀ pro πα, à τύπος, ου, ὁ. Them. τύπτω, pulso, verbero. θ. 456, 930.

Ε'ρικυδής, έ☉-, *valdè gloriosus*. Them. κῦδος, ε☉-, τὸ, gloria. θ. 988.

Ε'ρίμυκον, *valdè mugientem*, à μυκάω, *mugio*. boum proprium. ɩ. 790.

Ε'ριννύς, ύ☉-, ἡ. *Furia*, peccatorum ultrix, in acc. pl. ἐριννύας. ɩ. 802.

Ε'ριπ', cecidit, a. 2. Ionic. Th. ἐρείπω, everto, f. ψω, item, *cado*. α. 423.

Ε'ρίσιδος, ἡ, lis. acc. τὴν ἔριδα, & ἔριν. ɩ. 11. 28.

Ε'ρίζοντες, antecedentes, a. 1. part. ab ἐρίζω, f. ίσω, contendo, certo. Them. ἔρις, ιδος, ἡ, lis. ɩ. 439.

Ε'ρισθενής, έ☉-, ὁ κ̀ ἡ. valdè potens, ab ἐρι, particula in compositione tantùm usitata, intendens & augens significationem eorum quibuscum componitur: & σθέν☉-, ε☉-, τὸ, robur, vis. Th. σθένω, valeo, possum. ɩ. 416.

Ε'ρισμαράγοιο, gen. Ionic. *valdè tonantis*. Th. σμαραγέω, f. ήσω, *magnos strepitus edo*.

Ε'ρίφων, gen. pl. ab ἔριφ☉-, ου, ὁ, *hœdus*, q. ἔαρ φαινόμεν☉-, quòd vere nasci soleat. ɩ. 543.

Ε'ρμῇ, dat. sing. ab ἑρμῆς, ῦ, ὁ, Mercurius, ab εἴρω, *dico*, *nuntio* ἑρμείης, acc. Ion. pro ἑρμείαν, ab ἑρμείας, dicitur etiam ἑρμείας, Poëticè, pro ἑρμῆς. θ. 444. ɩ. 68.

Ε'ρξε, f. 1. ab ἔρδω. Th. ῥέζω, f. ῥέξω, & per metathesin, ἔρξω. hinc ἔρξας, a. 1. part. ɩ. 325.

Ε'ρόεσσα, f. g. in masc. ἐρόεις, ε☉-, amabilis, ἔρως, ωτ☉-, ὁ, in malam partem accipitur. ἔρος verò in bonam. Thema ἐράω, *amo*. θ. 245. 120.

Ε'ρος, ου ὁ, Amor. Them. ἐράω, amo. θ. 120.

Ε'ρρηξε, perrupit, a. 1. act. à ῥήσσω, vel ῥήγνυμι, frango, f. ξω, a. 2. ἔρραγον, p. m. ἔρρηγα. α. 140.

Ε'ρρίγοντι, formidanti, præs. part. act. ab ἐρρίγω, formido, quod est ab ἔρριγα, præt. med. ver-

bi ῥιγέω. Th. ῥῖγος, εο, τὸ, rigor, frigus. α. 228.

Ἔῤῥιψε, a. 1. indicat. verb. ῥίπτω, abjicio, f. ψω, p. ἔῤῥιφα, a. 1. ἔῤῥιψα, a. 1. part. ῥίψας, a. 2. ἔῤῥιπον, p. m. ἔῤῥιπα. θ. 181.

Ἐῤῥώοντο, ruebant, 3. pl. plusq. Poëticè, pro ἔῤῥωντο, à ῥώννυμι, roboro, f. ῥώσω, à ῥώω, hujus passivum ῥώομαι, roboror. item fluo, ruo, in imperf. ἐῤῥώοντο, festinabant, ruebant. α. 230.

Ἐρυθείη, dat. sing. nomen proprium loci, ab ἐρυθεία, ας, ἡ. Θ. 290.

Ἐρύκοι, abducat, præf. act. opt. ab ἐρύκω, inhibeo, F. ἐρύξω. ι. 28.

Ἐρύσαι, a. 1. act. infinit. ponitur pro imperativo, ἔρυσο, pro ἐρύσο, & ἔρυσ', pro ἔρυσο, ab ἐρύομαι, quod idem est cum ῥύομαι, *libero*. hinc ἔρυμα, τος, τὸ, *munimentum*, ab ἐρύομαι, *custodio*. ι. 536. 624.

Ἐρυσάρματες, currum trahentes, pro ἐρυσαρμάτους, per metaplasmum, ut ait Eustathius, in Ἰλιάδ. π. ex ἐρύω, ἐρύσω, traho, & ἅρμα, τος, τὸ, *currus*. α. 369.

Ἐρυσάμενος, extractus, Poëticè, pro ἐρυσάμενος, a. 1. part. med. ab ἐρύω, f. ύσω, traho. α. 457.

Ἔρχεται, præf. ind. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, p. m. ἤλυθα. ι. 419.

Ἐς, Poëticè, pro εἰς, *in*. ἐς φάος, in lucem. Θ. 626.

Ἔσαν, 3. perf. pl. imperf. per systolen Poëticam, ab εἰμὶ, sum. α. 161.

Ἔσθειν, præf. inf. ab ἔσθω, *comedo*, & hinc ἐσθίω, *idem*. ι. 278.

Ἐσθλὸς, ἡ, ὸν, bonus, a, um. dat. p'. Ion. ἐσθλοῖσι. ι. 214. 120.

Ἐσίδῃ, inspexerit, poëticè pro εἰσίδῃ, fingul. a. 2. act. subj. ab εἰσίδω, *intueor*. Them. εἴδω, video, f. εἴσομαι. aor. 2. εἶδον, & ἴδον. ι. 610. Θ. 82.

Ἐσκάτθετο, condidit, pro εἰσκατέθετο. a. 2. m. 3. perf. fing verbi εἰσκατατίθημι, Them. τίθημι, pono. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το. Θ. 890.

Ἔσκε, poëticè pro ἦν, *erat*, ab εἰμὶ. fum. ι. 151.

Ἐσκέδασ', dispersit, pro ἐσκέδασε, a. 1. ind. à Them. σκεδάω, vel σκεδάννυμι, *dissipo*, f. σω. ι. 95.

Ἐσκομίσαι, importare, a. 1. inf. act. à κομίζω, porto. Them. κομέω, curo. ι. 606.

Ἐσμαράγησε, *striduit*. a. 1. act. à σμαραγέω, fragorem edo. & ἐσμαράγιζε, imperf. à σμαραγίζω. Them. σμαραγέω. Θ. 679. 693.

Ἑσπερίδες, Hesperides, ab ἕσπερος, ου, ὁ, *vesper*, *Hesperides*, h. e. Tzetze interprete, *vespertina hora*. quibus curæ funt poma, h. e. *quo tempore stellas in cœlo videmus*, tamquam poma. Θ. 215.

Ἕσπετο, Poëticè pro εἵπετο, sequebatur, imperf. pass. ab ἕπομαι, *sequor*. Poëticè pro ἔπομαι, ἕσπετε, pro ἔπετε, præf. imperat. verb. ἔπω, dico. θ. 201. 114.

Ἑσσαμένη. a. 1. m. part. f. g. ἠέρα ἑσσαμένη, *aëre involuta*, pro ἑσαμένη, τὸ σίγμα, Poëticè duplicatur. ab ἕννυμι, F. ἕσω, induo. Th. ἕω, induo. ι. 223.

Ἔσσεται, erit, & ἐσσεῖται, pro ἔσται,

ται, f. 1. ex εἰμὶ, sum. ε. 184. 503.

Ε'σσόμβροι, & ἐσσομβροῖσι, fut. 1. part. verbi εἰμὶ, sum. ε. 56.

Ε'σσυμβὼς, certatim, cum impetu, adverb. pro σεσυμβὼς, per metathesin. Th. σείω, σεύω, poëticè σύω, concutio. α. 340.

Ε'σσυτ', perf. pass. pro ἔσσυται, *irruit*, pro σέσυται, per metathesin. à σεύω, F. σεύσω, p. σέσευκα, præt. pass. σέσευμαι, ubi abjecto ε & facta metathesi est ἔσσυμαι. Th. σείω, f. σείσω, concutio. α. 458.

Ε'σται, erit. per syncopen pro ἔσεται, f. 1. verbi εἰμὶ, sum. ε. 34.

Ε'στάλατ', succinctas habebant, pro ἐστάλαται, 3. pl. præterit. pass. Ionicè, pro ἐσταλμένοι εἰσὶ. Th. στέλλω, orno. στέλλομαι, *vestibus ornor*, f 2. σταλῶ, p. ἔσταλκα, a. 1. ἔστειλα. præt. pass. ἔσταλμαι, p. m. ἔστολα. α. 288.

Ε'σταότ', pro ἑσταότε, stantes, part. act. dualis num. ab ἵστημι, sto. F. στήσω. præt. ἕστηκα. in part. præt. ἑστηκὼς, & per syncopen, ἑστ κ, ἑστεὼς, ότος. pro quo ἑστηὼς, ϑ. 519. item ἑστὼς, ῶτος. α. 61.

Ε'στασαν, stabant, 3. pl. imperf. act. ab ἵστημι, sto. α. 196.

Ε'στᾶσι, stant, 3. pl. præs. act. ab ἕστημι, quod Poëtis idem est cum ἵστημι, sto. ϑ. 796.

Ε'στεφάνω), cinctum est, præt. perf. pass. ἐστεφάνωμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἐστεφάνωντο, à στεφανόω. Th. στέφω, corono. ϑ. 382. α. 204.

Ε'στη, stetit, a. 2. ab ἵστημι, f. στήσω, p ἕστηκα. α. 361. ϑ. 745.

Ε'στήρικται, firmatæ sunt, 3. sing. præt. hinc ἐστήρικτο, in pl. perf. à στηρίζω, f. ξω, statuo. ϑ. 779. α. 218.

Ε'στίη, dat. Ionicè, pro ἑστία, ab ἑστία, ας, ἡ, *focus*. item *Vesta* quæ vox hinc orta est. Dicitur & Ionicè ἱστίη. ε. 734.

Ε'στι, ἐστὶ, ἐστὶν, est, licet. ab εἰμὶ, sum. ε. 36.

Ε'σφαράγιζον, sonum excitabant, imperf. verbi σφαραγίζω. Thema σφάραγος, ου, ὁ, *sonus*. ϑ. 706.

Ε'σχατιῇ, dat. ab ἐσχατιά, extremitas rei alicujus. Th. ἔσχατος, ου, ὁ, ultimus. ϑ. 277.

Ε'σχον, obtinuerint, a. 2. ab ἔχω, habeo, f. ξω. ϑ. 113.

Ε'στω, esto, 3. sing. præs. imperat. ab εἰμὶ, sum. ε. 370.

Ε'ταῖρος, amicus, acc. ἑταῖρον, & ἕταρον, poëticè. ε. 183. 716.

Ε'τανύσθη, extensum est. a. 1. pass. à τανύω. f. σω. p. κα. Th. τείνω, tendo. ϑ. 177.

Ε'τεα, acc. ἔτευς, pro ἔτεος, genit. singul. ab ἔτος, *annus*. ε. 130. 173.

Ε'τεκ', pro ἔτεκε, a. 2. act. verb. τίκτω, pario. f. τέξομαι, a. 1. pass. ἐτέχθην. p. m. τέτοκα. ϑ. 60. 211.

Ε'τελέσθη, 3. person. a. 1. pass. à τελέω, ad finem perduco. f. έσω. Th. τέλος, εος, finis. ϑ. 59.

Ε'τεροζήλως, *iniquè*, adverb. ab ἑτερόζηλος, qui alio zelo ducitur, ab ἕτερος, alius, diversus, & ζῆλος, ου, ὁ, æmulatio. ϑ. 544.

Ε'τερος, ἑτέρου, alter, alius. ἑτέρηφι, pro ἑτέρη, nominat. f. g. φι per paragogen additur. ε. 216. 189.

Ε'τέρωθι, θεν, ex altera parte, adverb. ab ἕτερος. α. 184.

Ἐτέτυκτο, factus erat. 3. singul. plusq. perf. poëticè, pro ἐτέτυκτο à τεύχω. F. ξω. fabricor. α. 208.

Ἐτήκετο, liquescebat, imperf. verbi τήκω, & Dor. τάκω, f. ξω. liquefacio. p. med. τέτηκα. ϑ. 862.

Ἐτήτυμα, vera, pro ἔτυμα, per poëticam epenthesin syllabæ τη. Th. ἔτυμος, verus. ι. 10.

Ἔτικτον, genuerunt, imperf. verb. τίκτω, pario, f. τέξομαι. a. 2. ἔτεκον. a. 2. subj. τέκω. a. 1. pass. ἐτέχθην. p. m. τέτοκα. θ. 45.

Ἔτι, *adhuc*. ι. 157.

Ἐτινάσσετο, concutiebatur, imperf. à τινάσσω, *quatio*, f. ξω. θ. 680.

Ἔτισε, coluit. a. 1. ind. à τίω, honoro. α. 10.

Ἐτιταίνετο, extendebatur, imperf. à τιταίνω, quod à τείνω, tendo, f. νῶ, p. τέτακα. α. 229.

Ἔτλη, sustinuisset, 3. sing. a. 2 à τλῆμι, *tolero*, f. τλήσω, p. τέτληκα, a. 2. ἔτλην. Th. ταλάω, άσω, suffero, hinc per syncopen τλάω & τλῆμι. α. 73.

Ἔτραπ', evertit, a. 2. act. à τρέπω, verto, a. 2. ἔτραπον, f. ψω, p. φα, p. m. τέτροπα. θ. 58.

Ἐτράπεον, imperf. *uvas calcabant*, à novo verbo τραπέω, formatum à fut. 2 τραπῶ, ver. τρέπω, *verto*. α. 301.

Ἔτρεφε, nutrivit, imperf. act. ἐτρέπετ', pro ἐτρέπετο, imperf. pass. à τρέφω, F. θρέψω, *alo*, p. τέτρεφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. θ. 107.

Ἐτρύγων, vindemiabant, 3. plur. imperf. pro ἐτρύγαον, à τρυγάω. Them. τρύγη, ης, ἡ, *triticum*, *vindemia*. α. 292.

Ἐτύμοισιν, veris, dat. pl. Ion. ab ἔτυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, verus. Vide paullò antè ἐτήτυμα. ϑ. 27.

Ἐτύχθη, fuit, a. 1. pro ἐτεύχθη Poet. à Th. τεύχω, f. ξω, sum, fio. p. pass. τέτυγμαι. α. 366.

Ἐτώσια, inania, acc. pl. ab ἐτώσιος, hoc ab ἐτὸς, Adverb. *frustrà*. Th. εἰμὶ. ι. 440.

Ἐτωσιοεργὸς, *qui incassum laborat*, ab ἐτώσιον, inane, & ἔργον, opus. ι. 411.

Εὖ, bellè, adverb. ab ἐῢς, bonus. ι. 107.

Εὐαγόρη, nomen mul. ϑ. 257.

Εὐαεῖ, dat. sing. ab εὐαὴς, έος, ὁ, ἡ, *qui benè à ventis perflatur*. Them. ἄω, vel ἄημι, *spiro*, ι. 599.

Εὐάρνη, nomen mul. ϑ. 259.

Εὔβοια, Est nomen loci, ex εὖ, benè, & βόω, pasco. ι. 651.

Εὐδαίμων, beatus, hinc εὐδαιμονία, felicitas. Th. δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Deus. ι. 825.

Εὐδμήτων, gen. pl. ab εὔδμητος, *benè ædificatus*. Thema δέμω, f. δεμῶ, præt. δέδμηκα. α. 242.

Εὐδώρη, nomen mul. ϑ. 244.

Εὔει, torret. præs. ind. idem quod φλογίζει, ab εὔω, vel εὕω, *uro*, f. σω. ι. 705.

Εὐειδὴς, έος, ὁ, ἡ, *speciosus*. ex εὖ, & εἶδος, εος, τὸ, forma. Them. εἴδω, video. ϑ. 250.

Εὐεργὲς, fabrefactum, n. g. ab εὐεργὴς, benè fabricatus. Th. ἔργον, opus. ι. 629.

Εὐεργεσιάων, Æolicè pro εὐεργεσιῶν, ab εὐεργεσία, ας, ἡ, *beneficentia*. Them. ἔργον, opus. ϑ. 503.

Εὐερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, benè septus, ab ἕρκος, septum. Th. εἴργω, includo. ι. 732.

Εὔλαιον, nomen fluvii.

Εὐθετίσας, αντος, ὁ, a. 1. part. qui ritè disposuit, ab εὐθετίζω, *concinnè dispono*. Thema, τίθημι, pono. f. θήσω. θ. 541.

Εὐθημοσύνη, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμων, ονος, concinnus. Th. τίθημι, pono. ι. 671.

Εὐκηλήτειρα, placatrix, à κηλέω, f. ήσω, mulceo. ι. 464.

Εὔκηλος, tranquillus. ex εὖ & ἔκηλος, mitis, pacificus. ι. 671.

Εὐκομίσσασθαι, *benè recondere*, a. 1. med. infin. Them. κομέω, unde κομίζω. ι. 600.

Εὐκόσμως, adverb. concinnè, rectè. Th. κόσμος, ου, ὁ, ordo. ι. 628.

Εὐκραέος, genit. ab εὐκραής, έος, ὁ, ἡ, temperatus. Them. κεράννυμι, f. άσω, misceo, vel εὐκραής, per syncopen pro εὐκεραής. ι. 594.

Εὐκράτη, nomen mul. θ. 245.

Εὐκρινέες, pl. num. sunt *venti etesii*, q. d. puri non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκρινής, purus, liquidus. Them. κρίνω, discerno. ι. 670.

Εὐκτίμενον, *benè extructum*, perf. part. pro εὖ ἐκτισμένον, à κτίζω, f. ίσω, condo. α. 81.

Εὐλιμένη, nomen mul. *bonus portus*. θ. 246.

Εὐμμελίης, ου, ὁ, Ionicè pro εὐμμελίας, ου, ὁ, fraxini peritus. Them. μελία, ας, ἡ, *fraxinus*. α. 368.

Εὐνάζῃ, cubitum ieris, præs. subj. pass. ab εὐνάζω, *sopio*, f. άσω. Them. εὐνή, ῆς, ἡ, cubile. ι. 339.

Εὐνείκη, nomen mul. *benè litigans*. θ. 247.

Εὐνηθεῖσα, concumbens, a. 1. part. pass. f. g. ab εὐνάω, f. ήσω, sopio. Th. εὐνή, ῆς, ἡ, cubile, εὐνῇ, εὐνῶ. α. 6. ι. 329.

Εὐνομίην, nomen mul. *legitima*. θ. 902.

Εὔξῃ, oraveris, 2. sing. a. 1. med. subj. εὔξωμαι, ῃ, ηται, ab εὔχομαι, precor, f. εὔξομαι, p. εὖγμαι. ι. 738.

Εὔξοον, *benè rasam, politam, dolatam*, idem quod εὔξεστος. Th. ξέω, polio, f. έσω. α. 352.

Εὔορκος, qui jusjurandum religiosè colit. Th. ὅρκος, ου, ὁ, *juramentum*. ι. 170.

Εὔορμος, *tutus*. ab ὅρμος, ου, ὁ, *statio navium*. α. 207.

Εὔπεπλον, Th. πέπλος, ου, ὁ, *peplum*, vestis muliebris. θ. 273.

Εὐπλεκέων, gen. pl. ab εὐπλεκής, έος, ὁ, ἡ, benè junctus. Thema πλέκω, f. ξω, plecto, necto. α. 306.

Εὐποίητα, fabrefactæ, nom. plur. n. g. ab εὖ, & ποιέω, facio. α. 64.

Εὐπόμπη, nomen mul. ἡ μετὰ μεγάλης φαντασίας. θ. 261.

Εὔπυργος, *benè turrita*. à πύργος, ου, ὁ, *turris, ein burg*. α. 270.

Εὗρε, invenit, 3. sing. a. 2. act. ab εὑρίσκω, *invenio*, f. εὑρήσω, p. εὕρηκα, a. 2. εὗρον. inde in subj. εὕρω, ῃς, ῃ. α. 58.

Εὐρρείτης, ου, ex εὖ & ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω, p. ἐῤῥύηκα. θ. 343.

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. θ. 276.

Εὐρυβίης, Ionicè pro εὐρυβίας, ου, ὁ, *cujus vis se latè extendit*. Hinc εὐρυβίη, nomen proprium mul. εὐρυβίην, ex εὐρύς, έος, ὁ, latus, & βία, ας, ἡ, vis. θ. 932. 375.

Εὐρυμέτωπ☉, ου, latam frontem habens. à μέτωπον, ου, τὸ, frons. Th. ὄπτομαι, video. α. 82.

Εὐρυνόμη, nomen mul. Э. 368.

Εὐρυοδείης, genit. Ionic. spatiosæ. ex εὐρὺς, εῖα, latus, & ὁδὸς via. εὐρυόδει☉, ὁ, ἡ, & in f. g. etiam εὐρυοδεία, Ionicè verò εὐρυοδείη. ι. 197.

Εὐρυόπα, latè sonans, vocat. cas. ab εὐρυόπης, ου, ὁ. Them. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, & εὐρὺ, latè. Poëticè vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii scribunt εὐρύοπα. ι. 229.

Εὐρύοπα, accus. casus ab εὐρύωψ, οπ☉, latum habens oculum, ab ὤψ. Th. ὄπτομαι, video. Э. 884.

Εὐρὺς, latus, εὐρείη, Ionicè pro εὐρεῖα, εὐρύ. Э. 45. 480.

Εὐρυσθῆα, acc. pro εὐρυσθέα, Poëticè; ab εὐρυσθεὺς, έ☉, ὁ, nomen viri, cujus robur longè latéque patet. α. 91.

Εὐρύστερν☉, qui habet latum pectus. à στέρνον, ου, τὸ, pectus, &c. εὐρὺς, εῖα, ὑ, latus, a, um. Э. 117.

Εὐρυτίων, nomen viri. εὐρυτίωνα, acc. Э. 293.

Εὐρώεντα, amplam, ab εὐρώεις, squalidus. ab εὐρὼς, ῶτ☉, ὁ, caries, mucor. ι. 153.

Ε'ὺς, ἐ☉, ὁ, bonus. ι. 50.

Ε'ϋστέφαν☉, benè coronatus, ex εὖ & στέφω, corono, f. ψω. ι. 300.

Ε'ύσφυρ☉, ὁ ϗ ἡ, cui est elegans pedum forma, à σφύρα, ας, ἡ, malleus, hinc σφυρὸν, ου, τὸ, malleolus. item pes, qui habet pulcros talos. α. 16.

Ε'ύσωτρου, genit. ab εὔσωτρ☉, ου, ὁ, ἡ, benè servans. Th. σώζω. α. 273.

Εὖτ' pro εὖτε sequente ἄν. εὖτ' ἄν, postquam, adverb. temporis. ι. 181.

Εὐτέρπη, nomen mul. & Musæ, ab εὖ benè, & τέρπω, delecto. Э. 77.

Εὔτρητ☉, benè perforatus, Poët. εὔτρητ☉, accipitur & pro εὐρύτρητ☉, lato ore hians. Them. τετράω, perforo, terebro, f. τρήσω. Э. 863.

Εὐτροχάλῳ, dat. ab εὐτρόχαλ☉, benè currens, æquabilis, planus, à τροχαλὸς, citus, velox. Th. τρέχω, curro, f. θρέξω, p. δέδρμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ι. 599.

Εὔτροχ☉, agilis, ab εὖ & τρέχω, curro. α. 463.

Εὔτυκτον, benè fabricatam. Them. τύχω, fabricor. α. 136.

Εὔφρων, ον☉, hilaris. Th. φρὴν, ενὸς, mens. ι. 775.

Εὐφρόναι, noctes, à nomin. ἡ εὐφρόνη, nox. παρὰ τὸ εὐφραίνεσθαι, oblectari. Them. φρὴν, mens. ι. 560.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia. Them. φρὴν, mens. Э. 909.

Εὐχὰς, accus. pl. ab εὐχὴ, ῆς, ἡ, precatio. hinc & εὖχ☉, ε☉, τὸ, honor. Th. εὔχομαι, f. εὔξομαι, p. ηὖγμαι. Э. 419.

Εὔχομαι, precor, εὔχεσθαι, præs. inf. hinc εὐχωλέων, Ionicè pro εὐχωλῶν, ab εὐχωλὴ, idem quod εὐχὴ, precatio. Them. εὔχομαι, precor. Э. 447. α. 68.

Εὐώνυμ☉, ου, clara, quæ benè audiebat. Th. ὄνομα, ατ☉, nomen. Э. 409.

Εὐωχέων, convivans, lætus, præs. part. ab εὐωχέω. Thema, εὐωχέω,

χία, ἡ, convivium. ι. 477.

Ἐφ', pro ἐπὶ, præpoſit. in, ſuper. ι. 162.

Ἔφαθ', pro ἔφατο, τ mutato in θ ob ſeq. aſpir. 3. ſingul. a. 2. med. ad formam, ἱστάμην, ἵστατο. ἵστατο. ι. 59.

Ἔφαινον, oſtendebant, imperf. à φαίνω, f. φανῶ, p. πέφαγκα, a. 2. ἔφανον, a. 1. ἔφηνα, f. 2. paſſ. φανήσομαι. θ. 667.

Ἔφασαν, dixerunt, pro ἔφησαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημὶ. Vide ἔφαθ'. Ϡ. 29.

Ἐφεζόμενος, inſidens, præſ. part. ab ἕζομαι, ſedeo, f. ἑδοῦμαι. ι. 583.

Ἐφέπουσι, incolunt, 3. perſ. ſing. ab ἕπω, ἕπομαι, ſequor. hinc ἐφέπουσα, præſ. part. Ϡ. 366.

Ἔφερον, ες, ε, ferebam. Th. φέρω. f. οἴσω, a 1 ἤνεγκα. ι. 118.

Ἐφίστασαν, inſtabant, 3. pl. imperf. act. ab ἐφίστημι pro ἐφίστημι, inſto, urgeo. f. ἐπιστήσω, p. ἐφέστηκα, a. 2. ἐπέστην. α. 258.

Ἐφετμῆς, genit. ab ἐφετμὴ, præceptum. ab ἐφίημι, immitto. Th. ἕω, mitto. ι. 296.

Ἐφήρμοσε, adaptavit, a. 1. ind. ab ἐφαρμόζω. Th. ἄρω, apto. ι. 76.

Ἐφίεσαν. immittebant, 3. pl. imperf. ab ἵημι. Th. ἕω, mitto. α. 307.

Ἐφίμερος, ου, ὁ, amabilis, ab ἵμερος, deſiderium. Th. ἱμείρω, deſidero. α. 15.

Ἐφόρεις, ferebas, imperf. à φορέω, fero. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, fero, & φορέω, geſto. ι. 38.

Ἐφόρευν, ferebant, imperf. Doricè pro ἐφόρουν. à φορέω, Th. φέρω. α. 293.

Ἐφορμήσασθαι, aggredi, a. 1. m. inf. ab ὁρμάω, impetu feror. hinc ἐφορμηθῆναι, a. 1. inf. Them. ὁρμὴ, impetus. α. 127.

Ἐφράσαθ', cogitavit, a. 1. m. ind. à φράζω, eloquor, cogito, conſulto, f. σω. ι. 85.

Ἔχ', contine, pro ἔχε, præſ. imperat. ab ἔχω, teneo, habeo. f. ἕξω. α. 95.

Ἐχάραξαν, infrendebant, 3. pl. imperf. à χαράσσω, f. ξω, ſculpo. α. 235.

Ἔχεσκε, pro εἶχε, imperf. Poëticum ab ἔχω. Ϡ 533.

Ἐχέτλη, ης, ἡ, ſtiva, παρὰ τὸ ἔχεσθαι, quia manu tenetur. ι. 467.

Ἐχέφρονες, pl. ab ἐχέφρων, ονος, ὁ, cordatus. Th. φρὴν, mens, & ἔχω, habeo θ. 88.

Ἐχθαίρῃ, oderit, præſ. ſubj. ab ἐχθαίρω. Th. ἔχθος, εος, odium. ι. 300.

Ἐχθρὸς, hoſtis, ab ἔχθος, εος, τὸ, odium. θ. 766.

Ἔχιδνα, vipera, in maſc. ἔχις, εως, & ἔχιδναν, nomen mul. θ. 304, 297.

Ἐχόλωσε, ad iram commovit. a. 1. ind. act. à χολόω. Thema, χολὴ, bilis. θ. 568.

Ἔχω, habeo, poſſum, habito. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poët. ἔχον, f. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, a. 2. ſubj. σχῶ. Præſ. inf. ἔχειν, & Ionic. ἐχέμεν. ι. 207. 457.

Ἑῷ, ſuo. dat. ab ἑὸς, ἡ, ὸν, ſuus, a, um. α. 385.

Ἐὼν pro ὢν, ens. Ionica proltheſis. ab εἰμὶ, ſum. ι. 514.

Ἑωσφόρον, luciferum, ab ἕως, ω, ἡ, 4. ſimpl. aurora, & φέρω, affero. phoſphorus hinc dicitur. Thema eſt, ἠὼς, όος, ὃς, ἡ, aurora, q. d. aurea aura. θ. 381.

Z.

ZΑθέιυ, genit. Poëticè pro ζαθέυ, à ζάθεος, *valdè divinus, admirandus*, ζα particula in compositione intendit significationem. Th. θεὸς, Deus. θ. 6.

Ζαμβρύνει, a. 1. Ion. *vires intendit*. à ζαμβρύω, quod est à ζαμβρὴς, ὁ, *vehemens*, & hoc ex ζα & μβρός, ος, τὸ, *robur*. θ. 928.

Ζείδωρος, fertilis, pro ζηδωρος, *ubertim proferens ad vitam sustentandum*, ex ζη, quod est ζῆν, & δῶρον, munus. ε. 118.

Ζεῦξω, ὁ, ἡ, nomen proprium mul. q. d. *conjugans*. à ζεύγνυμι, jungo. θ. 352.

Ζεὺς, Jupiter, genit. διὸς, διΐ, δία, vocat. ζεῦ. Dicitur & ζὴν, ζηνὸς, ζηνί, ζῆνα, & Doric. ζὰν, ζανὸς, &c. ε. 8. 47.

Ζεφύροιο, Genit. Poët. pro ζεφύρυ, ζέφυρος ex ζέω, caleo, & φέρω, fero. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinent. θ. 870.

Ζηλοῖ, 3. sing. præs. à ζηλόω, *æmulor*. Th. ζῆλος, *livor, invidia*. ε. 23.

Ζηνὸς, genit. à ζὴν. Vide ζεὺς, Jupiter. ε. 86.

Ζητιόῃς, quæras, præs. subj. Poëticè pro ζητῇς dicitur ζητιόω. ε. 400.

Ζόφος, ὁ, ὁ, *caligo*, inde ζοφεροῖο, gen. Ion. à ζοφερὸς, ὸ, ὁ, caliginosus. α. 227. θ. 814.

Ζυγὸς, jugum, in plurali numero, ζυγά. Them. ζυγνύω, f. ζεύξω, jungo. ε. 581.

Ζῶε, vivebat, 3. sing. imperf. à ζώω Poëticè pro ζάω, ζῶ. ζώεσκεν, imperf. Poët. pro ἔζωεν. θ. 90. 606.

Ζώῃ, vivat. (differt à ζωῇ vitæ) 3. sing. præs. subj. Vide in Ζῶε.

Ζώνῃσι, dat. plur. pro ζώναις, Ionicè, ῃσι in fine est paragoge Ionica. à ζώνη, ἡ, zona. Them. ζωννύω, f. ζώσω, cingo. α. 233.

Ζωὸς, ζωή, ζωὸν, vivus, a, um. ζωῇσιν pro ζωαῖσιν, Ionicè, dat. pl. Th. ζάω, vivo. α. 157.

Ζῶσε, a. 1. Ion cinxit, pro ἔζωσε, à ζώννυμι, cingo. ζώσαντο, *cinxerunt se*, 3. pl. a. 1. med. pro ἐζώσαντο. ε. 72. 345.

H.

H̓ Art. præpos. ut, ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ε. 13.

Ἣ art. postp. ut ὃς, ἣ, ὃ, qui, quæ, quod. α. 4.

Ἧι, *cui quatenus*, α. 85.

Ἦ, sequente μὰν, *profectò tamen*, adverb.

Ἦν. *erat*, 3. imperf. ab εἰμὶ, sum.

Ἦ κ' *dixit*, & ἦ pro φῆ, φῆ pro ἔφη, duplex aphæresis. a. 2. ind. à φημὶ, dico.

Ἤ. *aut* ε. 175.

Ἥβη, ἡ, *pubes*. ab Hebr. *Eb. viror*. quod flos est in arbore revirescente, id pubes in homine. est & ἥβη, Dea pubertatis. ε. 132. θ. 17.

Ἡβήσειε, *annos pubertatis attigisset*, 3. sing. a. 1. Æol. opt. ab ἡβάω, ῶ, & Poëticè, ἡβώω. Them. ἥβη, ης, ἡ, pubes. ε. 132.

Ἡβῷμι, 3. singul. præs. act. opt. Atticè, communiter ἡβάοιμι, ῷμι. Atticè, ἡβῴην, ης, η, ab ἡβάω, f. ήσω, pubesco. ε. 698.

Ἠγάγετο,

Ἤγάγετο, *duxit*, (3. sing. a. 2. med. pro ἤγετο est ἠγάγετο per Atticam reduplicationem) ἠγάγετ', pro ἠγάγετο, *duxit*, verb. ἄγω, duco, f. ἄξω, p. ἦχα, a. 1. ἦξα, a. 2. ἦγον, & Attic. ἤγαγον. θ. 901.

Ἠγαθέη, *divina*, ἠγάθεος, q. d. ἄγαν θεῖος. Them θεὸς, Deus. θ. 499.

Ἦγε, a. 2. act. indic. *abduxit*. Atticè, ἤγαγε, ab ἄγω, f. ἄξω. θ. 994.

Ἡγεμονεύω, praeeo, sum dux. Th. ἡγέομαι, f. ἡγήσομαι, duco. θ. 387.

Ἠγερέθοντο, congregabantur, 3. pl. imperf. pass. indic. ab ἠγερέθομαι, Poëticè, pro ἀγείρομαι, *congregor*, hinc impert. ἠγέρετο, α. 475. Th. ἀγείρω, congrego, f. ερῶ. p. ἤγερκα. α. 184.

Ἠγῆτ', 3. sing. praes. med. subj. pro ἡγῆται, *praeveniat*. (pro προηγῆτο) si precibus te antevertat, praet. pass. ἥγημαι.

Ἠγνοίησε, ignoravit, a. 1. act. ab ἀγνοέω, Poëticè, ἀγνοέω, ex α, & νόος, νοῦς, mens. θ. 551.

Ἦγον', pro ἤγοντο, *ducebant*, (3. sing. imperf. med.) ab ἄγω. α. 274.

Ἤδη, &c. ι. 22. tum ἠδ', pro ἠδὲ. ι. 318.

Ἡδεῖα, f. g. ab ἡδὺς, *suavis*, neut. ἡδὺ. Comp. ἡδίων, Superl. ἥδιστος. θ. 40.

Ἤδη, adverb. *nuper*, *tum*. α. 172.

Ἡδυέπειαι, *suaviloquae*, ab ἡδὺ, & ἔπω, *dico*.

Ἢ, *aut*, pro ἤ. ι. 207.

Ἠέλιος, *sol*, Poëticè, pro ἥλιος, Heb. *Hel*, splendor, Graec. ἕλη, German. *hell*. ἠελίοιο, Poëticè pro ἡλίου ι. 155.

Ἦεν, *erat*, scil. *licitum*, pro ἦν, ἦς, ἦ, Poëticè, ἦα, ἦας, ἦε, ab εἰμὶ, sum. α. 15.

Ἠέρα, dat. pro ἀέρι, *aëre*, *caligine*, in mascul. genere *aër*. sed in f. g. *caligo*. Th. ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër. θ. 9.

Ἠεροειδεῖ, *obscuro*, ab ἠεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obscurus, ab ἀὴρ, έρος, pro ἀὴρ, apud Poëtas, pro caligine & tenebris, & εἶδος, forma. Them. εἴδω, video. θ. 252.

Ἠερόεις, tenebrosus, ἠερόεντος, ab ἀὴρ, pro ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër. θ. 807.

Ἤθεα, *mores*, acc. pl. ut & ἤθεα, *domicilia*. ἤθεσι, *habitaculis*. ι. 167.

Ἠθεῖος, *patruus*, ἠθεῖ, vocat. pro ἠθεῖε, à θεῖος, patruus. Them. θεὸς, Deus. α. 103.

Ἦθος, εος, τὸ, *mores*, ἐπίκλοπον ἦθος, *furaces mores*. ι. 67.

Ἤθελον, volebant, imperf. ab ἐθέλω, *volo*. θέλω, idem. f. θελήσω, p. τεθέληκα. ι. 136.

Ἠιόνη, nomen mul. θ. 255.

Ἤισαν, incedebant, 3. pl. plusq. Alii volunt esse 3. pl. imperf. pro ἴσαν, quia η, initio aliquando abundat. Sunt qui volunt esse 3. person. pl. aor. 1. inusitat. εἴσαν, & Poëticè ἤισαν. Th. εἶμι, eo. α. 170.

Ἧκε, *immisit*, 3. sing. a. 1. act. ab ἵημι, mitto. α. 343.

Ἤλασα, *percussi*, a. 1. act. ab ἐλαύνω, f. ἐλάσω, a. 1. ἤλασ', pro ἤλασε, *vulneravit*, p. ἤλακα. α. 363. 419.

Ἠλέκτρη, nomen mul. θ. 266.

Ἠλεκτρυώνη, nomen mul. α. 86.

Ἠλεκτρύων, nomen viri. α. 3.

Ἤλεκτρος, ου, ὁ, & ἤλεκτρον, ου, τὸ,

ρὶ, electrum, à λέκτρον, lectus. Th. λέγομαι, cubo. α. 147.

Ἤλλαντο, 3. pl. impert pass. ab ἄλημι, *erro*, *vagor*. Attica reduplicatione, pro ἤλαντο. Th. ἀλάομαι, ὦμαι, vagor. Alii volunt esse pl. perf. pass per Atticam reduplicationem ab ἐλαύνω, f. άσω, in pl. perf. ἐληλάμεθα, σαι, ται, & cum augmento temporali in pl. ἠλήλαντο, discurrebant. α. 143.

Ἦλθε, venit. a. 2. Vide ἤλυθεν. α. 81.

Ἠλιβάτοιο, gen. Ion. ab ἠλίβατος, τοῦ, ὁ, ἡ, tam altus locus, ut soli uni sit pervius, ab ἥλιος, *sol*, Æolic. ἄλιος, & βαίνω, eo. ϑ. 422.

Ἤλιτε, peccavit, a. 2. act. ab ἀλιτέω, vel ἀλείτω, a. 2. ἤλιτον. α. 80.

Ἠλύθομεν, venimus, præt. med. ab ἔρχομαι. Vide ἤλυθεν. ϑ. 619.

Ἤλυθεν, *venit*, a. 2. & per syncopen, ἦλθεν, ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, p. m. ἤλυθα, a. 2. m. ἠλθόμην.

Ἠμαθίων, ωνος, nomen regis. ϑ. 985.

Ἠμαθόεντος, *arenoso*, genit. ab ἠμαθόεις, Ionicè pro ἀμαθόεις, εντος. Idem quod ψαμμώδης, arenosus. Th. ψάμμος, ου, ἡ, arena. α. 360.

Ἦμαρ, *dies*. gen. ἤματος, ἤματι. hinc ἠμάτιος, diurnus. Th. ἡμέρα, ας, ἡ, dies. ε. 176. 419. 778.

Ἤμελλε, imperf. augmentum Atticum, sic ἠβουλήθην, pro ἐβουλήθην, à μέλλω, futurus sum. f. μελλήσομαι. ϑ. 478.

Ἠμὲν, &, sequente plerumque, ἠδὲ, &c. ε. 339.

Ἥμενος, part. præs. ab ἧμαι, *sedeo*. ε. 501.

Ἠμέρη, Ionicè, pro ἡμέρα, dies. ε. 825.

Ἡμερόκοιτος, ου, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρα, dies, & κοίτη, ης, ἡ, lectus. ε. 605.

Ἡμέτερον, nostrum, ἡμετέρου, ἡμετέροισι, dat. pl. Ion. Th. ἐγὼ, ego. α. 367.

Ἤμησε, a. 1. ind. act. ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω, p. ἤμηκα, hic per tmesin, pro ἀπήμησε. ϑ. 181.

Ἡμιθέοι, *semidei*, ab ἥμισυς, εος, dimidius, & θεὸς, Deus. ε. 160.

Ἡμιόνων, gen. pl. ἡμιόνοισι, dat. pl. ab ἡμίονος, ου, ὁ & ἡ, *mulus*, q. d. semiasinus, ab ἥμισυς, dimidius, & ὄνος, ου, asinus. ε. 46.

Ἥμισυ, dimidium, in masc. ἥμισυς, in f. ἡμίσεια. ε. 40.

Ἦμος, quando, adverb. ε. 420.

Ἤμων, *metebant*, 3. pl. imperf. act. ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω. α. 288.

Ἦν, erat, 3. perf. imperf. ab εἰμὶ, sum. α. 178.

Ἥν, quam, acc. ab ὃς, ἣ, ὃ, α. 408.

Ἤν, *si*. pro ἂν, ἐὰν, verò per aphæresin, pro ἐὰν. ε. 401.

Ἡνία, ας, ἡ, *habena*. α. 323.

Ἡνιόχη, nomen mul. *agitatrix*. α. 83.

Ἠνορέης, *fortitudinis*, genit. ab ἠνορέα, idem quod ἀνδρεία. Thema, ἀνὴρ, *vir*. ϑ. 516.

Ἥντινα, quam, acc. ab ὅστις, ἥτις, ὅτι, gen. ὅτου, οὗτινος, ε. 761.

Ἡνίοχος, ου, auriga, q. d. τὴν ἡνίαν ἔχων, qui manu habenas tenet, equósque quò libet inflectit. α. 323.

Ἤνωγε, jussit, imperf. vel præt. med.

med. ab ἀνώγω, *jubeo*, ἤνωξ', pro ἤνωξε, *jussit*, a. 1. act. f. ἀνώξω, ι. 68. α. 479.

Ἠοῦς, genit. ab ἠώς, aurora. Vide in ἠώς. ε. 724.

Ἧπαρ, ατος, τὸ, *jecur*. Θ. 524.

Ἤπειρος, ου, ἡ, *Epirus*, terra continens. Θ. 189.

Ἤπειτα, Poëticè, pro ἔπειτα, *deinde*. ex ἐπὶ, & εἶτα, postea. ι. 292.

Ἠπεροπεύσας, part. a. 1. act. *qui decepit*, ab ἠπεροπεύω, decipio, q. d. ἀπείρω ὀπὶ, infinitis vocibus, impostores sunt verbosi. Th. ὂψ, ὀπὸς, ἡ, vox. ι. 55.

Ἤπιος, ου, *placidus*. Θ. 235.

Ἦπου, *profectò*. α. 92.

Ἤπυον, imperf. *clamabant*. Th. ἠπύω, f. ύσω, sono. α. 316.

Ἡρακλῆος, ῆος, ῆϊ, Hercules, propter carminis dimensionem legendum est hîc τὸ ἡρακλῆϊ, tamquam ἡρακλεῖ. hinc ἡρακλητὴ, Herculea. Thema, κλείω, celebro. Θ. 318. α. 115.

Ἤρεικον, imperf. *proscindebant*, ab ἐρείκω, *scindo*, f. ξω. α. 287.

Ἠρείσατο, sustinuit se, a. 1. med. ab ἐρείδω, f. είσω, fulcio. α. 362.

Ἤρδον, pro θήρευον, Doricè, *venabantur*, à θηρεύω, *venor*. Them. θήρ. Alii scribunt, ἤρευν, imperf. Doric. esse, pro ᾕρουν, ab αἱρέω, *capio*, f. ήσω, p. ᾕρηκα, imperf. ᾕρεον, ᾕρουν, a. 2. εἷλον. α. 302.

Ἥρη, *Juno*, pro ἥρα, Ionicè. ἥρα verò videtur per metathesin dici, pro ἀήρ. Θ. 314.

Ἠριγένεια, *mane genita*, propriè *vere nata*. Metaph. ver ad annum se habet, sicut matutinum tempus ad diem. Θ. 381.

Ἠριδανὸς, nomen fluvii. Θ. 338.

Ἤρισεν, contendit, a. 1. act. ab ἐρίζω, *rixor*, f. ίσω. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, contentio. Θ. 928.

Ἤρειπε, a. 2. ind. cecidit. Thema, ἐρείπω, f. ψω, everto. α. 421.

Ἥρπασεν, rapuit, a. 1. ind. ab ἁρπάζω, *rapio*, F. σω, & Dor. ξω, p. ἥρπακα, a. 2. pass. ἡρπάγην, p. m. ἥρπαγα. Θ. 914.

Ἤρυον, *hauriebant*, imperf. ab ἀρύω, f. ύσω. α. 301.

Ἥρως, ωος, ὁ, heros. α. 37.

Ἧς, *sua*, genit. ab ὃς, ἣ, ὃν, *suus*, *a*, *um*, ἧς παρὰ μητρὸς, *à sua matre*. α. 18.

Ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. ab εἰμὶ, sum. ι 111.

Ἤστην, pro ἤτην, per pleonasmum τοῦ σ, est. 3. dual. imperfecti ab εἰμὶ, *sum*. α. 50.

Ἦσθα, fuisti. 2. singul. imperf. ab εἰμί. θα est paragoge Æolica. α. 119.

Ἤσθιον, imperf. *edebant*, ἤσθιε, *comedebat*, ab ἐσθίω, *edo*, f. ίσω, p. ἤσθικα. Th. ἔσθω, edo. ι. 147.

Ἡσίοδος, nomen auctoris, ex ἧσις, εως, ἡ, *delectatio*, & ὁδὸς, *via*, q. d. via delectationis. Facetus comes est in via pro vehiculo. Θ. 22.

Ἧς, pro αἷς, *quibus*, Ionicè, ab ἣ, quæ. Θ. 904.

Ἧσιν, *suis*, pro αἷς, ab ὃς, ἣ, ὃν, *suus*. ι. 47.

Ἦσι, *sint*. 3. sing. præs. subj. pro ᾖ, σι, est paragoge Poëtica, ab εἰμὶ, sum, sic Homerus ἐθέλῃσιν, pro ἐθέλῃ, Iliad. α. 408.

Ἠσπάζοντο, 3. pl. imperf. ab ἀσπάζομαι, f. σομαι, amplector.

Ἧσσον, Atticè, ἧττον, minus. ab ἥσσων, ονος, minor. à positivo μικρὸς, parvus, caret superl.

Ἧτο, Poët. pro ἧτο. *sedebat*. 3. sing. imperf. ab ἧμαι, *sedeo*. α. 214.

Ἥσυχος,

Ἥσυχοι, *quieti*, ab ἥσυχος, quietus. θ. 763.

Ἥτε, *hæcque*. ἡ, eſt articul. præpoſ. accentum habet ob ſeq. dict. encliticam τε. ſic & ἥτ'. ε. 318. Th. ἢ, aut, ſive. ε. 20.

Ἦτε, *verè*, certè, adverb. α. 79.

Ἥτις, quæ, ὅς τις, ὅ τι. Vide *ἅτινα*. ε. 406.

Ἤτοι, *ſive*, *ſeu*. Them. ἢ, aut. ε. 166.

Ἦτορ, τὸ, cor. ε. 360.

Ἠΰκομος, pulcricoma, genit. ἠϋκόμου, & poëticè ἠϋκόμοιο, poëticè ἠϋκόμοιο, ex εὖ & κόμη, ης, ἡ, coma. θ. 625.

Ἠΰν, accuſ. ab ἠΰς, *bonus*. Them. ἐΰς, έος, ὁ, bonus. θ. 817.

Ηὔξετο, 3. ſing. imperf. paſſ. ab αὔξομαι, pro αὐξάνομαι, augeo, perf. ηὔξημαι, a. 1. paſſ. ηὐξήθην. f. 1. med. αὐξήσομαι. Th. αὔξω, augeo.

Ἥφαιστος, ου, ὁ, *Vulcanus*, ſic dicitur, ab ἅπτω, *accendo*, & αἰστόω, *deſtruo*, fabrorum metallicorum Deus. α. 319.

Ἠχεῖ, 3. perſon. præſ. act. verb. ἠχέω, f. ήσω, ſono. Them. ἦχος, ου, ſonus.

Ἠχήτα, pro ἠχήτης, vocativus. Th. ἦχος, ου, ὁ, *ſonus*. unde ἠχὴ, *fragor*. ε. 382. α. 438.

Ἠχήεις, εντος, ὁ, ſonorus, ab ἦχος, ſonus. θ. 767.

Ἤχθηρε, a. 1. act. ab ἐχθαίρω, odio proſequor, f. αρῶ, p. ἤχθαρκα. Th. ἔχθος, εος, τὸ, odium. ϑ. 138.

Ἤχθοντο, 3. pl. imperf. ab ἄχθομαι, ſuccenſeo. f. έσομαι, vel ήσομαι. Them. ἄχθος, εος, τὸ, pondus. ϑ. 155.

Ἠχὼ, όος, οῦς, ἡ, ſonus reciprocus, Echo, ab ἦχος, ſonus. α. 279.

Ἠὼς, όος, οῦς, ἡ, *aurora*, acc. ἠόα, ἠῶ, ἐπ' ἠῶ, circa auroram, & ἠῶ θ', *aurorámque*, pro ἠῶ τε. vel ἠῶ τε. ε. 550. ϑ. 372.

Θ.

Θ', pro τε, &c. ε. 554.

Θαλαμήϊα δοῦρα, ligna thalamo vel ædibus ſtruendis apta. Th. θάλαμος, ου, ὁ, thalamus. ε. 807.

Θαλίη, nomen mul. (pro θαλία, ας, ἡ,) Ionicè, à θάλλω, vireo. ϑ. 245.

Θαλίαι, convivia, θαλίῃσι, dat. pl. Ionic. Them. θάλλω, vireo. ε. 115.

Θάλασσα, ης, ἡ, mare. ε. 164.

Θάλεια, nomen Muſæ, ut Poëtæ finxerunt. ϑ. 77.

Θαλερὸς, ὴ, ὸν, in flore exiſtens, à θάλλω, f. λῶ, floreo, vireo. ϑ. 138.

Θάλλουσι, florent, præſ. ind. à θάλλω, f. αλῶ, vireo, floreo. ε. 236.

Θαλφθεὶς, calefactus, a. 1. part. paſſ. θάλπω. F. ψω. θ. 864.

Θαμὰ, *frequenter*, crebrò, adverb. ε. 362.

Θάνατος, ου, & θανάτοιο, Ion. mors. Th. θνήσκω, f. θανοῦμαι, morior. ε. 155.

Θανεῖν, *mori*, a. 2. inf. θάνοιο. a. 2. act. opt. à θνήσκω, morior. f. 2. θανοῦμαι. f. 1. paſſ. θνήξομαι. p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον. p. m. τέθνεα. ε. 175.

Θάπτεν, ſepelivit, imperf. Ionic. verbi θάπτω, ſepelio, f. ψω, p. τέταφα, aor. 2. ἔταφον, præt. med. τέθηπα. α. 472.

Θάρσος, εος, τὸ, animi præſentia, (*fiducia*) θράσος, *audacia*.

Hinc

Hinc θαρσήσας, a. 1. part. verb. θαρσέω, fiduciam habeo. ι. 319. ι. 186.

Θαρσύνω, f. υνῶ, fiduciam affero. θαρσύνοντα, præf. part. Th. θάρσος, εος, τὸ, fiducia. α. 316.

Θᾶσσον, celeriùs, comparat. pro τάχιον, ex ταχὺς, celer. α. 95.

Θαῦμα, τὸ, res mira, θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu, Th. θαυμάζω, f. σω, miror. α. 140.

Θαύμαντος, genit. à θαύμας, αντος, ὁ, nomen viri. θ. 265.

Θεὰ, ας, ἡ, Dea, θεᾶν, gen. Dor. pl. num. & θεάων, Æolicè. α. 338. θ. 41.

Θέε, imperf. pro ἔθεε, *discurrebat*, à θέω, *curro*, f. θεύσομαι, α. 224.

Θεῇς, Ionicè pro θεαῖς, *deabus*. Vide θεὰ. ι. 62.

Θεητὸς, ῦ, ὁ, cum admiratione spectandus, à θεάω, cum admiratione specto. Th. θεάομαι, specto, contemplor. f. άσομαι, Ionicè ήσομαι.

Θεῖα, nomen mul. & θείην, divinam, Ionicè pro θείαν, à θεῖος, α, ον, adject. Th. Θεὸς, Deus. θ. 371. θ. 32.

Θείη, 3. perf. præf. sub. *ponat*, h. e. *faciat*, more Hebræorum, à θέω, *pono*, pro quo Poëtæ θείω, sicut pro πνέω, πνείω. vel est aor. 2. Poët. pro θῇ, à τίθημι, pono, a. 2. ἔθην. ι. 556.

Θεῖναι, a. 2. act. infinit. à τίθημι, pono, f. θήσω, a. 2. ἔθην. ι. 815.

Θεῖος, divinus, gen. ου, vel Ion. θείοιο. α. 138.

Θέλουσα, volens, præf. part. f. g. à θέλω, F. ήσω. θ. 446.

Θεμέθλοις, dat. pl. à θέμεθλον, idem quod θέμιλον, fundamentum. θ. 816.

Θέμεν, ponere, Ionicè pro θεῖναι, a. 2. inf. à τίθημι, pono. ι. 61.

Θέμις, ιστος, vel ιδος, ἡ, *jus*, acc. θέμιν. θεμιστέων, gen. pl. pro θεμίστων, Ionismus enim ille non habet locum in Genit. declin. 5. simplicium, nisi dicamus θεμιστέων esse à θεμιστὴ, ῆς. θεμιστὸς, ὴ, ὸν, *legibus consentaneus*. ι. 137. θ. 235. Est & θέμις, nomen Deæ. θ. 16.

Θεμιστονόη, nomen mul. quæ sapit ex legibus. α. 356

Θεμιστὼ, όος, ἡ, nomen mul. θ. 261.

Θεοειδὴς, forma Deum referens, ex θεὸς, & εἶδος, forma. Th. εἴδω, video. θ. 350.

Θεόσδοτος, divinitus data, à δίδωμι, do. ι. 320.

Θεὸς, Deus, gen. θεῦ, & θεοῖο, Ion. α. 415. dat. pl. Ion. θεοῖσι, θεοῖσιν. α 28. θεόφιν, adverb. ex Deo. θ. 871.

Θεραπευέμεν, præf. inf. act. à θεραπεύω, famulor, servio. f. εύσω. Th. θεράπων, οντος, ὁ, minister. ι. 135.

Θεράπων, οντος, ὁ, minister famulus. θ. 100.

Θέρος, θέρεος, τὸ, æstas. ι. 502.

Θερμὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, calidus. Th. θέρω, f. θερῶ, & Æol. θέρσω, calefacio. θ. 696.

Θέσθαι, a. 2. med. infinit. à τίθημι, pono. ι. 23.

Θείκελα, divina, per syncopen pro θεοείκελα, *Deo similia*, ex θεὸς. & εἴκω, similis sum. α. 24.

Θεσπεσία, ἡ, divina. à θεσπέσιος, ὁ καὶ ἡ, divinus. Th. θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, vaticinus. α. 383.

Θέτις, nomen mul. ϑ. 244.

Θέτο, fecit, pro ἔθετο. ab ἐθέμην. a. 2. med. verbi τίθημι, pono. ϑ. 886.

Θειόντων, gen. pl. part. Alii Θεόντων, à Θέω, curro. At illi, à Θεάω, *exhibeo me videndum.* α. 146.

Θήβη, ἡ, nomen urbis. Θήβης, &c. α. 105.

Θηβαιγενής, έος, ὁ, ex urbe Thebarum oriundus, à γίνομαι, nascor. ϑ. 530.

Θῆξε, acuit, 3. perf. præf. ind. à Θήγω, f. ξω, acuo. α. 388.

Θηητὸν, mirandum. à Θεάομαι. Th. Θηέομαι, ὤμαι, *spectō.* Θηήσονται, suspicient, f. 1. à Θηέομαι. ε. 482. θ. 31.

Θῆκεν, a. 1. ind. Θήκατο, a. 1. med. verbi τίθημι, pono, f. Θήσω, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθην. α. 465.

Θῆλυς, εος, ὁ, vel ἡ, fœmineus. Θήλεια, *fœmina.* ϑ. 667. Θηλυτεράων, gen. Æolic. à Θηλυτέρη, comparat. à Them. Θῆλυς, εια, fœmineus. α. 295. α. 4.

Θησαυρὸς, ῦ, ὁ, thesaurus. ε. 717.

Θὴρ, ηρὸς, ὁ, fera, in pl. Θῆρες, dat. Θηρσὶ. ε. 277.

Θηρήτης, pro Θηρευτὴς, Poëtic. à Θηρευτὴς, venator. Θηρευταὶ, in pl. à Θηρεύω, *venor.* Th. Θὴρ, fera. α. 388.

Θησέα, acc. à Θησεὺς, nomen viri. α. 182.

Θῆτα, accus. sing. servus, à Θὴς, Θητὸς, ὁ, *servus*, Θῆσσα, ης, ἡ, *ancilla.* ε. 602.

Θνῆσκον, moriebantur, pro ἔθνησκον, 3. pl. imperf. verbi. Θνήσκω, morior. Vide in Θανεῖν. ε. 117.

Θνητὸς, ῦ, ὁ, mortalis, Θνητὴ, Θνητοῖσι, à Θνήσκω, morior. α. 73. ε. 88.

Θοίνη, ης, ἡ, epulum. hinc Θοινάω, *epulor.* α. 114.

Θοὸς, ῦ, ὁ, celer. α. 97.

Θόρε, *desiliit*, a. 2. act. à Θορέω, vel Θόρω, salio. α. 392.

Θόρον, desilierunt, imperf. pro ἐθόρον, à Θόρω, salio. α. 370.

Θοῶς, adverb. *celeriter.* Th. Θοὸς, ῦ, ὁ, celer. α. 418.

Θρασεῖα, f. g. à Θρασὺς, *audax.* Th. Θάρσος, εος, τὸ, fiducia. α. 263.

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde, à Θρασὺς, audax, hoc à Θάρσος, εος, fiducia, & καρδία, ας, ἡ, cor. α. 448.

Θρεπτήρια, educationis præmia. Them. τρέφω, f. Θρέψω, alo. ε. 188.

Θρέφθη, a. 1. pass. Ion. à τρέφω, *alo*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. hinc & Θρέψασα, a. 1. part. Θρέψε, pro ἔθρεψε, a. 1. ϑ. 198. 328.

Θρηικίε, genit. à Θρήικιος, Thracius, à Θρῂξ, ηκὸς, *Thrax*, nomen gentile. ε 553.

Θρήκη, ης, ἡ, Thracia, nomen regionis. ε. 507.

Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. Θυγατέρα, & Θύγατρα Poëticè, vocat. ὦ Θύγατερ. α. 3. ϑ. 265.

Θῦε, æstuabant, imperf. Ionic. à Θύω, macto, & impetu feror. ϑ. 848.

Θύελλα, ης, ἡ, procella. ϑ. 742.

Θύεσσι, victimis, dat. pl. Ionic. à Θύος, εος, τὸ, victima, à Θύω, *immolo* ε. 338.

Θυήεις, εντος, redolens, ὁ, à Th. Θύω, f. ύσω, macto. θ. 558.

Θυμαλγέα, accusat v. à Θυμαλγὴς, afferens dolorem in animo, ex Θυμὸς, animus, & ἄλγος, εος, dolor. θ. 619.

Θυμηρέα-

Θυμήνασαι, a. 1. part. f. g. pl. succensentes, à θυμαίνω, irascor, F. θυμανῶ, a. 1. act. ἐθύμηνα, hinc part. a. 1. act. θυμήνας, ασα, αν. Them. θυμὸς, ira. α. 267.

Θυμοβορεῖν, præs. inf. à θυμοβορέω, animum exedo tristitia, ex θυμὸς, animus, & βορὰ, pabulum, esca. ι. 799.

Θυμολέοντα, acc. sing. à θυμολέων, *leonino animo praditus*, ex θυμὸς, animus, & λέων, οντος, leo. Θ. 1007.

Θυμοφθόρον, acc. à θυμοφθόρος, animum labefactans, ex θυμὸς, animus, & φθείρω, corrumpo. Th φθίω, corrumpo. ι. 717.

Θυμὸς, ῦ, ὁ, animus, ira. ι. 381.

Θῦον. θ. 131. *furens*, part. præs. act. g. n. à θύω, macto, cum impetu feror. ι. 620.

Θύραζε, adverb. *foras*, θύρηφι, *foris*, adverb. aut dativus adverbialiter positus, à θύρα, janua. ι. 97. 365.

Θύσανοι, οἱ, *villi*, seu *nodi*, quales dependent à crumenis, fimbriæ. α. 225.

Θύων, præs. part. à θύω, *sacrifico*. sumitur & θύω, pro ὁρμῶ, impetu quodam feror: item furo. hinc μεθύω, q. d. μετὰ τὸ θύειν, à sacrificiis enim solebant epulari. Θ. 109.

Θῶκον, acc. à θῶκος, ε, *sedile*, pro θᾶκος, ου, τὸ, à θαάσσω, *sedeo*. Th. θοὸς, ῦ, ὁ, celer. ι. 493.

Θώρηκα, thoracem, acc. pro θώρακα, Ionicè, à θώραξ, ακος, ὁ, Ionicè mutatur α in η. Θώραξ, *pectus*: unde θωρήσσω, ξω, *pectus armis seu lorica munio*, per syn. speciei *armo*, θωρήσσονται, armantur, præs. ind. Θ. 431.

Θωυτὰ, nom. pl. θωυτὰ ἔργα, admiranda opera, θωῦμα, Ionicè, idem est quod θαῦμα, & hinc θωυτὰ, pro θαυμαστὰ, Ion. Th. θαυμάζω, f. άσω, miror. α. 165.

I.

Ἴαλλον, *volitabant*, 3. pl. imperf. pro præs. enallage temporis, ab ἰάλλω, mitto, volo, f. αλῶ. Θ. 269.

Ἰάνειρα, ας, ἡ, nomen mul. ex ἴα, *sola*, & ἀνὴρ, quæ sola animo virum imitatur. Θ. 536.

Ἰάνθη, nomen mul. ab ἰαίνω, *calefacio*. item, *exhilaro*, *lætitia perfundo*. Θ. 349.

Ἰαπετοῖο, gen. Ion. ab Ἰαπετὸς, nomen viri, ab ἰάπτω, *mitto*. item, *maledictis lacesso*, ἰαπετιονίδη, vocat. casus, *filius Japeti*, à Ἰαπετιονίδης. ε 54.

Ἰασίῳ, dat. nomen viri, ab ἰάω, F. ἰάσω. Θ 970.

Ἴαχε, ἴαχον, 3. pl. imperf. act. verb. ἰάχω, vociferor, clamo. hinc in part. ἰάχων, οντος, hinc ἰαχὴ, *clamor*. Θ. 69. α. 441.

Ἰαωλκὸς, ῦ, ἡ, *nomen urbis*. α. 474.

Ἰδάλιμος, *sudorificus*, ab ἶδος, ἴδεος, τὸ, *sudor*. idem quod ἱδρὼς, ῶτος, ὁ. ι. 415.

Ἴδε, a. 2. act. imperat. ab εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον, in part. ἰδὼν, όντος, & ἰδοῦσ', pro ἰδοῦσα. α. 445.

Ἰδὲ, idem quod ἠδὲ, *&*, *atque*. α. 19.

Ἴδη.

Ἴδῃ, æstu, dat. sing. ab ἴδος, ε͵ος, τὸ, sudor. α. 397.

Ἰδεῖν, a. 2. act. infinit. ἰδεῖν, a. 2. med. infinit. ab εἴδω, video. Vide ἰδὲ. α. 166.

Ἴδης, genit. ἡ Ἴδη, *Mons Cretæ, sic dictus*, quòd ex eo longè latéque licuerit circumspicere. θ. 1010.

Ἴδης, *videris*, 2. sing. a. 2. act. subj. ab εἴδω, video. α. 335.

Ἴδμεν, pro ἴσμεν, & hoc per syncopen, pro ἰσαμεν, *scimus*, ind. præs. 1. pl. Th. ἴσημι, *scio*. Imperat. ἴσαθι, & ἴσθι. ϑ. 27. Hinc ἴδμων, peritus & ἰδμοσύνη, peritia, dat. pl. Ion. ἰδμοσύνῃσι. ϑ. 377.

Ἴδοντο, 3. plur. a. 2. med. indic. *aspexerint*, ab εἴδω, video. ϑ. 451.

Ἴδριες, *periti*, ab ἴδρις quod est ab ἴσημι, *scio*. α. 351.

Ἴδρις, ιος, ὁ, ἡ, *provida*, sic κατ' ἐξοχὴν, dicitur, *formica*. Th. ἴσημι, scio. ε. 778.

Ἰδρῶτα, acc. ab ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, *sudor*, per metonym. effecti *labor molestus*. Thema est, ἴδος, εος, τὸ, *sudor*. ε. 289.

Ἰδυῖα, ας, ἡ, nomen mul. quasi εἰδυῖα, *gnara*. ϑ. 352.

Ἱεῖσαι, *emittentes*. part. præs. g. f. pl. num. ab ἵημι, *mitto*, alii scribunt ἱεῖσαι, idque Æolicè, imperf. ἵην, ης, η, 3. pl. ἵεσαν, f. ἥσω, p. εἶκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ἦν, ἧς, ἧ, præt. pass. εἶμαι, a. 1. pass. ἕθην. ϑ. 10. 43.

Ἱέμεν, Ionicè, pro ἱέμεναι, Atticè, præs. inf. ab ἱέναι, ubi Iones αι, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἵημι, *mitto*. ε. 596.

Ἱέμενοι, *cupientes*, part. præs. m. ab ἵεμαι, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἵεντο, *cupiebant*, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰέναι, *ire*, ab εἶμι, *eo*, pro quo etiam dicitur ἵημι, ὦρτ' ἰέναι, *perrexit ire*. α. 40.

Ἱερὸς, ε͂, ὁ, *sacer*. item, *magnus*, *immensus*, ἱρὴ, Ionicè, pro ἱερά. ἱερὰ, g. n. pl. num. intelliguntur *sacrificia*, ἱἐρ', pro ἱερὰ. ἔρδειν ἱἐρ', *facere sacra*, h. e. sacrificare, ἱερῶν (pro ἱερῶν, in f. g.) Doricè. ϑ. 1014. α, 201. ϑ. 417. ε. 336.

Ἵησι, tranat, ab ἵημι, *mitto*, spiritu differt, ab ἵημι, *eo*, de quo paullò antè. ϑ. 806.

Ἰήσονι, dat. sing. nomen viri, ab ἰήσων. ϑ. 1000.

Ἰθείας, ab ἰθὺς, εῖα, ὺ, idem quod εὐθὺς, *rectus*, ἰθείῃσι, dat. plur. Ionic. ε. 36.

Ἴθι, præs. imperat. accede, ab εἶμι, vel ἵημι, eo. ε. 493.

Ἰθυδίκαισι, justos, dat. pl. Ion. paragoge ab ἰθυδίκης, ε, ὁ, cujus judicia sunt recta, ab ἰθὺς, ἰθεῖα, ἰθὺ, rectus, a, um, & δίκη, jus.

Ἰθύνει, dirigit, 3. sing. præs. ab ἰθύνω, dirigo. Th. ἰθὺς, ἰος, ὁ, rectus. ε. 7.

Ἱκάνει, pervenit, ab ἱκάνω. Th. ἵκω, f. ἵξω, a. 1. ἷξα, venio. ϑ. 697.

Ἴκελος, similis, & εἴκελος, ab εἴκω, *similis sum*. ε 304.

Ἱκέτευσε, a. 1. ind. ab ἱκετεύω, supplico. Th. ἱκέτης, ε, ὁ, supplex. α. 13.

Ἱκέτῃσι, *supplicibus*, dat. pl. Ion. ab ἱκέτης. ε. ὁ, *supplex*. ε. 327.

Ἵκετ', aor. 2. med. ἵκετ' ἐς ἀθανάτους, pervenit ad immortales. Vide in ἵκομαι. ϑ. 286.

Ἵκηαι, ἡ

Ἵκηαι, attigeris. 2. sing. a. 2. med. subj. Ionicè pro ἵκῃ, ab ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. m. ἱκόμην, ου, το, & in 3. plur. ἵκοντο, in aor. 2. subj. ἵκωμαι, ῃ, ηται. ι. 468.

Ἴκταρ, Adverb. celerrimè, ἀπὸ τοῦ ἱκέσθαι. Th. ἱκνέομαι. Θ. 691.

Ἶκτο, per syncopen pro ἵκετο, pervenit. a. 2. med. ἱκνέομαι. Vide in ἵκηαι. Θ. 481.

Ἰλαδὸν, catervatim. ε. 287.

Ἵλαος, ab ἵλαος, propitius, Atticè ἵλεως. ι. 340.

Ἱλάσκεσθαι. præf. inf. ab ἱλάσκομαι, placo. Th. ἱλάω. ι. 338.

Ἱμάσσας, Poëticè pro ἱμάσας, part. a. 1. act. à verbo ἱμάζω, loris cædo, F. ἱμάσω. Th. ἱμὰς, άντος, ὁ, lorum. Θ. 857.

Ἱμείρω, desidero, cupio. f. ερῶ, hinc ἵμερος, desiderium, & ἱμερόεντας, acc. plur. desiderabiles, ab ἱμερόεις, εσσα, εν. Th. ἱμείρω. α. 31. ι. 617. θ. 359.

Ἶν', pro ἵνα, ut. ι. 546.

Ἰνώ, όος, ἡ, valida, nomen mul. ab ἴς, ἰνὸς, ἡ, robur, fibra. Θ. 976.

Ἵξε, 3. sing. a. 1. act. indic. Th. ἵκω, venio, f. ἵξω, a. 1. ἷξα. α. 32.

Ἵξεαι, pervenies, 2. sing. fut. 1. med. Ionicè pro ἵξῃ, ab ἱκνέομαι, οῦμαι, F. ἵξομαι, Præt. pass. ἷγμαι, a. 2. med. ἱκόμην, ου, ετο. ι. 477.

Ἰοειδέα, acc. sing. in nom. ἰοειδής, έος, niger, ab ἴον, ου, τὸ, viola purpurea, nigricans, & εἶδος, εος, forma, & hoc ab εἴδω, video. Θ. 3.

Ἰόλαος, ου, nomen peritissimi aurigæ. Iolaus, q. d. ἰὸς τοῦ λαοῦ, jaculum seu telum populi. α. 78.

Ἰόντα, euntem, a. 2. act. part. ab εἶμι, eo. part. a. 2. act. ἰὼν, ἰοῦσα, ἰόν. θ. 773.

Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, sagittis gaudens. ex ἰὸς, οῦ, ὁ, telum, & χαίρω, gaudeo. Θ. 14.

Ἱππόδαμος, equorum domitor. ἵππος, & δαμάω, domo. α. 346.

Ἱπποθόη, nomen mul. celer instar equi. vel valdè celer. Nam ἵππος in compositione quandoque auget, sic & βου quod est ex βοῦς, ut βούλιμος. Θ. 251.

Ἱππονόη, nomen mul. valdè intelligens. Θ. 251.

Ἵππος, equus, dat. pl. Ion. ἵπποισιν. α. 341.

Ἱππότα, vocativi casus. ab ἱππότης, ου, ὁ, eques, vocativus pro nominativo ponitur Poëticè, & Atticè. α. 216.

Ἱππουκρήνη, equi fons. Nomen fontis, in Bœotia, non procul ab Helicone monte. θ. 6.

Ἵρηξ, ηκος, ὁ, Ionicè, pro ἱέραξ, ακος, ὁ, accipiter. ι. 203.

Ἶρις, ιδος, ἴριος, & ἴρεως, ἡ, iris in accus. ἶριν. Θ. 780.

Ἴς, ἰνὸς, ἡ, vis, ἲς ἀνέμου, vis venti. Θ. 332.

Ἶσ', pro ἴσα, ab ἴσος, par. ι. 350.

Ἴσαν, ibant, 3. pl. imperf. act. ab εἶμι, eo. imperf. ᾔειν. a. 2. ἴον, pl. perf. m. ᾔειν. θ. 68.

Ἴσασι, & ἴσασιν, 3. pl. ab οἶμαι, scio. ι. 40.

Ἴσον, parem, æqualem, ab ἴσος, par. ι. 327.

Ἶσον, æquale, scilicet prima in ἶσος est anceps, & proinde scribitur etiam ἴσος, quum prima corripitur. ι. 752.

Ἰσοῦσθαι, pro ἰσοῦσθαι, præs. med. infinit. æquare, ab ἰσόω, ῶ, æquo.

æquo. Them. ἶσος, ου, ὁ, par. ι. 562.

Ἰσοφαρίζει, *æquiparat*. q. d. ἴσον φέρει. ι. 430.

Ἰσταμένου, part. præs. pass. ἱστάμενος, *stans*, genit. Ion. ἱσταμένοιο, ab ἵσταμαι. ι. 569.

Ἵστασ' pro ἵστασο, 2. sing. præs. pass. imperat. ab ἵστημι, sto, f. στήσω, a. 2. ἔστην. α. 449.

Ἱστίην, Ionicè pro ἑστίαν, ab ἑστία, ας, ἡ, *Vesta*, focus. θ. 454.

Ἱστοβοῆϊ, *stivæ*, dat. singul. ab ἱστοβοεύς, temo, stiva. ab ἱστὸς, tela, quod ab ἵστημι, sto, & βοῦς, bos. ι. 435.

Ἱστὸν, *telam*, accus. ab ἱστὸς, οῦ, ὁ, tela, & malum navis. Them. ἵστημι, sto. ι. 64.

Ἵστορες, ab ἵστωρ, ορος, ὁ, ἡ, *gnarus*, sciens. ι. 792.

Ἴστρον, acc. ab ἴστρος, nomen fluvii Germanici, *Danubius*. θ. 339.

Ἰσχάνει, *detinet*, ab ἰσχάνω, idem quod ἴσχω, habeo. Them. ἴσχω, habeo. ι. 495.

Ἴσχω, εις, ει, idem quod ἔχω, habeo. ἴσχωσ', 3. pl. præs. subj. act. ι. 625.

Ἰσχὺς, ύος, ἡ, *robur*. dat. ἰσχύϊ, acc. ἰσχὺν, *fremitum*. Hinc ἰσχύω, robustus sum. θ. 146.

Ἴτον, abierunt, 3. dual. præs. activi, ab εἶμι, *eo*. ponitur verò præsens, pro, a. 2. ἴον, qui 3. dual. format ἴτην enallage temporis. ι. 199.

Ἴτυν, *extremam oram*. ab ἴτυς, υος, ἡ, *extremus ambitus*, circumferentia. α. 314.

Ἰφθίμου, genit. *fortis*, ab ἴφθιμος, & hoc ab ἶφι, *fortiter*, quod est ex ἲς, ἰνὸς, ἡ, *vis*, *robur*. ἰφθίμου. θ. 768.

Ἶφι, adverb. fortiter, ab ἲς, ἰνὸς, ἡ, vis, fibra. ι. 541.

Ἰφικλείδην, nomen viri. α. 111.

Ἰφικλῆα, nomen viri. ad formam ἡρακλῆα. à nominativo ἰφικλέης contractè ἰφικλῆς, q. d. valdè honoratus, gloriosus. α. 54.

Ἰχθυάοντες, piscibus inhiantes, præs. part. ab ἰχθυάω, ῶ, piscor. Them. ἰχθὺς, ύος, ὁ, piscis. α. 210.

Ἰχθῦς, ύος, ὁ, *piscis*, ἰχθῦς pro ἰχθύας sicuti δρῦς pro δρύας &c. α. 212.

Ἴχνος, εος, τὸ, *vestigium*. ι. 680.

Ἰῷ, dat. sing. ab ἰὸς, ῦ, ὁ, *sagitta*. quod est ab ἵημι *mitto*. item *ærugo*, quæ in metallo serpit, *venenum* quod transmittitur in venas. At ἰος, ἰα, ἰον, idem quod οἶος, α, ον, *solus*, *a*, *um*. α. 409.

Ἰωὴ, ῆς, ἡ, clamor, vociferatio. Θ. 682.

Ἰωλκὸν, acc. ἰωλκὸς, ῦ, ἡ, *urbs Thessalia*. θ. 997.

Ἰωχμοῖο, *tumultus*, genit. Ion. ab ἰωχμὸς, ῦ, ὁ, persequutio hostilis, idem quod ἰωκὴ. Th. διώκω, f. ξω, persequor. θ. 683.

K.

K pro καὶ &c., ἢ κ' *dixit* &c. Θ. 547.

Κάββαλε, & κάββαλ', prostravit, a. 2. ind. pro κατέβαλε à καταβάλλω dejicio, καββάλλεν', a. 2. m. 3. pers sing. Th. βάλλω, f. βαλῶ. p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 130. 462.

Καδδύναμιν pro κατὰ δύναμιν, pro virili, à δύναμις, εως, ἡ, potentia. Them. δύναμαι, f. ήσομαι, possum ι. 336.

Καδδ', καδ' δ' βάλε pro κατέβαλε δὲ, *dejicit verò*. α. 384.

Κάδμος,

Κάδμος, ου, nomen viri; hinc καδμεῖος, καδμείοισι, dat. pl. & in f. g. καδμείη, & καδμηΐς, ΐδος, Cadmæa. ι. 161. θ. 937.

Καθαπτόμενος, præf. part. à καθάπτω, *invado*. Them. ἅπτομαι, tango, f. ψομαι. ι. 332.

Καθαρῶς, purè, adverb. à καθαρὸς, οῦ, ὁ, purus. Th. καθαίρω, purgo. ι. 337.

Καθεζόμενος, præf. part. *residens*. à καθέζομαι, fedeo. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, fedeo. α. 34.

Καθίζει, 3. perf. præf. ind. *fedet*. καθίζειν, præf. inf. *colloca*. à καθίζω. Them. ἵζω, f. ἵσω, federe facio. θ. 434.

Καὶ, *fed etiam*, τε καὶ, quæ duo fimul juncta funt diftributiva, ὁμοῦ καὶ, *fimul etiam*. ι. 43. 243.

Καίοντ', adolent, pro καίουσι, καιομένη, *ardens*, præf. part. à καίω, uro, accendo, f. καύσω, p. κέκαυκα, a. 2. paff. ἐκάην, f. 1. paff. καυθήσομαι. θ. 557.

Καινέα, à καινεὺς, έος, ὁ, nomen proprium regis. α. 179.

Καιρὸς, οῦ, ὁ, *tempus opportunum*, occafio. ι. 694.

Κἀκεῖνος, ille: ex καὶ & ἐκεῖνος. ι. 293.

Κακκρύπτων, pro καταχρύπτων, abfcondens, præf. part. à κρύπτω, abfcondo. f. ψω. p. φα. a. 2. ἐκρύβην. ι. 471.

Κακοθημοσύνη, *ignavia*, ex κακὸν, malum & θήμων, ονος, ὁ, acervus rerum fimul congeftarum. Th. τίθημι, pono. ι. 472.

Κακὸς, *malus*, propriè *piger*, à χάζω, *cedo*. κακὴ, ἡ, neut. κακὸν, κακ' pro κακά. dat. pl. κακοῖσιν. κακὸν, pro κακῶς, *adverb*. ι. 327. comp. κακίων, fuperl. κάκιστος. ι. 266. 346.

Κακότητι, dat. fing. à κακότης, ητος, ἡ, improbitas. α. 93.

Κακόχαρτος, *alienis malis gaudens*, ex κακὸν, malum, & χαίρω, gaudeo. ι. 28.

Κακτάμεναι, occidere, Doric. pro καταχτάμεναι, & hoc pro καταχτεῖναι, a. 1. inf. act. à κατακτείνω, pro κατακτένω. Th. κτείνω, f. κτενῶ, occido, p. ἔκτακα, a. 2. ἔκτανον. α. 453.

Κᾶλα, *ligna*. à κᾶλον, ου, τὸ, lignum. ι. 126.

Καλεῖν, *vocare*, *invitare*, à καλέω, voco, f. έσω, p. κέκληκα, καλέεσκεν, 3. perf. imperf. Ionicè. pro ἐκάλει, ει, καλέουσ', pro καλέουσι, vocant. θ. 207. ι. 342.

Καλιαὶ, horrea. καλιὰ, ᾶς, ἡ, *nidus ex virgultis*, καλιὴ Ionicè pro καλιάν. Th. κᾶλον, ου, τὸ, lignum. ι. 307.

Καλλιγύναικα, acc. à καλλιγύναιξ, αικος, ὁ, ἡ, *pulcris mulieribus abundans*. ex κάλλος, εος, τὸ, *pulcritudo*, & γυνὴ, *mulier*. ι. 653.

Καλλικόμοιο, genit. Ion. καλλικόμος, pulcricoma. à καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, a, um, & κόμη, ης, ἡ, coma. θ. 915.

Καλλιπάρηος, Æolic. feu Bœoticè pro καλλιπαρείος, pulcras habens genas. ex καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, & παρειὰ & Æolic. παρηὰ, ᾶς, ἡ, mala, gena. θ. 238.

Καλλιρέεθρον, pulcrifluum, à καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & ῥέω, fluo. f. ῥεύσω, p. ῥεῦκα. θ. 339.

Καλλιόπη, ης, ἡ, nomen Mufæ, *cujus eft elegans eloquium*, *facunda*, ex κάλλος, εος, τὸ, *pulcritudo*, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*. θ. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. θ. 280.
Καλλίτριχας, pulcricomos, καλλίθριξ, ἡ, pulcros crines habens, ex καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus. α. 372.
Καλλίῤῥοον, limpidam, ex καλὸς, pulcher, & ῥόος, fluentum. Th. ῥέω, f. ῥεύσω, fluo. ι. 737.
Καλλίσφυρος, *pulcros talos habens.* ex καλὸς, & σφύριον, malleolus. Th. σφύρα, ρας, ἡ, malleus. θ. 526.
Καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, bonus. Comp. καλλίων, ονος, ὁ, ἡ, & κάλλιον, τὸ, Superl. κάλλιστος, optimus, pulcerrimus. θ. 384.
Καλυπτόμενοι, contectæ, præs. part. pass. à καλύπτω, tego, f. ψω, p. φα, a. 1. ἐκάλυψα, ας, ε, a. 2. ἐκάλυφον. α. 134. ι. 140.
Καλύπτρην, acc. Ionicè, à καλύπτρα, tegmen capitis muliebre. Them. καλύπτω, tego. θ. 574.
Καλυψὼ, nomen mul. θ. 359.
Κάμαξι, dat. pl. *palis, pedamentis*, à κάμαξ, ακος, ἡ, palus. α. 298.
Κάματος, ε, ὁ, labor. hinc καματώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, laboriosus. Th. κάμνω, f. μῶ, p. κέκμηκα, lassesco. ι. 177. 584.
Κάμμορ, pro κατὰ μόρ. ι. 439.
Καμπύλα ξύλα, *curva ligna.* à καμπύλος, ε, ὁ. Th. κάμπτω, f. ψω, p. φα, flecto. α. 324.
Κἂν, *quamvis*, etsi, ex καὶ & ἂν, si. ι. 337.
Καναχὴ, crepitatio sonitus. hinc καναχηδὰ, adverb. cum strepitu. Them. ἦχος, ε, ὁ, sonus. α. 164. θ. 267.
Κανάχιζε, imperf. *substrepebat*, à καναχίζω & καναχέω, resono, hinc καναχὴ, *crepitatio*, καναχῆσι, dat. plur. Ionicè. Them. ἦχος, ε, ὁ, sonus. α. 373.
Καπνὸς, ε, ὁ, fumus. ι. 43.
Κάπρος, ε, ὁ, *aper*, item *verres*, quo sensu accipitur. ι. 783.
Κάρη, τὸ, indeclinabile, *caput*, per apocopen pro κάρηνον, ε. ι. 534.
Καρπαλίμως, *citò, raptim.* adverb. q. d. ἁρπαλίμως, ab ἁρπάζω, f. σω, & ξω, rapio. α. 432.
Καρπὸς, ε, ὁ, fructus. ι. 172.
Κάρτεϊ, *robore*, pro ἐν κράτει, h. e. κραταιῶς, more Hebræorum, κάρτος, pro κράτος, εος, τὸ, robur. θ. 73.
Καρτεροθύμω, dat. καρτεροθύμῳ, à καρτερόθυμος, ε, ὁ, pertinax, qui toleranti animo est, ex κάρτος, per metathesin litterarum pro κράτος, εος, τὸ, robur, & θυμὸς, ε, ὁ, animus. θ. 476.
Καρτερόφρονα, acc. à καρτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, *præfractus*, item *magnanimus*, à κράτος, εος, τὸ, robur, & φρὴν, animus.
Κάρτιστον, præstantissimum, pro κράτιστον, ab ἀγαθὸς, bonus, κρείσσων, κράτιστος. θ. 981.
Κάρφει, siccat. Th. κάρφω, *sicco, arefacio*, f. ψω. ι. 7.
Καρχαρόδοντα, acc. sing. dentibus asperum, à κάρχαρος, asper. Th. χαράσσω, f. ξω, sculpo, & ὀδὼς, όντος, ὁ, dens. ι. 604.
Κασίγνητος, ε, ὁ, ex κάσις, ιος, ὁ, ἡ, *frater, soror*, & γίνομαι, nascor. θ. 756.
Κασσίτερος, κασσιτέροιο, genit. ὁ, stannum. θ. 862.
Κατὰ, cum Genitiv. *per.* Cum Accus. *ad, secundum*, κατ' ὄρος, *in monte*, κατὰ οἶκον, *domi*, καθ' ὕπνον,

ὥρην, *ad tempus*, idem quod πρὸς καιρόν. ι. 617. 100.

Καζαὐσδεσ̃ηται, *onustæ sunt*. 3. pl. præt. medii, à βρίθω, *oneror*, sum gravis, f. σω, p. κα. ι. 234.

Καζαὐσιτ, intrat, f. 1. à καζαδύνω, f. βήσομαι, descendo. Th. βαίνω, eo, a. 2. ἔβην. θ. 750.

Καζαγηράσκουσι, præs. ind. à καταγηράσκω, senesco. Thema, γῆρας, αῖ⊕, τὸ, senectus. ι. 93.

Καζαδεύῃ, 3. præs. subj. humefiat, à δεύω, rigo, f. δεύσω. ι. 546.

Καζαδῦμεναι, Att. & Dor. *ingredi*, pro Καταδῦναι, a. 2. act. infinit. à καταδύω, a. 2. act. κατέδυν, υς, υ. Th. δύω, & δύω, subeo. α. 196.

Καζαδύντα, occidentem, part. a. 2. act. Them. δύω, *subeo*, vel δύνω. θ. 596.

Καζαθεῖο, poneres, 2. sing. a. 2. med. opt. κατάθηαι, *deposueris*. 2. sing. a. 2. med. subj. κατέθωμαι, κατέθῃ, & pro hoc κατάθηαι, Ionicè, à τίθημι, pono. ι. 45.

Κάτθεο, Poët. pro κατάθου, & κατάθεσο, *reconde*. a. 2. imperat. med. à κατατίθημι, repono. Th. τίθημι, f. θήσω, a. 2. ἔθην. ι. 627.

Καζακείμενον, præs. part. à κατάκειμαι, jaceo, decumbo. ι. 364.

Καζαλείβεται, destillat. præs. ind. à καταλείβομαι, destillo. Th. λείβω, f. ψω, libo. ϑ. 786.

Καζαλείπειν, præs. inf. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ι. 746.

Καζαλέξεται, cubat. fut. ind. à λέγομαι, cubare facio. ι. 523.

Καταμάρψῃ, opprimat, a. 1. subj. à καταμάρπτω, comprehendo. Them. μάρπτω, f. ψω, capio. ι. 496.

Καταπεπτηῦια, *exterrita*, perf. part. activi, per syncopen, ἐκ χ, pro καταπεπτηχυῖα. à verbo καταπτήσσω, f. ξω, perterrefio, præt. act. καταπέπτηχα Them. πτήσσω, ῶ, ήσω, exterreo. α. 265.

Κατέπινε, deglutiebat. imperf. Ion. Th πίνω, bibo. f. πίσω, p. πέπωκα, a. 2 ἔπιον, inde in imperat. πῖθι & πίε. ϑ. 459.

Κατάσκι⊕, opacus, à σκιά, ᾶς, ἡ, umbra. ι. 513.

Καταστύφελ⊕, ου, à στυφελὸς, durus, asper. Thema, στύφω, *astringo*, f ψω. ϑ. 806.

Καταφθιμένοισιν, mortuis, dativ. plur. præs. part. à φθίω, idem quod φθείω, f. ήσω, corrumpo. ϑ. 850.

Καταφλέξαι, combussisset, 3. sing. a. 1. act. opt. à φλέγω, uro, f. ξω, p. χα. α. 18.

Καταφράζεσθε, præs. imperat. pass. à καταφράζομαι, considero. Th. φράζω, dico, f σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα. ι. 248.

Καταχεύει, effundit, 3. imperf. à καταχεύομαι. Th. χέω, f. χεύσω, fundo. ι. 583.

Κατῄει, *descendebat*; ex κατὰ & εἶμι, eo, est 3. sing. præt. med. εἶα, & Atticè ἦα, ας, ι. κατιών, part. a. 2. à κάτειμι. ϑ. 723. α. 254.

Κατελεγχέτω, *redarguat*, præs. imperat. à κατελέγχω. Th. ἐλέγχω, f. ξω, arguo. ι. 714.

Κατέλεξε, recensuit, a. 1. ind. καταλέγω. Them. λέγω, f. ξω, dico. ϑ. 627.

Κατεναντίον, adverb. ex adverso, coram. Th. ἀντὶ, pro. α. 73.

Κατένασσε, a. 1. ind. pro κατένασε, ab inusitato verbo, καταναίω, habitandum do. Th. ναίω, habito. ι. 168 θ. 538.

Κατενήνοθεν, constraverat. præt. med. à κατενθέω, ἐνθέω ex ἐν & θέω, *pono*. per metathesin ἐνέθω, in præt. med. ἤνοθα, & per reduplicationem ἐνήνοθα, præposita præpositione κατὰ, fit hinc κατενήνοθα, *constravi*. Errant qui à καταυθέω, derivant. Sic enim reduplicatio foret κατανενήνοθα, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, κατενήνοθα, esse dumtaxat *præteriti medii*, & carere præsenti. Præsens, si usitatum foret, esset κατενέθω. α. 269.

Κατέπαυσε, *diremit, sedavit*, a. 1. act. ind. verb. καταπαύω, desisto. Them. παύω, finio, cesso. θ. 87.

Κατέσταθεν, oppositi sunt, pro κατεστάθησαν, Æolicè, a. 1. ind. pass. à καθίσταμαι, constituor. Them. ἵστημι, f. στήσω, statuo. θ. 674.

Κάτεχε, imperf. ut & κατέχεθε, detinebat, pro ἔχω, dicitur σχέω. θ. 700. 575.

Κατηρεφέ'. pro κατηρεφέα, à κατηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tectus, dat. pl. Ion. κατηρεφέεσσι. Th. ἐρέφω. f. ψω, tego. θ. 778.

Κατῃωρεῦντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Doricè pro κατῃωρεῦντο, à verbo καταιωρέομαι, dependeo, ex κατὰ & αἰωρέω, f. ήσω, in sublime tollo. α. 225.

Καταπάζῃ, expulerit, præs. subj. ab ὀπάζω, f. σω, persequor. ι. 324.

Κάτω, infrà, deorsum. θ. 301.

Καυάξαις, fregeris, a. 1. opt. act. à καυάζω, *contero*, *frango*. sic Æoles pro ἀὴρ, dicunt αὐὴρ, vel pro κατάξαις, Poët. sublato, τ, & inserto, υ, Æol. ab ἄγω, frango. ι. 666.

Καῦμα, ατος, τὸ, *incendium*, à καίω, uro, f. καύσω. θ. 844.

Κε, & κεν, particula potentialis, sicut in prosa ἂν, vel expletiva. ι. 10. 12. 33.

Κέατο, *jacebant*, pro ἔκειτο, Ion. & κέατο pro κείατο, à κεῖμαι, jaceo. α. 241.

Κέγχροισι, dat. pl. Ion. à κέγχρος, *milium*, genus leguminis. α. 398.

Κεδνῇ, castæ, dat. sing. à κεδνὸς, ὴ, ὸν, castus, probus. Th. κῆδος, εος, τὸ, cura. ι. 69.

Κείνῳ, illo, pro ἐκείνῳ, per aphæresin. κείνοις, κείνοισι, dat. pl. Ionic. ab ἐκεῖνος, ille. θ. 628. 836.

Κεῖται, jacet, κεῖτ', pro ἔκειτο, imperf. Ionic. à κεῖμαι, jaceo. α. 227.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio. tego, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. θ. 745.

Κεκασμένον, perf. pass. à καίζω, *orno*, f. σω. θ. 929.

Κεκεύθει, occultabat, Ionic. plusquam perf. med. à κεύθω, f. κεύσω, p. κα. in præt. med. κέκευθα. sicut πλήθω πέπληθα, γηθέω γέγηθα, &c.

Κεκλήγοντες, præt. med. Æolicè pro κεκληγότες, à κλάζω. verior analysis hæc est: ex præterito κέκληγα, novum verbum κεκλήγω, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præs.

κεκλή-

κεκλήρων, οἶκ@, in pl. οἱ κεκλήρωντες. α. 412.

Κεκληγὼς, vociferans, præt. med. à κλάζω, clamo, in f. κλάγξω, a. 2. ἔκλαγον, p. m. κέκληγα, hinc in part. f. g. κεκληγυῖα. ι. 449.

Κέκλυτε, audite, à κλῦμι, (Thema κλύω audio.) Hinc κλῦθι, & poëtica redupl. κέκλυθι, in 2. pl. κλῦτε, & κέκλυτε, audite, correpta penultima. Θ. 644.

Κεκονιμένος, pulverulentus, Atticè, pro κεκονισμένος, à κονίζω, pulvere impleo, quod eſt à κόνις, εως, ἡ, pulvis. ι. 473.

Κεκορημένον, ſatiatum, à κορέω, ſatio, F. έσω, & ήσω, p. κεκόρηκα. ι. 593.

Κεκριμένην, diverſam. Them. κρίνω, f. νῶ, ſecerno, p. κέκρικα. α. 55.

Κεκρύφαται, latent, 3. pl. præt. paſſ. Ionicè, pro κεκρυμμένοι εἰσί. à κρύπτω, abſcondo, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔκρυβον. ι. 386.

Κεκτῆσθαι, comparare, præt. paſſ. infinit. à κτάομαι, acquiro, f. κτήσομαι, p. κέκτημαι. ι. 437.

Κελάδου, genit. Poëticus, pro κελάδου, à κέλαδος, ου, ὁ, ſtrepitus. Θ. 926.

Κελαινεφεῖ, nubium offuſcatori, dat. à κελαινεφὴς, ex κελαινὸς, niger, idem quod μέλας, & νέφος, εος, τὸ, nubes. α. 53.

Κελαινῇ, nigra, dat. Thema eſt μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, pro μ, ponitur κ, κελαινόν. α. 173.

Κελεύθου, genit. κέλευθος, ου, ἡ, via. ι. 580.

Κελεύω, jubeo, præſ. ind. à κέλομαι, Poëticè, κέκλομαι, κέλοντ', pro ἐκέλοντο, 3. pl. imperf. Θ. 33. ι. 306. Θ. 686.

Κενεὼ, Poëticè, pro κενὼ, à κενὸς, οῦ, ὁ, vacuus. ι. 498.

Κένταυροι, Centauri, ex κεντέω, ſtimulo, pungo, & ταῦρος, Latinè, taurus. α. 184.

Κεραμεὺς, έ@, ὁ, figulus, à κέραμος, ου, ὁ, urceus, vel terra figularis. ι. 25.

Κεραοὶ, cornutæ, à κεραὸς, οῦ, ὁ, hoc à κέρας, cornu. ι. 529.

Κεραυνοῦ, gen. ſing. à κεραυνὸς, ὁ, fulmen, q. à κείρω, ſcindo, & αὔω, uro. hinc κεραυνόω, fulmino, fulmine percutio. κεραυνωθέντος, a. 1. part. paſſ. genit. Θ. 846. 859.

Κέρας, ατος, τὸ, cornu. Θ. 311.

Κέρβερον, Cerberus. Θ. 311.

Κέρδος, ε@, τὸ, lucrum. hinc κερδαίνειν, lucrari, à κερδαίνω. ι. 323. 352.

Κερκηΐς, nomen mul. Θ. 315.

Κέρσε, 3. perſ. a. 1. ind. Ionicè, verbi κείρω, tondeo, f. ρῶ, & Æol. κέρσω, a. 1. ἔκειρα, & ἔκερσε. hinc κέρσε, per τμῆσιν, pro ἀπέκερσε. α. 419.

Κέρτομα, convicia, quaſi dicas convocia, à κέρτομος, mordax, cavillatorius, hinc κερτομέω, convicior, ex κείρω, tondeo. & τομὴ, ſectio, quod eſt à τέμνω, ſeco, p. m. τέτομα. ι. 788. ι. 54.

Κεύθεσι, dat. pl. à κεῦθος, ε@, τὸ, caverna profunda, à κεύθω, occulto. unde etiam eſt κευθμὼν, ῶν@, ὁ, locus qui occultat. Regula: Nomina appellativa in ὼν, & εὼν, ſignificant locum. ut, ἀμπελὼν, ῶν@, ὁ, vinetum. Θ. 300.

Κεφαλὴ, ῆς, ἡ, caput, gen. plur. κεφαλέων, Ionicè, pro κεφαλῶν,

λῶν, dativ. κεφαλῆσι. Θ. 827. ι. 418.

Κεφάλω, dat. sing. in nom. κέφαλος, ου, nomen viri. Θ. 986.

Κεχάρητο, *lætatus est*, 3. sing. a. 2. med. ut, ἐχαρόμην, ου, ετο, & per reduplicationem Poëticam, κεχαρόμην. Dicitur verò, κεχάρητο, per συστολὴν, ut vocant. Mallem à plusq perf. formare, ἐκεχαρήμην, ησο, ητο, à χαίρομαι, lætor. perf. κέχαρμαι, & κεχάρημαι, quasi à χαρέω. α. 65.

Κεχαρισμένος, grata est, perf. part. à χαρίζομαι, rem gratam facio. Them. χάρις, ιτος, ἡ, gratia. ι. 683.

Κεχρημένος, indigus, præt. perf. part. à χρῶμαι, *utor*, f. χρήσομαι, p. κέχρημαι, a. 1. m. ἐχρησάμην. ι. 478.

Κέχυται, fusa est. 3. perf. perf. pass. à χύω, f. ύσω, p. pass. κέχυμαι. Th. χέω, f. χεύσω, fundo. Θ. 727.

Κήδει, lædit, 3. perf. præs. à κήδω, ango. Th. κῆδος, εος, τὸ, cura. ι. 364.

Κήδεα, acc. pl. à κῆδος, εος, τὸ, cura, damnum. ι. 49.

Κῆλα, *tela*, n. g. pl. num. à κῆλον, Ionicè, pro κᾶλον, *lignum*. Θ. 708.

Κηλέω, dativ. à κήλεος, calidus. Thema, καίω, f. καύσω, uro. Θ. 865.

Κὴρ, κηρὸς, ἡ, *parca*, mendosè scribitur, κῆρ. α. 156.

Κῆρ, pro κέαρ, ατος, τὸ, cor. (sicuti pro ἔαρ, ἦρ, dicitur) κῆρα, κῆρες. α. 249. 435.

Κηρόθι, ex corde, adverb. à κῆρ, τὸ, *cor*. α. 85.

Κηρίον, ου, τὸ, *favus*, à κηρὸς, οῦ, ὁ, *cera*. Θ. 597.

Κηρεσιτρεφέων, gen. pl. à κηρεσιτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, *morti obnoxius*, q. d. *fato nutritus*, à κὴρ, *fatum*, & τρέφω, *alo*. ι. 418.

Κῆρυξ, υκος, ὁ, *præco*. ι. 79.

Κητὼ, όος, ἡ, nomen mul. fortè sic dicta à *prodigiosa crassitie*, qualis est in balæna seu ceto, monstro illo marino, κήτεος, genit. contract. Θ. 270, 336.

Κήυκα, acc. sing. à κήυξ, υκος, ὁ, nomen regis. α. 354.

Κηφῆνεσσι, dat. pl. Poëticus, pro κηφῆσι, à κηφὴν, ῆνος, ὁ, *fucus*, ex apum genere. Θ. 595.

Κίβισις, ἡ, *pera*, *sacculus*, ubi κεῖται βιώσις, ubi victus reconditur. α. 224.

Κιθάριζεν, personabat, imperf. abjecto augmento à κιθαρίζω, f. ίσω, cithara cano. Th. κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*, est organon musicum. α. 202.

Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, citharista, pl. οἱ κιθαρισταὶ, à κιθάρα, ας, ἡ, cithara. Θ. 95.

Κικλήσκει, vocat. 3. person. ind. à καλέω, voco, Poët. κικλήσκω. Θ. 418.

Κίοσιν, *columnis*, dat. pl. à κίων, ονος, ὁ, ἡ, *columna*, κίον', acc. pro κίονα. Θ. 521. 779.

Κίρκη, *Circe*, nomen sagæ. Θ. 957.

Κλάζοντι, præs. part. dual. num. à κλάζω, clamo. Vide suprà κεκληγώς. α. 406.

Κλαίουσα, flens, præs. part. à κλαίω, fleo, f. κλαύσω, p. κέκλαυκα. ι. 222.

Κλεῖα, pro κλέα, & hoc ex κλέεα, *res præclarè gesta*, à κλέος, εος, τὸ, *gloria*. Them. κλείω, celebro. Θ. 160.

Κλείετε, præs. imperat. *celebrate*, à κλείω,

à κλείω; celebro. hinc κλειτὸς, οῦ, inclytus. α. 473.

Κλειὼ, όος, ἡ, nomen mul. & Musæ. θ. 77.

Κλέος, εος, τὸ, *gloria*. pro quo etiam dicitur κλεῖος, εος, τὸ, *gloria*. Them. κλείω, celebro. α. 107.

Κλέψας, furatus, a. 1. part. à κλέπτω, *clepo*, *furor*, fut. κλέψω, p. κέκλεφα, p. pass. κέκλεμμαι, p. med. κέκλοπα. ε. 55.

Κλῆρον, acc. à κλῆρος, ου, ὁ, sors, patrimonium. ε. 37.

Κλόνον, acc. à κλόνος, ου, ἡ, *turbatio*, *tumultus*. hinc κλονέω, ῶ, commoveo, f. ήσω. θ. 95.

Κλυζομένῳ, inundanti, dat. præs. part. à κλύζω, *eluo*, f. σω, p. κέκλυκα. α. 209.

Κλυμένη, nomen mul. θ. 351.

Κλύοιμι, præs. opt. audirem, à κλύω, *audio*, κλῦθι, præs. imperativi est à κλῦμι, at κέκλυθι, & κέκλυτε, per reduplicationem, pro κλῦθι, & κλῦτε, in præs. imperat. hinc κλυτὸς, κλυτοῦ, inclytus. θ. 32, 644. ε. 9. 70.

Κλωθὼ, nomen Parcæ. Vide Calepin. α. 258.

Κνήμῃσι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις, Ionicè, à κνήμη, *tibia*, *sura*, *crus*. α. 123.

Κνημῖδας, acc. pl. à κνημὶς, ῖδος, ἡ, *ocrea*. Th. κνήμη, ης, ἡ, tibia. α. 122.

Κόθουρος, à κόθουρος, epitheton fuci, παρὰ τὸ κεύθειν τὴν οὐρὰν, quod aculeum non exerat more apium, à κεύθω, occulo, & οὐρὰ, cauda. ε. 305.

Κοῖλος, cavus, κοίλη, dat. pl. κοίλῃσι. ε. 52, 689.

Κοιμηθεῖσα, a. 1. part. pass. à κοιμάω, *sopio*, *facio dormire*, κοιμάομαι, ῶμαι, *dormio*, f. 1. pass. κοιμηθήσομαι, a. 1. m. ἐκοιμησάμην. θ. 214.

Κοινοῦ, genit. à κοινὸς, οῦ, ὁ, communis. ε. 723.

Κοῖος, κοίου, nomen viri. θ. 407.

Κοιρανέων, præs. part. imperans, à κοίρανος, ου, ὁ, rex. hinc κοιρανέω, ῶ, dominor. θ. 33.

Κοῖτον, acc. à κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη, ης, ἡ, *cubile*. ε. 574.

Κοκκύζει, canit. 3. pers. præs. à κοκκύζω, coccyzo, à κόκκυξ, υγος, ὁ, *cuculus*. ε. 486.

Κολλήεντα, ferruminati, nom. pl. a κολλήεις, εσσα, εν, glutinatus. Thema, κόλλα, ης, ἡ, *gluten*. α. 309.

Κολοσυρτοῦ, palearum strepitu, à κολοσυρτὸς, οῦ, ὁ. Schol. ἦχος φρυγάνων συρομένων. h. e. strepitus sarmentorum, quum trahuntur, ex σύρω, *traho*. & κᾶλον, *lignum*, seu κόλος, mutilus. Est enim sarmentum lignum defractum. θ. 880.

Κομεῖν, nutrito, præs. inf. à κομέω, f. ήσω, nutrio & curam gero. hinc κομίζω, & κομίσσασθαι, a. 1. m. inf. ε. 604. 317.

Κονάβησε, edidit fragorem, a. 1. ind. Ion. à κοναβέω, ῶ, resono. Th. κόναβος, ου, ὁ, sonitus. θ. 840.

Κονίῃσι, dat. pl. Ion. pro κονίαις, à κονία, ας, ἡ, idem quod κόνις, εως, ἡ, pulvis, acc. κόνιν. α. 365. θ. 706.

Κονίοντες, *pulverem excitantes*, præs. part. à κονίω, vel κονίζω. Them. κόνις, εως, ἡ, pulvis. α. 342.

Κοπτομένη, excitatus, præs. part. à κόπτομαι, pulsor, scindor. Them.

Them. κόπτω, f. ψω, scindo. α. 63.

Κορεσσάμενος, satiatus, a. 1. m. part. Poët. pro κορεσάμενος. Vide κορέσσασθ. ε. 33.

Κορέσασθ, saturato, a. 1. infinit. pro imperativo. Hellenismus. à κορέννυμι, vel κορέω, saturo. ϑ. 366.

Κόρθυνεν, collegit, imperf. act. pro ἐκόρθυνεν, verbi κορθύω, vel κορθύνω, coacervo. Th. κόρθυς, υος, ἡ, acervus. ϑ. 853.

Κόρος, ου, & Ion. κόρεος, satietas. Thema, κορέω, satio. ϑ. 593.

Κόρυθος, genit. à κόρυς, υθος, ἡ, galea. α. 417.

Κορύσσειν, præs. inf. à κορύσσω, armo. q. d. galea munio, κορύσσουσα, præs. part. f. g. Thema, κόρυς, υθος, ἡ, galea. α. 198. 148.

Κορυφῆς, genit. ϑ. 62. κορυφῇσι, dat. pl. Ionic. à κορυφὴ, ῆς, ἡ, vertex. ϑ. 1010.

Κορώνη, ης, ἡ, *cornix*, hinc κορωνόωντα, acc. *rostrata*, Poëticè, pro κορωνιάοντα, à κορωνιάω, ῶ, incurvus & lunatus sum. à κορώνη, summitas, curvatura. ε. 679. α. 289.

Κοσμεῖν, præs. inf. sic κόσμησε, ornavit, a. 1. pro ἐκόσμησε, à κοσμέω, f. ήσω. Th. κόσμος, ου, ὁ, ornatus, ordo. ε. 72, 76.

Κοτεῖ, 3. præs. ind. *est infestus*, κοτέουσα, præs. part. f. g. κοτέοντε, dual. num. part. à κοτέω, f. έσω, & ήσω, irascor. Th. κότος, ου, ὁ, ira vetus. ε. 29. ϑ. 315.

Κόττος, ου, ὁ, nomen viri, seu gigantis. ϑ. 714.

Κούρη, ης, ἡ, puella, idem quod κόρη, ex eóque factum Poëtica epenthesi, ου. pl. κοῦραι. Thema, κορέω, verro. α. 126.

Κουρίζουσι, *à teneris educant*, 3. pl. præs. verbi κουρίζω. à puerili ætate educo, à κοῦρος, idem quod κόρος, puer. Th. κορέω, verro. ϑ. 347.

Κουρότερος, *junior*. Etiam substantiva apud Græcos persæpè comparantur, à κοῦρος, idem quod κόρος, juvenculus. Thema, κορέω, f. έσω, & ήσω, verro. ε. 447.

Κουροτρόφος, ου, juvencularum nutritor, à κούρη, hoc à κόρη, *juvencula*, κορέω, *orno*, quæ dum se comit, annus it. ϑ. 450.

Κουφίζουσι, præs. part. f. g. à κουφίζω, f. ίσω, levo, à κοῦφος, levis. ε. 463.

Κοῦφος, ου, ὁ, levis, ut κούφη ἐλπὶς, levis spes. ε. 761.

Κραδίη, ης, ἡ, pro *ficu sylvestri*. ε. 699.

Κραδίην, acc. sing. Ion. à κραδίη, per metathesin, pro καρδία, ας, ἡ, cor. ε. 340.

Κράτεϊ, dat. sing. *imperio*, à κράτος, εος, τὸ, robur. hinc κρατερὸς, validus, κρατερῶν, gen. plur. Æolicè, κρατερώτατος, superl. validissimus. ϑ. 49, 683, 864.

Κρατεῖ, præpotens est, 3. pers. præs. ind. à κρατέω, ῶ, imperium obtineo, f. ήσω, p. κεκράτηκα. Them. κράτος, εος, τὸ, robur. ϑ. 403.

Κρατερόφρονι, dat. sing. à κρατερόφρων, infracto animo sum, ex κράτος, robur, & φρὴν, animus. α. 458. κρατερόφρονα. ε. 147. ϑ. 509. κρατερόφρονι. ϑ. 297.

Κρατὶ, *capiti*, dat. sing. à κρὰς, κρα-

κρατὸς, ὁ, vel τὸ. Th. κάρηνον, ου, τὸ, *caput*, unde per apocopen, κάρη, τὸ ἄκλιτον, pro κάρηνον, dicitur κάρα Doricè, & per novam apocopen κὰρ, pro κάρη. item, pro κὰρ, per metathesin κράας, ατος, & κρὰς, κρατὸς. unde etiam descendunt κρᾶνος, ου, τὸ, & diminutivum κρανίον, ου, τὸ, *calvaria*. α. 136.

Κρέας, ατος, & Atticè, κρέως, τὸ, caro. ε. 591.

Κρεῖον, acc. à κρεῖος, ου, ὁ, nomen viri. ϑ. 134.

Κρείοντα, acc. sing. nomen viri. à κρείων, οντος, ὁ. α. 83.

Κρείσσων, vel κρείττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præstantior vel melior, à positivo ἀγαθὸς, bonus. Th. κράτος, εος, τὸ, robur. ε. 210.

Κρεμάσασθαι, a. 1. med. infin. à κρέμαμαι, *suspendor*, conjugatur ut ἵσταμαι. Them. κρεμάω, & κρεμάννυμι, f. άσω, suspendo. ε. 629.

Κρήδεμνον, ου, τὸ, propriè capitis ligamentum, ex κρὰς, & δέω, ligo. per metaph. *pinnæ murorum*, & ponitur pro *mœnibus*. α. 105.

Κρῆθεν, adverb. *à capite*, ex κρὰς, ατὸς Thema est, κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. α. 7.

Κρήνης, genit. à κρήνη, ης, ἡ, *fons*, à fundendo, quia fundit aquas, κρηνάων, Æolicè, pro κρηνῶν, genit. pl. ε. 758.

Κρήτη, κρήτης, nomen Insulæ. ϑ. 477.

Κρητῆρος, genit. Ion. κρητὴρ, ῆρος, Ionicè, pro κρατὴρ, ῆρος, ὁ, Latinè, *crater*, à κεράννυμι, f. άσω, misceo, tempero, quia in eo merum diluitur, ne noceat. ε. 744.

Κρίναντο, pugnarunt, 3. pl. a. 1. med. à κρίνω, discerno, f. νῶ. κρίνωσι, 3. pl. a. 1. act. subj. κρίνας, part. a. 1. act. ε. 801. ϑ. 882.

Κρεούσα, nomen mul. ϑ. 359.

Κρίω, nomen mul. ϑ. 375.

Κρόκα, *tramam*, per syncopen, pro κροκίδα, à κροκὶς, ίδος, ἡ. vel tamquam à κρόξ. Thema, κρόκη, ης, ἡ, trama. ε. 538.

Κροκόπεπλος, croceo peplo, à κρόκος, ου, ὁ, crocus, & πέπλον, ου, τὸ, peplum, vestis muliebris. ϑ. 358.

Κρονίδης, ου, ὁ, *filius* τοῦ κρόνου, h. e. *Saturni*. Sic vocatur ὁ ζεὺς. κρονίδεω, Ionicè, pro κρονίδου. ε. 18.

Κρονίων, ωνος, idem quod κρονίδης, à κρόνος, ου, ὁ, *Saturnus*, qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. *karan*, splendere. Fr. Jun. Aliis quasi χρόνος tempus: plurimùm enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. ε. 276.

Κροτάφοισι, dat. pl. Ion. à κρόταφος, ου, ὁ, *tempus*, pars capitis, παρὰ τὸ κροτεῖν τὴν ἀρτηρίαν, quòd ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κρύος, εος, τὸ, frigus, hinc κρυερὸς, οῦ, & Ionicè κρυερεῖο, frigidus. hinc κρυόεις, εντος, ὁ, Poëtis idem quod κρυερὸς. ε. 494. ϑ. 657. 936.

Κρυπταδίης, secreti, gen. à κρυπταδίος, apud Poëtas idem quod κρυπτὸς, occultus. hinc & κρύφιος, abditus. Th. κρύπτω, f. ψω, occulto, abscondo, a. 2. ἔκρυβον. ε. 329. 789.

Κρύψε, a. 1. Ion. à κρύπτω, *occulto*. hinc κρύψας, a. 1. part. κρύψαντα, f. g. ϑ. 174. ε. 50.

Κραίζει

Κρώζῃ, præſ. ſubj. à κρώζω, *crocito*, quod eſt cornicis. ι. 747.

Κταμένης, occiſæ, part. a. 2. med. ab indic. ἐκτάμην, ad formam ἐστάμην, ab a. 2. act. ἔκταν. pro quo Dores ἔκταν. à κτῆμι, *occido*, f. κτήσω. Them. κτείνω. α. 402.

Κτεάνων, gen. pl. à κτέανον, ου, τὸ, *poſſeſſio*. Poëtis idem quod κτῆμα & κτέαρ, ατος, τὸ, *idem*. Th. κτάομαι, f. ήσομαι, acquiro. ι. 317.

Κτείναντα, acc. à κτείνας, αντος, part. a. 1. act. à κτείνω, *occido*, f. κτενῶ, p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον, a. 1. ἔκτεινα, κτεινέμεναι, Doricè pro κτείνειν, præſ. inf. act. α. 414. 448.

Κτήμασ', dat. plur. pro κτήμασι, per apocopen. à κτῆμα, poſſeſſio. Th. κτάομαι, ῶμαι, acquiro. ι. 34.

Κτητὴν, tamulam, acc. à κτητὸς, acquiſibilis. Th. κτάομαι, f. ήσομαι, acquiro. ι. 406.

Κτύπος, ſonitus, à τύπτω, pulſo. α. 98.

Κυανόπεπλον, cæruleo peplo. à κύανος, cæruleus, & πέπλον, peplum. θ. 406.

Κυανόπτερος, *nigras alas habens*, ex κύανος, cæruleus, & πτερὸν, ου, τὸ, ala.

Κυάνου, genit. à κύανος, *cæruleus*. hinc κυάνεα, nigra, dat. plur. κυανέῃσι pro κυανέαις, & κυανεί'ων, Æolicè, pro κυανέων. α. 143. 249. α. 7.

Κυανοχαίτης, ου, nom. ex κύανος, ου, ὁ, cæruleus, color niger, & χαίτη, ἡ, juba, coma. α. 120.

Κυανῶπιν, nigroculam, acc. à κυανῶπις, ἡ, cæruleus aſpectu, à κύανος, cæruleus, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video, p. m. ὦπται. α. 356.

Κυδάλιμος, idem quod κύδιμος, glorioſus, à κῦδος, ος, τὸ, gloria. α. 74.

Κῦδος, ος, τὸ, gloria, in comp. κυδίων, glorioſior. ſuperl. κύδιστος, ου, ὁ, glorioſiſſimus. ι. 313. θ. 548.

Κυδαίνων, *illuſtrans*, præſ. part. à κυδαίνω, glorioſum reddo. f. νῶ, p. κα. Th. κῦδος, ος, τὸ, gloria. ι. 38.

Κυδιόων, exultans, jactabundus, præſ. part. pro κυδιῶν, à κυδιάω, glorior, jactito. Th. κῦδος, ος, τὸ, gloria. α. 27.

Κυδρὸς, ἡ, ὸν, inclytus, celebris. Th. κῦδος, ος, τὸ, gloria. ι. 257.

Κυδοιμὸς, ου, ὁ, *tumultus*, q. à κύω, pario, & δεῖμα, timor. α. 156.

Κυθέρεια. ας, ἡ, *Venus*, ὅτι κεύθει τοὺς ἔρωτας, occultat amorem venereus. Tenebras amat propter opera tenebrarum. θ. 937.

Κυθήροις, κυθήροισι, dat. pl. à κύθηρος, ου, ὁ. Th. κυθήρω, inſula ad Laconiam. θ. 192.

Κυκλοτερὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, tornando rotundus factus. ex κύκλος, ου, ὁ, circulus, & τερέω, terebro. α. 208.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ, οἱ κύκλωπες, Cyclopes, ex κύκλος, ου, ὁ, orbis, circulus, & ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. θ. 144.

Κύκνος, α. 65. 346. 368. 413. κύκνον, α. 57. 329. 331. 466. 472. κύκνε. α. 350. κύκνοι, α. 316.

Κυλίνδεται, præſ. ind. paſſ. à κυλίνδω, volvo. hinc κυλινδόμενος. Th. κυλίω, f. ίσω, volvo. α. 378. 438.

Κυμαίνῃ

Κυμαίνοντες, genit. præf. part. à κυμαίνω, fluctuo. Th. κῦμα, ατος, τὸ, fluctus. ι. 390.

Κύματα, nom. pl. à κῦμα, ατος, τὸ, *fluctus*, q. à κυκάω, *misceo*, unde est κύκημα, pro quo κῦμα. κύματ'. ϑ. 352. ι. 687.

Κυμαϐλήγη, nomen mul.

Κύμιλω, acc. casus, à κύμη, ης, ἡ, nomen urbis. ι. 636.

Κυμοπόλειαν, nomen mulieris. θ. 810.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen proprium mul.

Κυμοθόη. nomen proprium mul.

Κυνέη, ης, ἡ, (sub. δορὰ) pellis canis, galea. Th. κύων, κυνὸς, canis. α. 227.

Κυμώ, nomen mul. ϑ. 255.

Κυπρογένεια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypro. Cuprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri dicitur, verum metri dimensio videtur postulare, ut hîc legatur κυπρογενῆ. ϑ. 199.

Κύπρος, ου, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & κύπρις, Venus. ϑ. 193.

Κυρήσας, a. 1. part. à κυρέω, incido. Th. κύρω. fut. Æol. σω. incido. ι. 755.

Κῦρσαι, a. 1. inf. incidere. à κύρω, F. κύρσω, κύρσας, a. 1. part. α. 326.

Κυσαμένη, a. 1. part. med. f. g. pro κυσαμένη, quæ concepit, verbi κύομαι, in utero gestor. Th. κύω, osculor. θ. 125.

Κύων, κυνὸς, ὁ vel ἡ, canis. κύνα, acc. κυνὶ, nom. & acc. dual. κυσὶ, dat. pl. ϑ. 769.

Κῶμα, τος, τὸ, *veternus*, *somnus profundus*. ϑ. 798.

Κωμάζον, imperf. Ion. pro ἐκώμαζον, verbi κωμάζω, comessor. Th. κῶμος, ου, ὁ, comessatio. α. 281.

Κώμη, ης, ἡ, vicus. α. 48.

Κωτίλλουσα, præf. part. f. g. à κωτίλλω, garrio. ι. 374.

Λ.

ΛΆϐῃσι, *prehenderit*, a. 2. act. subj. σι est paragoge Ionica, à λαμϐάνω, accipio, f. λήψομαι, p. λέληφα, Attic. εἴληφα, aor. 2 ἔλαϐον, inde in part. λαϐὼν, οῦσα, όν. ϑ. 765.

Λαγὼς, acc. pl. Dor. pro λαγοὺς, *lepores*. Accusativus Atticus: pro λαγοὺς, à λαγωὸς, οῦ, ὁ, *lepus*: Atticè λαγὼς, ὠ, ex λα, particula quæ intendit significationem & οὖς, ὠτὸς, τὸ, *auris*, quia habet longas aures. Alii à λάω, τὸ βλέπω, *video*, quia dormit apertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. singul. ϑ. 344.

Λάθεσθε, *obliviscimini*, 2. pl. a. 2. med. imperat. à λανθάνομαι, f. λήσομαι, præt. pass. λέλησμαι, a. 2. act. ἔλαθον, præt. m. λέληθα. ι. 264.

Λαθιφθόγγοιο, *facientis oblivisci vocem*, gen. Ionic. à λαθίφθογγος, vocis oblivionem inducens. à λάθος, εος, τὸ, oblivio. Them. λήθω, lateo. & φθόγγος, sonus. hoc à φθέγγομαι, f. γξομαι, loquor. α. 131.

Λαῖτμα, *magnus maris fluctus*. ex λα valdè & ἴται ire. vel dictum quasi λαίτμημα. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram & mare, λαιὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα. Vide in τέμνω, seco. ι. 165.

Λαιψηρο κέλευθον, rapidum, acc. ex λαῖλαψ, απος, ἡ, *tempestas*, & κέλευθος, ου, ἡ, *via*. Θ. 379.

Λάκε, crepitabat, pro ἔλακε, a. 2. act. à ληκέω, *crepitum cieo*, a. 2. ἔλακον, præt. med. λέλακα. Θ. 694.

Λακέρυζα, ης, ἡ, loquax, *stridula*. ε. 747.

Λάμπε, collucebat. imperf. Ion. pro ἔλαμπε, à λάμπω, luceo, f. ψω, p. φα. α 71.

Λαμπετόωντος, *fulgentia*. Poëticè pro λαμπετῶντος à λαμπετάω, luceo.

Λαμπομένοισι, splendens, λαμπομένοισι, dat. pl. Ion. part. præs. Th. λάμπω. α. 143.

Λαμπρός, ἡ, ὀν, splendidus, clarus, à λάμπω, luceo. Θ. 18.

Λαομέδεια, nomen propr. mul. Θ. 257.

Λαὸς, populus, λαοῖσι, dat. pl. Ion. Atticè λεὼς, ὼ, ὁ, *populus*. Θ. 430.

Λαοσσόος, *populorum defensor*, *vel agitator*. ex λαὸς, ὂ, ὁ, populus, & σόω, servo. Th. σόος, salvus, vel ex λαὸς & σείω, moveo. α. 37.

Λαπιθάων, pro λαπιθῶν, genit. pl. Doricè, à nominativo λαπίθης, ου, ὁ, Lapitha. vide in Calepino, *Lapitha*. α. 178.

Λαπῖθος, nomen viri. Θ. 1013.

Λάχεσις, in Genit. Atticè λαχέσεως, ἡ, *Lachesis*, nomen Parcæ. à λαγχάνω, *sortior*. α. 258.

Λάχνη, ης, ἡ, *lanugo*, *vellus*. ε. 513.

Λέγειν, dicere, præs. inf. verbi λέγω, dico, f. λέξω, p. λέλεχα, præt. m. λέλογα. Θ. 27.

Λειαγόρη, nomen propr. mul. *suaviloqua*. ex λεῖος, ου, ὁ, lævis, & ἀγορεύομαι, concionor. Th. ἀγορά, ἡ, forum.

Λείβεται, *stillat*, à λείβω, f. ψω. α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμὼν, ῶνος, ὁ, Latinè, *pratum*, q. d. *paratum*, ubi non opus est satione. *Namque injussa virescunt gramina*. Θ. 279.

Λείπετο, pro λείπετο, imperf. pass. Ion. verbi λείπω, linquo, relinquo, f. ψω, p. φα, p. m. λέλοιπα, à. 2. m. ἐλιπόμην. Θ. 490.

Λειριοέσσῃ, dat. sing. *floridæ*. Th. λείριον, ου, τὸ, *lilium*. Hinc est λειριόεις, εντος, ὁ, in f. g. λειριόεσσα, *liliaceus*, *a* & per syn. sp. *floridus*, *suavis*. Θ. 41.

Λελάθοιτο, Poët. *lateret*, pro λάθοιτο, a. 2. med. opt. à λανθάνομαι, lateo. Mutuatur sua tempora à λήθω, f. λήσω, a. 2. med. ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθοίμην, οιο, οιτο. p. m. λέληθα. Θ. 471.

Λέλακας, strepis, p. m. à. ληκέω, *resono*, *crepo*. in a. 2. ἔλακον, unde est præt. med. λέλακα, *strepui*. accipitur hîc in significatione præsentis, cujus generis apud Græcos sunt plurima. ε. 207.

Λέλειπτο, relicta est, præt. pass. λέλειμμαι, ψαι, πται, à λείπω, linquo. ε. 284.

Λελειχότες, *lambentes*, part. præt. act. per syncopen, & epenthesin, τ ε, pro λελιχμηκότες, à λιχμάω, Th. est. λείχω, *lingo*. f. ξω. Θ. 826.

Λέλογχε, *consecuta est*, 3. sing. præt. med. indic. (tamquam à λέγχω) Thema est λαγχάνω, *sortior*, f. κληρώσομαι, a. 2. ἔλαχον,

ξεν, p. m. λέλογχα. ϑ. 203.

Λέοντες, pl. num. à λέων, οντος, ὁ, leo. in dual. λέοντε, dat. pl. α. 175.

Λεπτῇ, *macilenta*, dat. à λεπτὸς, ῆ, ὸ, *tenuis*, *exilis*, *viribus destitutus*. ι. 497.

Λερναίαν, acc. Nomen hydræ. à λέρνη, ης, ἡ, *palus Argivorum*, *ubi erant sordium confluges*. prov. λέρνη κακῶν, *Lerna malorum*. Dicitur hydra seu serpens λερναίη, quòd in illa versata fuerit palude, à loco. ϑ. 314.

Λέσχη, dat. sing. à λέσχη, ης, ἡ, sermocinatio: & pro loco publico sumitur, ubi confabulantur. ι. 501.

Λευγαλέοισιν, dat. pl. Ion. *tristibus*. h. e. in casulis pauperculorum, à λευγαλέος, ου, ὁ, perniciosus. Thema λοιγὸς, *pernicies*. ι. 525.

Λευκὸς, ῦ, ὁ, *candidus*, *albus*, affine τῷ λεύσσω, *video*. alba sunt lucida, λευκοῖσιν, Ionicè, dat. pl. pro λευκοῖς. ϐ. 190.

Λευκώλενος, pulcris ulnis, ex λευκὴ, alba, & ὠλένη, ulna, quæ habet candida brachia. ϑ. 913.

Λεύσσουσιν, vident, 3. perf. pl. præs. ind. à λεύσσω, video, Poëticum est. ι. 250.

Λέχος, εος, τὸ, *lectus*, dat. pl. λεχέεσσι, Poëticè pro λέχεσι. Th. λέχω, vel λέχομαι, cubo, dormio. ϑ. 57.

Λέων, leo. Vide paullò antè λέοντες. ϑ. 323.

Λήγει, cessat, 3. perf. præs. à λήγω, *cesso*, *desino*, F. λήξω. ι. 414.

Λήθει, latet. præs. ind. à λήθω, lateo, f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, P. λέληθα, ι. 268.

Ληΐδ᾽, pro ληΐδα, acc. à ληΐς, ίδος, ἡ, *pecus*. à λεία, ας, ἡ. *præda*. ληΐς, propriè *præda*. item *pecus*, quia pecudes à prædonibus rapi & abigi solent.

Ληΐζετ᾽, sortitur. imperf. Ion. verbi ληΐζομαι, nanciscor, f. ίσομαι, hinc ληΐσσετ᾽, f. ι. pro. ληΐσσεται. Th. λεία, ας, ἡ, præda. ι. 322, 702.

Λήϊον, ου, τὸ, *seges*. α. 288.

Ληναιῶνα, acc. à ληναιὼν, ῶνος, ὁ, *Januarius*, quo Ethnici vina libabant idolo Baccho. Them. ληνὸς, ου, ὁ, *lacus preli torcularii*, hinc Ληναῖος, Bacchus. ι. 504.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, *oblivio*, à λήθω, seu λανθάνω, lateo. ϑ. 55.

Λητοΐδης, ου, ὁ, *Latonæ filius*. α. 479.

Λητὼ, όος, ῦς, ἡ, *Latona*, acc. λητόα, λητώ. ϑ. 19.

Λιγέως, *stridulè*, adverb. à λιγὺς, εῖα, λιγύ. α. 206. à λίγξω, *strideo*, α. 233. Hinc λιγυρὸς, *sonorus*. λιγυρῇ. ι. 583.

Λιγύφωνοι, *arguta*, nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta. αἷς ἡ φωνὴ λιγεῖα. Them. λίγξω, f. ξω, strideo, & φωνὴ, ῆς, ἡ, vox. ϑ. 275.

Λίθον, acc. à λίθος, ου, ὁ, *lapis*. ϑ. 485. hinc λίθοισι, dat. pl. Ionicus. ι. 624.

Λιλαιόμενοι, cupientes. præs. part. à λιλαίομαι, apud Poëtas idem quod γλίχομαι, cupio, desidero, verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.

Λιμὴν, ένος, ὁ, *portus*, q. ex λιαν μένειν, quòd ibi naves tutæ à fluctuum agitatione conquiescunt. α. 207.

Λιμένι,

Λίμνη, ης, ἡ, *stagnum, palus, lacus*, παρὰ τὸ λίαν μένειν. ϑ. 365.

Λιμὸς, ῦ, ὁ, *fames*. ε. 230.

Λιπαρὴν, Ionicè pro λιπαρὰν, *splendidam*, acc. sing. λιπαρὸς, ὰ, ὸν, propriè *pinguis*, à λίπος, εος, τὸ, *pinguedo*. ϑ. 63.

Λίπ', pro λίπεϊ, (ut vult Tzetzes) dativus sing. à λίπος, εος, τὸ, *pinguedo* per apostrophum etiam diphthongum abjici patet ex ἰλιαδ. α. 117. βούλομ' ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. Esset ergo appositio, *pinguedine*, nempe *oleo*, sicut dicimus, *urbs Roma*. At alii λίπ'. pro λιπαρῶς.

Λιπέειν, dialysi Poëtica pro λιπεῖν, a. 2. act. infin. λίποιεν. 3. pl. a. 2. act. opt. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίποιμι, & in 3. p. λίποιεν, a. 2. part. λιπὼν, ῦσα, ὸν. α. 332. ε. 440.

Λὶς, *leo*, acc. λῖν. Poëticum est, pro λέων, οντος, ὁ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperf. act. *lingebant*, à λιχμάζω, *lingo, lambo*. quod est à Them. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγον, sermonem, acc. à λόγος, ου, ὁ, dat. pl. Ion λόγοισιν. Th. λέγω, dico, f. ξω. præt. med. λέλογα. ε. 106.

Λοεσσαμένη, lota, Poëticè pro λουσαμένη, part. a. 1. med. ubi ου resolvitur in εο, & τὸ σῖγμα duplicatur, *lota*, λόεσθαι, *lavari*, Poët. pro λούεσθαι, præs. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri causâ. Th λούω, f. σω, lavo. ε. 522.

Λοιγὸς, ῦ, ὁ, pernicies. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμὸς, ῦ, ὁ, pestis. ε. 243.

Λοισθοπότην, *postremam*, à λοίσθος, pro quo etiam λοίσθιος, ου, ὁ, *postremus, ultimus*. ϑ. 921.

Λοκροὶ, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λουτρῷ, *balneo*, dat. à λουτρὸν, ῦ, τὸ, *lavacrum*, λῦτρον verò *aquæ sordidæ, qua nos lavimus*. Accentu differunt. Th. λούω, f. σω, lavo. ε. 753.

Λοφιῇ, *dorso*, Ionicè pro λοφιᾷ, dat sing. à λοφιὰ, ἡ, cervix. Th. λόφος, ου, ὁ, cervix, collum. α. 391.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχῳ, *in insidiis*, ellipsis præpositionis ἐν. à λόχος, ου, ὁ, insidiæ, à λέγομαι τὸ κεῖμαι, *jaceo*, quod soleant καθῆσθαι οἱ λοχῶντες, sedere insidiantes, hinc λοχάω, ῶ, *insidior*. ϑ. 174.

Λοχεοῖο, gen. sing. Ion. *ex insidiis*, ubi additur præpositio, à λοχεὸς, ῦ, ὁ, idem quod λόχος, ου, ὁ, insidiæ. ϑ. 178.

Λυγγῆος, genit. à λυγγεὺς, εος, ὁ, nomen gentis. α. 327.

Λυγρὴ, pro λυγρὰ, Ionicè gravis, λυγρ' εἰδυῖαν, pro λυγρὰ, *odiosa edoctam*. ϑ. 313.

Λύκτον, acc. à λύκτος, ου, ἡ, nomen urbis in Creta. ϑ. 477.

Λυπῇς, *molestus sis*, 2. pers. præs. subj. à λυπέω, ῶ, f. ήσω, dolore afficio, contristo. Th. λύπη, ης, ἡ, dolor. ε. 401.

Λῦσαι, a. 1. act. infinit. & λῦσε, pro ἔλυσε, a. 1 ind. *solvit*, h. e. liberavit. à λύω, solvo, f. λύσω, p. λέλυκα, a. 1. ἔλυσα ε. 608.

Λυσιάνασσα, nomen mul. ϑ. 258.

Λυσιμελὴς, *solvens membra*. somni epitheton est, à λύω, solvo, & μέλος, εος, τὸ, membrum.

brum. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τῦ λύειν τὰ μελεδήματα, id est, curas. Θ. 911.

Λύσιν, solutionem, à λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, solvo. ι. 404.

Λώβη, ης, ἡ, contumelia, ποιεῖσθαι λώβην, ulcisci contumeliam illatam. Θ. 165.

Λωβητὸς, ῦ, ὁ, infamia notatus. à λωβάομαι, ῶμαι, contumelia afficio. Th. λώβη, ης, ἡ, injuria. α. 366.

Λώϊον, melius, comp. à positivo ἀγαθὸς, comp. λώϊον, superlat. λῷστος. Them. λῶ, λῇς, volo. ι. 350.

M.

Μάζα, ης, ἡ, libum. Hinc Latinum massa. ι. 590.

Μαίανδρος, ȣ, ὁ, nomen fluvii. Θ. 339.

Μαῖα, propriè obstetrix. Hîc verò nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. Θ. 938.

Μαιόμενοι, inquirentes, præs. part. à μαίομαι, cupio, item pro ζητῶ, quæro. Th. μάω, ῶ, vehementer cupio. ι 532.

Μάκαρες, beati, nom. pl. à μάκαρ, αρος, ὁ ϗ ἡ, ϗ τὸ, beatus, felix, in dat. pl. μάκαρσι, & Ionicè μακάρεσσι. Μάκαρ, sic videtur dici, quasi μὴ κηρὶ. (Doricè μακρὶ) ὑποκείμενος, morti non subjectus: hinc μακαρίτης, ȣ, ὁ, dicitur, ὁ ἐν τοῖς ἁγίοις. ι. 139. 141.

Μακέλλαν, acc. ligonem, à μάκελλα, ἡ, ligo, à μία, & κέλλω, moveo: Poeta propter metrum hîc λ abjicit. ι 470.

Μακρὸς, ȣ, ὁ, longus, κύματα μακρά, fluctus decumani. h. e. ma-

gni, in acc. μακρὴν, Ionic. pro μακρὰν, μακρῇσι, dat. pl. pro μακραῖς, Ionicè. Them. μῆκος, εος, τὸ, longitudo. Dor. μᾶκος. ι. 290. 780.

Μαλακὴν, acc. f. g. & μαλακῇσι, dat. pl. Ion. μαλακὸς, ȣ, ὁ, mollis. Th. μαλάσσω, mollio, f. ξω. Θ. 92.

Μαλάχη, ης, ἡ, malva, sic dicta, quia alvum natura sua μαλάσσει, mollit. Th. μαλάσσω, vel ττω, f. ξω, mollio. ι. 41.

Μάλα, valdè, adverb. & μάλ', pro μάλα, in comp. μᾶλλον, superl. μάλιστα, maximè. ι. 343. ι. 310. α. 176.

Μαλερῷ, flagranti, dat. singul. à μαλερὸς, ῦ, ὁ, ustivus, perniciosus. Th. μαλὸς, pro ἁμαλὸς, ȣ, ὁ, tener. α. 18.

Μαλλοῖς, velleribus, dat. plur. à μαλλὸς, ῦ, ὁ, vellus, lana promissa. ι. 234.

Μαπέειν, apprehendere, per syncopen τῦ ρ, pro μαρπέειν, à μάρπτω, apprehendo, in a. 2. infinit. μαρπεῖν, & poëticè μαπεῖν, & poeticâ reduplicatione μεμαρπέειν, ceperant. a. 2. opt. act. præt. med. μέμαρπτε. α. 231. & 252.

Μαρμαίρην, splendida, pl. f. g. à μαρμαίρεος, splendidus. Them. μαρμαίρω, splendeo, f. αρῶ, hinc in part. f. g. μαρμαίρεσαι. Θ. 699. 811.

Μαρνάμεσθ', pro μαρνάμεσθα, Ion. pro ἐμαρνάμεσθα, pugnemus, 1. pl. subj. medii. μάρναντο, & μάρναντ', 3. plur. imperf. pro ἐμάρναντο, Ion. Th. μάρναμαι, pugno. α. 110. 401.

Μάρτυρα, acc. singul. à μάρτυρ, υρος, ὁ, testis, hinc μαρτυρέω,

σι, dat. pl. Ionicè pro μαρτυρίαις, à μαρτυρία, ας, ἡ, testimonium. ι. 371. 282.

Μαστίτην, *flagellaverunt*, 3. dual. impert. vel, a. 2. act. à μαστίω, Poeticè pro μαστίζω, flagello. duo illa tempora hîc coincidunt μαστίων, flagellans, per syncopen pro μαστίζων. Them. μάστιξ, ιγος, ἡ, *flagellum*. α. 431. 466.

Μαστιχόωντι, *mandenti*, dat. sing. part. à μαστιχάω, ῶ, & poëticè μαστιχόω, μαστιχάοντι, ῶντι, & poëticè μαστιχόωντι. Sed de hac voce altum est silentium in omnibus Lexicis, quæ quidem videre licuit. α. 389.

Μὰψ, *sine usu*, frustrà, Adverb. θ. 872.

Μαυροῦσι, obscurant. 3. plur. præs. ind. per aphæresin pro ἀμαυροῦσι, ab ἀμαυρόω, *obscuro*, offusco. Th. ἀμαυρὸς, οῦ, ὁ, obscurus. ι. 305.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, à μάχομαι, f. μαχέσομαι, & μαχήσομαι, p. μεμάχημαι, pugno, prælior, μαχέσθην, 3. dual. imperf. med. Ion. μαχέσασθαι, a. 1. inf. m. α. 176. 361. 387.

Μαχλόταται, salacissimæ. à μάχλος, *libidinosus*. ι. 586.

Μὲ, & μ' pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. θ. 24.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, *magnus, a, um, multus, a, um*, μέγα, *valdè*. ι. 58. μέγα νήπιε, *valdè stultè*, h. e. *stultissimè*. μέγ' pro μέγα, item pro μεγάλως. ι. 774. Comp. μείζων, ονος, superl. μέγιστος, η, ον, maximus. α. 237. ι. 148. 41.

Μεγαθάρσεϊ, dat. sing. à μεγαθαρσὴς, magna fiducia præditus. ex μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus, a, um. & θάρσος, εος, τὸ, fiducia. α. 485.

Μεγάθυμον, magnanimum, acc. à μεγάθυμος, μεγαθύμου, ex μέγας, & θυμὸς, οῦ, ὁ, animus. α. 17. 57.

Μεγαλήτορα, acc. sing. à μεγαλήτωρ, magnanimus, à μέγα, magnum, & ἦτορ, cor, animus. α. 450. Th. ἦτορ, μεγαλήτορες. ι. 656.

Μεγάροισι, dat. pl. Ion. à μέγαρον, ου, τὸ, *magnitudo*. Th. μέγας. ι. 377.

Μεγέθει, dat. à μέγεθος, εος, τὸ, *magnitudo*. Th. μέγας. α. 5.

Μεγήρατα τέκνα, *perquam amabiles liberi*, ex μέγα, *valdè*, & ἐράω, *amo*. alii legunt μεγάερτα. θ. 240.

Μέγιστος, superlat. maximus, à μέγας, μείζων, major. θ. 49.

Μέδουσα, nomen mul. à μέδω, *curo*. μέδουσα, præs. part. f g. à μεδέω, idem quod μέδω, impero. θ. 776.

Μέζ', pro μέζη ex μέζεα, τὰ, *pudenda*. Th. μέσος, ου, τὸ, medius. ι. 512.

Μεθ', pro μετ', præposit. cum gen. *cum*. cum acc. *post*. θ. 127.

Μεθίω, dimittam, f. 1. Thema ἵημι, f. ἥσω, p. εἷκα, a. 2 ἕω, unde μεθίημι, dimitto. ι. 309.

Μείδησεν, a. 1. à μειδιάω, *subrideo*. μειδήματα, acc. pl. à μείδημα. α. 115.

Μείζων, major, comparat. à μέγας, magnus, in superlat. μέγιστος, maximus, in acc. singul. μείζω ex μείζονα, μείζοα. ι. 272.

Μείλιχος, ου, ὁ, ἡ, blandus. hinc μειλίχιος, ὁ, ὃν, idem. Them. μειλίσ-

μειλίσσω, f. ξω, p. χα, *delinio*, *demulceo*. θ. 406. 192.

Μείναντες, part. a. 1. Thema, μένω, maneo, expecto, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα. hinc in aor. 1. part. μείνας, αντος, ὁ. ι. 652.

Μείονα, acc. ex μείων, *minor*, in gen. μείονος, ὁ καὶ ἡ, & τὸ μεῖον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. ι. 690.

Μεὶς, *mensis*, Æolicè pro μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis. ι. 557.

Μελαγχαίτην, acc. sing. à μελαγχαίτης, nigram cæsariem habens, ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, um, & χαίτη, ης, ἡ, juba, cæsaries. α. 186.

Μελάνδετον, nigro illigatus capulo. ex μέλας & δέω, *ligo*. α. 221.

Μελάνθησαν, 3. pl. a. 1. pass. indic. Ion. *nigrescebant*. à μελαίνω, denigro, f. ανῶ. Th. μέλας, ανος, niger. α. 167.

Μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, rum. ι. 142. 636.

Μεληδῶνας, acc. pl. *curas*. à μεληδὼν, ονος, ὁ, *cura*. à μεληδαίνω, curo. ι. 66.

Μελέεσσι, & μέλεσσι, membris, dat. plur. Ionicè & Poëticè à μέλος, εος, τὸ, membrum. ι. 149.

Μελέοισι, dat. pl. *miseris*. Them. μέλεος, α, ὁ, vanus, *infelix*. θ. 563.

Μελετᾷς, 2. perf. ind. præs. act. à μελετάω, ῶ, curam gero. f. ήσω. Them. μέλει, curæ est. ι. 316.

Μελέτη, *meditatio*. Them. μέλει. ι. 280.

Μελία, ας, ἡ, fraxinus arbor, hinc μελίαι, pro Nymphis, ita dictis.

Μελίαι, Nymphæ creditæ sunt dictæ μελίαι, διὰ τὸ ἐν ὄρεσι δενδροφόρους ἀναστρέφεσθαι. Epitheton hoc ergo est à μελία. ας, ἡ, *fraxinus*. Ionicè μελίη, μελιᾶν, Doricè pro μελιῶν, gen. plur. ι. 145. θ. 187.

Μελιηδέα, dulcem, acc. à μελιηδὴς, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδὺς, suavis. ι. 172.

Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μέλισσα, vel ττα, ἡ, apis. ι. 305.

Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. θ. 246.

Μελίφρονα, dulcem, acc. singul. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit, à μέλι, mel, ac φρὴν, ενὸς, animus. α. 428.

Μέλλει, *curæ sunt*. à μέλει, impersonale, curæ est. θ. 216.

Μελπομένη, nomen Musæ. à μέλπομαι, cano. θ. 77.

Μεμάποιεν. Vide paullò antè μαπέειν. α. 251.

Μέμβλομαι, η, εται, curo, pro μέλομαι, per syncopen, & pleonasmum β ad euphoniam: & denique η Attico more in ε mutato. à μέλει, (impersonale) curæ est. θ. 61.

Μεμαρπὼς, præteritum medium. à μάρπτω, corripio. Vide suprà μαπέειν. μέμαρπον, a. 2. act. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμαρπον, præt. med. μέμαρπα. ι. 204 α. 245.

Μεμαὼς, μεμαῶτες, studentes. perf. part. act. pro μεμακὼς, à μάω, ῶ, vehementer cupio. α. 240.

Μέμηλε, curæ est, per syncopen pro μεμέληκε, præt. act. Th. μέλει,

μέλω, μεμηλότα, acc. pl. part. præt. ε. 231.

Μεμίξεται, admiſcebuntur. 3. ſing. futuri paullò pòſt, à μίγνυμι, F. μίξω, P. μέμιχα, præt. paſſ. μέμιγμαι, μέμιξαι. ε. 179.

Μέμνηται, meminit. præt. perf. paſſ. à μνάομαι, ῶμαι, recordor. f. μνήσομαι. præt. μέμνημαι, a. 1. paſſ. ἐμνήσθην. ϑ. 203.

Μέμνονα, nomen viri. acc. ſing. à Μέμνων. ϑ.984.

Μέμυκε, *remugit*. præt. med. à μυκάω, *mugio*, in a. 2. act. ἔμυκον, ſicut à τηκάω eſt ἔτηκον. Hinc præt. med. μέμυκα. ε. 508.

Μὲν, quidem. ε. 5. 12.

Μενεαίνων, *furens*. præſ. part. à μενεαίνω, cupio, irâ percitus ſum. Th. μένος, εος, τὸ, animus. α. 361.

Μένειν, pro περιμένειν, *exſpecta*, præſ. inf. à μένω, maneo, exſpecto, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα. ε. 674.

Μενεσθὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. θ. 357.

Μενίππη, nomen mul. q. d. *valdè robuſta*. θ. 260.

Μένος, εος, τὸ, animus, ira, α. 412. α. 235.

Μερίμνα, ης, ἡ, cura. ε. 178.

Μερόπων, genit. pl. à μέροψ, diviſam vocem habens. ex μέρος *pars*, & ὄψ *vox*. ε. 109.

Μέρμερα, ſollicita, acc. pl. à μέρμερος, ου, ὁ, anxius. Th. μερμηρίζω, anxiè cogito. θ. 604.

Μερμηράων, gen. pl. Æolicè, pro μερμηρῶν, à μέρμηρα, ἡ, cura. Th. μερμαίρω, vel μερμέρω, curo. θ. 55.

Μεσάβῳ, loro, dat. ſing. à μέσαβον, ου, τὸ, medium lignum inter boves, ex μέσος, ου, ὁ, medius, & βοῦς, bos. ε. 469.

Μέσσος, ου, ὁ, medius, μέσση, media. μέσσου, pro μέσου, Poëticè. μεσσόθι, adverb. in medio, μεσσόθεν, è medio, μεσσηγὺς, pro μεσηγὺς, adverb. inter. ε. 233, 502. α. 367, 417.

Μετὰ, & μετ', præpoſit. regit genit. & acc. ϑ. 449.

Μετάδουποι, intermediæ, *incerta*, à δοῦπος, ου, ὁ, *ſonus aquarum ex alto ruentium*, καταδουπος, ου, ὁ, *cataracta*, quod eſt ab ἀράσσω. ε. 823.

Μεταναιέτας, *cohabitatores*, acc. pl. à μεταναιέτης, ου, ὁ. Them. ναίω, *habito*. ultima per naturam longa, hîc licentiâ Poëticâ corripitur. θ. 401.

Μεταξὺ, idem quod μεσσηγὺς, inter. Th. μετά. ε. 394.

Μεταπρέπει, eminet, 3. perſ. ind. à μεταπρέπω, decorus ſum inter. μετέπρεπεν, *præcellebat*, imperf. Th. πρέπω, decorus ſum. θ. 430.

Μεταστοναχίζετ', ingemiſcebat, 3. ſing. imperf. medii. Th. στενὸς, οῦ, ὁ, anguſtus. α. 92.

Μετάτροπος, qui poteſt converti. mutabilis. Hinc

Μετάτροπα ἔργα τελοῦσι, *res in integrum reſtituunt*, ex μετά & τρέπω, verto. ϑ. 89.

Μετάφρενον, ου, τὸ, *tergum*, q. d. poſt pectus. Th. φρὴν, ενὸς, ἡ, mens. α. 223.

Μεταχρόνιαι, *in cœlo degentes*, à μεταχρόνιος. Sed ſunt qui hic legant μεταχθόνιαι, ut ſit relicta terra, à χθὼν, terra. Eſt & χρόνος, *cœlum*, vel, μετά, *trans*, q. d. quæ ſunt trans tempus, à χρόνος, ου, ὁ, tempus. θ. 269.

Με-

Μετέειπε, *interlocutus est*, pro μετεῖπε, a. 1. ind. Th. ἔπω, dico, a. 1. imperat. εἶπον, εἰπω, aor. 2. ind. εἶπον, ες, ε. θ. 643.

Μετεῖναι, præf. inf. cum dat. *interesse*, ex μετὰ, *inter*, & εἰμὶ, sum. ε. 174.

Μετόπισθεν, & μετόπισθε, ponè, pòst, adverb. Th. ὀπίσω, retrorsum. ε. 285.

Μετοπωρινὸν, *in autumno*. Adverb. à μετοπωρινὸς, autumnalis. Th. ὀπώρα, ας, ἡ, *autumnus*. ε. 415.

Μετρεῖσθαι, perf. inf. pass. à μετρέομαι, f. ήσομαι, mensuram admitto. Th. μέτρον, ου, τὸ, mensura. ε. 349.

Μέτρον, ου, τὸ, mensura. hinc μέτριος, ου, ὁ, modum non excedens. ε. 132. 306.

Μετώπου, genit. à μέτωπον, ου, τὸ, frons, ab ὄπτομαι, video. α. 147.

Μεῦ, pro μου, me, Doricè, genit. ab ἐγὼ. θ. 644.

Μὴ, Adverbium prohibendi, *ne*. ε. 213.

Μὴ, Adverbium negandi, *non*. ε. 21.

Μηδὲ, *neque*, & μηδ'. ε. 488.

Μήδεα, consilia, genitalia, à μῆδος, εος, τὸ, cura, consilium, & significat etiam, τὰ αἰδοῖα, pudenda. θ. 180, 398.

Μήθ', pro μήτε, idem quod μηδέ. ε. 296. ut & μήτ'. ε. 270.

Μήδειον. ϑ. 1001. μήδειος, nomen viri, & μήδεια, nomen mul. ϑ. 961.

Μηδὲν, nihil, q. d. μηδὲ ἕν. ε. 395.

Μηδέποτε, numquam, ex μηδὲ, neque, & ποτὲ, aliquando. Th. ὅτε, quando. ε. 717.

Μήδετο, pro ἐμήδετο. Vide μήσατο, *versabat*, imperf. verbi μήδομαι, f. μήσομαι. Th. μῆδος, εος, τὸ, cura. α. 34.

Μῆδος, εος, τὸ, cura, consilium: & significat etiam τὰ αἰδοῖα, pudenda. ϑ. 180.

Μηκέτι, idem quod οὐκ ἔτι, non ampliùs. Thema, ἔτι, adhuc. ε. 174.

Μῆλα, oves, à μῆλον, ου, τὸ. ε. 793. Sic & μῆλον, & Doricè, μᾶλον, ου, τὸ, pomum. μήλοισι, *pomis*. ε. 116. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor. ϑ. 335.

Μηλόβοσις, nomen mul. q. d. *ovium custos*. ϑ. 354.

Μὴν, ἢ μὴν, *quamquam*. α. 11. 101.

Μηνός, genit. à μὴν, *mensis*, μῆνας, acc. μηνῶν φθινόντων, mensibus decrescentibus. ε. 766. ϑ. 59.

Μῆνιν, à μῆνις, ιος, ἡ, *ira inveterata*. α. 21.

Μήποτε, ne quando, ex μὴ, ne, & ποτὲ, aliquando. Them. ὅτε, quando. ε. 86.

Μήπως, *ne quando*. Them. πῶς, (adverb. interrog.) quomodo? ε. 394.

Μηρὸς, *femur*, *crus*, à nom. ὁ μηρὸς, οῦ. Dicitur & μηρίον, ου, τὸ, idem quod μηρὸς, femur. α. 363.

Μηρύσασθαι, a. 1. med. infinit. à μηρύω, *revolvo*, *intexo*, *agglomero*, f. ύσω. ε. 538.

Μήσατο, pro ἐμήσατο, a. 1. m. à μήδομαι, *curam gero*. Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura*. ϑ. 165.

Μήτηρ, ἡ, mater, μητρὸς, μητέρος & μητρὶ, acc. μητέρα, tantùm, hinc μητρυιὰ, & Ionicè, μητρυιὴ noverca. ε. 563, 824.

Μητίετα, *consultor*, vocativus pro nominativo, μητιέτης, ου, ὁ, μῆτις, ιος, ἡ, *consilium*, à μήδομαι. item. θ. 358. Nomen mul. μῆτι. Θ. 886. ι. 104.

Μητιόεντος, genit. παρὰ μητιόεντος, *à consulto*, *consilio pollente*, à μητιόεις, εντος, ὁ. Thema, μῆτις, ιος, ἡ, consilium. ι. 51.

Μηχανάασθαι, machinatur. 3. perf. præs. ind. p. pro μηχανᾶται, per Poëticam novi τὸ ἄλφα epenthesin. Sic pro ἀντιγοπῶνται. *aversari.* dicunt metri causâ ἀντιγοπάασθαι, à μηχανάω, machinor. Them. μηχανὴ ῆς, ἡ, artificium. ι. 240.

Μηχανὴ, ῆς, ἡ, artificium, machina. pl. αἱ μηχαναί. θ. 146.

Μία, ας, una, in dat. μιᾷ, & Ionicè, μιῇ, in masc. εἷς, unus. Θ. 321.

Μιγεῖσα, a. 2. part. pass. f. g. à μίγνυμι, misceo. F. μίξω, P. μέμιχα, a. 2. pass. ἐμίγην, præt. pass. μέμιγμαι, ξαι, κται, a. 1. pass. ἐμίχθην, &c. μιγήμεναι, Doricè, pro μιγῆναι, a. 2. pass. infinit. paullò pòst fut. μεμίξομαι. Θ. 53. 305.

Μίμαντα, acc. μίμας, αντος, ὁ, nomen viri. α. 186.

Μίμνει, mane, 3. perf. præs. ind. à μίμνω, verbum Poët. pro μένω, f. νῶ, maneo. ι. 520.

Μὶν, ipsam, Poët. pro αὐτὴν, αὐτήν. ι. 18, 48.

Μινύθει, *minuit*, 3. perf. præs. ind. ut, μινύθῃ, subj. *minuatur.* à μινύθω. minuo. Th. μινυὸς, ῦ, ὁ, parvus. ι. 6, 409.

Μίνω, genit. à μίνως, ωος, ὁ, nomen viri. θ. 948.

Μισγόμενος, præt. part. à μίσγω, idem quod μίγνυμι, misceo, f. μίξω, p. χα, a. 2. ἐμίγην. θ. 228.

Μισθὸς, ȣ, ὁ, merces, μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω. *ein wort ein wort, ein man ein man.* ι. 370

Μιχθείς, a. 1 part. pass. Vide paullò antè μιγεῖσα.

Μνημοσύνη, nomen Deæ, & idem quod μνήμη, ἡ, memoria. Th. μνάομαι, f. ήσομαι, memoro, commemoro. Θ. 54 hinc a. 1. med. μνησάμενοι, *memores.* Θ. 651.

Μογήσας. perpessus, a. 1. part. à μογέω, ῶ, ærumnas patior. Th. μόγος. ȣ, ὁ, labor. θ. 997.

Μόθον, acc. pugnam, à μόθος, ȣ, ὁ, q. παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν, *à concurrendo.* α. 158.

Μοὶ, pro ἐμοὶ, *mihi*, per aphæresin, ab ἐγὼ, ego. θ. 30.

Μοῖρα, ρας, *fatum*, à μείρω, *divido*, in præt. med. μέμορα, unde est μόρος, ȣ, ὁ, *fatum*, mors, & μοῖρα, ας, ἡ, propriè, *portio.* item, *fatum*, idem quod εἱμαρμένη, quæ omnia ejusdem sunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in seipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur, μεμψίμοιροι. ι. 745. Θ. 204.

Μολπῇ, dat. sing. à μολπὴ, cantilena. hoc à μέλπομαι, *cano*, in præt. med. μέμολπα. θ. 69.

Μόρος, ȣ. Vide in μοῖρα.

Μορφνοῖο, *nigra*, genit. Ionic. à μορφνὸς, *obscurus.* ab ὀρφνὴ, *caligo.* α. 134.

Μυρο-

Μονογενὴς, unicus, à μοῦνος, pro μόνος, solus, & γίνομαι, nascor. ε. 376.

Μοῦνος, pro μόνος, *solus*, Poëticè. θ. 143.

Μοῦσαι, nom. pl. & in genit. pl. μουσάων, Æolicè, pro μουσῶν, à μοῦσα, ης, ἡ, Musa. ι. 1. θ. 100.

Μόχθος, ου, ὁ, *labor*. α. 306.

Μόψον, nomen viri. α. 181.

Μυδαλέον χρῶτα, *madidum corpus*. Them. μυδάω, *destillo*, f. ήσω. ι. 556.

Μυθησαίμην, dixero, a. 1. m. opt. Vide in μῦθος. ι 10.

Μῦθος, ου, ὁ, verbum, sermo, dat. pl. μύθοισι. Ion. Hinc est verbum μυθέομαι, *dico*, μυθησαίμην, *dixero*, a. 1. med. opt. μυθήσασθαι, a. 1. inf. Θ. 24. ι. 10.

Μυλιόωντες, præs. part. pro μυλιῶντες, ex μυλιάω, ῶ, *dentibus frendeo*, epenthesis Poëtica, τ̃ ο μικρῦ. Scilicet præcedenti syllabà brevi interponitur ο μικρὸν, ut, ὁράω, ὁρῶ, ὁρόω, ac præcedenti syllaba longa, interponitur ω μέγα, ut, ἡβάω, ῶ, Poëticè, ἡβώω, ζάω ζῶ, ζώω. Th. μύλη, ης, ἡ, mola, molaris dens. ι. 530.

Μύξαι, nom. plur. à μύξα, ας, ἡ, mucor, mucus, τῶ ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, *cujus quidem ex naribus mucores fluebant*. α. 267.

Μύρετο, imperf. Ion. pass. *lugebat*, à μύρω, propriè *fluo*, at μύρομαι, *lugeo*, ubi lacrymæ per genas defluunt. ι. 206.

Μύριοι, *mille*, οἱ μύριοι, *infiniti*, *innumeri*, à μυρίος, ου, ὁ, infinitus. ι. 252.

Μυρμιδόνων, gen. plur. *Græcorum*, à μυρμιδὼν, όνος, Græcus. Vide μύρμηξ, ου, ὁ, *formica*. α. 380.

Μῦρον, prima longa, 3. pl. imperf. act. pro ἔμυρον, à μύρω, *madeo*, *fluo*, unguentis imbuo, à μύρον, ου, τὸ, unguentum. α. 132.

Μυχῷ, dat. singul. *in recessu*, *in penetrali*, à μυχὸς, ῦ, penetrale, à μύω, claudo, f. σω. θ. 119.

Μῶμος, ὁ, Momus, Deus quidam reliquorum omnium deorum irrisor & reprehensor. sumitur & pro dedecore. Θ. 214.

N.

Ναίει, incolit. à ναίω, habito, incolo. ναῖον, pro ἔναιον, imperf. Hinc ναιετάω, idem quod ναίω, ναιετάουσ', 3. pl. ind. præs. Hinc νάσσατο, *habitavit*, a. 1. m. pro ἐνάσσατο, & hoc pro ἐνάσατο, à νάω, *habito*. in Themate. ναίω. θ. 387. ι. 639.

Νάρθηκι, dat. sing. à νάρθηξ, ηκος, ὁ, ferula, bacillus. ι. 52.

Ναυσίθοον, nomen viri, *qui navi currit*. Navem Plautus vocat ligneum equum. θ. 1021.

Ναυσίνοον, nomen viri, cujus animus est in navibus. θ. 1022.

Ναύτας, acc. pl. à ναύτης, ου, ὁ, nauta, à ναῦς, ναὸς, ἡ, *navis*. θ. 876.

Ναυτιλίης, genit. Ion. à ναυτιλία, ας, ἡ, navigatio. Th. ναῦς, navis. ι. 618.

Νέας, naves, acc. plur. pro νῆας, & simpl. ναῦς, à ναῦς, navis, genit. ναὸς, & Attic. νεὼς, & Poët. νηὸς, dat. νηῒ, acc. ναῦν. ι. 247.

Νέεσθαι, præſ. inf. *redire*, à νέομαι, vel ex νέω, eo, redeo. ε.554.

Νεῖ, *net*, *ſpinnet*, à νέω, f. νήσω, no, neo. ε.777.

Νείκεα, acc. pl. à νεῖκος, εος, τὸ, *contentio*, νείκεϊ, pro νείκεα, lites, νεικείῃ, *probris affecerit*, pro νεικέῃ, 3. ſing. præſ. act. ſubj. à νεικέω, ῶ. Them. νεῖκος, εος, τὸ, *jurgium*, *lis*. Quidam componunt ex νε, non, & εἴκω, cedo. hinc νεικεστῆρα, *conviciatorem*, acc. à νεικεστὴρ. Th. νεῖκος. ε.33, 716.

Νεῖλος, ου, ὁ, nomen fluvii maximi. ϑ.338.

Νειόθι, adverb. loci, pro νεάτοθι, in imo fundo, νειόθεν, *ex ima parte*, à νεῖος, novellus. Th. νέος, ου, ὁ, novus. ϑ.567.

Νειός, ου, ἡ, Ion. pro νεὸς, οῦ, ἡ, novalis. ε.464.

Νείσσονται, *navigant*, 3. pl. præſ. à νείσσομαι, eo, navigo. Them. νέω, eo, redeo. ε.237.

Νέκταρος, genit. à νέκταρ, αρος, τὸ, *potus generoſus*. θ.640.

Νεμείης, nomen regionis, ſic dictæ à *nemoribus*, νέμος, εος, τὸ, *nemus*. à νέμω, *paſco*, hinc νεμειαῖος, *Nemeæus*. ϑ.327, 329.

Νέμεσις, εως, ἡ, indignatio, à νεμεσάω, indignor. Eſt & nomen certæ Deæ, quæ præ ceteris inſolentiam hominum reprimere, & de injurioſis pœnas ſumere ſolet. ε.200.

Νεμεσσᾷ, indignè fert, Poëticè, pro νεμεσᾷ, 3. præſent. ind. à νεμεσάω, ῶ, iraſcor, ſuccenſeo. ε.756.

Νέμονται, fruuntur, 3. præſ. paſſ. νέμομαι. Them. νέμω, f. μῶ, poſſideo, tribuo, p. νενέμηκα, a. 1. ἔνειμα. ε.231.

Νεοκηδής, έος, recentem dolorem habens, νεοκηδέϊ, dat. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura*, & νέος, ου, ὁ, novus, recens. ϑ.98.

Νέον, recens, nuper. Them. νέος, novus. ε.569.

Νεούτατος, recens vulneratus, à νέος, novus, & οὐτάω, ῶ, f. ήσω, vulnero. α.157.

Νέσσον, nomen fluvii. θ.341.

Νεύσειν, nutabunt, vergent, præſ. ind. opt. à νεύω, *innuo*, nuto, f. νεύσω. ε.473.

Νεύρῳ, dat. à νεῦρον, *nervus*. hinc νευρῆς, genit. Ionicè, à νευρὰ, ᾶς, ἡ, nervus arcûs. ε.544. α.409.

Νεφεληγερέταο, genit. Æol. à νεφεληγερέτης, ου, ὁ, *nubes excitans*, ex νεφέλη, nubes, & ἐγείρω, excito. ε.53, θ.745.

Νέφος, εος, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. νεφέεσσι. ε.204.

Νεωμένη, iterata, præſ. part. f.g. ſcil. γῆ, à νεάω, *renovo*. Them. νέος, novus. ε.462.

Νεώτερος, junior, comp. in ſuperl. νεώτατος, à νέος, novus. ε.445.

Νῆ, pro νῆα, acc. Poët. pro ναῦν, navem, à νηῦς, νηὸς, dat. plur. νήεσσιν. ε.165. θ.641.

Νηδὺν, acc. à νηδὺς, ύος, ἡ, *venter*. ϑ.460, 890.

Νήϊα, *navalia*, à νήϊος, ου, ὁ, navalis. Thema, ναῦς, navis. ε.808.

Νήκερων, *ſine cornibus*. à νήκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, ex νη, & κέρας, ατος, τὸ, cornu. ε.529.

Νήκεστον, *inſanabiliter*, ex νη, negandi particula & ἀκέω, *ſano*. ε.283.

Νηλεὴς

Νηλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crudelis. νηλεῖ, per sync. pro νηλεέϊ, dat. sing. ex νη, & ἔλεος, εος, τὸ, misericordia. Sic & νηλειὴς, *sævus*, pro νηλεής. θ. 770. 765.

Νηλεόποινος, *immitis*, crudeli supplicio puniens, à ποίνη, pœna, & νηλεὴς, immitis. ϑ. 217.

Νήματ', pro νήματα, *fila*, à νῆμα, τὸ, filum. Thema, νέω, neo. ε. 777.

Νημερτὴς, verus. Th. ἁμαρτάνω, aberro, f. ήσω, a. 2. ἥμαρτον, & νημερτὴς, nomen proprium mul. ϑ. 234. 262.

Νηοῖς, *templis*, pro ναοῖς, à ναὸς, οῦ, ὁ, templum. ϑ. 990.

Νηοπόλον, æditum, à νηοπόλος, ου, ὁ, *æditus*, qui circa templum versatur, ex νηὸς, pro ναὸς, & πολέω, *verso*. item, *versor*. θ. 991.

Νηὸς, navis, genit. Poëticè, dat. plur. νηυσί. Vide in νέας. ε. 628, 634.

Νήπιος, ου, ὁ, infans, vocat. νήπιε. ε. 286. 132.

Νηρῆος, pro νηρέως, à νηρεὺς, nomen viri. ϑ. 240.

Νήεριτος, ex νη negativo, & ἔρις, ιδος, ἡ, *lis*. tanta, ut adversus eam non integrum sit sese opponere.

Νησαίη, nomen mul. à νῆσος, *insula*, q. d. in salo. ϑ. 249.

Νήσοισι, insulis, dat. pl. Ion. à νῆσος, ου, ἡ, insula. ε. 171.

Νησώ, nomen mul. ϑ. 261.

Νηυσὶ, dat. pl. à ναῦς, navis, vide in νέας. ε. 634.

Νήυτμος, *anima expers*, ex νη, negativo, & ἀϋτμὴ, ῆς, ἡ, spiritus. Alii legunt, νήποτμος, *infaustus*. ϑ. 795.

Νῆχον, pro ἔνηχον, natabant, à νήχω, f. ξω, idem cum νέω, nato. α. 317.

Νίκη, νίκης, victoria, à νικάω, f. ήσω, vinco. α. 311.

Νικηθεὶς, victus. part. a. 1. pass. νικήσας, part. a. 1. act. à νικάω, ῶ, *vinco*, f. ήσω, p. νενίκηκα. θ. 496. 73.

Νίσοντ', imperf. pro νίσοντο, *revertebantur*. Vide νίομαι, redeo. pro quo, νίσομαι, seu νείσσομαι. α. 462.

Νίφα, acc. per apocopen pro νιφάδα, à νιφὰς, άδος, ἡ, *nix*. à νίφω, *ningo*, f. ψω, p. φα. ε. 525.

Νιφόεντος, g. sing. à νιφόεις, nivosus, à νίφω, f. ψω, p. φα, ningo. ϑ. 42.

Νιψάμενος, lotus, a. 1. part. m. à νίπτω, *lavo*, f. ψω. ε. 739.

Νοέῃ, sapit, 3. præs. subj. à νοέω, ῶ, νοεῦντες, Doricè pro νοοῦντες, *cogitantes*, præs. part. Th. νόος, νοῦς, mens. ε. 296. 261.

Νόημ', pro νόημα, τὸ, *intellectus*, cogitatio. Them. νόος, νοῦς. α. 222.

Νοήσας, a. 1. part. νοῆσαι. inf. νόησε, pro ἐνόησε, Ion. a. 1. ind. Them. νόος, νοῦς, mens. ε. 12. 484.

Νομὸν, *pabulum*, acc. à νομὸς, οῦ, ὁ, pabulum. Th. νέμω, pasco. ε. 526.

Νόμος, lex, νόμους, *leges*, à νέμω, tribuo. ε. 276. ϑ. 66.

Νόος, νοῦς, ὁ, mens νόοιο, genit. Ion. ε. 685. 483.

Νόσφι, *absque*, ut & νόσφιν, seorsum. ε. 91. νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, hoc est, *planè absque malis*. Adverbia quæcumque ingeminata, sunt ἐμφατικά. ε. 91.

Νέτος,

Νότ☉, ου, ὁ, νότιο, gen. Ion. notus, auster. ι.675.

Νοῦσ☉, ου, ἡ, Ionicè, pro νόσ☉, ου, ἡ, morbus. ι.102.

Νυ, apud Poëtas est particula expletiva. ι.207.

Νύκτα, noctem, acc. à νὺξ, nox. νύκτ', pro νύκτα. Θ.166.

Νύκτωρ, adv. noctu, à νὺξ, νυκτὸς, ἡ, nox. ι.177.

Νύμφη, ης, ἡ, Nympha, νυμφέων, nympharum, Ionicè, pro νυμφῶν, à νύμφη, sponsa, h. e. promissa, nempe fœdere promissa, fœderata. Θ.298.305.

Νῦν, nunc, adverb. temporis. ι.176.

Νὺξ, νυκτὸς, ἡ, nox, νύκτ', pro νύκτα, acc. sing. ι.17.

Νυχίη, nocturna. Thema, νὺξ, νυχίη, nocturna, pro noctu. Sic Virgil. Georg. 3. lupus nocturnus obambulat. ι.523.

Νύσσοντες, præs. part. à νύσσω, pungo, f. ξω. α.62.

Νῶτ', pro νῶτα, à νῶτ☉, ου, ὁ, dorsum, in pl. τὰ νῶτα. α.286.

Νῶϊ, & νῶϊν, in genit. & dat. duali. Thema, ἐγὼ, ego. α.358.

Νωμῶντες, vibrans, a. 1. part. à νωμάω, agito, moveo, à νέμω, sicut τρωφάω, à τρέφω. α.462.

Νώνυμ☉, ignobilis, ex νη, & ὄνυμα, Æol. pro ὄνομα, nomen. ι.155.

Νῶτα, pl. num. à νῶτ☉, ου, ὁ, dorsum, & in pl. τὰ νῶτα. ι.534.

Ξ.

Ξανθὴ. nomen mul. ι.356. & ξανθὴ, ῆς, ἡ, flava. Θ.547.

Ξεῖν☉, Poëticè pro ξέν☉, ου, peregrinus. ι.181. dat. pl. ξείνοισι. ι.224.

Ξεινοδόκῳ, hospiti, dat. à ξεινοδόκ☉, Ionicè pro ξενοδόχ☉, ου, ὁ, qui recipit peregrinos, hospes publicus, ex ξέν☉, & δέχομαι, f. δέξομαι, capio. ι.183.

Ξεστοὶ, rasiles, à ξεστὸς, ου, ὁ. Th. ξέω, f. έσω, rado. α.133.

Ξύλα, ligna, à ξύλον, ου, τὸ, lignum. ι.808.

Ξύμπασα, universa, in m. g. ξύμπας. Th. πας, πᾶσα, πᾶν, omnis. ι.240.

Ξυν, Atticè pro συν, cum, præposit. dativum solum regens. Θ.347.

Ξυνήονας, participes, acc. pl. à ξυνήων, ον☉, ὁ κ̀ ἡ, à ξυνὸς, pro κοινὸς, communis, unde ξυνήων, ον☉, ὁ κ̀ ἡ. Θ.595.

Ξυνιόντων, confligentibus, part. a. 2. act. genit. à ξυνίημι, congredior, confligo, vel ξυνειμι. Th. ἵημι, & εἶμι, eo. illud in a. 2. ἰὼν, ης. ι. Θ.707.

O.

Ὁ, Ille, ϛιχ. 89. ασπ' 135. & ὁ ponitur pro ὅτι. α.22.

Ὀάρους, confabulationes, acc. pl. nam pro ὤαρες, dicimus & ὄαρες. Th. ὄαρ, αρ☉, ἡ, uxor. Θ.205.

Ὄβριμον, terribilem, fortiter, ponitur adverbialiter, ab ὄβριμ☉, validus, hoc à βρίθω, fortis sum. Θ.839.

Ὀβριμοεργὸς, fortium facinorum patrator, composita cum voce ἔργον sunt ὀξύτονα. Θ.996.

Ὀβριμόθυμος, ου, ὁ, ab ὄβριμ☉, robustus, & hoc à βρίθω, robustum

robustum reddo, & θυμὸς, animus. ϑ. 140.

Ὀβριμοπάτρης, *forti patre nata*, genit. sing. ab ὀβριμοπάτρη, Epith. Palladis, ab ὄβριμος, fortis, & πατὴρ, έρος, pater. ϑ. 587.

Ὀγδοάτῃ, dat. ab ὀγδόατος, Poët. pro ὄγδοος, octavus. Th. ὀκτὼ, octo. ι. 790.

Ὄγε, g. m. ι. 357. ὄγε, g. n. ι. 24. & ὅδ', pro ὅδε. ι. 363.

Ὀδόντα, *dentem*, acc. ab ὀδὼς, όντος, ὁ, dens. α. 146.

Ὁδὸς, ὁδοῦ, ἡ, via. ι 579.

Ὀδυσῆι, dat. & ὀδυσῆος, pro ὀδυσέως, genit. Ion. ab ὀδυσσεὺς, Ulysses. θ. 1016.

Ὀδύσατο. 3. sing. a. 1. med. *iratus fuit*, ab ὀδύζομαι, F. ὀδύσομαι, a. 1. ὠδυσάμην. Th. ὀδύσσω, irascor. ϑ. 1012.

Ὄζος, ου, ὁ, propriè significat *ramusculum*, *stolonem* Metaphoricè, homo bellicosus Ὄζος Ἄρηος dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. α. 181.

Ὀθρύος, genit. ab ὀθρὺς, ύος, ἡ, *nomen montis*. ϑ. 632.

Οἱ, illi. ι. 69. 77. 86.

Οἳ, *qui*. ι. 29.

Οἳ, *qui*. ι. 39 οἱδ', ι. 119.

Οἷ, h. e. αὐτῷ, *illi*, ab οὗ, οἷ, ἕ. 263. α. 20.

Οἷα. α. 288. 301.

Οἷα, qualia, ab οἷος, ου, ὁ, qualis. α. 400.

Οἶγε, aperi, præs. imperat. act. ab οἴγω, aperio, f. οἴξω, p. ᾦχα, & ἔῳχα, præt. med. ἔῳγα. ι. 819.

Οἰδιπόδαο, genit. Æol. pro οἰδιπόδου, ab οἰδιπόδης, ου, ὁ, nomen viri. ι. 163.

Οἶδ'. pro οἶδε, novit. præt. med. οἴδατε, pro οἴδασθε, *nosti*. θα Æolica paragoge. præt. med. οἶδα, ας, ε. ab εἴδω, vel εἴδημι, scio, f. εἰδήσω, p. εἴδηκα. ι. 456. α. 355.

Οἰδματι, dat. sing. ab οἴδμα, per syncopen pro οἴδημα, ατος, n. g. *tumor*. Th. οἰδέω, vel οἰδάω, f. ήσω, tumeo, inflatus sum. ϑ. 109.

Ὀϊζύος, genit. ab ὀϊζὺς, ύος, ἡ, *ærumna*, in acc. ὀϊζύν. hinc ὀϊζυρὸς, *calamitosus*, ὀϊζυρῇ, ἡ, Ionicè pro ᾷ. ι. 639. ϑ. 214.

Οἰκέων, Poëticè pro οἰκῶν, præs. part. *habitans*, *commorans*, f. ήσω, p. ᾤκηκα, ab οἰκέω. Th. οἶκος, ου, ὁ, domus. ϑ. 330.

Οἰκήϊα, τὰ, res domesticæ. ab οἰκήϊος, Ion. pro οἰκεῖος, domesticus. Th. οἶκος, ου, ὁ, domus. ι. 457.

Οἶκον, acc. ab οἶκος, ου, οἰκί, pro οἰκία, à singul. οἰκίον, ου, τὸ, *domuncula*, οἰκόνδε & οἴκαδε. *domum*. ι. 576. 523. ϑ. 758.

Οἴμη, ου, ἡ, *semita*, idem quod οἶμος, ης, ἡ, via, semita. ι. 290.

Οἰνέων, genit. pl. Ion. pro οἰνῶν, ab οἴνη, ης, ἡ, vitis. Th. οἶνος, ου, ὁ, vinum. ι. 572.

Οἴνοπι, dat. sing. *nigro*. οἴνοπα, acc. ab οἴνοψ, οἴνοπος, qui vinei coloris est. q. ὄψις τοῦ οἴνου, *niger instar vini*. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἶνος, vinum, & ὤψ, oculus. Th. ὀπτομαι, video. ι. 622. 817.

Οἶνος, οἴνου, vinum. ι. 596.

Οἷος, pro ὁμοῖος, similis. ι. 314. α. 386.

Οἴγε-

Οἰνοχόη, ης, ἡ, patina libatoria, ex οἶνος, & χέω, *fundo*, *trulla*, *ex qua vinum fundebatur*. ι. 744.

Οἷος, pro ὅμοιος, similis, οἷος ergo qualis, item, similis, sed οἶος, ου, ὁ, folus. Neut. οἶον, folum. ι. 313.

Οἶον, tantummodò, adverb. ab οἶος, οἴη, οἶον, folus, a, um. θ. 386.

Οἶς, contractè pro ὄϊας, *oves*, acc. pl. Thema eft οἶς οἰός, vel ὄϊς, ὄϊος, ἡ, *ovis*. ι. 775.

Οἷς, & οἷσιν, dat. pl. Ion. ab ὅς, quis. ι. 145.

Οἰστὸν, *fagitta*. ab οἰστὸς, ῦ, ὁ, fagitta. ab οἴω, fero, f. οἴσω. α. 130.

Οἶτ', & οἷτ', nom. pl. ab ὅστ. θ. 46.

Οἵτινες, nom. pl. ab ὅστις, ἥτις, ὅτι, quicumque. α. 150.

Οἰωνοῖς, dat. pl. ab οἰωνὸς, ῦ, ὁ, avis. hinc οἰωνιστής, ῦ, ὁ, augur. α. 185. ι. 701.

Οἴω, five οἴω, *puto*. item *fero*. α. 111.

Οἴων, *ovium*, genit. pl. Vide fuprà οἶς. θ. 446.

Ὀκτάδολωμον, *octo morfuum*. à βλωμὸς, ῦ, ὁ, pro panis portione, bucella, & ὀκτὼ, octo. ι. 442.

Ὀκταπόδην, *octopedalem*, acc. ab ὀκτάπόδης, à πῦς ποδὸς, pes. ι. 425.

Ὄλϐος, ου, ὁ, beatitudo, felicitas. q. d. ὅλος, βίος, hinc ὄλϐιος, beatus. ι. 826. 326.

Ὀλέσθαι, adject. ab ὄλλυμι, perdo, F. ὀλέσω, a. 1. act. infin. ὀλέσθαι, præt. m. ὦλα, & Att. ὄλωλα. θ. 326. ι. 180. 668.

Ὀλίγον, pauxillùm, adverb. ab ὀλίγος, ου, ὁ, paucus hinc

Ὀλίγιστος, fuperl. pauciffimus. ι. 723. 480.

Ὀλμειὸς, ῦ, ὁ, fluvius in Helicone Bœotiæ, fic dictus ab Holmeio Sifyphi filio. θ. 6.

Ὄλμος, ου, ὁ, mortarium. ι. 423.

Ὀλοὴ, perniciofa. ab ὀλοὸς, ἡ, ὀν, hinc & ὀλοιὸς, idem. Th. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, perdo. ι. 745.

Ὄλυμπος, ου, ὁ, Theffaliæ mons altiffimus, & pro ipfo cœlo ponitur. Hinc ὀλύμπιος, cœleftis, & ὀλυμπιάδης, Mufæ dictæ, tamquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. θ. 390. 25. 52.

Ὁμὰ, *fimilia*. ab ὁμὸς, *fimilis*. α. 50.

Ὅμαδος, ου, ὁ, *tumultus*, multitudo. Th. ὁμὸς, ῦ, ὁ, fimilis. α. 155.

Ὁμαρτήσας, fecutus, a. 1. part. ab ὁμαρτέω, ῶ, fequor, f. ήσω. Th. ὁμαρτῆ, idem quod ὁμῦ, fimul. ι. 676.

Ὀμϐρηρῦ, *pluviofa*. Alii ὀμϐρηρῦ. eft adject. g. f. ab ὄμϐρος *imber*. hinc ὀμϐρηρὸς, pluviofus. ι. 451.

Ὀμϐριμος, *robuftus*. Vide fuprà ὄμϐριμος. ι. 145.

Ὄμϐρος, ου, ὁ, imber. παρὰ τὸ ὁμῦ ῥεῖν *fimul fluere*, ubi aqua copiosè fluit, quod in imbre (quæ ipfa vox hinc orta eft) fieri folet, hinc ὀμϐρήσαντος, pluente. a. 1. part. ab ὀμϐρέω, ῶ, pluo. ι. 492. 415.

Ὀμεῖται, jurabit, 3. fing. fut. 2. med. verbi ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω, f. 2. med. ὀμῦμαι, ῇ, εῖται, p. ὤμοκα, a. 1. ὤμοσα. ι. 194.

Ὁμήλικας, coætaneos, acc. pl. ab ὁμῆλιξ, ικος, coætaneus. Th.

Th. ὅμος, similis, & ἡλικία, ας, ἡ, ftatura. ι. 444.

Ὁμηρήσαντες, pro ὁμηρήσαντες, præf. part. f. g. pl. num. ab ὁμηρέω, in unum convenio, Thema ὅμηρος, ου, ὁ, *obfes*. q. ex ὁμοῦ, *fimul*, & εἴρω, *loquor*. θ. 39.

Ὁμιλαδὸν, turmatim, Adverb. Th. ὅμιλος, ου, ὁ, turba. α. 170.

Ὀμιχεῖν, *meiere*, præf. inf. ab ὀμιχέω, q. d. ὁμοῦ χέειν. ι. 727.

Ὄμματα, oculis, dat. pl. ab ὄπτομαι, video. F. ὄψομαι. P. ὦμμαι. hinc eft ὄμμα, ατος, τὸ, oculus. α. 262.

Ὁμόθεν, *fimul*, ab ὁμοῦ, Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, fimilis. ε. 109.

Ὁμοῖος, five ὅμοιος, ου, ὁ, fimilis, Poëticè ὁμοίιος, Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, fimilis. ι. 145.

Ὁμοκλῆς, genit. ab ὁμοκλὴ, ἡ, hortamentum, comminatio. q. ἀπὸ τοῦ ὁμῶς κέκλεσθαι. Euftath. Th. κέλομαι, *hortor, jubeo*. α. 431.

Ὁμὸν, *eumdem*. ab ὁμὸς, unde eft ὅμοιος. θ. 508.

Ὀμόσσῃ, juraverit. a. 1. fubj. ὀμόσσας. a. 1. part. pro ὀμόσας. ab ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, a. 1. act. ὤμοσα. θ. 232.

Ὁμοῦ, *fimul*, ab ὁμὸς, *fimilis*. ε. 243.

Ὄμφακες, nom. pl. q. ὠμοὶ ἐς τὸ φαγεῖν, *crudi ad vefcendum*, ab ὄμφαξ, ακος, ἡ, uva acerba. α. 399.

Ὁμόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, concors, acc. pl. ὁμόφρονας, ab ὁμὸς, fimilis, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, animus. θ. 60.

Ὅμως, *tamen*. fed ὁμῶς, *fimul*. Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, fimilis. ι. 3. 20.

Ὤν δὲ. ἀφίκετο εἰς δὲ δόμον δὲ, *rediit domum fuam*. δὲ poftpofitum accufativo, valet *ad*. α. 38.

Ὅντε, *quemque*. ι. 3.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, *utilitas*, emolumentum, ab ὀνίνημι *profum*. f. ἥσω. ι. 41.

Ὄνειδος, εος, τὸ, *probrum*. hinc ὀνειδίζειν, exprobrare. ι. 311. 718.

Ὀνείρων, *fomniorum*, gen. pl. ab ὄνειρος, ου, ὁ, *fomnium*. Th. ὄναρ, fomnium, nomen indeclinabile. θ. 212.

Ὀνίνησι, *juvat*. 3. præfent. ind. fing. ab ὀνίνημι feu ὄνημι, f. 1. ὀνήσω, a. 1. ὤνησα, θ. 429.

Ὄνομα, ατος, τὸ, nomen. Æolicè ὄνυμα, ὄνομ' pro ὄνομα. hinc ὀνομαστοὶ, *celebres*, nominandi. θ. 148. 369.

Ὠνόμηνε, appellavit, a. 1. act. ab ὀνομαίνω, *nomino*, f. ανῶ, a. 1. ὠνόμηνα. Th. ὄνομα, nomen. ι. 80.

Ὀνοτάζων, præf. part. *conviciens*, ab ὀνόω, *vitupero*, f. όσω. Th. ὄνομαι, vitupero. ι. 258.

Ὅντινα, quemcumque, ab ὅστις, ὅντινος, ᾧτινι. ab ὅς, & τις, quis. θ. 82.

Ὄνυχες, *ungues*. ab ὄνυξ, ὄνυχος, ὁ, unguis. prov. ἐξ ὄνυχος λέοντα, ex ungue leonem. ὀνύχεσσι, dat. pl. Ion. α. 266. ι. 202.

Ὀξέα, *acutum*. In plur. pro ὀξεῖα, capitur, & metri gratiâ pro ὀξεῖας, ab ὀξὺς, έος, ὁ, *acutus*. ὀξέεσσι, dat. pl. Ion. ut αἰχμῇς ὀξέεσσι, *mucronibus acutis*. α. 289. 348.

Ὄπ' pro ὄπα, *vocem*, *fonum*, acc. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, q. ab ἔπω. dico.

Ὀπάζει, dat. præf. ind. ὀπάσω, a. 1.

a. 1. act. inf. ab ὀπάζω, *persequor, sequi jubeo, præbeo.* ὀπάσσας, pro ὀπάσας, part. a. 1. act. ι. 168. θ. 433.

Ο῎περ, quod. θ. 864.

Ο῎πηδεῖ, *comitatur*, 3. perf. præs. ind. ab ὀπηδέω, comitor. Th. ὀπάζω, f. άσω, persequor, comitem do. ι. 142.

Ο῎πὶ, *voce*, dat. ab ὄψ, ὀπὸς, ὁ, *vox.* Vide ὄπα. ι. 29. 806.

Ο῎πίζετο, *curabat*, imperf. ab ὀπίζομαι, curo, ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio, cura.* α. 21.

Ο῎πιθεν, metri causâ, pro ὄπισθεν. Th. ὀπίσω, retrorsum. θ. 3.

Ο῎πιπτεύοντ᾽, pro ὀπιπτεύοντα, spectantem, præs. part. acc. casus, ab ὀπιπτεύω, ab inusitato ὀπτεύω. Thema est ὄπτομαι, video. ι. 29.

Ο῎πιν, acc. sing. ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio, vindicta, cura.* ι. 251.

Ο῎πισθεν, adverb. ponè, à tergo. ab ὀπίσω, Poët. pro ὀπίσω, *retrorsum*, retrò. ι. 469. 741.

Ο῎πλα, *instrumenta*, ab ὅπλον, ου, τὸ, arma. θ. 813.

Ο῎πλῆα, acc. ab ὁπλεὺς, ῆος, ὁ, *nomen viri.* α. 180.

Ο῎πλὴν, *ungulam*, ungulâ pecus est armata, ab ὁπλὴ, ῆς, ἡ. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ ὅπλα, arma. ι. 589.

Ο῎πλότατος, *minimus natu*, superlat. grad. in comp. ὁπλότερος, ου, ὁ, junior. ab ὅπλον, ου, τὸ, arma. θ. 137.

Ο῎πότε, quando, cùm, ex ὅτε, ὀπ᾽ ἀρχικόν ἐστι, ut liquet ex ὁπόσος ὁποῖος, &c. sicut & ἀναλογικὰ sunt complura, quorum alia ratio reddi nequit, ut πιτνήσκοντες, &c. ὁππότε idem quod ὁπότε. π duplicatur metri causâ, ὁπόταν ex ὁππότε & ἄν, ubi. α. 397. θ. 782. ι. 543.

Ο῎ππη, Poëticè, pro ὅπη, ubi. θ. 387.

Ο῎ππότερον, utram, acc. f. gen. Poët. ab ὁπότερος, uter. Them. πότερος, ου, ὁ, uter. θ. 549.

Ο῎πωρινὸς, ου, ὁ, autumnalis, ex ὀπώρα, ας, ἡ, *autumnus*, q. d. ὥρα ὀποῦ, tempus succi. ι. 674.

Ο῎ρᾶται, *spectat*, 3. perf. præs. ind verb. med. κάρη δ᾽ εἰς οὖδας ὁρᾶται, *caput pavimentum spectat*, est lenis descriptio. ab ὁράω, *video.* imperf. ἑώρων, perf. ἑώρακα. ι. 534.

Ο῎ρειχάλκοιο, genit. Ion. ab ὀρείχαλκος, orichalcum, æs montanum, ab ὄρος, εος, τὸ, mons, & χάλκος, ου, ὁ, æs. α. 122.

Ο῎ρέξαι, *porrigere*, a. 1. infinit. ὀρεξαμένη, part. f. g. a. 1. med. ab ὀρέγομαι, *porrectis manibus prendo.* Th. ὀρέγω, f. ξω, *porrigo*, extendo. θ. 433.

Ο῎ρεος, montis, gen. singul. à τὸ ὄρος, *mons.* α. 374.

Ο῎ρεσινόμων, *in montibus pascentis*, genit. ex ὄρος, εος, τὸ, mons. & νέμω, pasco, in præt. m. νένομα. α. 407.

Ο῎ρηται, *orta fuerit*, 3. sing. a. 2. med. subj. ab ὄρω, in med. ὄρομαι, η, ηται, præsens & aor. 2. coincidunt. in subj. Hinc est Latinorum *orior.* θ. 782.

Ο῎ρθὸς, *rectus, erectus.* hinc

Ο῎ρθαὶ τρίχες, *erecti pili.* α. 391.

Ο῎ρθιος, g. com. *arduus*, ex ὀρθὸς, οῦ, ὁ, rectus. ι. 290.

Ο῎ρθρογόη, ης, ἡ, manè lugens. ab ὄρθρος, ου, ὁ, tempus matutinum, & γοάω, f. ήσω, gemo. ι. 568.

Ο῎ρθρου, genit. ab ὄρθρον, τὸ, *diluculum*,

culum, ὄρθρυ ἀνιςάμβῳ, ἵνα τοι βίῳ ἄρκιῳ ᾖ. Diluculò surgens, ut tibi victus sufficiens sit. ι. 277.

Ὀρθῳ, dat. sing. nomen proprium viri, ὄρθος, υ, ὁ. ϑ. 293.

Ὅρκῳ, υ, ὁ, juramentum, aut potiùs Numen quod præerat jurijurando. ϑ. 231. ι. 219, 804.

Ὁρμήσωσι, impetum faciunt, 3. pl. a. 1. act. subj. ab ὁρμάω, ῶ, impetu feror, f. ήσω, ὁρμηθῆναι, a. 1. pass. infin. Them. ὁρμή, ῆς, ἡ, impetus. α. 403. ι. 526.

Ὅρμυς, monilia, acc. pl. ab ὅρμος, υ, ὁ, monile, colli ornamentum. ι. 74.

Ὄρνις, ιθος, ἡ, avis. ι. 212.

Ὄρῳ, ιῳ, τὸ, mons. At ὅρος, υ, ὁ, terminus. ϑ. 2.

Ὀρωρεσι, irruerant, pro ὠρώρεσι, 3. pl. a. 1. act. indic. ab ὀρύω, ab ὄρω formatum est, sicut & ὀρύω, & ὄρνυμι. item, ὀρώρω, à præt. med. ὤρορα per metath. ὤρορα. ὀρύσας, pro ὀρύσσασα, præcipitans, part. a. 1. act. f. g. ab ὀρύω. α. 437.

Ὄρπηκα, stimulum, acc. ab ὄρπηξ, ηκος, ὁ, virga aculeata è ramo. ι. 468.

Ὀρφανά, orphanos, ab ὀρφανὸς, ῦ, ὁ, orphanus, pupillus, q. ab ὀρφνὸς, obscurus, q. d. ὁ ἐν σκότῳ ὢν, negligitur enim & veluti in tenebris versatur. Flectitur more adjectivorum. ι. 330. Vide Manuale N. T.

Ὀρχέομαι, ῦμαι, salto, 3. pers. pl. num. ὀρχῦνται, tripudiant, saltant, Doricè, pro ὀρχῦνται, f. ήσομαι, a. 1. med. ὠρχησάμην. Hinc ὀρχηθμὸς, ῦ, ὁ, chorea. α. 282. ϑ. 4.

Ὄρχος, υ, ὁ, pulvinus, ordines vitium. α. 296.

Ὀρώρει, excitabatur, 3. plusq. perf. med. verbi ὄρω, excito, f. ρῶ, & σω, præt. m. ὄρωρα, & ὤρορα, quod activè & passivè usurpatur. α. 274.

Ὁρῶν, videns, præs. part. ab ὁράω, ῶ, f. άσω, p. ἑώρακα. Att. ἑώρακα. α. 426.

Ὅς, qui. ι. 8.

Ὅς, suus, πατέρ' εἰς ὃν, ad patrem suum. ϑ. 71.

Ὅσα, quanta, & ὅσσα, ab ὅσος, & Poët. ὅσσος, υ, ὁ, quantus. ϑ. 475.

Ὄσσα, ης, ἡ, vox. ϑ. 10.

Ὅσσαι, pro ὅσαι, quotquot, pl. n. f. g. ὅσσ', pro ὅσσα, quæcumque, ab ὅσος, & Poëticè, ὅσσος, ῦ, ὁ, quantus. ϑ. 183.

Ὄσσετο, prævidebat, imperf. verbi ὄσσομαι, video, Æolicè, pro ὄπτομαι, f. ὄψομαι, p. ὦμμαι. θ. 551.

Ὄσσος, υ, ὁ, & ιος, τὸ, oculus. ὄσσοις, oculis ὄσσε, dualis numeri. pro ὄσσω. per apocopen τῦ ι ψιλῦ. α. 426.

Ὅσσον, quantum, Poëticè, pro ὅσον. ϑ. 49.

Ὅστις, quicumque, Poëticè, pro ὃς ἄν. ὅσοι, quotquot. ὅσσοι, pro ὅσοι ϑ. 154. ι. 303.

Ὀστέα, ossa. pl. num. ab ὀστέον, ῦν, ὀστῦ, ῦ, os ossis. θ. 540.

Ὅτ', pro ὅτε, ut & ὅτ'. ι. 113.

Ὅτε, quando, quum. Notetur discrimen. ὅτε, quando, extra interrogationem. πότε, quando? in interrogatione. ι. 89.

Ὄτοβος, υ, ὁ, sonus. ϑ. 709.

Ὀτραλέως, celeriter, ocyssimè, adverb. Th ὀτρύνω, f. υνῶ, incito, instigo. α. 410.

Ὅτι, *quia*, *quoniam*, ὅτι τάχιστα, *quàm celerrimè*, Poëticè, pro ὅτι, quod. ι.48.

Οὐ, *non*, οὐ δίκη, pro ἀδικία, more Hebræorum. ι. 244.

Οὔη, non, Poëticè, pro οὐ. Θ. 181.

Οὔατα, acc. pl. *aures*, ab οὖας, ατος, τὸ, Poëticè, pro οὖς, ὠτός, dat. pl. οὔασιν. Θ.702.

Οὐδ', *neque*, οὐδ', pro οὐδὲ, per apostrophum. ι.40.

Οὐδαμῆ, *nusquam*, adverb. ab οὐδαμὸς, ex οὐ, & ἀμὸς, ῦ, ὁ, unus. α. 218.

Οὖδας, τὸ, *pavimentum*, idem quod οὖδος, ε͂ος, τὸ, hoc in nominat. inusitat. illud in nom. & acc. tantùm usitatum. ι. 524.

Οὐδὲν, *nullum*, ab οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν, nullus, a, um. ι. 311.

Οὐδέποτ', *numquam*, ex πότε, quando. Thema, ὅτε. idem. ι. 176.

Οὐδέτερος, neuter, ex οὐδὲ, & ἕτερος, alter. α. 178.

Οὐδέτι, neque ullum, ex οὐ, & τὶ, quid. ι. 147.

Οὐδὸς, ῦ, ὁ, *limen*, ab οὖδος, εος, τὸ, solum. Θ. 749.

Οὐκ, sequente tenui, *non*: οὐχ, sequente vocali aspirata. ι. 11, 320.

Οὐκέτι, non ampliùs, ex οὐκ, & ἔτι, adhuc. ι. 34.

Οὖλος, idem quod ὀλοὸς, ῦ, ὁ, sic οὖλος ἄρης, *perniciosus Mars.* Them. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, perdo. α. 192.

Οὐλομένην, Poëticè pro ὀλομένην, miseram, acc. ab ὀλόμενος, factum ex aor. 2. ὀλόμενος, interposito υ, metri causâ. Th. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, aor. 2. med. ὠλόμην. ι. 717.

Οὔλυμπος, olympus; quasi ὁλόλαμπος, *totus lucens*, οὐλύμποιο, gen. Ion. οὔλυμπόν δὲ, *ad olympum.* hinc οὐλύμπιος, *olympius*, vel *cœlestis*, ο, mutatur in ου Poëticè. Θ.855.

Οὕνεκα, pro οὗ ἕνεκα, *cujus rei gratiâ*, οὕνεκ', per apostrophum ἕ α. ι. 139. 517.

Οὖν, *igitur*, τοιγαροῦν. α. 299.

Οὔποτε, *numquam*, ex οὐ, & πότε, & hoc ab ὅτε, quando. ι.813.

Οὔπω, *nondum*, ex οὐ, & πω (enclitic.) quodammodo, hoc ab πῶς. ι. 273.

Οὐρανίδη, dat. sing. ab οὐρανίδης, ῦ, ὁ, cœlestis. Th. οὐρανὸς, ῦ, ὁ, cœlum. Θ.486.

Οὐρανὸς, ὁ, cœlum. Hinc οὐρανίη, Ionicè, pro οὐρανία, Urania, una ex Musis, οὐρανόθεν, *è cœlo, cœlitus*, οὐρανιώνων, cœlicolarum, genit. plur. ab οὐρανίων, ωνος, ὁ. Θ. 45, 78, 939.

Οὐρεῖν, *meiere*, præs. infinit. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in οὐρήσης. ι. 758.

Οὔρεος, pro ὄρεος, *montis*, οὔρεα, pro ὄρεα, Poëticè, *montes*, dat. pl. οὔρεσι, ab ὄρος, εος, τὸ, mons. ι. 232.

Οὐρῇ, Ionicè, pro οὐρᾷ, dat. singul. ab οὐρὰ, ᾶς, ἡ, cauda. α. 431.

Οὐρῆας, *mulos*, acc. pl. ab οὐρεὺς, Ionicè, pro ὀρεὺς, έως, & Ion. ῆος, ὁ, mulus, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons*, quòd hujus jumenti magnus fit usus circa montana opera. ι. 791.

Οὐρήσης, meias, 2. sing. a. 1. act. subj. ab οὐρέω *meio*, f. ήσω. Th. οὖρον, ου, urina. ι. 729.

Ὄρειν, seu potiùs, ὄρειον, nomen viri. α. 186.

Οὖς,

Οὖς, *quos*, ab ὃ, ἣ, ὅ. At ἧς, *suos*, ab ὅς, ἥ, ὅν. Θ.45.

Οὐτάμδυ, Ionic. pro ὄτταμαι, præs. inf. ab ὄτημι, seu ὀτάω, vulnero. hinc part. ὀτάμδυ@, vulneratus. nisi velis in præt. pass. per syncopen dici, pro ὀτασμένος, ab ὀτάζω, f. άσω. idem quod ὀτάω, ῶ, f. ήσω. α. 335. 363.

Οὖτασε, pro ὄτασε, *vulneravit*. ab ὀτάω. α.461.

Οὔτε, *neque*, & ἔτ', pro ἔτε, ut & ἔδ'. α.217. ι. 130, 784.

Οὗ τ', *cujusque*, genit. ab ὅς, qui. ι. 534.

Οὔτις, ὁ, & ἡ, nullus, non aliquis, h. e. *nullus*. ι. 15. ἔτι, nusquam. ι. 105.

Οὗτις, αὕτη, τῦτο, ex ὁ αὐτὸς, *hic*. ι. 293.

Οὕτως, sequente vocali, *sic*, ὅτω, sequente consona. ι.424.

Ὀφέλλει, *auget*, 3. præs. ind. verbi ὀφέλλω, adaugeo. in præs. imperat. ὄφελλε, fove. ι. 14. 213.

Ὀφθαλμὸς, ῦ, ὁ, *oculus*, ὀφθαλμοῖσιν, dat. pl. Ion. Th. ὄπτομαι, video. ι. 267. Θ.451.

Ὄφι@, *serpentis*, genit. ab ὄφις, ι@, ὁ, acc. ὄφιν. α. 161.

Ὄφρα, adverb. Poëticè, pro ἵνα, ut. ι. 260. ὄφρ' εἴπω, *ut dicam*. ι. 341.

Ὀφρύσι, dat. pl. ab ὀφρὺς, ύ@, ἡ, *supercilium*. Θ.827.

Ὀχθήσας, a. 1. part. act. *contristatus*, ab ὀχθέω, ῶ, *gravatè fero*.

Ὀψαρότης, ε, ὁ, *qui serò arat*, ex ἀρόω, *aro*, & ὀψὲ, serò, adverb. ι. 490.

Π.

Παγασαίε, genit. pro πηγασαίε, Doricè, à πήγασ@, ε, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus. Them. πηγὴ, ῆς, ἡ, fons. α.70.

Πάγκακος, omnino malus, ut πάγκακον ἦμαρ, *infaustissimus dies*, ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e, & κακὸς, ῦ, ὁ, malus. ι.813.

Πάγος, ε, ὁ, collis ubi multi lapides sunt quasi compacti, & in unam coaluerunt cautem. Thema, πηγνύω, vel πήγνυμι, compingo, f. ξω. α. 439.

Παγχρύσεα, prorsus aurea, quasi dicas, πάντως χρύσεα, à χρυσὸς, ῦ, ὁ, aurum. Θ.335.

Παθὼν, *passus*, in f. g. παθόντος, a. 2. part. act. à πάσχω, patior, f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον, præt. med. πέπονθα. ι. 218. Θ. 276.

Παῖς, puer, & Ionica diæresi, πάϊς, παιδὸς, in accus. παῖδ', pro παῖδα, in dat. pl. & Ion. παισὶ, παίδεσι. ι. 399. 130. 50. 378.

Παίζοντες, ludentes, præs. part. à παίζω, F. παίξω, & σω, ludo. α 277.

Παιπαλόεσσαν, dat. plur. Ionicus, *asperis*, à παιπαλόεις, εσσα, εν, asper, præruptus. Thema, παίπαλα, τὰ, loca prærupta. Θ.860.

Παλαίει, luctatur, à πάλη, ης, ἡ, *lucta*, hinc παλαίω, luctor. ι. 413.

Παλάμαις, manibus. dat. plur. à παλάμη, *palma*, παλάμηφι, dat.

dat. plur. Ionic. pro παλάμαις. α. 320.

Πάλιν, adverb. *iterum*, rursus. ε. 673.

Παλινάγρετος, revocabilis, ex πάλιν, & ἀγείρομαι, colligor. Th. ἀγείρω, f. ρῶ, congrego. α. 93.

Παλίωξις, pro παλιδίωξις, q. d. post insecutio. Thema διώκω, *persequor, insector*, f. ξω, p. ωχα. α. 154.

Παλλὰς, άδος, ἡ, Pallas, Sapientiæ dea, quæ & Minerva dicitur. ε. 76.

Πάλλαντι, dat. à πάλλας, nomen viri. πάλλαντα, acc. θ. 376.

Πάλλεν, jactabat, imperf. pro ἔπαλλεν, à πάλλω, *vibro*, *agito*, f. αλῶ. α. 321.

Πάμπαν, adverb. *prorsus*, q. d. πάντως πάντως. ε. 275.

Παμφαίνων, præs. part. à παμφαίνω, *totus appareo*. μ est ante φ, quæ literæ sunt cognatæ, & ut ita dicam, consanguineæ, ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, & φαίνω, appareo, f. ανῶ, p. πέφαγκα, a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἔφανον. ε. 567.

Παναίολος, omnino varius. ex πᾶς, & αἰόλος, ε, ὁ, varius. α. 139.

Πανακήμων, prorsus innoxia, ex ἀπήμων, ονος, ὁ κὴ ἡ, illæsus. Th. πῆμα, ατος, τὸ, damnum. ε. 811.

Πανάριστος. *longè præstantissimus*, ex πᾶν, & ἄριστος, præstantissimus. Th. ἄρης, εος, ὁ, Mars. ε. 293.

Πανδιονὶς. Fabula de filia Pandionis ε. 568.

Πανδώρα, nomen mul. videtur epitheton telluris, quæ omnis generis fruges profert. ex πᾶς, & δῶρον. ε. 81.

Πανελλήνεσσι, dat. pl. Ionic. omnibus ad unum Græcis, à πανέλληνες, ex πᾶν, & ἕλλην, ενος, ὁ, Hellen, Græcus. ε. 528.

Πανέφθε, genit. à πάνεφθος, omni ex parte coctus. Thema, ἕψω, *coquo, elixo*. f. ἑψήσω. α. 208.

Πανημέριος, *toto die*. ex πᾶν, & ἦμαρ, seu ἡμέρα, dies. α. 396.

Παννύχιος, *tota nocte*, elegantia poetica, ubi nomen ponitur pro adv. Them. νὺξ, νυκτὸς, ἡ, nox. α. 46.

Πανόπη, nomen mul. q. d. *pro omnibus loquens*. θ. 250.

Πάντοθεν, *undiquaque*, adverb. à πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis. ε. 625.

Παντοίην, acc. f. g. παντοίων, gen. pl. à παντοῖος, ε, ὁ, omnigenus, varius. Th. πᾶς, omnis. θ. 830. ε. 621.

Παντὸς, παντὶ, πάντεσσι, &c. Vide in πᾶσα.

Παπταίνων, præs. part. à παπταίνω, circumspicio. ε. 444.

Παρὰ, cum Genit. à, ab. ε. 51. παρ', pro παρὰ. ε. 27. Cum dat. apud. ε. 130. Cum accus. *trans*, præter, &c. ε. 169. πάρεισι, pro πάρεισι, *urgent*. ε. 454.

Παραγίνεται, 3. pers. præs. *adest*. Thema, γίνομαι, seu γείνομαι, sum, f. 2. pass. γενήσομαι, p. γέγονα, a. 2. m. ἐγενόμην. θ. 432

Παρακαιρίη, *importuna*, à παρακαίριος, seu παράκαιρος, intempestivus. Th. καιρὸς, ε, ὁ, occasio, tempus. ε. 329.

Παραμείβηται, *prætereat*, 3. præs. subj.

subj. à *παραμείβω*, prætereo. Th. *ἀμείβω*, f. *ψω*, commuto. ι. 409

Παραιβασία, *delictum*, *transgressio*, idem quod *παράβασις*, ex *παρὰ*, & *βαίνω*, eo, incedo. ι. 628.

Παραιφάμενοι, appellantes, metri gratiâ, inserto, ι, vel per epenthesin Poët. est aor. 1. part. med. à *παράφημι*, hortor. Them. *φημὶ*, seu *φάω*, dico. ϑ. 90.

Παρακοίτη, dativ. à *παρακοίτης*, ου, ὁ, *maritus*, *παράκοιτις*, ἡ, *marita*, *uxor*, *σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι*, ex *παρὰ*, juxta, & *κοίτη*, ης, ἡ, cubile, lectus. θ. 328. 928.

Παραφαινέμεν, Ionicè pro *παραφαίνειν*, *revelare*, præs. inf. pro imperat. Them. *φαίνω*, f. *νῶ*. ι. 724.

Παρασχεῖν, est a. 2. act. infin. à *παρέχω*, efficio, præsto, *παρεῖχον*, 3. pl. imperf. act. Them. *ἔχω*, habeo, f. *ἕξω*, & *σχήσω*, p. *ἔσχηκα*, a. 2. *ἔσχον*. ι. 712. α. 84.

Παρειῶν, gen. pl. à *παρειὰ*, ᾶς, ἡ, *gena*, maxilla. α. 267.

Παρεκβαίνουσι, *exorbitant*. 3. plur. ind. præs. ex *παρὰ*, ex, & *βαίνω*, eo, f. *βήσομαι*, p. *βέβηκα*, a. 2. *ἔβην*. ι. 226.

Παρελαύνω, *aveho*, prætervehor. Th. *ἐλαύνω*, agito, f. *ἐλάσω*, p. *κα*. α. 353.

Παρελέξατο, *concubuit*, cum dat. a. 1. m. ind. à *λέγομαι*, *cubo*, f. *λέξομαι*. ϑ. 278.

Παρελθεῖν, *pervenire*. a. 2. inf. Th. *ἔρχομαι*, venio, f. *ἐλεύσομαι*. a. 2. *ἤλυθον* & *ἦλθον*, p. m. *ἤλυθα*. ι. 216.

Παρὲξ, *extra*; dicitur & *παρὲκ*. Them. *ἐκ* vel *ἐξ*, ex, è. α. 352.

Παρεόντος, *præsentis*, Ionicè pro *παρόντος*, genit. præs. part. à *παρὰ* & *εἰμὶ*, sum. ι. 366.

Παριστάμεν, *adesse*, *adstare*. Ionicè pro *παριστάναι*, præs. act. infin. à *παρίστημι* pro *παρίστημι*. Non solùm *ἵστημι*, sed etiam *ἵστημι* usitatum est, f. *στήσω*, a. 2. *ἔστην*. θ. 439.

Πάρεστιν, à *πάρειμι*, *adsum*. Th. *εἰμὶ*, sum. ϑ. 420.

Παρέχευεν, apposuit. 3. pers. præs. imperf. à *παραχέω*, idem quod *παρέχω*, *prebeo*. Th. *ἔχω*, habeo. ϑ. 639.

Παρέτραπε, deflexerunt, a. 2. act. à *παρατρέπω*, diverto, deflecto. f. *ψω*, p. *φα*, a. 2. *ἔτραπον*, p. m. *τέτροπα*. ϑ. 103.

Παρθένος, ου, ἡ, virgo, hinc *παρθένιος*, & *παρθενικὸς*, ἡ, ὸν, virgineus, virginalis. ι. 256. ϑ. 244. ι. 63.

Παρκλίνουσι, deflectunt, pro *παρακλίνουσι*, 3. pers. pl. ind. præs. à *κλίνω*, f. *νῶ*, reclino, p. *κέκλικα*. ι. 262.

Παρνήσσοιο, genit. Ion. à *Παρνησσὸς*, οῦ, ὁ, nomen montis in Delphis. ϑ. 499.

Πάροιθεν, seu *πάροιθε*, idem quod *πάρος*, ante. ϑ. 531.

Πάρος, *antè*. Adverbium vel temporis vel loci. α. 119.

Πᾶσα, f. g. à *πᾶς*, *omnis*, *παντὸς*, in accus. *πάντα*, *πᾶσαν*, *πᾶν*. gen. plur. *πασέων*. Ionicè pro *πασῶν*, dat. pl *πᾶσι*, & *πᾶσιν*, & Ion. *πάντεσσι*. *πάντησιν*, pro *πάσαις*, *πάντ'*, pro *πάντα*, *πάντη*, adverb *passim*. ι. 125. 76. 511. ϑ. 828. 372.

Πασιθέη, nomen mul. θ. 247.

Πασιθόη, nomen mul. *quæ ad omnes currit.* θ. 352.

Πάσχει, patitur. à πάσχω, F. πείσομαι. præt. med. πέπονθα, aor. 2. ἔπαθον. ι. 211.

Πατὴρ, *pater*, genit. πατέρος, πατρὸς, dat. πατρὶ, acc. πατέρα, tantùm. vocat. ὦ πάτερ. hinc πατρὶς, ἴδος, ἡ, patria. α. 1. ι. 5. 9. 259. θ. 73.

Πατροκασιγνήτους, patruos, ex πατὴρ, pater, & κασίγνητος, frater. Th. κάσις, frater, & γείνομαι, nascor. θ. 502.

Πατρώϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, paternus. Th. πατὴρ, pater. ι. 376.

Παῦε, *desiste*, præs. imperat. act. παύεται, 3. sing. a. 1. pass. f. παύσω, p. πέπαυμαι, a. 2. ἔπαυσ. α. 449. θ. 533.

Παῦρον, exiguum. παῦρον δ' ἐπὶ χρόνον, *ad exiguum tempus.* à παυρὸς, ὲ, ὁ, Poëtic. *paucus.* Hinc παῦρα, neut. pl. adverb. *rarò.* hinc & παυρίδιον, pauxillum. Th. παύω, f. παύσω, cesso. ι. 133. 326. θ. 780.

Παχείας, densas, acc. pl. à παχὺς, εῖα, ὺ. *densus*, *crassus*, in genit. παχέος, in accus. παχύν. ι. 509. 497.

Πέδιλον, ου, τὸ, *calceus*, talare, θ. 12.

Πέδιον, ου. τὸ, campus. πεδίοιο, genit. Ion. πεδόθεν, adverb. *ex fundo.* Th. πέδον, ου, τὸ, solum. α. 378. 342. θ. 680.

Πεῖθ' pro ἔπειθε, *persuasit*, imperf. à πείθω, *persuadeo*, πειθὼ, *Suada*, Dea eloquentiæ præses. Th. πείθω, f. πείσομαι, a. 2. m. ἐπιθόμην, præt. med. πέποιθα. α. 450. ι. 73.

Πείκειν, *tondere*, præs. inf. à πείκω, vel πέκω, pecto, f. ξω, a. 1. pass. ἐπέχθην. α. 773.

Πείρασι, pro πέρασι, *termini.* dat. pl. πέρασι. à πέρας, ατος, τὸ, finis. ι. 168.

Πειρηθῆναι, *periculum fecisse*, a. 1. inf. pass. à πειράω, ῶ, *conor*, nitor, f. άσω, vel ήσω, p. πεπείρηκα. Th. πεῖρα, ας, ἡ, conatus. α. 359.

Πειρίθοον, nomen viri, *ardelio.* α. 179.

Πέλαγος, εος, τὸ, *profunditas maris*, pelagus, πέλας τῆς ἀκτῆς κατ' ἀντίφρασιν, vel quia πέλας ἀγχ. θ. 131.

Πελάσας, *accedens*, a. 1. part. à πελάζω, f. σω, appropinquo. Them. πέλας, adverb. *propè.* ι. 372.

Πελεμίζετ' pro πελεμίζετο, imperf. pass. *contremuit*, *quassatus fuit*, πελεμίζεται, *concutitur*, 3. præs. ind. pass. à πελεμίζω, f. ξω, moveo, quasso. θ. 842. 458.

Πέλει, 3. pers. ind. à πέλω, *sum*, πέλεν pro ἔπελεν, 3. imperf. act. πέλομαι, idem quod πέλω. α. 164. ι. 808.

Πελίης, ου, ὁ, nomen viri. θ. 996.

Πελώρη γαῖα, *terra vasta*, πέλωρος, ου, ὁ, ingens, πελώριος, idem quod πέλωρος, à πέλωρ, ωρος, τὸ, monstrum. θ. 159. 295.

Πέμπε, pro ἔπεμπε, *misit*, imperf. πέμψαν, pro ἔπεμψαν, a. 1. ind. act. à πέμπω, f. ψω, mitto. ι. 84.

Πέμπτῃ, *quinta*, dativ. cas. πέμπτας, acc. plur. πέμπτησι, dat. pl. à πέμπτος, ου, ὁ, quintus. Them. πέντε, quinque. ι. 803. 802.

Πένοντ

Πένεσθ', præs. inf. à πένομαι, *ago*, *efficio*. unde est ἡ πενία, *paupertas*, Ionicè, πενίη. ε. 497. 773.

Πένθος, εος, τὸ, luctus, mœror. κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες, *premente altum corde dolorem*. θ. 98.

Πέντε, quinque. ε. 613.

Πεντήκοντα, quinquaginta. ε. 662.

Πεντηκοντοκάρηνον, ex πεντήκοντα, quinquaginta, & κάρηνον, ου, τὸ, caput. θ. 312.

Πεντόζοιο, genit. Ion. à πέντοζος, ου, ἡ, *manus*. ex πέντε, *quinque*. & ὄζος, *ramus*. Digiti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi *arbor inversa*. ε. 742.

Πεπαλαγμένος, *pollutus*. perf. part. pass. à παλάσσω, inquino, fœdo. f. ξω. p. πεπάλαχα. a. 1. ἐπάλαξα. Th. πάλλω, f. παλῶ, vibro. alii à πηλὸς, οῦ, ὁ, lutum. ε. 733.

Πεπαρμένη, *confixa*, perf. part. pass. à πείρω, *transadigo*, f. περῶ, perf. pass. πέπαρμαι, p. m. πέπορα. ε. 205.

Πεπείραμαι, *expertus sum*, perf. pass. Doricè pro πεπείρημαι, à πειράω, ῶ, *tento*, f. άσω & ήσω. Them. πεῖρα, ας, ἡ, conatus. ε. 660.

Πεπνυμένα, *sapientia*. perf. part. Them. πνέω, flo, spiro: unde πνῦμι seu πνύω, f. σω, præt. pass. πέπνυμαι, sapiens sum. ε. 731.

Πέποιθ', pro πέποιθε, præt. med. *confidit*. à πείθω, *persuadeo*, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον, ε. 375.

Πέπον, *mollis*, vocativi casus, à πέπων, ονος, ὁ, ἡ, *maturus*, *mitis*. Them. πέπτω, *coquo*, f. ψω, præt. pass. πέπεμμαι. α. 350.

Πεπότητο, *volabat*, 3. sing. plusq. pass. à ποτέομαι, οῦμαι, volo. Thema πέτομαι, unde est ποτὴ *volatus*, & hinc ποτάομαι. α. 148.

Πέπρωτο, *fatis constitutum esset*, 3. sing. pl. perf. pass. per syncopen pro πεπεράτωτο. à περατόω, determino, f. άσω, pert. pass. πεπεράτωμαι, & per syncopen πέπρωμαι. Th. πέρας, ατος, τὸ, terminus θ. 464. 475.

Πεπυκασμένος, plur. perf. part. pass. hinc πεπυκασμένος νόον, prudens, callidus, à πυκάζω, denso. Thema πύκα, densè. θ. 484. ε. 793.

Πέταλ', pro πέταλα. folia. à πέταλον, *folium*. à πετάννυμι, *expando*, vel πετάω, f. άσω. ε. 680.

Περᾶν, præs. inf. Th. περάω, ῶ, f. ήσω & άσω, transeo. ε. 738.

Περ in fine *quamvis*. θεοί περ, quamvis sint dii. θ. 739.

Πέρην, ultrà, Ionicè pro πέραν, idem quod πέρα, ultrà. θ. 215.

Περὶ-έδυνε, induit, imperf. à περιδύνω, induo. Th. δύνω & δύω, f. δύσω, a. 2. ἔδυν. α. 124.

Περὶ-- ἔθηκε. Vide in ἔθεσαν. α. 123.

Περιγλώχες, *cuspidulosa folia*, per syncopen pro περιγλώχινες. Th. γλωχὶν, vel γλωχὶς, ῖνος, ἡ, *cuspis*, acies. α. 398.

Περὶ, cum Genitivo *præ*, *circa*. περὶ χροΐ. περὶ πάντων, *super* omnes. *Cum Dativo*, *circa*, περὶ στήθεσσι, *propter*. Cum Accusativo, *circa*, περὶ στόμα. θ. 3. α. 129. 279. 247. ε. 819.

Πίεɑ, *valdè*. ι. 54.
Πιεɑ-ῖσι. *excellit*. ϑ. 656.
Πιεὶ τ᾽ ἀμφὶς, *circumquaque*. ϑ. 848.
Πιε, particula est, quæ annecti aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, *quamquam*, *quamvis*. Sæpè etiam vacat. ι. 20. 155. 208.
Πιείαχε, *insonuit*, a. 2. act. à πιειαχέω, Doricè πειαχέω, ῶ, circumsono, f. ήσω. Th. ἦχος, ȣ, ὁ, sonus. θ. 678.
Πιεiέσαϑ, circum induito, a. 1. med. infin. à πειέννυμαι. Thema, ἕω, *induo*, pro quo ἕννυμι, f. ἕσω, p. εἷμαι, a. 1. m: ἑσάμlω. ι. 539.
Πιεικαλλέα, acc. sing. f. gen. à πεικαλλὴς, perpulcher. πεὶ enim auget significationem. Th. καλὸς, λὴ, λὸν, pulcher. ϑ. 10.
Πιείκειται, *circumdatus*. 3. pers. præs. à κεῖμαι, jaceo, f. κείσομαι. ϑ. 733.
Πιεικλυτὸν, celebrem, acc. à πιεικλυτὸς. Them. κλύω, audio. ι. 60
Πιειμαίνεται, *circumquaque furit*. 3. pers. præs. ind. πεὶ intendit significationem, à μαίνομαι, *furo*, f. μανῦμαι α. 99.
Πιειμαρνάμεϑ᾽, *propugnavimus*. pro πειμαρνάμεϑα, ι. pl. præs. indic. verbi μάρναμαι, pugno. ϑ. 647.
Πιειμήδης, nomen viri. α 187.
Πιειμήκεις, prælongæ, pl. num. à πειμήκης, ιος, ὁ. ἡ. Th. μῆκος, ιος, τὸ, longitudo, πεὶ in compositione auget significationem. α. 133.
Πιειναιέτωσι, *circumhabitant*. 3. plur, præs. subj. à πειναιετάω, *circumhabito*. Th. ναίω, habito. ϑ. 370.
Πιειπλομένȣ, *circumvoluto*, pro πειπλομένȣ. Th. πέλω, *moveo*, sum. ι. 386.
Πιείῤῥυτος, ȣ, ὁ, circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. θ. 193.
Πιειωσά, *eximia*, pl. num. à πιειωσὸς, ȣ, ὁ, *excellens*. à πεὶ, præpositio, variam habens constructionem & significationem. ϑ. 399.
Πιειστενάχιζε, *circumquaque ingemiscebat*, 3. persona imperf. à πειστεναχίζω, idem quod πιειστένω, *circum circa gemo*. Them. στενὸς, ȣ, ὁ, angustus. α. 344
Πιειτμηγέμεν, *incidito*, Ionicè, præsentis act. infin. pro πειτέμνειν, à πειτέμνω pro πειτέμνω, *circumcido*. Thema τέμνω, seco, f. τμῶ, p. τέτμηκα, aor. 2. ἔταμον, præt. med. τέτομα. ι. 570.
Πιείφρονος, *prudentis*, genitiv. à πείφρων, ονος. Th. φρὴν, mens, α. 297.
Πιερμησσὸς, ȣ, & Ion. σῶ, ὁ, fluvius Bœotiæ ex Helicone, Phœbo & Musis sacer. ϑ. 5.
Πιερσεὺς, ιος, ὁ, nomen viri.
Περσεφόνη & περσεφόνεια, ας, ἡ, Proserpina, filia Jovis & Cereris. Th. φένω, occido. θ. 768. 913.
Πιερσηΐς, ΐδος, ἡ, nomen mul. ϑ. 356 957.
Πίερσης, nomen viri. Frater Hesiodi etiam ita appellatus fuit, ὦ πέρση, vocativi casus. ι. 27. 213.
Πίσεν, cecidit, pro ἔπεσεν, 3. sing. a. 2. act. à πίπτω, cado, f. πεσῦμαι, p. πέπlωκα, a. 2. act. ἔπεσον,

ἔπεσον, inde in part. πεσὼν, ῦσα, όν. α. 365. 375.

Πέταλ᾽, folia, à πέταλον, folium, in dat. plur. πετάλοισι, à πετάννυμι, ſeu πετάω, *expando*, f. άσω, præt. paſſ. πέπταμαι. ε. 680.

Πετεηνοῖς, volucribus, dat. pl. pro πετεινοῖς, per epentheſin Poëticam, à πετεινὸν, ῦ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πετεηνὸν, à πέτομαι, *volare*, in imperf. ἐπετόμην, & in 3. plurali, ἐπέτοντο. ε. 278. α. 308.

Πέτηλα, Ionic. pro πέταλα. Vide πέταλ᾽. α. 289.

Πέτρη, Ion. pro πέτρα, *petra*, *rupes*, *cautes*. Differunt, πέτρα, & πέτρος, quod πέτρα, ſit *grande ſaxum*, *rupes*. πέτρος verò, *lapis manu tractabilis*, πέτρῃσι, dat. plur. Ion. ϑ. 728. πέτρας. ϑ. 7. Hinc πετραίη, ſaxatilis. ε. 589. & πετρῆεν, ſaxoſum, à maſcul. πετρήεις, εντος, ὁ. ε. 533.

Πεύθετο, imperf. à πεύθομαι, idem quod πυνθάνομαι, *interrogo*, ſciſcitor, f. πεύσομαι, præt. paſſ. πέπυσμαι, aor. 2. med. ἐπυθόμην.

Πεῦκαι, *abietes*, à πεύκη, ης, ἡ, abies. α. 376.

Πευκείδας, acc. à πευκείδης, ου, ὁ, nomen gentile. α. 187.

Πεφραδέτην, *commemorarunt*. 3. dual. a. 2. act. pro ἐφραδέτην, π, initialis litera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri ſolet. Th. φράζω, dico, memoro, F. φράσω, a. 2. act. ἔφραδον, ες, ε. & Poëticè, πέφραδον, ες, ε. πεφραδέμεν, Ion. pro φραδεῖν, a. 2. act. infinit. p. m. πέφραδα. ϑ. 475. ε. 766.

Πεφρηδὼ, όος, ἡ, nomen mul. à πέφραδα. Them. φράζω, dico. ϑ. 273.

Πεφύασι, *nati*, ſeu *producti ſunt*. 3. plur. perf. act. Poëticè pro πεφύκασι, à φύω, f. ύσω, gigno, p. πέφυκα, a. 2. ἔφυον, & ἔφυν. ϑ. 728.

Πεφυλαγμένος, *obſervans*, perf. part. πεφύλαξο, eſto cautus, 2. ſing. præt. paſſ. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, cuſtodio, p. χα. ε. 704. 795.

Πηγάδας, accuſ. pl. à πηγὰς, άδος, ἡ, *glacies*. Them. πηγνύω, ſeu πήγνυμι, f. ξω, compingo. ε. 505.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegaſus, alatus Perſei equus, ita dictus quòd circum Oceani fontes natus eſſet. Th. πηγὴ, ῆς, ἡ, fons. ϑ. 281.

Πηγαὶ, plur. à πηγὴ, ῆς, ἡ, *fons*. παρὰ τὸ πήγνυσθαι, quia circa fontes domicilia ſtruxerunt, unde Latinè *pagi*, acceperunt nomen. Etymol. quaſi πηδὴ, à πηδάω, *ſalio*, quod ſcaturiat è terræ viſceribus, πηγὰς, acc. pl. ϑ. 809.

Πηδάλιον, ου, τὸ, *temo*, *gubernaculum*. Th. πηδὸς, ου, ὁ, ligni ſpecies. ε. 45.

Πηκτὸν, *compactum*, à πηκτὸς, ῦ, ὁ, compactus. Them. πηγνύω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. ε. 433.

Πηλεῖ, dat. ſing. à πηλεὺς, έος, ὁ, *Peleus*, nomen viri. ϑ. 1006.

Πῆμα, ατος, τὸ, *damnum*, *noxa*. ε. 56.

Πηνειὸς, nomen viri. ϑ. 343.

Πήξας, *inſigens*, part. a. 1. act. à πήγω, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πήγνυμι, *pan-*

ge, compingo, f. πήξω, a. 1. ἔπηξα. ι.430.

Πήξασθ, fabricato, a. 1. med. infin. à Th. πήσσω, vel πήγω, vel πήγνυμι, compingo, f. ξω, a. 1. m. ἐπηξάμην. ι.455.

Πηοί, Ionicè pro παοί, *cognati*, *affines*, à παός, ῦ, ὁ. Th. πάω, ῶ, vel potiùs πάομαι, possideo, præt. paff. πέπαμαι. ι. 345.

Πιέειν, bibere, pro πιεῖν, (a. 2. act. infin.) dialysi Ionica, à πίνω, bibo, f. πιόσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, a. 2. imperat. πῖθι. α. 252.

Πιέζοις, premas, præf. opt. Th. πιέζω, f. έσω, premo. ι.497.

Πιερίη, ης, ἡ, nomen regionis in finibus Macedoniæ, quæ ob summam amœnitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est πιερίηθεν, Adverb. è loco, ad formam, Θεόθεν, κλισίηθεν, *ex tentorio*, ἰλιάδ. λ. 603. à κλισίη, Ionicè pro κλισία. πιερίδες, *Pierides*, pl. num. à πιερίς, ίδος, ἡ. ι. 1. ω. 206. θ. 53.

Πιθήσας, *fretus*, a. 1. part. act. à πιθέω. Them. πείθω, persuadeo, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον. ι. 359.

Πίθηται, *paruerit*, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. πείθω, F. πείσω, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. ι.295.

Πίθου, *vasis*, genit. à πίθος, ου, ὁ, *dolium*, πίθοιο, Poëticè pro πίθου. ι. 98.

Πιλνᾷ, *dejicit*, 3. præf. ind. à πιλνάω, idem quod πιλάω, appropinquo, πίλναθε, imperf. pro ἐπίλναθε, à πίλναμαι, ab act. πίλνημι, quod est à πιλάω, *appropinquo*. Them. πέλας, *propè*. ι.510. θ.703.

Πῖλον, πῖλους, à πῖλος, ου, ὁ, pileus. ι.542.

Πιμπλεῦσαι, *replentes*, præf. part. f. gen. pl. num. pro πιμπλάσαι, Æolicè, à πίμπλημι, ης, ησι, idem quod πλήθω, impleo, hinc in paff. πίμπλαμαι, σαι, ται, expletur. Th. πλέος, ου, ὁ, plenus. θ. 880. ι.201. α.429.

Πινέμεν, Ionicè pro Dorico πινέμεναι, abjecto αι, & retento accentu in loco suo, pro πίνειν, *bibere*, præf. inf. à πίνω, f. πίσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον. ι. 592.

Πίονος, genit. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, *pinguis*. θ. 538. Hinc in comp. πιότερος, superl. πιότατος. ι.585.

Πίπτουσαι, *incidentes*, plur. num. f. g. præf. part. à πίπτω, *cado*, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον. subj. πίπτωσι, in præf. ι. 620. θ. 873.

Πίστεις, nom. plur. à πίστις, εως, ἡ, fides. Th. πείθω, f. σω, persuadeo. ι.372.

Πίσυνος, *fretus*. Th. πείθω, f. σω. p. κα. persuadeo, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. θ. 506.

Πιφάσκεαι, Ionicè pro πιφάσκῃ, *loqueris*, 2. perf. præf. subj. à πιφάσκομαι, pro φάσκω, *jactito*, dico, à φημί, dico, & hoc à φάω, dico. θ. 655.

Πλάσσε, *finxit*, a. 1. ind. pro πλάσε, Poëticè, & rursus πλάσε, pro ἔπλασε, Poëtæ duplicant literam, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. πλάσσω, *fingo*, f. άσω, p. πέπλακα, a. 1. paff. ἐπλάσθην. hinc πλαστός, ή, όν, *fictus, a, um*. θ. 512. ι. 70.

Πλατὶ,

Πλατῦ, lata pro πλατεῖα, pl. num. g. n. à πλατὺς, εῖα, ὺ, *latus*. Θ.445.

Πλέη, Ionicè pro πλέα, hoc pro πλέα, *plena*: à mascul. πλέος, *plenus*, Poëticè πλεῖος. Atticè, πλέως. ε.102.

Πλεῖστη, plurima, & πλεῖστον, *plurimum*, superl. à πολὺς, multus. Vide in πλέον. ε.720.

Πλείων, *major*, & pro πλέων, Poëtæ πλέων: unde est πλέονες, & dat. plur. Poëticus πλείονεσσι, & pro πλείονα, *plura*, Poëticè πλέονα, nec non per syncopen & crasin, πλέω. ε. 670. 379. 380.

Πλειὼν, ῶνος, ὁ, *annus*, sic dictus quòd eo compleantur tempora. Thema, πολὺς, multus. ε.617.

Πλεκτῇσιν, *plicatis*, dat. plur. Ion. à πλεκτὸς, ὴ, ὸν, *plexus*. Them. πλέκω, necto, F. ξω, præt. act. πέπλεχα, a. 2. ἔπλακον, p. m. πέπλοκα. α.63.

Πλέον, *plus*, dicitur & πλεῖον, n. g. Neutra, ut hîc, sæpè adverbiascunt, à πλείων, & πλέων, ονος, ὁ ἡ, amplior. in superl. πλεῖστος, plurimus. Th. πολὺς, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um. ε.40.

Πλευρὰς, acc. pl. à πλευρὰ, ᾶς, ἡ, *latus*, *costa*. α.430.

Πλέῳ, *pleno*, in dat. à πλέος, plenus. ε.792. & πλέω, *plura*, Vide in πλείων.

Πληγέντος, *percussi*, genit. part. a. 2. pass. pro πλαγέντος, πληγέντος, ejusdem temporis & modi f. g. à πλήσσω, vel πλήττω, *percutio*, f. ξω, a. 2. ἔπληγον, & ἔπλαγον. p. m. πέπληγα. Θ.861. Hinc πληγὴ, ῆς, ἡ, plaga Doricè, πλαγά, πληγῆσι, dat. pl. Ion. Θ.857.

Πλήθωνται, *impleantur*, præs. subj. à πλήθω, *impleo*, f. ήσω, sed quum de mari aut fluviis dicitur, *inundo*. Th. πλέος, ου, ὁ, plenus. ε. 308. 461.

Πληϊάδες, Poëticè pro πλειάδες, *vergiliæ*, *sidus in dorso tauri*, à πλειὰς, άδος, & hoc à πλείονες, quòd ibi sint stellæ complures. Them. πολὺς, multus. ε.615.

Πλῆμναι, nom. pl. f. g. à πλήμνη, *rota modiolus*. Sunt fistulæ, quæ axi inferuntur. Eustath. παρὰ τὸ πλήθεσθαι ἤτοι πληροῦσθαι ὑπὸ τῶν ἀξόνων. Th. πλέος, ου, ὁ, plenus. α.309.

Πλὴν, cum Genit. *prater*, adverb. α.74.

Πληξαύρη, nomen mulieris, *quæ multiloquio aërem verberat*. Θ. 353.

Πλῆξεν, *percussit*, a. 1. ind. Th. πλήσσω, percutio, f. ξω, p. m. πέπληγα. θ.855.

Πλήξιπποι, nom. pl. à πλήξιππος, agitator equorum, ex πλήσσω, f. ξω, percutio, & ἵππος, ου, ὁ, equus. α.24.

Πλῆτο, *implebatur*, 3. sing. plusq. perf. pass. Poëticè, pro ἐπέπλητο, à πλήθω. Sic & πλῆντο, in plurali. Verùm malim derivari ab imperf. verbi πλῆμι, à πλήθω. Th. πλέος, plenus. α.146. Θ.688.

Πλόος, & contractè, πλοῦς, *navigatio*, à πλέω, f. πλεύσω, navigo. ε.665.

Πλοῦτος, *dives*, à πλοῦτος, ου, ὁ, *divitiæ*. ε.22.

Πλουτεῦντα, Doricè, pro πλουτοῦντα, præs. part. acc. à πλουτέω, *ditesco*.

ditesco. Th. πλȣ̃τος, ȣ, ὁ, divitiæ. ι. 313.

Πλυτώ, ό͂ος, ἡ, nomen mul. q. d. *opulenta.* Θ. 355.

Πλȣ̃τος, ȣ, ὁ, q. ex πολὺ, & ἔτος, *divitiæ, ex multis annis collecta.* at ἄφενος, ἄφεος, εος, τὸ, *divitiæ* (ἀφ' ἑνὸς ἔτȣ) *ex uno anno superstites.* ι. 377.

Πλώιζεσκε, *navigabat*, 3. perf. sing. imperf. act. Poëticè, à πλωΐζω. Th. πλέω, f. πλεύσω, navigo. ι. 634.

Πνείοντες, *anhelantes*, præf. part. Poët. pro πνέοντες, πνέουσι, acc. f. g. præf. part. πνέοντες, part. a. 1. act. Thema, πνέω, f. πνεύσω, flo. α. 24. ι. 506.

Πνοιάς, *flatus*, acc. pl. à πνοιὴ, quod est à πνέω, *flo*, *spiro*, F. πνεύσω, in præt. med. πέπνοα, unde est πνοὴ, ῆς, ἡ, *flatus*, Poët. πνοιὴ, πνοιῇσι, dat. pl. Ionicè, pro πνοαῖς. Θ. 253. 268.

Πόδα, accuf. fing. à πȣ̃ς, *pes*, in dat. duali, ποδοῖν, & Poët. ποδοῖιν. α. 158. ι. 497. ποδῶν, gen. pl. Θ. 70.

Ποδώκεα, acc. fing. q. ὠκὺς τοῖς ποσὶ, *pedibus celer*, à ποδώκης, εος, ὁ ϗ ἡ, pedibus celer, à πȣ̃ς, ποδὸς, pes, & ὠκὺς, celer. Θ. 320.

Πόθος, ȣ, desiderium. α. 41.

Ποιεῖ, *facit*, 3. præf. à ποιέω, ῶ, facio, ποίησε, & ποίησ', a. 1. pro ἐποίησε. ι. 102.

Ποίη, Ionicè, pro πόα, ας, ἡ, *herba.* hinc ποιήεσσα, herbosa. Θ. 194. α. 381.

Ποικιλόβȣλος, *versutus*, qui animo suo agitat varia consilia, à ποικίλος, ȣ, ὁ, varius, & βȣλὴ, ῆς, ἡ, consilium. Θ. 521.

Ποικιλόδειρον, *canoram*, *variantem vocem*, à δειρὴ, ῆς, ἡ, seu δέρη, *collum*, & per metonym. causæ *vox*, & ποικίλος, ὁ, varius. ι. 203.

Ποικίλος, ȣ, ὁ, varius. Θ. 300.

Ποιμαίνοντ', *pascentem*, acc. sing. præf. part. verbi ποιμαίνω, f. ανῶ, pasco, aor. 1. ἐποίμηνα. Th. ποιμὴν ένος, ὁ, pastor. Θ. 23.

Ποιμένι, dat. fing. à ποιμὴν, ένος, ὁ, *pastor*. Hinc ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium. Θ. 100, 446. ι. 787. hinc & ποιμνήιος, ὁ, ad ovium gregem pertinens.

Ποινὴ, ῆς, ἡ, *pœna.* ι. 755.

Πολεμήιος, Ionica dialysi, pro πολέμιος, *bellicus*. Thema, πόλεμος, ȣ, ὁ, bellum. α. 238.

Πολέας, *multos*, acc. pl. Poëticè pro πολλȣ̀ς, (differt à πόλεας, *urbes*, solo accentu.) Th. πολὺς, in genit. usitatè πολλȣ̃ à πολλὸς, sed Poëticè etiam πολέος. ι. 580.

Πολεῖν, *verte*, præf. inf. à πολέω, ῶ. *verto*, εἰαρ πολεῖν, *verè vertere.* Hic in dimensione legendum ἦρ πολεῖν. ι. 462.

Πόλεμος, ȣ, & Ion. πολέμοιο, acc. πόλεμον, *bellum*. ι. 14.

Πόλις, ἡ, urbs, in Genit. πόλιος, πόλεως, & Poëticè, πόληος, in acc. πόλιν, & πόληα. Poëticè, dat. pl. πολίεσσιν, Ion. & Poëticè. ι. 240. α. 285. 105. ι. 121.

Πολιοκρόταφοι, *cani circa tempora*, κρόταφος, ȣ, ὁ, pars capitis dicta *tempus. Homo propriè canescit.* Vide κρόταφος. ι. 181.

Πολλάκι,

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, sæpe. Th. πολύς. ι. 240.

Πολλή, πολύς, ex πολλός, & πολύ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολύ, adverbialiter accipitur, pro *multò*, πολὺ μᾶλλον. *multò magis.* πολλὸν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. ι. 19 πολλὸν ἀμείνω. *multò meliora.* πολλά, adverb. *valdè, multùm.* Comp. πλείων, ονος, Superl. πλεῖστος, η, ον, plurimus, a, um. α. 92, 274. θ. 9. ι. 9, 19, 128.

Πολυγηθέος, genit. à πολυγηθὴς, *multum lætitiæ afferens.* Th. πολὺ, *multum,* & γηθέω, f. ήσω, *lætor.* ι. 614.

Πολυγόμφων, *multos clavos habentium*, ex πολὺς, *multus*, & γόμφος, ου, ὁ, *clavus.* ι. 660.

Πολυδαιδάλου, *multo artificio elaboratus*, ex πολὺς, multus, & Δαίδαλος, ου, ὁ, *Dædalus*, ingeniosus ille artifex Cretensis. ε. 64.

Πολυδερκέος, genit. à πολυδερκὴς, *multos intuens*, ex πολὺς, multus, & δέρκω, video. θ. 451.

Πολυδώρη, nomen mul. θ. 254. πολύδωρος, nomen viri. θ. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Th. ἐράω, ῶ, f. άσω, amo. θ. 404.

Πολυΐδρειν, *multiscium*, idem quod πολυίστορα, à πολὺς, *multus*, & ἴδρις ιος, ὁ καὶ ἡ, *sciens*, Th. ἴσημι, *scio.* θ. 616.

Πολυκλήϊδα, acc. sing. à πολυκλήϊς, *multis transtris instructa*, vel *multa compage juncta*, à κλήϊς, sedes nautica: vel à κληΐς, pro κλεὶς, δὸς, ἡ, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudo. ι. 817.

Πολυκλύστῳ, in dat. à πολύκλυστος, ου, ὁ. *undis agitatus.* à κλύζω, *abluo*, f. σω. θ. 189.

Πολύμηλοι, *pecorosi*, ex μῆλον, ου, τὸ, *ovis.* Th. μηλέα, ας, ἡ. malus arbor. ι. 308.

Πολύμνια, ας, ἡ. Nomen Musæ, à πολὺς, multus, & ὕμνος, ὁ, hymnus, carmen, & hoc ab ὑδῶ, celebro, cano. θ. 78.

Πολύξεινος, *multorum hospes*, à ξένος, ου, & Poët. ξεῖνος, *hospes.* ι. 715.

Πολύπλοκος, ου, *multiplex, implicatum spharis*, à πλέκω, f. ξω, *complico.* θ. 113.

Πολύς. Vide in πολλή.

Πολυσπερέες, *dispersa*, πολυσπερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *multum sparsus.* Th. σπείρω, *dissemino*, f. ρῶ. θ. 365.

Πολυφλοίσβοιο, *multisoni*, gen. Ion. à φλοῖσβος, ου, *fremitus undarum.* ε. 648.

Πολυφόρβης, genit. casus, *multos pascentis.* Th. φέρβω, f. ψω, pasco. θ. 912.

Πολυφραδέεσσι, *astuto*, à πολυφραδὴς, valdè consultus. Th. φράζω, f. σω, dico, a. 2. ἔφραδον. θ. 494.

Πολύχρυσος, *affluens auro.* Th. χρυσὸς, ῦ, ὁ, aurum. α. 8.

Πολυώνυμος, *multa habens nomina*, celebris, ab ὄνομα, ατος, τὸ, *nomen.* θ. 715.

Πονησάμενος, *laborans*, part. a. 1. med. verbi πονέω, ῶ, f. ήσω, *laboro.* Th. πένομαι, facio, p. m πέπονα. ι. 432.

Πόνος, ου, labor, πόνοιο. genit. Ion. Thema, πένομαι, facio. ι. 91.

Πόντος, ου, ὁ, mare. ι. 670.

Ποντοπόρεια, nomen mul. *pontivaga.*

vaga. Sic ποντοπόρεια, à πόντος, ου, ὁ, mare, & πορεία, ας, ἡ, iter. Th. πείρω, transeo. ϑ. 256. ι. 628.

Πόρον, acc. à πόρος, ου, ὁ, *iter*. Them. πείρω, f. ερῶ, transeo. ϑ. 292.

Πόρε, *dedit*, a. 2. act. à πόρω, Poëticè, pro πορίζω, πόρεν, pro ἔπορεν, a. 2. act. πόροι, *praebuerit*, a. 2. opt. act. Th. πείρω, f. περῶ, transadigo, pertranseo, præt. m. πέπορα. ϑ. 904. 412. ι. 379.

Ποσειδάων, & contractè, ποσειδῶν, genitiv. ῶνος, ὁ, Neptunus. ι. 667.

Πόσις, ιος, ἡ, g. f. *potus*. idem quod πόμα, τὸ. Them. πίνω, f. πώσω, *bibo*. α. 395.

Πόσ', pro ποσὶ, *pedibus*, & πόσσ', pro ποσσὶ, & hoc pro ποσὶ, dat. pl. Poët. à πῦς, ποδὸς, ὁ, pes, vocat. ὦ πῦς. ι. 541.

Ποταμοῖο, genit. Ion. à ποταμὸς, ῦ, ὁ, *fluvius*. ϑ. 242.

Ποτὲ, ποτ', & ποθ', *quando*. ι. 86. 228. ϑ. 22.

Ποτέοντο, *volabant*, imperf. Ion. à ποτέομαι, f ήσομαι, idem quod πέτομαι, volo, as. ϑ. 691.

Ποτὶ, Doricè, pro πρὸς, *ad*. ι. 552.

Πότνια, *veneranda*, à πότνιος, ου, ὁ, venerandus. ι. 73.

Πῦ, *ubi*, adverb. ab ῦ. Th. ὃς, qui. ι. 88.

Πουλυβότειρα, *multorum alumna*, epitheton terræ, ex πουλὺς, Poëticè, pro πολὺς, *multus*, & βόσκω, f. ήσω, pasco. à Th. inusitat. βόω, ῶ, f. όσω, pasco. ι. 158. ϑ. 531.

Πουλυν, acc. sing. m. g. pro πολὺν. Vide in πολὺς. ϑ. 258.

Πραθέειν, *vastare*, Ionicè, pro πραθεῖν, a. 2. inf. verbi πέρθω, vasto, f. πέρσω, f. 2. παρθῶ, & per metathesin πραθῶ, hinc a. 2. ἔπραθον. α. 240.

Πραπίδεσσι, dat. plur. à πραπίδες, αἱ, *præcordia*. ϑ. 608.

Πρέπει, 3. præs. à πρέπω, decorus sum. μεταπρέπω, decorus sum inter. ϑ. 92.

Πρεσβῆες, *seniores*, Ion. à πρεσβεὺς, έως, ὁ, idem quod πρέσβυς, υος, ὁ, *senex*. α. 245.

Πρεσβύτατον, *maximum natu*, superl. grad. à πρέσβυς, senex. θ. 363.

Πρηνὴς, έος, ὁ, ἡ, *pronus*. α. 365.

Πρήξεις, *facies*, f. 1. ind. Ionicè, pro πράξεις, à πράττω, facio, f. ξω, p. χα. ι. 402.

Πρηστήρων, *valdè spirantium*, gen. pl. à πρηστὴρ, ῆρος, ὁ. Them. πρήθω, incendo. ϑ. 846.

Πρηΰνει, *mitigat*, 3. singul. præs. Ionicè, pro πραΰνει. Th. πραΰς, vel πρᾶος, ου, ὁ, lenis. θ. 254.

Πρηῶνος, *præcipitio*, genit. à πρηὼν, ῶνος, ὁ, *eminentia montis*. α. 437.

Πρὶν, *priùs*, adverb. ι. 90.

Πρίνινον, *ilignum*, à πρῖνος, ου, ἡ, *ilex*, arbor. ι. 429.

Πρίνου, genit. πρῖνος, ου, ἡ, *ilex*. ι. 436.

Πρὸ, *juxta*, *unà*. πρό τ' ἐόντα, *præterita*. ϑ. 32. α. 303.

Προβάδην, adverb. *in progrediendo*, à προβαίνω, *progredior*. Them. βαίνω, eo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ι. 729.

Προβάλοιτο, *proponat*, a. 2. med. opt. à προβάλλω, *profero*. propono. Th. βάλλω, f. αλῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ι. 779.

Πρὸ-

Πεϛβάτοις, dat. pl. à πϛϐατον, ου, τὸ, *ovis*, pecus. ι.558.

Πεϛβέϐηκε, *antistat*, perf. ind. act. Th. πϛβαίνω, anteo, supero. Vide in πϛβάλλω. α. 355.

Πεϛγίνοντ', *procedebant*, pro πϛγίνοντο, & hoc pro πϛεγίνοντο, 3. pl. a 2. med. indic. Them. γίνομαι, fum, *nascor*, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην, p. m. γέγονα, a. 1. m. ἐγενάμην. α. 345.

Πεϛθύπλα, *impetuosa*, à θύελλα, ης, ἡ, *procella*. videtur hæc vox dividenda & τὸ πϛὸ per τμῆσιν referendum ad τὸ φέρε. θ. 742.

Πεϛϊδέσθαι, a. 2. med. infinit. à πϛεϊδω, prævideo. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 386.

Πεϛίωξις, εως, ἡ, *persecutio*, pro πϛοδίωξις, per syncopen, à πϛοδιώκω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, *persequor*, abigo. α. 154.

Πεϛλιπὼν, *relinquens*, a. 2. part. act. & in f. g. πϛλιποῦσα, πϛλιπόντ' pro πϛλιπόντε, nominat. dual. a. 2. part. Th. λείπω, *linquo*, f. λείψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ι. 199. 566. α. 1.

Πεϛόλοχος, nomen viri, q. d. *primus insidiator*. α. 180.

Πεϛμηθεὺς, *Prometheus*, nomen viri. Thema μῆδος, εος, τὸ, *cura*, sed in composito πϛμηθὴς, έος, ὁ, ἡ, *providus*, mutatur δ in θ, quæ sunt literæ cognatæ. ι. 48.

Πεϛνὴ, nomen mul. θ. 261.

Πεϛπαν, *universum*. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. θ. 525.

Πεϛπάροιθε, pro πϛὸ, *ante*, cum Genit. vide πάροιθ, *ante*. πϛόπαρ, per apocopen, pro πϛοπάροιθε, *è regione*. θ. 518. α. 285.

Πεϛπιφραδμένα, *prædeliberata*, Doricè pro πϛπεφρασμένα, perf. part. à φράζω, dico, f. σω, in a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα, perf. pass. πέφρασμαι. ι. 655.

Πεϛρεῖ, præs. ind. *profluit*, πϛρεόντων, *influentium*, præs. part. gen. pl. Th. ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω, p. ἐῤῥύηκα. θ. 792.

Πεϛς, cum Dativo *ad*, cum Accus. *ad*, πϛὸς οὐρανὸν, *ad cœlum usque*, *præter*, *adversus*. ι. 210. 319.

Προσαρήρεται, adaptaverit, est 3. sing. præs. pass. indic. à πϛσαρήρομαι. A præterito enim medio formatur præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, *apto*, *congruo*, f. ῥῶ, præt. m. ἦρα & Atticè ἄρηρα, unde præsens hoc ἀρήρομαι. ι. 431.

Προσεϐήσετο, accessit, a. 1. med. à πϛσβαίνω, accedo. Th. βαίνω, eo. α. 33.

Προσέειπε, *alloquebatur*, imperf. vel a. 1. vel 2. à πϛσείπω. Vide Them. ἔπω, dico, a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. α. 349.

Προσεῖναι, *adesse juvare*, præs. infin. ex πϛὸς, & εἰμὶ, sum. ι. 353.

Προσέκυρσε, *appulit*, a. 1. act. à πϛσκύρω, appropinquo. Them. κύρω, f. Æolic. κύρσω, incido. θ. 198.

Προσελέξατο, *versat*, a. 1. m. Thema λέγω, dico, f. ξω, p. χα. ι. 499.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à πϛόσφημι, *alloquor*. Th. φημὶ, dico, vel φάω. ι. 53.

Προσηύδα, *alloquebatur*, imperf. act.

act. à προσαυδάω, f. ήσω. Th. αὐδὴ, *vox*. α. 117, 326.

Πρόσθεν, *prius*, ante, & πρόσθε, pro πρόσθε. Them. πρὸ, ante. ε. 98. α. 277.

Προσιόντι, dat. fing. part. a. 2. act. à προσειμι, *accedo*, in aor. 2. πρόσιον, ες. adivi, ex πρὸς, *ad*, & εἶμι, *eo*, a. 2. ἴον. ε. 353.

Πρόσωπον, τὸ, *vultus*, ex ὢψ, oculus. Them. ὄπτομαι, video. ε 594.

Προτέροισιν, dat. pl. Homer. ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω. *Cum viris me majoribus contendere noluero* Hîc locum habet illud, *cede majori*. & Rom. 13. 7. *honorem, cui honor*. πρότερος, *prior*. Th. πρὸ, *ante*. Ϡ. 424.

Προὔθηκε, *proposuit*, pro προέθηκε, a. 1. ind. à προτίθημι, f. θήσω, propono, p. τέθεικα, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθην. Ϡ. 537.

Προὔκειτο, *propositus erat*, pro προέκειτο, imperf. verbi κεῖμαι, f. κείσομαι. α. 312.

Προφέρει, *promovet*. 3. fing. præf. Thema, φέρω, fero, f. οἴσω. ε. 579.

Προφερὴς, έος, ὁ κ ἡ. *præstans*, in comp. προφερέστερος. superl. προφερέστατος, à προφέρω, præsto. Th. φέρω. α. 260.

Πρόφρων, ονος, *prudens*, προφρονέως, adverb. Ϡ. 433. ε. 667.

Προφυγεῖν, a. 2. act. infinit. à προφεύγω, effugio. Th. φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφευγα. ε. 647.

Προχέειν, *infunde*, præf. inf. Th. χέω, f. εύσω, fundo. ε. 596.

Προχοῇ, *alveo*, *gutturnio*, ex πρὸ & χέω, f. εύσω, fundo. ε. 757.

Προχόῳ, *gutturnio*, dat. à πρόχοος, ε, ὁ, *aqualis*, *vas aquarium*. Th. χέω, fundo. Ϡ. 785.

Πρυλέεσσι, *pedestribus*, dat. plur. à πρυλὴς, έος, ὁ. Legitur tantùm in pl. πρυλέες, οἱ, pedites, conferti, Iliad. λ. 49. α. 193. ε. 746.

Πρυμναὶ, ὁ, ἡ, nomen mul. q. d. *ultima*. Ϡ. 250.

Πρωΐ, *manè*, cui opponitur ὀψὲ, vesperi. ε. 461.

Πρώτη, *prima*, à πρῶτος, ε, ὁ. Th. πρὸ, ante. Ϡ. 397.

Πρωτηρότῃ, illi qui tempestivè aravit, dat. fingul. à πρωτηρότης, ex πρῶτος & ἀρόω, *aro*, f. όσω. ε. 490.

Πρωτογόνων, *primogenitorum*, genit. plur. à πρωτογονος, ex πρῶτος, primus, & γένομαι, nascor, inde γονὴ, genus. ε. 541.

Πρωτομέδεια, nomen mul. quæ prior curat. Ϡ. 249.

Πρῶτον, τὸ πρῶτον, *Adverb*. primùm, πρῶτα, ut & superlat. πρώτιστα & πρώτιστ'. Them. πρὸ, ante. ε. 291. 458. 811.

Πρωτὼ, όος, ἡ. nomen mul. ἡ πρωτεύουσα. Ϡ. 243.

Πτελέης, *ulmo*, genit. Ion. à πτελέα, ας, ἡ, ulmus. ε. 435.

Πτερὰ, acc. plur. à πτερὸν, *ala*, hinc πτερόεις εντος. ὁ alatus, acc. pl πτερόεντα, & πτερύγων, genit. plur à πτέρυξ, υγος, ἡ, *ala*, πτερύγεσσι, dat. pl. Ionicè. Th. πτερὸν, ε, τὸ, ala. ε. 628. 684. α. 117. 134

Πτολεμίζειν, Poëticè pro πολεμίζειν, præf. inf. à πολεμίζω, f. ίσω, bello. Th. πόλεμος, ε, ὁ, bellum. α. 358.

Πτολίεθρον, *oppidulum*. pro πόλις dicunt Poëtæ πτόλις, εως, ἡ. unde

unde est πτολίεθρον, ου, τὸ, idem. α. 81.

Πτολιπόρθῳ, dat. sing. à πτολίπορθος, *urbium eversor*, ex πτόλις, pro πόλις, urbs, Poët. & πέρθω, *vasto*, in præt. med. πέπορθα. θ. 936.

Πτόρθοιο, genit. Ion. à πτόρθος, ου, ὁ, *ramus*. Th. ὀρθὸς, ου, ὁ, *rectus*. ε. 421.

Πτύχες, plicæ, pl. num. à πτὺξ, πτυχὸς, ἡ, plica. Them. πτύσσω, f. ξω, plico. α. 143.

Πτώσσῃς, 2. perſ. ſubj. præſ. à πτώσσω, mendico. hinc πτωχὸς, οῦ, ὁ, mendicus. Them. πτοέω, ῶ, f. ήσω, perterrefacio. ε. 395. & 26.

Πυγοστόλος, ου, ἡ, *quæ nates veſtibus ornat*. ex πυγὴ, ῆς, ἡ, *nates, clunes*, & στέλλω, *orno*. f. ελῶ. ε. 373.

Πύθεται, 3. præſ. ind. ὀστέα πύθεται. oſſa computreſcunt. à πύθω, f. ύσω, *putrefacio*, unde eſt Latinorum, *puteo, es, ére*, πύθομαι, *putreſio*. α. 153.

Πύθῃ, 3. perſ. præſ. ſubj. act. à πύθω, f. ύσω, *putrefacio*. ε. 626.

Πυθμένι, dat. ſing. à πυθμὴν, ένος, ὁ, *fundum, ima pars*. Thema, πύθω, putrefacio. ϑ. 952.

Πυθοῖ, dativ. ſing. à πυθὼ, όος, ἡ, nomen urbis. ϑ. 499.

Πυθοῖ δε, *pythum verſus*. Hic δε poſtponitur Dativo, alioquin poſtponi ſolet accuſativo, ut οἶκόν δε. ἰλιαδ. β. 158. Unicum hoc exemplum, ubi δὲ *dativo* poſtponitur, non evertit regulam. δὲ poſt accuſativum caſum poſtpoſitum ſignificat, *ad, verſus*; & eſt dictio enclitica. Sic legimus ἄγραυλος δε. ἰδνοσ. ρ. 426. α. 480.

Πυκάσαι, a. 1. inf. à πυκάζω, F. άσω, *munio, fulcio*. propriè *condenſo*. Nam πύκα. Th. eſt Adverb. & vertitur *denſè*. item *accuratè*. ε. 624.

Πυκινὸς, idem cum πυκνὸς, οῦ, *creber*, à πυκνὰ, *denſè*. ε. 532. 553.

Πύλαι, nom. plur. à πύλη, ης, ἡ, *porta*, & πυλέων, gen. pl. Ion. pro πυλῶν. α. 272. 246.

Πύλας, acc. plur. à πύλη, *porta*. θ. 732.

Πύλου, genit. à πύλος, ου, ἡ, nomen regionis. α. 360.

Πύματος, Poët. *ultimus*. à πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum. Th πύθω, putrefacio. θ. 497.

Πὺξ, Adverb. *pugno. mit der fauſt*. α. 302.

Πῦρ, πυρὸς. τὸ, ignis. ε. 57.

Πώεα, acc plur. à πῶϋ, εος, τὸ, *grex*. Them. πάω vel πάομαι, *poſſideo*. ε. 516.

Πῶμ', pro πῶμα, ατος, τὸ, *operculum*. ε. 98, 94.

Πώποτε, *umquam*. Th. ὅτε, quando. ε. 650.

Ρ.

Ῥαδινοῖσι, *mollibus*, à ῥαδινὸς, οῦ, ὁ, gracilis, mollis, q. d. ῥέα δινεύμενος, *qui facilè movetur*. Th. δίνη, ης, ἡ, vortex. ϑ. 195.

Ῥα, per *metatheſin*, pro ἂρ, ex ἄρα, dictio encl. ε. 325. α. 4.

Ῥ', pro ῥα, dictio enclitica, hic expletiva Græcè μόριον συμπληρωματικὸν, *vocula expletiva*, quæ nihil ſignificat, ſed carmen explet. α. 125.

Ῥαθάμιγγες. plur. num. *guttæ*. à ῥαθάμιγξ, ιγγος, ἡ, *gutta*, Poëticè,

ticè, q. à ῥαίνειν θαμὰ, *perfundere semper*. θ. 183.

Ῥέα, constituit unam syllabam, vulgò mendosè, ῥεῖα. Vide in ῥεῖα. ε. 5.

Ῥέεθρα, *fluenta*, à ῥέεθρον, ου, τὸ, fluentum. Th. ῥέω, f. ῥεύσω, fluo. θ. 695.

Ῥέην, acc. *Rheam*, à ῥέη, *Rhea*, est nomen mul. θ. 625.

Ῥεῖα, Poëticè pro ῥέα, *facilè*, idem quod ῥηϊδίως. Th. ῥᾴδιος, ου, ὁ, *facilis*, comp. ῥᾴων, superl. ῥᾷστος. ε. 6. 7. 325. 379.

Ῥεία, nomen mul. *Rhea*. θ. 453.

Ῥέζουσι, *faciunt*, 3. perf. præs. pl. num. à ῥέζω, *facio*, f. ῥέξω, p. ῥέχα, præt. m. ἔοργα, & per metathesin ἔοργα, *feci*. ῥέξαι, a. 1. inf. act. ε. 685. θ. 209.

Ῥέω, fluo, ῥέεν, pro ἔρρεεν, 3. sing. imperf. ut ῥέον, pro ἔρρεον, 3. pl. imperf. act. f. ῥεύσω, p. ἐρρύηκα. θ. 84. α. 314. 267.

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, factor, à ῥέζω, f. ξω, facio. ε. 191.

Ῥήγνυνται, *refringuntur*, 3. pl. ind. præs. à ῥήγνυμαι, *frangor*. Th. ῥήσσω, f. ξω, *frango*, unde ῥηγνύω, ῥήγνυμι. α. 377.

Ῥηϊδίη, facilis, à ῥᾴδιος, Ionicè ῥηΐδιος, *facilis*, hinc ῥηϊδίως, *facilè*. ε. 43. 292.

Ῥηξήνορα, acc. singul. à ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, qui virum frangere potest, *strenuus*, *bellicosus*, *martius*, à ῥήσσω, f. ξω, frango, & ἀνὴρ, vir. θ. 1007.

Ῥῆσος, nomen fluvii. θ 340.

Ῥητοὶ, *clari*, ἄρρητοι, *ignobiles*, à ῥέω, f. ῥήσω, dico. ε. 4.

Ῥιγαλὸς, ῦ, *rigidus*, *horrendus*, hinc ῥίγιον, *durius*, comparativi significatione, à ῥῖγος, εος, τὸ, *rigor*, frigus. α. 131. ε. 701.

Ῥίγιον, *pejus*, comp. à ῥῖγος. ε. 703.

Ῥίζῃσι, pro ῥίζαις, Ionicè, à ῥίζα, ης, ἡ, radix. ε. 19.

Ῥίμφα, *facilè*, *celeriter*, à ῥίπτω, f. ψω, projicio.

Ῥινὸς, ῦ, ὁ, ἡ, *pellis*, per quam ἱδρῶτες ῥέουσι. ῥινοῖο, gen. Ionic. pro ῥινῦ. ε. 515.

Ῥινοτόρῳ, dat. sing. *clypeos dissecanti*, à ῥινότορος, propriè *pellem terebrans*, *pertundens*, *transverberans*: est Martis epitheton, ex ῥινὸς, ῦ, ὁ, ἡ, *pellis*, & τορὸς, *penetrans*, ex τορέω, f. ήσω, *terebro*, item *vulnero*. θ. 934.

Ῥιπῇ, impetu, ὑπὸ ῥιπῇ, pro ῥιπῆς, dativus pro genitivo: ἀντίπτωσις, à ῥιπὴ, ῆς, ἡ, *impetus rei*, *quæ projicitur*, à ῥίπτω, f. ψω, projicio. θ. 681.

Ῥίπτασκον, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. act. Ionic. pro ἐρρίπταζον, à ῥιπτάζω, jacto. Thema ῥίπτω, *jacio*, f. ψω. α. 256.

Ῥίψε, 3. pl. a. 1. pro, ἔρριψε, à ῥίπτω, *abjicio*, projicio, f ψω, p. ἔρριφα θ. 868.

Ῥοδίη, nomen mul. q. d. *rosea*, quæ colore rosam fuit imitata. θ. 351.

Ῥόδιος, nomen fluvii, à ῥόδον, ου, τὸ, *rosa*.

Ῥοδοδάκτυλος, *habens roseos digitos*, ex ῥόδον, & δάκτυλος, digitus. ε. 610.

Ῥοδόπηχυς, *quæ habet roseos cubitos*, ex ῥόδον, ου, τὸ, rosa, & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus. θ. 247.

Ῥόθος, ου, ὁ, *impetus*, *undarum strepitus*, *fragor*. ε. 220.

Ῥοίζαχ', stridebat, 3. perf. imperf. pro ῥοίζασκε, propter sequentem spiritum asperum, à ῥοιζέω, strido, in imperf. act. ἐρροίζεον, & Poëticè ἐρροίζεσκον.

Sed

Sed Hesiodus magis gaudet litera α. confer. Θ. v. 157. ubi est, λιπαρόμπυκες, pro φλοιηχέσιμοισι. Th. ῥοῖζος, ου, ὁ, *strider*. Θ. 835.

Ῥόον, acc. sing. à ῥόος, ου, ὁ, *fluxus*: à præt. med. ἔρροα, verbi ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω. ι. 566.

Ῥύεται, *tuetur*, 3. præs. ind. verbi ῥύω, vel ῥύομαι, *servo*, hinc fut. 1. med. ῥύσομαι, & in pl. ῥυσόμεθα, *vindicabimus*. Θ. 662. α. 105.

Ῥυτὰ, τὰ, *frena*, à ῥύω, traho. α. 308.

Σ.

Σαγάριον, σαγάριος, nomen viri. Θ. 344.

Σαίνει, *adulatur*, 3. præs. sing. ind. à σαίνω, idem quod σείω, *moveo*, pro quo dicitur etiam σαίνω: quod tribuitur propriè canibus caudam moventibus. Θ. 771.

Σάκος, εος, τὸ, *scutum*, σάκεος Doricè pro σάκευς, ex σάκεος, genit. Dores mutant ε in ευ. Th. σάττω, f. ξω, p. χα, *onero*. α. 139. 460.

Σαπείσης, *putrefacta*, part. a. 2. pass. g. f. ex σήπω, f. ψω, a. 2. ἔσαπον, *putrefacio*. α. 152.

Σὰς, tuas, acc. pl. à σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, a, um*. Th. σὺ, tu. α. 107.

Σαώ, όος, ἡ, nomen mul. *salva*. Θ. 243.

Σβεννυμένων, *non amplius lactantium*. Æolicè pro σβεννυμένων, quæ dialectus in illo casu genus distinctè exprimit. gen. pl. part. præs. à σβέννυμι, f. σβέσω, p. ἔσβεκα, a. 1. pass. ἐσβέσθην, ι. 590.

Σὲ, & σέθεν, pro σέο, per syncopen, ἐκ ο μικροῦ, ex σέο, pro σοῦ, *tui*. Th. σὺ, *tu*. Θ. 341.

Σειόμενος, præs. part. Th. σείω, *moveo*, f. σείσω, p. σέσεικα. α. 298.

Σείριος, *Sirius*, nomen stellæ, quæ etiam *canicula* dicitur, à σειρόω, *verro*, item *bio*. ι. 417.

Σέλας, *jubare*: dativus contractus, pro σέλαϊ, à σέλας, αος, τὸ, fulgor. α. 60. Θ. 867.

Σελήνη, ης, ἡ, *luna*, à σέλας, αος, τὸ, *fulgor*. Θ. 18.

Σεμέλην, à nom. σεμέλη, ης, ἡ, nomen mul. Θ. 940.

Σέο, pro σοῦ, ex σύ. ι. 478.

Σεσηρότα, *ridens*, *dentes stridens*, præt. med. in m. g. σεσηρὼς, propriè *scopis purgatus*, à σαίρω, item *sum ore hianti seu diducto*, *prout illi faciunt*, *qui cachinnantur*, unde pro *ridente* accipitur, f. σαρῶ, p. σέσαρκα, p. m. σέσηρα, & σέσαρα. α. 268.

Σεσοφισμένος, *peritus*, cum Genitivo, à σοφίζω, *reddo sapientem*, f. ίσω, p. κα. Th. σοφὸς, οῦ, ὁ, sapiens. ι. 649.

Σηκὸν, acc. *stabulum*, à σηκὸς, οῦ, ὁ, *stabulum ovium*, *caprarum*, affine Hebræo סך *sepire*, vel τῷ סך, *tegere*. ι. 787.

Σῆμα, ατος, τὸ, *signum*, & σῆμα, pro σῆμα. Hinc σημαίνω, *signum do*, *jubeo*, unde σημάντωρ, ορος, ὁ, *præfectus*, *dux*. ι. 450. α. 56.

Σὴν, acc. sing. à σὴ, *tua*, σῇσι, & σῇσιν, pro σαῖς, Ionicè *tuis*, à σὸς, ἡ, ὸν, *tuus*, *a*, *um*. ι. 274. α. 104.

Σθενώ, όος, ἡ, nomen mulieris, *robusta*, à σθένος, robur. Θ. 276.

Σθένος, *robur.* ε.62.615.619. α.97.420.

Σιγῇ, *tacitè*, dativus, adverbialiter ſumitur, à σιγὴ, ſilentium. Th. σιγάω, ſileo. ε.104.

Σίδηρος, ου, ὁ, ferrum, hinc σιδήρεος, *ferreus*, & contractè σιδηροῦς. ε.151. θ.764.

Σίμβλους, acc. plur. à σίμβλος, ου, ὁ, vel σίμβλον, & σίμβλη, *alveare*, capſa ubi mellificant apes. ϑ.598.

Σιμοῦντα, pro σιμόεντα, nomen viri. ϑ.342.

Σίνεται, 3. præſ. ind. à σίνομαι, *lædo*, noceo. ε.318.

Σῖτος, ου, ὁ, *frumentum*, σῖτον, ου, τὸ, *panis ex frumento.* ε.147.604.

Σκαιῇ, dat. ſingul. unde Latinorum *ſcæva*, à σκαιὸς, ὴ, ὸν, ſiniſter. Th. Σκάζω, f. σω, claudico. ϑ.179.

Σκάμανδρος, fluvii *nomen.* θ.345.

Σκάφος, *foſſio*, à σκάπτω, f. ψω, fodio, p. ἔσκαφα. ε.572.

Σκέπα, tecta, acc. pl. per apocopen pro σκεπάσματα. Th. σκέπω, *tego.* ε.532.

Σκῆπτρον, ου, τὸ, à σκήπτω, *nitor*, *innitor.* Eſt ergo σκῆπτρον, baculus, cui quis inniti poteſt. ϑ.30.

Σκιδνάμενον, diſperſa, præſ. part. Thema eſt, σκεδάω, f. άσω, unde σκεδάννυμι, & σκίδνημι, diſſipo, diſpergo, in paſſivo σκίδναμαι, unde eſt part. præſ. paſſ. σκιδνάμενος. ϑ.42.

Σκιὰ, *umbra*; σκιῇ, Ionicè pro σκιᾷ, hinc σκιερὸς, οῦ, ὁ, *umbroſus.* ε.574.589.

Σκληρὸν, accuſ. à σκληρὸς, *durus.* Th. σκέλλω, exſicco. ϑ.839.

Σκολιὸν, acc. ſing. à σκολιὸς, *tortuoſus*, *obliquus*, metaph. *parvus*, dat. pl. σκολιῇσι, pro σκολιαῖς, Ionicè, hinc σκολιῶς, *tortuosè*, adverb. ε.219.258.

Σκόλυμος, ου, ὁ, *carduus.* ε.582.

Σκοτόεν, in maſculin. σκοτόεις, εντος, *caliginoſus.* Them. σκότος, ου, ſeu, εος, τὸ, *tenebræ.* ε.555.

Σκυλάκεσσι, dat. plur. Ion. à σκύλαξ, ακος, ὁ, *catulus.* Them. ὑλάω, ῶ, f. άσω, latro, as. ϑ.834.

Σκυλεύσαντες, a. 1. part. pl. num. à σκυλεύσας, αντος, verbi σκυλεύω, idem cum συλεύω, vel συλάω, ῶ, *ſpolio.* Th. σύλη, ης, ἡ, *ſpolium.* α.468.

Σμήνεσσι, dat. plur. Ion. à σμῆνος, εος, τὸ, *apum examen.* θ.594.

Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parum*, metri causâ. ε.360.

Σμερδαλέον, *terribiliter*, propriè *viſu*, à σμερδαλέος, idem quod σμερδνὸς, *aſpectu terribilis.* Th. μέρδω, *intueor.* α.341.840.

Σοὶ, *tibi*, σοὶ δ᾽ αὐτῷ, pro σεαυτῷ, à σὺ, tu. ε.34.56.

Σὸς, ἡ, ὸν, *tuus*, *a*, *um.* ε.631. α.98.

Σπαργανίσασα, *faſciis involutum*, part. a. 1. act. à σπαργανίζω, f. ίσω, *faſciis involvo*, idem quod σπαργανόω. Th. σπάργανον, *faſcia.* ϑ.485.

Σπείρειν, *ſerito*, præſ. inf. pro imperat. Ionicè, à σπείρω, f. ερῶ, *ſero*, *ſemino*, f. 2. σπαρῶ, p. ἔσπαρκα, a. 1. ἔσπειρα, a. 1. inf. σπεῖραι, a. 2. ἔσπαρον, præt. m. ἔσπορα. ε.391.

Σπειὼ, όος, ἡ, *Speo*, nomen mul. q. d. *in ſpecu latitans.* ϑ.245.

Σπέος,

Σπέος, εος, τὸ, *spelunca, specus, antrum.* ϑ. 301.

Σπερμαίνειν γένεσιν, *serere prosapiam,* h. e. *procreare liberos*, redolet Hebraismum, posteri enim Hebræis dicuntur, *semen*, à σπερμαίνω, idem quod σπείρω, f. σπερῶ, *semino.* ι. 736.

Σπέρματος ἄρξασθαι, *sementem incipere.* σπέρματος, à σπέρμα, ατος, τὸ, semen. Them. σπείρω, *sero.* ι. 446. 471.

Σπερχνὸν, *celerem*, accus. à σπερχνὸς, ὁ, *festinus*: hoc à σπέρχνω, idem quod σπέρχω, urgeo, à σπέρχω, *festinare cogor.* α. 454.

Σπεύδει, *festinat*, à σπεύδω, σπεύδοντ', acc. part. pro σπεύδοντα, f. σπεύσω, p. κα, præt. m. ἔσπευδα. ε. 22.

Σπῆϊ, alii legunt, σπεῖϊ, idque melius. Dativus sing. à σπέος, εος, τὸ, *antrum*, pro quo Poëtæ per epenthesin τοῦ ἰῶτα, dicunt etiam σπεῖος, & in dativo pro σπέϊ, per syncopen τοῦ ἰῶτα, pro σπέεϊ, dicunt σπεῖϊ. per novam, τοῦ ἰῶτα ἐπένθεσιν. ϑ. 297.

Σπονδῇσι, *libaminibus*, dat. plur. Ionicè pro σπονδαῖς, à σπένδω, *libo, promitto*, f. σπείσω, præt. m. ἔσπονδα. ι. 338.

Σταθμῷ, dat. singul. σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, *in stabulo obscuro*, σταθμοῖσι, dat. pl. *stabulis*, à σταθμὸς, οῦ, ὁ, stabulum. Th. ἵστημι, sto. θ. 294.

Σταφυλῇσι, *uvis*, dat. pl. à σταφυλὴ, ῆς, ἡ. Th. σταφὶς, ίδος, ἡ, *uva.* α. 300.

Στάχυες, *spicæ*, nom. pl. σταχύων, genit. pl. à στάχυς, υος, ἡ, *spica.* α. 290. ι. 473.

Στεινομένη, *arctata*, Ionicè, pro στενομένη, præs. part. f. g. à στένω, *gemo*, & hoc à στενὸς, οῦ, ὁ, Ionicè, στεινὸς, *angustus, arctus.* ϑ. 160.

Στεῖχον, pro ἔστειχον, 3. pl. imperf. act. *incedebant.* Th. στείχω, eo, vado, f. ξω, p. χα, a. 2. ἔστιχον. ϑ. 10. 690.

Στεναχίζε, *ingemiscebat*, 3. pers. imperf. Ion. à στεναχίζω. idem quod στένω, *gemo.* Them. στενὸς, οῦ, ὁ, angustus. ϑ. 858.

Στενόεντας, acc. pl. à στενόεις, εντος, ὁ, gemebundus. Th. στενὸς, οῦ, ὁ, arctus. ι. 146.

Στέρεται, privatur, pro στερεῖται. Th. στερέω, privo, f. έσω, & ήσω, pro στερέομαι, οῦμαι, dicitur Poëticè στέρομαι. ι. 211.

Στεροπὴν, per aphæresin, pro ἀστεροπὴν, *fulgur*, ab ἀστεράπτω, *fulguro*, & στεροπὴς, nomen proprium Cyclopis. θ. 140. 845.

Στέφον, pro ἔστεφον, *coronarunt*, imperf. à στέφω, *corono*, f. ψω, p. φα, præt. pass. ἔστεμμαι. ι. 75.

Στήθεσσι, Poëticè, pro στήθεσι, dat. pl. Ion. à στῆθος, εος, τὸ, *pectus.* ι. 77.

Στήμονι, *stamine*, dat. sing. à στήμων, ονος, ὁ, *stamen.* Th. ἵστημι, *sto.* ι. 538.

Στήριξε, pro ἐστήριξε, *firmiter fixit*, a. 1. ind. à στηρίζω, F. ξω, a. 1. ἐστήριξα. θ. 498.

Στήσαιτο, *ordiatur, faciat stare*, a. 1. med. opt. στῆσαι, *statuere*, fut. 1. act. infinit. ab ἵστημι, sto. ι. 779. α. 114.

Στιβαρῇς, & στιβαρῇσι, *validis*, dat. plur. à στιβαρὸς, *densus.* item, *robustus.* Thema, στείβω, *calco.*

Quæ calcantur, condensantur: quæ verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & στιβὰς, *culcitra*. α. 76.

Στίγματα, *puncta*, nom. plur. à στίγμα, τὸ, *punctum*, à στίζω, *pungo*, f. στίξω, p. ἔστιχα, p. pass. ἔστιγμαι. α. 166.

Στίχες, αἱ, *ordines*, à στὶξ, στιχὸς, ἡ, *ordo*. Th. στείχω, *ordine incedo, more militum*, f. ξω, a. 2. ἔστιχον. α. 170.

Στολίσας, *ornatè præparans*, a. 1. part. à στολίζω, *amicio, apparo*. Th. στέλλω, f. λῶ, *apparo, orno*. ι. 628.

Στόμα, στόματος, τὸ, *os*. Θ. 40. α. 146.

Στοναχίζετο, imperf. pass. verbi στοναχίζομαι, f. ίσομαι, idem quod στένω, f. νῶ, gemo, ingemisco. Th. στενὸς, ῦ, ὁ, angustus. Θ. 159.

Στονόεντας, *suspiriosa*, acc. plur. à στονόεις, εντος, ὁ. *gemebundus*. Thema, στενὸς, ῦ, ὁ, *arctus*. θ. 684.

Στρατὸς, ῦ, ὁ, *exercitus*, ι. 246.

Στρυμόνα, acc. à στρυμὼν, όνος, ὁ, nomen fluvii. Θ. 329.

Στρωτοῖς, dat. plur. à στρωτὸς, *stratus*, hoc à στρώννυμι, *sterno*, f. στρώσω. Th. στορέω, ῶ, f. έσω, *sterno*. Θ. 798.

Στρωφῶνται, *vertitur*, 3. præs. ind. pass. à στρωφάομαι. Th. στρέφω, f. ψω, verto, p. φα, a. 2. ἔστραφον. ι 528.

Στυγερὴ, Ionicè, pro στυγερὰ, horribilis, à στυγέω, ῶ, f. στύξω, odio prosequor. Θ. 226.

Στυγερώπης, *invisus*, ex στυγερὸς, *horribilis*, & ὢψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*. ι. 196.

Στὺξ, γὸς, ἡ, *Styx*, nomen fluvii. Thema, στυγέω, ῶ, f. στύξω, ab inusit. στύγω, *odio prosequor, exhorresco* Θ. 361. 805. ι. 310.

Σὺ, tu. ι. 27.

Σύες, *sues*, à σῦς, υὸς, ὁ, ἡ, *sus*, pro quo usitatius, ὗς, ὑὸς, ἡ. α. 177.

Σύλασκε, *vi spoliabat*, imperf. Ionic. vel Poëtic. pro ἐσύλα, à συλάω, ῶ, spolio. Them. σύλη, ης, ἡ, *præda*. α. 480.

Σύμμικτος, *omnigenus*, à συμμίγνυμι, *commisceo*. Them. μίγνυμι, *misceo*, f. μίξω, p. μέμιχα. ι. 563.

Σύμπλασσε, pro συνέπλασε, *conformavit*, a. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Attic. πλάττω, f. άσω, p. πέπλακα, a. 1. pass. ἐπλάσθην. Θ. 571.

Σύμφορος, ου, *comes*, à συν, & φέρω, *fero*, f. οἴσω. ι. 302.

Συμφράσσαιατο, *suggererent*, a. 1. med. infinit. à συμφράζομαι, *simul delibero*. Th. φράζω, f. σω, dico, p. κα, a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα Θ. 471.

Συν, *cum*. συν κείνοισι, *cum illis*. Θ. 628.

Συναΐκτην, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνηΐκτην, *irruebant*, à συναΐσσω, *unà impetu feror*. F συναΐξομαι, præt. pass. συνήϊγμαι, plusq. perf. συνηΐγμην, ξο, κτο. Them. ἀΐσσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.

Συναντῶσιν, *occurrerint*, 3. plur. præs. subj. à συναντάω, & hoc ab ἀντάω, ῶ, f. ήσω, *occurro*. Thema, ἀντὶ, præposit. *pro*. Θ. 877.

Συνεῖχε, *continebat*, imperf. à συνέχω, *contineo*. Them. ἔχω, habeo.

beo, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, imperf. εἶχον, a. 2. ἔσχον. α. 315.

Συνεχέως, *continuè*, adverb. à συνεχὴς, ἐ©, ὁ, ἡ, *continuus*. Th. ἔχω, habeo. ϑ. 636.

Συνεινεῖκε, *confertur*, 3. præs. ind. ab ἐνέκω, Poëticè, pro σύγχω. Th. φέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. α. 440.

Συνήθειας, acc. pl. à συνήθης, εἰ©, ὁ, ἡ, *consuetus*. Thema, ἦθ©, ε©, τὸ, mos. ϑ. 230.

Συνίεμεν, Ionicè, pro συνιέναι, præs. inf. à συνίημι, committo, intelligo.

Συνίεσαν, *concurrerunt*, unà iverunt, 3. pl. imperf. act. ex σὺν, & εἶμι, eo, in imperf. εἶν, εἶς, εἶ, ἴτον, ἴτην, ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, a. 2. ἰόν. α. 383.

Συνοισόμεθα, *congrediamur*, 1. pl. fut. 1. med. verbi συμφέρω, f. οἴσομαι. Thema, φέρω, fero. α. 358.

Συνοχαδὸν, adverb. *confertim*, à συνέχω, contineo. Th. ἔχω, *habeo*. ϑ. 690.

Συρίγγων, genit. plur. à σύριγξ, ιγ©, ἡ, *tibia*. Them. συρίσσω, *sibilo*. α. 278.

Συῤῥάπτειν, *consuere*, à ῥάπτω, f. ψω, p. ἔῤῥαφα. ε. 544.

Συσκιάσαι, *adumbrato*, a. 1. inf. act. à συσκιάζω. Th. σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra. ε. 613.

Συρφετὸν, *paleas*, *sordes corrasas*, tamquam à σύρω, f. ρῶ, *traho*.

Συῶν, *aprorum*. gen. plur. à σῦς, Doricè, pro quo ὗς, *sus*. α. 168.

Σφίσιν, *ipsorum*, vel *ipsarum*, σφὲ, *illos duos*, pro σφὶ, accusativus dual. σφὶ, pro σφίσι. σφὶν, pro σφίσι. σφίας, σφᾶς, *ipsos*. ϑ. 144. 624. α. 62.

Σφέτερος, *suum*, à σφέτερος, ε, ὁ, suus. σφετέροισι, & σφετέρησι, dat. pl. Th. ἓ, *se*, pronomen. ε 2. α. 247.

Σφίγξ, pro σφίγγα, acc. à σφίγξ, σφιγγὸς, ἡ Th. σφίγγω, *constringo*. Vide in Calepino, *Sphinx*. ϑ. 326.

Σφύρα, ας, ἡ, *malleus*. ε. 425.

Σχεδὸν, *propè*. α. 426. 432.

Σχέτλι©, ε, ὁ, *miser*, σχέτλια ἔργα, *prava opera*. ε 187.

Σχίσσας, *conscindens*, pro σχίσας, part. a. 1. act. à σχίζω, *findo*. F. ἴσω, p. ἔσχικα, p. pass. ἔσχισμαι, a. 1. pass. ἐσχίσθην. α. 428.

Σώζοι, *servarit*, præs. opt. à σώζω, f. σω, p. σέσωκα, p. pass. σέσωσμαι, a. 1. pass. ἐσώθην. ε. 376.

Σῶμα, α©, τὸ, *corpus*, σώματι. α. 426.

Σωρὸν, acc. à σωρὸς. ε, ὁ, *acervus*. hinc σωρεύω, *concervo*. ε. 778.

T.

TA', πέρι, πάλι, πάρι. ε. 268. τὰ, τ'. ε. 398. ταὶ, Poëticè, pro αἱ. α 162.

Ταλαιεργῶν, genit. plur. *laboriosorum*, à ταλαιεργὸς, *qui patienter opus facit*, à τάλας, α©, ὁ, *miser*. Thema, ταλάω, *suffero*, vel τλῆμι, *fero*. ε. 46. 791.

Ταλακάρδι©, *magnanimus*, qui animo res arduas perferre, & superare potest, ex ταλάω, *suffero*, & καρδία, ας, ἡ, cor. α. 424.

Ταλάρυς, *cistas*, acc. pl. à τάλαρος, ου, ὁ, *squalus*, in quo lana & fusi. Th. ταλάω, *suffero*, f. άσω. α. 293.

Ταλασίφρων, *ærumnosi*, genitiv. sing. à ταλασίφρων, *cujus pectus omnia tolerat*, ex ταλάω, *suffero*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens. θ. 1012.

Ταμεῖν, a. 2. inf. act. τάμνειν, pro τέμνειν, ταμνέμεναι, Doricè, pro τέμνειν, præs. act. infinit. pro τέμνειν, ταμοίο, a. 2. opt. med. verb. τέμνω, seco, f. μῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον, p. τέτμημαι. Sic & τάμοιο, per τμῆσιν, pro ἀποτάμοιο. ι. 423. 425. 791. 807.

Τανύπεπλος, *longa vestis*, à τανύω, idem quod τείνω, *extendo*, & πέπλον. α. 83.

Τανύρριζος, *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi, quæ radices in visceribus terræ diffundit, in aëre verò ramos, à τανύω, pro τείνω, *tendo*, & ῥίζα, ης, ἡ, *radix*. α. 377.

Τανυσίπτερος, *expandens alas*, ex τανύω, pro τείνω, *extendo*, & πτέρον, τὸ, *ala*. ι. 212.

Τανυσφυρε, *procera*, à τανύσφυρος, ex τανύω, pro τείνω, extendo, & σφυρὸν, *malleolus pedis*, qui festinat, & extensis passibus incedit. θ. 364.

Τανύτριχα, *hirsutam*, acc. sing. à τανύθριξ, *qui laxo capillo est*, ex τανύω, seu τείνω, *extendo*, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, *capillus*. ι. 516.

Ταπρῶτα, ταπρῶτ', *ut primùm*. Th. πρὸ. ι. 467.

Ταρτάρυ, *Tartari*, genit. à τάρταρος, ου, ὁ, in plural. τάρταρα, quam anomaliam Scapula prætérit. θ. 807.

Ταρφέες, *crebra*, nom. pl. à ταρφὺς, seu ταρφὺς, έος, ὁ, ἡ, *densus*, *creber*. Th. τάρφος, εος, τὸ, *densitas*. θ. 693.

Ταῦτα & ταῦτ', acc. pl. ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. ι. 27. θ. 75.

Ταύρειος, ου, ὁ, idem quod ταύρειος, *taurinus*. Th. ταῦρος, ου, ὁ, *taurus*. α. 104. θ. 832.

Ταφίων, populi quidam dicuntur τάφιοι. α. 19.

Τάφος, ου, ὁ, *sepulchrum*, à θάπτω, f. ψω, *sepelio*, in a. 2. ἔταφον. α. 477.

Τάχα, *mox*, adverb. à ταχὺς, *celer*, in acc. ταχὺν, & ταχὺ, pro τάχα, ταχίων, superl. τάχιστα. ὡς τάχιστα, *quàm ocyssimè*. ι. 85. 312. θ. 490.

Τάων, Æolicè pro τῶν, in g. f. ab articulo, ἡ. ι. 826. α. 6.

Τ'. Vide τε. ι. 4. 7.

Τε respondet Latino *que*, & hinc est, &c. ι. 3. 4. τε ἰδὲ, *atque*. θ. 614.

Τεὼ, acc. Doricè, pro σὸν, à σὸς, σὴ, σὸν. Th. est σὺ, Doricè τύ. ι. 301.

Τέθηλε, *floruit*, præt. med. à θάλλω. τέθηλε pro τέθαλε metri causâ. hinc in part. med. τεθαλυῖα. θ. 902. ι 227.

Τεθνειῶτος, mortuum, part. præt. act. pro τεθνηκότος, à τέθνημι, pro θνήσκω, *morior*, f. 2. m. θανοῦμαι, a. 2. ἔθανον, præt. τέθνηκα, & τέθνεικα, ad formam τῦ τέθνεικα pro τέθνεια, *mortuus*, Plato in Epist. τεθνεὼς, Poëticè etiam τεθνηὼς, p. m. τέθνεια. α. 454.

Τεῖχος, εος, τὸ, *murus*. ι. 246.

Τέκε,

Τίκε, & τίκ', a. 2. act. pro ἔτικε, à τίκτω, *pario*, τικέσθαι, a. 2. med. infin. Vid. ἔτικτεν. ϑ. 53.

Τέκεσσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι, à τέκος, εος, τὸ, *fœtus*. Them. τίκτω, *pario*. θ. 478.

Τέκετο, *peperit*, 3. sing. a. 2. med. indic. pro ἐτέκετο, metri causâ abjicitur augmentum. Them. τίκτω, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον. ϑ. 308.

Τεκμαίρεται. *destinat*. 3. perf. præs. à τεκμαίρομαι, *ad finem perduco*, *struo*. Th. τέκμαρ, τὸ, *finis*. ι. 229.

Τέκνα, *liberi*, à τέκνον, ου, τὸ, *filius*. Th. τίκτω, *pario*. ι. 235.

Τέκον, *pepererunt*, 3. pl. a. 2. act. indic. pro ἔτεκον, à τίκτω, *pario*. α. 6.

Τέκος, εος, τὸ, *fœtus*, *proles*. à τίκτω. α. 216.

Τεκοῦσα, *pariens*, part. a. 2. act. ut & τεκών, à τίκτω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ϑ. 471.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber, pro τεύκτων, à τεύχω, fabricor, f. ξω, p. pass. τέτυγμαι. ι. 25.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, *lorum ensis*. Th. ταλάω, ῶ, f. άσω, suffero. α. 222.

Τελέεσθαι, præs. inf. pass. τελέεσθαι ἔμελλεν, *perficienda erant*. à τελέω, ῶ, f. έσω, p. κα, *ad finem perduco*, præt. pass. τετέλεσμαι. ι. 273. θ. 552.

Τελέθωσι, præs. subj. à τελέθω, (Poët.) *sum*. Thema τέλλω. ι. 181.

Τελεθὼ, όος, ῦς, ἡ, nomen mul. ϑ. 358.

Τελέσσωμι, *peragam*, a. 1. opt. act. à τελέω, f. έσω, *perficio*, τέλεσεν, pro ἐτέλεσεν, a. 1. act. τελέσῃ, a. 1. subj. τετελεσμένος, perf. part. ϑ. 170. α. 36. ι. 561.

Τελεῦσι, pro τελοῦσι, Doricè, à τελέω. Th. τέλος, εος, τὸ, *finis*. α. 89.

Τελεσφόρος, *ad finem perducens* vel *perductus*, ex τέλος, εος, τὸ, *finis*, & φέρω, *fero*. ϑ. 740.

Τελευτὴν, acc. à τελευτὴ, ῆς, ἡ, idem quod τελευτὴ, *finis*, exitus. Th. τέλος, εος, τὸ, *finis*. ι. 333.

Τελήεντος, genit. à τελήεις, *perfectus*. Them. τέλος, εος, finis. ϑ. 242.

Τέλος, εος, τὸ, *finis*, *exitus*. ι. 167. 218.

Τεμένει, *luco*, à τέμενος, εος, τὸ, *lucus*. Th. τεμνῶ, f. μῶ, *seco*. α. 58.

Τένδει, *arrodit*, 3. præs. ind. à τένδω, *rodo*, arrodo. ι. 624.

Τένοντε, accus. dual. à τένων, οντος, ὁ, *tendo*. Thema est τείνω, *tendo*, f. νῶ, p. τέτακα. α. 419.

Τέξεσθαι, *paritura*, fut. 1. med. infinit. à τίκτω, f. 1. m. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, a. 1. pass. ἐτέχθην, præt. m. τέτοκα. ϑ. 469.

Τεὸν, *tuum*, à τεὸς, ἡ, ὸν, *tuus*, *a*, *um*, Doricè, pro σὸς, σὴ, σὸν. Th. σὺ, tu. ι. 341.

Τέρας, ατος, τὸ, *prodigium*. ϑ. 744.

Τέρενα, acc. sing. à τέρην, ενος, ὁ, *tener*, *mollis*. Th. τείρω, *vexo*, *affligo*. ϑ. 5.

Τερμιόεντα, *talarem*, acc. singul. à τερμιόεις, εντος, *ad pedes usque demissus*. Thema τέρμα, ατος, τὸ, *terminus*, *meta*. ι. 337.

Τέρπεται, 3. præs. ind. τέρποντ', pro τέρποντο, delectabantur; impert. abjecto augmento. Th. τέρπω, f. ψω, *delecto.* ι. 115.

Τέρπει, *delectat.* à τέρπω, f. ψω. θ. 37. α. 47.

Τερπικέραυνον, *fulminibus gaudentem.* à τέρπω, *delecto,* & κεραυνὸς, οῦ, ὁ. ι. 52. 273.

Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Musæ, tripudiis se oblectans. à τέρπω, delecto, & χορὸς, οῦ, ὁ, chorus, tripudium. θ. 78.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio. Thema. τέρπω, delecto, f. ψω. θ. 917.

Τεσσαράκοντα, *quadraginta.* Them. τέσσαρες, quatuor. ι. 385.

Τεσσαρακονταέτης, *quadragenarius,* ex τεσσαράκοντα, *quadraginta,* & hoc à τέσσαρες, *quatuor,* & ἔτος, εος, τὸ, annus. ι. 441.

Τέταται, *extensus est,* præt. pass. & τέτατο pro ἐτέτατο, plusq. perf. verbi τείνω, f. τενῶ, p. τέτακα, præt. pass. τέταμαι. θ. 6 8.

Τετάρτῃ, *quarta,* dat. à τέταρτος, ου, ὁ, *quartus.* Them. τέσσαρες. ι. 800.

Τετιμένη, honorata est, per epenthesin Poeticam τετιμημένη, perf. part. pass. à τίω, punio, *honoro,* f. ίσω, p. κα. θ. 415.

Τετίμηται, *honorata est,* à τιμάω, *honoro.* Thema, τίω, *idem.* θ. 449.

Τέτλαθ', *sustineas,* pro τέτλαθι, per reduplicationem pro τλῆθι, a. 2. imperat. ab aor. 2. ἔτλην, verbi τλῆμι vel τλάω, per syncopen pro ταλάω, f. τλήσω. ι. 718.

Τέτμῃ, 3. sing. præs. subj. à τέτμω, *fortior, invenio.* Vide τέμνω, *seco.* unde τμάω, τμῶ, & per reduplicationem (uti placet Eustathio) τέτμω. θ. 610.

Τετοκυίης, *enixa,* præt. med. part. à τίκτω, *pario,* f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ι. 591.

Τέτορ' pro τέτορε, in dual. num. τέτορες, *quatuor.* sic accipitur à Poëtis pro τέσσαρες. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. ι. 698.

Τετραμμένος, *versus,* perf. part. pass. à τρέπω, *verto,* f. ψω, p. m. τέτροπα. ι. 727.

Τετρὰς, άδος, ἡ, *quaternarius,* τετράδι, τετράδ', acc. pro τετράδα. Th. τέσσαρες, *quatuor.* ι. 794 798.

Τετράτρυφον, qui in quatuor partes finditur, ex τετρὰς, άδος, ἡ, *quaternio,* & hoc à τέσσαρες, *quatuor,* & θρύπτω, *frango,* f. ψω, perf. pass. τέθρυμμαι. ι. 442.

Τέτρατος, per metathesin τέταρτος, ου, ὁ, *quartus.* Them. τέσσαρες. ι. 596.

Τέττιξ, ιγος, ἡ, *cicada.* α. 393.

Τετύκται, 3. perf. pass. à τέτυγμαι, verbi τεύχομαι, *sum.* Th. τεύχω, f. ξω, *fabricor.* ι. 745. 752.

Τέτυκτο, pl. perf. pro ἐτέτυκτο, à τεύχω, fabricor. Vide in τετύκται. α. 154.

Τεῦ, Doricè pro σεῦ, & hoc pro σοῦ. Th. σὺ, tu. ι. 330.

Τεῦξε, a. 1. ind. pro ἔτευξε, ut & τεῦξαν pro ἔτευξαν, a. 1. act. 3. plur. τεύξεαι, Ionicè pro τεύξῃ, 2. sing. fut. 1. med. ι. 401. 79. θ. 141.

Τεύχεα, τὰ, *arma,* τεύχε', pro τεύχεα,

πύχεα; πύχεσι. α. 60. Θ. 186.

Τεύχων, *machinans*, à verbo τεύχω, εις, ει, *fabricor*, f. ξω. ι. 265.

Τέχνη, ης, ἡ, *ars*, τέχνησι, Ionicè pro τέχναις. θ. 496. 863.

Τεῷ, dat. à τεὸς, *tuus*. ε. 23.

Τῇ, hic. τῆδε. ι. 208. 635.

Τηθὺς, ύ⊛, ἡ, nomen mul. in acc. τηθυν. θ. 136.

Τήκεται, liquescit, à τήκω. Θ. 866.

Τῆλε, procul, adverb. τηλῦ *procul*, idem cum τῆλε, τηλόθεν. Θ. 785.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis. α. 19.

Τηλεκλειτοῖο, gen. Ionic. pro τηλεκλειτοῦ, *inclyti*. & τηλεκλειτὸς, ὃ, ὁ, est nomen viri. q. d. *longè latéque celeberrimus*. ex τῆλε, *procul*, & κλειτὸς, *inclytus*. Them. κλείω, *celebro*. α. 327.

Τηλέσκοπον, *eminus apparentem*, ex τῆλε, *procul*, & σκέπτομαι, f. ψομαι, *video*. Θ. 566.

Τῆμ⊛, *tunc*, τημοῦτ⊛, pro τῆμ⊛. Thema, ἦμ⊛, *quum*. ι. 576.

Τλὼ, τλὼ δὲ, τλὼ γε, τῆπιν pro ταύτην, Ionicè ab ἡ. ε. 12. 39. Θ. 917.

Τητᾷ, *careas*, 2. perf. præs. à τητάομαι, ῶμαι. Th. τητάω, ῶ, f. ήσω, privo. ι. 408.

Τι, interrogativum *quare*. ε. 207. α. 380. τὶ indefinitum *aliquid*. ε. 88.

Τίεσκεν, *honorabat*, imperf. Poëticè pro ἴτιε, à τίω, *honoro*, f. τίσω. α. 9. hinc & τίτης.

Τίη, Poeticè pro τὶ, quid. θ. 35.

Τιθεῖσι, τιθεῖσι, *faciunt*. τιθείη præs. opt. ι. 518.

Τιθεὶς, præs. part. τιθέμεν, Ionicè pro τιθέναι, præs. inf. à τίθημι, *pono*, 2. 2. ἴθεν. ι. 744. Θ. 597.

Τιθωνῷ, dativ. casus nomen viri. Θ. 984.

Τίκτε, Poëticè pro ἔτικτε, imperf. præs. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. Θ. 223.

Τιμᾷ, *honorat*. τίμα, imperf. pro ἐτίμα, *honorabat*. Th. τίω, *honoro*. τίμησε. a. 1. ind. pro ἐτίμησε. Θ. 532.

Τιμὴ, ῆς, *honor*, τιμῶ, à τίω, *honoro*. Θ. 203.

Τίνυσθαι, *puniri*, præs. inf. idem quod τίσαι, τινυμέναι, *vindicantes*, præs. part. Th. τίω, *punio*. ε. 804.

Τῖον, *honorarunt*. 3. pl. a. 2. act. pro ἔτιον, prima in a. 2. brevis est, ceteroquin longa, à τίω, honoro. α. 85.

Τίρυνθος, nomen oppidi, τίρυνθ', per apostrophum insolentem pro τίρυνθον. α. 81. Θ. 292.

Τὶς, *quis?* interrogativum, genit. τίν⊛. α. 72.

Τὶς, indefinitum in g. mas. *quispiam*. εἴ τις, *si quis*. in fœm. g. τὶς, *ulla*, & in neutro τὶ, quod. ε. 21. 190.

Τισαίμεθα, *ulti fuerimus*, 1. pl. a. 1. med. opt. τίω, ulciscor, punio, f. τίσω, a. 1. ἔτισα. Θ. 165.

Τίσιν, *ultionem*, acc. à τίσις, ultio. Th. τίω, punio. Θ. 210.

Τιταίνοντας, *nocentes*, acc. pl. præs. part. à τιταίνω, idem quod τίω, *punio*, *lædo*. τίω, habet primam longam. Alii vertunt *festinantes*, à τείνω, sed sic prima foret brevis. Θ. 209.

Τιτήνας,

Τιτάνῳ, *calce, gypso*, dat. sing. à τίτανος, ου, ἡ, calx. α. 141.

Τιτῆνες, *Titanes*, posteri Saturni. τιτῆσι, dativ. plur. & τιτήνεσσι, Poëticè à τιταίνω, ulciscor, pœnas luo. Thema, τίω, punio. θ. 630.

Τμηθεῖσαι, *cæsa*, a. 1. part. pass. à τέμνω, *seco, scindo*. f. 1. τεμῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔτεμον, a. 1. pass. ἐτμήθην, præt. med. τέτομα. ι. 420.

Τὸ, τόγ', & τόδε, articulus præposit. ι. 485. 364. 50.

Τόθ', pro τότε, *tunc*, & τόθεν, idem. α. 32. 76.

Τοὶ, particula est enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatûs tantùm gratiâ. ι. 106.

Τοίγε, *illi*. ι. 726.

Τοῖο, Poëticè pro τοῦ, ab ὁ, art. præpos. pro αὐτοῦ. θ. 493. 210.

Τοῖος, talis. Them. οἷος, *qualis*. α. 41.

Τοῖς, ipsis, dat. pl. τοῖσι, paragoge Ionica, τοῖσιν, ab ὁ, ἡ, τὸ, artic. præposit. ι. 57. 172.

Τοκῆϊ, dat. Ionicè, pro τοκεῖ, à τοκεὺς, *parens*, acc. τοκῆα, dat. pl. τοκεῦσιν, à τίκτω, f. τέξομαι, *pario*. θ. 155. ι. 188.

Τὸν, quem, acc. ab ὁ, art. præp. ι. 32.

Τόσος, & Poëticè τόσσος, tantus. Thema, ὅσος, & Poëticè ὅσσος, ου, ὁ, quantus. ι. 660. α. 441.

Τότε, τότ', pro τότε, *tunc*. Them. ὅτε, *quando*. ι. 565. 616.

Τὸ, τ', *hócque*, artic. præposit. ab ὁ, ἡ, τὸ. ι. 360.

Τοπρῶτον, *primùm*. Sic τὸ πρωΐ, *manè*, τὸ καθημέριον, *quotidie*, eleganter præponitur, τὸ. ι. 487.

Τοπάρος, idem quod πάρος, Poëtice pro πρὸ. ante, τοπαρόσθεν. ι. 184. θ. 394.

Τοῦ, & τοῦδε, quo, art. præp. ab ὁ, ἡ, τὸ. ι. 33. 284.

Τοῦτο, & τοῦτ', τοῦθ', pro τοῦτο, ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, *hic, hæc, hoc*. ι. 121. 362.

Τοὔνεκα, *quocirca*, pro τοῦ ἕνεκα, cujus gratiâ. ι. 49. θ. 88.

Τοὺς, *hos*, ab ὁ, art. præp. ι. 136.

Τρεέτην, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro ἐτρεέτην, ad formam ἐτυπτέτην, à τρέω, *tremo*, f. τρέσω. α. 171.

Τρέον, imperf. pro ἔτρεον, *tremebant*, à τρέω, *tremo*. α. 213.

Τρεῖς. οἱ, & αἱ, *tres*. θ. 148. 321.

Τρέψας, *convertens*, & in accus. τρέψαντα, a. 1. part. act. τρέπω, *verto*, p. m. τέτροπα. ι. 316. 416.

Τραφέμεν, Ionicè pro τραφεῖν, a. 2. act. infin. à τρέφω, *alo*, f. θρέψω, p. τέτρεφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. θ. 480.

Τραχεῖα, *aspera*, f. g. à τραχὺς, ιος, ὁ. α. 119.

Τρέσσε, Poëticè pro ἔτρεσε, *expavit*, à τρέω, *expavesco*. θ. 850.

Τρέχει, *abit*, 3. præs. ind. à τρέχω, curro, f. θρέξομαι, perf. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ι. 219.

Τρητοῖο, *cavernosæ*, Poëticè pro τρητοῦ, in fœm. g. à τρητὸς, οῦ, ὁ, *perforatus*. Thema, τράω, pro quo usitatum, τετράω, perforo, f. τρήσω, dicitur & τετραίνω, pro τετράω, unde aor. 1. ἐτέτρηνα. θ. 331.

Τρηχῖνος, genit. à τρηχὶν, ῖνος, ἡ, nomen mul. α. 355.

Τρη-

Τρηχὺς, Ionicè pro τραχὺς, asper. ε. 291.

Τρίϐουσι, *atterunt*, 3. pl. præs. ind. à τρίϐω, f. ψω, *tero*, *attero*, p. φα, præt. pass. τέτριμμαι, p. m. τέτριϐα. ε. 251.

Τρικάρηνον, τρία κάρηνα, *tria capita*, ex τρεῖς, οἱ, & αἱ, tres, & κάρηνον, τὸ, caput. ϑ. 288.

Τριηκόντων, *triginta*, pro τριάκοντα: sunt enim ἄκλιτα. Them. τρεῖς, *tres*. ε. 696.

Τριηκάδα, acc. à τριηκὰς, άδος, ἡ, *tricesima pars*, τριηκοσίας, *trecentas*, à τριακόσιοι, *trecenti*. Thema, τρεῖς, *tres*. ε. 766. θ. 715.

Τριϐογένεια, nomen mul. α. 197.

Τρίπηχυν, *tricubitalem*, accus. à τρίπηχυς, ex τρεῖς, & πῆχυς, εως, ὁ, *cubitus*. ε. 423.

Τρίποδ', pro τρίποδα, tripodem, à τρίπους, οδος, ὁ, tripes, τριπόδην, acc. *tripedale*, à nominat. τριπόδης, ου, ὁ, τρίπος, ου, ὁ, Æolicè pro τρίπους, οδος, ὁ, ex τρεῖς, *tres*, & πῦς, ποδὸς, *pes*. α. 312. ε. 423. 657.

Τριπόλῳ, dat. singul. *ter arato*, hinc τρίπολος γῆ, *terra quæ ter aratro versa fuit*, à τρεῖς, *tres*, & πολέω, *verto*, *aro*. ϑ. 971.

Τρὶς, *ter*, à τρεῖς, *tres*. ε. 173. 252.

Τρισεινάδα, acc. à τρισεινὰς, άδος, ἡ, *tertius nonus*, *dies mensis*, h. e. vigesimus septimus, ex τρὶς & ἐννέα, novem, ἐννὰς, άδος, ἡ, & εἰνὰς, άδος, ἡ, *nonus dies*. ε. 814.

Τρισκαιδεκάτην, h. e. tricesimum. ex τρεῖς, *tres*, & δέκα, decem, ε. 780.

Τρισπίθαμον, à σπιθαμὴ, ῆς, ἡ, *spithama*, *ein spanne*; quantum longissimo digitorum porrectu complecti licet. ε. 426.

Τριστοιχεὶ, *triplici serie*, adverb. ex τρὶς, seu τρεῖς, *tres*, & στείχω, f. ξω, *ordine eo*. ϑ. 727.

Τρίτον, *tertium*, pro τρίτος, dicitur etiam τρίτατον. Thema, τρεῖς, *tres*. ε. 143.

Τριτογένειαν, nomen mul. θ. 924.

Τρίχες, *pili*, à nominat. θρὶξ, τριχὸς, ἡ. α. 391. in dat. plur. θριξί. ε. 539.

Τροίην, *Trojam*, à τρὼς, τρωὸς, ὁ, *Trojanus*. ε. 165.

Τροπὴ, *conversio*, τροπὰς, acc. pl. ubi ας corripitur per licentiam Poëticam, quam vocant συστολήν. ε. 479. 564.

Τροχαλὸς, *incurvus*, metaphora desumpta à rota. Th. τρέχω, curro. ε. 518.

Τρυγητήρων, genit. pl. à τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, *vindemiator*. h. e. qui vina demit, à τρυγάω, *fruges carpo*. item, per syn. gen. *vindemio*. Th. τρύγη, ης, ἡ, triticum. α. 293.

Τρυφάλειαν, *galeam*, q. τρίφαλον, à triplici cono. Th. φαλὸς, ῦ, ὁ, conus galeæ. α. 199.

Τρύχουσιν, *absumunt*, à τρύχω, idem quod τρύω, *attero*. ε. 305.

Τυνὴ, *tu*, pro Dorico, τὺ, & hoc pro σὺ, *tu*. ε. 10.

Τυπεὶς, *percussus*, a. 2. pass. à τύπτω. α. 361.

Τυρσηνοῖσιν, dat. pl. *Tyrrhenis*, nomen populi. θ. 1015.

Τυτθὸς, ῦ, ὁ, *parvus*, & τυτθὸν, *paululùm*. Adv. Neutra ponuntur pro Adverbiis. Th. τιτθὸς, ῦ, ὁ, *mamma*. ε. 469.

Τυφάονα, acc. à τυφάων, ονος, ὁ, nomen proprium viri, τυφαόνιον,

νιον. nomen proprium loci. θ. 306. α. 32.

Τυφωεὺς, genit. τυφωέος, nomen est gigantis. θ. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. θ. 360.

Τυχὼν, *ei qui obviam fuerit*, part. a. 2. act. à τυγχάνω, *sum, evenio, incido*, f. τεύξομαι, aor. 2. ἔτυχον, p. τέτευχα. θ. 973.

Τώ, *hi*, dual. num. ab ὁ, *hic*. ι. 439. sed. τῷ, dat. sing. ι. 281.

Τῶν, & τῶν γε, genit. pl. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ι. 335. 246.

Τὼς, *sic*, pro ὥπως, per aphæresin. Th. ὥπως, ου, ὁ, *hic*. α. 219.

Υ.

ΥΑ΄δες, *stella septem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant*, ab ὕω, *pluo*. ι. 615.

Ὕβρις, ὕβριος, ὕβρει, ὕβρεις, *injuria*. Hinc est ὑβρίζω, *contumelia afficio*. unde est, ὑβριστὴς, οῦ, ὁ, insolens, protervus. in acc. ὑβριστὴν. ι. 214. θ. 307.

Ὑγρὸς, οῦ, ὁ, humidus. hinc ὑγραίνω, *humecto*. ι. 625.

Ὕδει, *aqua*, dat. cas. ab ὕδος, εος, τὸ, Poëticè, pro ὕδωρ, *aqua*. ι. 61.

Ὕδρην, Ionicè, pro ὕδραν, Hydram, ab ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua. θ. 313.

Ὕδωρ, *aqua*, genit. ὕδατος. ι. 196.

Ὕει, *pluit*, 3. præs. ind. ab ὕω, *pluo*, f. ὕσω. hinc ὑετὸς, οῦ, ὁ, *pluvia*. ι. 552. 545.

Υἷι, à nominativo υἷς, *filius*, in genit. υἷος, & contractè, υἱοῦς; in dat. υἷι, & contractè υἷι. α. 150. υἱεῖ, υἱεῖς, ad formam βασιλεῖς, ab υἱεὺς, *filius*. vox hæc variè declinatur, in 3. simpl. itérque in 2. &. 3. contractorum. θ. 268.

Ὕλη, ης, ἡ, *sylva*. hinc ὑλήεις, εντος, *sylvosus*, ὑλήεσσης. θ. 1010.

Ὑληκοῖται *qui in sylvis dormiunt*, nom. pl. ab ὑληκοίτης, ex ὕλη, ης, ἡ, *sylva*, κοίτη, *lectus*, confer suprà ἡμερόκοιτος, *qui toto die dormit*. ι. 529.

Ὑλοτόμος, ου. *cæsor lignorum*. hinc & ὑλοτομέω, *ligna in sylvis cædo*, ab ὕλη, *sylva*, & τέμνω, seco, f. μῶ, p. m. τέτομα. ι. 422. 807.

Ὑλοφάγοιο, genit. Ion. ab ὑλοφάγος, *qui sylvas depascitur*, ab ὕλη, sylva, & φάγω, *edo*, a. 2. ἔφαγον. ι. 591.

Ὑμεῖς, *vos*, à σὺ, *tu*. hinc ὑμέτερος, vester. θ. 963.

Ὑμέναιος, *hymenæus*, ab ὑμὴν, ένος, ὁ, *pellicula, qua fœtus involvitur*. α. 274.

Ὕμμιν, *vobis*, Æolicè, pro ὑμῖν. ὑμὸν, pro ὑμέτερον. θ. 662. α. 318.

Ὑμνέω, celebro, laudo, f. ήσω, ὑμνείουσαι, Poëticè, pro ὑμνέουσαι. pl. part. præs. f. g. ὑμνήσῃ, a. 1. act. subj. ὑμνεῦσι, Doricè. pro ὑμνοῦσι, ὑμνεῦσαι, part. præs. f. g. pl. num. pro ὑμνοῦσαι, Doricè, ab ὕμνος, hymnus, carmen. Th. ὕδω, celebro, cano. ι. 2. θ. 11. 33.

Ὕμνος, ου, ὁ, *carmen*, ab ὕδω, *celebro*, ὕμνῳ, *carmine*. ι. 657.

Ὑὸς, οῦ, ὁ, *filius*. ι. 271.

Ὑπαὶ,

Υπαὶ, præposit. pro ὑπὸ, Poëticè. ubi redundat. α. 71. 278.

Υπαλύξαι, *subterfugere*, scil. debes, (a. 1. med. infin. Th. ἀλέω, *molo*, *vito*, Poëticè, ἀλύω.) ι. 557.

Υπαλύξαι, *effugere*, a. 1. act. infin. ab ὑπαλύσκω, f. ὑπαλύξω. Thema, ἀλέω, *vito*. ι. 304.

Υπέδεκτο, *suscepit*, pro ὑπεδέδεκτο, 3. sing. plusq. perf. pass. habet significationem mediam, ab ὑποδέχομαι, f. ξομαι, præt. ὑποδέδεγμαι, *suscepi*. Thema, δέχομαι, f. ξομαι, *capio*. Θ. 513.

Υπέθηκατο, *instruxit*. 3. sing. a. 1. med. indic. ab ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono. Θ. 175.

Υπεναντίος, *adversarius*, ab ἐναντίος, *oppositus*. Thema, ἀντὶ, præpositio, *pro*. α. 347.

Υπένερθε, ab ἔνερθε, *infrà*. Th. ἔρα, ας, ἡ, *terra*. α. 410.

Υπεξήλυξε, *evitavit*, a. 1. ind. Th. ἀλύω, unde ἀλύσσω. F. ξω, a. 1. ἤλυξα, ας, ι. Θ. 615.

Υπὲρ. præposit. pro *supra*. ι. 45.

Υπερβάλλων, *superans*, præs. part. Thema, βάλλω, jacio. f. βαλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. ι. 489.

Υπερβασία, ας, ἡ, *transgressio*, Poëticè, pro ὑπέρβασις, ab ὑπερβαίνω, *transgredior*. Th. βαίνω, eo. f. βήσομαι, a. 2. ἔβην. ι. 827.

Υπέρβιος, *violentus*, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, *supra*, & βίας, ἡ, *vis*, *robur*, unde est, Latinorum *superbus*. Θ. 139.

Υπερηφανής, & ὑπερήφανος, ου, ὁ ἡ, superbus, conspicuus super alios; ut ὑπερήφανα τέκνα, superba proles, ex ὑπὲρ, & φαίνω, f. ανῶ, p. πέφαγκα, ostendo, in lucem edo. Θ. 149.

Υπερήνωρ, ορος, ὁ, *superbus*, Thema, ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, *vir*. Θ. 995.

Υπερθεν. seu ὕπερθε, suprà. Th. ὑπὲρ, *super*. ι 545.

Υπέρθυμος, ὁ, *magnanimus*. Th. θυμὸς, ῦ, ὁ, *animus*. Θ. 937.

Υπερθύριον, *superliminare*. Th. θύρα, ας, ἡ, *janua*. α. 271.

Υπεριονίδαο, gen. Æolicè, pro ὑπεριονίδου, ab ὑπεριονίδης, ου, ὁ, nomen gentil. Θ. 1010.

Υπερίονος, genit. ab ὑπερίων, nomen viri. Θ. 134 374.

Υπερκύδαντα, acc. ab ὑπερκύδας, αντος, ὁ, *gloria superemimens*. Them. κῦδος, εος, τὸ, *gloria*.

Υπερμενέος, *præpotentis*, ab ὑπερμενής. Th. μένος, εος, τὸ, animus. α. 413.

Υπερος, ου, ὁ, *pistillum*, veteres mortario usi fuerunt pro molis. ι. 423.

Υπερόπλου, genit. ab ὑπέροπλος, *insolens*, cujus robur arma superat. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ, *arma*. Θ. 516.

Υπέστη, *pollicitus erat*, a. 2. act. ab ὑφίστημι, suppono. Them. ἵστημι, *statuo*, f. στήσω, a. 2. ἔστην. θ. 402.

Υπέρτατος, *supremus*, superlat. ab ὑπὲρ, *super*, comp. ὑπέρτερος, *superior*; ab ὑπέρτατος dicitur etiam ὕπατος, per syncopen, *Consul*. ι. 8.

Υπεδμηθεῖσα, *congressa*, a. 1. part. pass.

pass. pro ὑποδμηθεῖσα, ab ὑποδάμνάω. Them. δάμνημι, ῆς, ἡ, lectus. ϑ. 374.

Ὑπῆσαν, *prominebant*, imperf. ab ὕπειμι, *subsum*. α. 266.

Ὕπνος, ου, ὁ, somnus, ὕπνῳ. ι. 118.

Ὑπὸ, & ὑφ', *à* vel *sub*. præposit. α. 63. 367.

Ὑποδδείσας, *subveritus*, part. a. 1. act. δ, ingeminatur metri causâ, ab ὑποδείδω. Them. δείδω, *timeo*, f. δείσομαι, p. δέδοικα. α. 98.

Ὑπεκπροφύγῃ, a. 2. act. subj. alii ὑπεκπροφύγοι, a. 2. act. opt. *effugerit*, à φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον. α. 42.

Ὑποδμηθεῖσα, *subjugata*, participium, a. 1. pass. ab ὑποδμάομαι, f. ήσομαι, p. δέδμημαι, pro ὑποδαμάομαι. Th. δαμάω, ῶ, domo. α. 53.

Ὑποκυσσαμένη, σ duplicatur metri causâ, part. a. 1. med. ab ὑποκύομαι, *fio gravida*. Thema, κύω, f. σω, in utero fero. ϑ. 308.

Ὑπόδρα, *torvè*, adverb. ponitur ἐπιῤῥηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑπόρα, per epenthesin τοῦ δ. Th. ὁράω, f. άσω, p. ὥρακα, & Att. ἑώρακα. α. 445.

Ὑπολαμπὴς, neutri, ab ὑπολαμπὴς, *sublucidus*. Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. α. 142.

Ὑπαλεύεο, *fuge*, pro ὑπαλεύου, præs. imperat. ex ὑπὸ & ἀλεύομαι. Thema est ἀλέω, *molo*, item *vito*. ι. 760.

Ὑπόπορτις, *quæ liberos habet*, à πόρτις, ιος, ἡ, *vitula*. ι. 601.

Ὑποταρτάριοι, *sub tartarum detrusi*. Th. τάρταρος, ου, ὁ, *tartarus*. ϑ. 851.

Ὑποσσειομένων, *irruentibus*, præs. part. verbi σείω, *agito*, idem quod σείω. α. 373.

Ὑποσχόμενος, part. a. 2. med. ab ὑπίσχομαι, *promitto*, f. ὑποσχήσομαι, p. ὑπέσχημαι, a. 2. m. ὑπεσχόμην, ab ὑπίσχω. Th. ἔχω, habeo. ϑ. 170.

Ὑσμίνη, ἡ, pugna. Them. μένω, maneo. α. 178.

Ὕστερος, ου, ὁ, *posterior*, *sequens*. ι. 351.

Ὕφαινε, *texebat*. imperf. act. ab ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo. α. 28.

Ὑφήσσων, *aliquantò minor & junior*, q. d. *subminor*, ab ὑπὸ, & ἥττων, vel ἥσσων, ονος, ὁ, ἡ, *minor*. α. 258.

Ὑψηλὸς, ὴ, ὸν, *altus*, *a*, *um*, ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo. α. 440.

Ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ, *altitonans*, ex Adverbio ὕψι, altè. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & βρέμω, *fremo*, *resono*. ι. 8.

Ὑψίζυγος, *altijugus*, ex ὕψι, altè. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & ζυγὸς, *jugum*. Th. ζεύγνύω, *jungo*. ι. 18.

Ὑψίκομος, *altè comatus*. Epith. quercûs, ex ὕψι, altè, & κόμη, ης, ἡ, *coma*. α. 376.

Ὑψιμέδοντος, genit. ab ὑψιμέδων, *in alto regnans* ex ὕψι, altè, hoc ab ὕψος, εος, *altitudo*, & μέδω, *impero*. ϑ. 529.

Ὑψόθεν, & ὑψοῦ, altè, adverbia. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*. ι. 849. 551.

Φ. Φαί-

Φ.

Φ Αἰθοῦσα, *Phaëthonta*, nomen viri. φαίθων, οντος, ὁ, *lucidus*. præs. part. q. d. *lumen currens*. à φαίθω, idem quod φάω, *luceo*. Θ.760.

Φαείνει, *lucet*, 3. præs. ind. act. à φαείνω, luceo. Th. φάω, luceo. ι.528. Θ.372.

Φαεινὸς, ῦ, ὁ, *splendidus*. à φαείνω, idem quod φάω, *splendeo*. α. 225.

Φαεσιμβρότε, genit. à φαεσίμβροτος, *lucem hominibus præbens*. à φάω, *luceo*, & βροτὸς, mortalis. Θ.958.

Φαίδιμος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, *illustris*. Th. φαιδρὸς, ῦ, ὁ, *hilaris*. Θ. 940.

Φαιδρυνέσϑαι, *ablue*, præs. inf. pass. à φαιδρύνω, *nitidum reddo*. Th. φαιδρὸς, ῦ, ὁ, alacer. ι.753.

Φαινομένην, *apparentem*, præs. part. pass. à φαίνω, *ostendo*, *facio apparere*. φάινεσι, *ostendite*, φαῖνε pro ἔφαινε, *exserebat*, imperf. Ion. Vide φανείῃ. Θ. 445. 689.

Φάλαγγας, acc. pl. φάλαγξ, γγος, ἡ, *acies quadrata*. Θ.935.

Φάληρον, nomen viri. α. 180.

Φανείῃ, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. pass. ut & φανῇ, 3. sing. a. 2. pass. subj. φανεῖσαι, part. a. 2. pass. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. φανῶ, a. 1. ἔφηνα, p. πέφαγκα, p. pass. πέφασμαι, a. 2. pass. ἐφάνην. ι.458. 598.

Φάος, εος, τὸ, *lumen*. à φάω, *luceo*. ι.155.

Φαρέεσσι, dat. pl. Poëticus, à φᾶρος, εος, τὸ, *vestis exterior*, *palla*. ι.198.

Φαρέτρην, acc. Ion, παρὰ τὸ φέρειν, *quia sagitta in ea feruntur*. α. 129.

Φάρμακον, ῦ, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. ι. 485.

Φασί, & φασὶν, *aiunt*, 3. pl. ind. præs. à φημὶ, dico. ι. 803.

Φᾶσις, nomen fluvii.

Φάσκε, *dictitabat*, imperf. pro ἔφη, Poëticè, ab inusit. φάσκω. Sic φάσκε (ἰλιαδ. 6. v. 60.) pro ἔφη. Θ.209.

Φατὸς, *celebris*, φατειὸς, *enarrabilis*. & in genit. pl. φατειῶν. Th. φημὶ vel φάω, *dico*. ι. 3. α. 144. 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἔφατο, ad formam ἱστάμην, ασο, ἵστατο. Th. φημὶ, vel φάω, dico. α. 115.

Φείδεο, *parcas*, præs. imperat. m. Ion. pro φείδε, verbi φείδομαι, *parco*, f. φείσομαι, p. πέφεισμαι. ι.604.

Φειδὼ, όος, ἡ, *parsimonia*, 4. contract. hinc φειδωλὴ, parca. ι. 369. 720.

Φερβέμεν, Ionicè pro φέρβειν, *pascere*, præs. inf. à φέρβω, f. ψω, *pasco*. ι.377.

Φερέοικος, epitheton cochleæ, *domiporta*. à φέρω, *fero*, & οἶκος, *domus*. ι. 571.

Φερέσβιος, ῦ, ὁ, ἡ, *almus*. à φέρω, fero, & βίος, ῦ, ὁ, *vita*. Θ.693.

Φερεσσακέας, *ferentes scuta*, *scutiferos*, à φερεσσακὴς, hoc à φέρω, fero, & σάκος, εος, τὸ, *scutum*. Th. σάττω, *onero*. α. 13.

Φέροιεν, *gererent*, 3. præs. ind. opt. φέρουσα, præs. part. φέρετ', pro ἔφερετο, 3. pers. imperf. φερέμεν. Ionicè pro φέρειν. à φέρω, *fero*, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. p. m. ἤνοχα. α. 150. ι. 215.

Φέρτατε,

Φέρουσα, ης, ἡ, nomen Nymphæ. ϑ. 248.

Φέρτατος, superl. *præstantissimus*. à φέρω, φέρτερος. ϑ. 49.

Φέρων, φέρουσα, *ferens*, præs. part. Vide in φέρουσιν. ι. 204.

Φεύγουσαι, *fugientes*, præs. part. f. g. plur. num. à φεύγω, *fugio*, φεύξεσθαι, f. 1. inf. a. 2. ἔφυγον. p. m. πέφευγα. ι. 620. α. 112.

Φῆ, *dixit*, pro ἔφη, a. 2. vel imperf. à φημὶ, *dico*. ϑ. 550.

Φηλήτῃσι (alii φιλήτῃσι.) *furibus*, dat. plur. Ion. à φιλήτης, ου, ὁ, *fur*. hoc à φίλος, ου, ὁ, amicus. sed φηλήτης, ου, ὁ, *impostor*, à φῆλος, ου, ὁ, *impostor*. hinc φηλέω, *decipio*. ι. 375.

Φήμη, ης, ἡ, *fama*. à φημὶ, vel φάω, *dico*. ι. 761.

Φημὶ, *dico*, præs. ind. ἔφην, a. 2. hinc φημίζω, *divulgo*, dico. ι. 656. 764.

Φθάμενος, *antevertens*. part. a. 2. med. à φθάω, *prævenio*, F. φθάσω, a. 1. ἔφθασα, a. 2. act. ἔφθην. a. 2. med. ἐφθάμην, ad formam τοῦ ἐστάμην. ι. 554.

Φθέγγονθ', pro ἐφθέγγοντο, *sonabant*, imperf. à φθέγγομαι, *loquor*, φθέγξατο, a. 1. med. Ion. præt. pass. ἔφθεγμαι, præt. m. ἔφθογγα. ϑ. 831.

Φθείρουσι, *perdunt*, 3. pers. pl. ind. præs. à φθείρω, f. ερῶ; p. ἔφθαρκα, a. 1. ἔφθειρα, a. 2. ἔφθαρον, p. m. ἔφθορα. Them. primum φθέω. ϑ. 876.

Φθίνω, *pereo*, *deficio*. præs. ind. hinc in genit. part. φθίνοντος, φθινόντων. ϑ. 59. ι. 798.

Φθισήνορα, acc. sing. à φθισήνωρ, *perdens viros*, epitheton bello congruentissimum, à φθίω, *corrumpo*, & ἀνὴρ, *vir*. ϑ. 431.

Φθονεῖ, *invidet*, 3. pers. præs. ind. à φθονέω, invideo, f. ήσω, p. ἐφθόνηκα. Them. φθόνος, ου, ὁ, *invidia*. ι. 26.

Φίκιον, accus. à φίκιος, nomen montis. ex ἶφι, *fortiter*, & κίω, *incedo*, quia ardui montes summis viribus sunt superandi. α. 33.

Φιλήτῃσι, *furibus*, dat. plur. pro φιλήταις, à φιλήτης, ου, ὁ, *fur*. Th. φίλος, amicus. ι. 375.

Φίλος, ου, ὁ, *amicus*. φίλοι & φίλ' in pl. ι. 306. 184. *carus*, *gratus*. ι. 116. φίλοι θεοῖς.

Φιλεῖ, *amat*, 3. præs. ind. à φιλέω, f. ήσω, p. πεφίληκα, præt. m. πέφιλα. ι. 15. 300. 342.

Φιλεῦντι, Doricè pro φιλοῦντι, 3. pl. præs. à φιλέω, amo. Th. φίλος. ε. 97.

Φιλλυρίδης, nomen gentile. ϑ. 1002.

Φιλομμειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *amans risus*. *die gern lachet*, Poët. geminant μμ. ex φίλος, amicus, & μειδάω, rideo. ϑ. 989.

Φιλομμηδέα, acc. sing. à φιλομμηδής, έος, quæ amat genitalia, à φίλος, & μῆδος, εος, cura, & μήδεα τὰ, τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. In carminis dimensione hîc legendum φιλομμηδῆ. ϑ. 200.

Φιλότης, ητος, ἡ, *amicitia*. Them. φίλος, ὁ, amicus. ϑ. 651.

Φίλου, *cari*. genit. à φίλος, ου, ὁ, *amicus*. ϑ. 180.

Φίλῳ, *amico*, dat. sing. ut & φίλῃ, in f. g. φίλοισιν, & φίλῃσι, dat. pl. Ion. ϑ. 283. 162. ε. 370.

Φίλτερος, *carior*, comparat. pro φιλότερος, in superl. φίλτατος, à φίλος, ου, ὁ, *amicus*. α. 78. ι. 309.

Φλεγέθοντος

Φλεγέθοντος, *ardentis*, genit. part. præsent. à φλεγέθω, ex φλέγω, *uro*, & θέω, *curro*. θ. 846.

Φλεγύαο, *aquilæ*, genit. Æolicus à Φλεγύας, ου, ὁ, *aquila*. ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ λαμπρὸς εἶναι. α. 134.

Φλὸξ, γὸς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, f. ξω, uro. θ. 697. 859.

Φόβος, *timor*. à φέβομαι, in præt. med. πέφοβα. α. 144. 155.

Φοβέεσκον, 3. pl. imperf. Poëticè pro ἐφόβουν, à φοβέω, ῶ, *timorem injicio*, *terreo*. φοβέομαι, οῦμαι, *timeo*. Th. φέβομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοίβου, *purus*, *lucidus*. éstque Apollinis epitheton: & φοίβη, nomen Deæ. θ. 404.

Φοινικόεις, εντος, *puniceus*. à φοῖνιξ, ικος, ὁ, *palma arbor*, *color ruber*. α. 194.

Φοιτῶσι, à φοιτάω, *ventito*, *frequento*, f. ήσω, p. ηκα. ε. 103.

Φόνον, cædem, à φόνος, ου, ὁ, cædes, à φένω, *occido*, unde præter. med. πέφονα. θ. 228. α. 17.

Φόρκυνος, genit. à nominat. φόρκυν, υνος, ὁ, & φόρκυος, *nomen monstri marini*, in accus. φόρκυν, in dat. φόρκυϊ, pro φόρκυνι. θ. 237.

Φόρμιγγι, dat. ἡ φόρμιγξ, ιγγος, *cithara*, *testudo*. α. 280.

Φορμὸς, οῦ, ὁ, *sporta*. ε. 482.

Φορτίζεσθαι, *imponito*, præs. inf. pass. verbi φορτίζω, onero, f. σω, p. πεφόρτικα Them. φόρτος, ου, ὁ, *onus*. ε. 690.

Φόρτος, ου, ὁ, *onus*, hinc φορτίον, ου, τὸ, *onus*. φορτία, φορτί, pro φορτία, *onera*. ε. 644.

Φόως δὲ, in lucem, à φόως, idem quod φῶς, ωτὸς, τὸ, *lux*. Th. φάω, *luceo*. θ. 669.

Φραδμοσύνῃσιν, dat. pl. Ion. pro φραδμοσύναις, à φραδμοσύνη, ἡ, *consilium*. Th. φράζω, f. σω, *dico*. ε. 245.

Φράζεσθαι, *cogitare*, præs. inf. φρασσάτην, 3. dual. a. 1. act. Ion. φράσσασθ', pro φράσασθαι. φράσσαιτο, pro φράσαιτο. 3. sing. a. 1. med. opt. φρασσάμενος, part. a. 1. medii, pro φρασάμενος, metri causâ, à φράζομαι, *considero*. Th. φράζω, dico, f. σω, p. κα, a. 2. ἔφραδον. ε. 367. θ. 892. α. 218.

Φρεσὶ, & φρεσὶν, *præcordiis*, *mente*, dat. pl. à φρὴν, *mens*. ε. 47. 391.

Φρίσσει, horret. 3. præs. ind. à φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p. χα. φρίσσουσ', pro φρίσσουσι, φρίσσον pro ἔφρισσον, imperf. α. 171. ε. 512.

Φρονέω, *sapio*, *cogito*, f. ήσω, p. πεφρόνηκα. Them. φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. ε. 202. θ. 461.

Φύγοις, *effugeris*, a. 2. opt. act. à φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφυγα. ε. 684.

Φυὴν, *naturam*, *indolem*, à φυὴ, ῆς, ἡ. Th. φύω, nascor. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. ε. 123.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, ου, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοισι. ε. 421.

Φυλάσσει, *custodit*, 3. præs. φυλάσσεο, pro φυλάσσου, præs. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. χα. θ. 769. ε. 491.

Φῦλον, ου, τὸ, idem quod φυλὴ, ῆς, ἡ, *tribus*, *genus*, φῦλ', pro φῦλα, nom. pl. ε. 90. 199.

Φύλοπις, ιδος, ἡ, *pugna*, in accus. φύλοπιν & φυλόπιδα, propriè *clamor*

clamor bellicus, à φῦλον, seu φυλὴ, ῆς, ἡ, natio, gens, & ὂψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, q. d. ὂψ τῶν φύλων, *clamor nationum*. Sic βοὴ, ponitur pro *bello*, ἰλιαδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ τῶν φύλων ὄπις, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio*. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miscere*, præs. inf. à φύρω, f. υρῶ, & Æol. φύρσω. p. κα. ε. 61.

Φυτὸν, οῦ, τὸ, *planta*, in dat. pl. φυτοῖσι, hinc φυτεύω, *planto*, φυτεύσῃ, *plantaret*, 3. perf. a. 1. subj. φυτεύσατο, a. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, *nascor*. ε. 571. 782. 812. α. 29. ϑ. 986.

Φωκῆες, nomen gentis. α. 25.

Φῶκον, nomen viri. *phoca*, est bellua marina φώκαινα, φώκη, *vitulus marinus*, pessimè olet. ὀδυσ. δ. 443. ϑ. 1004.

Φωνῇ, dat. sing. à φωνὴ, ῆς, ἡ, *vox*. α. 382.

Φωτὸς, *viri*, genit. singul. φῶτα, *virum*, accus. sing. à φὼς, *vir*, φωτῶν, *virorum*, per syn. spec. *hominum*, φῶτες, *viri*. Sed φῶς, ωτὸς, τὸ, *lumen*, differentiæ causa facit Genitivum pluralem, φώτων. Th. φάω, *luceo*. ε. 193. α. 149. 420.

X.

X', propter sequentem Vocalem aspiratam pro κ. pro καὶ, sæpè pro κε, κεν, quæ sunt dictiunculæ potentiales. ε. 392. 434.

Χάεος, genit. sing. à χάος, εος, τὸ, *rudis indigestáque materia qualem fingebant*. Vide in χάος. ϑ. 123.

Χαίρεις, *gaudes*, 2. perf. præs. verbi, χαίρω, *gaudeo*, f. χαρῶ, p. κέχαρκα, a. 2. ἔχαρον, t. 2. pass. χαρήσομαι, p. m. κέχαρα. ε. 55. 358. α. 327.

Χαλαίνοντες, *laxantes*, præs. part. à χαλαίνω, idem quod χαλάω, f. άσω, *laxo*. α. 308.

Χαλέπτω, *damno afficio*, *everto*, hinc χαλεπὸς, gravis, χαλεπὴ, χαλεποῖο, genit. Ion. χαλεποῖσι, dat. pl. Ion. χαλεπώτατος, *difficillimus*, superl. & χαλεπῶς, adverb. ε. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλκεόφωνος, ου, ὁ, *ærea voce*, ex χαλκὸς, οῦ, ὁ, æs, & φωνὴ, ῆς, ἡ, vox. ϑ. 311.

Χαλκοκορυστὴν, *ærea galea munitum*, acc. sing. à χαλκοκορυστὴς, ex χαλκὸς, οῦ, ὁ, *æs*, & κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. ϑ. 984.

Χαλκῷ, ære, dat. sing. χαλκὸς, οῦ, ὁ, æs. α. 415. ε. 151. hinc χάλκεος, οῦς, æreus, & χάλκειος, metri gratiâ. χαλκίδα, accus. à χαλκὶς, nomen urbis. ε. 145. 151. 655.

Χαμαὶ, humi, adverb. hinc χαμαιγενέων, *humi prognatorum*, à χαμαιγενὴς, ex χαμαὶ, & γείνομαι. ϑ. 879.

Χάος, hiatus, tenebræ, à χαίνω, hisco: hinc χαόω, in chaos verto. ϑ. 116.

Χαρασσόμενος, præs. part. χαρασσέμεναι, Doricè & Æolicè pro χαράσσειν, à χαράσσω, f. ξω, *sculpo*, *incido*, *acuo*. ε. 573.

Χαρίεντας, acc. pl. à χαρίεις, χαρίεσσα, εν, elegans, à χάρις, ιτος, ἡ, gratia. ϑ. 129.

Χάρις, ιτος, ἡ, *gratia*, in accus. χάριν. ε. 709. 720.

Χάριτες, Deæ, in genit. pl. χαρίτων. ϑ. 907. ε. 73.

Χάρμα,

Viro perilluſtri, ac dignitate, ingenio & virtute præcellenti

EUSEBIO RENAUDOTO

REGI CHRISTIANISSIMO A CONSILIIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

A Quo tempore tua mihi humanitas aditum patefecit ad tuam amicitiam, nihil tu tibi ſtudii reliquiſti ad me non modo complectendum, ſed & rebus omnibus, quibus potuiſti, potuiſti autem plurimis, ornandum: ego nihil mihi reliqui curæ & officii in te colendo ac obſervando. Nam & quantum tibi debeam, & quantum te pro tot illuſtribus ſingularis benevolentiæ documentis amem & ſuſpiciam, mihi quidem ipſe locuples ſum teſtis, ſed ut

tibi etiam, & aliis, ac, si meæ id facultatis fuerit, posteris quoque hoc sit testatum, dudum summopere studui. Nihil mihi honestius esse potest, quam a te tantæ dignitatis & doctrinæ Viro non diligi tantum, sed & sic ornari, ut me apud primarios viros in gratia posueris, quod prolixæ tuæ beneficæque naturæ certissimum est argumentum. Nisi hæc tanta tua in me merita prædicarem apud omnes, & tanti ea mihi sint, quanti quæ maximi facienda sunt hominibus, næ ego aut ingratissimus essem mortalium, aut stupidissimus, indignus certè benevolentia, quam mihi nullo meo provocatus officio præstitisti. Sed licet me tanto tuo studio tibi non devinxisses, mirificæ tamen illæ tui ingenii suavitates, elegantia vitæ, morum integritàs, præstantia eruditionis, recti de doctrinarum studiis sensus, sincerum & subtile judicium, cui inanis eruditionis fucosæ venditatio non possit imponere, hinc quod tibi probatur omnibus est probatissimum, & quod tu damnas, omnium, qui de his litteris vere possunt existimare, calculis damnatum habetur,

JOANNIS GEORGII

GRÆVII

LECTIONES

HESIODEÆ.

Editio secunda auctior.

Accedit

DANIELIS HEINSII

Introductio in Doctrinam

OPERUM ET DIERUM,

Cum Indice

GEORGII PASORIS,

AMSTELODAMI,
Apud G. GALLET, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.

M. DCCI.

Χάρμα, *ατος*, τὸ, *gaudium*. Th. χαίρω, *gaudeo*. α. 400.

Χαροποῖο, gen. Ionic. à χαροποὶ, *truces*, fulvi alioquin, χαροπὸς, ῦ, ὁ, *latus*, *vultu serenus*, *cæsius*. *cæruleus*, ab ὢψ, oculus. Th. ὀπτομαι, video, & χαίρω, gaudeo θ. 321.

Χάσμα, *ατος*, τὸ, *hiatus*. Them. χαίνω, *hisco*. ϑ. 740.

Χατίζων, egens, præſ. part. à χατίω, *egeo*. ι. 21.

Χαυλιόδων, *οντος*, ὁ, *curvos dentes habens*. dicitur & χαυλιόδους, ab ὀδοὺς, ὄντος, ὁ, *dens*. α. 387.

Χεῖ, *fundit*, 3. præſ. ind. verbi χέω, ſeu χείω, *fundo*, f. χέσω, χείσω, & χεύσω, a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα, a. 1. paſſ. ἐχύθην. ι. 421.

Χείλεσι, dat. pl. à χεῖλος, *εος*, τὸ, *labium*, *labrum*. ι. 97.

Χείμαρος, *clavus ligneus ſub carina*, χείμαῤῥος, hyeme fluens, à χεῖμα, *ατος*, τὸ, *hyems*, & ῥέω, *fluo*. ι. 626.

Χεῖμα, χείματος, hyems, hinc χειμὼν, ῶνος, *idem*, hinc χειμέριος, & χειμερίη, *hyemalis*. ι. 640. 675. 494.

Χείουσιν, 1. pl. præſ. ind. Poëticè pro χέουσι, à χέω, fundo, f. χεύσω, a. 1. ἔχευα, & ἔχεα, pro ἔχευσα, f. 2. χεῶ, a. 1. paſſ. ἐχύθην, quaſi à χύω. ϑ 83.

Χειροδίκαι, nom. pl. à χειροδίκης, *cujus eſt in manibus*, ex χεὶρ, *manus*, & δίκη, ἡ, *jus*. ι. 189.

Χειρὸς genit. à χεὶρ, *manus*, χειρὶ, χεῖρα, χεῖρες, dat. pl. χερσὶ, χερσὶν, & χείρεσι, Ion. & Poët. ut & χείρεσσιν. ι. 480. 797. α. 188. ϑ. 747.

Χείρων. *Chiron*, nomen viri. θ. 1001.

Χελιδὼν, όνος, ἡ, *hirundo*. ι. 568.

Χερείων, *deterior*, & χερειότερος, *deterius*, novus comparativus, à κακὸς, *malus*, in comp. κακίων, χείρων, & Poët. χερείων, in ſuperl. κάκιστος, & χείριστος. ι. 821. α. 51.

Χηλῇσι, dat. pl. Ion. à χηλὴ, ῆς, ἡ, *ungula*, *forfex*. α. 62.

Χηρωσταὶ, *remoti cognati*. Thema, χῆρος, ου, *viduus*. ϑ. 607.

Χήτει, dativus ſing. à χῆτος, εος, τὸ, *penuria*. Th. χατέω, ῶ, *egeo*. ϑ. 605.

Χθονίου, genit. à χθόνιος, *terreſtris*, à χθὼν, ονὸς, ἡ, *terra*. α. 373.

Χίλιαι, in f. g. & χίλιοι, *mille*, in n. g. χίλια. ϑ. 364.

Χίμαιρα, in gen. χιμαίρης, Ionicè, *capra hyeme nata*, à χεῖμα, τος, τὸ, *hyems*, per ſyncopen, τοῦ ι ψιλοῦ, metri causâ. ϑ. 322. 323.

Χιτῶνα, acc. ſing. à χιτὼν, ῶνος, ὁ, *tunica*, Ionicè κιθών. α. 287. ι. 536.

Χλαῖναν, acc. à χλαῖνα, ἡ, *lana*. veſtis ſpecies. ι. 537.

Χλοερῷ, dativ. à χλοερὸς, *viridis*, unde per craſin, χλωρὸς, χλωροῦ. ι. 743. α. 393.

Χλοῦναι, *agreſtes*, à χλούνης, per craſin pro χλοεύνης, ut ſit qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex χλόα, *herba virens*, & εὐνὴ, ἡ, *cubile*. α. 177.

Χοάνοιο, genit. Ion. à χόανος, *catinus*, à χέω, *fundo*. ϑ. 863.

Χόλοιο, gen. Ion. pro χόλου, à χόλος, ου, ὁ, *bilis*, item *ira*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, bilis. ϑ. 221.

Χολούμενος, *iratus*, præſ. part. à χολόομαι οῦμαι, *iraſcor*. Them. χολὴ, ἡ, *bilis*. ι. 139.

Χολωσάμενος, *iratus*, part. a. 1. med. pro quo Poëtæ quoque dicunt,

X 2 χωσά-

χωσάμενος ; à χολόω, *irascor.* Th. χολὴ, bilis. ε.53.

Χορὸς, ȣ̃, ὁ, *chorus*, chorea, tripudium. α.201.

Χόρτος, ȣ, ὁ, *fœnum*, hinc χορτάζειν, propriè *herbis*, seu *fœno pascere*, per synecd. *saturare*. ι. 606.

Χρία, *debita*, in dimensione Poëtica legendum, χρῆ, vel τὶ, abesse debet, quod mihi fit verisimilius, χρεῖα verò derivatur à χρεῖον, ȣ, τὸ, *debitum*, χρεῖος, ȣ, *idem*. ι. 647.

Χρειῶν, genit. pl. à χρεία, ας, ἡ, *egestas*, *utilitas*, &c. ι. 404.

Χρέμισαν, *hinnivere*, a. 1. Ion. à χρεμίζω, per syncopen pro χρεμετίζω, f. ίσω, *hinn.o.* α. 348.

Χρηΐζειν, præf. inf. à χρηΐζω, idem quod χρήζω, *egeo*. Th. χρεία, *indigentia*. ι. 367.

Χρήματα, τὸ, *res*, χρῆμα, pro χρῆμα, & χρήματα, pro χρήματα. ι. 344. 605.

Χρισάμενη, part. a. 1. med. *unctâ*. Errant ergo qui aiunt, a. 1. med. non habere passivam significationem, à χρίω, f. ίσω, *ungo*, perf. p. κέχρισμαι. ι. 523.

Χρόνος, ȣ, ὁ, *tempus*. ι. 133.

Χρωὸς, genit. à χρὼς, *cutis*. Them. χρόα, ας, ἡ, *color*. Dicitur χρόος, ȣ, ὁ, & χρῶς, χρωὸς, ὁ, χρωΐ, χρόα ι 536. 74 198.

Χρυσάμπυκας, *aurea mitra revinctâ*, ex χρυσὸς, ȣ̃, ὁ, *aurum*, & ab ἄμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, propriè *funiculus auratus*, *quo jubæ equorum in fronte sparsæ colligantur*, ab ἀμπέχω, *circumdo*. Deinde per metaph. tribuitur mulieribus. θ.916.

Χρυσάορ, *accinctus aureo gladio*, nomen viri, in accusativ. χρυσάορα. ι. 771. ex χρυσὸς, *aurum*, & ἄορ, ορος, τὸ, ensis. θ. 282.

Χρύσεια, plur. à χρύσεια, χρυσῆς, pro χρυσείης. θ. 975. χρυσέω. ι. 65.

Χρύσειον, idem quod χρύσεον. α. 313.

Χρύσεος, & contractè, χρυσῦς, *aureus*, à χρυσὸς, ȣ̃, ὁ, *aurum*. α. 297. θ. 216.

Χρυσοκόμης, ȣ, ὁ, *aureo crine conspicuus*, ex χρυσὸς, & κόμη, ἡ, *coma*. θ. 947.

Χρυσοπέδιλον, *aureis calceamentis gaudentem*, ex χρυσὸς, ȣ̃, ὁ, *aurum*, & πέδιλον, ȣ, τὸ, *calceus*. θ. 454.

Χρυσοστέφανος, aurea redimitus corona, à χρυσὸς, ȣ̃, aurum, & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono. θ. 17.

Χρώς, ωτὸς, ὁ, *corpus*, idem quod χρῶς, χρωὸς. Th. χρόα, ἡ, *color*. ι. 598.

Χυτροπόδων, genit. plur. à χυτρόποδος, olla pedes habens, ex χύτρος, ȣ, ὁ, *olla*, & ποὺς. ι. 748.

Χωόμενος, *succensens*, part. præs. med. pro χολούμενος. χωσάμενος, part. a. 1. med. verbi χώομαι, idem quod χολῦμαι, *irascor*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. θ. 533. α. 12.

Χῶρυ, genit à χῶρος, ȣ, ὁ, *locus*, *sedes*. item, *spatium*, item, *ager*, *pradium*, *fundus*. θ. 731. α. 410.

Χώσατο, pro ἐχολώσατο, *iratus fuit*. a. 1. m. Ion à χώομαι, *irascor*. Thema, χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. α. 554.

Ψ. Ψαμμέ-

Ψ.

Ψ Αμάθη, nomen mul. à ψάμμος, ου, ὁ, arena, sabulum. α. 260.

Ψεύδεα, *mendacia*, acc. pl. à ψεῦδος. ψεύδεας, ubi in dimensione legendum ψευδεῖς, acc. pl. à ψευδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, *falsus*, *mendax*. Th. ψεύδω, *fallo*, f. ψεύσω, p. ἔψευκα, p. pass. ἔψευσμαι, a. 1. m. ἐψευσάμην. ε. 78. ϑ. 219. 783. ε. 709.

Ψιάδας, *guttas*, acc. pl. à ψιὰς, άδος, ἡ, *roris gutta*. α. 384.

Ψολόεντι, *ardenti*. dat. sing. à ψολόεις. Th. ψόλος, ου, ὁ, *fuligo*. α. 492.

Ψυχὴ, *vita*, *anima*. ψυχὰς, *vitam*. per metonym. causæ. α. 173.

Ψυχρὸς, *frigidus*, à ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ψυχρὴν, pro ψυχρὰν, Ionicè. ε. 547.

Ω.

Ω῏, ὦ, vocativus. ε. 27.

Ω῟, *cui*. ε. 57.

Ω᾿γύγιον, *antiquum*. ab ὠγύγιος, antiquissimi Thebanorum regis nomen, per syn. speciei, *vetustus*, *antiquus*. θ. 806.

Ω῟δε, *sic*. ε. 35.

Ω᾿κεανίνη, *Oceanis*, nomen puerperæ. ὠκεανῖναι, *filia Oceani*. ϑ. 364. 956.

Ω᾿κεανὸς, *Oceanus*, ex ὠκέως, *citò*, & νάω, *fluo*. ε. 171. ὠκεανοῖο, pro ὠκεανοῦ. ε. 566. ϑ. 133.

Ω᾿κέες, pl. *veloces*. ὠκέος, genit. sing. ab ὠκὺς, *celer*, in f. g. ὠκεῖα, in n. g. ὠκύ. α. 61. ϑ. 998.

Ω᾿κείας, acc. ab ὠκὺς, έος, ὁ, celer, ὠκεῖα, ὠκείης. pro ὠκείαις, Ion. dat. pl. ϑ. 266. 780.

Ω᾿κυπέτης, *celeriter volans*, ex ὠκὺς, έος, ὁ, *celer*, & πέτομαι, *volo*. est & ὠκυπέτη, nomen mul. ε. 212. ϑ. 267.

Ω᾿κυπόδων, alipedum, ab ὠκύπους, οδος, ὁ, idem quod ποδώκης. ὠκυπόδεσσι, dat. pl. Ion. α. 470. 302.

Ω᾿κυρόη, nomen mul. ϑ. 360.

Ω῎λεσε, a. 1. ind. ab ὄλλυμι, *perdo*, in fut. ὀλέσω, a. 1. ὤλεσα, 3. pl. ὤλεσαν. ε. 371.

Ω᾿μάρτησε, a. 1. ind. act. ab ὁμαρτέω, *sequor*. f. ήσω. Thema, ὁμαρτὴ, simul. idem quod ὁμοῦ. ϑ. 201.

Ω῞μισυ, ϑ᾿ ὥμισυ, pro ὃ ἥμισυ, *quod dimidium*. Th. ἥμισυς, εος, ὁ, *dimidius*. ε. 559.

Ω᾿μηστὴν. *crudis vescentem*, acc. ab ὠμηστὴς, οῦ, ὁ, *crudivorus*, παρὰ τὸ τὰ ὠμὰ ἔδειν, ab ἔδω, edo. & ὠμὸς, οῦ, ὁ, crudus. ϑ. 300.

Ω᾿μῷ, *cruda*, dat. ab ὠμὸς, οῦ, ὁ, *crudus*. item *crudelis*. ε. 705.

Ω῏μος, ου, ὁ, *humerus*, ὤμων, gen. pl. ὤμοις, & ὤμοισι, dat. plur. α. 468. 159.

Ω᾿νῇ, 3. sing. præs. subj. med. ab ὠνέομαι, *emo*, f. ήσομαι. ε. 541.

Ω῏πα, acc. ab ὢψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*. Th. ὄπτομαι, *video*. ε. 62.

Ω῎πασε, dedit, & ὤπασαν, a. 1. act. indic. ab ὀπάζω, f. σω, *prabeo*, item *insequor*. ϑ. 442.

Ω᾿ραῖος, *tempestivus*, *speciosus*, ab ὥρα, ας, ἡ, *pulcritudo*, *tempus*. ε. 32.

Ω᾿ραίνει. *matura reddunt*, pro ὡραΐζουσι, Æolicè, ab ὡραΐζω. Th. ὥρα, *tempus*. ϑ. 903.

Ω᾿ρέξατο, *petiit*, a. 1. med. à Th. ὀρέγω, porrigo, f. ξω, p. χα.

a. 1.

a. 1. paſſ. ὠρέχθην. ϑ. 178.

Ὥρη, Ion. pro ὥρα, *hora*, & per ſyn. membri *tempus*. ὥρης, ὥρῃ, ὥρην, ὥραις. ϑ. 501. ι. 30.

Ὠρεγνῶντο, certabant, *porrigebantur*. 3. pl. imperf. paſſ. ab ὀρεγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγω vel ὀρέγνυμι, f. ξω, p. χα, *porrigo*. α. 190.

Ὦρσε, concitat. a. 1. act. ab ὀρόω. Thema eſt ὄρω, *excito*. ι. 674.

Ὥριος, *tempeſtivus*. ab ὥρα, *hora*, ὡρία, ὥριον. ι. 394. ι. 490.

Ὠρίων, ωνος, ὁ, *Orion*, ſignum cœleſte. ι. 609.

Ὤρνυτο, *excitabatur*, imperf. paſſ. ab ὄρνυμι. Them. ὄρω, *excito*. θ. 191.

Ὦρσε, immiſit, a. 1. act. ab ὄρω, f. ὀρῶ, & Æolic. ὄρσω, ὦρτο, 3. ſing. præt. pluſq. paſſ. ut & ὦρτ'. α. 40. ϑ. 990. 523.

Ὡς, particula varios habens uſus. ι. 86. 110. ὡς κ', ὥσπερ. ι. 699. ϑ. 402.

Ὧς, pro οὕτως, *ſic*. ι. 44.

Ὡσεί, *perinde*. α. 189.

Ὥστε, *adeò ut*, ὥς τ', *útque*, pro ὥς τε. α. 405. θ 831.

Ὥτινι, *cui*, dativ. ab ὅστις, quis. ι. 31.

Ὤτρυνον, *jubebant*, imperf. ab ὀτρυνόω, *incito*, f. υνῶ, p. υγκα. ϑ. 883.

Ὠτώεντα, *auritum*. h. e. *anſatum*, ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, *auris* unde eſt ὠτόεις, εσσα, εν, *auritus*. ι. 657.

Ὤφειλον, imperf. ab ὀφείλω, *debeo*, f. ὀφειλήσω, p. ὠφείληκα, a. 2. ὤφελον. ι. 174.

Ὤχετο, *gradiebatur*, 3. ſing. imperf. med. ab οἴχομαι, *abeo*, unde ἀποίχομαι, *abeo*, *morior*, f. οἰχήσομαι, perf. ᾤχημαι. α. 200.

F I N I S.

CANDIDO LECTORI.

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRÆVIUS.

IN Hesiodi hac nova editione quid præstitum sit, & quibus subsidiis instructus ei adornandæ me accinxerim, paucis accipe. Græca verba non nisi ex antiquis codicibus & Interpretibus, iisque scriptoribus, qui hujus poëtæ sententias olim laudarunt, emendavi locis non paucis, quorum rationem in lectionibus meis reddidi. Ex Latina quoque versione magnam vim errorum sustuli. De multis in iisdem egi notis, de æque multis non putavi verba esse perdenda, cum essent tam manifesti, ut in iis notandis paullo humaniores operam me lusisse judicaturi fuissent. Et vereor jam ne fastidiosis & delicatis lectoribus nimius hic fuisse videar. Usum duorum manuscriptorum librorum mihi præstitit Vir summi ingenii, plurimæque & multifariæ eruditionis, Isaacus Vossius, recentium eorum quidem & chartaceorum, sed qui tamen summopere mihi profuerunt. Ex bonis enim & antiquis libris eos fuisse descriptos apparet. In utroque vero solum illud carmen reperiebatur quod rei rusticæ & familiaris præcepta complectitur. Theogonia & Κ'ασπς desiderabantur. Alteri subjectus erat Tzetzæ commentarius & interfita fere versibus singulis explicatio verborum singulorum, tanquam quædam metaphrasis, quam sub glossarum veterum Vossiani codicis nomine nonnumquam laudo. Librum verò hunc primum appello. Alter, qui secundus est, subnectitur aliquot Euripidis Tragœdiis. Expositionem Procli, insignis illius Philosophi Platonici, manu exaratam mecum communicavit clarissimus & elegantissimus Vir, Marquardus Gudius, cui & hoc plurimisque nominibus aliis sum devinctus. Ineditas quasdam annotationes Illustris Scaligeri, & perpetuas fere notas

tas eruditissimi Francisci Guieti, ex duobus exemplaribus, quorum marginibus eas adscripserat, excerptas ad me curavit Emericus Bigotius, decus illud suæ Galliæ, qui natus est ornandis literis, illorumque conatibus, qui in arte aliqua egregia illustranda elaborant, promovendis. Has Guieti curas (quas novissimas ei fuisse, & postremum librorum, quem evolvit, antequam in fatalem morbum incideret, is, cui eas debemus, nobis confirmavit Bigotius) si maturius vidissem, correctior hæc editio non uno in loco prodiisset. Sed cum mihi traderentur jam maxima pars Hesiodei operis, mearumque in id lucubrationum erat profligata & descripta typis: certe quæ in Ἔργα *scripseram & in Aspidem omnia. Hinc non licuit annotare, in quibus postea virum illum egregium mecum in easdem cogitationes & emendationes incidisse deprehendi, ne quis suspicetur ejus me compilasse scrinia. Norunt multi apud nos viri docti, dudum meis observationibus ultimam fuisse impositam manum, ut nihil post hæc iis accesserit, cum Guieti liber ad me perferretur, quamvis postea per horum temporum, quibus vexamur, diritatem intervenerint, quæ pæne confectam editionem diu retardarunt. Ista præfixeram editioni primæ, quæ apud Danielem Elzevirium prodiit anno* CIↃ IↃC LXVII, *quam etiam, ut eam tum correxeram, tam in Græcis, quam in Latina versione, secuti sunt Huguetani. In hac secunda editione, quam denuo recensui, & multis in locis emendavi, usus sum manu exarato libro in* Ἔργοις, *qui sane mihi profuit nonnunquam, ut & editione Veneta Francisci Trincavelli, quæ prodiit anno* MD XXXVII. *cujus marginibus nonnullas adnotationes Græcas adscripserat ex antiquis scholiis erudita manus, cui accepta referes nonnulla in Lectionibus meis non contemnenda. Vale.*

tur, qui nihil das gratiæ, nihil odio aut cupiditati, me ad te colendum inflammassent. Qui enim illum non amat, cujus tam multa ingenii animique ornamenta omnes amant & in cœlum ferunt, is non meretur a quoquam amari, cum quid sit amabile non intelligat. Accipe igitur hoc mei in te amoris & observantiæ pignus Lectiones Hesiodeas recognitas, & non paucis accessionibus auctiores; tenue quidem & quod minime respondet animi in gratia referenda studio, sed quod hoc nomine non, credo, aspernandum putabis, quod, cum majus, quod tibi, ut nunc est, offerrem non invenirem, perquam effusæ voluntatis meæ sit monumentum. Voluntatem autem semper viri boni potius spectant, quam verborum honorem, aut munerum magnitudinem. Huc accedit quod nullam rationem inire queam, qua tua merita sive oratione, licet essem disertissimus, sive rebus, licet essem ad hoc munus persolvendum ab omnibus facultatibus instructissimus, possim assequi. Id tantum velim tibi sit persuasissimum, nul-

lam mihi curam antiquiorem esse, quam ut referam gratiam tibi, quamdiu superstes fuero, grata memoria & observantia perpetua. Vale Vir Illustris, & me, quod facis, ama. Trajecti D. XV. Kl. Januar. CIↃCCI.